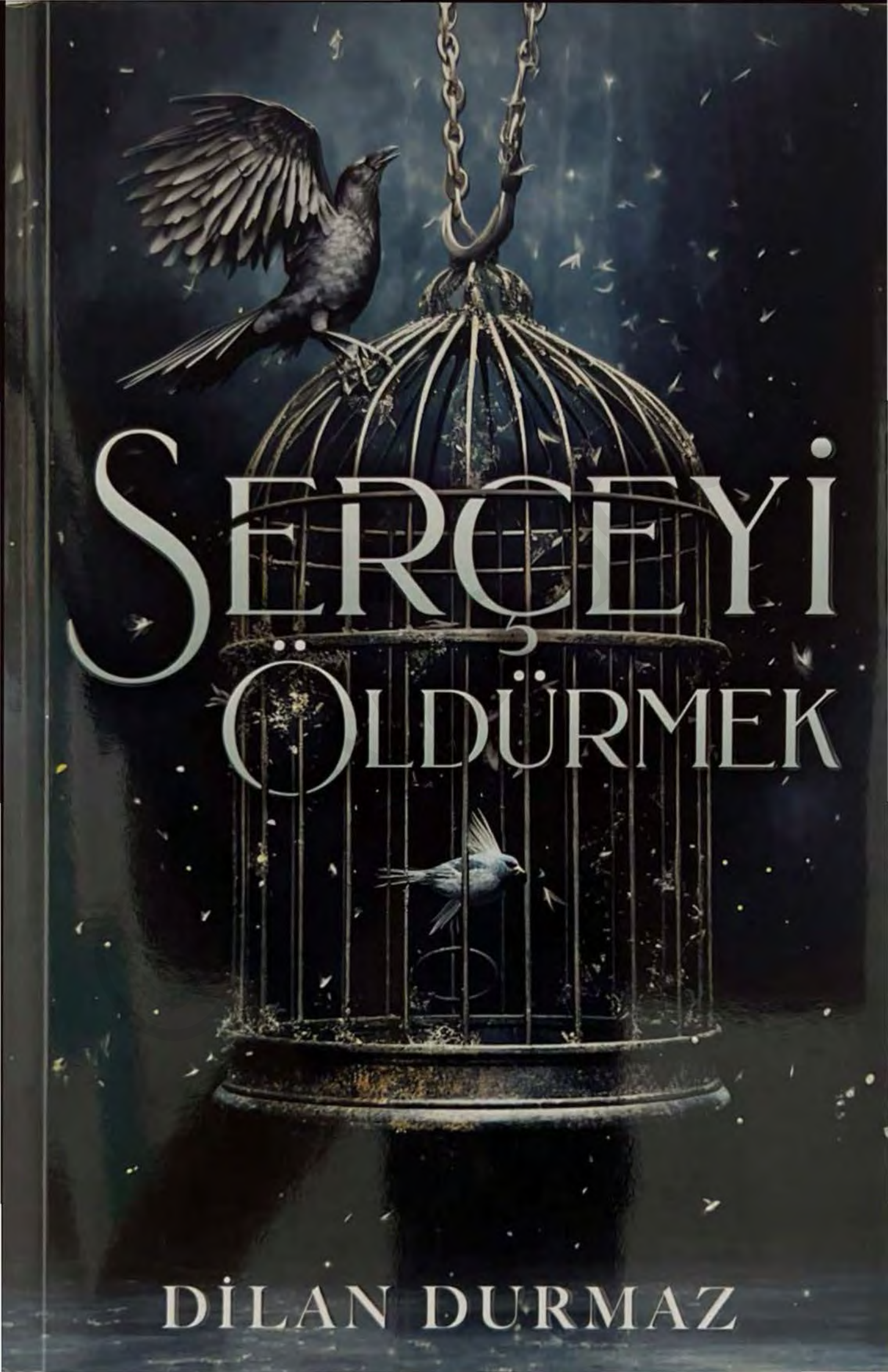

SERÇEYİ
ÖLDÜRMEK
DİLAN DURMAZ

Efsun Zorlu, doğup büyüdüğü İzmir'den tıp fakültesinden mezun olarak ayrılır ve mesleği onu Şanlıurfa'ya kadar sürükler. Henüz mesleğinin ilk haftasındayken, on sekizinci yaşının ilk gününde hastaneye getirilen genç bir kızla karşılaşır. Efsun için bu genç kız bir vakadan öteye gider ve gittikçe derinleşir. Sır perdesini aralamak Efsun için artık bir mecburiyettir. Düştüğü derinlikte doktor kimliğiyle kalması imkânsızlaşır. Hastasının vücudunda fark ettiği izler onu adım adım kendi geçmişine götürür; vardığı yerde ise geleceğini başkasının dudakları arasında bulur.

Geçmişin pençesi ensesindeyken atacağı adımlar artık onun kontrolünde değildir.

Tek gayesi genç bir kızı kurtarmakken yüzüne kapanan kapılar, sırtını dönen bedenler, korkaklar ve acizler cirit atmaya başlar.

Bir geçmiş.
Bir vasiyet.
Bir kadın.

Verilmiş sözler, kurtarılan hayatlar, doğrultulan namlular, yalanlar ve aşk.

Şanlıurfa'nın orta yerine devrim gibi düşen Efsun, koca düzene baş kaldırırken tek yenilgisini beklemediği yerden alır. Bu şehre bir yabancı gelir; Fetih Karadere kardeşinin elinden sıkıca tutmuş bu yabancıya namlunun ucundan bakmaktadır.

İki silah.
İki kurşun.
Tek hedef.

ISBN: 978-625-6772-47-2

www.indigokitap.com
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

SERÇEYİ ÖLDÜRMEK

DİLAN DURMAZ

İNDİGO KİTAP

@novaebook

SERÇEYİ ÖLDÜRMEK
DİLAN DURMAZ

Baskı: Mart 2024
ISBN:978-625-6772-46-5
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2024 Dilan Durmaz
Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu
Editör: Nur Kabaçam
Son Okuma: Gizem Demir
Kapak ve Ayraç Tasarım: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1 İç Kapı No: 177
Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

@novelbook

SERÇEYİ ÖLDÜRMEK

DİLAN DURMAZ

İNDİGO KİTAP

@novaebook

Elimde tuttuğum kalemi benden önce fark eden
ve yolumu aydınlatan Raziye Korur'a...

@novaebook

@novaebook

"Pes etmek nedir bilmiyor. Kuş uçmaktan yoruluyor,
kanat bitap düşüyor ama o, pes etmek nedir bilmiyor.
Hırs değil bu. Bilmediğini yapamayış. Öğrenmesine izin
vermemişler. Cahillik. Şahit olduğum en gözü kara cahillik,"
demişti benden bahsederken.
Ben Efsun Zorlu. Bu benim hikâyem.

@novelbook

@novaebook

I

SU PERİSİ

Kelimeler canlıdır; doğar, büyür ve öldürür. Dünyanın en iyi yazarları, tek bir eserini bile geride bırakmadan kelimelerinin elinde can veren insanlardan oluşur. Dünyanın en iyi yazarları, yazmadan ölür. Hayır, öldürülür. Kendi kelimeleri tarafından.

Baktığım bir çift kahverengi gözün sahibi, dünyanın en iyi yazarı olabilirdi. İçimde bir hayranlık oluşmadı. Elimde kitapla ona koşmadım, imza istemedim. Bir kitabı bile yoktu ama kurduğu cümle, benim bile canıma kastetti.

Henüz on sekiz yaşında. Dün doğum gününü kutlamış olmalı.

Doğum günü, ölüm günü.

Tik tak.

Elimdeki hasta dosyasında ismi yazıyor.

Zeliha.

Su perisi.

"Niye kurtardın beni?" dedi kısık bir sesle. "Niye ölmeme izin vermedin?"

Kelimeler canlıdır; doğar, büyür ve öldürür.

DÖRT SAAT ÖNCE

"Efsun Hanım!"

Bir sesi dinlemediğimiz sürece duymuş olmamızın bir anlamı olmazdı. Adımlarımı hızlandırdım. Tekrar etti, daha gür bir sesle.

"Efsun Hanım! Doktor Hanım!" Yanından geçtiğimiz herkes artık bana bakıyordu. Denk geldiğim her göz, arkanızdan biri geliyor, diyordu âdeta. Ve bazı sesleri bir yerden sonra duymamak mümkün değildi. Adımlarım durdu, gözlerimi yumdum ve avuçlarımı sıktım. Ayaklarımı

@novaebook

sabırsızca yere vurmak istedim ama koridordaki herkesin gözü bendeydi. Dudaklarımı kıvırdım ve tek topuğumun üzerinde arkaya döndüm. Saçlarım dönüşümle havalandı ve asker üniformalı adamla göz göze geldik. Onun kadar olmasa da sesimi diri tutup ellerimi kaldırdım ve sordum.

"Efendim Yavuz Bey?"

Hızlı adımlarıyla bana yaklaşıp gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Dikiş için."

Başımı sallayıp geçmem, hoş bir tebessümle yetinmem gerekiyordu ama kendimi tutamadım. "Rica ederim ama şunu söylememde fayda var. Hemşirelerin, doktor kontrolünde ve izninde dikiş atma yetkisi vardır. Hatta buradaki hemşirelerin çoğunun eli sütur atmaya benden çok daha aşina. Sağlıkta bilgiden daha önemli bir şey varsa o da tecrübedir."

"Peki benim amacım bir hemşireye dikiş attırmaksa neden revire gitmek yerine buraya geleyim?"

Giydiği üniformayla karizmatik olabilecekken üç seferdir gözümde inatla dikişlerini patlatan bir çocuktan farksız olan adama baktım.

"İnanın biraz lakayt olsam bir astsubaya dikişlerini kasten patlattığıyla ilgili bir imada bulunacağım..." Benim iğneleyici gülümsemem onda çok daha samimi bir hal aldı. İnkâr bile etmedi.

"Alışabildiniz mi Urfa'ya? Biliyorsunuz ben buradayım. İkimiz de vatan görevi için buradayız. Birbirimizi en iyi biz anlarız. İstediğiniz an istediğini..."

"Efsun koş!" yanımdan gözlerimle takip edemeyeceğim hızda geçen doktor arkadaşım Zafer, dikkatimi çekmek için koluma dokundu. Bir hafta olmuştu mecburi hizmete başlayalı ve en az yedi kere bana *Efsun koş* emri verilmişti ama ben bu duruma henüz alışamamıştım. Kalbim her seferinde âdeta ayağa kalkıyordu. Topuklularımın üzerinde koşmaya başladım. İnsanlar bana değil topuklu ayakkabılarıma bakıyordu ve bu, hastalardan da arkadaşlarımdan da üstlerimden de büyük tepki topluyordu.

"Yeni gelen doktor var ya..."

"Hangisi?"

"Acilde topuklularla dolanan."

Zafer'in yanına vardığımda, "Trafik kazası mı adam yaralama mı?" diye sordum.

"İkisi de değil," dedi ve saniyeler içinde kapıdan dışarı çıktık. Gözlerim ambulansı aradı ama yoktu. Siyah bir araba vardı, içindekileri

görmeden açık olan kapısından sızan kanı gördüm. *Adam yaralama işte,* dedim kendi kendime ama çok geçmeden genç bir kıza ait olduğunu fark ettiğim kıvırcık saçları gördüm.

Siyah takım elbiseli adamın kucağında bileğinden oluk oluk kan akan genç bir kıza bakakaldım. Kireç gibi olmuş yüzü bana bir an yaşadığını sorgulattı. Bir doktor bir ölüyü tanıyabilirdi. Tanıdım sandım. Sesimi duyurmak için var gücümle içeri doğru bağırdım.

"SEDYE GETİRİN!"



"On sekizine daha dün girmiş."

Hepimiz hayata ayrı pencerelerden bakarken aynı gökyüzüne sahip olabilir miydik?

İçimi kaplayan bir ton karabulut vardı. Gün belki güneşli doğmamıştı benim için ama yine de sabah olduğunda gökyüzü aydınlıktı. Gökyüzü her insan için bir değildi. Benim aydınlık gökyüzüm yatakta hareketsiz yatan genç kıza çok uzaktı.

Bir odadaki kişi sayısı üç, nefes sayısı ikiydi. Sanırım müdahalesi on beş dakika önce bitmiş bir intihar vakasına her şeyiyle yaşıyor, demek mümkün değildi. Kurduğum cümle sinemi sıkıntıyla şişirdi.

Durmaksızın elimdeki dosyada doğum tarihine bakıp duruyordum. İntihar etme fikrinden daha ağırdı, doğum gününden bir gün sonra bunu yapması.

Evet, dün doğum günüydü.

Dilek hakkını ölmekten yana mı kullanmıştı? Bu soru istemsizce dolaştı kafamda. İntihar bir günde alınan bir karar mıydı? Öyleyse dün dilediği dilek için hiç zaman tanımamıştı ya da o pastayı hiç üflememişti.

"Dün doğum gününü kutlamış olması gerekiyor. Neden bugün bu halde, aklım almıyor."

Benden çok daha soğukkanlı bir halde tepkisizce yatağı izlerken, "Bilemeyiz," demekle yetindi Serdar Hoca. Bu alışmışlık bir gün benim de damarlarıma sızacaktı. Bu ihtimal beni birkaç saniye ürküttü. Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. Midem bulanıyordu.

"Polikliniğe sevk işlemlerini başlatayım mı? Psikiyatri servisini arayacağım birazdan, bir de hastane polisine haber vereceğiz." Yapılması gereken prosedürü eksiksiz anlatırken bir çift bakış bana kaydı.

"Ben gerekli şeyleri yaptım. Senin yapman gereken bir şey yok. Hasta sevk edilmeyecek," dedi Serdar Hoca.

"Neden?" Afallarken yanımdaki adama baktım. Böylece genç kızdan gözlerimi ilk kez alabildim. "Biz gerekli müdahaleyi yaptık, acilde işi bitti. Ailesiyle konuştunuz, ne dediler, polis ifade için ne zaman gelecek? Hasta adli olguya giriyor."

Çıkış kapısına ilerledi yüzüme bakmadan. "Sorgulaman gereken bir şey söylemedim Efsun." Sesi emreden bir tondaydı. Açık kapı bırakmıyordu. "Ben prosedür neyse uyguladım. Aileyle de konuştum. Sen görevli olduğun alana gidebilirsin," dedi ve cevabımı bile beklemeden odadan çıktı.

Müdahale anında da geri çekilmemi istemişti. Zafer'i uzaklaştırabilse de beni uzaklaştıramamıştı. Ayaklarım bir türlü geri gitmiyordu. Bir kuvvet beni müthiş bir iradeyle burada tutuyordu. Ya da sadece meraktı. Bilmiyordum. Çok gençti. Çok küçüktü.

Serdar Hoca'nın çıktığı kapıya bakıyordum öylece. Bir intihar vakası vardı. Normal olan onun yaptığı mıydı? Biraz daha üzerine düşülmesi gerekmiyor muydu? Hassas mı yaklaşıyordum?

Ben de odadan sessizce ayrılırken kapı önünde dikilen, hastayı getiren kişiler karşıladı beni. Bana yaklaştıklarında gözüm ikisi arasında gidip gelirken yaşça büyük olan, kızın annesi diye tahmin ettiğim, kişiye doğru konuştum.

"Kızınızın durumu iyi," diye başlayabildim, ne denir onu bile bilmiyordum. "Henüz uyanmadı, aldığı narkozun etkisinde. Basit bir kesik değildi. Sinirleri ve damarları zarar görmüş. Bunun için en basit tabirle kullandığı aleti deriye saplaması gerekiyor. Psikiyatriden gelen arkadaşlarımız kendisiyle konuşacak ama sizin bildiğiniz bir sorunu var mıydı? Neden kalkışmış olabilir böyle bir şeye?"

Henüz acemi olduğum meslekte ilk kez karşılaştığım bu vaka, bana ne yapmam gerektiğini sorgulatırken gözlerim muhtemelen kızın ağabeyi olan adama kaydı. İkisi de sessizdi. Ta ki beni çileden çıkaran şu soruya kadar...

"Ne zaman uyanır, ne zaman çıkabiliriz hastaneden?" Öfkem çıra kadar kolay tutuştu.

Ne zaman çıkarabiliriz mi?

"Ben sana kardeşin kendini öldürmek istemiş, diyorum. Senin merak ettiğin bu mu? Babası nerede bu kızın?" Annesine döndüm. "Eşin nerede?"

Kadın gözlerini oğluna çevirdi kısa bir an. "Ben annesi değilim," dedi. Duygularım hızla yer değiştiriyordu. Şaşkınca onlara baktım.

"Ne demek annesi değilim? Annesi babası nerede bu kızın? Siz kimsiniz?" Art arda sorduğum sorular kadının yüzünde bir telaş oluşturdu. Tehlike çanları beklenmedik anda çaldı. Oğluna, ki oğlu mu bilmiyorum, baktı.

Adam beni süzerken, "Doktor," dedi tuhaf bir sesle. Bakışlarım bir meydan okumanın ilk emareleriydi. Öyle ki karşılık vermedi, tavırlarını yumuşattı. "Hanım," diye ekledi, zoraki bir kelimeydi bu. "Ailesi şehir dışında. Biz evin çalışanlarıyız. Ailesi yokken yapmış. Nereden bilelim niye yaptı? Annesi babası yolda, geliyor. Kız hastanede perişan olmasın istiyoruz..."

"Onun için en sağlıklı yer şu an burası," diye kestirip attım. Yalan söylüyordu. Olay gittikçe garipleşiyor, şüphe gittikçe artıyordu. Kesilen bilek olmasaydı bu ikili gözümde şüpheli bir konuma bile düşerdi. Bilekleri kesen onlar değildi ama masum da değillerdi. İhtimal değildi bu. Hissediyordum. Bir şeyler dönüyordu.

"Hastayı yormayın. Uyandırmaya çalışmayın. Ara ara hemşire ya da ben kontrole geleceğiz. Çıkış için de bu kadar acele etmeyin. Daha psikiyatri görmedi. Ayrıca polisin sizinle ve kızın ailesiyle konuşacakları olacaktır. Kız zaten yeterince perişan, bunu görebilmek için doktor olmaya gerek yok. Her neyse." Bir süre boş boş bakıştık, nedensizce bir tepki bekledim. En azından bir endişe ibaresi, söylediklerim için değil genç kız için...

Sadece boşluktu.

Daha fazla yanlarında durmayıp seri adımlarla uzaklaşırken koridorun sonundaki danışmanın önünde durup masaya doğru eğildim. "Serdar Hoca'nın nereye gittiğini gördün mü?" dediğimde gözlerini ekrandan kaldırıp ileriyi gösterdi.

"Kırmızı bölgeye gitti."

Acile gelen en ağır vakaların olduğu alana girerken gözümle etrafı tarıyordum.

Bir hastanın başında durmuş, pratisyen hekimin yaptığı müdahaleyi izliyordu. Acil bu saatlerde sakindi. En azından kırmızı alan sakindi. Çünkü genelde kazaların geldiği yerin yoğunluğu gece geç saatlerde başlardı.

"Hoca'm," diyerek ileriye doğru seslendiğimde birkaç bakış bana yöneldi. Serdar Hoca, Doktor Hüseyin'e başını sallarken, "Bu şekilde de-

vam et. Ben gelmeden hasta taburcu edilmesin," diyerek aldığı onaydan sonra bana doğru ilerlemeye başladı.

Bana varmadan tezcanlılıkla, "Hoca'm, Zeliha Karadere," dedim, "intihar vakas..." Koluma kenetlenen parmaklar korkuyla geri çekilmek için çırpınmama sebep oldu. Hareketi o kadar ani ve sertti ki korkmamak elde değildi. Kolumdan iteleyerek daha sakin bir yere soktu beni. Üstüme gelişi öylesine sorunluydu ki ortak bir cinayetimizi açık ediyordum sanki. Telaşı ve tavrı katili çok rahat buldururdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?!"

"Hocam Zeliha Karad..."

"Yüksek sesle konuşmaya daha fazla devam edecek misin?" Üstüme yürüdükçe geriye doğru adımlıyordum. Bana hiçbir şey yapamazdı ama beden dili beni âdeta itiyordu.

Serdar Hoca acilden sorumlu uzman doktordu. Genel olarak bütün acilin kontrolü ondaydı ve son sözün daima sahibiydi. Çok daha kritik anlarda bile böyle bir çıkış görmemiştim.

Üstünde durmam gereken nokta bu değildi ama ben ısrarla fakat daha kısık sesle devam ettim.

"Zeliha Karadere'yi getirenler ailesi değil. Ailesinin çalışanları. Kızı ne zaman hastaneden çıkaracaklarının peşindeler. Bu işte bir gariplik var. Kız ailesi yokken intihar ediyor, ailesinin haberi var ve sözde yoldalar. Saçma sapan tavır içerisinde kızı getirenler. Bakın size de ailesi diye tanıtmışlar kendilerini. Ba..."

"Ef - sun." Adımı heceledi, çenesini sıvazladı. Mümkün olsa o bilekleri kendisi kesti sanacaktım.

"Ben kızın ailesini tanıyorum. Hatta biraz daha yüksek sesle konuşup soyadlarını telaffuz edersen buradaki çoğu kişinin de haberi olacak sayende. Kızın bizzat ailesiyle konuştum. Gereken neyse yaptım. Kurcalama dediysem bitmiştir. Nasıl bir maceranın peşindesin sen? Oyun mu sanıyorsun sen her şeyi?"

İşin içindeydi ve bunu açık seçik söylüyor muydu? Hangi işin bilmiyorum ama dönen her neyse Serdar Hoca açıkça dahil olduğunu söylüyordu.

Ellerimi iki yana kaldırdım şaşkınca. "Macera mı?" Gerçekten böyle mi duruyordum dışarıdan? "On sekiz yaşında bir kızın kendini öldürmek istemesini bu kadar rahat karşılamamam mı macera? Kim ailesi,

siyasetçi mi?" diye söyledim aklıma ilk geleni. "Nereden tanınıyorlar? Hem ne yani şimdi sırf ailesi tanınmış diye öylece bırakacak mıyız? Birincide başarılı olamadı ikinciyi denemeyeceğini nereden bilebiliriz? O kızın canından daha mı önemli?"

Elini şakaklarına bastırdı ve istediği sanki elini ağzıma bastırıp beni susturmaktı. Konuşmam ölesiye sinirlerine dokunuyordu.

"Senin karşında kim var farkında mısın? Benim doktorluğumu mu sorguluyorsun?" Kaçacak yerim kalmadı, sıkıştım kaldım Serdar Hoca'yla hasta yatağı arasında.

"Tabii ki hayır," dedim ama o sorgulanacak hareketler yapıyordu. "Ne haddime? Ben sade..."

"Sen sadece işini yap, kurcalama. Eğer devam edersen bir hafta boyunca değil hastaya bu hastanenin bütün dosya işlerine bile baktırmam. Bostan korkuluğu gibi dikerim seni en işe yaramaz yere. Geldiğin yerde nasıldı bilmiyorum ama burada üstüne saygı duymayı, sus dendiğinde susmayı öğreneceksin. İşinin başına dön. Soyismi ve vakayı da her yerde telaffuz etme. Başımıza ama en çok kendi başına dert alacaksın."

Doldurduğum reçetenin üstüne barkodunu yapıştırırken altına kaşemi bastım. Zafer önümden reçeteyi alıp hastaya uzatırken, "Geçmiş olsun," dedi gülümseyerek. Hasta, Zafer'in muayene sırasında kapattığı kapıyı açarak çıktı. O kapıyı kapatmadan hemşirelerden biri içeriye başını uzattığında bakışlarım dalgındı. "Doktor Hanım bana haber ver, dediğiniz hasta uyandı," demese hiçbir cümle dağılmış dikkatimi toplayamazdı.

"Zafer ben geliyorum." Hızla ayaklandım ama Zafer engeline takıldım.

"Efsun bak bırak, Serdar Hoca'yla kötü olacaksın."

"Bir şey yapmayacağım. Sadece görüp geleceğim. Serdar Hoca'yı idare et yeter." Etrafı kolaçan ettim kısa bir an. Ortalıkta gözükmese de kalbim çok hızlı atıyordu. Zafer'i geçerek bu kez kapıda duran hemşireye konuştum.

"Serdar Hoca beni sorarsa sakın o hastanın yanında olduğumu söyleme. Ne sen bana haber verdin ne de ben duydum."

"Ama Doktor Ha..."

Zaman kaybetmeden ona yaklaşıp kolunu sıvazladım. "Benim makyajımı çok beğeniyordun değil mi?" diye sordum yapmamam gereken

ve etik olmayan şeyi yaparken. Anlamsızca başını salladı.

"Yakında nişanın var. Söz veriyorum makyajını ben yapacağım," dedim, açık açık rüşvet teklif ederken gözleri ışıldadı. İşe yarayacağını biliyordum.

"Yalan söylemene gerek yok. Zaten fark etmeden geleceğim. Hadi etti diyelim, bilmiyorum de, yalan söylemeni istemiyorum senden." Hâlâ kararsızdı. Bana zaman kaybettiriyordu. "Nöbetim de olsa makyaj malzemelerimi alıp geleceğim, söz veriyorum. Hatta istersen saçınla da ilgilenirim." Elimdeki son kozu da ortaya koyarken daha fazla direnemedi ve başını salladı.

"Ama çabuk gelin."

Başımı salladım ve hızla ayrıldım yanından. Yarı koşar adımlarla hastanın bulunduğu yere vardım. Zaten böyle bir vakanın hastanenin en ücra odasına verilmesi, acile bağlı tutulup sevkinin yapılmaması ama acil içinde bulunan bir yatakta tutulmamasından anlamalıydım. En başından beri bir şeyler dönüyordu.

Odanın içine girerken gözüm doğrudan başta annesi olarak tahmin ettiğim kadına takıldı. Adam yoktu. Bu iyiydi çünkü asıl tehlikeli duran o adamdı. Bir şey söylüyordu muhtemelen ama kapı açıldığı an susmuştu. Zeliha'ya baktım, bomboş tavanı izliyordu. Yanında konuşan kişiyi değil de beyninin içinde konuşan kişiyi dinliyordu sanki.

"Ne zaman uyandı?" diye sordum kadına bakarken. Tam olarak büyük evlere kalfalık yapacak bir insana benziyordu. O ilk gördüğümdeki anne profili şimdi yoktu. Annesi olsa böyle dik olabilir miydi? Canından can giderdi en başta.

"Hemşire buradayken." Hastaya doğru yaklaşırken gözlerim sargılı olan bileklerine kaydı. O dikişler atılırken yanındaydım ama ilk kez görmüşçesine içim ezildi. Tırnaklarını ara ara bilinçsizce yatağa bastırıyordu.

"Zeliha," dedim yumuşak bir sesle. Ona adıyla seslenmek bir an gülümsetecek gibi oldu beni. Zeliha.

"Nasıl hissediyorsun?" dedim o an ne söyleyeceğimi bilemezken. Tavanı izlemeye devam etti. Serumunun akış hızını kontrol ederken, "Ağrın varsa ağrıkesici verebilirim," diye devam ettim ama mimiklerinde herhangi bir değişiklik olmadı. Beni duyduğundan bile şüpheliydim. Kafasının içi bu kadar mı gürültülüydü?

Yanımızda olan kadın ona doğru bir adım attığı sırada hareket ede-

ceğine inanmadığım bedeni irkildi. Sanki ona zarar vereceklermiş gibi... Bu, geldiğimden beri verdiği ilk tepkiydi. Kadının bakışları, yaptığı bu hareketle bana dönerken sesimi olabildiğince düz tutup, "Sizi birkaç dakikalığına dışarı alabilir miyim?" diye sordum.

"Niye? Zeliha kızım sayılır," dediğinde benimle beraber Zeliha'nın da bakışları ilk kez bu kadar net kadını buldu. Kızı sayılsa böyle mi olurdu insan? Olmazdı, biliyordum. Yalan söylüyordu ve bu en çok da Zeliha'ya yalan geldi.

"Annesi olsaydınız da bir şey değişmeyecekti. Muayene etmem gerek. Hasta mahremiyeti, uzun sürmez. Dışarıda bekleyebilirsiniz."

Boş bir ifadeyle çıkışını beklerken yavaş adımlarla çıktı odadan. Kapanan kapıyla gözlerim Zeliha'yı buldu ama o yine tavana bakmaya başlamıştı.

Ona biraz daha yaklaşırken güzel yüzüne baktım. İçimden tekrar ettim. Zeliha.

Su perisi demek.

Acaba adının ona ne kadar yakıştığını biliyor muydu? Annesi ya da babası muhakkak onu bu sıfatla seviyordu. "Konuşmak ister misin?" Sesim kısık, onu korkutmamak için sakindi. Bir doktordan daha çok bir abla gibiydi.

Cevap vermedi. Bir süre sessizce kaldık. "Çok güzel bir ismin var. Anlamını biliyor musun?"

Aptallığıma ilk ben güldüm. Bu da soru muydu?

"İsmimi seviyorum aslında ama seninki çok daha güzelmiş Zeliha," diye tekrar ettim. Bana cevap vermiyordu, dinlemiyor bile olabilirdi. Bir an sessizleştik, ben konuşmasam o asla konuşmazdı.

"Benim adım da Efsun." Bu bir tanışma cümlesi değildi, ismimi tanıtma cümlesiydi. "Büyülü demek. Aslında isimlerimizin anlamları birbirini andırıyor. Aynı kapıya çıkıyor gibi. Ne dersin?" Ondan minicik bile bir mimik görsem içim bayram yeri gibi olacaktı sanki ama beni duymuyor gibiydi.

"İsimlerimizin güzelliği yüzlerimize yansımış bence."

Su perisi... Peri gibiydi. Sargılı bileklerine rağmen.

Normal bir anda belki buna gülerdik ama ortada sadece benim sesimin samimiyeti vardı. Ben kendi kendime sohbet etmeye devam edecektim ama bir farkındalık aniden beni buldu. Neyden bahsediyordum?

geleni yapardım."

Ne zaman dolduğundan bihaber olduğum gözlerinden akan gözyaşı yastığına damladı hızla. Bu tek bir damlayla kalmadı, o kadar çok aktı ki nasıl bu kadar biriktirdi, anlayamadım bile. Hıçkırmıyordu ama kan ağlıyordu. Renksiz, gözden akan kan. Gözyaşı.

"Niye izin vermedin ölmeme?" diye devam etti sanki verdiğim cevabı hiç duymamış gibi. Minnete alışmış kulaklarıma bu öfke çok ağır geldi. Çok taze, capcanlı bir kızgınlık vardı. Şu an dünya üzerinde en çok banaydı sanki öfkesi. Ona öyle büyük bir kötülük yapmıştım ki sanki onu öldürmüştüm.

Ona öyle bir kötülük yapmıştım ki onu yaşatmıştım.

"Zeliha," dedim ona daha fazla yaklaşırken. "Ölmene izin vermem için en az elli sene daha yaşamış olman ve benim yapabileceğim hiçbir şeyin kalmaması gerekiyordu. Neden yaptın bunu kendine?" Bu soru için erkendi belki ama tutamadım kendimi. "Daha çok küçüksün, daha çok güzel zamanlar var önünde. Neyi kendi canının önünde tuttun?"

Bu söylediklerimi bir psikolog duysa beni bu odadan çabucak çıkarır, sağlam bir fırça atardı. Belki bir intihar vakasına yaklaşımım bu olmamalıydı. Belki çok daha berbat ediyordum her şeyi. Belki öfkesi daha da büyüyordu. Bilmiyordum ama engel de olamıyordum.

Kafasını iki yana salladı gözyaşları daha hızlı akmaya başlarken. "Niye izin vermedin?" Avuç içlerini gözlerine bastırdı. Bilekleri ağrıyordu, biliyordum. Ama niye hissetmiyordu? Niye asıl acı orada değilmiş gibi davranıyordu? Bilekleri çok ağrıyordu.

"Halledecektim her şeyi. Bitecekti her şey. Olacaktı. Niye öldürdün beni?" dedi daha çaresiz bir sesle. O an kurduğu cümledeki anlamı yorumlayamadım. Tekme tokat dayak yesem onun cümleleri kadar tesiri olmazdı. Onu yaşatmamıza, ölmek gözüyle baktığını idrak edemedim.

Hışımla kolundaki damar yoluna yönelirken telaşla engel oldum. "Sakin ol, dikişlerine zarar vereceksin," desem de daha da hırçınlaştı.

"Bırak!" dedi öfkeyle. Gözüm arkadaki alarm düğmesine kaydı. Bunu yapmadan önce son bir şans omuzlarından tuttum sıkıca. Zaten çok kuvvetsizdi.

"Zeliha sakinleşmezsen uyutmak zorunda kalacağım. Lütfen dur. Dikişlerine zarar vereceksin. Hadi Zeliha, dur güzelim. Hadi!"

Bileklerini zarar vermeden tutmaya çalışırken duyduğu cümlelerle

Ben intihar etmiş birine neyden bahsediyordum?

Sesim aniden kesildi, dudaklarımı birbirine bastırdım. Sessizliğim de tıpkı konuşkanlığım gibi onda bir tepkiye neden olmadı. Beni dinlemiyor değil duymuyordu. Konuşmamın yönü olması gereken yere doğru daha fazla sapmadan kaydı.

"Dün," dedim tereddütle. Karşımda kapalı bir kutu vardı ve zaman çok azdı. "On sekiz olmuşsun. On sekiz. Belki de o yaşa gelene kadar en çok beklenilen yaş..." Hiç konuşmaz dediğim, kapalı kutu olarak nitelendirdiğim genç kız bir cümle kurdu. Bu cümle bir kabristanı ayağa kaldırabilir, bir yenidoğan servisini kabristana çevirebilirdi. Kapalı bir kutu değildi, yanılıyordum. Bitik bir ruhtu.

Ben ilk kez ölü görmemiştim ama ilk kez bir ölüyle göz göze gelmiştim. Bana baktı. Sustum.

Kelimeler canlıdır; doğar, büyür ve öldürür. Dünyanın en iyi yazarlarıysa tek bir eserini bile geride bırakmadan kelimelerinin elinde can veren insanlardan oluşurdu zannımca. Dünyanın en iyi yazarları, yazmadan ölürdü. Hayır, öldürülürdü. Kendi kelimeleri tarafından.

Baktığım bir çift kahverengi gözün sahibi, dünyanın en iyi yazarı olabilirdi. İçimde bir hayranlık oluşmadı. Elimde kitapla ona koşmadım, imza istemedim. Bir kitabı bile yoktu ve kurduğu cümle benim bile canıma kastetti.

Henüz on sekiz yaşında. Dün doğum gününü kutlamış olmalı.

Doğum günü ölüm günü.

Tik tak.

Elimdeki hasta dosyasında ismi yazıyor.

Zeliha.

Su perisi.

"Niye kurtardın beni?" dedi kısık bir sesle. "Niye ölmeme izin vermedin?"

Kelimeler canlıdır; doğar, büyür ve öldürür.

İntihara kalkışmış birinden hayat dolu bir cümle beklenmesi ahmaklıktı ama yaşamın o tatlı varlığı kurtulduğu an önüne gelmemiş miydi? Dünyanın en iyi yazarı olmak zorunda değildi, bu cümleyi kurmamalıydı. Ölümün kıyısından döndükten sonra kelimeleriyle kendini katletmeye devam etmemeliydi.

"İşim bu," dedim, omuzlarım öne doğru düşerken. "Ama bu olmasaydı da on sekizine yeni girmiş bir kızı kurtarmak için yine elimden

ya da zaten takati olmadığı için mi bilmiyorum tüm çırpınışlarını kolu kanadı kırılmış gibi durdurdu. O an gözyaşlarına küçük küçük hıçkırıkları dahil oldu. Çok kısa bir an göz göze kaldık. Kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese yüzüme bakarken yutkundum.

İrislerini çevreleyen beyazda; sözde onun kendine çok gördüğü, işin aslı ona çok görülen bir hayatın soğumaya yüz tutmuş cesedi vardı. Bu öylesine görünürdü ki fark ettikten sonra aslında görmemek için kör olmanız gerektiğini anlıyordunuz.

Gözlerini kaçırdı benden. Ağır ağır yutkunurken hafif de olsa geri çekilecekken ben, fazla yakın temasımızdan dolayı gözüm boynuna takıldı. Gözlerim kısıldı, gördüğüm şeyin göz yanılsaması olup olmadığını ayırt edemezken biraz önceki çırpınışından dolayı önüne düşen saçlarını geri çektim. Saçlarından kurtardığım boynuna baktım. Dehşetle. Saniyeler, yüklü çuvallara dönüşüp sırtıma binerken az önce ne kadar çabalasa da yumuşamayan ellerim tutmadı. Kan akışım yavaşladı, nefesim artık hissedilir şekilde azaldı.

Boynunda birden fazla emme ve ısırıkla meydana gelmiş morluklar ve çürükler vardı. Sararmaya yüz tutmuş izlere baktım dehşetle. Kulağım çınlamaya başladı.

Tahmin ettiğim şey olmayabilirdi.

Sakin olmalıydım, tahmin ettiğim şey olmayabilirdi.

Onu telaşa sokmamak geri çekildiğim sırada avuç içlerimi gri kotuma bastırdım tüm gücümle. Ellerimi hissedemiyordum. His kaybı yaşıyordum.

"Zeliha, biraz doğrulabilir misin?" diye sordum az da olsa titreyen sesimle. İç çekişleriyle başını iki yana salladı. His kaybı artıyordu. Bacaklarım titremeye başladı. Şimdi dünyanın en önemli insanı gelse, bana dünyanın en önemli şeyini söyleyeceğinden bahsetse tek bir saniye bile dikkatimi dağıtamazdı. Zeliha'nın bedenine bakacaktım. Kalbime asıl tekme şimdi atılmıştı. Derince soluklanırken dudaklarımı ıslattım ağır ağır.

Sakin olmalıydım. Tahmin ettiğim şey olmayabilirdi.

"Lütfen," dedim. Tepkilerimi kontrol edemiyordum. Ağlamak istiyordum. Odadan kaçıp ağlamak istiyordum. "Sadece basit bir muayene. Sonra seni rahat bırakacağım, lütfen. Canını yakmayacağım. Hadi Zeliha."

Suyun altında muhakkak daha rahat nefes alabilirdim. Ona yaklaşıp yavaşça doğrulmasını sağladım. Engel olmadı. Şu an ne yapsam en-

gel olmayacak gibiydi. Kim çektiyse bu kızın bedeninden tüm gücünü kalbini yerinden sökmek istedim o an ilkel bir hisle. Bu mecazen değildi. Göğüskafesini yarıp o kalbi yerinden sökmek istedim.

Sırtını hasta yatağına yaslarken göz göze geldik. Baktığım yaşlı gözlerde takılı kaldım birkaç saniye. Gülümsemek istedim ama dudaklarım hareket dahi etmedi. İki dudağım birbirine dikilmiş, tek bir hareketimde o dikişler patlayacak gibiydi.

Belki gülümseyemedim ama ellerim yüzüne gitti. Yavaşça gözyaşlarını silmekti amacım ama o korkuyla geri çekildiğinde o an geriye doğru çekilip yere çökeceğimi sandım. Temastan korkuyordu.

Temastan korkuyordu ve bu mazisi olan bir refleksti. Bunu biliyordum.

Elim havada asılı kaldı. Yüzüne bakacak kuvveti kendimde bulamadım, bakışlarımı kaçırdım.

Gözlerim kollarına kayarken çürümeye başlayan izlere baktım. Bedenine varla yok arasında temas eden ellerim zangır zangır titriyordu. Saçlarını sağ tarafında toplayıp bir tarafını tamamen açtığımda elim yavaşça hastane elbisesine gitti ama orada duraksadı. Göreceğim şey beni o kadar korkutuyordu ki her hareketimin sonu durmaya çıkıyordu.

Boynundaki izler daha net gözüktüğünde dudaklarımı birbirine bastırdım. Çok katlı bir apartmanın en alt katındaydım. Tüm katlar üzerime yıkılıyordu, çatlak duvarlara bakıyordum öylece. İrkildi.

"Tamam," dedim onu sakinleştirmek ister gibi. "Tamam şimdi bitiyor," derken hafifçe açtığım kıyafetten gözüken, iki göğsünün arasındaki o iz apartmanı yıktı. Duvarda bir resim vardı, ilk o düştü. Küçük bir çocuk vardı o resimde. Kızıl saçları, çilli bir yüzü. Duvarlardan önce çerçevenin kırılmış camları battı bedenime.

Göğüs oluğunda söndürülmüş sigara yanığı beni büyük bir darbeyle geri savururken kendimi ondan uzaklaştırmamak için savaşıyordum. Gözlerim bayılacak gibi açılıp kapanıyordu. Kafamın içinde aniden uçuşmaya başlayan düşüncelerin adım sesleri yankı yaptı uzuvlarımda. Birbirleriyle çarpışan onlarca düşünceden güçlü kalamayıp devrilenler diğerlerinin altında eziliyordu. Kafamın içi yalnızca birkaç saniyede savaş meydanına dönüştü. Kendimi bu kadar sıkmasam dudaklarımdan dökülen hıçkırık sesli olacaktı. Hafifçe açtığım elbisesini zorlukla kapatırken arkamı dönerek geri çekildim.

Elimle ağzıma uyguladığım baskı dişlerimi bile hissettiriyordu. Kafamı iki yana sallarken ayağımı yere vurdum. Başım dönmeye başladı.

Sakin ol Efsun.

Benden senelerdir durmadan akan ama bir yerden sonra alıştığım yaradan sızan kan, miktarını artırdı. Gördüğüm izler; seneler önce duvarların arkasına zorlukla ve vücudumda izler bırakması pahasına kilitlediğim o canavarları gün yüzüne çıkarmış, o yarayı elleriyle deşmelerine sebep olmuştu. Yarama tırnak geçiriyorlardı.

Tik tak.

Geçmiş, görmemek için bir yorganın arasına sıkıştırdığım eski bir fotoğraf gibiydi. Tam da şimdi aniden çevremi saran zemheriyle iliklerime kadar donduğumu hissettim. Sobamda yakacak odunum yoktu ve o yorgana muhtaçtım. Geçmişimi sıkıştırdığım yorgan vardı ve ona ihtiyaç duyacağım kadar buz kesti bulunduğum oda.

Bir cesaretle ona döndüm. Çıkar giderim sandım. Bana bakma ihtimali aklının kıyısına bile yaklaşmamıştı. Biraz önce sadece onun gözleri doluyken şimdi ben de ağlamak üzereydim.

"Erkek arkadaşın mı?" diye sordum, dudaklarım yere doğru büzülüyordu. Zaten bana şüpheyle bakan gözlerindeki o ifade tuzla buz oldu. Koca bir apartmanı parmağımın ucuyla yıkmış gibiydim.

Düştüğü kuyunun dibinde attığı sessiz çığlıkların duyulduğunu fark etmişti. O çığlıklar duyulsun diye atılmayalı çok oluyordu. O yüzdendi canına kıymak isteyişi. Koca dünyanın bir kız çocuğuna sağır oluşunu izledim. Koca dünya en çok çocuklara ve kadınlara sağır olurdu zaten, en çok da kız çocuklarına.

Kafasını iki yana salladı hızla. Elinin tersini yüzüyle buluştururken derisini yırtmak ister gibi sildi. "Hayır," dedi keskin bir sesle. "Hayır değil. O değil, hiçbir şeyim değil!" Kafasını delirmiş gibi iki yana sallıyordu. "Yemin ederim ben tanımıyorum bile, yemin ederim ben tanım..."

Titreyen vücuduna yaklaşırken başımı salladım çaresizce. Ben nasıl durabiliyordum burada? Delirmiş miydim? "Tamam," dedim telaşla, "tamam, sevgilin değil." Sesim sakinleştirmek ister gibiydi ama ben de soğukkanlı değildim. Onu onaylamasam günlerce bunu tekrar edecek, kalmış son bir avuç canını da bunun için kullanacaktı.

"Tamam Zeliha. Tanımıyorsun," diye tekrar ettim. Parmak uçlarını dudaklarıma bastırdığında gözyaşımın damladığını hissettim. Bu bana ilk temasıydı, canımın nasıl yandığını ben bile kestiremiyordum.

Parmak uçlarında sonlandırmak istediği hayatın son kırıntıları, göz-

lerinde çaresizlik vardı. Sesimi kesmek değildi amacı, söyleyeceklerimi duymak istemiyordu. Daima susturulan insanlar, onlar için atılan çığlıklardan bile korkarlardı.

"Kimseye söyleme," dedi korkuyla. "Kimseye söyleme. Hiçbir şey yapamadı. Engel oldum. Hiçbir şey yapamadı. Yemin ederim. Kimseye söyleme."

Geçmiş ve şimdi birbirine karıştı. Sesler birleşti. Kişiler değişti.

Elimi parmaklarına örterken, tek tek öptüm parmak uçlarından. Parmak uçları bile acıyordu, biliyordum. Titreyen kirpikleri, saçları... Canı o kadar çok yanıyordu ki yaşamak onun için neden ölmekle yer değiştirmişti, artık daha netti. "Tamam," dedim, sesimde kanadı kırık bir şefkat vardı. Uçamıyordu ama hâlâ yürümek için direniyordu. Benim sadece canım ve geçmişim yanıyordu. Onun yanmayan tek bir zaman dilimi, hücresi yoktu şimdi.

"Sakin ol," derken sesimden tek umduğum güven vermesiydi. Dolu gözlerimle yaşlı gözlerine baktım. "Sen istemediğin sürece kimsenin haberi olmayacak. Yanındayım ben. Tamam mı? Buradayım, korkma. Yanındayım."

Gözlerinde bir güven belirtisi görmedim, zaten bunu beklemedim de. Diğer elim yüzüne giderken ıslanan yanaklarını sildim. *Soğukkanlı ol Efsun. Soğukkanlı ol. Başka çaren yok, dik dur.*

"Seninle gelenlerin haberi var mı? Tanıyorlar mı onlar?" derken gözüm kısa bir an kapıya kaydı. Yüzü ellerimin arasındayken cevap vermedi.

"Zeliha ailen nerede? Onlara ulaşabilirim. Haberleri var mı? Anneni çağıralım hemen."

Tam telefonumu çıkarmak için geri çekileceğim sırada ikinci kez bana temas etti, bu kez parmak uçlarıyla değil elleriyle. Hareketimi durdurdu. Ellerimi tuttuğunda kısa bir an gözlerim ellerimizde kaldı. Anında sıkı sıkıya tuttum ellerinden. Ona doğru eğilirken gözlerinin içine baktım. İkimiz de nefes nefeseydik.

"Haber verme, bildiğini bilmesinler. Ben söyledim sanır annem. Ne olur. Kimseye söyleme."

Art arda kurduğu bu cümleler takip edildiğini hisseden birinin; duraksadığı yerde, gölgesinin üstüne binen ikinci gölge gibi ürkütücü geldi o an.

Ailesi biliyor muydu?

Bütün dengem, mimiklerim, hislerim değişti. Gözlerim kapanacak gibi oldu. Ensemden kan mı sızıyordu?

"Aile..." Tek seferde konuşamadım. "Ailen biliyor mu?" Sesim kısık, sesim çaresizdi. Beynimin duvarlarını biri tırnaklıyordu sanki.

Cevap vermedi, gözleri daha da yoğun doldu. Sadece gözyaşlarını konuşturduğu birkaç saniyelik sessizlik beni ateşle dolu bir sobaya atmış, geçen dört beş saniyeyi saatlerce hissetmeme sebep olmuştu. İnsanoğlu çok tuhaftı. Parmağının ucundaki yanığa günlerce sızlanır da ruhunun tamamının yanmasına gıkını çıkaramazdı. Gıkımı çıkaramıyordum.

Elim gözyaşlarının yokuşlu yollar çizdiği yanağına gidecekken bu kez o sıktı elimi. Bırakmak istemiyordu. Bırakmamı istemiyordu. Bırakacağımı sanıyordu. Elimde olan elini dudaklarıma yaklaştırıp öptüm. Bana temas eden her bir noktasını öpmek istiyordum. Canı yanıyordu. Canı çok yanıyordu. Bilekleri neydi ki? Hissetmiyordu bile.

"Zeliha," dedim, ses tellerimin üzerinde tepinen acıyla. "Sana ne yaptılar?"

Çektiği acı koca bir beden olup aramıza geçerken onu aşıp ulaşamayacağımı sandım bir an. Canı çok yanıyordu. Daha küçük geldi gözüme o an. Daha minik. Su perisinin adı akıttığı gözyaşlarından geliyordu artık.

Gözlerinde, yazdığı romanı zorla yarım bıraktırılmış bir yazarın eksik cümleleri vardı. Elinden zorla çekilen kalemin yarım bıraktığı kelimeler... Ve Zeliha kalemi elinden zorla koparılan bir yazarın tırnaklarıyla kazıyarak devam etmesi gerektiğini bilmeyecek kadar küçüktü. Ya da bilip de uygulayamayacağı kadar yalnız. Bu yüzdendi pes edişi.

Cevap vermeyip kafasını eğerken onu istemsizce kendime çektim. Başı göğsüme denk gelirken gömleğimdeki ıslaklığı hissetmem çok kısa sürdü.

Elim saçlarındayken, "Tamam," dedim kısık sesle. Oturup onunla ağlamaya ne hakkım ne de şansım vardı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kimse bir şey yapmıyorsa benim herkesin yapması gerekeni tek başıma yapmam gerekiyordu. Başka şansım yoktu. Can veriyordu önümde. Kimse engel olmuyordu.

"Tamam," diye tekrar ettim. "Her şey düzelecek. Bana bak," derken ondan ayrılıp gerçeği şu an bende olmayan ama sahtesiyle de olsa yü-

zümde tuttuğum bir güçle, yüzünü avuçlarımın içine hapsettim.

"Yalnız değilsin. Her şey hallolacak. Yanına kalmayacak kimsenin. Ben buradayım. Bak ben seninleyim." Yaşlarını sildim.

"Ölmesi gereken de utanması gereken de sen değilsin. Hiçbir şey kimsenin yanına kalmayacak. Bak ben yanındayım." Başını iki yana salladı.

"Her şey bitti. İzin verecektin. Ölmeme izin verecektin. Yapmadın. Niye yapmadın?"

Bir adamın varoluşu; bir kadının yumurta kanalında başlıyor, rahminde devam ediyordu. O adamı yine o kadın besliyor, o kadın büyütüyordu. Hatta belki bir kadın eğitim veriyor, yetiştiriyordu. Yine başka bir kadın tıpkı annesi gibi seviyordu. Bir kadının içinde var olan birinin başka bir kadına zarar vermesini kabullenemiyordum. Bir insanın başka bir insana verdiği zarardan bahsetmiyordum. Çoğu şeyini bir kadına borçlu olup, birçok şeyini yine bir kadına borçlu olacak adamın, bir kadına verdiği zarardan bahsediyordum. Bir de küçükse... Küçücükse, bir kız çocuğuysa...

"Hiçbir şey bitmedi," dedim daha tok bir sesle. Yıkılmış birinin yanında yıkılamazdınız. Pes etmiş birinin yanında pes edemezdiniz. Yazılı olmayan kurallardı bunlar. "Bin kere yapsan bunu seni kurtarmak için bıkmadan bin kere çabalarım. Bir kere izin vermem ölmene. Yapmayacaksın bunu kendine Zeliha." Elim saçlarını buldu, bir annenin şefkati parmak uçlarıma kadar uzandı. O da zamanında benim hissettiğim o sıcaklığı birkaç saniye de olsa hissetsin istedim.

"Bunu yapan yaşarken sen mi çok gördün nefes almayı kendine? Yanındayım ben, korkma." Gözlerini kafasını iki yana sallayarak benden kaçırdığında, "Bana bak," diye yumuşak bir sesle bakışlarını yine kendime çektim. Nefes nefeseydik. Yetişmeye çalışıyorduk. Belki Zeliha'yı terk eden yaşam sevincine, belki umuduna.

"Her şeyi konuşacağız. Herkesi seferber edeceğim. Kim suçluysa, kim ne yaptıysa bedelini ödeyecek. Zeliha yaşamak zorundasın. Ölüp gidersen senden sonrakilerin de sonu olursun. Elimden ne geliyorsa yapacağım. Gerekirse önce bu hastaneyi sonra bu şehri ayağa kaldırırım. Tek değilsin, bak yanındayım. Sana yemin ederim tek değilsin."

Burnunu çekerken acıyla bana baktı. Dudakları ve çenesi bir bebek gibi titredi. "Yapamazsın," dediğinde burnumun direğinin sızladığını hissettim. "Ne yapanlar izin verirler ne de beni susmaya mecbur bırakanlar.

Yapamazsın. Şimdi çıksan kime konuşsan sesini keser. Yapamazsın."

Serdar Hoca'nın söyledikleri zihnimde yankılandı. Bir an bakışlarım boşluğa düşecek gibi oldu ama izin vermedim. Başımı hızla iki yana salladım. "Kimse sesimi kesemez," dedim. Belki de tam aksiydi ama direnirdim. Yemin ederim direnirdim.

"Zeliha daha on sekiz yaşındasın. Bunu sana yapmalarına nasıl izin vereyim? Bugün sen izin verirsen yarın başkasına yaparlar. Sen ölüp gittiğinde her şey düzelecek mi sanıyorsun? Bu ülkede polis var, avukat var, adalet var. Kimse onlardan daha güçlü değil. Susmanı isteyenler de değil, sana bunu yapanlar da güçlü değil." Sesimin titremesini nasıl olduğunu bilmeden engelledim. Takılmadan ama ezberden de gazel okumadan konuştum.

O an gözlerinde bir şey gördüm. Belki bir acaba belki de başka bir ihtimalin varlığını kavrayan ufak bir ışık. Belki sesim sebep olmuştu, belki de cümlelerim.

"Senin taburcu edilişinin önüne geçmemiz lazım," derken dilim damağım kupkuru olmuştu. Telaşlı da olsam harekete geçmek zorundaydım. "Gerekli kanıtları almadan hastaneden çıkarsan elim kolum bağlanır. Her şeyi dinlemem lazım senden. Bak ben tek bir an bile yanından ayrılmayacağım. Sana söz veriyorum, kim engel olursa olsun durmayacağım. Sana yardım etmeme izin ver. Bu can senin," dedim gözlerim yeniden dolarken. "Bu ten, bu hayat senin. O kadar güzel zamanların var ki önünde Zeliha. O kadar güzelsin ki. Yalvarıyorum. Yapma bunu kendine."

Ağzından çıkacak olan tek bir onay cümlesini beklerken her şeye rağmen aynı yerde takılı kaldı. "Annem duya..."

Kafasındaki düşüncenin önüne geçtim. "Reşitsin," dedim anında. "Reşitsin. Bir şeyleri ailene bildirmeme, gizli tutma hakkımız var bir yere kadar. Engel olacakları şeylerden haberleri olmayacak. İzin ver bana, sen istemediğin sürece her şey gizli tutulacak. Karşı taraf isterse bu ülkeye sahip olsun hiçbir şey bizim kanıtlarımızdan büyük değil ama o kanıtlar yok olmadan elimizi çabuk tutmamız lazım. Hadi izin ver." Ona zor kullanmak, onu en kötü etkileyecek şeydi biliyordum. Minicik bir onay bile bana güvendiğinin kanıtıydı.

Şüpheyle bana baktı, titrek bir nefes alırken, "Tutuklanacak mı?" diye sordu ümitsiz ama yine de o ihtimali düşünür gibi. O ihtimali

düşünmek... Sanki o bile birkaç saat yaşatabilirdi onu.

"Yiyebileceği en büyük cezayı yiyene kadar çırpınacağım. En kısa zamanda elini kolunu sallayarak dolaşmayı bırakacak. En ağır cezayı alması için her şeyi yapacağım. Sana yemin ederim canımın son damlasına kadar en kötüsü olsun diye hiç durmayacağım."

Gözleri yeniden dolarken gözlerimin içine içine baktı. Cümlelerimi değil beni ölçüp tartıyordu. Kapıyla benim aramda gidip gelen gözleri onay verircesine kapandı. Tuttuğum nefes kilolarca yükmüş gibi kalktı üzerimden. O an ilk kez dudaklarım samimi bir şekilde kıvrıldı yukarı, ellerimle yanaklarını iyice sildim.

"Şimdi gidip nöbet zamanımı ayarlamam sonra da gerekli yerlerden yardım istemem lazım. Taburcu edilmemen için de bir şeyler bulacağız. Dışarıdakilerin haberi olmayacak. Muayene için gerekli izinleri çıkarmamız lazım. Hiç kimseye hiçbir şey söyleme. Hemen geleceğim yanına. Korkma." Tam ondan ayrılacağım anda ellerimden tuttu. Ve o beni parça pürçük eden soruyu sordu.

"Geleceksin değil mi?"

Tüm pes edişine rağmen o muhtaçlığı ve bir yerlerden beklediği yardım eli bin vicdana ateş düşürür, o ateşle bu ülkenin ciğerlerini yakardı. Gözleri bir bulut olsa bu koca şehri ıslatacak kadar dolu, hiçbir pisliği temizlemeyecek kadar yorgundu. Henüz on sekizinde güneşli günler görmek için umutla dolu olması gereken ruhu, bulut olsa temizleyemeyeceği pislikler tarafından dibine kadar sıyrılmıştı.

"Gitmiyorum hiçbir yere. Bırakmıyorum seni. Buradayım. Yarattığım her boşlukta yanında olacağım. Dışarıdakileri de senden uzaklaştırmak için elimden geleni yapacağım. Ağlama, sadece ağlama. Her şey düzelecek, söz veriyorum her şey düzelecek."

Birbirimize baktık öylece. Bir köprünün inşası vardı gözlerimizin arasında, görebiliyordum. Başını salladı çaresizce. Onu da yanımda götürme şansım olsa gerimde bırakmazdım ama mecburdum. Zorlukla ondan ayrılırken bir kez de o sildi yanaklarını, yatağında geriye yaslanırken son kez ona gülümseyip kapıya yöneldim.

Başhekimin, "Mahkeme kararı değil ama cumhuriyet başsavcılığından en erken izni çıkarabiliriz. Mahkemeye kalırsa gecikir. Başsavcılıktan da en geç yirmi dört saat içinde karar çıkar. Bu süre zarfında hastanın anamnezini kayıt altına al. Taburcu edilmeden önce baş-

savcılıktan gerekli izin gelir ve hasta muayene edilir," sözleri benim için bir izindi. Gerisi tamamen resmi işlerdi ve ben onları düşünecek halde değildim. Duyuyordum ama çok az dinleyebiliyordum.

Kusursuz bir plan yapmam gerekiyordu. Zeliha'yı sorun çıkarmadan odadan çıkarmam kolay olmayacaktı.



Başarılı intiharlar yaşananlara ulaşılan bir olay değil genetik bir olguydu. Annesi ya da babası intiharla ölmüş bir insanın intihar etme olasılığı daha yüksekti. Bazı insanların yazgılarında intihar vardır, intiharla doğarlar. Ondan kurtulmak mümkün değildir. Kırk yılını neşeyle geçiren o insanlar kırk birine gelince kendini öldürebilirdi.

İntiharla doğan insanlar ve intihara itilen insanlar...

Bu durumun dışında kalan intihar girişimleriyse başarısız olurdu çoğunlukla. Tıpkı Zeliha gibi. Zeliha intiharla doğmamıştı. Zeliha intihara itilmişti.

Muayene odasının kapısından beklerken Zeliha yere ben duvara bakıyorduk. Koridor ölüm sessizliğiyle inliyordu. Bedeni sağ olanların sayısıyla ruhu sağ olanların sayısı uyuşmuyordu. Açık vardı. Gözlerimi kapatmaya ve kapıda yazan yazıya bakmaya korkuyordum. *Adli Muayene*. Geçmiş kolumdan tutmuş, dizinin dibine çekmek için çabalıyordu ama ben anın içinde kalmalıydım.

Kapı açıldı, ikimiz de irkilerek o yöne baktık.

Hemşire, "Gelebilirsin," dedi Zeliha'ya oldukça yumuşak bir sesle. Zeliha ellerini dizlerine bastırmışken korkuyla bana baktı.

"Sen gelmeyecek misin?" diye sordu korkuyla. Ben girmesem oturduğu yerden kalkmak istemeyecek gibiydi. "Geleceğim," dedim ve yerimden kalktım. Korku dolu gözlerle etrafı izledi bir süre. Koluna dokunarak kalkması için teşvik ettim beden dilimle. Normal bir insanın dört saniyede aşacağı yolu biz dakikada ancak bitirdik. Zeliha durdu, arkasını dönüp ellerini yüzüne kapatarak ağladı.

Odadan içeri girdiğimizde çıkmamak için çetin bir savaş başladı kendimle aramda. Zeliha'yla aynı anda duvarları incelemeye başladık. Bu tarz odaların duvarları hep aynı renkte mi oluyordu? Zeliha'nın dikkat kesildiği afişe baktım.

Dünya genelinde her 10 kadından 4'ünün...

Devamını okumadım, bana gülümseyen doktora baktım. Baş selamı verdik yalnızca birbirimize. "Gel Zeliha," dedi ve yatağı işaret etti. Yatağın önünde mavi bir bez torba seriliydi. Aniden bulunduğumuz yerle kapı arasında bir perde çekildiğinde tırnaklarımı pantolonuma sürttüm.

"Bütün kıyafetlerini çıkarıp buraya koymanı istiyorum. Sonra da bu önlüğü giymeni. Biz perdenin arkasında sen hazır olana kadar bekleyeceğiz. Tamam mı?"

Zeliha bana baktı. Onay bekliyordu. Yutkundum, gözlerimi daha fazla araladım ve başımı salladım. Ben de dahil hepimiz perdenin dışına çıktık ve dakikalar sonra bir ses duyduk iç kısımdan.

"Efsun *abla,"* dedi. İlk kez. Bu bana ilk abla, deyişiydi. Karmakarışık bir duygu kazanına atıldım. Doktorla göz gözeydik, gözlerimin sulandığını fark etti, kolumu sıvazladı.

"Hazır mısın Zeliha?" diye sordum.

"Evet."

Perdeyi ilk ben araladım ve doktora yer verdim. Hemşire kıyafetleri alırken Zeliha üşüyormuş gibi kollarını önünde bağlamış yapılanları pürdikkat izliyordu. Doktorun eldivenleri takışını izledim. Zeliha ondan tiksindiklerini düşünmüş müydü acaba?

O kadar küçük değil Efsun.

"Ağzını açar mısın?"

Titreyen ağzı açık tutmak çok zordu. O da zorlandı.

"Işığı takip eder misin?"

"Şimdi bunu ağzına koyacağım, çok kısa sürecek ve canını yakmayacağım. Açar mısın tekrardan ağzını?"

Çenesi o kadar çok titriyordu ki açmasıyla kapatması bir oluyordu. Midesi bulandı, başını eğdi ve soluklandı. Alınan kültürü tüplerin içine koyarken, "İğne vuracak mısınız?" diye sordu. Çok fazla tüp vardı karşısında. "Hayır," dedik doktorla aynı anda.

"Genel bir fiziki bir muayene yapacağım, canın hiç yanmayacak."

Doktorun elleri ilk ensesine gittiği an Zeliha bana baktı. Gözlerim sık sık açılıp kapanıyor, ona konuşmadan bir şeyler anlatmak için çabalıyordum.

Doktorun, "Hemşire Hanım," yönlendirmesiyle hemşire, Zeliha'nın arkasına geçip elbisesini sıyırmak istediğinde Zeliha, "Hayır!" diye çıkıştı.

"Zeliha sadece bakacak," dedim ve aramızdaki mesafeyi bir adım kapattım.

"Korkmana gerek yok," dedi doktor. O kadar rahatlatıcı bir sesi vardı ki değil korkutmak, korkuyu dağıtıyordu.

Sırtına doğru yavaş hareketlerle dokunduğunda Zeliha'yı da beni de sıçratan bir şey oldu.

Flaş.

Fotoğraf makinesinin flaşı.

Kulağım uğuldamaya başladı, gözlerimin önüne benekler indi. Çıt. Bu sesi çıkarıyordu. Çıt. Gözlerimi sıkıca yumdum. Ellerim kulaklarıma gitti. Parmak uçlarımı kulaklarıma bastırıp sırtımı döndüm.

Bir, iki, üç.

Çıt. Çıt. Çıt.

Kapalı gözlerime flaş vurmaya devam ediyordu. Başka bir bedende karşımda âdeta beni çekiyor sandım. Geçmişe saygı duymak, onu unutmak değil. Onu anmak hiç değil. Geçmişe saygı duymak; onu sindirebilmek, kabullenebilmek ve onunla yaşayabilmek. Kapının önüne geldiğinde, kendi evinde saklanacak delik aramamak.

Fotoğraf makinesinin çıt sesi.



Dilek Hanım kafasını çaresizce iki yana sallayıp yanımızdan ayrılırken Zeliha'yla karşılıklı olarak kaldık hasta odasında.

"Dilek Hanım'ın burada kalması senin için daha iyi olmaz mıydı?" diye sordum. Başını iki yana salladı.

"Sen nasıl istersen. Şimdi ne zaman istersen başlayabiliriz. Kendini ne zaman hazır hissedersen. Ben arada tutanakta boşluk kalmasın diye seni bölüp bazı sorular soracağım. Kendini iyi hissetmediğinde söyle ara verelim. Rahat ol, telaş yapma. Seni getiren kadın şu an bir hasta odasında uyuyor, adamsa hastane kurallarından dolayı ya kapı önünde ya da tamamen gitti. Rahat ol, herhangi bir hareketlilikte bana haber verilecek."

Biraz da olsa üzerindeki stresi alabilmek için uğraşırken o ellerini soyuyordu. Kayıt cihazını hazır hale getirip köşeye koydum. Bunu yapmam yasal değildi, Zeliha'ya da söylememiştim ama önlemimi almak zorundaydım.

"Ailemi herkes tanır burada," diye söze girdiğinde bana bakmıyordu ama ben pürdikkat onu dinliyordum. "Karadereler, kime sorulsa elbet bir yerden tanınır." Gülecek gibi oldu ama yapamadı. "Ben ailenin, doğduğu günden beri istenmeyen çocuğuydum." Durdu, tavana baktı ve gözyaşlarıyla güldü. "Ben biraz lanetliyimdir de. Tüm kötü şeylerin sebebi benimdir. Ben olmasam her şey çok daha güzel olurmuş, annem öyle söyler hep."

Oturduğum yerde geriye yaslanırken söylediklerini not alıyordum. Gerekli gereksiz ayırt etmeden. "Onlar, evimize girip çıkarlardı ama ben odamdan hiç çıkmazdım eve misafir geldiğinde. Eski dostluk. İki büyük aile, büyüklerden gelen bir samimiyet. Bir tane oğullarının olduğunu biliyordum ama hiç görmedim. Baksam bile görmedim." Gözlerini ilk defa bana çevirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Loş olan ışıkta parlayan gözleri değildi, gözyaşlarıydı.

"Yemin ederim gözlerine bile bakmadım şimdiye kadar. Bir kere bile gülümsemedim. Konuşmadım. Adını bile sorsan bilmem, yemin ederim tanımıyorum."

Öne doğru eğildim. "Yemin etmene gerek yok. Ağzından ne çıkıyorsa doğru olduğunu biliyorum. İnanmış gibi yapmıyorum, inanıyorum ben sana."

Gözlerini kaçırdı. "Sonra bizim eve geldikleri bir gün yine ben odamdayken aniden içeriye girdi." Duraksadı, nefesi hızlandı. Müdahale edip etmemek arasında gidip gelirken devam etti. "Ben yanlışlıkla girdi sandım. Tuvaletin yerini bulamadı sandım. Mutfağa gidecek sandım. O da beni tanımıyor sandım." Sonlara doğru kısılan sesiyle başını komple eğip iki yana salladı. Nefes alışverişleri hızlanmıştı.

"Ara verelim ister misin?" derken ayaklanıp hava serin olmasına rağmen camı açtım. Gece yarısını az da olsa geçmişti. Baş ağrımın uykusuzlukla bir alakası olmadığının farkındaydım. Yanıma getirdiğim şalı kendi omuzlarımdan alıp üşümesin diye onun omuzlarına örtmeyi düşündüm ama yaptığım şeyin düşüncesizlik olduğunu anlayamadım. Korktu.

"Benim," dedim omuzlarını sıvazlarken. "Korkma benim." Korku o kadar nüfuz etmişti ki bedenine, korktuğu şeyler korkmayacağı şeyleri geçeli çok oluyordu.

Şalı iyice ona sararken karşısındaki yere geri oturdum. Derince bir

nefes alıp sessizce bekledim onun devam etmesini.

"İlk kez o gece belli etti niyetini. Benimle evleneceğini söyledi, saçma sapan konuştu. Anlayamadım bile ne söylediğini. Ben ihtimal vermedim. Ailemin böyle bir şeye tamam diyeceğine ihtimal vermedim. Daha okulum bitmedi bile. O gece sadece odadan çıkarabildim onu. Ardından da kapıyı kilitledim."

Yeniden duraksadı, yanağında yolunu çizen gözyaşını sildi. İnce parmakları titriyordu. İkimizin arasına oturmuş geçmiş, geçmediğinin farkında olarak bizi izliyordu. Açık pencereden rüzgâr esiyor, tek üşümeyen geçmişin kendisi oluyordu.

"Ailene bu olaydan bahsettin mi?" diye sordum ilk kez.

Başını iki yana salladı. "İnanmazdı ki annem. Suçu bende ararlardı. Nasıl elin adamı odana giriyor, derdi. Ben söyleyemezdim belki de inanır ama yine de kılını kıpırdatmazdı."

Gözlerindeki yetimliğin yanına öksüzlük de ilişti. Öksüz ve yetim kalmak için anne babanın hayatta olmaması şartını ayağının altında tek çırpıda eziyordu bakışları. İnsanın anne ve babası o evlat için kalbi durduğunda değil ona inanmadığında ölürdü.

"Bizimkiler evlilikten bahsettiklerinde ne yapacağımı bilemedim. Hiç konusu açılmamıştı şimdiye kadar. Bilemezdim benim on sekiz oluşumu beklediklerini. Bu yeni bir konu değilmiş. Daha küçükken bu evlilik için konuşulmuş, söz o zamandan verilmiş. Araya akrabalık katacaklarmış." Gözyaşları ardı ardına akarken bu söyledikleri şeylere kısa bir an gülümsedi. "Hazırlıklar bile konuşulmuş. Ben odamda onlar gitsin de çıkabileyim diye dakika sayarken onlar benim geleceğimi yazıyorlarmış."

Acı, öfke, kırgınlık doluştu kıvrılan dudaklarının oluşturduğu boşluklara. Çok şey anlattı ama hiçbir şey söylemedi.

"Çok isyan ettim, çok karşı çıktım. Her şeyi yaptım. Çırpındım, yalvardım. Bu olay duyulmaya bile başlamış. Herkes benim haberimin olmadığı düğünden bahsetmeye başlamıştı. Tek engel on sekiz olmamammış."

Şalın bacaklarına düşen kısımlarını avuçlarının içine alıp sıktı. "Ama içten içe kabullenmedim. Bir şey olacak, iptal olacak dedim. Olmayacak yani. Hem ağabeyim vardı, ona söylersem hepsini mahvederdi. Olmazdı yani hiçbir şey. Sonra o gece..."

Sesi aniden kesildi, titreyen çenesiyle gözlerini yumdu. Şimdiye kadar içinde tuttuğu şeyleri şimdi anlatırken kendinden söke söke konuştuğunun farkındaydım. Çünkü çaresiz insanlar, çaresizliklerini bir yerden sonra o kadar kabullenip benimserlerdi ki üzerlerine hiç yakışmasa bile en mahrem noktalarına acı çeke çeke dikerlerdi.

Ki çaresizlik çoğu insanda giyecek başka kıyafeti olmayan bir çocuğun elbisesindeki farklı renk kumaş gibi dururdu. Annesi yırtılan yeri yokluktan başka renk kumaşla kapatmaya nasıl mecbursa, o insanın içinde bulunduğu an da öyle mecbur bırakıyordu.

"Annem ve babam beni zorla yemeğe götürdü. Onların evine. Zorla gittik. Çok yalvardım gitmemek için ama işe yaramadı. Sürükleyerek de olsa götürdüler beni..."

Konuşmanın en zor kısmına geldiğimizi anlamıştım. Eli ensesine, yüzüne gidiyordu. Ara ara biri boğazını sıkıyormuş gibi duraksıyor, aldığı nefesler ağırlaşıyordu.

"Nasıl oldu bilmiyorum ama o gece bir şekilde kısa bir süre yalnız kaldık. Nereye gittiler bilmiyorum, nasıl göremedim yalnız kaldığımızı bilmiyorum. Farkına varsaydım ilk ben çıkardım. Zamanı kısaydı. Onun için kısaydı ama benim için bir ömür gibiydi. O kadar iğrençti ki bakışları o an eve gidince göreceğim zulme rağmen çıkıp gitmek istedim. Midem bulanıyordu." Yüzünü buruşturduğunda derince bir nefes aldı.

"İyi misin?" diye sordum gözlerimi kısarken. Masadaki suyu ona uzatırken, "Hadi bir yudum al," dediğimde eli bardağa uzandı ama dökecek kadar titrediğini fark ettiğimde geri çekilip ayaklandım. Yanına vardığımda bu denli terlediğini ancak anlamıştım. Bu kesinlikle sıcaktan değildi çünkü pencereden esen rüzgâr sayesinde oda epey serindi. Ona birkaç yudum su içirirken elimin altında bir kuş misali titriyordu.

Saçlarını özenle geriye doğru çekerken, "Terlemişsin, camı kapatalım. Hasta olacaksın," diyerek cama ulaşacağım zaman ellerimden yakaladı.

"Kapatmayalım, midem bulanıyor," diyerek durdurdu beni. Öylece baktım ona. Ne tepki vereceğimi o kadar bilmiyordum ki... Olayı buraya kadar getirmişken ara vermemiz kötü olurdu. Devam ettiğimizde bunları sıfırdan yaşayacaktı.

Kelebeklerin bir gününün onlar için kırk yıl gibi geçtiğini düşünürdüm hep. Bu tıpkı şu birkaç saniyenin benim için birkaç güne bedel olması gibiydi. İzafiyet Teorisi tüm gerçekliğiyle ensemdeydi.

"Tamam. İstediğin zaman devam edelim," derken şalı ona daha düzgün bir şekilde örtüp kalktığım yere geri geldim. Ben bir süre bekleriz sandım ama o devam etti. Bir an önce kurtulmak istiyordu bu andan.

"O sigara içişi, bana bakışı, her şey o kadar iğrençti ki bir an önce gitmek istedim." Sustu, nefes nefese bekledi. "Annem ve babam isterlerse birkaç dakika içinde orada olsun umurumda bile değildi. Hiçbir şey söylemeden oradan uzaklaşmaya kalkıştım ama engel oldu," derken arkamda bir noktaya sabitledi gözlerini. Yaşları gözlerini kırpmadan düşerken yüzü kasıldı.

"O gece o elbiseyi isteyerek giymemiştim ben," dedi sanki bir şeylere kılıf arıyormuş gibi. "Yüzümde hiçbir şey yoktu. Saçlarımda hiçbir şey yoktu. Çok sıradandım."

"Zeliha," diye böldüm onu dayanamayarak. "Hiçbir şey buna sebep değil. Sen çok güzel de giyinebilirdin, çok bakımlı da olabilirdin. Hiçbir şey ona sebep olamaz, suçlu olan sen değilsin. Asıl suçlu olmayan tek kişi sensin."

Arkamda sabitlediği gözleri ağır ağır bana döndü. "O zaman neden çıkıp gitmeme izin vermedi?" diye sorarken bu sorgulayış kalbime ucu ateşe basılmış bir mızrağı sapladı sanki. *İnan ki bilmiyorum Zeliha.*

"Neden ben o salondan çıkmayı başarabilmişken peşimden gelip beni o odaya sürükledi?" Dayanamayıp gözlerimi çektim. Belki şu an konuşmam gerekiyordu ama lal olan dilimle birlikte üzerindeki kelimeler de cümle olamadan haşlanmıştı. Kaynar suyla değil kapı gibi bir acıyla.

"Neden kilitledi kapıyı?"

Gözlerimin dolduğunu bulanıklaşan görüş alanımdan anladım. Bu bir sorgulayış değildi, bu bir isyandı. "Ben o kadar çırpınıp yalvarırken neden dokunmaya devam etti bana? Ben sesim kısılana kadar bağırdım o gece, neden durmadı?"

Kulaklarımı avuçlarımla kapatmamak için ellerimi dizlerimin altına aldım. O anları hiç görmemiş ve görmeyecek olmama rağmen gözlerimin önünde canlandığında hissettiğim acı dudaklarımdan dökülmesin diye dudaklarımı var gücümle bastırdım birbirine.

"Zeliha," dedim tamam demek ister gibi.

"Bak bu izlere!" dedi bütün öfkesiyle boynunu gösterirken. "Sigara nasıl söndü tam şuramda?" derken o izin üzerine öyle bir vurdu ki başımı iki yana salladım, yüzüm tamamen ağlamaklı bir hal aldı. İzlerini

gösteriyordu. İzler hep gösterilir miydi böyle?

"Ben neye engel olabildim? Bütün vücuduma dokunmadı mı sanıyorsun? Niye kurtardın beni? Ben o gece o evden bin kere düşerek kaçarken yaşamak için mi kaçtım? Kaç kere düştüm ben?" derken yara bere olan dizlerini gösterdi.

Ne gözyaşlarıma engel olabildim ne de titreyişime. "Annem görmedi mi sanıyorsun bu izleri?" diye sorduğunda etrafta dolaşan yaşlı gözlerim onu buldu.

"Senin tek seferde fark ettiğin izleri bir anne nasıl görmez? Benim bu konu hakkında konuşmama bile izin vermedi. Konuşursam bir şey yapmak zorunda kalır diye konuşturmadı. Doğru, annem bilmiyor çünkü anlatmama izin vermedi. Susmam yetti herkese! Ben ölecektim!" diye sesini yükselttiğinde olduğum yere çakılı kaldım. "Sen eğer ki izin verseydin ben ölecektim. Dün on sekiz oldum. Onların eksiği tamamlandı. Anlıyor musun? Sen de destek oldun. Sen de onların yaptığına destek oldun! Anlıyor musun? Hiçbir şey düzelmeyecek! Tek bir şey bile düzelmeyecek. Ben yine o eve gideceğim. Annem nerede sanıyorsun? Şehir dışında mı? Evdeler! Bu hastaneyi ilk defa gördüm. Niye?" Nefesi bir an kesildi ama durmadı devam etti.

"Çünkü kimsenin bizi tanımadığı bir yer lazımdı. Onlar tanınırdı ama ben tanınmazdım. Annem gelmedi, evde benim gitmemi bekliyor. Babamın desen haberi oldu mu onu bile bilmiyorum. Ağabeyime kimbilir hangi yalanları söylediler! Şimdi herkes cezasını çekecek mi diyorsun? Olan bana oldu. Ben düzeltecektim sen engel oldun. Her şey kaldığı yerden devam ediyor görüyor musun?"

Zaten başından beri bir orman yangınının ortasındayken bu cümlelerle çember iyice daraldı. Zeliha ona uzattığım yardım eline bakıyordu ama o eli tutmuyordu. O yangında öleceğini kabullenmişti. Sönmesini beklemiyordu ya da kaçmaya çalışmıyordu. Daha erken ölmek için o alevlere doğru yürüyordu. Ruhunu teslim edeli çok olmuştu sanki. Bedenini de korumak için yakmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedim titreyen sesimle. "Hayır. Hiçbir şey kaldığı yerden devam etmiyor. Zeliha yemin ederim düzelecek. Geçecek. Herkes cezasını çekecek. Yemin ederim," diye ardı ardına dışımdan ettiğimden daha fazla içimden ediyordum o yeminleri.

Yemin ederim Zeliha.
Herkes itmiş seni ama ben bırakmayacağım uzattığın eli.
Yemin ederim.

Bataklığın ortasındaydık ve ben elimdeki beyaz gül fidanıyla ona bakıyordum. O gülü o bataklığa rağmen ekeceğimizi ve büyüteceğimizi söylüyordum. İnanamıyordu.

Haklıydı.

Ben de zamanında inanmamıştım. Ve hayatımdaki en güzel yanılgım olmuştu. Aramızdaki geçmiş ilk defa sahibinden alıp bana yöneltti gözlerini. Zeliha titreyip sarsılmaya başladığında telaşla yerimden kalktım.

Ona ağlama, diyemedim. Göğsümde ağlarken son kez sert bir rüzgâr esti. Geçmiş, görevini yerine getirmiş olacak ki uzaklaştı yanımızdan. Gittiği yerde acıların saçlarını örecek, onları bir anne şefkatiyle sevecekti. Bir türlü geçmeyişi de bu sadakatindendi zaten.

Geçmişimiz en çok acılarımıza sadıktı.

@novaebook

II

SÜSLÜ KEFEN

"Doğru ve yanlış yoktur arkadaşlar. Değişen doğrular ve yanlışlar vardır. Etik ve ahlak kuralları ana göre değişiklik gösteren olgulardır. Şimdi size örnek vereceğim etik dışı bir hal zamanı gelince yapmanız gereken tek şey olabilir. Çekinmeyin yapmaktan. İnsan canı her şeyden önemlidir. Doktorların hümanist olmaktan başka çaresi yoktur. Bu meslekte etik değerlerinizi ezip geçmeniz gerekiyorsa geçin. İnsan canı her toplumda değişiklik gösteren o muamma değerlerden daha kıymetlidir. Değerler değişir ama hiçbir toplum ölmek için doğmaz. Vicdanla alınmış bir karar hangi etik değerden daha kıymetlidir ki?"

Sessiz ve ıssız hastane koridorunda sivri topuklarımı bastığım tabana sürterken birinci sınıfta, fakültenin arka sıralarında sessiz sedasız oturup konuşan Hocamı dinlerken bu cümleleri günün birinde hatırlayacağımı bilmiyordum. Bilsem daha da dikkat kesilirdim. Saçlarımı geriye doğru ittim, gözlerimi kapattım.

Yapmalıydım.

Etik değildi, yapılmamalıydı ama ben yapmalıydım.

Etik dışı bir hal zamanı gelince yapmam gereken tek şeye dönüşüyordu. Ayağa kalktım.

Suç işlemek için.

Elimde telefonum, odağım tamamen ondaymış gibi yürürken ilgilendiğim masayı iki adım geçmeden adımlarım durdu ve gözlerimi hafif kısarak masadaki adama baktım.

"Hasan Bey siz misiniz?" diye sordum.

Adamın telefonuna bakarak uyuklayan gözleri bana çevrildi. "Evet benim," dedi. *Biliyordum.*

"Peki hastanede başka Hasan var mı?"

"Vardır herhalde. Bir şey mi oldu Doktor Hanım?"

"Ya ben çok emin değilim ama..." Arkamı işaret ettim. "Girişteki güvenlikler sizin adınızda bir görevliyi arıyorlardı. Sanırım acil bir şey var ama siz misiniz emin değilim. Belki başka bir Hasan'dır."

Adam saate baktı ve telefonunu avuçladı. Kalbim boğazımda atıyor, ellerim titriyordu. "Allah Allah," dedi ve birini aradı. Bu yirmi saniye ancak sürdü ama o kadar kısa bir zaman bile gözlerimi kararttı. Telefonum avcumun içiyle bir olmuştu. Bunu hesaba katmamıştım işte.

"Bir kere de açın be kardeşim şu telefonu!" deyip kalktığında yerimde tutuk bir ifadeyle onu izliyordum. Kulaklarımda yoğun bir baskı, kanım damarlarımı zorluyordu. İşlediğim ilk suç değildi ama mesleğimi kullanarak işlediğim ilk suçtu. "Sağ olasın Doktor Hanım," dedi.

"Yani belki ben yanlış anlamışımdır ama," dedim ilerisi için açık kapı bırakarak. "Siz yine de bir bakın tabii." Başını sallayarak koridorda ilerlemeye başlarken gözlerim küçülen bedenini izliyordu. Elimi kalbime bastırdım, tekrar ettim. *Sakin ol.*

Koridor tamamen boşaldığında hızlı ama titrek adımlarım odanın içine doğru ilerledi. Karanlığı hemen bitirdim ve ışığı açtım. Bir dakika süre verdim kendime. Elli dokuz, elli sekiz, elli yedi...

Hasta dosyaları içinde hızla dolanan ellerim, sabit durmayan gözbebeklerim beni zorlasa da yirmi ikinci saniyede Zeliha'nın dosyasına ulaştım. Bugün çekilen fotoğrafların hepsinin kaydını ayrı ayrı aldım telefonuma. Islak imzalı her raporu tek bir fire vermeden çekmeye başladım.

Sakin ol.

Bir, iki, üç, dört, beş...

Dağıttığım dosyayı aynı hızla toparlarken kapı koluna bir baskı uygulandı. Kalbim boğazımdan ağzıma doğru kaydı, odanın duvarları daraldı. Tavan üzerime doğru çöküyor sandım. Hareket edemedim, saklanmaya çalışmadım. Öylece kapı koluna baktım. Aşağı inerse ne derdim bilmiyordum. Bu gece buradan çıkardım her halükârda. Ben doktordum ama olur da yarın beklenmedik bir durum yaşanırsa hedef ben olurdum ya da tam da bu gece beni buraya getiren sebepler bir bir gerçekleşirse, bu belgeler yok edilmeye çalışılırsa yapacağım ilk çıkıntılıkta bana saldırabilirlerdi.

Otuz yedi, otuz sekiz, otuz dokuz...

Kapının ardından homurtular duyuyordum ama cümlelere dönüşmüyordu. Kesildi o sesler. Uzaklaşıldı mı bilmem ama kapı kolu bırakıldı. Elimdeki dosyayı hızla yerine koydum, topuklarımı ses çıkarmasın diye sürterek kapıya vardım. Açmaya cesaret edemedim, kulağımı dayadım önce. Hiçbir ses yoktu. Yaklaşık on saniye verdim o kapı kolunu indirmek için.

Şimdi korkup çıkmazsam birazdan gönderdiğim adam gelecekti. Birinin olduğu kesin değildi ama onun geleceği kesindi. Gözümü karartıp kapıyı açtım.

Boşluktu.

Elim kalbimde hızla odadan çıkarken ışığı kapattım ve uzaklaştım o koridordan. İlk bulduğum tuvalete girerken —bir hasta tuvaletiydi bu— koku midemi bulandırdı. Sırtımı kapıya yasladım. Düzgün nefes alamadım ama sakince bekledim. Kulaklarım çınladı. Yaptığım disiplin suçuydu ve mesleğimin henüz birinci haftasındaydım.

"Tamam," dedim kısık sesle. "Garantiye aldın sadece, tamam. Bir şey yok. Sakin ol Efsun." Lavabonun önüne gittim, sararmış yüzüme baktım. Artık makyajdan eser kalmayan yüzüme su çarparken midem kaynıyordu.



Elinde tek bir yarabandı, karşısında ise kocaman bir yara varsa insanın; oturup hissettiği çaresizliğe ağlayıp sızlanamazdı. Tek bir yarabandıyla kapanmazdı o yara ama onlarca yarabandına karşı da direnemezdi. İnsan istediği sürece her şeyi yapardı. Yapamıyorsa isteğinin önüne bahaneleri geçmiş demekti. Karşımda kocaman kahverengi gözlerini bana dikmiş kız çocuğuna bakarken benim bahanelerim olamazdı.

"Şimdi ne olacak?" diye sorduğunda uzun zaman olmuştu sesini duymayalı. Arkadan salaş bir şekilde topladığım saçlarımdan dökülen bukleleri kulağımın arkasına sıkıştırdım. Kıvırcık saçları vardı. Dalgalı değil tümüyle kıvırcıktı ama çok bakımsızdı. Bu temizliğiyle alakalı değildi, sadece bazı saçlar daha farklı bir bakım isterdi. Onun saçları gibi. Eğer fırsat bulursam ve o da isterse hak ettiği bakımı uygulamak isterdim ona. Çünkü saçları çok güzeldi, sadece kıymeti bilinmeyen her güzellik gibi solmuştu.

Sahibi gibi.

"Başhekimin yanına gittim bugün. Her şeyin gizli tutulmasını istediğimiz için biraz ağırdan alıyormuşuz. Öyle söyledi. Ama her şey gerekli bütün mecralara iletildi. Hastane polisiyle de konuşmuş başhekim. İfadeni alacaklar ilk boşlukta. Seninle gelenleri uzaklaştıracaklar önce yanından," dedim. Ona doğru bir adım attım. Ağlamıyordu, sadece çok yorgun bakıyordu yüzüme.

"Olay tam anlamıyla polise taşındığında avukat tanıdıklarımdan yardım isteyeceğim, merak etme. Hukuki olarak her şeyi yapacağım. En kısa zamanda tutuklanacak. Sonrasında da..." Yatağının önünde diz çöktüm. "Taş taş üstünden kalmayacak. Hayatını bitireceğiz onların."

Gözlerimin tam içine baktı, bana inanıyor mu, güveniyor mu bilmiyordum. Ölmek istemiyordu ama yaşamak da içinden gelmiyordu. Bu muallak dünyanın en çirkin hissiydi belki de. Evet evet muhakkak öyle olmalıydı. Zıtlıklar her zaman daha iyiydi orta yerde olmaktan. Yaşamak ya da ölmek daha kötü değildi yaşarken yaşamdan uzak olmaktan.

"Gidecek misin?" diye sordu, muhtemelen beyaz önlüğümü çıkarıp buraya gelirken giydiğim kendime ait ceketi elimde tuttuğum için.

"Hiç istemiyorum ama beni kovuyorlar," dedim açıkça. İkimizin de gözleri sulanmıştı ama bu biraz gülümsetti. Elini tuttum, yatağının dibinde çökmüş vaziyetteydim. "Şaka yapmıyorum. Ben senin geldiğin gün blok nöbetin içerisindeydim. Bugün beşinci günümdeyim ve artık hasta bakmama izin vermiyorlar. Burada olayım istiyorum ama çok dikkat çekeceğim. Herkesin gözü üstümde ama sen kal ders..."

"Git," dedi çok düşünmeden. "En son ne zaman uyudun?" Gözleri yüzümde dolaştı. Bunu ben de hatırlamıyordum. Kısa bir an hafızamı yokladım.

"Yanlışım yoksa seksen saati çoktan geçti," dediğimde kaşları şaşkınlıkla şekil değiştirdi. Bu, yüzünde ilk kez gördüğüm yeni bir duyguydu mesela ve bana yaşadığını hissettiriyordu. Yaşayan insan hissederdi.

"Benim için mi?" diye sordu kısık sesle. Yüzünde ufak bir mahcubiyet gezindi. Biraz çekindim ama yaptım, saçlarını okşadım. Uykunun ona haram edildiği gecelerin yorgunluğu gözlerinde, onun için uyumayan gözlerin suçluluğu vicdanındaydı. Nasıl oluyordu da o kalbi hâlâ insan denen varlık için kendini kötü hissedebiliyordu?

"Senin için, bir üç gün daha uykusuz kalabilirim."

O mahcubiyet büyüdü, minnete dönüştü. "Seninle ilgilenecek olan hemşireyle konuşacağım, bir şey olursa ya da olmasa da bana ondan ulaşabilirsin. Saat fark etmiyor. Bu gece nöbeti var ve sık sık yanına uğrayacak. Benimle konuşmak istediğinde ona söylemen yeterli. Çekinme asla. Ben yarın çok erken bir saatte burada olacağım."

"Geleceksin ama değil mi?"

Bir soru içinizi dağlayabilirdi. İnanmak şimdi ona elektriğin kesik olduğu misafir evinde mutfağı bulmak kadar zor geliyordu, farkındaydım ama inanmak da istiyordu. Bunun farkındaydım.

"Söz," dedim saçlarından öperken. Artık yaklaştığımda irkilmiyordu. "Geleceğim. Elimde olsa seni de götürürdüm," dedim tüm samimiyetimle. Gelmek istediğini hissediyordum. İnsan bazen gitmek isterdi. "Önce yemek yer sonra da uyurduk. Benden istediğin bir şey var mı? Yapıp getiririm yarın."

Başını iki yana salladı, elini yanağındaki elimin üzerine koyarken, "Yok," dedi. "Hadi sen de git artık. Gözlerinin altı morarmış."

Dudak büzdüm bir çocuk gibi, gülümsemeye çalışıyordum. "Kapatıcımı çantama koymamışım o yüzden. İğrenç bir halde değil mi yüzüm?" dediğimde benim sıkıntılı halime rağmen ilk defa dudakları gerçek anlamda kıvrıldı. Yüzümdeki tüm o ifade dağılırken, "Hayır," dedi, yalan söylemeyen bir hali vardı. "Çok güzel bir yüzün var. Masallardaki prensesler gibisin," diye beklemediğim bir iltifatı savurduğunda çenem titredi. Bazı iltifatlar güldürmüyordu. Başımı salladım saçlarım savrulsun diye.

"Saçlarım bile yağlanmaya başladı, nasıl da beni avutmaya çalışıyorsun. Aynaların yanından koşarak geçiyorum iki gündür. Ama yine de teşekkür ederim. Sen de buradan çok güzel duruyorsun. Gözlerinin bir kapatıcıya ihtiyacı yok mesela."

Hiç mi hiç gülümsemedi buna. İnanmadı galiba ama bir hasta yatağında görülebileceği en güzel halde gözüküyordu.

"Bu arada sen beni yarın sabah gör. Assolist gibi geleceğim. Hastanede adım çıkmış durumda. Adımı unutursan şu topuklu giyen ve her gün tam takır makyaj yapan dersen hemen anlarlar." Başını yataktan hafifçe eğdi ve topuklu botlarıma baktı. Gülümseyişini izledim.

"Benim bahçede bir sürü kedim var biliyor musun Zeliha?" dedim. "Yarın geldiğimde beraber gidip besleyelim olur mu?"

Yüzüme baktı öylece, reddederse çok üzülürdüm ama bir şey söyleyemezdim. Başını salladı ve, "Teşekkür ederim," dedi.

"Kedilerimle seni tanıştıracağım için mi?"

"Her şey için."

"Dur daha," dedim, "teşekkür etmen gereken şeyleri yapmadık henüz."



"Yağ satarım bal satarım ustam ölmüş ben satarım. Alacağına vereceğine bir kaşık ayran yarın sabah bayram, bir kaşık ayran yarın sabah bayram..."

Elimdeki mendili sallayarak deli gibi daire etrafında koşarak dönerken etrafıma bakmıyordum. Üzerimde giydiğim pembe beyaz puantiyeli elbisenin etekleri uçuşuyor, beyaz kurdeleli kuşağı da birbirine dolanıyordu.

Koşan adımlarımı azıcık yavaşlatıp elimdeki mendili sallamayı bıraktım. Kimin arkasına bıraksaydım acaba? Seçim yapmak için gözlerimi uzun süreden sonra nefes nefese arkadaşlarıma, etrafımda döndüğüm çemberi onlar oluşturuyordu, baktım. Kimse yoktu. Arkadaşlarım neredeydi?

Uzun süredir salladığım mendille tek başıma mı koşuyordum burada? Ya da çok fazla koşup mendili bırakmadığım için sıkılıp gitmişler miydi?

"Nisaa," diye seslenirken soğuk olan yurdun bahçesinde sesim yankı yaptı. Bahçe bomboştu. "Enees!" diye seslendim kendi etrafımda bir tam tur dönerken.

Sonbaharın sararıp döktüğü yaprakları ayaklarımın altında koşarken un ufak etmiştim. Şimdi esen rüzgârla toz gibi uçuşuyorlardı etrafta.

"Neredesiniz?" diye bağırdım. "Tamam söz, bir daha çok koşmayacağım. Çabuk bırakacağım mendili. Hadi gelin!" Kimse saklandığı yerden çıkmıyordu. Gitmişler miydi?

Çıplak olan ayaklarım gri betonda üşürken kollarımı sıvazladım. Ayakkabılarım yoktu. Ellerim elbisemin eteklerini tutarken aniden boynumda bir sıcaklık hissettim. Hızla arkamı dönerken dizlerinin üstüne çökmüş Taner ağabeye baktım. Nefes alışverişlerim koşuyordu.

"Efsun," dedi dişlerini gösterip gülümserken. Sapsarı dişleri vardı. Gözlerim korkuyla etrafa bakındı. Yine kimse yoktu. Ne zaman Taner ağabeyle karşılaşsam kimse olmazdı. Bir adım geri gidip gitmemek arasında kalırken gözlerim yurdun kapısına ulaştı. Koşarak gitsem beni yakalayabilir miydi?

Canımı yakar mıydı?

Yurdun kapısı kapalıydı. "Gitti mi arkadaşların?" diye sorarken gözlerini pembe puantiyeli elbisemde gezdirdi. Eğer ondan kaçıp da düşersem elbisem yırtılır mıydı? Bir taneydi, başka yoktu.

"Gitmişler," dedim ama sesimi duyduğuma ben bile emin değildim.

Gözleri elimdeki mendile kayarken korkuyla arkama sakladım. "Oyunun yarım kaldı o zaman?"

Ben onun yüzüne bakamasam da o ya direkt olarak gözlerime ya da pembe puantiyeli elbiseme bakıyordu. Bahçede tektik, kimse yoktu.

Cevap vermedim sorduğu soruya. Sadece yatağıma gitmek, yorganı da başımın üstüne çekip uyumak istiyordum. Ne zaman yorganımı başımın üzerine kadar çeksem beni korurdu. Çekmediğim bir gece olmuştu nefes alamadığım için, o gece oyun oynamak istemişti. O geceden sonra her gece yorganı nefes alamasam da başımın üstüne kadar çekerdim.

Cevap vermesem de o sormaya devam etti. "Arkadaşların da gitmiş ama benimle devam edebilirsin." Eli bana uzandı ama korkuyla geri çekildim. Bir elimde mendili sıkarken diğer elim elbisemin eteğinden bir parça toplayıp iyice sıktı.

"Yoruldum ben, uyumaya gideceğim." Tekrardan yurt kapısına baktım. Tek başınaydım. Yine. Çok uzun zamandır. Ama en çok bu ve bunun gibi anlarda.

"Daha saat çok erken ama oyun oynamak istemiyor musun?" Elini tekrar bana uzattı.

Gözlerimin yaşardığını Taner ağabeyin suyun içinde yüzmeye başlar gibi gidip gelen bedeninden anlıyordum. "İstemiyorum," dedim geriye doğru giderken. Onunla oyun oynamak arkadaşlarımla oynamak gibi değildi. Hiçbir çocuk canının yandığı bir oyunu ikinci kez oynamak istemezdi ki.

Geriye doğru gidişimle gülümsemeyi bıraktı. Bulutlar kararmıştı. Bağırsam sesimi duyan olur muydu? Oyun oynamak istemiyordum. Kimseye söylemediğim oyunlar vardı. Söylersem aynı oyunu Nisa ve Enes'le de oynayacağını söylemişti. Onlar da sevmezlerdi bu oyunu. Kimseye söyleyemiyordum.

"İstiyorsun," dediğinde kolunu bana doğru uzattı. "Hadi gel."

Başımı korkuyla iki yana sallarken, "İstemiyorum," diye acıyla konuştum. Neden anlamıyordu? Enes ve Nisa'ya istemiyorum dediğimde oynamıyorduk. O neden anlamıyordu?

"Canımı acıtıyorsun Taner ağabey. Ben senin oyunlarını istemiyorum. Canım yanıyor, lütfen oynamayalım."

Ben geri gittim ama o beni yakalamak için ayaklanmadı. O an beni ayağa kalkmasından çok daha korkutacak bir şey yaşandı. Bana uzattığı kolu ben geriye doğru kaçtıkça uzuyordu. Tıpkı Pinokyo'nun uzayan burnu gibi. Ben ne kadar kaçsam da parmak uçları bana temas edecek kadar yakındaydı.

Pembe puantiyeli elbisem ben koştukça havalanıyor çıplak ayaklarıma bir şeyler batıyordu. Önümde göremediğim taş yığınıyla yere düştüm. Dizlerime, göğsüme ve avuç içlerime batan taşların verdiği acıya ağlayamadan delicesine kaçtığım eli kolumda hissettim. Yanaklarımdan dökülen gözyaşları ve dudağımdan dökülen çığlık, çektiğim değil çekeceğim acıyaydı.

Geçmişin iyisi kötüsü değil, temizi kirlisi olurdu ve kirli geçmişler saklanabilir lakin temizlenemezdi. Kirli bir geçmiş, ellerini boğazıma dolamış bir gece vakti enseme çökmüşken gözlerimi büyük bir şiddetle açtım, o kirli ellere yapıştım. İllaki boğulacaksanız kendi ellerinizle yapışmalıydınız boğazınıza, başkalarına izin vermemeliydiniz.

Sessiz odada nefesim yankı yapıyor, başımın içinde kilolarca yük, yastıktan kalkmama izin vermiyordu.

"Tamam," dedim kendi kendime. Gözlerim kayarken açık olan ışığa rağmen odayı daha da fazla aydınlatma isteğiyle dolup taştım. "Efsun tamam." Ellerimi boğazımdan koparamıyordum. "Tamam rüyaydı. Sakin ol, tamam." Ellerimi tırnakladığım boğazımdan çektiğim an yorganımı sıka sıka doğruldum yataktan.

Henüz doğru dürüst yerleşmediğim odada yatağın karşısında bir ayna vardı. "Kendi evindesin, bak senin odan." Varlığımı kendime kanıtlamak için avuçlarımı yatağa bastırdım. Ellerimi sıkıp açıyordum. Beynimde dolanan bin farklı tilkinin kuyrukları birbirine dolanmış, koca bir düğüm yaratmıştı. Kuyruklarından çekiştirilen tilkiler acı çektikçe dişlerini beynime geçiriyordu.

"Tamam bir şey yok. Evindesin. Urfa'dasın." Kendimle göz göze gelirken yüzüm acıyla kıvrıldı. "Yirmi beş yaşındasın dokuz yaşında değil, tamam mı? Rüyaydı Efsun tamam mı? Bak buradasın, rüyaydı. Yirmi beş yaşındasın."

Ne kalp atışlarım yavaşladı ne ellerim durdu. Başımı geriye doğru atarken ağzımdan kısık bir inilti çıktı. Bu ana isyan eder gibiydi. Artık bana yetmeyen odanın havası ayaklarımı zorlukla yataktan sarkıtıp yerle buluşturmama sebep oldu. Çıplak ayaklarımda kaldı gözlerim. Parmaklarımı tıpkı rüyadaki gibi içe doğru katlarken, "Yeter!" diye isyan ettim boş evde.

Başım öne eğik, boynum büküktü. Saçlarım yere doğru dökülmüştü. "Yeter!" diye inledim. Tilkilerin ağzından kanım dökülüyordu artık.

Yumruk yaptığım ellerimi şakaklarıma vurdum. "Yeter, yeter, yeter!" diye devam etti dudaklarım. Bu isyan Allah'a mıydı, peşimi bırakmayan o kirli geçmişe miydi bilmiyorum ama kırılan kolum kanadım düşmemişti, sarkıyordu uzuvlarımdan. Yürüyemiyordum, konuşamıyordum, devam edemiyordum.

Elim üzerime örttüğüm battaniye giderken başımın döneceğini bile bile ayağa kalktım. Titreyen elim o pikeyi sıkı sıkı tutarken diğeri tutunacak yer arıyordu. Tutunduğum yerde bir şeyleri devirirken dönüp bakmaya mecalim yoktu.

Balkon kapısını araladım. Hava buz gibiydi. Kış gelmese de henüz tam anlamıyla, geceleri çok daha soğuk oluyordu. O gördüğüm rüyanın etkisinden de ancak böyle çivit gibi bir soğuk kurtarırdı beni.

Saat kaçtı bilmiyordum. Karanlık çökmüş, evlerin ışıkları kapanmıştı. Hastaneden geldiğim gibi kendimi bıraktığım yatağımdan kalkışımın böyle olacağını bilsem o yatağa hiç yatmazdım. Seksen iki, seksen üç olurdu sonra seksen dört, seksen beş... Kendimi duvara yaslayarak yere bırakırken başımı geriye doğru bastırdım.

Kış gelmişti ve benim soğuktan ölmemem için geçmişimi arasına sıkıştırdığım yorgana ihtiyacım vardı. Geçmişin artık naftalin kokan siyah beyaz fotoğrafı ben görmezden gelmeye çalışsam da ayaklarımın dibine düşmüştü. Şimdi istediğim kadar kaçsam da rüyalar peşimi bırakmazdı.

Başım duvara yaslıydı, tavana bakarken yanaklarımdan akan damlalar kulağıma doğru yol alıyordu, "Yeter!" diye tekrar ettim. Yıldızların sayıca fazla olduğu bu gecede gökyüzü simsiyahtı.

"Baba yeter," dedim sanki birine sesleniyormuşum gibi. "Olmuyor artık yeter," diye devam ettim sesim çoktan üşümüşken. "Anne dayanamıyorum. Suna anne."

Arayıp sesini duyacağım tek bir kişi bile yoktu. Adlarını sayıklıyordum ama sesleri yoktu. Tüm ışıklar kapanmıştı, ailelerin yaşadığı evler uykuya dalmıştı. Ailesizlerin ışıkları açık. *Efsun'un ışıkları hiç sönmez. Köpekler dolaşıyor ortalıkta, kediler aç karınlarını doyurmak için yemek arıyor, Efsunlar da balkonda oturmuş.*

Kafamın içinde sahibi olduğum toprakların her karışında başka bir ağacın kökü vardı. Geçmiş o ağaçları büyütmeme engel olamamış, gölgesinde yaşayacağım bir ormana sahip olmuştum seneler içerisinde. Ama böyle gecelerde, toprakların altında cesetlerin kokusunu alıyordum. Katil ben değildim, kimseyi öldürmemiştim. Öldürülen şeyler bana aitti. Benim cesetlerim yoktu, benim ölülerim vardı.

"Yapamıyorum. Gel artık, bak yapamıyorum. Olmuyor."

Başımı daha çok duvara yaslarken duvardaki tırtıklar batıyordu. İç çekişlerimin geceye olan selamını sakince dinlerken ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Çıplak betonda bedenim sertleşti. Uyukladım, inledim, sızlandım. Gözlerim hemen yanı başımda duyduğum sese kadar kapalıydı.

"Ağlamayacaktın."

Aslında hiç var olmayan, aklımın bana sert ama tatlı bir oyunu olduğuna emin olduğum ve artık alıştığım görüntüye bakarken çenem de dudaklarım gibi titredi. Gözyaşlarım birer sicim gibi boşaldı gözlerimden. Yeniden inledim.

"Baba," dedim kısık bir sesle. Elim havalanacak gibi oldu ama son anda duraksadım. Başımı iki yana sallarken kırgınlıkla ona baktım. İçimdeki ağaçların dallarına konan kuşlar uçtu, beni yapayalnız bıraktı babamla.

Babam vardı ama yapayalnızdım.

Yapayalnızdım çünkü en çok babam yoktu.

"Baba hoş geldin," dedim kısık sesle. Gözyaşlarıma baktı imalı gözleri, hiç konuşmadan sildirdi bana yanaklarımı.

"Sen varsan ağlamayacaktım," dedim mahcupça. "Bak," derken mahcubiyet dağıldı, öfkeyle kollarımı iki yana açtım. Öfkeyle değil kırgınlıkla. "Bak sen yoksun gördün mü? Ne verdiğin söz var ne de sen varsın!"

Yıllardır içimde özlem kadar taze tuttuğum bir öfke de vardı. Engel olamıyordum buna. Annemin babamın koca yolda beni tek bırakmalarını

kabullenemiyordum. Onları suçlu görmeme olgunluğuna ulaşamıyordum. O kadar büyüyemiyordum.

Benim büyüyüp serpilişime rağmen o hâlâ son hatırladığım andaki gibiydi. O hâlâ baktığım fotoğraflardaki gibiydi. Tanrı benden sadece anne babamı almamıştı. Annemin yüzünü de almıştı.

Ölen kişilerin daima sizdeki son halini hatırlardınız. Şanssızdım annemin yüzü paramparçaydı on altı yıldır. Şanslıydım babam hâlâ olduğu gibiydi. Onun sadece konulduğu torbayı görmüştüm.

"Buradayım," dedi, yüzünde o hiç bozmadığı şefkat varken ağzımdan kaçan hıçkırıklarla başımı iki yana salladım.

"Yapma," dedim gözyaşlarımı silmeden. "Dokunsam kaybolacakken bana yalan söyleme. Dokunsam gidersin, yalan söyleme."

Her şeye rağmen elim havalandı. Parmak uçlarımla sakallarıyla oynamayı çok özlemiştim. Gider miydi? Babamın parmağını tutmayı ve yüzümü sakallarına sürmeyi çok özlemiştim. Gitmemeliydi. Anne baba olmanın belli başlı sorumlulukları vardı. Bir çocuk istediği an sevebilmeliydi anne babasının yüzünü. Evet bu yemek yemesi kadar şarttı. Yabana atılabilecek bir ihtiyaç değildi.

"Ben sana ne zaman yalan söyledim prensesim?" diye sorduğunda havada olan elimi geri indirdim. Gitmesin istedim. Beynim bu oyuna son vermesin. Az da olsa yanımda dursun. Omzu omzumun yanında dursun. Yanağını dizlerime yasladım, yüzünü izledim. Payıma düşen buydu.

"Bana artık kimse ninni söylemiyor." Dudaklarım büzüldü, çenem titredi. "Türkü de söylemiyor." Anlatacak çok şey vardı ama ben ilk bundan bahsettim. Halbuki ne çok eksik vardı hayatımda. İlk sırayı neden buna verirdi ki insan?

Böyle gecelerde o ağaçlara en sağlam halatları bağlayıp onları darağacına çeviriyordum. Babamın olduğu kadar olmayışının benden kopardığı şeyler o darağacında gözlerimin içine bakarak sallanıyordu. Ölüler vardı. Ayak tabanları yüzüme çarpıyordu.

"Hani her ağladığımda yapacaktın bunu?" Bitkin sesim kızamıyordu. Çok kırgındım. "Bana kimse on altı yıldır tek kelime söylemiyor. Dokunsam gidersin," dedim son cümleyi tekrar hatırlatırken kendime. Yoksa dokunacaktım. "Baba," derken sesimde cayır cayır bir acı vardı. "Bir kere koyayım mı başımı omzuna? Bir kere, bir daha istemeyeceğim yemin ederim."

Gözlerinden bir ifade geçti ama ne olduğunu anlayamadan kayboldu. Yüzüne özlemle bakarken ciğerim deşiliyordu. Cevap vermedi. Evet demedi. Başımı omzundan indirmediğim adam bana bir dokunuşu çok göreli kaç vakit oluyordu? Kaç leylim bahar bu yoklukla sınanıyordum?

"Sana ben yoksam ne yap demiştim Efsun?"

Başımı iki yana salladım. Anlamıyorlardı değil mi? Onların yokluğunda insanların bende açtıkları yaralar benim kapatacağım cinsten değildi. Beni deştikleri neşterleri bile atmayı beceremediği içimdeki topraklara gömmüştüm ben. Bırakıp gittiklerinde daha küçücük olan kızlarından çok şey istiyorlardı. Ne büyük bencillikti... Kalmayı beceremeyen insanlar benden mutlu bir yaşam sürmemi istiyordu.

Ağaçlarıma halatlar bağlı, ölüler sarkıyor, diyordum. Hâlâ benden fidan dikmemi bekliyorlardı. Verimli topraklar yoktu artık, kabristandı eski ormanlar. Ağaçlar kurumuş, sular çekilmiş, tohumlar çürümüş. Efsun'un toprakları öksüz ve yetim kalmış, Efsun'un dikecek fidanı kalmamış. Efsun'un dermanı kalmamış. Efsun kalmamış.

"Ne demiştim Efsun, ne demiştim kızım ben sana?"

Söyledikleri her ne kadar birer soru olsa da cevabını adım kadar iyi bildiğimden başımı var gücümle sallıyordum iki yana.

"Hayır," dedim. "Hayır hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum tamam mı baba? Unuttum! Unutturdular!" Yüzümü bacaklarımda gizledim. "Siz gittikten sonra bana neler yaptılar haberiniz var mı?" dedim. Bunları görmemişler miydi? Eğer öyle bir şansım varsa görmesinler isterdim. Ölüler acı çekebiliyorsa hiç bilmesinler isterdim.

Gözlerinde bir çaresizlik doğdu önce, sonra büyüdü. Aramıza sıkışan özlemin koynunda ikimiz de acı çekiyorduk. Her şeyin bir görüntü yanılması olduğunu biliyordum ama babamın şu an buralarda olduğunu da hissediyordum. Gözlerimi yumdum, kirli geçmişin temiz yerlerinden birine baş koydum.

Başımı babamın omzuna yaslamış iç çekişlerimi sürdürürken kısa bacaklarımı da beline sarmıştım.

"Hata yaptık," dedi ama daha çok kendine gibiydi. "Senin adını Nazlı koymalıydık. Adının hakkını en çok veren kişi olurdun," dediğinde burnumu çekmeye devam ederek geri çekildim ama kollarımı babamın boynuna sarmıştım. Yüzlerimiz arasına mesafe koyarken, "Bir şey mi dedin baba?" dedim.

Duymuştum ama anlamadığım bir gerçekti.

"Hayır hayır," dedi telaşla. "Hiçbir şey söylemedim. Kendi kendime konuşuyordum."

Önce sağ yanağımdan sonra sol yanağımdan öptü: "Ağlamıyoruz değil mi daha fazla?"

"Ağlamıyoruz."

"Aferin benim kızıma," derken beni daha da sıkı kucakladı. "Anneyi de üzmüyoruz. Ben başka bir şehirde olsam ne yapacaksın?"

Omuz silkip dudak bükerken, "Sen gelene kadar ağlayacağım," dediğimde şaşkınca bana baktı. Sonra dudaklarından şu cümle döküldü.

"Annesi kılıklı."

Kaşlarım havalandı. "Bir şey mi dedin baba?"

"Bir şey demedim, kendi kendime," diye tekrar etti. Ağlamaktan ağrıyan gözlerimin altını okşarken bir süre her zaman yaptığı gibi bana baktı. Anneme de böyle bakardı ama en çok bana böyle bakardı.

"Değil mi baba?"

Kaşları çatılırken bu görüntüye her zamanki gibi gülümsedim. "Ne değil mi?" diye soran o olmuştu bu kez. Dışımdan mı düşünmüştüm? Evet ama sanırım her zamanki gibi biraz geç yapmıştım.

"Kendi kendime," dedim onun taklidini yaparak. Burnumdan öptü. Küçük elmacıkkemiğimden ısırdı.

"Her ağladığında ben gelip sana bir şeyler söyleyene kadar durmazsan olmaz ama böyle," diye benimle öğütlü bir konuşmaya girmeye çalıştığında her zamanki gibi yavaşça sinesine çekildim.

"Efsun bir şey konuşuyorum ama yüzüme bakar mısın güzel kızım?" diyerek geri çekilmeye çalıştı ama ben daha da sağlamlaştırdım evimi.

"Sesini duyuyorum babaa." Ödevlerden kaçtığım gibi babamın da cümlelerinden kaçmaya çalışıyordum.

"Gel o zaman bir anlaşma yapalım seninle," diyerek beni sinesinden çıkarmadan konuşmaya devam etti. "Benim çok uzakta olduğum zamanlarda ağlamak yok," dediğinde benden bir yanıt bekledi ama cevap vermedim. Ağlayacaktım.

"Ama olur da ağlarsan durmak için beni beklemeyeceksin. Hani ben sana söylerken senin ezberlediğin şarkılar var ya," dediğinde benden tekrar bir tepki bekledi ama ben sessizliğimi sürdürdüm. Ağlayacaktım.

"Kendi kendine söyleyeceksin olur mu? Ağlaman bitene kadar. Ağlayarak beni beklemek yok tamam mı Efsun?"

Hayır ağlayarak bekleyecektim.

Yüzümde memnuniyetsiz bir ifade oluşurken sinesinden ayrıldım yavaşça. "Ama baba," dedim sitem dolu bir sesle. "Olmaz öyle. Sen gel."

Terden alnıma yapışan saçlarımı özenle düzeltip açtığı boşluk serinlesin diye ağır ağır üfledi. "Söz," derken eli yüzümle ilgileniyordu. "Ben her ağladığında yanında olmak için her şeyi yapacağım ama olamazsam ben yanındaymışım gibi pencereni açıp ağlaman bitene kadar şarkıyı sen söyleyeceksin. Gelince soracağım bulutlara hangi şarkıyı söylediğini. Söz mü?"

Gözlerimi kaçırdım. Ben istemiyordum. Ben şarkı söylemek değil babamın sesini duymak istiyordum. Kaçamak bakışlarımı fark ederken, "Söz mü Efsun?" diye tekrar etti.

Dudaklarımı büzüp ona baktım. İstemeye istemeye başımı salladım. "Söz," derken dudakları kıvrıldı, yanaklarımı koskocaman öptü.

"Ama ben yıldızları saymayı bitirmeden gel, olur mu?" Alnını alnıma yasladı, bedenimi daha çok sarmaladı.

"Sen benim yerime o şarkıyı söyleyeni bulmadan, yıldızları saymayı bitirmeden yanında olacağım. Söz."

Babamın yüzüne bakıyorken gözyaşlarım artmış, acı daha da katlanılmaz bir hal almıştı. O anları hatırladığımı anlamış bir şekilde bana bakarken *hadi* dercesine gülümsedi.

Ben o gece gökyüzüne bakarken dudağımdan dökülen ninniyi dinledim o soğuk betonda otururken. Sonra yıldızları saydım ve babam yıldızlar bitse de gelmedi. Dudağımdan dökülen ninniyi annemden değil ondan öğrenmiştim. Yine de biliyordum, bir köşede beni izliyordu. Sesim ne kadar kısık çıksa da beni duyduğuna da emindim.

"Sen bir güzel meleksin
Her gönülde çiçeksin
Sen bir güzel meleksin
Her gönülde çiçeksin
Sen ne şirin bebeksin
Uyu uyu gözbebeğim
*Uyu uyu ninni."**

Ve ben yıldızları her saydığımda, yıldızları saymayı her bitirdiğimde ve yıldızları saymayı bitirsem de babamın gelmediği her gecede

* Anonim bir ninni.

gökyüzünden bir cenaze kalkıyordu. Yıldızlar bitene kadar ben geceye, bittikten sonra gece bana ağlıyordu.

Tıpkı bu gece olduğu gibi.



Bir insanla ahbaplık kurmak için belki aylara hatta öyle ki senelere ihtiyaç varken sokaktaki bir hayvan için bir hafta kâfiydi. Göreve geldiğimin sekizinci günüydü. "Günaydın," diye şakıdım, beni görür görmez tanımış ve etrafımı sarmış kedilere. Çevrede oturan hastalar kısa bir an üstlerine alınıp bana döndü. Bakmadım ama hissettim. Çünkü sekiz gündür aynı şey yaşanıyordu.

Bir kedi çemberinin ortasında kalmışken diz çöktüm, çantamın içinden mamayı çıkardım. Aralarından biri vardı ki bembeyaz, oldukça asil ve temiz bir kediydi, mamayı dökene kadar kendini top zannediyor, önce geriye çekilip sonra bacağıma atlıyordu.

Kuru mamanın üzerine döktüğüm yaş mamayı diğerleri yemeye başladı ama o yiyemeden ön bacaklarının altından tutup ayaklandım.

"Derdin ne senin? Çabuk konuş dinliyorum!" Elimde çırpınmaya başladı, birazdan tırnaklarını çıkaracaktı.

"Ne oldu atlarken hiç öyle demiyordun? Hadi şimdi de yap şovunu. Hadi hadi." Sözlerimle daha da hırçınlaştı ama elimden kurtulamayıp mırlamaya başladı.

"Mır," dedim, dilimi damağıma bastırıp tıpkı onun gibi bir ses çıkarırken. Sesin benden çıktığını anlayamadı, "Tamam," dedim sakin bir sesle. "Bir kez öpersem bırakırım." Onu kendime yaklaştırdım ama yüzüme patisini savurduğu an geri çekildim.

"Ooo!" Ne zamandan beri beni izlediğini bilmediğim Zafer gözlerini küçültmüş bizi izliyordu. "Çizdi mi?"

"Çirkef!" derken onu yavaşça yere bıraktım. Diğer kedilerin arasına girdi. Sularını da kontrol ettim. Sanırım benlik pek bir şey kalmamıştı. Zafer'le göz gözeyken, "Benim reflekslerim onlardan daha hızlı," dedim. Usulca aralarına girdim, ufak ufak sevdiği bölgelerden okşarken, "Bugün size birini getireceğim," dedim ama biri bile dönüp bana bakmadı.

"İyi davranıyoruz tamam mı? Yavaşça sokulup sevdiriyoruz kendimizi. Duydunuz mu?"

Gri olan bana bakıp kısa bir an yaş mamanın ağzının etrafında kalan sosunu temizledi diliyle. Başım yavaşça geriye giderken gülümsedim. "Aferin benim kızıma," derken yemeye geri döndü. Diğerlerinde hiç hareket yoktu.

Biraz önce aramızda ufak bir husumet olan beyaz kedinin başını tutarken, "Ona böyle atlamak yok. Korkutursanız bir hafta yaş mama vermem. Haberiniz olsun," dedim. Yine tepki vermediler. "Hadi," dedim ayaklanırken, "afiyet olsun." Ardından husumetli olduğum kediye tırnaklarımı çıkardım. Arkadan hafifçe vurup geri çekilirken herkesi dönüp baktıracak kadar yüksek sesle miyavladı ve tüm bahçenin bize bakmasına neden oldu.

Bir süre gözlerimizi kısıp bakışırken, "Tamam," dedim kısık bir sesle. "Gidiyorum, sinirlenme. Rızkını veren Hüda olsa da yemeğini ben veriyorum."

Zafer cebinden sigara paketini çıkarıp bana uzattı. "Kullanmıyorum ben," derken oturduğu banka geçtim. "Yani bir ara kullanıyordum da kedilerin rızkını sigaraya veremem diye vazgeçtim." Dumanı bana gelmesin diye başını başka yöne çevirdi. Saçları dağılmış, gözleri uykusuzlukla şişmişti. "Sana da tavsiye ederim."

"Benim babam zengin." Çantamdan çıkardığım ruja ve aynaya baktı. "Bakalım ne zaman pes edeceksin her gün bu kadar özenli gelmekten... Benim tipime bak, maymundan evrildiğimizi kanıtlıyorum tek başıma."

Gözleri uykusuzluktan değil uyumaktan şişmişti.

"Biri çıkıp son bir saatin, dese makyaj masasına otururum ben. Rujum ve topuklularım benim imzamdır. Ben imzasız çıkamam evden." Kurduğum cümle ona çok şatafatlı gelmiş olacak ki ıslık çaldı. Çantamı toplayıp yanından kalktım.

"Hadi görüşürüz," dedim. Cevap verecek mecali kendinde bulamayınca başını sallamakla yetindi. Yeterince vakit kaybetmiştim. Başka hiçbir yerde oyalanmadan Zeliha'nın odasına gittim.

"Zeliha," dedim canlı bir sesle. "Uyandın mı? Ben geldim," derken odaya tamamen girmiş, boş yatağı görünce adımlarım kesilmişti. Odada kimse yoktu. Gözüm etrafta dolandı. Belki bir hırka, çanta, bir şişe su ya da başka bir şey. Odada birinin yaşadığına dair bir emare.

Yoktu.

"Zeliha," dedim telaşla. Odanın içindeki tuvalete yönelirken, "Burada mısın?" diyerek kapıyı tıklattım ama ses gelmedi. "Zeliha," diyerek aklıma gelen ihtimali sesimle bastırmaya çalıştım. "Açıyorum bak kapıyı, içerideysen ses ver."

Birkaç saniye bekledim ama karşılık alamadığımda telaşla kilitli olduğunu sandığım kapıya yüklendim ama uyguladığım orantısız güç beni içeri savurdu. Kimse yoktu. Odası mı değiştirilmişti? Koşar adım danışmaya doğru ilerlerken insanların gözleri kısa bir an bana ve gittiğim yöne doğru kaydı.

"Zeliha Karadere nerede? Odası mı değişti?" Danışmadaki kadının ilgisiz bakışları bana döndü.

"Sabah taburcu edildi. İki saat kadar oluyor."

Başımdan aşağı dökülen şey kesinlikle kaynar su olmadı. Başımdan aşağı döküldü ve her neyse bütün vücudum buz kesildi. Tutuldum.

"Ne demek taburcu edildi?" Kekeledim. "Kim taburcu etti? Hasta benim kontrolüm altındaydı." Titreyen ama yükselip sertleşen sesim karşımdaki kadını şaşırttı. İlgisiz bakışları değişti. Kafamın içinde onlarca sahne canlanıyordu. Bazılarında Zeliha gitmemek için bağırıyordu, bazılarında sessizce ağlıyordu ama hepsinde kapıya bakıyordu.

"Bana neden kızıyorsunuz Doktor Hanım? Ben taburcu etmedim. Sadece gereken işlemleri yaptım. Yasemin Hemşire istedi ben de hallettim."

Ellerimi önümdeki masaya vururken ayağımdaki topuklulara rağmen hızla koşmaya başladım hemşire odasına doğru. Bütün algılarım kapandı, dün gece boğazımı sıkan elleri bugün uyanıkken boynumda hissediyordum. Gelecek misin, demişti. Söz vermiştim. Geleceğim, demiştim.

Hemşire odasına girdim, karşı karşıya kaldığım Yasemin Hemşire'ye, "Sen ne hakla Zeliha'yı taburcu edersin?!" diye bağırdığımda elindeki bardak havada kaldı. Odada üç kişi vardı. "Sana kim söyledi bunu? Sen bunu nasıl yapabilirsin? Hemşireler ne zamandan beri hasta taburcu edebiliyor?"

Teni renk değiştirdi, konuşamadı. O kadar öfkeliydim ki içimde bir dürtü üzerine yürümem için beni zorluyordu. Dizlerimin bağı çözülmüştü sanki. Beni ayakta tutan tek şey öfkemdi.

"O hastayı en başından beri ben takip ediyordum. Nasıl taburcu edersiniz? Siz böyle bir şey yapamazsınız! Kim verdi sana bu yetkiyi?"

Bir tek benim sesim vardı. Kimse çıkıp tek kelime etmiyordu. "YASEMİN SANA SORUYORUM?!"

"Doktor Hanım..." Karşımda tir tir titriyordu. "Serdar Hoca istedi. Ben kendi kanaatimle tabii ki tabii..."

"Sorun ne?" Arkamda duyduğum erkek sesiyle arkamı döndüm. Serdar Hoca'ya.

"Zeliha Karadere'yi siz mi taburcu ettiniz?" diye sordum inanamayarak. Başını salladı.

"Evet ben ettim. Ne bu gürültü? Hastalar bitti şimdi de siz mi başladınız?"

"Zeliha Karadere'yi taburcu ettiniz öyle mi?" dedim karnım kasılırken. Boğazıma ardı ardına atılan düğümlerle cümle kurmak, bıçak yutmak gibi zor geliyordu şimdi. Zeliha'nın yaşadığı korku ayaklarıma dolanmıştı. Yürüyemiyordum, hissediyordum. Ne hissettiyse aynısını kolaylıkla hissediyordum. Buradan çıkmak onun için kâbustu.

"Sen neyin hesabını soruyorsun bana?!" İkinci kez benim üzerime yürüdü. "Efsun odama geç. Tek kelime daha etmeden odama geç!"

Gözlerini bana dikmiş, patisini dizime koymuş kediye bakarken, "Defalarca kez sordu bana," dedim kısık sesle. Oturduğum kaldırım kenarından gelen geçen bana bakıyordu. "Gelecek misin diye defalarca sordu." Gözyaşım kucağımdaki kedinin tüylerine damladı yine.

"Ben de söz verdim. Güvendi bana. Geleceğime inandı. Geleceğim dedim. Söz dedim. Bana kaç kere sordu o soruyu..." Şimdi hastane bahçesinde çökmüş, çaresizce kedilerimle konuşurken elimden hiçbir şey gelmiyordu. Zeliha gitmişti, elimde ona dair adından soyadından başka tek bir bilgi yoktu. Polisler ifadesini almak için bile beni beklememişti.

"Daha erken gelebilirdim," derken pişmanlık içimde bir duman gibi yayıldı. "Hiç gitmeyebilirdim. Bir hasta odası bulup orada uyuyabilirdim." Nasıl korkmuştu kimbilir... *Ben bilirim.*

"Saçlarım bir gün daha yağlı kalabilirdi," dedim öfkeyle. Tırnaklarımı avuç içlerime bastırırken elimdeki peçeteyle dudaklarımı hırsla sildim. "Makyaj yapmasam bir şey kaybetmezdim, uyumasam ölmezdim."

Başımı eğip iki yana sallarken boğazımdaki düğümler dudağımdan hıçkırık olarak çıkmak için çok zorluyorlardı beni. "Gelecek misin dedi

bana ama ben yetişemedim." Burnumun direği sızlarken sızlayan dudaklarımı dişledim. Karnım ağrıyordu. "Bir bok yapamadım. Hiçbir haltı beceremedim."

O öfkeyle başhekimin odasına çıktığımda bayılmak üzereydim. Odadan çıktığımdaysa cansız gibiydim. Yanımdan geçen herkesi dönüp halime baktıracak kadar cansızdım. Taburcu edilecekti. Bunu biliyordum, eninde sonunda çıkışı verilecekti. Onu hastanede daha fazla tutamazdık. Özellikle de durumunu gizli tutmaya çalışırken. Ama yine de ben onunla son kez konuşmadan alıp götürmeleri içimi deşiyordu. Daha fazla bilgi alacaktım. Numaramı verecektim. Ona ulaşabileceğim bir adres alacaktım. Böyle ansızın olmayacaktı.

Öylece alıp gitmişlerdi. Ona zarar veren anne babasının yanına, o eve geri götürmüşlerdi. Son kez onunla konuşmadan, onu rahatlatmadan götürmüşlerdi. Bütün gece onu görmek için sabah olmasını beklemiştim. O da bana defalarca *geleceksin değil mi* dediğine göre beni beklemişti. Yaşadığı hayal kırıklığını gözlerimi kapatmadan görebiliyordum.

Şimdi ne olacaktı? Ya yeniden bir şey yaparsa kendine? Ya ailesi zarar verirse? Benim aklıma bile gelmeyecek kadar kötü şeyler olabilirdi.

Şimdi ne yapıyordu?

Belki uzunca bir süre sonra birine güvenişinin pişmanlığını yaşıyordu. Belki ikinci bir intiharı düşünüyordu. Kurtulma ihtimalini belki de gözden çıkarmıştı. Polis ifadesini alırken bile yanında olamamıştım. Bana anlatırken bile o kadar kötü olmuşken polislerin yanında nasıldı kimbilir?

Bana öfkeliydi değil mi?

Ona yüzmeyi öğreteceğim diye denizin ortasına kadar sırtımda götürmüş sonra da orta yerde öylece bırakıp gitmiştim. Cümlelerimle onun evine girmiş, çıkarken de akşama gelirken bir şey isteyip istemediğini sormuştum. Belki bir şey istememişti ama benim o sorum gelişimi onun gözünde garantilemişti. Kimse tekrar gelmeyeceği bir evden çıkarken bir şey lazım mı diye sormazdı. Dönecekse sorardı. Ben sormuştum.

ÜÇ GÜN SONRA

"Ne ben sizi tanıyorum ne de siz beni."

Ellilerine yaklaşmış, elleri suyla fazlasıyla içli dışlı olduğu için yaşına göre daha fazla kırışmış kadın tabldotu bana uzatırken yüzünde

gergin bir gülümseme vardı. Beyaz mutfak önlüğünün üzerine yer yer yemek sıçramış, saçları taktığı bonenin altında kalıyordu. Yüksek sesle, diğerleri de duysun diye özellikle sordu. "Yoğurt da ister misiniz Doktor Hanım?"

"Olur," dedim ve elim tabldotun altındaki kâğıdı örttü önce. Yemek tabağını aldım ve yoğurdu boşluğa yerleştirirken kısık sesle devam etti. "Ev telefonu bu. Kim açar, açan olur mu bilmiyorum. Ne olursa olsun bir daha gelmeyin yanıma. Başka hiçbir şey yapmam." Başındaki beyaz mutfak bonesini geriye doğru itti hastane aşçısı ya da artık benim suç ortağım.

Başımı salladım ve yemeklere bakarken gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ellerinize sağlık." Geriye doğru adımladım, boş olan doktor odasına girerken kapıyı ayağımla kapattım. Tabldotu orta yerdeki masanın üzerine bırakırken elime bulaşan yağı silmeden katlanmış kâğıdı açtım.

0414 ile başlayan bir ev telefonuydu.

Tam üç gündür başhekimin odasına sayısız kez gitmiştim. En başta büyük bir yardımseverlikle bana yaklaşan herkes bir bir sırtını dönmüş vaziyetteydi. Benim dışımdakiler üzerine düşeni yaptıklarını, olayın bizden çıktığını söylüyorlardı. Polislerle bile iletişim kuramıyordum. Herkes bir gizem yumağının içindeyken olayın dışında olduğunu savunuyordu.

Doğru dürüst uyuyamıyordum, yemek yemek, başka bir işle meşgul olmak bile zor geliyordu. Ardı arkası kesilmeyen rüyalar, bedenimi zorlayan bir vicdan azabı, felaket senaryoları ve daha fazlası. Üç gündür her şey berbattı ama sadece benim için.

Ta ki on sekiz yıldır bu hastanede aşçılık yapan, aynı zamanda bu şehrin tam anlamıyla yerlisi olan kadınla tanışana kadar... Bahsi geçen aileyi tanıdığını en başta gizlememişti, açık seçik uzak durmamı da söylemişti ama ne zamanki ben tek bir bilgi için eteğine yapışmıştım, bu kez hiçbir şey bilmediğini iddia etmiş beni kendinden uzak tutmuştu. Üstelik bunu oldukça hor kullanarak, bana deli muamelesi yaparak uygulamıştı. Dakikalar önce kurduğu cümleleri inkâr etmişti.

Pes etmemiştim. Artık taciz boyutuna ulaşan rahatsız etmelerim, elimde Zeliha'nın muayene anında çekilmiş fotoğraflarıyla yakarışlarım, kendi çocukları üzerinden kurdurduğum empatiyle ikna olmuştu. Hiçbir şey istemiyordum ondan. Bir ev adresi ya da bir numara. Burada

herkesin ağzı onlarca kez düğüm atılmış bir torba kadar sıkıydı. Kapana kısılmıştım. Hiçbir şey öğrenemiyordum. Hastaneden çoktan çıkmam gerekiyordu ama akşam yemeği saatini beklediğim için hâlâ buradaydım. Koltuğa oturdum ve elimi sildim.

Buradan çıkmayı bekleyemeyecektim, numarayı tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Kim açacaktı, ne diyecektim, Zeliha'yı telefona nasıl isteyecektim düşünmedim bile. Göğüskafesime yapılan baskı acele etmemi istiyordu. Âdeta içimde bir feryat vardı, çabuk diyordu. *Üç gün oldu yeterince vakit kaybettin.*

Çaldı.

Çaldı.

Çaldı.

Huzursuz bacak sendromuna yakalanmışım gibi bacaklarımı sallarken karnımdaki kramplar arttı. Açan olmadı. Kapanacak sandım. Hatta arama sonlanmadan ben kapatıp yeniden arayacaktım. Bu telefon kaç kez açılmazsa bir fazlasını arayacaktım.

"Efendim."

Bir kadın sesi duydum.

Ağrılarla eğildiğim yerden doğruldum. Kambur duruşum düzeldi. Benim olduğum yer ne kadar sessizse telefonun arkası o kadar curcuna içindeydi.

"Alo," dedi yine aynı kadın. "Alo sesim geliyor mu? Alo."

"Kim?"

"Bilmiyorum konuşmuyor."

"Kapat hadi işimiz var!"

Kapanmadan büyük bir telaşla konuştum. Kalbimin atışı neredeyse gözle görülür haldeydi.

"Merhaba." Kime, neye merhaba? Bu cümlenin devamı ne olacaktı?

"Kimsiniz?" dedi.

"Çiçekçi olmasın?" Hışırtılar arttı. Arkadan bir davul zurna sesi mi alıyordum tam olarak seçemiyordum. "Ver bakayım şunu bana. Düğün çiçeği için arayacaklardı. Zühre Hanım'a ulaşamadılar mı?" Telefon el değiştirdi ve başka bir kadın konuştu.

"Çiçekçi mi?" dedi. Çiçekçi, Zühre, davul zurna. Birleştiremiyordum.

"E... Evet," dedim kekeleyerek. Bu yalanın sebebini, devamını ben de bilmiyordum.

"Biz de sizi arayacaktık. Ne zaman getireceksiniz gelin çiçeğini? Az kaldı çıkacağız."

Çiçek, gelin çiçeği... Beyaz bir demet canlandı gözümde. Gelin, düğün, davul zurna... Kör bir kurşun zihnimde çiçeği tutan elime geldi. Beyaz çiçeğin üzerine kan damlaları sıçradı. Korkunç bir ihtimal aklıma geliyordu.

Kimin düğününden bahsediyorlardı?

"Sesim gelmiyor mu?"

"Geliyor," dedim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Mümkün değildi. Saçmalıyordum. Sandığım gibi bir şey değildi. "Gelinin adını teyit etmek için aramıştım ben," dedim. Bir çiçekçi bunu sorar mıydı bilmiyordum. Gelinin ismini niye soruyordum ki? Kimdi ki beklediğim isim? Vücudum neden titremeye başlamıştı?

"Bir küçük incelik yapacağız da gelinin baş harfi için sormuştum. Burası çok yoğun, emin olmak ist..."

"Zeliha."

Kalbimin içinde çalışan bir saat vardı. Durdu! Yüzümde bir sürü çukur oluştu, mezar gibi. Ağzımdan çıkacak sesi kontrol edememekten korktum; kolumu dudaklarıma, dişlerimi derime bastırdım. Durmuş saat düştü, yelkovan ve akrep birbirinden ayrıldı. Gözlerim ne kapandı ne açık kaldı.

"Damadın adı da Sedat. Ama bırakın inciği boncuğu. Zaten her şey birbirine girdi gönderin şu çiçeği."

Zaman algısı yok oldu. Hiçliğin içinde oradan oraya gitmeye başladım. Dişlerim etimi koparmak istiyordu.

"Bu telefonda arıza mı var? Sesim gitmiyor benim."

Dişlerimi etimden ayırdım. *Konuş Efsun! Konuş!*

"Ben adresi alabilir miyim tekrardan?" dedim. Bir şeyler söylendi, not aldım nereden bulduğumu bilmediğim bir kâğıda. Yarım saat süre biçtiler bana. Bana mıydı bu süre? Bana olamazdı. Muhakkak Zeliha'ya. Tozpembe bir kabanım vardı, siyah da bir çantam. İnsanların selamını almadan çıktım hastaneden.

Adresi girdim, kemerimi bağlayıp sürdüm arabayı. Hız beni korkuturdu, hız yaptığımı çevremdeki araçlardan duyduğum küfür ve bağırışlarla fark ettim. Emniyet kemeri takmamak beni korkuturdu, defalarca kez öne doğru savruldum ama takmadım. Bana yarım saat verdiler. Yarısını kullandım.

Evin bulunduğu sokağa giriş yaparken mahallelinin oluşturduğu kalabalık yüzünden adım adım ilerliyordum. Öfkeyle kornaya çöktüm. Dar sokakta düğün evi olduğu her halinden belli olan koca bir evin kapısının önünde durduğumda arabadan hızla indim. Ne yapıyor ne planlıyordum bilmiyordum. On beş dakika bunları düşünmek için çok yetersizdi.

Arabanın anahtarını avcumun içinde var gücümle sıkarken insanların arasından zorlukla sıyrıldıkça evin içini daha net görüyordum. Bir apartman dairesi değildi. Villa ya da bahçeli bir ev de değildi. Tarihi bir dokusu vardı, konaklara benziyordu.

Başım zonkluyor, içim titriyordu.

Gerek çatılardan gerekse kapı önünde dışarıdan muhtemelen imrenilecek kadar gösterişli olan düğünü izlerken davul zurna sesinin haddi hesabı yoktu. Halk içeri giremiyordu.

Planlı bir tecavüzün tutulmuş ajandası bir düğün olarak karşımdaydı. Midemden ağzıma doğru bir sıvı yükseldi. Bu planlı bir tecavüzdü. İçeride beyaz diye gelinlik dedikleri ama kefen olduğunu görmedikleri bir parçayı giyen bir kız çocuğu için tecavüz kutlaması yapıyorlardı.

Dünya üzerinde şu dakika daha korkunç bir cümle kurulamazdı. İnsanlar ölüyor olabilirdi, savaşlar yapılıyordu ya da her neyse. Hiçbir şey planlı bir tecavüz kadar korkunç değildi.

Etrafa baktım.

Bir cenaze için fazla değil miydi?

Kapının önünde duran, muhtemelen mahallelinin içeri girmesini engelleyen iki siyah takım elbiseli adam kıyafetimden olacak geçmemi engellemedi. İçeri giriverdim.

Gözlerim telaşla ama bir o kadar da korkarak Zeliha'yı ararken ne yapacağımı bilmiyordum. Buraya neyi düşünerek gelmiştim onu da bilmiyordum. Yapacağım şeyi yaptıktan sonra bana ne olacağı hakkında da bir fikrim yoktu. Buraya beni böyle plansız getiren şeyin geçmiş olduğunun farkındaydım. Ciğerim yanıyordu.

Küçük bir Efsun vardı. Kimse onu o yurda geri göndermesin diye hastanedeki tuvalete saklanmıştı. O küçük bedenin yanında diz çökmüştüm. İkimiz de duvarı izliyorduk. Gitmek istemiyorduk. Gidersek neyin devam edeceğini biliyorduk.

Bu da planlıydı mesela. Planlı bir kötülük kadar insanlığı katleden başka ne vardı bu dünya üzerinde?

Bir kişinin önümden çekilmesiyle gözüm beyaz bir şeye takıldı. Zeliha'ya. Zeliha'nın gelinliğine. Konağın büyük bahçesinin sol tarafında durmuşlar, geriye kalan kısmında eğlence vardı. Sessizce insanları izliyordu. Nefes alışverişlerim hızlandı. Bedenim arabayla, ruhum koşarak gelmişti.

Yüzünde yaşına hiç yakışmayacak bir makyaj, üzerine hem beden yaşına hem de ruh yaşına büyük gelen bir kefen vardı.

Hayatımda gördüğüm en süslü kefendi.

Hayatımda gördüğüm en güzel ölüydü.

Sadece ona baktım o an. Sargıda olan bileklerini örten gelinliğin kollarına. Üzerine takılan altınlara. Üç gün önce zorla bir kıvılcım oluşturduğum ama şimdi külünü bile göremediğim gözlerine baktım. Dünya tersine dönmüştü. Ölü bir ruh, canlı kalmış bedeniyle cenazesini izliyordu. O bedenin öfkeli olduğu biri muhakkak vardı.

Bendim o.

Ben yaşatmıştım.

Ölesiye bir öfke duyuyordu.

Ona bu cenazeyi ben izletmiştim.

Gözlerim yanındaki bedene dönerken kusacağımı sandım. Yüzünde kusturacak bir sırıtışla etrafa bakıyordu.

Koca konakta Zeliha'dan başka herkes mutluydu. Kefeni süsleyince gelinlik olduğunu sanan bir avlu dolusu insan vardı. Hayatımda daha korkunç çok az şey görmüştüm.

Zeliha ansızın dalgın bir halde kafasını çevirdi. Göz göze geldiğimiz an gözlerini ben olduğuma emin olmayan bir tavırda kırpıştırdı, irice açtı; yüzünde sağlam bir sarsıntı oluştu. Gözleri sulanmıştı, belki makyajı akmasın diye defalarca uyarı almıştı. Ağlayamıyordu bile ama yemin ederim kan kustuğu gözlerinden belliydi. Bunu gören ben değildim, benim geçmişim değildi. Yemin ederim üçüncü gözüm de değildi. Bir göz bile yeterdi. Buradaki herkes iki gözünü aynı anda mı kaybetmişti?

Dudakları kıpırdadı ama bir şey demedi. Gözleri etrafıyla ben arasında gidip gelirken yutkundum. Ona doğru biraz daha yaklaştım. Gözlerimi kapatıp açtım. Bu *geldim* demekti. Sol tarafım giriş kapısına, yüzüm Zeliha'ya dönükken kısa bir an etrafı süzdüm. Gözüm hemen hemen her erkeğin belinde olan şeyden en yakınımdakini bulmak için

etrafı tarıyordu. Öyle büyük bir coşku vardı ki kimse fark etmiyordu beni. Şanslıydım.

Tek bir hamlem yeterdi şimdi. Hayatımdaki bütün varımı yoğumu o ana harcadım. Korkularımı, cesaretimi, öfkemi, nefretimi, sevgimi, geçmişimi, şimdimi ve belki de benden alınacak olan geleceğimi. Düşünmedim. Düşünsem de vazgeçmezdim. Saatler sonra tecavüze uğrayacağını bildiğim bir kız çocuğunu bırakmazdım. Gitmezdim.

Hayatta her borç ödenmek için alınırdı ve bazı borçlar ertelenemezdi. Benim bir borcum vardı geçmişten ve erteleyemediğim noktadaydım.

Cehennemin kapısında bekletilen Zeliha'yı çekip almak için tek bir şansım vardı. Ya şimdi ya hiç. Koca şehrin lal olduğu şeye susarsam eğer vicdanım da bana bir ömür susacaktı. Zeliha'nın saatler sonra yaşayacağı korkunç olaya rağmen evime gidip kapımı kapatırsam bu gece ben de can verirdim. Bu sadece manevi değildi. Can verirdim. Ben masallarla büyütülmüş bir çocuktum. Çok kolay resim çizerdim, hemen canlandırırdım iyi kötü her şeyi zihnimde. Sağ çıkamazdım bu geceden.

Ahlakı ölmüş bir insan ahlaksız yaşar ama vicdanını kendi elleriyle öldürmüş bir insan günden güne erir, ölmeyi bekler. Benim dinim de, ahlakım da, kültürüm de vicdanımdı. Eğer onu kendime küstürürsem bir ömür acı çekecektim.

Her şey üç bilemedim dört saniye içinde oldu. Bir elimle Zeliha'nın kolunu dikişin hemen üzerinden kavrarken onu arkama çektiğim gibi sağ elim sağ tarafımdaki adamın belinde duran silaha gitti. Silahı bütün dikkati çekecek şekilde tek el havaya sıktım. Ardından silahı Zeliha'nın yanındaki insan müsveddesine yönelttim.

Seneler önceydi, bir anlık hevesle atış dersi almıştım. Hevesimin geçtiği noktada ne gerek vardı buna diye sorgulamış, daha fazla devam etmemiştim. Ayaklarım omuz hizasında, açık sol ayağım yarım adım öndeydi.

Kadınların çığlıklarıyla beraber bana sayısız silah doğrultulduğunda zaten tahmin ettiğim ama olursa nasıl hissedeceğimi bilmediğim anın içine düştüm. Onlarca silah, birinin kurşunu yeterdi beynimi dağıtmaya. Yaparsam kaybedecek bir şeyim yoktu ama eğer ki yapmazsam kayıp çoktu. Cahil cesareti değildi bu, emindim.

"Hey, hey, hey," diye yaşlı bir adam kaba bir sesle ilk tepkiyi verirken bana doğru adım atacağı an silahın tetiğini ezdim parmağımın altında.

"SAKIN!" diye bağırırken sesim yankı yaptı. "Sıkarım beynine. Kimse kıpırdamasın. Benden önce bu şerefsizin leşini çıkarırsınız evinizden."

Adamın tekrar hareketleneceği vakit, "Şakam yok!" diye bağırdım. Havaya sıkmaya cesaret edemedim. Kaç kurşunum vardı onu bile bilmiyordum. "Beynini akıtırım buraya. Bir adım bir kurşun. Duydu mu herkes beni?"

Zeliha'nın bileğinden eline indi elim. Kontrolsüz sıkıyordum tuttuğum parçayı, dikişleri zarar görebilirdi. Parmaklarımız birbirine dolandı iki sarmaşık gibi.

Bir kadın, "Zeliha!" diye bağırdığında şaşkınlıkla, yalnızca elime değil koluma da sıkıca tutunmuş kıza baktı.

Annesi bu muydu?

Gözlerimi etrafta tek tek gezdirirken her geçen saniye idrak ettiğim şeyler artıyordu. Bunlar Zeliha'nın ailesiydi. Yabancı değildi. Düşman değildi. Zeliha'nın ailesiydi bunlar. Halasıydı, teyzesiydi, annesiydi, babasıydı. Hiçbirine sahip değildim ama çok kıymetliydi hepsi. "Allah belanızı versin," dedim kısık sesle. Aklım kabullenmiyordu.

"ALLAH BELANIZI VERSİN!" diye haykırdım tüm gücümle. O an içimde fokurdayan nefret o kadar büyüktü ki kaynadığı kaba sığmıyor dışıma çıkmak için can atıyordu.

"ALLAH BELANIZI VERSİN!" diye devam ettim. Kimi insanda korku kimi insanda *kim bu kadın* bakışı varken gözlerim çoğunda tek tek dolaştı. Hangisi annesi, hangisi babası, hangisi anne yarısı teyzesi, hangisi baba yarısı amcası? *Kendine gel Efsun. Kendine gel! Sağ çıkamayacaksın buradan! Kendine gel!*

Her an etrafımdan gelecek bir hareketlenmeye karşı çok savunmasızdım. Elimde bir silah vardı evet ama bana yöneltilen onlarca namludan sonra hiçbir anlamı kalmıyordu.

Aniden sağ tarafımdan "Ne oluyor burada?" sesiyle dikkatler kısa bir an oraya yönelirken bakışlarımla birlikte silahımı da o tarafa yönelttim ama ortalık karıştı. Zeliha benim hareketlerime cansız bir beden gibi uyum sağlarken benim hareket edişimle bir hareketlenme yaşandığı an silah ikinci kez havaya ateş etti. Kimin konuştuğuna bakamadım.

Kaç kurşunum kaldı bilmiyordum ama vücudumda bir acı hissetmedim. Demek ki üçüncü kurşuna ihtimal veriyorlardı.

"ÜÇÜNCÜYÜ HAVAYA SIKMAM!" diye haykırırken konağa yeni giren adama bakamadan silahı bana doğrultan insanlara tek tek dokundurttum namluyu. "Aklınızdan geçeni sakın yapmayın, gözümü kırpmam sıkarım! Bir adım bir kurşun."

Herkes yeniden durdu. Hareket eden yoktu ama hissiyatta bana bir adım daha yaklaşıyorlardı sanki. Bulunduğumuz alan küçüldü ve bana o an daha tehlikeli gelen, henüz görmediğim ama sesini duyduğum adama baktım. Konuşan herkes daha tehlikeli geliyordu.

Muhtemelen benden birkaç yaş büyük olan uzun boylu adamın buradaki çalışanlardan biri olmadığı her halinden belliydi. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, kollarını kıvırmıştı. Birazdan bana doğrultulacak kaçıncı silahın sahibi olacaktı bilmiyordum.

Sert çehresi ona yönelttiğim silaha kayarken yüzü kasıldı, çenesi gözümle göreceğim şekilde seğiriyordu. Yüzünde şaşkınlık vardı, buradaki herkes gibi değil. Buradaki herkesten farklı.

Gözlerini benden ayırdı, arkamda kalan Zeliha'ya baktı. Baştan aşağı süzdü. Tüm kıyafetini. Yüzümüzde kırk üç kas vardı, karşımdaki adamın gördüğü her ayrıntı bir kasını daha çalıştırıyordu. Bu mesafeden görebiliyordum. Etrafı süzdü, insanlara bakındı, çalgı çengi aletlerine baktı sonra yine Zeliha'ya ve sonunda bizim ellerimize.

"Zeliha?" dedi sorar gibi. Bize doğru bir adım atacağı an tetiği ezdiğimde arkamızda biraz önce Zeliha'nın annesi olduğunu düşündüğüm kadın korkuyla, "Oğlum!" diye haykırınca kaşlarım havalandı.

Ağabeyi miydi Zeliha'nın?

O da mı bu olaya göz yummuştu?

"Yaklaşma!" Buradan çıkmak daha bir imkânsız gibi geldi o an. Benim zararıma olan insan sayısı âdeta artıyordu. Emir bekleyen silahların sayısı şu an sayamayacağım kadar çoktu. Tek kozum namluyu doğrulttuğum insanlardı. Gözden çıkaramayacakları birilerini hedef almalıydım. Mesela karşımdaki bu adam. Kızını kendi elleriyle öldüren kadın bu adama doğrultulan bir silaha bile feryat figan etmişti.

Her ne kadar yaklaşma desem de adımları devam etti.

"O gelinlik," duraksadı, başka insanlara baktı ve tamamladı. "Neyin nesi?" Kimseden ses soluk çıkmadı. Cevapsız kaldı soruları. Düğünden habersiz miydi? Tamamen yalan dolan mıydı? Herkesi yerinden sarsacak şekilde bağırdı. "NE BOK DÖNÜYOR BURADA?"

"Sana yaklaşma dedim!" Alnıyla silah arasında az bir mesafe kalana kadar bana doğru ilerledi. Bir adım bir kurşun dedim ama sıkmadım. Bu cümleyi uygulasaydım hepsi tek bir kişiye gidecekti ve silahım boşalacaktı.

"Fetih," dedi sağımdan aynı kadın sesi. Ağlıyordu. Zeliha için ağlamış mıydı bir kez? "Oğlum dur!"

Adı Fetih'ti.

Annesinin biricik oğlu.

O an biraz önce Zeliha'yı koparıp aldığım taraftan, "Alın Zeliha'yı," diye bir erkek sesi duyduğum an Zeliha'nın bana daha çok sokulup "Efsun abla," diye bağırması bir oldu korkuyla. İlk kez sesini bu kadar yükselttiğini duydum. Silahın durduramadığı adımları kardeşinin çığlıkları durdurdu. Kardeşinin bu tavrıyla yüzü bozguna uğradı. Yarım adım kadar geri gitti. Ben başaramadım ama Zeliha bizden uzaklaştırdı o adamı.

"Tek bir adım bile atmasın kimse!" Karşımdaki adam ikinci bir emirle bize yaklaşacak olan silahlara doğru kaldırdı elini ve o el *indirin* dercesine işaret yaptı.

Allah'ım ne olur, bir mucize ver. Bugün burada hayatımın bütün şansını kullanayım.

"Zeliha," dediğinde sesi de bakışları da yumuşadı. Havada olan elini yavaşça bize doğru uzattığı an bir telaşla kendimi Zeliha'ya siper ettim, silahı daha çok yaklaştırdım ama o silahı görmüyordu.

"Gel ağabeyim," dedi kardeşine bakarken, "korkma gel, konuşalım."

Eli elimdeydi Zeliha'nın, sımsıkı tutuyordum ama korkusu yüzüne ne kadar yansıyordu tahmin edemiyordum. Belki onun da elleri buz gibiydi ama bunu hissedebilmem için önce benim ellerimin normale dönmesi lazımdı.

"Ağabey..."

Ağlıyordu.

Elimi bırakacak korkusuyla cebelleşiyordum. Eğer bırakırsa çırılçıplak kalacaktım. Burada arkamda olan tek kişi oydu, elimi bırakması ölüm fermanımı imzalaması demekti. Elini gevşetmedi. O an gitmeyi düşünmedi. Beni çırılçıplak bırakmadı.

Zeliha'dan bir adım gelmeyince adamın gözleri beni buldu. "İndir silahını," dedi kaskatı bir sesle. İçim kaynıyordu ama dışım soğukkanlıydı.

"Beynimi dağıtın diye mi?"

Alnındaki damarın usul usul belirginleştiğine, beyaz gömleğinin altında sinesinin yükseldiğine şahit oldum. Eli çenesine gitti. O konuşmadan ben konuştum.

"Sıkmayacağın silahı çekmeyeceksin!" O an ani bir hareketle birkaç adım geri gidip namluyu Sedat'a doğrulttum. Herkesle aramda kısa da olsa mesafe vardı. En azından üzerime atlayamayacakları kadar. Arkamdakilerin de bir şey yapmaya yelteneceklerini sanmıyordum. Namlumun ucu sağlamdı.

"Üstelik ucunda böyle bir şerefsiz varken."

Bütün aile karşımdaydı. Bakışlarımı herkesin üzerinde gezdirdim kısa bir an. Aniden Zeliha'nın annesine yönelttiğimde Zeliha da dahil herkeste bir hareketlenme oldu.

"Hayır Efsun abla."

Zeliha dikildiği kapının önünde hâlâ annesinin o kapıyı açmasını bekliyordu. Onu kapı önüne koyan annesiydi. O dışarıda üşürken bile hâlâ annesinin içeride ona kazak ördüğünü sanıyordu. Aptal değildi, annelik görmemiş bir kız çocuğuydu.

"İndir silahını dedim!" dedi Fetih denen adam.

"Sen kendine anne diyor musun?" Kadının gözlerindeki öfkeye, korkuya bakarken yutkunamadım bile. "Kızının bileklerine atılan dikişler daha alınmadı!" Bağırdıkça boğazım yanıyordu. Haykırdığım cümleler bir yıldırım gibi evin orta yerine düşüyordu.

"Daha boynundaki morluklar duruyor!" Kadın yanındaki adama baktı, Zeliha'nın babası olmalıydı. Herkes her şeyi ilk kez duymuş gibiydi. Bir sahnenin ortasındaydım, komedyendi hepsi. Yanındaki adam üzerime doğru yürümek için hamle yaptı ama benden önce başka biri konuştu.

"SAKIN!" dedi adam. "Baba! Kal yerinde!" diye haykırdı.

Yüzü morarmıştı, alnında damarlar dallanıp budaklanmış, gözleri seğiriyordu. *Kalp krizi ya da tansiyon.* Bir doktor olarak dışarıda görsem yanına yaklaşıp *iyi misin* diye soracağım haldeydi yüzü. Gözleri uzun aralıklarla açılıp kapanıyordu. Zeliha'nın bileklerine bakıyordu.

Silahın hedefi bu kez değişti. "Sen kendine baba diyor musun? Bu hayatı nasıl layık gördün kızına?!" İçim titrese de elim titremiyordu. Dudaklarımın dile getirdiği gerçekler kırmızı bir mürekkep gibi insanların

yüzünde dağıldı. Suratlarına tükürsem kan tükürürdüm. İstiyordum ki silahı kime tutarsam öleceğini sansın. Ölüm korkusunu yaşasın, her an sıkacağımı hissetsin. Zeliha'nın yaşadıklarını biraz olsun hissetsin.

Adam, "Ne saçmalıyor bu kadın?!" dedi dişlerinin arasından. Tam bir oyuncuydu, söylediklerime rağmen ilk saldırıyı yine bana o yaptı. Adice.

"KES SESİNİ!" diyerek öfkeyle ona döndüm. "Şimdiye kadar sustun şimdi de kapa çeneni! Birinizin bile konuşmaya hakkı yok! Kesin sesinizi!"

Zeliha ile birlikte bir adım geriye gittim. "Şimdi ben buradan Zeliha'yla çıkacağım, kimse engel olmaya çalışmayacak." Benim tereddütle söylediğim cümleleri kimse dikkate almadı. "Kan dökülür. Hiç çekinmem," derken silah en başından beri tek hedefini buldu. "Bu pisliği bu dünyadan silerim! Doktorum, nereden vuracağımı bilirim. Yaşamasına yemin ederim izin vermem."

Dünyadaki en aşağılık varlık olduğunu kanıtladı. "Ne duruyorsunuz? Alın karımı şu kadının elinden," dedi. İnanmıyordu ama yemin ederim bu silahı birine sıkacaksam bu, o olacaktı. Benden önce başka birinden tepki geldi.

"Benim kardeşim için bir daha o sıfatı kullanırsan senin feriştahını sikerim," dedi.

Zeliha'nın elini bırakıp onun üzerine yürümek, silahı alnına dayamak, onu ölümle burun buruna getirmek istedim ama bir kez bıraktığınız bir insan sizi sıkıca tutuyorsa her şey daha da zorlaşıyordu.

"Hadi bir kişi hareket etsin de geberip gitsin bir kör kurşunumla." Alanım bu cümleleri gerçeğe dönüştürmemi gerektirecek kadar daralıyordu. Birini öldürmek. Bu hakkımı kullanacaksam karşımdaki alçaktan başkası olmamalıydı bu.

"Tam alnından vuracağım seni," dedim açıkça. "Yakın mesafe. Çarpma hızı yüz saniye civarı olur. Bu sayede patlayıcı *intrakranial* yaralanmaya sebep olacak ve tak," dedim ve başımı vurulmuş gibi sağa yatırdım. Hemen ardından vücudum onlarca kurşuna maruz kalacak, bunu söylemedim. "Yaşama ihtimalin hiç yok. Müdahale bile edemeyecek kimse. Yere düşmeden öleceksin. Çok temiz bir ölüm senin için ama şartlarım bu kadarına elveriyor. Daha çok acı çek isterdim. Ölmek için yalvar da isterdim ama şartlar..." Saniyeler öncesine kadar hiçbir

şey yapamayacağımı sanan hali dağıldı. Yutkundu, belki de hayal etti. Ölümünü hayal etti. Beni burada bile mutlu edecek bir görüntüydü bu.

"Ayrıca Zeliha senin hiçbir şeyin değil! Duydun mu beni? Zeliha senin hiçbir şeyin değil! Uçkuruna sahip çıkamayan şerefsizin tekisin! Bu kıza dokunmana göz göre göre ses çıkarmadılar ama ben senin dalağını yerinden sökeceğim! Bedelini ödeyeceksin, ben bugün buradan sağ çıkarsam bu kıza yaptığının bedelini ödeyeceksin! Yanına kalmayacak."

Annesine baktım sonra babasına ve geriye kalan herkese. "Hiçbirinizin yanına kalmayacak! Hepiniz cezasını çekeceksiniz! Taş taş üstünde bırakmayacağım! Allah topunuzun belasını versin! Karadereler..." Sesim en çok yine Zeliha'yı korkutuyordu. Koluma daha çok sarıldı. "Bir tane kızınız vardı! Sadece bir tane kızınız vardı!" Sesim konağın duvarlarına çarpıyordu. Zeliha yerine bağırıyordum. Onun atamadığı çığlıkları atıyordum.

"Ne saçmalıyorsun kızım sen?" Bana silah doğrultmayan ama bana atılım yapan bir kişi vardı. Üstüme yürüyen Fetih Karadere'ye döndüm.

"Bir kere bile bakmadın mı kardeşinin yüzüne? Konuşmadın mı? Görmedin mi ağladığını? İntihar etti bu kız." Zeliha'nın elini kaldırdım. "Dikişler benim yanımda atıldı! Bu kadar mı körsün, bir kere mi göz göze gelmedin kardeşinle?!"

Doğruluğuna aslında inandığı ama inanmak istemediği cümlelerle elini ensesine geçirdi. Yüzü mosmor, gözleri kan çanağıydı. Zeliha'nın bileklerine baktı.

"NE DÖNÜYOR LAN BURADA?!"

Cümlelerim onda zelzele etkisi yaratıyordu. Zeliha'yı içinde büyüttüğü evi başına yıkılmış gibiydi hali. Halbuki Zeliha'nın o evde cesedi soğuyalı çok oluyordu. Neden şimdiye kadar fark etmemişti? Kim dikmişti gözkapaklarını birbirine? Ya da buradaki herkes gibi yalancının tekiydi.

"Zeliha!" diye ilk kez ona karşı sesini yükseltti. Ben belki ateş etmedim ama en azından bir kişinin canı yandı. Bu bana ateşten çemberin içinde huzur veren tek şeydi. Elini tuttuğum kızın canını çok yakmışlardı, onlar da iyi olmasın istiyordum.

"Zeliha ne saçmalıyor bu kadın?"

"Fetih." Babasının müdahale edeceği sırada, "KONUŞMA!" diye haykırdı Zeliha'nın yüzünden bakışlarını çekmeden. Tek bir cümle

bekliyordu. Yapacağı her şey o cümleyle şekillenecekti. "Bir şey söyle Zeliha. Konuş hadi, bir şey söyle bana." Gözlerini beklentiyle dikmişti kardeşine. Zeliha'ya bir işaret verir gibi elini sıktım.

"Ağabey..." diyebildi sadece. Üç harfin cüssesi binlerce cümleden büyüktü. Doğru, demesine gerek yoktu. O hıçkırıklarının arasında söylediği kelime, söylediklerimin doğru olduğunu herkese kanıtlayacak kadar derindi.

Zeliha'nın kısacık kelimeleri vardı artık cümleleri değil. Bu; ağzı senelerdir sıkıca kapatılmış çocuğun, bir yerden sonra konuşmayı unutması gibiydi. Cümleler kuramamasının nedeni zorla susturuluşuydu. Zeliha'ya konuşmayı unutturmuşlardı.

Her şey aniden gelişti. Fetih Karadere'nin eli büyük bir şiddetle beline gitti. Silahı belinden çıkarıp yere doğru emniyetini açtığı sıra alnıma doğru en korkutucu namluyu bekledim ama beni şaşkına uğratan bir şey oldu.

"Senin yedi ceddini sikerim, orospu çocuğu!"

Haykırdığı cümleyle silahı Sedat'a yönelttiği an benim ilk hamlemden daha büyük bir yaygara koptu. Büyükler aniden araya girmeye yeltendi ama o silahın tetiği de çekildi.

"Herkes indirsin silahını!" Bana yöneltilenlerden bahsediyordu. Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışırken bir el havaya ateş aldığında bu kez ben de korktum. Bu gürültüyü ilk kez ben çıkarmamıştım.

"Herkes indirsin silahları!" Babasına emretti. Sedat'ı hedef almıştı ve sıkacaktı. Ben Zeliha'yı kurtarmak için elimde tutuyordum o öldürmek için. Adam gözündeki korkuyla ona bakarken eliyle bir işaret yaptı ve silahlar indirildi. Belki de ben tam olarak ciddiye alınmamıştım ama Fetih Karadere için aynı şeyi söyleyemezdim.

"Hayır ağabey yapma." Zeliha'nın bunu yapmasına izin vermedim, sesim sesini bastırdı.

"Buradan çıkacağız, kimse engel olmayacak," diye tekrar ettim. "Kimse peşimize takılmayacak. Söyleyin adamlara açılsınlar kapının önünden." Kapının önünde yığınla insan vardı. Onlar çekilmezlerse biz çıkamazdık.

"Emir," dedi. "Kapıyı aç çıksınlar. Zeliha'yı koru," dedi ve bana baktı. "Doktoru da koru." Silahım ona dönüktü. "Biri engel olmaya çalışırsa sık." Son kelimeyi bastırarak telaffuz etti. "Peşinden gitmeye kalkan

olursa sık." Kapının önündeki insan ordusu yağdırılan emirlere tamah etti ve açılmaya başladılar. "Çıktıkları gibi kapıyı kapat, tek bir kişi bile çıkmayacak konaktan."

Emir denen adam bize yaklaştığında onu hedef aldım ama silahsızdı, ellerini kaldırdı ve bunu kanıtlamak istercesine bana bakarak bekledi. "Gel Zeliha," dedi yavaşça, Zeliha'ya baktım. Emir'in ona yabancı olmadığını hissettim. Kaçmadı, geri gitmedi, bana sokulmadı. Emir şu ana kadar bize en çok yaklaşabilen kişi oldu. Zeliha'nın düştü düşecek halde olduğunun farkında değildim, Emir ona doğru eğilince anladım.

Her şey o ana kadar benim lehime işliyor sandım. Duam ilk kez kabul oldu, buradan çıkabileceğim sandım. Ölmeden kurtulacağım sandım ama herkes gibi karşımdaki adam da bu kandan olduğunu kanıtladı. Şimdiye kadar ben hariç herkese doğrulttuğu silahı ilk hareketimde, Zeliha'ya odaklandığım ilk anda, tek boşluğumda bana doğrulttu ve ne olduğunu en çok ben anlamadım.

İki silah.

İki kurşun.

Barut kokusu.

Zeliha'nın çığlığı, arkamdaki bağrışlar ve göz göze geldiğim bir çift göz.

Beni vuracağını sandım. Silah öyle ansızın hedef değiştirip ateşlenmişti ki hedefinin arkamda kalan başka biri olduğunu anlayacak vaktim yoktu. Karşılık verdim. Refleksle değil, can havliyle.

Vurduk.

O arkamda beni gafil avlamaya çalışan birini.

Ben onu.

Parmağım o tetiği üçüncü kez ezdi ve bu bir insana denk geldi.

Dudaklarım aralıktı, barutun tadını alıyordum. Koca bir kargaşada Emir Zeliha'nın üstüne kapandı, yüzünü tamamen kapattı ve Fetih'e baktı. Zeliha'nın yüzünü neden kapattığını anlayabiliyordum. Görmesini engelliyordu. Neyi engelliyordu? Kanı. Kan kimden akıyordu?

Ağabeyinden.

Fetih Karadere.

Silahı düşürecek kadar kendimi kaybettim bir an. Vurdum. Gözlerim kararadı, ellerim titredi. Bir adamı vurdum. Beni vuracağını sandığım an ben onu vurdum. İkimizin de silahından birer kurşun çıktı. O benim canıma kastedene sıktı, ben onun canına kastettim.

Fetih Karadere'nin beyaz gömleği saniyeler içinde renk değiştirdi. Sol omzunda hızla bir kan lekesi oluştu ve büyüdü. Eline doğru kan damlaları akmaya başladı.

Annesinin çığlıklarını duyabiliyordum. Zihnimde hastanedeyken evladının ölüm haberini alan annelerin feryatlarıyla eşleşti bu ses. *Kendine gel Efsun!* Emir'in Zeliha'yı dışarı yönelten adımlarıyla elimdeki silahı yeniden sıkıca tuttum, geri geri yürüdüm.

O an engel olmaya çalışanlar oldu, "SAKIN!" diye bağırdı Fetih Karadere, avcunun içi saniyeler içinde kendi kanıyla doldu. Yere damlıyordu. "Ağzınızı açmayın bile! Konuşanın dilini yerinden sökerim." Yarası sıcaktı, ya hissetmiyordu ya da kardeşinin canının derdindeydi. Kendisine sıra gelmedi.

Ona bakmadım. Beyaz gömleğine bakmadım. Kollarına ve avcuna bakmadım. Bakarsam kendimi kaybederdim. Birini öldürme ihtimaliyle yüz yüze kalırsam aklımı kaçırırdım. Sırası değildi. Konaktan çıktığımız an Emir'i elimdeki silahla geriye doğru ittim. Emir silahıma bakarken adım atmıyordu. "Zeliha bin," dediğimde beni ikiletmeden araca bindi.

"Peşimden gelirseniz," ateş seslerinden sonra dolu olan sokak boşalmış olacak ki etrafta kimse yoktu, "arabayı uçuruma sürerim yine de durmam. Aklınızdan bile geçirmeyin."

Adam tepkisizce bana bakarken silahı indirmeden sürücü koltuğuna geçtiğim gibi kemeri bağlamadan silahı dikkatli bir hareketle arka tarafa koydum. Aracın kapılarını kilitlerken Emir denen adam bizi izliyordu. Zaman kaybetmeden hareket ettiğimde gözüm arka tarafı gösteren aynadaydı. Göğsüm kuş gibi titriyordu.

Vurmuştum.

Zeliha'ya baktım. Görmemişti. Görseydi onu oradan çıkaramayacaktım.

"Zeliha kemerini bağla."

Araç ilerledi, arkamızdan gelmeye kimse yeltenmedi. O adam konağa geri girerken ben henüz daha uzun sokaktan çıkmamışken bir el ateş sesi geldi arka taraftan. Çıktığımız yerden.

Kimden çıktı, kimi hedef aldı bilmiyordum. Direksiyonu tutan elim sıklaştı, Zeliha *ağabey* diye haykırarak arkaya baktı. Halbuki ağabeyini vuran kişi tam olarak yanında oturuyordu. Bu kurşunsa ağabeyine

değildi, ağabeyinden çıkmıştı. Beni vuramamış insanlar o evin oğlunu mu vuracaklardı? Ama Zeliha bunu düşünemeyecek kadar perişandı.

Kader kendine ait defterin sayfalarını uçmasın diye tutmayı bırakmış bir köşeye geçmişti. Rüzgâr sonunda amacına ulaşmış, sayfaları değiştirmişti. Rasgele açılan sayfaya bakmaya korkuyordum. O sayfanın rasgele olmadığının farkındaydım. Yıllar önce yazılan satırlar gözlerimin önündeyken tam da bugün o satırları yazan kalemi başkası için elime aldım, eskiyi okumayı bırakıp yeni bir sayfa açtım.

Tarih tekerrürden ibaret olmayacaktı. Göz göre göre bir kadına kıyılmasına izin vermeyecektim. Her ne pahasına olursa olsun. Tam şu dakika elime bir adamın kanı bulaşmış olsa bile.

Ben Efsun Zorlu, bu benim hikâyem.

@novaebook

III

KALABALIK KABRİSTANIN SAHİBİ

17 Şubat 2014

Ellerimin içindeki çizgiler kalbimi delip geçen acının önsözüydü. Düğüm düğüm olmuş boğazım aldığım nefesi zorlaştırıyor, başımın üzerindeki tavan dökülüyordu. Bu çektiğim acının altında ilk kalışım değildi. Ama bu çektiğim acıyı ilk anlayışımdı. Acının yaşı olmazdı ama onu anlamanın yaşı olurdu.

Dışarıya göre daha soğuk olan alanda çalışan aletlerin sesi kulaklarımı tırmalarken dermanım olsa kaçıp gidecektim. Sonunda başımı kaldıracak kadar kendimi güçlü hissederken Suna annemin baygın bakışlarla beni izlediğini gördüm.

Gözlerindeki çaresizlik; bir babanın lösemi olan çocuğuna ilik bulunmuşken ilik sahibinin son saniye vazgeçişi gibiydi. Bana o baba gibi bakıyordu yattığı yerden.

Geçirdiği ameliyatın bıraktığı izlerden olan, bütün başını kaplayan beyaz bandaja kaydı gözlerim. Dudaklarımı birbirine bastırırken sertçe yutkundum. Tam olarak ne dedi bilmiyorum ama elini kaldırıp bana "gel" işareti yaptığında orada daha fazla dikilmemin bir anlamı kalmamıştı.

Suna annem beni çağırıyordu.

Biraz olsun güçlü görünmek için kısa bir an yanaklarımı silmeyi düşündüm ama bu çok kısa sürdü. Kimse annesi ölmek üzere olan bir evlattan güçlü olmasını beklemezdi. Ölmek üzere olan annesi bile.

Ağır adımlarla ilerleyip yanına vardığımda bitkinlikten zorlukla oynattığı elini bana uzattı. Hemen tuttum. Elinin bütün yükünü kendime alırken köşedeki sandalyeyi çekip yavaşça oturdum. Ellerime hapsettiğim

eline, maskemi çeneme kadar indirirken dudaklarımı bastırdım. Bunu son kezmiş gibi ardı ardına yaparken aniden o elini ıslak yanağımla buluşturdu.

"Efsun," dediğinde kısık sesle ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. "Ağlamak yok annem, ağlamak yok."

Bakışlarımı ondan alıp tavana dikerken söylediğinin aksine gözlerim hiç durmadan akıyordu. Şimdi ağlamak istemesem dahi bu durum benim inisiyatifimden çıkalı çok olmuştu. Annem ölüyordu. Efsun'un annesi ikinci kez ölüyordu.

Kürtaj masasında başlamadan bitecek hayatı annesinin bedeninden koparılırken başköşede annesinin saçlarını okşayan bir ruh vardı. Annesinin vazgeçmesini bekliyordu ama bunu yaparken saçlarını okşamaya da devam ediyordu. Annesine kızmıyordu. Buradaki ruh benken, benden koparılan şeyleri aynı çaresizlikle izliyordum. Aksi olsun diye Allah'a dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

"İyileşeceksin," dedim okuduğum onlarca makaleye, incelediğim onlarca hasta dosyasına ve konuştuğum onca doktora rağmen. "Bak sana ne söyleyeceğim. Şu balkonda bir türlü açmayan çiçeğin var ya... Filiz vermiş."

"Efsun."

Gözlerimi kaçırdım, eline baktım. Göğsüm titremeye başladı. Yaşlarım annemin eline akıyordu. "Sen gelene kadar elimden geleni yapacağım ama çok da anlamam biliyorsun. Anlatma da bana. Ben alalım demedim. Sorumluluk sende o yüzden. Eve dönünce..."

"Sağlıkçılar ilk kendilerine dürüst olur," dedi. Başımı iki yana salladım.

"O çok sevdiğin fincan takımından birini kırdım. Takım bozuldu özür dilerim."

"Sen çok iyi bir sağlıkçı olacaksın."

On sekizinin sonlarında bir genç kızın aksine sekiz yaşındaki bir çocuk gibi inkâr etmeye devam ettim kapı gibi bir gerçeği.

"İyileşeceksin," diye direttim. Biliyordu. Benden daha iyi biliyordu. Zamanında kendi gibi gördüğü çok hasta vardı. O beni buraya gelmeden hazırlayan hemşirelerden biriydi kısa zaman önce. O hastalardan biri olduğunu kabulleneli çok zaman olmamıştı. Ben yapamasam da o kendini bu gerçeğe alıştırmıştı.

"İyileşeceksin. Kötü huylu da olsa o tümör alındı. Şu an yok. Alındı. İyileşeceksin. Bana başka bir şey söyleme. Tamam mı? Anlamam ben.

Dinlemem." Benden kabul etmemi istedikleri gerçek ölmemle eşdeğer değildi. Ölmem daha kolaydı. Ölebilirdim.

"Efsun..." Sesi, bakışları gibi yorgundu. Acı çekiyordu, anlayabiliyordum. "Artık bana bakan doktorları görünce aklıma sen geliyorsun. Beyaz önlüğünle sen gibi görüyorum hepsini."

Dişlerimi birbirine bastırırken gülümsemeye çalıştım. "Gerek yok buna," dediğimde sesim netti. "Birkaç sene sonra kanlı canlısını göreceksin zaten. Boş ver şimdi sen onu. Çok var ona. Zamanı gelince konuşuruz." Eli yoruldu, yatağa düştü. Ben yoruldum elinin üzerine düştüm. Alnımı yasladım.

"Suna anne hadi artık toparlan, sensiz sofra kuramıyorum," diye itiraf ettim. Öyle beceriksiz bir insandım işte ben. Bilsin istedim. "Evi desen çok dağıttım. Mutfağı görsen delirirsin. Çamaşır makinesini de bozdum galiba. Neyi tutsam elimde kalıy..."

"Efsun," diye beni tekrar böldüğünde kaçtığım gerçeğin nefesini ensemde hissettim. "Hayır," dedim hıçkırığımla bir bütün olmuş sesimle.

"Bırakma beni, hayır. Ne olur bırakma, yalvarırım." Telaffuzundan kaçtığım şeyleri dilim uyuşacağını bile bile haykırmaya başladı. "Sana yalvarıyorum. Yapamam artık. Yemin ederim yapamam. Bir daha kalkamam ayağa. Söz verdin, beni kurtarırken söz verdin. Bırakmayacağım dedin. Daha kaç yıl oldu?"

Sitemim kulaklarına, gözyaşlarım ellerine bulaşırken başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Kolum kanadım kırılmıştı sanki. Seneler önce kırılan kolu kanadı kendi elleriyle diken kadın tarafından yine koparılıyordu benden. Bir insanın annesi bir kere ölürdü. İkincisi kabul edilemezdi. Ben hakkımı kullanmıştım.

"Yaparsın," dedi gözleri benim gibi dolarken. Bu söylediğine inanıyordu ama beni inandırması mümkün değildi. Öl ama yaşa demekle eşdeğerdi bu. Gömül ama yaşa. Nefes alma ama yaşa.

"Daha önce yaptın. Daha minicik bir canın varken hem de. Benimle de yaptın, bensiz de yaptın. Yine yapacaksın."

"Yapamam." Sesim hırçınlaştı. Elini sıktım. "Yapamam anlıyor musun? Yapamam. Bu sefer olmaz. Tüm hakkımı kullandım. Sana kalmadı. Yapma. Beni kendine alıştırdıktan sonra bırakma. Kimsesiz kalırım."

Benim kabristanım kalabalıktı. Bu hayatta kaybeden olduğumu; o sulanacak mezarların sayısının benim tek seferde, tek başıma su

taşıyamayacağım kadar çok olduğunda fark etmiştim. Şimdi o mezar taşlarına yenisi ekleniyordu. Göz göre göre. Yalvarıyordum. Ölümü bekleyen kadına, doktorlara, Tanrı'ya.

Elimi gücünün yettiği kadar sıkarken, "Seni gördüğüm ilk günü hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu beni can evimden vurup geçmişin sayfasını aralarken. Geçmiş zaten tam olarak kapanmamıştı. Sadece arasına kalem sıkıştırılmıştı.

"Nasıl korkuyordun herkesten. Yanına yaklaşamıyorduk. Durmadan ağlıyordun. O vücuduna bıraktıkları izleri gördüğümde seni kurtaracağım korkma, demiştim ama sen inanmamıştın bana."

Araladığı yetmiyormuş gibi satır satır okuyordu. Alnımı eline bıraktım yine. Avcunun içinden öptüm. Onun bana bağışladığı ömürden ona veremez miydim? Benden çok onun hakkıydı.

"Ama kurtardım seni. Hiç iyileşmeyeceğini sanıyordun, o izler hiç geçmeyecek diyordun ama beraber atlattık. O yaralara beraber krem sürdük, o rüyalardan beraber kurtulduk. Sen o kadar güçlüydün ki on iki yaşında bile olsan tutundun hayata. Bana hemşire abla değil de Suna anne dediğin ilk anı hatırlıyor musun? Ben hiç unutmadım."

Tit tir titreyen sesiyle söylediği her an film şeridi gibi geçiyordu gözümün önünden. Kimsenin görmediği şeyleri fark edişi, beni bir daha o yurda göndermemek için çırpınışı, evlatlık alışı, vücuduma acımasızca bırakılan izleri kendi eliyle iyileştirişi... Seneler olmuştu ama benim hem dünlerim hem de dün gibi hatırladıklarım tonlaydı. Öptüğüm avcunu kokladım. Bu koku için bile verecek onlarca senem vardı. Ben çok yaşamasam da olurdu, o yaşasın yeterdi.

"Ben sadece bir çocuğu kurtarmadım, bir tane de güzeller güzeli evladım oldu. Sana yemin ederim Efsun benim on çocuğum da olsaydı birini senden çok sevmezdim."

Benim iki annem olmuştu. Biri benden çok erken kopup gitmişti. İkisinin de tek çocuğuydum. Öz annemin hatırladığım masalları, ikinci annemin cümleleri vardı. Bu da o cümlelerden biriydi.

On çocuğum da olsaydı birini senden çok sevmezdim.

"Çok güzeldin, çok güçlüydün, çok akıllıydın. Ben seninle hep gurur duydum. Hâlâ duyuyorum. Pırıl pırıl bir genç kız oldun. Sana bakmaya doyamıyorum ben. Tek üzüldüğüm sana geç kalmış olmam."

Avcunun içinden dudaklarıma bulaşan şeyin anılar olduğunun farkındaydım. "Geç kalmadın," dedim içim içime devrilirken. "Şimdi böyle bir

insansam geç kalmadın. Ama erken gitmekten bahsediyorsun. Zamanı değil daha, geç kalmadın. Erken de gitmeyeceksin zaten. Çok kızacağım sana ileride bu günleri hatırlatıp. O kadar çok kızacağım ki... Bak görürsün, çok pişman olacaksın, çok..."

Aramıza sıkışan geçmiş, şimdinin doğurduğu acının saçlarını örüyordu. Gelecekte o örülen saçı açsam dahi oluşan buklelerden kolay kolay kurtulamayacaktım. Geçmiş peşimi bırakmayacaktı.

"Ben seni evlat acısını göze alacak kadar severken yapma böyle Efsun." Benim sitemim onun sitemine dönüştü. "Bir şansım olsa sana bunu yaşatmamak için senden sonra ölmeyi isterdim. Gözümün arkada kalacağı şeyler söyleme. Bensiz de olsa önünde güzel bir hayat var. Yapacakların varken yapamam deme."

Gözlerimi kaçırdım. Kalbim ağrıyordu. Kalbim yanıyordu. Olamaz mıydı? Benim ömrümden ona veremez miydik? Ben şimdi yaşıyorsam onun sayesindeydi. Bana bir ömür veren kişiye birkaç senemi veremez miydim? O olmasaydı ben elimin altındaki dalı bırakalı altı yıl olmuştu. Benden çok hak ediyordu. Beni bulabilirdi. O tümör beni bulabilirdi.

Başkasına can olana yaşamak çok görülmemeliydi. Bu kabullenilemez bir haksızlıktı.

Aramızda geçmişin söküklerinden fırlayan iplerden ince bir çizgi oluştu. O ipe sessizlik oturdu, sallanarak bizi izlemeye başladı. Katilinin kim olduğunu seçmeye çalışıyordu. Sustum. Benden beklediği şeyi ona vermeyecektim. Ölmeyecekti. Biz bunları ileride gülerek bile hatırlamayacaktık.

"Şimdi bana söz ver. Bırakmak yok. Bensiz olsan da devam edeceksin. Bütün her şeyim benden sonra senin. Her şeyin olacak, he..."

"Her şeyim gidiyor benden," diye böldüm onu. Zaman duraksadı o an. Bu gerçek, akrebin yelkovana döktüğü zehri aktığı yerde dondurdu. "Kandırma beni. Sen gittiğinde hiçbir şeyim olacak. Yapayalnız kalacağım. Kimse olmayacak. Yalnız öleceğim. Yapayalnız kalacağım. Kimse bitirmeyecek bunu, bir ömür yalnız kalacağım."

Zemberek yeşili gözlerinden geçen acıyı gördüm. Gözlerine kazdığı mezarlara benim yüzümü gömmek için uğraşıyordu sanki. Gözlerini açmamak üzere kapattığında onlara ihtiyacı olacaktı sanki. Ya ben ne yapacaktım? Yine mi fotoğraflardan medet umacaktım?

"Efsun yapma," dedi bitmiş bir sesle. Bu tavrım onu daha çok yoruyordu farkındaydım ama engel olamıyordum.

"Çok güzel bir hayatın olacak. Senden tek isteğim, benden sonra benim için tek istediğim..."

"Vasiyetini mi veriyorsun?" Bu gerçek beni önce bir çemberin ortasına oturttu sonra o çemberin benzinle oluşturulduğunu anlatmak ister gibi ateşe verdi. Başımı hızla iki yana salladım, kaçacak delik aradım. "Yok, hayır. O kadar uzun boylu değil. Dinlemeyeceğim bunu."

"Tek istediğim," diye tekrar etti son gücünü de bana vasiyetini söylemek için kullanırken.

"Anne sus. Kalbini kırarım. Sus. Sakın devam etme."

"Küçük Efsunlar," dedi.

"Dinlemiyorum ki seni. İstediğin kadar anlat."

"Senin gibi çok çocuk var annem. Senin yaşadığını yaşayan çok kadın, çok çocuk var. Benim bu hayatta en büyük başarım seni kurtarmak oldu."

"Bana bunu yaşattığın için seni asla affetmeyeceğim."

"Eğer yıllar geçse de unutmazsan beni, eğer ki günün birinde sana yapılanın başkasına yapıldığını görürsen sessiz kalma olur mu güzelliğim? Kurtar onu. Kurtarılması gereken çok can var. Ne pahasına olursa olsun kurtar onu. Bırakma kimsenin vicdanına, eline. Tut elinden söke söke al onu o cehennemden. Elim elinde Efsun. Önce onun için sonra benim için. Elim elinde. Bencil olma, o eli başkasına vermekten çekinme kızım tamam mı? Ne zaman çekinecek olsan bizim hiç karşılaşmadığımız o ihtimali düşün. Canın yansın ama yine de düşün. Ben sana sadece hemşire olsaydım hiçbir şey böyle olmazdı. Sen de zamanı geldiğinde sadece doktor olma. Ne gerekiyorsa onu yap."

Zamanı gelmişti. O an işte tam olarak bu andı. Öncesi ya da sonrası değildi. Seneler önce bahsedilen gün bugündü. Bugün günlerden salı değildi, o gündü. Suna annemin bana verdirttiği sözün yükünü sırtıma atalı seneler olmuştu. O yükle yaşamaya o kadar alışmıştım ki bir yerden sonra kendi ağırlığım sanmaya başlamıştım.

Zeliha'nın hıçkırıkları iç çekişlere dönüşmüştü, kulağıma dayadığım telefondan yanıt bekliyordum.

"Geldim ben," dedim.

Seneler önce yaşadığım kaybım son kaybım sayılırdı. Çünkü geçmişimde olan herkesi orada bırakmıştım. Kaybetmektense hiç olmamalarını tercih etmiştim. Burcu da seneler öncesinde bıraktığım dostumdu.

Lisede senelerce aynı sırayı paylaştığım, belki yaşadıklarımı tüm çıplaklığıyla anlattığım tek kişiydi.

O öğretmenliği kazanıp giderken kopmayacağımızla ilgili verdiğimiz sözler hâlâ zihnimdeydi. Ama ne zaman ki Suna annemi kaybetmiştim, işte o zaman hemen hemen herkesle bağımı koparmıştım. Bir kişi hariç ama sonuç değişmemişti, bırakmasam da bırakılan olmuştum bu kez.

"Tamam açıyorum hemen, asansörde üçüncü kata bas. Ben kapıdayım." Cevap vermeden kapatırken Zeliha'ya döndüm. Üzerindeki gelinliği süzdüm. Gözüm kısa bir an etrafta gezindi. Çok kalabalık bir yer değildi ama apartman cadde üstündeydi.

"Zeliha başındaki duvağı çıkaralım." Eli duvağına giderken ben de yardımcı oldum. Kısa sürede başındaki tokalardan kurtulurken duvağı arka tarafa attım. Üzerimdeki kabanı çıkarıp ona doğru uzattım. "Şimdi bunu giy, yapabildiğimiz kadar gelinliğini kamufle edelim. Ve in dediğim an beni beklemeden binaya gir. Arabayı kilitlemem, sana yetişmem zaman alır. Tamam mı?"

Kabanı giydikten sonra ellerimle yanaklarından yakalayıp bana döndürdüm. "Yukarıya çıkınca çevre hastaneleri arayıp silahlı yaralanma var mı diye öğreneceğim. Korkma," dedim. Sesim titremeden yalan söyledim. "Hem ağabeyinde hiç vurulacak bir hal yoktu." Bir çocuk gibi burnunu çekip başını salladı.

Geri çekildim, arkaya koyduğum silahın emniyetini kapatıp yavaşça çantama aldım. Hazır hale gelirken, "Zeliha in," dediğimde tahmin ettiğimden daha hızlı hareketlerle inip Burcu'nun yaşadığı binaya girdi. Arabayı kilitleyip seri hareketlerle arkasından ben de girdim. Kısa sürede asansöre ulaşırken üç numaranın olduğu tuşa basıp birbirimize bakarak beklemeye başladık. Ellerim yine yüzünde akan makyajını toparlamaya çalışırken çok geçmeden asansörün kapısı aralandı.

Önden Zeliha geçti, açık kapının önünde senelerdir görmediğim arkadaşımı bulmam zor olmamıştı. Bende olan parlak bakışları Zeliha'yı bulduğu gibi soldu.

"Efsun?" dedi şaşkınca.

"Burcu?" diye karşılık verdim. Kafasını iki yana salladı ve Zeliha'yı süzdü yeniden.

"Oyuncu arkadaşınla geleceğini söylememiştin?" Zeliha'ya dikti gözlerini, "Ben sizi ilk defa görüyorum. Hangi dizide oynuyorsunuz?" diye sordu.

Hâlâ aynıydı. İşine gelmeyen şeyi anlamazlıktan geliyordu.

"Oyuncu değil. Davet etmeyecek misin bizi içeri?"

Gözüm kısa bir an evin içine kaydı. Geçmemiz için geri çekilirken önden Zeliha'nın girmesini bekledim. İçeri adımladıktan sonra kapıyı kapatan ben olmuştum. "Nasıl oyuncu değil? Gelinlikle dolaşmıyor herhalde arkadaşın sokaklarda?"

"Burcu..." İnkârının bitmesini bekliyordum. Yüzü saniyeler geçtikçe korkunç bir hal alıyor, Zeliha'yı süzüyordu. Gözlerini kapattı ve soluklandı. Tek nefeste uzun bir cümle kurdu.

"Efsun lütfen bana tiyatro oyuncusu bir arkadaşını sahne kıyafetini bile değiştirmeden alıp buraya getirdiğini söyle."

Zeliha'nın üzerindeki ceketimi çıkardım sonra ayağımdaki topukluları. Cevapsız kaldıkça gerçekten kaçamadı.

"Düğünden gelin mi kaçırdın?!" Bağırışıyla en çok Zeliha irkildi, bedeni küçüldü gözümün önünde.

"Burcu bağırma."

Yüzünü dehşetle avuçlarının arasına aldı. "Ne yaptın sen? Bağırma ne demek, ne yaptın sen?"

"Anlatacağım, lütfen sakin olur musun çocuğu korkutuyorsun." Çocuk ama üzerinde gelinlik olan bir çocuk. "Önce bize uygun bir kıyafet ve banyonu göstermen lazım. Anlatacağım bir bir. Önce dediklerimi yap. Rica ediyorum senden."

"Ne çocuğu?!" Yükselmeye devam ediyor, Zeliha'yı ürkütüyordu. "Ne çocuğu? Bıraksan evlenecek yaşta. Gelinlik var üstünde. Ne çocu..." Cümlelerini ben değil Zeliha'nın ince ince dudaklarından dökülen ağlayışları durdurdu.

"Hayır Zeliha," dedim Burcu'ya bakmasını engelleyerek. "Hayır, tamam ağlama." Yere bıraktığım çantamı aldım. Başka birinin yanına sığınacak durumda değildik. "Gelmemeliydik buraya. Özür dilerim Burcu. Unut geldiğ..."

"Saçmalama." Önümüze geçip çantamın diğer ucundan çekti.

"Hayır hayır gerçekten. Ben düşüncesizlik yaptım. Ne sen beni gördün ne ben seni gö..."

"Efsun tamam!" Çantama yüklenip çekip aldı benden. "Tamam dediysem tamam. Banyo en sondaki kapı. Siz geçin ben gereken şeyleri getiriyorum."

İlerlemediğimi fark edince sırtımdan itti beni. Zorlamadım, daha iyi bir ihtimal de yoktu zaten. Banyonun içine girdik, kapıyı yavaşça örttüm. "Sen Burcu'ya bakma sadece çok şaşkın şu an, ne tepki vereceğini bilmiyor. Şimdi şu üzerindekinden kurtulalım, sen güzel bir duş alıp şu yüzündekilerden arın ben de hastaneleri arayayım tamam mı?"

"Ya sonra?" diye sordu.

Sonrasını ben de en az onun kadar bilmiyordum. Anı yaşıyorduk, plansız programsız savruluşumuzun daha en başındaydık.

"Sonrasını beraber konuşacağız. Sen şimdilik düşünme. Her şey yoluna girecek. Hadi Zeliha." Örttüğüm kapı itildi ve uzatılan çöp torbasına, bornoza ve pijama takımına baktım. Tek elimle tamamını alırken Burcu kapıdan uzaklaştı.

"Gelinliğini çıkarmana yardım edeyim ister misin?"

"Kendim çıkarabilirim." Önceliği üzerindeki takılara verdi. Çıkardığı her parçayı elimdeki çöp torbasına koyuyordum. Sadece gelinliği kalınca banyodan çıktım. Salonun orta yerinde gidip gelen Burcu'yla burun buruna geldik "Ne yaptın sen?!"

"Anladığın şeyi." Onu geçip yerde duran çantamı alarak koltuklardan birine geçtim. Beni izliyordu, beti benzi atmıştı, bayılacak gibiydi. Görüşmeyeli hayatında heyecanı azaltmıştı sanırım.

"Kızı zorla evlendiriyorlardı. Ona tecavüz etmeye çalışan bir adamla hem de! Üstelik daha bir hafta olmadı on sekizine gireli." Bedenimden yoğun bir ağrı geçti. Gözlerimi kapattığım an önüme adamın kana bulanmış gömleği geldi. Kurşunun değdiği noktayı hatırlamaya çalışıyordum. Ne kadar riskli bir yerdi hatırlamak istiyordum.

"Ne diyorsun sen Efsun? Ne..." Cümleleri toparlayamadı. "Ne söylüyorsun?"

"Hastam olarak geldi bir hafta önce. İntihar etmiş. Tesadüf eseri fark ettim bedenindeki izleri. Sonra her şey birbirine girdi."

"Ve sen polise gideceğine gidip kızı mı kaçırdın düğünden?!" dedi. Öfkeli miydi, şaşkın mıydı, buraya geldiğim için bana kızıyor muydu bilmiyordum. Seçemiyordum. Tek düşündüğüm kanlı beyaz gömlekti. Oturduğum koltuğun karşısındaki orta sehpaya çöktü.

"Kimsenin bir şey yaptığı yok. Ne hastane ne polis. Herkes bir bir sırt çevirdi aniden. Kızın ailesini duyan geri çekiliyor. Olay aniden örtbas edilmeye başlandı. Sadece bir gün eve gittim ve döndüğümde kızı

çıkarmışlardı. Üç gün bir iz aradım. Polisler, başhekim... Bir kişi bile yardımcı olmadı bana."

Avcunun içinde biriken kan damlaları gözümün önünden gitmiyordu.

"Kim bu kızın ailesi?" Gözümün içine bakıyordu, ben de ona bakıyordum ama baktığım kesinlikle o değildi. Yanlış mı görmüştüm? Kalbinden vurma ihtimalim var mıydı? Silahlanmakla, silahı kullanmak bir değil. Katiller nasıl nefes alıyordu? "Aşiret mi? Nasıl herkes mesleğini bırakıp bir şey yapmadı? Kim bu kız?"

Dudaklarımı büzdüm. Birkaç kez konuşacak gibi oldum ama söyleyeceklerimi toparlayamadım.

"Bilmiyorum. Aşiret tam olarak kime deniyor bilmiyorum ki. Urfa'nın önde gelen ailelerinden diye tahmin ediyorum. Evleri zaten şu tarihi konaklar gibiydi." Yutkundum gözlerimi yumdum. Ya öldüyse? Ölecek olanın ölmeden hemen önce sesi o kadar kuvvetli çıkar mı? Çıkmaz. Vurduğum insan değişse yine bunu hissedecek miydim? Sedat'ı vursam mesela, bu rahatsızlık azalacak mıydı? Muhakkak. O silah onun için kalkmıştı, ondan başkasına çarpmıştı.

Yüzünü sıvazladı. "Tamam," dedi kendi kendine. "Gidip de Karadelerden, Sarkaylardan kız alıp gelecek halin yok ya. Sağsın hâlâ. Üstünde başında da kan yok."

O evin girişinde bana sayısız silah doğrultulmuştu ama bir tanesi bile sıkmamıştı. Bir eve sığındım o evde vuruldum. Burcu'ya baktım öylece. Gözleri küçüldü, dudaklarını ıslattı. İkimizin de dili damağı kupkuru olmuştu.

"Hayır hayır," dedi başını iki yana sallarken. Aklındakine ihtimal vermiyordu, şakaklarına avuç içleriyle baskı uyguladı. "Soyadı ne bu kızın?"

"Karadere."

Vücuduna amansız bir ağrı girdi, dudakları aralandı, altdudağını parmakları arasına sıkıştırdı ve arkasına baktı. Bütün bedeni gözümün önünde kasıldı ve titredi. "Efsun," dedi kısık sesle. "Efsun sen o evden nasıl çıkardın bu kızı?"

Birine söylemem gerekiyordu. Gırtlağımdan patlayacaktım. "Ağabeyini vurdum." Onun atacağı çığlık, benim avcumun içinde yok oldu.

"Burcu sakın bağırma!" Mavi gözleri mümkün olsa yerinden çıkacaktı. "Yalvarırım bağırma. Zeliha bilmiyor. Her şey son anda oldu.

Lütfen bağırma." Yüzü avcumun içinde seğiriyordu. Nefes almıyordu. "Açacağım ağzını ama sakın bağırma." Her ihtimale karşı elim çenesinin hemen üzerindeydi.

"Öldü mü?" Nefes nefeseydi.

"Hayır!" dedim korkuyla. "Kolundan ya da omzundan vuruldu. Oradan çıkmamızı o sağladı zaten. İyiydi biz çıkarken. Gerçekten. İsteyerek yapmadım. Sıkmayacaktım. O tecavüzcüye bile mecbur kalmasam sıkmayacaktım. Kontrolüm dışında gerçekleşti he..."

"Öldürecekler seni," dedi. Mavi gözleri yaşarmıştı. "Efsun öldürecekler seni." Hiç çekinmeden, ne hissedeceğimi düşünmeden açıkça kuruyordu bu cümleleri. Ellerimden kurtuldu ve ayağa kalktı. Tüm perdelerini sıkıca kapattı. Balkon kapısına kadar her kapıyı tek tek kilitledi.

"Seni riske atıyorum," dedim. Doğru söylüyordu. Buraya nasıl gelmiştim? Onun hiçbir suçu yoktu. Göz göre göre ateşe atıyordum.

"Kapa çeneni Efsun."

"Zeliha çıksın hemen çıkacağız. Gerçekten çok özür dilerim. Kafam allak bullak..."

"Kes sesini diyorum sana. Kes sesini. Kafanı bile camdan çıkarma. Kes sesini. Ne gitmesi?" Ellerini yüzüne örttü, ileri geri gidip gelmeye başladı. "Nasıl cesaret ettin buna? Efsun nasıl yaptın bunu? Aklım almıyor, neyin cesareti bu? Öldürecekler seni!"

Toplumlar insanlara belli başlı tepkiler yüklerdi. Bir coğrafyada bir olay ya kınanır ya da alkış alırdı. Yarı yarıya bir bölünme ancak seçim dönemlerinde mümkündü. Yaşadığımız coğrafya Zeliha'nın yaşadıklarına alkış tutacak bir yer değildi. Ezici bir üstünlük kınar, yerden yere vururdu ama aynı ezici üstünlük kınamanın ötesine geçmezdi. Çünkü bu tepki toplumun bize biçtiği bir roldü. Bu role uyum sağlar, kınamaktan öteye geçen birini görünce de ona deli muamelesi yapardık. Vazifemiz kınamaktan ibaretti. Ötesiyse çıkıntılık. Kınarsak iyi bir insan olduğumuza inanırdık, halbuki tek yaptığımız topluma sadık kalmaktı. İnsan ancak çıkıntılık yaptığı yerde iyi olabilirdi.

Bunu arkadaşım nazarında söylemiyordum. Günlerdir hastanede çırpınıyordum, tek bir kişi bana katılmıyordu. Bu kadın haklı, destek olmalıyız, demiyordu. Kınıyordu, beddua ediyordu, küfürler savuruyordu ve usulca köşesine çekiliyordu. Bir kukla gibi yaşadığı yere hizmet ediyor ve maaşını alıp oturuyordu yerine. Toplumlarda maaşlar, diğer toplum insanları tarafından daha coşkulu kabullenişle ödenirdi.

"Başka şansım yoktu," dedim. "Anlıyor musun Burcu? Başka şansım yoktu. Bir canım vardı, bir de kurtarabileceğim bir can. Vicdanım ne dediyse onu yaptım. Doğru ya da değil. Tehlikeli ya da değil. Yaptım. Düğün iptal oldu. Bundan sonra ne olacak bilmiyorum ama bu kız bu gece tecavüze uğramayacak. Yarın gözünü tecavüzcüsünün yanında açmayacak. Tek gerçek şu an bu. Annesi babası ortada yok. Ağabeyi desen ne olduğu belli değil. Herkes birlik olmuş kızın canını alıyorlar. İntihar etti. Sonra bana beni niye öldürdün, diye kızdı. Bu kız on sekizine girdiği gece intihar etti. Onu kurtardım diye bana kızdı. Bunu düşündükçe aklımı kaçıracağım sanıyorum."

Gözlerimin içine bakarken geçmişin un ufak olmuş parçalarını gördüğünün farkındaydım. Söylediklerimin arkasında, kapının deliğinden bakan geçmişin farkındaydı. Dilim söylemiyordu ama zamanında söylemesi yetmişti. Ama yine de bu kadar açıksözlü olsun istemezdim.

"Ya da sadece kıza bakınca kendi geçmişini görüyorsun. O yüzden önünü arkasını düşünmeden aklına ilk gelen şeyi yapıyorsun."

Kaşlarımın arasında derin bir çukur oluştu. Acının yüzümdeki en net emaresiydi bu. Ne zaman geçmişten yana canım yansa ilk çöküntü orada meydana gelirdi.

"Neyse ne. Yine olsa yine yaparım. En kötü ölürdüm, kan dökülürdü ve o düğün olmazdı. Tek bir amacım vardı onu da gerçekleştirdim. Hiçbir ihtimal planlı bir tecavüzün önüne geçmememden daha beter değil."

Sessizce yüzüme baktı ama karşılık almadı. Geçmişim bir plak gibi dönüyordu gözlerinde, bakmak istemedim. Telefonumu aldım çantamdan. "Kimi arıyorsun?"

"Hastaneleri. Silahla yaralanmadan biri geldi mi onu öğreneceğim."

Urfa'da, özellikle de bulunduğumuz çevrede fazla sayıda hastane yoktu. Yaptığım görüşmeler uzun sürmedi. Burcu sessiz sedasız beni dinledi. Ciddi bir şey olsa hastanelerin birinde hareketlilik olurdu şu saate kadar ama yoktu. *Birini mi öldürdün sandın sahiden Efsun? Delirmiş olmalıydım.*

İçimde kuvvetli bir his orada kimi öldürürsem öldüreyim, bir doktor olarak mesleğimin son gününe kadar onu öldürdüğüm için değil belki ama ona müdahale etmediğim için vicdan azabı çekeceğimi söylüyordu. O kimdi? Herkes. Oradaki Sedat denen şeytan dahil herkes.

"Şimdi kızın ağabeyinin hiçbir şeyden haberi yok muymuş? Ben anlamadım."

Geriye yaslanıp başımı koltuğa yasladım. "Bilmiyorum," derken sesim istemsizce ters çıktı. "Ya da hepsi koca bir yalandı. Sadece kardeşinin o halini görünce son anda pişman oldu, yaptıkları da şovdan başka bir şey değildi. Mantıksız değil mi? Uzaktan akrabası değil kardeşi. Ne kadar bilmeyebilir ki? Her neyse. Oradan çıkışımızı sağladı. Daha fazlası da önemli değil."

Önemli. Ölmemesi önemli. Hayır ölmemesi değil. Benim kurşunumla ölmemesi önemli.

"Şimdi ne yapacaksın? Ne olacak şimdi?" diye sordu en sonunda ama ondan fazlasını bilmiyordum. Hatta sokaktan geçen herhangi biriyle bilgilerimiz denkti.

"Şanslıyım, bir haftadır hastanede yatıp kalkıyorum. Üç gün iznim var şu an. En azından yarın hastaneye gitmek zorunda değilim," dedim, elimdeki tek güzel şeyi hemen kullandım.

Alayla yüzümde gezindi gözleri. "İnanıyor musun?" Başımı iki yana salladım *neye* der gibi.

"Şanslı olduğuna?"

Zaman geçtikçe dağılan topuzumdan çıkan saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Hayır. Öyle söylemek istedim sadece."

İkimiz de bir süre umutsuzca bakıştık. Banyodan hâlâ su sesleri geliyordu. Ağladığını tahmin edebiliyordum. Su sakinleştirirdi, hiç dokunmadım.

Sessizlik, bilgilerimi yoldan geçen herhangi birinin önüne geçirdi. "Herkesi haklı çıkaracağım," dedim başından beri aklımda ölçüp tarttığım ihtimalin temelini atarken. "Herkes buraya geldiğim ilk günden beri İzmirli burada yapamaz, yakında istifa eder, TUS çalışacağım diye geri döner, diyordu. Ben de büyük bir kesinlikle hayır, diye itiraz ediyordum. Haklı çıktılar. Yapmayacağım mecburi hizmeti. İstifamı verip İzmir'e gitmem en mantıklısı. Para sıkıntım da yok. Sınava çalışırım, Zeliha da sınav öğrencisi. O da çalışır. Sonras..."

"Bu kızı yanında götüreceksin ve beraber el bebek gül bebek sınavlarınıza çalışacaksınız öyle mi?" dedi. Alayla güldü. "Kimse de rahatsız etmeyecek, kızı almayacak? Ensene çökmeyecek?"

"Kız reşit," dedim anında. "O istemediği sürece polisin müdahale etme hakkı yok. Kaçırmıyorum, daha düzgün bir hayat için yanımda götürüyorum."

Ellerini önündeki masaya vurdu. "Sence o kızı senden polis mi alacak?" Banyo kapısına baktım. "Polis işin içine girecek son kişi bile değil! Ailesi, evleneceği adamın ailesi... Urfa'nın sınırlarından bile çıkamazsın. Hadi çıktın diyelim, İzmir'de yine bulurlar seni. Sen olayın ciddiyetini gerçekten kavrayamadın. Buldukları yerde sana ne yaparlar düşünmek bile istemiyorum. Bas bas bağırarak kızın başına gelen her şeyi anlatmışsın koca konakta. Koca koca aileleri birbirine düşürdün. Şu an nasıl bir konumdasın farkında mısın? İki koca sülale birbirine girmiş olabilir, kan dökülmüş olabilir. Ve tüm oklar seni gösteriyor. Her şeye sen sebep oldun."

Aşağılık insanoğlu yine en masum olanı bulmuştu etini masaya düşürmek için.

"Tanıdık bir polis ya da savcılıktan bir tanıdığın var mı?" dedim aramıza sessizlik girmeden.

"O neden?"

Elim kısa bir an telefonuma gitti nedensizce. "Hastaneye güvenmiyorum. Şu an olay polise bildirildi mi o konuda bile emin değilim. Her şey şüpheli. Tek güvencem tüm raporların kopyasını almam." Karşımdaki kişi yirmilerinde değil altmışlarında olsa, kronik bir rahatsızlıktan mustarip olsa çok büyük şeylere sebep olacaktı söylediklerim.

"Bu yasal değil!"

"Biliyorum."

"Meslekten men bile edilebilirsin. Sen aklını kaçırmışsın!"

Hayır en aklı başında kişiydim. Onlar görmüyordu. "O kopyaları kullanıyorsam onlara ihtiyaç olmuş demektir. Bu durumda mesleğinden menedilmesi gereken kişi ben değilim ama herhangi bir tanıdık da işimizi kolaylaştırır."

"Başın yanabilir Efsun!"

"Burcu en kötüsünü söyleyip durma!" dedim en sonunda. "Ben sahte rapor hazırlamadım, var olan deliller karartılırsa diye önlem aldım. Beni buna mecbur bıraktılar. Tanıdık lazım." Başım koltuğun gerisine düştü ve tavanı izlemeye başladım. Öyle biri olmalı ki bazı şeyleri görmezden gelebilsin. Öyle biri olmalı ki beni riske atmasın. Öyle biri. Öyle biri...

Ne olursa olsun, neye ihtiyacın olursa olsun beni arayabilirsin. Memnuniyetle yardım olacağımı, beni arayacağın günü beklediğimi bil.

Yavuz.

Asker.

"Biri var."

"Kim?"

Birkaç gün önce önlüğümün cebine sıkıştırdığı numarasını çevremde çöp yok diye çantamın içine atmıştım. Orada mıydı emin değildim, tüm çantayı koltuğa boşalttım. Silahı Burcu görmeden çantanın içine koydum. Beyaz, köşeleri yırtılmış kâğıdı sehpanın üzerinde açtım.

"Yavuz. Yavuz kim?"

Burcu'yla aynı kâğıda bakıyordum. "Asker. Yani astsubay. Aynı zamanda hastam. Aynı zamanda bana ilgisi var."

Keşke son konuşmamız daha iyi olsaydı. Terslememiş olsaydım en azından. "İşimize yarar mı?"

"Numarasını cebime sıkıştırırken her türlü ihtiyaçta arayabileceğimi söylemişti ama ben çok da güzel bir tepki vermedim."

Kafasını kaşıdı birkaç saniye. "Hiç mi yüz vermedin?"

Düşünmeme bile gerek yoktu. "Hayır ama ararsam yardım eder. Kararlıydı benimle konuşmakta."

Öylece bir parça kâğıdı izliyorduk. Ya o an bir çöp kutusu bulup atsaydım, ne yapacaktım şimdi? "Ufak da olsa bir zafiyet varsa kullanacaksın. Ara." Telefonumu bana uzattı ama koridorun sonunda kalan banyo kapısının açılmasıyla kâğıdı sakladım ve kalktığım koltuğa geri oturdum. Zeliha ıslak saçlarıyla, özüne dönmüş bir şekilde kapıdan çıkıp birkaç çekingen adım attı.

"Buradayım Zeliha, gel." Her adımı bir yere çarpacak, bir şeye zarar verecek gibi dikkatli ve yavaştı. Göz göze geldiğimizde gülümsedim, yanımdaki boşluğa koydum elimi. Oturdu ve Burcu hariç her şeye baktı.

"Hastaneleri aradın mı?" dedi kısık sesle.

Başımı sallayıp ıslak saçlarını geriye doğru attım. Burcu yanımızdan gittiğinde korkak bakışları kısa bir an ona değdi. "Aradım. Öyle bir vaka gelmemiş hiçbirine. Bir şey olsaydı şimdiye giderlerdi. Daha fazla düşünme o ihtimali."

Bir saç havlusu bırakıldı bacaklarımın üzerine. Zeliha saçlarını sardığında Burcu, "Aç mısın?" diye sordu, bana değil Zeliha'ya. Zeliha sadece başını salladı.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Tavrı öğrendiklerinden sonra en azından sadece Zeliha'nın perspektifinden baktığında, yumuşamıştı. Zeliha yeniden kafasını salladı. Başı öne eğikti.

"Benden çekinmene gerek yok. Rahatsız da hissetme. Tahmin edersin ki az önce şaşırdım."

Zeliha yine başını salladı. Onu birinin evine getirmenin doğru olmadığını biliyordum ama elimde başka bir ihtimal yoktu.

"Eğer yorgunsan temiz çarşaf serebilirim uyuyacağın yer..."

"Hayır yemek yiyeceğiz biz," dedim. Zeliha'nın günlerdir yiyip içmediğini biliyordum. Açlığı hissetmeyecek kadar midesinin boşaldığını da biliyordum. "Ne hazırlayalım?"

"Siz saçlarını kurutun ben hallederim. O saçlar biraz zor kurur," dedi ve Zeliha'dan bir tepki bekledi ama gelmedi. Bana dikti gözlerini, *tamam* der gibi yumdum. Tam da Burcu'nun dediği gibi uzun kıvırcık saçları kurutmak, Burcu'nun bakım ürünlerinden bulduğum birkaç şeyle bakımını yapmak —Zeliha şaşkın şaşkın yaptıklarımı izlemişti— elini yüzünü nemlendirmek çok uzun sürmüştü.



"Işığı kapatmasak olur mu?"

Bu Zeliha'yla hiç anlaşmadan birbirimize sorduğumuz bir soruydu, pek tabii cevabı da belliydi. Kapıyı kapattım ışık açık kaldı. Sessiz geçen bir yemeğin ardından Zeliha'nın daha rahat edeceğini düşünerek ona bir oda hazırlasak da *aynı odada kalalım mı* sorusuyla şimdi buradaydık.

Yetim bir çocuk vardı, babalar gününü de annesiyle kutluyordu; Zeliha hem yetim hem de öksüzken onlara imreniyordu bir köşede. Şükrettiği, istediği, dilediği şeyler bile normal bir insanın çok gerisindeydi. Bakışları çok buğuluydu.

Yatağa girdik, ben sırtımı başlığa yasladım o cenin pozisyonu alıp uzandı. Hep bu pozisyonda uzanırdı. Ruhunun anne karnından öteye gidemediğini hissederdim. Orada kalmış, huzurlu olduğu son yeri anıyordu bedeni.

"Yarın olayı polislere bildireceğim. Bir arkadaşım bize yardımcı olacak. Aynı zamanda muhtemelen başhekim davalık olacak. Bu olayı örtbas etmeye çalışan, bize bugünü yaşatan kimsenin peşini bırakmayacağım."

Sessizce beni dinliyordu. Belki uyumak istiyordur diye daha fazla konuşmadım, aynı anda birden çok şey düşünen zihnimi dinledim. Saniyeler dakikaları kovaladı.

"Her şey bitti sandım," dedi ansızın. Bakışlarım onun bedenine devrildi. Her şey yeni mi başlıyordu bilmiyordum ama hiçbir şey bitmemişti, bundan emindim. "Sen gelene kadar seni bekledim biliyor musun? Son ana kadar. Tuhaf bir şeydi. Hani onu hissetmek..." Bunu hissederken saçmaladığını da düşünüyormuş gibi anlatıyordu. İçinde hissetmek istemediği bir umut onun peşini bırakmamıştı. Bu güveni vermiş olmak gülümsetti beni.

"Sen de ağabeyim gibi gelmeyeceksin sandım. O gelinlik bana giydirilene kadar bekledim ikinizi de ama en çok seni. Geldin de."

Kaşlarım havalandı, sırtımı geriye yasladım. "Ağabeyin," dedim aklımı kamçılayan merakla. Zeliha yaptığım şeyi günün birinde öğrenirse ne tepki verirdi bilmiyordum. "Neredeydi, neden gelmeyecekti?"

Sırtüstü yatar konuma gelip tamamen bana baktı. "O Urfa'da yaşamıyor. Doğum günümde bir şeyler yaşandı evde, onu aradım, ben evleniyorum gel, dedim."

Doğum gününde mi? Bu aslında kendimi öldüreceğim cenazeme gel, demekti öyleyse.

"Neden ağabeyine gerçekleri anlatmadın? Kalkıp yanına gitmedin, gel beni al, demedin?"

Ellerini yüzüne kapatırken yanaklarını sildi. "İzin vermediler ki," dedi çenesi tir tir titrerken. "İzin vermediler. En azından ölüme gelsin dedim, annem bunu söylememe izin vermezdi. O nasıl istiyorsa öyle çağırdım ben de. Halbuki gelseydi anlardı, gelmedi. Bağırdı çağırdı, ben ölürsem evlenirsin ancak dedi. Bu konuyu bir daha ağzından duymayacağım, dedi." Zeliha'nın eline bir bilet tutuşturmuşlar, üzerine sadece gidiş tarihini yazıp onu zorla o otobüse bindirmişlerdi. Dönüş tarihinin yanı boştu. Yolunun nereye gittiğini bile bilmiyordu. Oturduğu koltukta camdan dışarıyı izliyordu sadece.

"Düğünün olduğunu bilmeden geldi bugün. Muhtemelen annemle kavga edip beni İstanbul'a götürmek isteyecekti. Ben onu evlenmek istiyorum gel, diye çağırırken üç gün sonra düğünün olduğunu bilmiyordum. İntihar edince annem aylar sonraki şeyi üç gün sonraya aldı. Benim bu sabah haberim oldu biliyor musun? Gelinlik odaya girince."

Koskocaman bir aile vardı. Benim ömrüm boyunca sahip olduğum insanların kaç katı kadardı bilmem ama kuru bir kalabalıktan ibaretlerdi.

Ellerim çekinse de saçlarına dokundum, başını dizime yerleştirdiğinde aramızdaki görünmez bağın ilk somut haline ulaştık. Daha rahat yatsın diye bedenimi ona çevirdim. "Bunların hepsi geçti," dedim. Her şeyin tam olarak bugün başladığını biliyordum halbuki. "O kadar güzel bir geleceğin olacak ki bugünler sana ait değilmiş gibi hissedeceksin." Bu mümkündü. Zaman insanoğlunu şimdi bulunduğu konumdan o kadar uzak bir yere düşürürdü ki bazen, bugünler hissiz bir geçmiş olarak anımsanırdı. Belki de hayatın en güzel cilvesiydi bu.

"Önce o adamın cezasını çektiğini göreceksin sonra da okula gideceksin. Ben de senin yanında olacağım. O üniversiteyi kazanırken de kaydını yaptırırken de mezun olurken de. Annen, baban, ağabeyin... Onların hak etmediği şeyler var, onları beraber yaşayacağız. Arkanda değilim ben, yanındayım. Tamam mı? Bak bu söylediklerim belki sana çok anlamsız geliyor bu gece ama birer birer gerçek olduğunda daha en başından söylemişti, diyeceksin."

"Neden?" Meraklı gözlerini yüzüme dikti. "Neden canını tehlikeye atacak kadar yardım ediyorsun bana? Ya da niye gelecek hakkında bir şeyler anlatıyorsun? Tamam ben elimden geleni yaptım senin için, demiyorsun da gelecekten bahsediyorsun? Başına ne işler açtım baksana."

Belki de başından beri aklını kurcalayan soruları dile getirirken karşıdaki aynadan görüntümüzü izledim. Bu sanal bir görüntüydü. Bu evrene yansıyan halimiz iki basit bedenden ibaretti ama ruhlarımız yan yana olsa aynada simetrik bir görüntü oluşurdu. Sorduğu tüm soruların cevabı bu görüntüydü ama o bunu görmüyordu.

"Çok sevdiğim bir kitapta diyordu ki *ayın on beşi karanlıksa on beşi mutlaka aydınlıktır.*" Ben aydınlık kısma geçmiş miydim, cevabını bilmiyordum. "İkinci on beşinde ben varımdır belki, kader dediğimiz şey tam olarak bu değil mi?" Hangi kitap olduğunu anladı. Yüzündeki gülümsemeden fark edebiliyordum. "Bir de çok sevdiğim birinin bende eli var. Ben başkasının elini tutana kadar da bırakmaz. Çok yük oldum ona, artık başkasının elinden tutup yükümü almam lazım. Biraz rahat olsun istiyorum artık."

Yattığı yer incitmesin, kaldığı yer güzelleşsin istiyordum. Kalabileceği en güzel yerde yaşasın, tüm güzellikler ayağının altına serilsin. Burnumun direği sızladı, bunun sonunu bildiğim için hızla konuyu değiştim.

---

* Reşat Nuri Güntekin, *Çalıkuşu* (İstanbul: İnkılap Kitabevi).

"Anlat bakalım, hangi mesleği yapmak istiyorsun? Biraz birbirimizi tanıyalım, gelecekte neler yaşayacağız bilelim."

"Efsun abla..." dedi bitkince.

"Ama dinlemek istiyorum." Onu uyuyacağı kadar yormak ve başka bir konuyla zihnini yormadan uykuya daldırmaktı niyetim. Düşünecek kadar sessiz kalırsa bu gece hangi anlarla boğuşacağını çok iyi biliyordum.

"Öğretmenlik."

Tek gözümü kapattım ve parmağımı şıklattım. "Dur branşı ben tahmin edeceğim. Eee..." Hemen belirdi önünde durduğu tahtada yazan şeyler. "Okul öncesi ya da sınıf öğretmeni?"

"Sınıf öğretmeni," dedi. Ellerimi birbirine çarptım ve gülümsedim. "Bak gördün mü? Tekte anlarım. Burcu da tarih öğretmeni. Meslektaşın yani." Bir hayale olmuş muamelesi yapmak kadar karşı tarafı heyecanlandıran başka bir şey olamazdı. Hayalin sahibi için erişilmez konumunda olan bir yeri karşı taraf onu çoktan layık görmüş ve yerleştirmişti bile. Çenesini sıktım dayanamadan.

"Bakma öyle. Seneye bu zamanlar en güzel yerde bir üniversite öğrencisisin. Sonuçların açıklandığı günü hayal edebiliyor musun? Bütün gece elimizde telefon sonuç sayfasını yeniliyoruz tamam mı? Ben sana devamlı açıklandı şakası yapıyorum, yüreğine indiriyorum," derken gözlerinde ilk defa bir parıltı gördüm. Zeliha hayal kurabiliyordu. Bu, dünya üzerindeki en kıymetli parçalardan biriydi. Tek bir insan bile hayal kurabilen birinin öldüğüne beni inandırmazdı.

Hayal kuruyor hâlâ. Demek ki ölmemiş. Ne büyük müjde! Ne büyük nimet! Onu daha öldürememişler. Hayal kurabiliyor daha.

"Ben çok takıntılıyım kesin senden önce görürüm. Kesin kandırırım seni kazanamadın diye başta."

"Ben de hemen inanıp ağlarım." Onu tanıdığım ilk andan beri içinde olduğu konumu unutup ilk defa güldü. Zaman yok olmuştu, boşluğun içinde sohbet ediyorduk.

"Ben de hemen üzülüp söylerim ama ağız tadıyla şaka da mı yapamayacağım? Asıl zor olan kısmı tercih zamanı. İzmir'i de yazarız değil mi? Sonuçta İzmir'de ya yaşanır ya okunur demişler. Ben hem yaşadım hem okudum gerçi ama..."

Ben demiştim şimdi, ilk kez duyuyor olmalıydı.

"İzmirli misin?" dedi heyecanla.

Başımı salladım hızlı hızlı. "Annem göçmendi, babam İzmirliydi. Sana göstereceğim o kadar çok yer var ki..."

Sadece gülümsedi, dolu dolu ve içten. Onu ilk defa gülümsetebilmenin mutluluğunu yaşarken derince bir nefes aldım. Daha fazla konuşmadan uyku pozisyonuna geçtik. Gözlerini ilk yuman ben oldum, bedenim direnemedi yorgunluğa. Birkaç dakika oldu olmadı benim sabaha kadar süreceğini sandığım sessizliği bozdu.

"Efsun abla," dedi, "hiçbiri gerçek olmayacak biliyorum ama..." durdu, ben gözlerimi açmaktan tamamen vazgeçtim. "Hayalini bile kurmayalı çok uzun zaman olmuştu. Teşekkür ederim."



"Etik kuralları beni ilgilendirmiyor Efsun. Çiğneyeceksin." Sınav kâğıdı olduğunu tahmin ettiğim kâğıtları büyük mavi dosyaya koydu. "Adamın sana ilgisi varsa kullanacaksın bunu, gerekirse karşılık vereceksin işini görene kadar."

Yavuz için konuşuyordu. Dün gece kaldığımız odaya baktı. "Rahat uyudunuz mu?"

"Defalarca kez sıçrayarak uyandı. Kâbus gördü muhtemelen. Uyurken de ağlıyordu. Sabah fark ettim gözünün altındaki kısım sırılsıklamdı. Psikolojisi altüst olmuş."

Dünkü sertliği yoktu üzerinde. Perdeleri de açmıştı, gidip gelip seni öldürecekler demiyordu en azından. "Sağlam bir psikolojik desteğe ihtiyacı var. Hem de gecikmeden. Daha çok küçük," dedi dünün aksine. Gelinlik yaş büyüten bir kıyafet değildi. Dün gece yemek yerken Zeliha'nın köşesine geçip sessiz sedasız, tabağına ne koyduysak fazlasına dokunmadan, Burcu'yla göz göze gelmeden yedikten sonra yük olmamak için tabağını toplayan ve defalarca teşekkür eden tavırları Burcu'ya dokunmuştu.

"Farkındayım. Şu birkaç gün geçsin, nasıl bir yol izleyeceğimize karar verelim. İzmir'deki Hocalarımla konuşacağım. Beni birine yönlendirirler."

Başını sallayıp yanaklarımdan öptü tekrardan. "Ben de elimden geleni yaparım. Yavuz'a da adres at gelip kapıdan alsın, tek çıkma dışarı. Öğleden sonra bitecek dersim. Hemen eve dönerim." Gittikten sonra gördüm orta sehpada bir sınıfın kâğıtlarını bıraktığını. Uzaklaşmadan

dönüp alsın diye aramak istedim. Okunmuş kâğıtlardı, muhtemelen bugün soracaklardı öğrencileri sonuçları.

Ben aramadan kapı çaldı. Şeffaf poşetin içindeki kâğıtları alıp kapıyı açtım. "Ben de tam seni arayacaktım dön di..."

Dört kişi, Burcu değil. Dört dev gibi adam. Takım elbiseleri bile yüzlerindeki illegalliği bastıramamış, sokakta bir polisin rasgele kimlik soracağı, suç makinesi dört yüz. Korkuyla kapıyı geri kapatmaya yeltenirken ben bütün bedenimle, onlarsa elleriyle buna engel olmaya çalıştı. "Zeliha kapını kilitle!" diye bağırdım.

Zeliha odadan çıktı, tüm kuvvetimle kapıyı açmalarına engel olmaya çalışıyordum. Altımdaki halı kayıp katlandı. Olur da biri duyar diye "YARDIM EDİN!" diye haykırdım. Halı kaydıkça dengemi kaybediyordum. "Zeliha odaya gir kapıyı kilitle!" diye bağırdım tekrardan.

İkilemdeydi. Ne beni bırakıp gidebiliyordu ne de korkusu yanıma gelmeye izin veriyordu. "ZELİHA HADİ!" Dayanacak halim kalmamıştı, gücümün son demlerindeydim. Zeliha odaya doğru koşarken dışarıdaki bedenlerden biri tüm gücünü kullandı ve benim geriye savrulup duvara çarpacağım kadar hoyratça itti kapıyı. Katlanmış halının da etkisiyle duvarın dibine düştüm.

Sürünerek ayağa kalkıp apartman boşluğuna doğru "YARDIM EDİN!" diye bağırdım. Beni duymamaları mümkün değildi.

İkinci bir bağırışım olmadan aralarından biri ağzımın ortasına öylesine vurdu ki bütün feleğim şaştı. Anında geriye savrulduğumda ağzımın içine dolan kan tadıyla bütün dişlerimin döküldüğünü sandım. Çenem, ağzım, yüzüm o kadar kısa sürede uyuştu ki acı bütün başıma yayıldı. Nevrim döndü.

Elimi ağzıma götürecek kadar bile vaktim olmadı çünkü bana vuran kişinin adımlarının yönü Zeliha'nın odasıydı. Ayağımı adımlarının önüne koydum, "Seni mahvederim!" diye bağırdım ama öyle bir ağrıydı ki ağzımdaki dudaklarım zımparalanmış gibi hissediyordum. Ses tellerime kadar vurmuştu sızısı. Gözlerim sızlıyordu.

Ayağım işe yaradı ve dengesini kaybetti. Düşmedi belki ama zaman kazandırdı. Ben tam yakasına yapışacağım vakit arkadan biri kolumdan tutup beni geriye doğru çekti. Ben bir kişiyi engelledim ama bu diğerlerine engel olmadı. Birkaç kişi o odaya doğru ilerlemeye başladığında kalbimi ağzımdan kusacağım sandım.

"ZELİHA SAKIN AÇMA KAPIYI!" Âdeta yırtınıyordum.

"BIRAK!" Deli kuvvetiyle çırpınıyordum, zapt edemiyorlardı beni. Zeliha'ya doğru giden adımlarına taş koyduğum beden dengesini düzelttiği gibi öfkeyle bana döndüğünde, "Seni var ya," diyerek elini yüzüme doğru kaldırdı. Yüzüme bu kez dişlerimi tamamen dökecek bir yumruk bekledim, gözlerim korkuyla kapanmıştı.

Darbesinden beni kurtaran şey kapının gerisinden gelen ve ben hariç herkesin hareketlerini duraksatan bir bağırış oldu.

"SENİN O ELİNİ KOPARIRIM!"

Beni tutan eller gevşedi. Ben de o an sesin geldiği yere —Fetih Karadere'ye— döndüm ama bunu o kadar kısa tuttum ki biraz önce bana vuran kişinin kasığına var gücümle tekme atıp hemen ardından suratına yumruğumu tüm hırsımla geçirdiğimde asla beklemediği bu darbeyle geriye doğru savruldu.

Biraz önce beni tutan kollar tamamen ayrıldı üzerimden. Adımlarım geri geri gitti, gözüm yerdeki adam ve üzerinde olan Fetih'teydi. Avcumun içini acıyla altdudağıma bastırdım. Dilimle dişlerimi kontrol edecek kadar canım yanıyordu.

"Ben içeri girmeyin demedim mi lan?" Geçirdiği yumruklar, yanı başlarındaki duvarı kan lekeleriyle doldurmuştu. Burnu kesin olarak kırılmıştı. Ellerinden biri Fetih'in ayağı altında ezildi. *Nasıl el kaldırırsın* dedi, *ben size bekleyin demedim mi* diye sordu, bir ağız dolusu küfürler etti. Ardı ardına darbelerle yüzünü dağıttı, bir yerden sonra izleyemedim. Başım dönüyor, şiddetin bu kadar yoğun olduğu bir anı, daha düne kadar elimde silahla birini vursam bile izlemek istemiyordum.

Gözüm Fetih'in üzerindeki gömleğe, işin aslı omzuna kaydı. Dikişi var mıydı, varsa açılmış olmalıydı, kanaması var mıydı, varsa siyah gömleğin altından belli olmuyordu, bilmiyordum.

Dudağım patlamıştı. Çeneme kadar sızan kanı parmak ucumla temizlemeye çalışırken dudaklarımı kıpırdatmaya çalıştım. Öfkesi dinmedi, elleri, parmak boğumları, duvar, parke... Kan lekesi olmuştu.

"YETER!" Boğazım yanıyor, ellerim titriyordu. Bu bir vahşete dönüşüyordu ve ben bunu izleyebilecek bir insan değildim.

"Çıkın evimden!" Kapıyı gösterdim. Görmemek için başımı anında refleks olarak çevireceğim bir darbe daha adamın yüzüne geçti. Ayağı

yerdeki adamın yüzüne indiğinde ellerimle kulaklarımı kapatmak, bu anın içinden soyutlanmak istedim.

"ÇIKIN DİYORUM EVİMDEN!" O da dahil olmak üzere bu kez bütün gözler bana döndü. Fetih Karadere'yle gözlerimiz denk geldiğinde bir insan görmedim. Bir kelimenin vücut bulmuş halini gördüm.

Kan.

Gözleri bile kan çanağına dönmüştü. Tiksinti, evet tek hissettiğim buydu. Patlamış dudağıma baktı, gözleri küçüldü. Hissettiğim kadar kötü bir görüntü vardı biliyordum. Benden aldığı bakışlarla hırsını alamadığı adama saymayı bıraktığım bir darbe daha indirecekken, "Yeter diyorum anlamıyor musun?" dedim ve onun üzerine yürüdüm.

"Çıkın, defolun evimden." Kimseye temas etmedim, sadece konuşarak çıkarmak istiyordum hepsini evden. Tek biriyle ten temasım olursa kusacaktım. Fetih Karadere ellerini havada tutarak kalktı ve yerde bakmaktan korktuğum yüzü işaret etti.

"Alın bu şerefsizi boşaltın evi."

"Sen de çık!" Yüzüme bakmaya tenezzül etmedi, çöktüğü yerden doğrulurken dengesini kaybedecek gibi oldu. Ellerindeki kan ondan akmış gibi beti benzi beyazlamıştı.

Ondan akmış kan.

Gözüm omzuna kaydı. Holdeydik ve burası güneş ışığından mahrumdu. Siyah gömleğinde bir koyuluk varsa bile fark edemiyordum. Omzundaki yarayı benim yaptığımı unutmazsam, bir doktor gibi ya da tamamen vicdanımla hareket edersem onu bu evden çıkaramazdım.

"Evimden çıkmazsan polisi arayacağım!" Dengesiz adımları kapıya yöneldi, arkasından kilitlemek için peşinden gittim ama kapıyı çıkmadan kapattı. Alnını kapıya yasladı, omuzları aldığı derin soluklarla yükselip iniyordu. Nefesini kontrol etmeye çalışıyordu ama çırpınıyordu âdeta.

"Zeliha nerede?" dedi kısık sesle.

"Sana polisi arayacağımı söylüyorum. Bir kez daha tekrar etm..."

"ZELİHA!"

Alnı kapıdan ayrıldı, holde yürümeye başladı odalara doğru. Durmadan Zeliha'ya sesleniyor, her odanın kapısını hunharca açıyordu. Odalar bir bir eksildi, yalnızca Zeliha'nın olduğu oda kaldığında göz göze geldik.

"Uzak dur ondan!" dedim çaresizce. Elimde dünkü gibi silah yoktu, her şey çok daha az kontrolüm altındaydı. Herhangi bir kontrol dışı anda kafasına geçirmek için bir nesne arıyordu gözlerim. İkinci kez zarar vermek istemiyordum ama beni zorlarsa, yapmak zorunda bırakırsa yapacaktım.

"Zeliha açma kapıyı!"

"Geri çekil!" dedi, bu belki de bana da kaba kuvvet uygulamadan önceki ilk ikazıydı. Askıda olan şemsiyeye ulaşmalıydım ve ihtiyaç duyduğum ilk an kullanmalıydım. Burun buruna kalacağımızı bile bile onu yakasından tutup itmeye yeltendim ama yakasında olan ellerimi ben itemeden bileklerimden yakaladı. Teni tenime temas ettiği an o bulantım arttı ve bileklerimde bir sıcaklık hissettim.

Kan.

Taze, onun bedeninden akan kan. Omzundan sızan sıvı, kolundan avuç içine doğru süzülüyordu. Kanı kolunda dallanıp budaklanarak akıyorken bileğime kan bulaştırdığını fark ettiği an ikimiz de birbirimizden uzaklaştık.

O kendi ellerine ben bileklerime bakarken arkadaki kapı açıldı. Fetih'in üzerine yürüme ihtimaline karşı kendimi ortalarına siper etmeyi düşündüm ama beni durduran hamle Zeliha'dan geldi. *Abi,* diyerek koştuğunda, Fetih Karadere'nin boynuna atlaması çok kısa sürmüştü. Bu hareket beni bir el tarafından itilmişim gibi geriye doğru savurdu.

Bu görünmez elin Zeliha olduğunu farkındaydım.

Fetih Karadere bunu zaten bekliyormuş gibi kardeşini belinden yakaladı, aralarındaki boy farkını onu havalandırarak kapattı. Kollarını kullanıyordu sadece, elleri dokunmuyordu kardeşine. Kanın Zeliha'ya bulaşmasına izin vermedi. "Tamam," dedi. "Tamam bak geldim," diye tekrar etti onu sakinleştirmek istercesine. Onu yavaşça yere bırakıp kendinden ayırırken tamamen dışarıdan bir gözdüm. Fetih ellerini arkada tuttu, Zeliha'nın görmesini engelliyordu.

Ağlarken konuşmak istiyor ama kelimeler bölünüyordu. "Gelmeyeceksin sandım." Zeliha'nın eli daha kuvvetli itti beni, çivi gibi çakıldım olduğum yere.

Zeliha ağabeyinin gelmesini mi beklemişti?

"Geldim," dedi, çenesini kardeşinin saçlarına sürterek. Ellerini kullanmamak için ne kadar çırpındığını görebiliyordum. "Ne zaman bekledin de gelmedim?"

Tavandan kafama doğru inen bir güç beni yere doğru itiyordu. Zeliha'nın bir ağabeyi vardı. Zeliha'nın bir beklediği vardı, daima. Zeliha beklediğinde gelecek biri vardı. Zeliha kimsesiz değildi, bazılarının aksine.

"Hep geldin."

"Şimdi odaya geri dön, ben Doktor Hanım'la konuşup geleceğim hemen yanına tamam mı? Beş dakika ver bana."

Zeliha bana baktığında bakışlarımı toparlayamadım bir süre. Daha anlamlı bakmak, gülümsemek ve başımı sallamak zordu. Zaman aldı. Fetih'in omzundan kan akmaya devam ediyordu. Zeliha odaya gidip kapıyı kapattığı an daha önce açtığı ve banyo olduğunu gördüğü yere girdi. Suyu açarken peşinden girdim ve ıslak mendile yöneldim. Hızla bileklerimdeki kanı siliyordum, ondaki kanı ancak su temizlerdi. Beyaz lavabo saniyeler içinde kanlanırken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Aynaya düşen görüntüyü izliyordum. Gömlek açıldıkça müthiş bir baskı bedenimi sıkıştırmaya başladı. Ben Doktor Efsun Zorlu; kandan korkmazdım ama ben Efsun Zorlu benim yüzümden akan kandan korkardım. Beyaz sargı bezi kırmızıya dönüşmüştü, avcunun içini peçeteyle doldurdu ve sargı bezlerinin üzerine gelişigüzel bastırdı.

"Dikişlerin açıldı muhtemelen."

Sesimde merhamet yoktu. Sesime pişmanlık da hiç uğramamıştı, sadece bir insana zarar verdiğim düşüncesi içimde tatmadığım bir duyguyu fokur fokur kaynatıyordu. Ben insanlara zarar vermezdim, ben insanların sağlığı için hizmet ederdim.

Cevap vermedi, peçeteler yetmedi. Kana bulanan her peçeteyi lavabonun içine bırakıyordu. "Bakabilirim," dedim ve aynadaki görüntüye değil de bizzat omzuna bakmak için yürüdüm. Bu kez o aynadan bana baktı.

"Dudağın kanıyor."

Peçeteyle olmayacağını anladı ama bulduğu çözüm de bir havluyu bastırmaktı. "Bırak bana." Bunu bile kendimi zorlayarak ve mecbur hissederek yapıyordum ama izin vermediği an asla zorlamadım.

"Dudağın kanıyor Doktor."

"Bir şey yok benim dudağımda, önemli bir şey değil. Ama senin yaran çok kötü halde."

Havluyu bastırdığı yerden ayırıp tüm peçeteleri içinde toplayıp çöpe attı. "Sana bir havlu borcum var," dedi ve yarasının üzerine peçeteleri yerleştirip önünü kapattı.

"Dudağın için yapabileceğim bir şey var mı?"

Alay ediyordu âdeta. Burada yardıma muhtaç olan ben değildim oydu. Bu nasıl bir kalın kafalılıktı böyle? Kan kaybediyordu. Birazdan kuvvetten düşecekti.

"Doktor olan benim."

"Terzi kendi söküğünü dikemez," dedi yüzüme bakmadan. Etrafı temizliyordu. Lavabonun içinde kan lekesi kalmayacak kadar yıkadı. Hareketleri takip edemeyeceğim kadar hızlıydı. Bir an önce bitirip Zeliha'nın yanına gitmek istiyordu.

"Ben terzi değilim."

"Zeliha'yı alıp çıkacağım, senin için yapacağım bir şey vars..."

"Ne münasebet?!" diye çıkıştım. Bu kadar kolay mıydı? Aklından ne geçiyordu bu adamın? Bu kadar mıydı? Yarasını görünce indirdiğim kılıçlar yeniden çekildi ve sakinleşen tavırlarım un ufak oldu. Onun da bana bir kurşun sıkması gerekiyordu bu evden çıkmak için. Zeliha'yı bu evden çıkaramazdı. Şimdiye kadar doğru dürüst kızın yanında olmayan adama güvenemezdim.

"Evden çıkmamızı dakikalar önce sen istedin."

"Ben sana çık, dedim. Zeliha'ya demedim. Öylece alıp götüremezsin. Ayrıca sen çık zaten, fikrim aynı. Polisi aramadan defol evimden."

Bunlar ne arsız bir aileydi öyle! Nefretim şahıstan soyadına sıçradı.

Temiz ellerini sıkıca lavaboya bastırdı ve kafası öne doğru eğildi. "Doktor," dedi.

"Buyur benim."

"İkimiz mi çıkalım yoksa burada mı konuşalım?"

Beni bir seçime mecbur bırakıyordu. "Konuş ve terk et evi. Zeliha'nın en ufak rahatsızlığında asker, polis, jandarma kim varsa hepsini çağırırım. Ona zarar verm..."

"Söylemek istediğin bir şey varsa ima etmeyi bir an önce bırak ve açık konuş." Eğildiği yerden kalktı ve bana döndü. Bakışları çok solgundu, kaybettiği kan onu zaman geçtikçe güçten düşürüyordu.

"Ne anlıyorsan doğru anlıyorsun," dedim açıkça. "Açık açık söylemek, bağırmak çağırmak Zeliha'yı üzmekten başka bir işe yarayacak

olsaydı yapardım. Şimdi bana iyi ağabey pozları kesme. Bu kadar olaya kör oluşun seni o sıfattan uzaklaştıralı çok oldu. Yabancı olan görünürde ben olsam da Zeliha o düğün günü senden önce beni beklediyse o yabancının burada kim olduğu açık ve sen bunu anlayacak yaştasın. Şimdi sanıyorsan ki ben, yabancının birine bu kızı alıp götürmesi için kolayca izin vereceğim; yanılıyorsun. Geldin buraya, estin gürledin, bir adamı öldüresiye dövdün ama hiyerarşin bu kadar. Bitti."

Söylediklerim bölünmeden dinlendi. Kelime canlıdır. Doğar, büyür ve öldürür. Bu evde ikinci kurşun da benden çıktı. Belki ağır geldi, belki de kendine yediremedi bilmiyorum. Gözleri yıkılmak üzere olan bir gökdelenin altından beni izliyordu. Başını sallamak tek tepkisi oldu. Tehdit edercesine değil sanki bana hak verircesine...

Yavaş adımları ve çökmüş bir duruşu vardı. Sırtındaki yükü artırdım ve bunu sadece cümlelerimle yaptım. O ise sırtındaki yükle kardeşinin yanına gitti.

Saniyeler dakikaları, dakikalar neredeyse saatleri ezdi geçti. Yerdeki kanı temizledim. Dudağımı ve duvarı temizledim. Kapıya kulağımı yasladım bir süre, içeri girmemek için savaştım kendimle. Bir saat geçip gitti, oturduğum koltuktayken tek bir ses bekliyordum ve sonunda da duydum. Kapı açıldı ama aynı anda Zeliha'nın bağırışı da duyuldu.

"Ağabey hayır ne olur gitme!"

Hızlı adımlarla hole doğru çıkarken Fetih Karadere'nin odadan çıkışını gördüm. Benim adımlarımı hızlandıran odadan çıkışı değildi, Zeliha'yı odaya kilitlemesiydi.

"Ne yapıyorsun sen?!" Zeliha kapıyı yumrukluyordu.

"Ağlama, geleceğim."

"Hayır hayır böyle bir şey yapamazsın!" Anahtarı elinden koparmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Ben çıktıktan sonra kapıyı aç. Evden de çıkmayın. Aşağıda birileri var, eve kimse giremez. Geleceğim ben." Kapıya vuruşlar sertleşti, Zeliha var gücüyle bağırıyordu.

"Hayır izin verme," dedi bana. "Açın kapıyı. Yalvarırım ağabey, dur."

Fetih bu bağırışlara kulak tıkadı ve gitmeye kalkıştı ama önüne geçtim. "Nereye gidiyorsun sen?"

"Geleceğim, Zeliha'yı yalnız bırakma." Acelesi vardı, delicesine. Laf anlamayan, kalın kafalı bir adam olduğunu anlamak için uzun bir za-

mana ihtiyacım yoktu. Ona söylemedim kendim yaptım. Kapı anahtarına yöneldiğim vakit karnımdan tuttu ve ayaklarım yerden kesildi.

"Ne yapıyorsun?" Saniyeler içinde oturma odasına bırakıldım, ayaklarım öne doğru savruluyor, beni havalandıran elleri tırnaklayarak açmaya çalışıyordum ama hiçbiri sonuç vermiyordu. "Manyak mısın nesin sen?" Beni bıraktığı odadan çıkmak istedim ama benden daha hızlı davrandı. Beklenmedik her davranış sizden daha hızlı olurdu.

Kapıyı üzerime kapatıp kilitledi.

Elimi var gücümle dehşet içinde kapıya geçirirken, "AÇ ŞU KAPIYI!" diye bağırdım.

Anahtarı buğulu cama vurdu ardı ardına iki kez. "İnsanca rica ettim senden. Sen istedin bunu." Ayak tabanımı kapının orta yerine geçirdim.

"Bu kapıyı açmazsan kapıyı pencereyi indiririm. Seni bu evden rezil rüsva ederek çıkarırım."

"Doktor."

"Bir daha Zeliha'ya da yaklaştırmam seni. Uzaklaştırma kararı aldıracağım. Seni rezil kepa..."

"Doktor."

"Aç şu kapıyı başlatma doktoruna. Bu ne cüret..." Buğulu cama avcunun içini geçirdiğinde korkuyla bir adım geriye gittim. Benim ayağım camı kırmazdı ama o avuç içi camı kıracak sandım.

"Anahtarı kapının altından bırakıyorum," dedi tane tane. "Zeliha'yı odadan çıkarıp sakinleştir. Geleceğim."

Yere eğildim anahtarı hızla almak için ama kapı altından uzatmadı. Elimi çabucak çekmesem metal hızla çarpacak, ciddi bir zarar verecekti derime. Anahtar karşı koltuğun altına hızla savruldu ve dış kapının kapanma sesi geldi.

Gitmişti.

Zaman kaybetmeden koltuğu itip anahtarı aldım ve odadan çıktım. Tek bir amacım vardı, bağıran Zeliha'yı çıkarmak.

Kilidi açtığım gibi, "Gitti mi?" dedi korkuyla. Koştu ve çıkış kapısına vardı ama açmadan engel oldum. "Gelecek," dedim. Emin değildim, sadece çıkmasına izin veremezdim, dışarısı akbabalarla doluydu. Beni dinlemedi, kapı koluna asıldı.

"Zeliha çıkamazsın dışarı. Geleceğim dedi, gelecek. Sa..."

"Sedat'ı buldu!" diye haykırdığında omuzları sarsıldı ellerini yüzüne

kapatırken. "Onun haberi geldi. Öldürmeye gitti." Elleri yüzünü hırpalıyordu. Avuç içlerini ardı ardına başına geçirdi. Beni bir kez daha ezip geçmek istedi ama gücü yetmiyordu.

"İzin veremem! Çıkmana izin veremem. Hiçbir şey yapmaz. Birini öldürmek o kadar kolay değil. Öldürecek olsa dün yapardı zat..."

"ÖLDÜRECEK!" diye çaresizce bağırdığında, delirmiş gibi kendine zarar veriyordu. Yüzünü çiziyor, saçlarını çekiştiriyordu. "Silahı yanındaydı. Benim yüzümden. Anlattım da her şeyi. Öldürecek. Dün olmadı ama bugün öldürecek. Silahı yanındaydı, yalvarırım bırak gideyim! Yalvarırım! Engel olacak tek bir kişi bile yok. Kan davasına dönüşecek. Hayatını yakacak. Benim için hayatını yakacak!" Ayakta duramadı daha fazla, çaresizce yere çöktü. Ona bırak öldürsün, diyemiyordum. Üzüldüğü ölen kişi değildi, ağabeyinin ömrünün son anına kadar üzerinde taşıyacağı suçtu.

Ben de eğildim, önüne oturdum. "Ne olursa olsun çıkmana izin veremem," dedim, elimden bir şey gelmeyişi bakışlarım kadar hareketlerime de yükledi çaresizliği. Zeliha'yı anlıyordum. Bir kardeşim yoktu ama eğer olsaydı dünyanın en kötü şeyi de başıma gelmiş olsa kardeşimin dönülmez bir şey yapmasını istemezdim. Ben yapardım, o yapmasın isterdim.

"Engel olacak kimse yok." Nefes alamıyordu konuşurken; gözyaşları durmaksızın akıyor, tişörtünün üzerine damlıyordu. "Bırak. Yalvarıyorum sana Efsun abla." Başını bacaklarıma koydu. Yalvarıp yakardı. Ona zarar veren kişinin değil onun da canı söz konusuydu sanki. Söylediği şey yaşanırsa tek bir kişi ölmeyecekti. Zeliha'nın sırtına binecek yükü biliyordum.

Hayır Efsun, sakın!

"Efsun abla," dedi. Yaşları bacağıma akıyordu, teni elimin altında morarmıştı.

"Zeliha lütfen." Bedeni bacaklarımın üstünde can verir gibi titremeye başladı. "Bana bak!" Başını kaldıramadığı an 'gibi'nin fazla olduğunu anladım. Nefes bile almıyordu. "Zeliha bana bak!" Yaşlı, baygın bakışları yapmamam gereken şeyi yaptırdı bana.

"Tamam." Vicdanıma yenik düştüm. "Tamam gidiyorum ben. Gidip ağabeyini alıp geliyorum. Sakın çıkma evden. Aklının ucundan bile geçirme. Aşağıda bir ton insan var sana engel olacak. Gidiyorum, ağabe-

yini de alıp geliyorum. Bekle tamam mı beni?"

Gözlerini silip yerimden kalktım. "Ben hariç hiç kimseye kapıyı açma. Arkamdan da kilitle." Sehpanın üzerine bıraktığım araba anahtarını aldım, Zeliha'nın ne dediğini duymadım bile. Daha fazla durursam burada Fetih'e yetişmem imkânsızdı. Aracının önüne kesersem onu eve gelmeye ikna ederdim. İkişer üçer indiğim merdivenlerle çıkışa yönelirken kapıyı açtığım gibi beni bekleyen bir orduyla karşı karşıya geldim. Bir camla çarpışırcasına geri gittim.

"Bir sorun mu var Doktor Hanım?" diye sordu. Kimse adımı bile bilmiyordu ama hepsi akıllarınca evimi koruyordu.

"Fetih nereye gitti?"

Aracımın kapılarını açarken, "Kesin emir var evden çıkamazsınız. İçeri girer misiniz?" dediler ve aniden etrafımı sardılar. Araca binsem bile hareket etmem için onları ezmem gerekiyordu.

"Bakın ben Fetih Karadere'ye benzemem! Ya sen şimdi bana Fetih'in nereye gittiğini söylüyorsun ve yolumu açıyorsun ya da ben polis, jandarma ne varsa buraya döküyorum. O belinizdeki silahlar sayesinde bir bir tutuklanıyorsunuz ve size emanet ettiği kardeşini burada her tehlikeye açık bırakıp paşa paşa polislerle gidiyorsunuz! Fetih beni değil kardeşini size emanet etti. Onu riske atmak isteyen var mı aranızda?" Ben tek tek onlara, onlar birbirlerine baktılar.

"Cevap verecek misiniz? Fetih nereye gitti?"

Birbirini takip eden bakışlar, endişenin peşinden gidiyordu. Aksi takdirde dediğimi yapacağımı anlamışlardı. Tek mantıklı yol vardı, onu seçtiler.

"Bu yolu takip edin, Seyrantepe Köprülü Kavşağı'na çıkacaksınız. Nereye gitti biz de tam bilmiyoruz." Aracın kapısını açtım, tam girecekken son anda başımı geri çıkardım.

"Zeliha olur da evden çıkmaya çalışırsa benim ve ağabeyinin geleceğini kibarca söyleyerek eve geri girmesini sağlayın. Hır gür yapmadan, kaba kuvvet kullanmadan. Canını yaktığınız takdirde Fetih de bana benzemez, böyle insanca konuşmaz sizinle."

Bildikleri gerçeği onlara hatırlatırken gözüm arkada kalsa da emniyet kemerimi bile bağlamadan aracı tekerleklerin yerde tiz bir ses çıkaracağı kadar hızla hareket ettirdim. Üzerinde olduğum caddede her araca makas atıp geçerken, arkamdan çalınan kornaların birer küfür olduğu-

nun farkındaydım.

Elim telefona gitti ve o an yapabileceğim tek mantıklı şeyi yaptım. Yavuz'u aradım. Etrafımdan rüzgâr gibi geçen ceviz ağaçları başımı döndürüyordu.

"Efendim?" diye açtığında nedenini bilmeden bağırarak konuştum.

"Yavuz, Efsun ben! Doktor Efsun!"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Efsun?" dedi şaşkınca. Bu numarayı bana verirken aramayacağımı en çok o biliyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Ben kimi arayacağımı bilemedim!" dedim, telaşımın onu telaşlandıracağını biliyordum. "Ben sanırım birazdan silahların arasında kalacağım!" Cümlelerimden sonra sessizleşiyordu konuşma.

"Bir saniye bir saniye," dedi. Onun telefonda duymaktan korktuğu şeyleri ben yaşıyordum. "Neredesin sen, ne oluyor orada?"

"Bilmiyorum!" Sesim sahiden titriyor muydu yoksa onu korkutmak için küçük bir oyun muydu ayırt edemiyordum. "Polisi ararsam derdimi anlatamam diye seni aradım. Çok korkuyorum. Hayatım tehlikede!"

Bir hareketlenme olurken arka tarafta, "Sakin ol önce. Takip mi ediliyorsun?" O an dürüst olmayı tercih ettim.

"Hayır," dedim. "Yani evet."

Takip edilmiyordum, takip ediyordum. "Bilmiyorum, çok korkuyorum. Çok ıssız bir yoldayım. Başıma bir şey gelirse kimsenin ruhu bile duymaz burada."

Bir tabela arıyordu gözlerim ama yollar ve ağaçlar vardı sadece. "Efsun sakin ol. Ölmeyeceksin. Bana hangi yöne doğru gittiğini söyleyebilir misin?" Yüzüm ekşidi, direksiyona vurdum avcumu. Oyun oynamıyordum, gerçek bir korkuydu bu.

"Bilmiyorum! Etrafımda bir sürü ceviz ağacı var. Seyrantepe Kavşağı'nda olduğumu biliyorum sadece." Çok ileride bir karartı görmeye başladım. Yaklaştıkça karartılar arabalara dönüşmeye başladı.

"Tamam," dedi tekrardan. "Konumunu aç. Ben gerekli ekipleri dahil ediyorum işin içine. Ben de çıkıyorum. Gidebildiğin kadar git, durmamaya çalış. Aracın kapılarını kilitle. Biz yolunu kesmeye çalışacağız. Korkma, dikkatli kullan. Telefonu da kapatma." Konumu hızla gönderdim ve telefonu ön tarafa koydum.

O an ardı ardına arka tarafa emirler verirken benim gözüm araçlardaydı. Belki ben yetişemedim ama şu an bana karınca gibi gözüken bir araç durdu. İşin doğrusu bir araç kafilesinin yolunu kesti. Onlardı. O

değildi. Onlar. Herkes.

"Efsun duyuyor musun beni? Ses ver, konuş benimle!" Ne Yavuz'a cevap verdim ne de telefonu kapattım, aracı durdurduğum an indim. Yavuz'a söylediğim her yalan gerçeğe dönüşüyordu birer birer. Silahlar çekilmişti. Ve benim adımlarım korkunç bir cahil cesaretiyle o tarafa doğru gidiyordu.

"Fetih hayır, hayır. Fetih dur!" Canının kıymetini bilmeyen insanlar yaşamak istemez fikri yanlıştı. Onlar da yaşamak isterdi. Ölmek gibi bir amaçları olmazdı. İntihara girişmezlerdi. Canının kıymetini bilmeyenler zorluk gördü mü canını ikinci planda bırakacak kadar ahmaklaşırlardı.

Ahmaktım. Fetih'in silahının önüne geçtim.

Kartal kadar keskin olan gözleri beni bulduğunda canına göz diktiği pislikten bana düştü gözleri. Nefret yerini şaşkınlığa bıraktı. "Sana evden çıkma demiştim!"

"İndir silahını. Birini öldürerek çözemezsin. Ölüm onun için kurtuluş. Yapma, indir silahını!"

Dudaklarının ucundan sarkan kelimeleri tükürmedi yuttu. Ağzı defalarca kez bana açıldı ama ne söyleyecekse sustu. Çenesi titriyordu. "Emir," dedi yine. "Al doktoru aradan. Araca bindir, inmesine de izin verme." Geçen sefer araca binene kadar bizi koruyan beden bana doğru gelecekken elimi kaldırdım.

"KAL YERİNDE!" diye bağırdım. Sırtımı kimlerin silahına döndüğümün farkındaydım. Bu gerçek bacaklarımı titretti. *Hata yapıyordum. Değmeyecek insanlar için hata yapıyordum.*

"Fetih, Zeliha seni bekliyor." Sesim yumuşaktı, halbuki daha bugün onu bir daha eve almayacağımı söylemiştim. "Deli gibi ağlıyor. Ben çıkıp gelmesem onu zapt edemezdim. Elimin altında fenalaştı. İyi değil." Bana bakmamak için gösterdiği direnişi kamçılıyordum. Kaçıyordu gözlerimden ama beni dinliyordu.

"Kardeşin seni bekliyor. Hadi gidelim. Bu adamın hak ettiği şey ölüm değil. Bu kadar kolay değil. Zeliha'ya yaşattığının bedeli bir kör kurşun değil."

"Emir." Kalın kafalıydı, konuşarak anlaşılacak bir insan mıydı da ben ona laf anlatıyordum? "Doktoru al aradan," derken bana doğru gelen bedenle bir adım geriye gittiğim sırada Fetih'i hedef almış silahın

yönü aniden değişti.

"O SİLAHIN HEDEFİNİ DEĞİŞTİR YOKSA BEYNİNİ AKITIRIM SENİN!"

Bağırdığı yöne dönmedim, o bahsettiği hedefin ben olduğunu biliyordum. Karşı taraf sayıca fazlaydı ve hedeflerinden biri de ben olmuştum. Yanlış yöne sırtım dönüktü.

"Gökte ararken yerde bulduk sürtüğü," dediler. Bana. Onları öldürmek isteyen Fetih'ten daha fazla nefret ediyorlardı benden. İnsanoğlu ne kadar suça bulanmış olursa olsun okları yönelteceği son kişi yine kendisi olurdu. Öyle bir zaman gelirdi ki bir tecavüzcü bile tecavüzü açığa çıkarandan nefret ederdi.

"Senin yerinin göğünün yerini değiştirip yedi sülaleni sikerim orada! Efsun arabaya geç!" İsmim ilk kez onun ağzından çıktı ve o an, hazırda beklettiği silahın tetiğini ezdi. "Fetih hayır!" Bu ısrarım, beni de öldürme isteğiyle doldurup taşırdı onu. Öfkeli bakışları bana da taştı.

"Bak ben doktorum. Onu vurduğun an ilk müdahaleyi yapacağım. Beni Zeliha'ya bunu yapanı kurtarmak zorunda bırakma. Bununla da kalmayacağım o silahı senin sıktığını da anlatacağım polise."

Bana baktı. Bir yakınlığımız olsa muhakkak hayal kırıklığı olurdu gözlerinde. Zeliha bunları duysa çok üzülürdü mesela. Fetih başını sallayarak güldü. "Ben bu orospu çocuğunun canını alacağım sen de sadece izleyeceksin. Hiçbir halt yapmayacaksın!"

Başımı iki yana sallarken, "Yapacağım," dedim. Yapacaktım. "Yapmak zorundayım. Beni, kurtarmaya çalıştığım kızı o hale sokan kişiye yardım etmek zorunda bırakma. Polise de ölmüş biri için değil senin için ifade vereceğim. Zeliha'yı da mı düşünmüyorsun? Hapse girersin Fetih, hayatın biter. O ölür gider senin hayatın biter!"

Bana bakmak istemedikçe karşı koyamadığı bir kuvvet dikkatini dağıtıyor ve beni görüyordu. "Kafasını taşla ezeceğim sonra da elimi kollumu sallayarak kardeşimin yanına gideceğim," dedi. Neyine güveniyordu, ona bu cesareti kim veriyordu bilmiyordum ama direttim.

"Beni de öldürüp cesedimi yok edersen bu dediklerini yaparsın." Birkaç dakika içinde burayı kolluk kuvvetleri saracaktı ve geldikleri an biri öldüyse kimin yaptığını söyleyecektim. Bir tecavüzcüyü gizlemediğim gibi bir katile de göz yummayacaktım. Kimin kimi öldürdüğü önemsizdi benim için. Fetih'in kaşları yükseldi ve beni izledi. "Polisi

aradım geliyor," dedim. Söylediklerim ona varıyor mu varmıyor mu bilmiyordum.

"Sen bilirsin," dedi varmadığını belli edercesine. "Senin gözünün önünde olmasın diye uğraştım ama sen bilirsin. Alın doktoru."

Emir ve adını bilmediğim bir kişi daha beni aradan almak için hareket ettiğinde yapmamam gereken her şeyi yaptım. Üstüme gelenlerden kaçmak için geri adım atmaya yeltendim ve aniden beni öldürmek için vakit kollayan insanların içine düştüm. Telaş mantığımı kamçılamış, hareketlerim mantıksızlığın etrafında dönüyordu. Geriye gidişimi açıklayacak tek bir anlam yoktu.

Dört bir yandan eller uzandı bedenime, hangisinin dost hangisinin düşman olduğunu anlayamayacağım kadar fazla ve karmaşıktı. Emir denen adam bir adım geride kalsa yanlış bir ele düşecektim, beni hızla kendine çekti ama arkamda ne yaşandı da Fetih Karadere'nin silahı ateş saçtı bilmiyordum. Ağzımdan çıkan çığlığı örtemedim.

Fetih birini vurdu, arkadan acı dolu bir ses yükseldi.

Kalbim göğüskafesimde bir top gibi sekiyordu. Dehşetle arkama baktım. Sedat'ın avcunun içi parçalanmış silahı düşmüştü. Fetih'in adımları hoyratça onlara doğru ilerledi, elinin acısıyla kıvranan Sedat'ı ensesinden yakalayıp kendine siper etti. Bu, dünün tekrarıydı ve bu kez onlarca kurşunun ucunda ben değil Fetih vardı.

"O ağzın bir daha bu kadınla ilgili açılsın senin ağzını kurşunla doldururum."

"Fetih yapma."

Hayır dün tekrar etmiyordu. Ben oradan çıkmak için insanlara tehditler savuruyordum ama o öldürmek istiyordu. Geçmiş ve gelecek birbirinin üzerine devrildi, aynı suyun içinde karıştılar. Bazı insanların ölmemesi gerekirdi. Bazı insanların yaşaması için bazı insanların ise kurtulmaması için ölmemesi gerekirdi. Dünya üzerinde en korkunç ihtimal o mahlukatın tek bir an bile korkmadan, yaptığının bedelini senelerce ödemeden tek bir anda gözlerini kapatmasıydı. Ölecekti ve orada bitecekti. Zeliha yaşadıklarından senelerce kurtulamayacak ama o ölecekti ve onun için her şey bitecekti.

Fetih kafasını ezdiği adamın kulağına bir şey fısıldadı.

Bir ölüm meleği, canını alacağı bir kişinin kulağına eğildi ve konuştu. Ne söylüyordu bilmiyordum ama bu sözler Sedat'ın duyduğu son cümlelerdi. Birazdan ölecekti, katili ölümünü kulağına

fısıldıyordu.

Siren seslerinden önce fark ettim yolun iki ucundan üzerimize doğru gelen araçları, hiç kimse fark etmeden. Emir'in kasıklarına hiç beklemediği anda tekme attığımda benim öncesinde fark ettiğim araçlar görüldü ve polisin siren sesi yolu doldurdu.

Fetih, Sedat'ı hızla öne doğru savururken silahı beline koymasıyla benim elimin beline gitmesi bir oldu. Ellerimiz birleşti. Ellerim mi buz gibiydi yoksa onun elleri mi çok sıcaktı bilmiyorum ama tezat iki ten birbiriyle savaşmaya başladı ama soğuk eller kazandı. Fetih'in silahını belime koydum ve üzerimdeki hırkayı bedenime bastırıp uzaklaştım ondan.

Bir silah daima korku vermezdi, aksine bir polisin silahı müthiş güven verebilirdi. Polislerin sesi tüm gürültüyü bastırdı ve aniden bir güven çemberinin orta yerinde buldum kendimi. Saniyeler öncesine kadar bu ülkede polis yokmuş gibi caka satan herkes muma döndü ve adım duyuldu.

"Efsun," dedi Yavuz. Tanıdık bir ses, günler önce duymaya tahammül edemediğim ama şimdi bana iyi gelen o ses, korkumu daha çok azalttı. Hızlı adımları bana ulaştığında, belimdeki silahı bilmeden ve oldukça ince bir düşünceyle yanıma geldiği gibi silahını görünmez kıldı. Bu, günlerdir beni öldürmek isteyen onlarca insandan sonra kıymeti anlatılamaz bir incelikti. Halbuki burada silahından korkmayacağım kişilerden biriydi.

Yavuz omuzlarıma dokundu ve, "İyi misin?" dedi. Basit bir soruydu ama soran uzunca bir süredir yoktu. Evet diyemeyeceğimi fark ettim. Ellerime dokundu ve ikimiz de titreyişini izledik.

"Onlar," dedim karşı tarafı gösterirken "Bir anda yolumu kestiler," derken yerden sürüklenerek kaldırılan Sedat'ı gösterdim. "Öldürecekti beni. Yanlışlıkla kendilerini vurdular," diye devam ettim. Arkadan kelepçelenen bedenlere bakarken gözüm Fetih Karadere'ye yönelen polise kaydı. Fetih bizi izliyordu.

"Onun olayla bir ilgisi yok," dedim üzerinde başka silah olmamasını umarak. Silahını alırken onun üzerinin aranacağını biliyordum. "O da benim gibi ortada kaldı."

Fetih polis memuruna, "Temizim," dese de üstü arandı.

"Sanırım buradan tesadüfen geçiyorlardı. Beni görünce yardıma gel-

di." Fetih bana bakıyor, ne onay veriyor ne de reddediyordu.

Sedat ağzını köpürterek, "Yalan söylüyor," diye bağırdığında herkesin dikkatini dağıttı. Ensesinden bastırılıp polis arabasına bindirilene kadar da bağırıp çağırmaya, bizi suçlamaya devam etti ama dinlenmedi.

"Bu adamlarla ne alakanız var?"

"Bir hastamla ilgili bir durum galiba. Bilmiyorum Yavuz," dedim ve ağrım varmış gibi yüzümü ekşittim. "Neye uğradığımı şaşırdım." Korktuğum bir ihtimal vardı ve çok da geçmedi gerçek olması.

"İkinizin de ifadesi alınacak. Bizimle karakola gelmeniz lazım." Belimdeki silah ağırlaştı, Fetih'le göz göze geldik ve suskunluğunu bozdu.

"Neyin ifadesi? Ne anlattıysa o yaşandı," dedi Fetih. Silahının ruhsatı var mıydı? Daha önce bir vukuat işlemiş miydi? Bu sorularla ellerimi Yavuz'dan çekip üzerimdeki hırkaya bastırdım.

Yavuz ellerinden ayrılan ellerime bakarken başka bir polis memuru girdi araya. "Gelmek zorundasınız. Zorluk çıkarmayın. Hüseyin yardımcı ol ikisine de," diyerek beni de hedef gösterdi.

"Yavuz Bey," dedim telaşla. "Sizinle bir şey konuşabilir miyim?"

Üniforması farklı olan tek kişiydi aralarında. "Efsun sen hiç iyi değilsin," dedi. Yüzümde ne görüyordu bilmiyorum ama iyi değilmiş gibi davrandığımı sanıyordum. Halbuki gerçekten iyi değildim. "Gel biraz şöyle." Elini belime yerleştirip arabalardan birine doğru yürüttü. Kapıyı açtı ve oturmamı bekledi.

"Yavuz Bey," dedim kısık sesle.

"Yavuz," diye düzeltti.

"Yavuz," dedim. "Benim seninle çok önemli bir şey konuşmam lazım. Çok önemli ve benim yardım isteyebileceğim hiç kimse yok. Burada yaşananlar da onunla ilgili." Arabanın ön camından ileri baktım. Fetih gözlerini dikmiş bizi izliyordu.

Aramızdaki mesafe onun bedenime doğru eğilmesiyle azaldı. Geri çekilmek istedim ama yapmadım. Bir zafiyet vardı ve açıkça bunu kullanıyordum. Tam olarak sıfır noktasındaydım. "Sorun ne? Dinliyorum seni."

"Önemli ve bu kadar insanın içinde anlatabileceğim bir şey değil. En azından polislerden önce seninle konuşmam lazım. Ve ifademi vermeden konuşsam çok daha sağlıklı ilerleyecek süreç." Gözlerimi kapattım ve elimi yüzüme örttüm. Geriye doğru ittim kendimi, bulduğum ilk fırsatta. "Her şey çok karışık. Ne yapacağımı bilmiyorum, tek başı-

mayım. Canım bile tehlikede, kimseden yardım isteyemiyorum. Herkese yabancıyım."

"Efsun..." Yumuşak sesine bana dokunuşu eklendiğinde irkildim. Bana zarar veriyormuş gibi bir tepki vermekten ölesiye korkuyordu. "Sakin ol. Buradayım ben. İfaden alınsın sonra çıkıp bir yerde konuşalım. Sen bana her şeyi baştan anlat. Canının tehlikede olduğu yok. Bir telefon uzağındayım, gördün." Eli saçlarımdaydı, tenime doğru kayacaktı. Bunu istemiyordum. Telaşla geri çekildim.

"İfadeyi gün içerisinde gidip versem önce seninle konuşsam olmaz mı? Lütfen," desem bile gözleri hayır diyordu. "Tamam," dedim son kozumu da oynarken. "Elinden bir şey gelmiyorsa yapacak bir şey yok o zaman." Araçtan çıkmak için ilk hamlemi yaptığımda başım dönüyor gibi sarsakladım ve tutunacak bir dal aramadım, zaten onun beni tutacağını biliyordum. Silahın birkaç adım üstünden belimi yakaladığında saniyeler önce kaçındığım teması ben sağladım, elimi telaşla eline bastırdım. Silahı hissederse ne yapardım bilmiyordum.

"İyi misin?" Gözlerimi kapattım ve elini var gücümle sıktım. Bu onun için iyi olmadığımı gösterirdi. "Başım döndü." Yüzlerimiz dip dibeydi. "Hâlâ da dönüyor," dedim sancılı bir sesle.

İleriye doğru, "Su getirin," diye bağırdı ama insanlar bizi duyamayacak kadar uzaktı. Sadece bir kişi duydu. Yavuz, "Bekle Efsun, kalkma sakın yerinden," dedi ve su almak için uzaklaştığında gidişini izledim. Fetih'i aradı gözlerim, boşluktan başka bir şey karşılamadı beni ama siyah arabadan bir beden çıktı, elindeki suyla Yavuz'dan önce bana ilerledi. "Ne oldu?"

"Bir şey yok," dedim. Ten rengim gerginlikten bembeyaz bir hal almış olacak ki bu kadar insan yaptığım role inanıyordu. Fetih Karadere arabanın dışında suyu avcuna döktü. Islattığı elini aniden yüzüme temas ettirirken dağılan örüğümden fırlayan saç tutamlarını geriye doğru itti.

Suyu dudaklarıma uzatırken bozuntuya vermeden içtim. "Aptalsın!" dedi son birkaç yılda tanıdığım en kalın kafalı adam. Soğuk elini aniden ensemde hissettiğimde irkildim.

"Asıl sen aptalsın!" diyerek temasından kurtuldum. "Islatma daha fazla. İyiyim bir şeyim yok."

"Ben sana evde kal, demedim mi?" Şişeyi elinden zorla çekip aldım.

Üstümü başımı ıslatıyordu durmadan.

"Bir şeyim yok. Roldü yaptığım. Belimde silahın var. Bu halde karakola gelemem." Kısa zaman unutup tekrar hatırladığı gerçekle kısık sesle küfretti.

"Sen gerçekten aptalsın. Ver şu silahı bana!"

"Bana bir kez daha aptal dersen suratına yumruk atacağım. Paşa paşa ifade vermeye gideceksin. Ne halt yapmayı düşünüyorsun o silahla?"

Yavuz'un bize doğru ilerlediğini fark ettiği an belime uzandı ama yüzüne sıçrayan suyla geriye doğru çekildi. Elinin tersiyle yüzünü silerken, "Git ifadeni ver gel. Olayı her şeyiyle anlatma. Yolumu kestiler. Sen de durdun. Beni korumaya çalıştın. Bir bilgin yok. Zeliha seni evde bekliyor. Bir kardeşin olduğunu hatırla artık!" dedim.

Polis memuru Fetih'e aracı gösterirken, "Karakola," dedi.

"Doktor Hanım'ı ben getireceğim," dediğinde Yavuz, derin bir nefes aldım. Fetih'le birbirimize bakarken haklı çıkmanın ince gururuyla üstten bir bakışla onu süzdüm.

Çöktüğü koltukta acıyla kıvranan bedenin kanaması yoktu ama yarası kötü durumdaydı. Bir kez bakmayı teklif etmiştim ama istememişti. Tekrar etmemiştim her ne kadar ben sebep olsam da o yaraya. Çünkü ağrısı sesinin yükselmesinin önüne geçmiyordu. İfadesini verip geldiğinden beri köpürüyordu.

Bağıracağını anladığım zaman işaretparmağımı ona doğru savurdum. "Ben Zeliha'yı senin sesini odadan duysun diye başka odaya göndermedim. Bağırma!" Ağzının içine geri tıktığım kelimelerle iyice kırmızıya çalan yüzü boğaya dönmüşken elini ensesine geçirdi.

"Ne kalın kafalı bir adamsın sen öyle. Evet, ben çağırdım polisi, yine olsa yine yaparım." Yerinden kalkıp üzerime doğru yürüdü.

"Ben kardeşime yapılanı hâkimin ağzından çıkacak iki kelimeye mi bırakacağım?" dedi. Cümleler yüzüme âdeta tükürülüyordu. "O orospu çocuğu yaşamayı hak etmiyor. İçeri girecek; devlet onu besleyecek, adalet yerini bulacak öyle mi?" Bağırıyorduk ama sesimiz yüksek değildi. Tamamen bakışlarımızdı bağıran.

"Aynen öyle olacak! Ayrıca devlet onu besleyecek nasıl bir düşünce? Bu mu senin hakka hukuka bakışın? Senelerce dört duvar arasında sürüneceğine sen tek bir kurşunla canını alacaksın ve adalet bu şekilde

sağlanmış olacak. Asıl bu mu adalet? Sonra öyle bir pislik yüzünden hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin. Zeliha ne olacak? Şu kızı düşün artık! Kör olma bu kadar, öldü öldü dirildi sen gelene kadar. Gözünde yaş kalmadı. Yükü ağır zaten bir de ağabeyi mi katil olacak? Kendini suçlamayacak mı? Düşün artık bunları!"

Devamlı olarak bir şeylere zarar verme huyu devam etti ve avcunun içini alnına geçirdi. Bir insanı nefesini kesmeden öldürmenin en temiz yolu özgürlüğünü elinden almaktı. Yavaş yavaş can verirdi, dünü yarınından kötüleşirdi. Bedenle birlikte ruh da bir zindana girerdi, gökyüzü bir velinimete dönüşürdü. Bu uzun aşamalı bir can pazarıydı. Kan dökülmezdi.

"Bir bok olmayacak bana! O şerefsizin başını taşla ezeceğim sonra da elimi kolumu sallayarak kardeşimin yanına geleceğim. O çok güvendiğin adalet dört dörtlük işlemiyor bu ülkede! Var artık bu gerçeğe! Senin işine gelenle olan bir değil."

Ne olursa olsun kendisine bir şey olmayacağını düşünmesi hayrete düşürüyordu beni. Açıkça onu şikâyet edeceğimi söylüyordum. Suçunu asla gizlemeyecektim. Bu güvenin altında ya izini kaybettirmesi ya da izimi kaybettirme planı vardı, aklıma başka bir şey gelmiyordu.

"Benim de mi başımı taşla ezeceksin? Suçunu asla gizlemem Fetih. Ne onun ne de senin suçunu gizlerim. Efsun, böyle bir şey yapmaya kalkarsan önlemimi alırım seni de kaldırırım ortadan, de. De ki ben de ona göre önlemimi alayım."

Parmak uçlarını kapatıp gözlerine bastırdı. "Ya sabır," çekti. "Seninle ne ilgisi var bunun?" diye sorulabilecek en saçma soruyu sordu.

"Bu soruyu gerçekten soruyor musun?" başını salladı ve tekrar etti aynı zırvalıkları.

"O yaşamayacak. Ne dersen de ne yaparsan yap o yaşamaya..."

"Fe-tih..." Adı hecelerce döküldü dudaklarımdan. "Bak, madem bu kadar gücünüz var, birini rahatlıkla öldürüp aradan sıyrılacak kadar kendine güveniyorsun bunu adamakıllı kullan. Yık avukat ordusunu ortaya." Sakinliğim bıkmış olmamdandı. Ağabeyini ikna etmek Zeliha'ya kalmasın istiyordum.

"Gücünü kullanacaksan işleyeceğin cinayeti örtbas için değil o içeride kendini sabahtan beri senin için harap eden kız için kullan. Neler yaşanacağını sana anlatayım mı? O ölecek ama Zeliha her gece kâbuslar-

dan uyuyamayacak." Çok kısa bir an, birinin bir başkasını öldürmemesi için çaba harcadığımın gerçeği yüzüme vurdu. Ben ne yapıyordum?

"Ve kendi kendine diyecek ki o en azından öldü ama ben yaşıyorum. O kurtuldu ben çekiyorum. Dün gece aynı odada kaldık, belki saat başı uyandı. Neler gördüğünü hayal edebiliyor musun? Edemezsin. Kırk yıl otur şu köşede, zorla kendini biraz olsun hayal edemezsin. Peki o kâbus görürken buna sebep olan kişi ne olacak? Çoktan ölmüş olacak. Yani bedeni artık iyi kötü hiçbir şeyi hissetmeyecek Zeliha'nın aksine." Gözlerine bastırdığı parmaklarını çekti ama bana bakmadı. Yeri izliyordu.

"Tamam," dedi çaresizce.

"Mutlu olduğu anlarda aniden çökecek. Ne olduğunu anlamayacaksın bile. Az öncesine kadar kahkaha atan kardeşin aniden gözünün önünde eriyecek. Sen o an aklına ne geldiğini hiçbir zaman bilmeyeceksin. Saatlerce dil dök, sana anlatmayacak. Onun mutlulukları azalacak, diğeri toprağın altında, ölümü de ancak üç dört dakika sürecek. Zeliha bazen uyumadan önce ölmeyi bile başaramadığını hissedecek. Bana söylediği ilk şey neydi biliyor musun hastanede?"

"Tamam."

"Beni neden kurtardın, demişti. Çünkü ölmek bazı insanlar için kurtuluş gibidir. Çok çaresiz ve çok suçlu insanlar gibi. Zeliha çok çaresizdi. Öldürmek istediğin kişi de çok suçlu."

"Tamam, dedim." Yüzüme bakmayı bırak sırtını da döndü. Biraz daha anlatsam, bazı şeylerden bahsetsem kulaklarına örtecekti ellerini sanki. Omuzları çökmüş neredeyse kambur duruyordu.

"Dök buraya dökebildiğin kadar avukat. Göz açtırma kimseye. Fetih bu seninle son konuşmam. Ya Zeliha'nın ağabeyi olduğunu hatırla ya da geriye çekil ben ne yapılacaksa yapayım. Sana ihtiyacım yok. Ben bir şeylere kalkışırken senin varlığından bile bihaberdim. Bana adaletin olmayışını anlatıyorsun, tozpembe baktığımı söylüyorsun ama ben aptal değilim. Her şeyin farkındayım ve ne gerekiyorsa onu yapacağım. Yarım saatimi alır. Bu ülkeyi ayağa kaldırmam yarım saatimi alır. Gürültü çıkarmam gerekiyorsa gürültü çıkaracağım. O senin güvenmediğin adaletin yapacağı haksızlık halkın sesine kadar. Olayı her ne kadar Zeliha'yı en az yıpratacak şekilde halletmeye çalışsam da olmuyor. Gürültü çıkarmaktan olayı ülke gündemine taşımaktan başka çarem kalmıyor."

Sessiz sedasızdı. Nasıl acı çektiğini, bu söylediklerimle canının daha

çok yandığını görebiliyordum. Ama burada tek umursadığım Zeliha'nın çektiği acı, taşıdığı yüktü. Bir cümle bekledim. Bir onay, bir ben de varım cümlesi. *Olur mu öyle şey, ben onun ağabeyiyim* cümlesini. Ama konuşmadı. Çaresizce kafamı iki yana salladım. Bu gerçekten onunla son konuşmamdı. Benim artık elimden hiçbir şey gelemezdi ona karşı. Arkamı döndüm. Elim Yavuz'u aramak için telefonuma gitti.

"Peki," dedim. Dört harflik bir kelime koca bir hayal kırıklığı taşıyordu. Bu benim hissettiğimse Zeliha'daki yıkımı düşünmek bile korkunç geliyordu. "Zeliha'nın yanına git ve bundan sonra yanında olmayacağını belirt, senden yana bir umudu olmasın en azından. Sarsılır ama bir ailesi olmadığını bilir en azından. Beklemez kimseyi. Sonra da çık evimden. Bir daha da karşıma bil..."

Evin tüm duvarlarını sarsacak, beni yerimden hoplatacak bir gürültü koptu arka tarafımdan. İrice açılan gözlerimle hızla oraya dönerken Fetih'in elini geçirerek parçaladığı aynaya bakakaldım. Cam kırıklarının saplı olduğu elinden kanlar damlarken kırık aynadaki görüntümüz bölünmüştü. Sağlam kalan parçaya da tekrardan elini geçireceği vakit öne doğru atıldım.

Ben daha tepki vermeden iki elini de cam kırıklarının olduğu gümüşlüğe bastırıp zorlukla ayakta dururken omuzları çökmüştü. Devrilecek sandım yerdeki parçaların üzerine. Bu çektiği fiziksel acı değildi; ruhu, parçaları yere dökülmüş kırık aynanın üzerinde dolanıyordu. Ayak tabanları kanıyordu ruhun, camların üzerinde dolanmaya devam ediyordu.

"Efsun," dedi, sesindeki ıstırap ona karşı ilk kez acı hissettirdi bana. Başını kaldırırken bana doğru olan kanlı ellerinden gözlerimi çekip, kanlı olan gözlerine çevirdim bakışlarımı.

Fetih Karadere; rasgele bir yere gömülmemek için kendine şaşaalı bir mezar kazarken beynine sıçrayan ufak bir pıhtıyla aniden ölmüş, kendi kazdığı mezara düşmüştü. Çektiği acı öldüğüne değil, kimsenin yerini bilmediği bir mezarda üstü açık kalışınaydı. Çaresizdi, üstüne toprak atan bile yoktu. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki içine düştüğü mezarda aniden sarsılarak ağlayacaktı sanki. O mezarda ağlayacak; kimse ona yaşıyor damgası vurmayacak, ölüler de ağlayabilirmiş diyeceklermiş gibi.

Nefes alamıyordu, göğsü kontrolsüzce inip kalkıyordu. Dudakları

morarmıştı, gözlerini sabit tutamıyordu. Ölüyordu ve benden yardım istiyordu. Mesleğimden dolayı mı yoksa kardeşini nasıl kurtardıysam onu da kurtarırım diye medet mi umuyordu bilmiyordum. Cevabı bu dünya üzerinde bir tek bendeymiş gibi sordu.

"Benim kardeşime ne yaptılar?"

@novaebook

IV

YÜZE DÖNÜK NAMLULAR

"Bundan sonraki tek bir hamlen yetecek dikişlerinin açılmasına. Kalın kafalısın diye birkaç kez tekrar ettim ama anladın değil mi?"

Sırtını yasladığı banyo duvarında gözleri kapalıydı. Dikişinin kesin olarak patladığını düşünüyordum gömleğinin düğmelerini açarken. Şimdi yarası ve pansumanı tertemiz, kendisi sessizdi.

"Efsun," dedi gözleri kapalıyken. "Sana bir şey söyleyeceğim."

"Dinliyorum."

"Beni sen kurşunladın."

Ağzından hiç beklenmedik ve benim öyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davrandığım gerçeği ansızın yüzüme vururken omzunda olan parmak uçlarım hareket etmeyi bıraktı.

"Yarım saattir demediğini bırakmadın pansuman yapıyorsun diye ama bunu sen yaptın." Gözlerim iri iri açılmış, nefesimi tutmuş ve yüzüne bakıyordum. Tam olarak dediği gibi olmuştu ama bir o kadar da farklı bir durumdu. Ben o söyleyene kadar birini vurmuşum gibi hissetmiyordum ama o kadar açıksözlü oldu ki bedenimi korkunç bir suçluluk kapladı.

Gözlerini yavaşça açtı ve kurumuş dudaklarını ıslattı. İri bakışlarım üzerindeydi. Özür mü dilemeliydim? Nasıl özür dileyecektim? "Yanlış anlama," dedi. "Beni neden vurdun demiyorum, neden açtığın yaraya pansuman yaparken bu kadar yerden yere vuruyorsun dakikalardır, diyorum."

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Kalın kafalı değilim."

"Hayır öylesin."

"Bak, yapıyorsun."

"Ama kalın kafalısın, bunun pansumanla ne ilgisi var ki?" dedim. Tabii ki haklıydım çünkü ben ona pansuman yapmasam bile aynı fikirdeydim.

"Fesuphanallah." Bu kelimeye yabancı değildim ama ilk kez biri bana söylemişti. Garip bakışlarımla yüzünü inceledim. Fesuphanallah. Tuhaftı biraz.

"Gelemez miyim hâlâ?" Kapı minik dokunuşlarla tıklatıldı. Zeliha, Fetih tarafından dışarıda tutulmuştu. Bahane olarak kan görmemesi için denmişti ama asıl sebebi omzundaki yarayı gizlemekti. Etraftaki tüm kanlı parçaları topladım, Fetih de o sıra bezle sildiğimiz ve elimizden geldiğince temizlediğimiz gömleğini giydi ve önünü iliklediği.

"Gelebilirsin Zeliha," diye seslendim. Kapı usulca açıldı ve Zeliha'nın korkak bakışları etrafta dolandı.

"Dikişlik bir şeyi yok, hallettim. Korkma."

"Çok acıyor mu?" diye sordu Fetih'e bakarak. Kıyamıyordu hiçbir şekilde ağabeyine.

"Elim hafiftir benim."

"Muhakkak."

Ellerimi yıkarken başımı geriye atıp onlara baktım. "Ne muhakkak? Buldun benim gibi doktoru. Yüksek kalite, ücretsiz tedavi. Teşekkür edeceğine..."

"Muhakkak dedim zaten."

"İmayla söyledin."

"Birkaç ay önce yemin ettim diye dolanıyordun ortalıkta," dedi hiç fırsatı kaçırmadan. "Ne bu minnet bekleyişi?"

"Görev yerimde olmamayı geçtim, izin günümdeyim. Şansını fazla zorlama."

Alayıma karşılık vermek için dudakları kıvrıldı. Dilini altdudağında gezdirip göz ucuyla bana baktı. Zeliha pürdikkat bizi izliyordu. Arada her an yükselecek bir gerilim varmış gibi hissediyordu sanırım, tetikteydi.

"Asıl sen benim gibi hasta buldun da öp başına koy. Canımı çıkardın burada. Sesim çıkmadı."

İkimizin de niyetinin Zeliha'nın yanında işi şakaya vurmak, yüzündeki o çekingen gülümsemeyi artırmak olduğu belliydi. Anlaşmadan aynı amaç için çabalıyorduk. O yüzdendi bu bakışlar.

Zeliha'ya bakıp göz kırptım. "Bu hep böyle mızmız mı? Sanırım küçükken kendi düşüp ağlayanlardan. Her halinden belli."

Elbette ağabeyini bana karşı kötülemeyecekti. Omuzlarını kaldırdı yukarı bir çocuk gibi. Fetih durmadı, Zeliha'ya ithafen, "Asıl bu hep böyle durmadan konuşuyor mu?" diye sordu. "Susmadı gitti. Pansumanı da ben teklif etmedim ama dakikalardır onu dinliyorum."

Banyodan çıktığımızda salonun ortasında Fetih'le bir süre bakışırken hiç çabasız ne söylemek istediğimi anladı. Elim telefonuma giderken Fetih kardeşine bakıp, "Zeliha hadi sen geç içeri," diyerek odayı gösterdiğinde Zeliha başını iki yana salladı.

"Hayır," diye sızlanırken, "işin başı da sonu da benimle alakalı, çocuk gibi odaya girmek istemiyorum," dediğinde ikimiz de anlaşmadan aynı cümleyi kurduk.

"Çocuksun zaten."

Fetih'le göz göze geldik ve ben onu harcadım. ""Ağabeyinin ağzı fazla bozuk," deyiverdim anında. "En azından bunları duymamak için daha çocuksun. Şimdi yine bir ton çirkin şey söyleyecek."

"Ağzım mı bozuk benim?"

"Adını inkâr et bunu inkâr etme. Küfürbazın tekisin."

Fetih'in mimikleri *hadi ya* dercesine beni bulurken tam cevap vereceği esnada Zeliha'nın havalanmış eli aramıza girdi. "Tamam," dedi uysal bir sesle. "Ben gideyim odaya. Tartışmayın daha fazla."

Denk geldiğimizden beri kısırdöngü içerisinde girdiğimiz laf dalaşlarına maruz kalmıştı. Gülümseyerek başımı salladım. Yanımızdan ayrılırken ikimiz de arkasından baktık. Kapının kapanma sesini duyarken birbirimize döndük.

"Arıyorum Yavuz'u."

"Ben de geleceğim."

"Hayır tek gideceğim."

Kaşları havalandı, tepemde dikilmeye devam etti. "Sebep?"

"Belgeler. Gizlice kopyaladığım belgeler. Yasal değil. Çok büyük bir suç hatta. Görmezden gelebilecek, bu ayrıntıyı atlayacak birine yönlendirmesi lazım beni. Sadece ben olsam çok daha iyi bir ortam olur. Kendim de söz konusuyum. Mesleğim ortada şu an. Kendime bu kadarını borçluyum. Geriye kalan süreçte Zeliha'nın yanında olacaksın zaten."

Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Mesleğin tehlikeye girmeyecek, bunu ben de sağ..."

Bir adım geri gidip başımı iki yana salladım. "Yapma Fetih," diye böldüm onu. "Ne kadar legal olarak sağlayabilirsin ki bunu? Bu işin içinden olan biri kadar güven vermiyorsun bana. Riske atamam. Yapamam bunu kendime. Sorun çıkarma. Buna hakkım var."

Sesim ona nasıl ulaştı bilmiyorum ama biraz önceki netliği bozuldu. Boğazını temizlerken gözlerini kaçırdı. O boşluğa düşerken elim telefona gitti. "Emir geliyor o zaman," dedi çok geçmeden. "Kıyıda köşede oturur. Gözükmez kimseye." Benden önce aradı Emir'i ve gelmesini söyledi.

"Fetih tek gitmem daha doğru diyorum. Neyi anlamamakta ısrar ediyorsun?" diye sordum tahammülsüz bir sesle.

Kapıda olan gözleri aniden beni bulduğunda, "Sen neyi anlamıyorsun?!" diye beklemediğim bir çıkış yaptı. "Görmedin mi bugün olanları? Tek yakaladıkları yerde her şeyin hıncını senden çıkaracaklar. Canın tehlikede, görmüyor musun?"

"Onların derdi sizinle," dedim iyice geriye gidip artık dağılmaya yüz tutmuş balıksırtı örgümü açarken. "Benim olayla alakam yok."

İnkâr ediyordum ama asıl güvendiğim, görüşmeye gideceğim kişinin asker olmasıydı.

"Onların derdi bu saatten sonra bir tek seninle," diyerek bağırmasa da çıkışmaya devam etti. Ben aynanın karşısındayken o yansımamdan beni izliyordu. "Bize güçleri yetmez. Yatıp kalkıp o şerefsizin canını almadığım için içten içe dua edecekler sadece. Ya sen? Her boku ortaya çıkaran sen? Canının niye bu kadar kıymeti yok senin? Hangi akla hizmet onların namlusuna sırtını döndün? Ya bir şey olsaydı?"

Bugün yaptığım şeyi yüzüme vururken belimde olan saçlarımı örgüden kurtarmıştım. Canımın kıymetini kendi gözümde kaybedeli çok oluyordu. Şansa yaşamak tam olarak benimkiydi. Arkamdan tam olarak üzülecek tek bir insan olmayışıydı buna sebep, farkındaydım. Tamam insanlar başkaları için yaşamamalıydı. Eğer insanların uğruna yaşayacağı ya da öleceği kimse yoksa kendi için uzun sürmüyordu yaşama hevesi. Özellikle bazı anlarda yok oluyordu.

"Sen sadece Zeliha'yı koru," dedim düzelttiğim saçlarımdan gözlerimi alıp aynadan ona bakarken. "Senin sorumlu olduğun tek can Zeliha'nın canı. Benimle bir işin yok."

Saldığım gibi beni bunaltan saçları toplamaya girişirken gözlerimi tekrar ondan çektim. Toplayıp topuz yapmak arasında gidip gelirken aramızdaki mesafeyi kısa sürede kapattığında ne tepki vereceğimi bilemedim. Diğer tarafı kırık olan aynadan onun yüzünü görürken bedeni tam arkamdaydı.

Ciddi bir ifadeyle ne söyleyeceğini beklerken, "Eğer şimdi Zeliha'nın koruyabileceğim bir canı varsa bu senin sayende."

Kendini borçlu hissediyordu ama ben kimseden alacaklı değildim.

"Bana borçlu değilsin. Birilerini borç altına sokmak için yapmadım hiçbir şeyi."

"Borç değil bu," aynadan izliyorduk yüzlerimizi. "Senin canın bizim yüzümüzden tehlikede. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Senin gerek duyup duymamana göre hareket etme şansım yok. Ayrıca bir daha sırtını döndüğün insanlara dikkat et."

Başta cevap vermedim, telefonum elimde aramalar kısmına girdim. Başımı bile kaldırmadım ama son saniye istemsizce şu cümle çıktı ağzımdan: "Ben onlara sırtımı dönmedim. Senin namluna yüzümü döndüm."

Verdiği tepkiye bakmadan aynanın karşısından çıktım ve telefonu kulağıma dayadım. Aramam çok geçmeden yanıtlanırken o da kapıda sözünü dinleyen adamı içeri aldı. "Efendim," diye açtı telefonu. "Yavuz," dedim hiç uzatmadan, "müsaitsen söylediğin yere geleyim."

"Ben gelip alayım, sen araba kullanma," dedi, söylediğim yalan yüzünden bu ince düşünceyi görmek vicdanen iyi hissettirmiyordu.

"Gerek yok. İyiyim ben. Sen sadece adresi at bana, çıkıyorum ben."

Arkamda beliren iki kişinin farkındaydım ama gözüm kendi yüzümdeydi. "Tamam sana çok uzak olmayacak bir çay bahçesinin adresini atıyorum," dedi ve daha fazla konuşmadan kapattı. Telefonuma düşen adresle arkamdakilere baktım.

"Çay bahçesine nasıl gidebilirim?"

"Çay bahçesi mi?" dedi ekşimiş bir yüzle. Sesimizi duymadan bizi dinleyen biri meyhane dedim sanırdı. "Muhallebiciye çağırsaydı..."

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Yanlarından geçip çantamı alarak Burcu'nun odasına girdim. Kapıyı arkamdan kapatırken temkinli hareketlerle çantamdaki silahları çıkarıp ranzanın altına koydum geçici süreliğine. Yanımda götüremezdim. Ortalığa da koyamazdım. Salonda

beni bekleyen ikilinin yanına geri döndüğümde çantamda sadece kanıtlar vardı artık.

"Ev sahibinin gelmesine saatler var. Ama olur da erken gelesi tutar ve seni aniden evin içinde görürse büyük bir tepki vermesi olası." Kısa bir an o büyük tepkiyi ölçüp tarttım. "Kafanda bir şeyler kırabilir. Sakince konuyu açıklayıp kanama bölgesine tampon uygula." Tuhaf bakışlarla izlendiğimin farkındaydım. Hazır olduğumu belli edercesine onlara baktığımda kısa bir sessizlik oluştu sonrasında Fetih'in gözleri usulca çantama kaydı.

"Silahım nerede?"

Büzülmüş dudaklarımla kollarımı iki yana açtım. "Hangi silah?"

"Benim silahım."

"Sen kimsin?"

"Alay mı ediyorsun?"

"Artık benim silahım. Verilen mal geri alınmaz."

Bakışları gerçek miyim manasında beni yokladı, kaşlarının arasında derin bir çukur oluştu. "Ben vermedim."

Başımı salladım anlayışla. "Ben aldım. Senin olanı sıkıca tutmazsan alırlar onu senden. Öğrenemedin mi şimdiye kadar bunu? Özel tasarım bir de. Bir gün çok sıkışırsam bakıp seni hatırlamam, satar harcarım. İyi para eder. Cinayet geçmişi yok değil mi?"

Emir'le bakıştıklarında, 'Evet ben gerçeğim ve buradayım,' demek istedim bir an. Başı sağa doğru düştü ve sordu. "Var dersem?"

Bir korku yokladı kısa bir an beni ama neyse ki bu oltaya düşmeyecek kadar aklımı kullanabiliyordum. Olsa bile bunu bana mı söylerdi?

"Beni bir silah için yakmazsın gibime geliyor. Yakarsan da senin bileceğin iş."

Ne o geri adım attı ne de ben. Halbuki hayır tabii ki yok böyle bir şey, demesini isterdim. Biliyordum ki aklıma ansızın gelecekti bu ihtimal. Gece uyumadan özellikle acaba diyecektim. Bu boş bakışmayı daha fazla sürdürmeden bizi dinleyen Emir'e konumu uzattım. Telefonu alıp adrese baktı.

"Yakın, on dakikaya orada oluruz," derken önden geçmem için elini kapıya doğru uzattı. Fetih'in Emir'e yaptığı dikkat konuşmasını dinlemeden geçip gittim yanlarından.

Asansör kapısında beklerken ben çok geçmeden geldi, uzandığım kapıyı tutup benim geçmemi bekledi. Asansör hareket ederken sessizliği

yardım ve, "Evli misin?" diye sordum aniden. Bu soru koca bir şaşkınlık yarattı ve cevap vermedi.

"Evli misin?" diye ısrarla tekrar edince başını iki yana salladı.

"Peki çocuğun var mı?" diye sorunca bir anda rengi değişti. Başını sallayabildi ancak. "Çocuk hayalin var mı?"

"Efsun Hanım," dedi en sonunda, sesi zar zor çıkıyordu. "Niye soruyorsunuz bunları?" Darbemin yaratacağı her kötü ihtimali düşünüyorum, diyemedim tabii ki.

"Bu hayat evlenip çoluk çocuğa karışmak için çok kısa zaten. Özellikle de çocuk, gerçekten gerek yok." Kısılmış gözleriyle, nefes nefese kalıyordu karşımda.

"Anlamıyorum," dedi tutuk bir ifadeyle.

"Ben şimdi sana çok sert vurdum ya, bir doktor olarak her ihtimali düşünüyorum istemsizce. Hem boş ver zaten çocuk istemiyormuşsun. Bir şey yok meraklanma," dedim ama hiç rahatlamadı. Aksine daha da endişelendi. Bakışlarımı kaçırdım ve asansöre bakındım. İşin sonunda yine aynı soruyu sordum.

"Çocuk istiyor musun?"

Zaman korkunç bir kavram.

Bazen öylesine ağırlaşırdı ki sırtınıza bir kambur gibi çökerdi. Bazen öylesine hızlanırdı ki gerisinde kalır ve nefes nefese yetişmek için çırpınır dururdunuz.

Zaman, insanlığın başına gelmiş en korkunç kavram.

Zaman sırtımıza kambur olmuşken gökyüzüne baktım. Fetih'in dakikalardır izlediği gökyüzüne baktım. Etrafımızda akıp giden hayata rağmen bulunduğumuz konum bir tabutun içi kadar sessizdi. Ölü kimdi? Muhakkak o olmalı. Ya ben? Ölüye dakikalardır eşlik ediyordum.

"Çok daha kısa sürede çıktın," dedi bir zaman sonra. Sesi kaybolmuş bir çocuğa benziyordu. Söyleyecek bir şeyi yoktu ama konuşmak da istiyordu. Korku ona cümleler kurduruyordu.

"Benim ifademle onun ifadesi bir değil. Onun şu an yanında psikolog da var. Ki ben de tek seferde bitirmedim her şeyi. Defalarca kez çağırılacağım," dedim tane tane. Eli ensesinden boğazına kaydı, bir kalp hastası gibi yakasını gevşetti. Omuzları genişledi ve bedeni gömleğinin

altından belirginleşti. Sığamıyordu. Ne içine girdiği bez parçalarına ne de oturduğumuz banka.

"Pişman olacağımı bile bile şu an burada bekliyorum."

Bazen kilometreleri aşmış gibi hissederken bazen tek bir adım bile atamadığımızı hissediyordum onunla yan yanayken. Dilimi sakince dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Birini öldürdüğün için pişman olma olasılığın birini öldürmediğin için pişman olma olasılığından çok daha yüksektir," dedim, neyden ve neden pişman olduğunu bilerek.

Yavuz'la görüşmemizin üzerinden saatler geçmişti. Konuşmanın başından beri olan ilgisi, tüm belgeleri inceleyişi, araya tahmin edemeyeceğim kadar yüksek mertebede insanları dahil etmesi ve süreci normal işleyişinden kat kat hızlı yürütmesi... Ona teşekkürle kapatamayacağım kadar borçluydum. Mesleğimle ilgili korkumu dile getirmeden anlamış, cümleye devam bile etmeme izin vermemişti.

Saatlerdir karakoldaydık. Yavuz'un yönlendirdiği insanlar Yavuz olsa nasıl ilgilenirlerse o şekilde ilgileniyorlardı. Her şey tahmin ettiğimden daha fazla yolunda gidiyordu. Fetih dediğimi yapmış avukatları yönlendirmişti. Zeliha tek değildi. Hem ruhen hem de fiziken tek değildi. Önünde etten duvarlar örülüydü.

"Öldürdüğün kişiyi diriltemezsin ama öldürmediğin kişiyi öldürmek için yeni bir fırsat yaratman gerekir."

Gözlerimin küçüldüğünü ve yüzümün ekşidiğini hissettim. Sinem bıkkınlıkla doldu. "Zeliha'nın elinde bir merdiven var Fetih, daima sana yaslamaya çalışıyor. Yükselmek de değil amacı, ilk basamağına oturup güvenli bir yerde durmak istiyor sadece. Ama senin tavırların, aslında kendine çok yanlış birini dağ olarak seçmiş, dedirtiyor biliyor musun?" İçimden geçen cümleleri dilimin süzgecinden geçirmedim. Ona acımak gibi bir düşüncem yoktu. Neyi hak ediyorsa onu verecektim.

Dudakları titredi çenesiyle uyum içinde. Nefesi kesildi bir an ve az önce kolayca ölmek ve öldürmekten bahseden adamın tavrı kurumuş bir ekmek gibi avuç içinde dağıldı. Kırıntıları uçuştu. "Böyle dağ mı olur Efsun?" deyiverdi. Yüzü acıyla eziliyordu. Elimde bir taş etini dövüyordum sanki.

Gözleri ağır bir hareketle beni bulduğunda cevap veremedim. Taşı tutan el bana aitmiş gibi bakıyordu. İşin kötü yanı taşa bakıp bana kızmıyordu, öfke duymuyordu, önümde dikilmiş vurmam için

bekliyordu. Gözlerini benden kaçırdı, cebinden sigara çıkarırken müdahale etmek istedim. "İçme," dedim. Ayaklanacak gibi oldu. "Rahatsız mı oluyorsun?"

Aklıma gelen görüntüyü görecekmiş gibi kaçtım bakışlarından.

"Hayır, ben rahatsız olmam ama sigara kokma. Zeliha çıkacak birazdan," dedim kurcalamamasını dilerken. Psikiyatri stajında görmüştüm. Vakaların konuşurken en çok dile getirdikleri şeyler onlarda genelde travma olarak kalırdı.

Zeliha da anemnezi alınırken sık sık dile getirmişti bunu. Göğsünde bir sigara söndürülmüştü, izi gözüküyordu.

"Zeliha sigara kokusundan rahatsız olmaz," derken sigarayı ben engel olamadan yaktı. Dudaklarımı ıslattım sabırsızca.

"Olur," dedim ısrarla. Dirsekleri dizlerine dayalıyken başını bana çevirdi. "Olmaz diyorum Efsun. Kardeşimi mi tanıyama..." Cümleleri yüzümdeki ifadeyle yarıda kaldı. Gözleri güneşe tutulmuş gibi kısıldı. "Nereden çıkardın sen bunu?"

Sessizliğe gömdüm kendimi.

"Sana soruyorum," diyerek ondan kaçmaya çalışan beni duraksattı. Alnımı ovuşturdum. "Sorgulamadan sadece yapsan olmuyor mu?"

"Niye rahatsız oluyor sigaradan? Nereden biliyorsun bunu?"

Kirpiklerimin titrediğini hissederken omuzlarım düştü. Ona karşı acımasız olan tavrıma gölge düştü. Elimdeki taşı yere attım ve yapmadım. Sanki şimdi söylersem ölmemek için kanayan yarasına bastırdığı elini hiç beklemediği anda çekecektim yaradan. Ama görüyordum, yarayla eli birleşmişti. Eğer ayırırsam onları birbirinden yara, eliyle birlikte kalkacaktı.

"İçme," dedim sadece. Tek bir kelime paragraflarca döküldü dudaklarımdan ve o paragraflar Fetih tarafından duyuldu. Aniden yaktığı sigarayı avcunun içine bastırdı.

"Allah benim belamı versin!" diye tekrar etti sigarayı elinin içinde ezmeye devam ederken. Un ufak ettiği sigarayı yere fırlattı, yumruk yaptığı pansumanlı elini banka geçirdiğinde irkildim, oturduğum yer sarsıldı.

"Bir bok yapamadım. Göz göre göre bir bok yapamadım! Allah belamı versin! O orospu çocuğu hâlâ nefes alıyor."

Etrafta olan memurların bize değen gözleriyle Fetih'in elini yakaladım tekrar banka geçirmeden. Elini bileğinden yakalarken, "Fetih,"

dedim kısık sesle. Bileğini benden kurtarıp yaptığı harekete devam edecekken yumruk yaptığı elini tuttum bu kez.

"Dur artık! Ya da kalk git!" Titreyerek aldığı nefeslerle yüzüme bakakaldı. Böyle yapacaksa gitmesi tek tercihimdi. Ellerini başına koyarken yere baktı, kontrollü nefes almak için çabalıyordu.

"Ne düşünüyorsun ne hissediyorsun bilmiyorum ama durumun Zeliha'dan kötü değil. Ondan daha kötü şeyler yaşamadın, daha kötü hissetmiyorsun. Zeliha'nın dik durmaya mecali yok ama sen ondan kötü durumdasın. Bu yaptığın hak mı? Az daha zorlasan gelip o sana teselli verecek. Fetih bak..."

Başını beklemediğim anda bana çevirirken bakışlarında bir gassalın soğukkanlılığı vardı. Kendi bedenini yıkamış bir ölü gibiydi gözleri. Cümlelerim yarım kaldı, bir ölüye bakarak nasıl konuşulur bilmiyordum ki ben.

"Nasıl fark ettin?"

Rolleri değiştirdik, bu kez karşıya bakan ben oldum. Cevap vermedim. Canını gözünün içine baka baka yerinden sökesim gelmedi. Dağılmaya çok yatkındı. Zeliha o odadan çıktığında Fetih'i öyle görsün istemedim. Ağır soruların kolay cevapları olmazdı, kalbi mi dursun istiyordu?

"Bileklerini çok mu derin kesmişti?"

Sorguladığı şeylerin manevi ağırlığı artarken her sorusu küflü bir çiviyi parmak uçlarıma batırıyordu. Ellerimi banka bastırdım.

"Ne anlattı sana, nasıl anlattı?"

Başımı iki yana salladım hafifçe, karakolun giriş kapısına doğru çevirdim başımı.

"O dosyaya bakmama niye izin vermedin içeride? Ne yazıyordu içinde?"

Suskunluk, verebileceğim en doğru cevaptı. Fetih Karadere öldürmediği insanların hırsını ondan çıkarmamı istiyordu. Kalbini durdurmamı istiyordu. Elime kanı bulaşsın istiyordu.

"Efsun," dedi bu tavrıma ithafen. "Her şeyi anlatacaksın. Duydun mu beni? Bu benim hakkım! Ben her şeyi bileceğim. Bana teker teker anlatacaksın. Zorundasın, bak bana. Bana bak ba..."

"Ne değişecek?" Fırsatı bana verdiği ilk an çıkıştım. İpleri elime almazsam beni anlatmak zorunda bırakacaktı. "Anlatsam ne olacak?

Faydası olacak mı? Fark ettim işte. Kör değildim gördüm. Bu kadar, başka bir şey yok. Bilekleri de iyi. Dikişleri alınacak birkaç güne. Geçmişe takılı kalma, geleceğine odaklan kardeşinin. Fetih çocuk gibisin. Zeliha'dan çok seninle ilgilenmek gerekiyor. Dur artık, öfken hiçbir işe yaramıyor görmüyor musun?"

Söylediklerimle gözlerimiz arasında ince bir yol oluştu. O yoldan onun kopamadığı geçmiş yürüyüp gitti. Zorlamadı. Ya da bilmiyorum zaten duyarsa canının nasıl yanacağını kestirdi ve devam etmedi konuşmaya. Önüne dönerken derin bir nefes aldı ama onu aldığı gibi derin veremedi.

Avuçiçlerimi banka bastırırken aramızda hâlâ sallanan ince yola sessizlik oturdu. Bir ipte sallanır gibi sallandı, ikimize bakarak katilini seçmeye çalıştı.

"Psikolojik desteğe ihtiyacı var," diyerek kısa süreli sessizliğin kolundan tutup çekiştiren ben oldum. Sessiz kalmak mümkün olmuyordu.

"Bu süreç bittikten hemen sonra İzmir'deki Hocalarımla iletişime geçeceğim. Burada iyi bir psikoloğa yönlendirirler. Destek görmesi lazım. Yoksa bir ömür artçılar yaşayabilir, travma olarak kalabilir, içine atabilir. İçinde büyütebilir. Ben götürüp getiririm, ben ilgilenirim."

Ensesini kaşıdı kısa bir an. "Eğer böyle yaparak daha da bok gibi hissetmemi istiyorsan, başarıyorsun."

Kaşlarım havalandı. "Öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum," dedim. Gerçekten öyle yapmaya niyetim yoktu. Gayem bu değildi. "Zeliha anlattı. Burada yaşamıyorsun. Burada yaşamaya da pek niyetli değilsin. Seni sadece insan gibi önümüzdeki süreç için bilgilendiriyorum. Her şeyi yanlış anlama, tahammül edemiyorum artık bu duruma." Bu söylediklerime katılmadığı bakışlarıyla ayan beyan ortadayken düz bir sesle karşılık verdi.

"Bu saatten sonra bir yere gitmeyeceğim," dedi ters bir ifadeyle. "Buradayım. Zeliha başka bir yeri isteyene kadar buradayım. Başka şehre gitse de yanındayım. Tek kalmayacak bundan sonra."

Canıma minnet der gibi omuz silktim. "Nereye götürmeyi planlıyorsun peki?" diye sordum, bu gerçek beni düşünmek istemediğim ihtimallere sürüklerken. O eve geri dönmezdi değil mi?

"Bilmiyorum," derken eli çenesine gitti. "O nasıl isterse."

"Ailen?" diye sorarken bu kez gözlerini bana dikti. "Ne diyorlar? Yaptıkları şeyler hakkında en azından?"

O düğünden Zeliha'yı çekip alalı yirmi dört saate yaklaşıyordu. Sadece Fetih'ten ses soluk vardı. Gerisi ne âlemdeydi merak ediyordum. Annesi ağlamış mıydı? Babası kızı için endişeli miydi? Pişmanlar mıydı? Bir an ne yaptık biz diye düşünüyorlar mıydı? Kapıma neden dikilmemişlerdi mesela?

"Sen hiç, bir suçlunun ben suçluyum, evet yedim böyle bir bok, dediğini duydun mu?" diye sordu. Dudaklarım alayla kıvrıldı. Hayır duymamıştım. En çok ben biliyorum bunu, bir suçsuza işlemediği suçu kabul ettirebilirdiniz ama bir suçlu asla kabullenmezdi. En büyük inkârlar masumlardan değil en büyük suçlulardan gelirdi. En cüretkâr savunmalar en suçlu insanlardan çıkardı.

"Ama bu, ailenin suçlu olduğu gerçeğini değiştirmiyor, sen bunun farkındasın değil mi?" dedim. Onun ailesi olabilirdi ama masum olan kız kardeşinden daha önemli değildi hiçbir şey.

Öyleydi değil mi?

"İnsan kabullenemiyor," deyiverdi aniden. "Annesinin babasının bu kadarına göz yumacağına imkân veremiyor. Bu kadarına susmalarına, görmezden gelmelerine imkân veremiyor. Kabullenemiyor. Kızlarına bu kadarını yapmazlar. Bir anne bile bile susmaz. Görmemiştir. Belki evlilik siktiğimin geleneği diye kılıf uydurdular diyorum ama ya ötesi? Zeliha bana açık açık söylemiyor. Ben kimseye söylemedim diyor o geceyi. Annem babam biliyordu demiyor. Demiyor ki ben gereken neyse..." Duraksadı, parmak uçlarını gözpınarlarına bastırdı. Beni görmediği ilk an güldüm. Söylemiyor. Tam da tahmin ettiğim gibi Zeliha'nın bir tarafı hâlâ o kahrolası ailesini savunuyor.

"Söyleyebileceğim hiçbir şey yok," dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. Gerçeği biliyordu ama kabullenemiyordu. Anlayamıyordum. Yaşamadığım müddetçe anlayamazdım.

"Alacak mısın Zeliha'yı yanımdan?" diye sordum onu geri verdiğimi hayal ederken. Kendi ellerimle... Yine o eve... İçim bulandı.

"Neden evliyiz de çocuğun velayetini senden zorla alıyormuşum gibi sordun bunu?"

"Öyle sormadım!"

"Sordun," diyerek diretti.

"Hayır sormadım da her neyse," diye geçiştirdim bunu uzatacak havayı onda sezdiğimde. "En azından o pislik için elle tutulur bir karar

çıkana kadar yanımda kalsın. Fazla değil. Hem benim aklım kalmaz hem de Zeliha için daha iyi olur," diyerek bir fikir sunarken eğer ki kabul etmezse nasıl zor kullanarak kabul ettireceğimi düşündüm. Bu böyle olmalıydı, hatta olacaktı. Zeliha'yı götüremezdi.

Sorgulayan bakışlar yüzümü talan etti. "Niye yapıyorsun bu kadar şeyi?" diye sordu sonra.

Kalakaldım. Yüzümü bir toprağı ezer gibi gezmişti gözleri ve bu sorusu altta kalmış çürük tohumları görmüş kadar korkuttu beni. Yutkundum ve silkelendim. "İnsanım çünkü."

Gözlerimin içine o kadar derin baktı ki kısa bir an bir şeyleri anladığını hissedecek kadar saçma bir fikir geçti aklımdan. Bir korku beni sağa sola savuracaktı sanki.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. Tırnaklarımı avuç içime bastırdım. Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve gülümsemek için çabaladım.

"Öyle bir döneme denk geldik ki bu tarz şeyleri insanlık için fazla görüyoruz," dedim acı gerçeğe gülümserken. "Ne kadar da tuhaf değil mi? Her neyse, çok da kurcalama. Başımı yastığa koyduğumda yüzüm vicdanıma dönüyor benim her gece. Vicdanın ne yüzüme tükürmesine izin veririm ne de sırtını dönmesine. Ne yaparsın, ben de böyle biriyim işte."

"Takip ediliyoruz."

Arabada, yan koltuğumda, üzerinde evime ilk gittiğimizde onun bedenine uyan iki üç parça kıyafeti giymiş Zeliha otururken arka koltukta marketten aldığımız birkaç torba, peşimizde başka bir araba vardı.

"Şu an muhtemelen ağabeyimi arıyor," dedi o da arkaya bakıp. Emir tam arkamda sürüyordu aracı ve aniden fren yaparsam çarpması çok olasıydı. Böyle bir şey yapmayacağımı düşünüyordu ama yapabilirdim.

"Beyin fırtınası yapsınlar o zaman. Bizlik bir şey yok," dedim sakince. Evimin önünde âdeta bir koruma emri almış polis gibi duran Emir'i aşıp markete gitmek çok da kolay olmamıştı. Büyük bir inatla kendisinin istediğimiz her şeyi alabileceğini, bizim gitmemize gerek olmadığını söylemişti. Ensemde bir nefes gibi durması beni ilk an rahatsız etmişti, kendimi zorla bir kafese itiliyormuş gibi hissetmiştim hatta. Belki bu abartıydı ama ilk kez içine düştüğüm bu durumda duygular abartılı bir şekilde varıyordu bana.

"Ağabeyim canını okuyacak," dedi olacakları kestirirken.

"Arayıp söylemeseydi ruhu bile duymazdı. Kendi kendini yaktı," demişken yaklaşık yarım saat önce çıktığımız eve geri geldik. Emniyet kemerimi çözerken arkada durmuş araca baktım.

"Yemek hazır olduğunda yukarı çağırsak gelip yer mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Tamam o zaman aç kalsın," dedim ve sessizce Zeliha'nın şaşkınlık yaşamasına izin verdim. "Şaka şaka." Çok geçmedi yüzündeki ifadeyi dağıtmam. Bu ani duygu geçişi istemese, kendine yakıştırmasa ve hemen toparlasa da güldürdü onu. Önce ben, ardımdan Zeliha indi arabadan ama torbalarımız bizden önce bir çift kol tarafından alındı ve yukarıya kadar büyük bir ısrarla taşındı. Kapıyı açtığımda koca bir dağınıklık karşıladı bizi.

Burcu'nun derli toplu evinden sonra dağınık evimden utansam da orada kalmaya devam edemezdik. Kapıdan bekleyen Emir vardı, Burcu'yu senelerdir kurduğu düzenden edemezdim. Komşular girip çıkanlara bir yerden sonra laf edebilirdi, Burcu'nun başı belaya girebilirdi ve en önemlisi bizim başımıza ne geleceği belli değilken arkadaşımı riske atamazdım. Her şey durulana kadar onunla yalnızca telefonla konuşarak devam etmek en doğrusuydu.

Fazlasıyla dağınık olan evin mutfağında, Zeliha'ya "Aslında ben çok düzenli biriyim" manifestosunu okuyarak hazırladığım fesleğenli peynirli makarnayı iki ayrı tabağa boşaltırken dolaptan kolayı çıkardım. Zeliha, Emir için koyduğum kabı alıp çıktı kapıdan. Tek bir eksiği kalan masa için balkona yöneldim ve çiçeklerimden bir tane koparıp minik bir vazonun içine koydum ve masanın orta yerine yerleştirdim.

Tıpkı annem gibi.

Annem çiçeklerin insan ruhundan anladığını söylerdi. Cinsiyet fark etmeksizin, ruhuyla dört duvar arasında kalmış bir insana bir dal çiçek uzatmak hiçbir şeyi çözmese de çiçeğe uzanırken tebessüm etmemesi, çok kısa bir zaman için bile olsa mutlu olmaması, kendini iyi hissetmemesi mümkün değildi ona göre.

Tam o sıra masanın üzerinde olan telefonumda *Yavuz* ismi gözüktü. Telaşla kapıya baktım hareketsiz halde. Bu bir haber telefonuydu, biliyordum. Telefonun ikinci çalışında yeri kulağımın dibiydi.

"Efendim."

Asansörün sesini duyduğumda Zeliha'nın gireceği kapıya bakıyordum.

"Haberlerim var," derken saniyesinde elim ayağım buz kesti. Elimi hızlanan kalbime koyarken sandalyeye bıraktım bedenimi.

"Dinliyorum." Asansörün sesinden Zeliha'nın geldiğini anlayabiliyordum.

"Sedat Çetinkaya tedavi gördüğü hastaneden alınıp yarın Sulh Ceza Mahkemesi'ne çıkarılacak."

Asansör bulunduğum katta durduğunda, "Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Şu an gözaltında, yarınki mahkemede beklenmedik bir karar çıkmazsa tutuklama kararı çıkacak ve cezaevine gönderilecek."

"Beklenmedik bir karar çıkma durumu var mı?" derken titreyen sesimle ve kurduğum cümleyle evden içeriye doğru giren Zeliha'ya baktım. Aramızda geçen bakışmayla onun da beti benzi attı. Sandalyeye oturmadı, önümde diz çöktüğünde elimi yanağına bastırdım.

"Ben hukukçu değilim ama sorduğum hukukçular aksi için herhangi bir delil olmadığını söylediler. Sanırım yarın, somut bir şekilde *başardın Efsun* diyeceğiz," derken Zeliha'nın bedeni bulanıklaştı ama gülümsedim.

"Tamam Yavuz, teşekkür ederim," diyebildim ancak. Sesim titriyordu. Telefon kapandığı an elim Zeliha'nın çenesine gitti, başımı salladım. Uzun uzun anlatmadım, o da sormadı ama gözyaşlarının acıdan akmadığını biliyorduk.

Önümdeki makarnayı tabağın içinde karıştırırken Zeliha'nın yan odadan gelen kısık kısık kelimelerini seçmeye çalışıyordum. Yüzümde dalgın bir gülümseme, içimde bende kaldıkça ağırlaşan yükten kurtuluşun verdiği rahatlık ve gururla derin bir nefes aldım.

Elimdeki işi bırakıp başımı tavana kaldırdım. Gözlerimi kapattım ve tekrar ettim. Bu bir dikte çalışması değildi, bu bir inanmayıştı.

Başardın Efsun. Ne kadar payın var bilmem ama bir şey yaptın. Çekip aldın. Çekip alındığın gibi çekip aldın.

Açılan kapı sesiyle duruşum düzeldi, gülümsedim ve Zeliha'yı görmeyi bekledim. Kaderini değiştirebilmiş insanların gözlerindeki ışıltı

bir güneş kadar parlak olmazdı, güneşten daha parlak olurdu. Zeliha'nın gözlerine baktım.

"Yarın sabah..." derken yerine oturdu. "Adliye çıkışı gidecekmişiz," dedi tam da beklediğim, ağabeyiyle anlaştığımız gibi. Yine de içimde birikinti oluştu Zeliha'nın bu cümlesi üstünde tepindi ve etrafa sıçradı bu kötü his.

"Gidecek misin?" diye sordum. İstemediğini dillendirmesi Fetih Karadere'yle aramızdaki anlaşmayı bozmama yeterdi ama istediğini biliyordum.

Yüzünde mahcubiyetle bir süre suskunca masaya baktı. Tek bir noktaya. Orta yerdeki çiçeğe. Bir an kırık bir tebessümle yaprağına dokundu ve hiç bilmeden annemi haklı çıkardı. "Ağabeyim iyi değil," dedi. "Ben yanında olmasam bu artarak devam edecek. Artık gideyim, sana da çok yük oldum."

Başımı *yapma* der gibi sağa yatırdım, ona böyle düşündürten ben değildim. Zeliha böyle düşünmeye alıştırılmıştı ve şimdi yanımda biraz daha kalsın diye çabalayacağımı bile bile bu histen kurtulamıyordu. "Yük gibi mi duruyorsun? Baksana," dedim sofrayı gösterirken. "Ben en son ne zaman sofra kurdum onu bile hatırlamıyorum. Muhtemelen sen gittikten sonra üşenip hazırlamamaya devam edeceğim. Direkt uyuyacağım. Bu verebileceğim en basit örnek. O kadar çoğaltabilirim ki bunları." Evim sessizlikten biçare olur mesela, demedim.

Dudaklarını ıslattı. "Deme öyle ben yine gelirim," dedi. Muhakkak bunu gönülden söyledi ama gerçekleşeceği muammaydı. İçimden geçeni ona söylemedim, buruk bir tebessümden ötesi olmadı cevabım.

"Nerede kalacaksınız peki?" diye sordum, sesimdeki kırıklığa engel olamıyordum. Gitmesin istiyordum, en azından birkaç gün daha.

Gözlerini benden bir suçluymuş gibi kaçırdı ve cevabını, işlediği suçu açıklar gibi kısık sesle söyledi. "Eve dönüyoruz."

Sesi de gözleri de haklıydı, bu cevap bir suçtu.

"Eve mi? Hangi eve?" diye sordum, Zeliha'nın bir evi yoktu bana göre, nereden bahsediyor bilmek istemiyordum. "Konağa," diye devam ettiğinde elim öfkeyle telefona gitti.

""Ağabeyinin bulduğu çözüm yolu bu mu?" Kontrolsüz bir öfke sarmaladı bedenimi. Karşımda olsa yumruk atacağım yüzü belirdi gözlerimin önünde. "Buna mı seni yarım saattir ikna etmeye çalışıyor? Bunun

için mi dil döküyor?" derken son aranan numaraya basacağım zaman ağzıma gelen bir ton küfrü yanıt aldığım gibi ortaya dökeceğimin bilincindeydim.

Ben basamadan telefon elimden çekilip alındı. "Hayır," diyerek bana engel olurken telefona uzandım. "Ne hayır Zeliha? Senin ağabeyinin akılsızın teki olduğu belliydi zaten ama bu kadarını ben de beklemiyordum! Ne bu yüzsüzlük, düşüncesizlik? Hiç mi utanmadı bunu senden isterken? Gerçekten inanmıyorum, gitmiyorsun hiçbir yere. Gelip alabiliyorsa alsın! Buyursun gels..."

"Ben istedim."

"Ağabeyini savunma! Buna inanacak kadar aptal değilim. Telefonumu ver Zeliha." Ağzım avuç dolusu kelimeyle doluydu, arayıp teker teker ona tükürecektim.

"Yemin ederim," dedi telefonu benden daha da uzaklaştırırken. "Ben istedim, ben ikna ettim. O değil. Aksine o istemiyordu."

Sesinde inandırıcılık vardı, ağzımdaki kelimeler içime doğru aktı, midem bulanmaya başladı.

"Neden?" diye sorarken sesim sert çıkmıştı ama bağırmamıştım. "Madem Fetih de seni o eve geri götürmek istemiyor, sen neden istiyorsun? Bunu neden yapıyorsun kendine?"

Avuçiçlerinin arasına masa örtüsünü aldı ve var gücüyle sıktı. "Fetih ağabeyim de yanımda olacak, benimle kalacak." Her cümle içimdeki saman alevini büyütüyordu.

"Bu neyi değiştiriyor? Zeliha neden, sana neler yaptılar? Seni neye sürüklediler, sen bunların farkında mısın? Fetih'in varlığı neyi değiştirecek?"

Titreyen kirpiklerini birer ok gibi karşıdaki duvara dikti. "Yapamam," dedi kısık sesle. Ellerimin sinirden titrediğini hissediyordum. Sabırla önümdeki tabağı ittim.

"Neyi yapamazsın?"

"Şimdi o eve geri dönmezsek o kapıdan bir daha asla giremem," dedi, öfke gözlerimi kararttı. "Ağabeyim de girmez. Silecek, eğer o eve geri dönmezsek silecek herkesi," dedi, öfke dudaklarımı uyuşturdu. "Bunun yükünü kaldıramam. Onları çocuklarından koparamam, annem dayanamaz," dedi ve öfke ses tellerimle dans etmeye başladı.

"Sana göz göre göre susan anneni mi düşünüyorsun?" Bedeni masada titredi ve korkuyla bana baktı. "Sana o evi dar eden insanları mı

düşünüyorsun? Sana annelik babalık yapmamış insanlar, ağabeyinle koparlar diye mi korkuyorsun?!" Elimin tersi masaya her çarptığında ona vuruyormuşum gibi bedeni titriyordu. Gözlerim öfkeyle yanıyordu.

"İyi niyet değil bu aptallık!" dedim dehşetle. "Sana ne Zeliha!" diye bağırdım. "Sana ne ağabeyinle ailenin arasındaki ilişkiden! Seni değil evlat, insan yerine bile koymuyor bu insanlar. Sen neyin yükünü kaldıramıyorsun tam olarak? Hani nerede annen baban? Kaç gün oldu niye gelmediler kapıya?"

Sıktığı çatal avcunun içiyle bir bütün oldu. Sıkıca kapattığı gözlerinden yaşlar akıyordu ama ben cinnet geçiriyordum, görmeyi reddediyordum tüm bunları.

"Şu an sadece Fetih'i bekliyorlar onlar. Seni değil. Umurlarında bile değilsin. Günlerdir belki gelirler diye bekledim. Bir umut gelirler kızlarının yanına diye. Suratlarına tükürmek isterdim ama belki o pişmanlığı da görürsem bir nebze olsun içim rahatlar diye bekledim. Gelmediler! Seni çoktan gözden çıkardılar, sana katlanırlarsa tek sebebi ağabeyin olacak. Umurlarında bile de..."

Cümlemi bölen onun da bana bağırışı olmadı. Yaptığım şeyi bana fark ettiren, kurduğum cümlelerin ağırlığını bana fark ettiren Zeliha'nın kriz geçirir gibi sarsılması oldu. Hıçkırık sesi gelmiyordu ama bedeni kontrolden çıkmış sallanıyordu. Morarmış dudaklarına bakarken ağzımın orta yerine yediğim bir tokatla sustum sanki.

"Zeliha," dedim korkuyla. Çenesini dişlerine bastırarak sıkarken yüzü bembeyaz olmuştu. Ne yapmam gerektiği o an tamamen silinirken aklımda soğukkanlılığıma inen darbe tüm teorik bilgimi alıp götürdü benden. "Zeliha tamam," dedim öylece. Çatalı elinden almak, kilitlediği çenesini açabilmek ve yeniden nefes almasını sağlamak dakikalarımı aldı. Onun için dakika ama benim için saatlere bedeldi.



Bir insanın sustuklarıyla anlaşıldığı nokta; yaşarken sürgün edilen, kitapları yasaklanan bir yazarın öldükten sonra değerinin bilinmesine benzerdi. Anlaşıldığı yerde artık konuşmaktan vazgeçmek ve anlaşıldığı yerde artık yazamamak. Yutulmuş kelimelerle anlaşılmaya başlanmak ve ölüm sükûnetinden sonra yasaklı kitapların başucu kitaplarına dönüşmesi. Acımasız bir noktada birleşiyordu.

Geç kalmışlık.

Çaresiz bir insanın çığlıklarına ve yetenekli bir yazarın mürekkebine geç kalmışlık.

Zaman sabahın erken vakitleri, saat acıyı acı geçiyor.

Yanı başımda Zeliha otururken yaşlar bazen az bazen çok ama muhakkak akıyordu gözlerinden. Adliyenin girişinde bir bankta oturmuştuk. İçeride avukatlar ve Fetih vardı, bense dün geceden beri bir an bile yalnız bırakmadığım Zeliha'nın yanındaydım. Üzerime bir cüppe alsam sırıtmayacak bir ciddiyette kıyafetlerim vardı. Beyaz gömleğim, siyah ceketim ve kumaş pantolonum. Tabii ki yüksek topuklu ayakkabılarım.

Dün gece yarattığım krizi kendi aramızda çözmüş sayılsak da vicdan dudaklardan çıkanlarla susan bir yapı değil. Zeliha bana hak verdi, ben defalarca kez özür diledim ama vicdan için oldukça yetersizdi, sızlıyordu durmaksızın. Bazı gerçekler, gerçekliği bir kenara koyulup sessizliğe bırakılmalıydı.

Adliyenin kapısından çıkan Fetih Karadere'yi ilk ben gördüm ve bedenim hızlıca doğruldu. Üzerindeki siyah gömleği vücuduna dar gelmese de kollarında belirginleşmişti.

Ben bir haber duymak istedim açıkçası ama geldi ve sessizce kardeşinin yanına oturdu. "Ne oldu?" dedim dikildiğim yerde.

"Devam ediyor."

"Sen neden geldin?"

Yanakları içe doğru çöktü ve dirseklerini dizlerine yaslayıp başını bana kaldırdı. "İçeri girmek istedim," dedi açıkça.

"Sonra?"

"İzin verilmedi."

Devam etmedi. "Sonra?"

"Yeniden içeri girmek istedim."

"Sonra?"

"Yeniden izin verilmedi."

Zeliha yaşlarını sildi ve tüm bedeniyle ağabeyine döndü.

"Sonra?"

Dudaklarını ıslattı ve gözlerini kaçırdı. Biraz ben, biraz adliye kapısı, biraz Zeliha. Herkese azar azar bakıyordu.

"Zor kullanmak istedim onlar da dışarı çıkmamı rica ettiler."

"Kovuldun yani?" Onun yumuşatarak söylediği şeyi tüm keskinliğiyle sordum. Ters bakışlar ayakta dikilmiş beni buldu.

"Kimse beni kovamaz."

Adliye kapısını gösterdim. "Babanın evi gibi mi duruyor? Basbayağı kovulmuşsun işte. Sen nasıl bir şeysin ya?" Sesimde engel olunamaz bir hayret vardı. Ona benim içeride olmamın daha doğru olacağını en başından söylemiştim. Cevap vermedi, eli kardeşinin saçlarına gitti ve onu sinesine çekti.

Bana değil yere bakıyordu. Boşluğu izlediği her an, yüzüne güçlü bir maske takmadığı, öfkeli olmadığı her an çaresizlik, okuyabildiğim tek duygusuydu. Gözleri dalıp gidiyordu, dalıp gittiği yerde cinayetler işliyordu ve sanki kendini de öldürüyordu.

Canı bin yanıyordu, bir göstermiyordu.

Başımı iki yana salladım ve bakmadım bu haline. Kocaman adama üzülemiyordum. Yaptıklarının, sorumsuzluklarının bedelini ödüyordu. Onu annesinden babasından ayıran tek şey zaten üzülmesi değil miydi? Başka ne farkı vardı ki?

O adamı hiç görmemiştik. Öyle kafamda kurduğum gibi bir mahkeme ortamı da yoktu. Savcının odasında oluyordu ne oluyorsa. O müsvedde odanın içinde olduğundan zaten girmek için bu denli çırpınıyordu. Dakikalar geçip gitti, Fetih'in telefonu çalana ve avukatın bize doğru geldiğini görene kadar konuşmadık. İkinci kez gördüğüm avukatın adımlarını izlerken oturan Zeliha ve ağabeyi de kalktı.

"Gözümüz aydın," dedi Avukat Hanım. "Tutuklama kararı çıktı." Bu onun özgürlüğüne vurulan ilk ama yetersiz bir darbe olsa da bizim aramızda mutluluk rüzgârı estirdi. Zeliha'nın gözyaşları gülümsemelerine bulandı, ben ilk ağabeyine sarılır sandım ama kollarını bir anda kendi boynumda buldum. Kalbi sağ tarafıma denk geldiği an iki kalbim var sandım. Hissettiğim şiddetli vuruşlar onun muydu benim miydi anlamıyordum ama âdeta bir an önce açılsın diye şiddetle çalınan bir kapı gibi sarsılıyordu bedenim. Haber müjdeliyordu.

Aç kapıyı der gibi, ilk darbe indi der gibi, hâlâ aynı gökyüzünün altında olsanız da onun gökyüzüne bakışı kısıtlandı der gibi.

Elim kıvırcık saçlarının üzerinde sabitlendi, hissettiği duyguları geçmişimle birleştirmeden, böylesine bir empatiye izin vermeden sadece onun mutluluğunu yaşadım. "Bak," dedim, onun tüm inançsızlığını yıkar gibi. "Olacak dedim. Bak."

"Dedin."

Gözlerim kapandı, dün gece bakımını kendim yaptığım saçlarına gömdüm yüzümü. Bir an korktum. Kolları küçülecek, on yaşında bir çocuk sanacağım kucağımdakini diye çok korktum ama benden ayrıldığında dağıldı bu korku. "Şimdi ne olacak?" dedi avukata bakarak.

Fetih'le aynı anda anlaşmadan Zeliha'nın iki yanından yaşlarını sildik. "Şimdi cezaevine gidecek. Savcı tüm delilleri toplayacak, ki elimiz çok güçlü, bu delilleri esas alarak bir iddianame hazırlayıp nöbetçi mahkemeye gönderecek. Mahkeme bu iddianameyi ve delilleri inceledikten sonra iddianamenin kabulüne karar verip tensip zaptı düzenleyerek davamızın ilk celsesinin tarihini belirleyecek. Biz de o ilk celseye kadar hazırlıklarımızı sürdüreceğiz."

Tıpkı onun gibi benim de tek bir şey dikkatimi çekti. "Niye ilk celse diyorsunuz ki?" diye sordu. "İkincisi de mi olacak?"

Hep duyduğum, hatta öyle ki bildiğim bir şeydi. Senelerdir sonuca bağlanmayan davalar geldi aklıma. Öyle ki çok yakın bir tarihte ismi ülkece duyulmuş bir davanın duruşmasına katılmıştım.

Ortadoğu ve ülkemiz bir kadının başına gelmiş kötü bir olayın bireysel kalmasına izin vermez, tüm kadınların meselesi haline getirilirdi. Günün sonunda bütün bir direnişin içinde bulurduk kendimizi. Bireysel bir savaş vermek için savaştığımız şey yalnızca suçlu olmalıydı ama bir zihniyetle savaşmak, bütün olmayı zorunlu kılıyordu. Bir zihinle tek başına savaşabilirdi her insan ama bir zihniyetle savaşamazdı bir başına. Öyle ki Ortadoğu ve öyle ki ülkemiz kadın kelimesini bireysellikten sıyırmış, çoğullaştırmıştı. Bir kadının davası demek tüm kadınların davası demekti çoğu kez. Suçluyla değil zihniyetle savaşıyorduk, öyle ki tek celse artık bugün bir hayalden ibaretti.

"Karşı taraf kendini savunmak için süre isteyecek."

"Karşı taraf kendini savunmayacak."

"Herkesin savunma hakkı vardır Fetih Be..."

"Ama onlar kendilerini savunmayacak. Tek konuşan biz olacağız mahkemede."

"Öyle olsun diyelim, muhtemelen öyle bir durumda da karşı taraf herhangi bir tehdit altında mı düşüncesiyle dava ikinci celseye bırakılır."

"Bu nasıl bir saçmalık ya?!" Fetih'in avukata yükselen sesine izin vermedim ve, "Tamam," diye araya girdim. Parmaklarım Zeliha'nın kolunu okşuyordu. "Tamam mahkeme gününe kadar bizim de zamanımız var elimizden geleni yapacağız."

"Elbette. Sonucu belli olan bir dava Zeliha bu. İkinci celseye erteleniyor olması karşı tarafın masum çıkma ihtimalinden değil. Biz kendimizden eminiz. Bu seni endişelendirmesin. Belki de her şey sandığımızdan çok daha farklı ilerler. Her ihtimal mümkün." Koluna attığı cüppesini düzeltti ve önce bana sonra Fetih'e elini uzattı.

"Ben sizi gelişmelerden adım adım haberdar edeceğim. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

İkimiz de sadece başımızı salladık ve avukatın gidişini bekledik. Herkes yere bakıyor, kimse konuşmuyordu. Zeliha'nın birleştirdiği ayaklarından başladım saçlarına kadar taradım küçülttüğü bedenini. Aramızda uzun bir ip vardı, duygularımız yürüyüp gidiyordu o ip üstünde. Göz göze geldiğimizde hiç anlaşmadan aynı anda gülümsedik. Sanırım bu kötünün içinde hissettiğimiz bir yudum iyi duygunun emaresiydi.

Konuşmak istedim ama içimde anlamını bilmediğim bir his cümlelerimi birleştirmemi engelliyor ama gırtlağımı kelimelerle dolduruyordu. Gitmesini istemiyordum ama bunu istemeye de hakkım yoktu. Üstelik kalmasını neden istiyordum onu da bilmiyordum. Eve gidince bekleyen sessizlik beni rahatsız ediyordu ama o sessizlik kalıcı, birkaç gün süren sohbetler geçici olandı. Bilmiyor muydum?

"Ağabeyinin arabasına kadar eşlik edeyim mi?" diye sordum zorlukla. Bu Fetih'ten uzaklaşmak ve Zeliha'yla konuşmak için yaptığım bir şeydi ve öyle ki yerine ulaştı. Fetih bir adım geri çekildi ve etrafta gezindi gözleri. Başını salladı, "Zeliha sen arabaya geç ben geliyorum," dedi ve arabanın kapılarını uzaktan açtı. Zeliha'ya yaklaştığım an koluna girmeyi düşündüm ama gerek kalmadan elimi tuttu.

Bir kardeşin ablasının elini tuttuğu gibi.

Dilimin ucunu ısırdım, ayakkabılarımızı izleye izleye yürüdüm arabanın önüne kadar. Arabanın önünde arkamızda kalan Fetih'e baktım, bizi izliyordu. Gözlerini çekmedi, kaldığı yerde seyirci oldu.

"Bundan sonra kendini kötü hissettiğin her an gökyüzüne bak," dedim önce. İyi gelirdi. Senin rahatlıkla baktığın yere başkalarının muhtaç olma fikri çok iyi gelirdi. "En azından bahsettiğim psikoloğun yanına gidene kadar sana bir doktor olarak bunu tavsiye edebilirim."

Bu bir doktorun tavsiyesi değildi.

"Peki," dedi ve büzüşmüş dudaklarıyla ellerine baktı. Gözyaşları aktıkça dudaklarım eğilip bükülüyordu. "Efsun ablam olarak ne tavsiyesi verirsin bana?"

Dilimi damağıma bastırdım ve yüzümü saklamak ister gibi arabanın içine baktım. *Gülümse Efsun. Gülümse.*

"Sabah sana verdiğim çantanın içine dün gece saçların için kullandığım ürünleri koydum. Onları kullan. Kıvırcık saç taranmaz, hor kullanmaya gelmez. Saçlarının kıymetini bil, aklına bir şey takılırsa da ara bana sor."

Başını salladı. "Tamam," dedi burnunu çekerek. "Başka?"

"Arada sırada bana gelmek ister misin Zeliha?" dedim dayanamayıp. Kısa bir an bizi izleyen Fetih'i kontrol ettim. Kısık gözleri üstümüzdeydi, dudaklarımızı mı okuyor diye şüpheye düşürüyordu beni.

"İster misin ki?" diye aynı soruyu delirmiş gibi bana sordu.

"Sen deli misin? Gitmek istemiyorum dersen ağabeyinle savaşabilirim. Hemen," dedim, ben şaka yapmıyordum ama o gülünce ben de güldüm.

"İsterim."

Fetih'e baktım. ""Ağabeyinle savaşmamı mı?"

"Hayır, sana gelmeyi."

Fetih'le olan bakışmayı kesip gülümseyerek Zeliha'ya baktım. "O zaman istediğin her an ağabeyine söyle, seni bana bıraksın. Oldu da bırakmadı, ufak bir mesaj atman yeterli. Gelir alırım seni biliyorsun," dediğim an aramızda imalı bir bakışma geçti.

"Biliyorum," dedi, gülümsemesinin arkasında titrek bir sesle. Bilirdi. Gider alırdım.

"Biraz toparlan sınavın hakkında da konuşuruz. Başka her şey hakkında da. Tamam mı? Bir süre kendine izin ver ama olur mu?" Başını hızlı hızlı salladı ve açtığım kollarımın arasına girdi. Bunun bir vedalaşma olduğunu hisseden Fetih Karadere bize doğru yürürken kardeşine kapıyı açtı ve binmesini bekledi sessizce. Zeliha'yı son kez öptüm ve arabaya bindirdim, kapısı yavaşça kapandığı an Fetih'le göz göze geldik ve birkaç adım uzaklaştı arabadan. Sanırım ben az önce ne yaptıysam o da aynısını yapıyordu. İki elim de çantamın kulpunda ona doğru gittim.

"Bak," dedim. "Gördün mü? İçinin biraz da olsa rahatladığı yüzünden belli kardeşinin."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve başını iki yana salladı. "O dört duvar arasında aldığı nefesi dar etmeden bana rahat yok."

"O ne demek şimdi?"

"Keşke o doktor araya girmeseydi de geberip gitseydim o gün diyecek yıllarca, keşke Efsun canımı bağışlamasaydı da buralara düşmeseydim."

Değişen bakışlarımla gözlerindeki o ifadeyi izledim. Tüylerim kısa sürede şaha kalkarken aklından ne geçtiği o an tahmin edemeyeceğim kadar zor geldi.

"Bak Feti..." diyeceğim vakit araya girdi.

"Efsun tamam." Kesip attı kuracağım cümleleri. "Bana bir kere geçirdin sözünü. Bir daha da yaşanmaz. Konuyu tartışalım diye söylemedim zaten. Dilimin ucuna geldi yutamadım. Senlik değil bundan sonrası. Her şey için ayrı ayrı teşekkür ederim sana. Telefonum hep açık ne zam..." O nasıl kestirip attıysa aynı hamle benden de geldi ve elimi bir çırpıda uzattım.

"Öyleyse kendine iyi bak," dedim ve bir vedanın ilk zilini çaldım. Bakışlarından geçen şaşkınlık sesimden miydi yoksa ansızın uzattığım elimden miydi bilmiyordum. Kaldı hem o hem de elim. "Seni tanımak güzeldi, çok memnun oldum diyemiyorum elbette içinde bulunduğumuz koşullardan dolayı ama kendine iyi bak diyebilirim. Bir daha denk gelir miyiz bilmem ama sanırım Zeliha adına ufak tefek anlar dışında gelmeyiz. O yüzden görüşürüz, demiyorum."

Gözleri eliyle yüzüm arasında gidip gelirken bunu beklemediği aşikârdı. "Zeliha'yla alakalı bir sıkıntı olursa beni ara. Arayabilirsin değil muhakkak ara. Ben bahsettiğim doktordan randevu alacağım. Dikişlerini de iki üç gün sonra en yakın hastanede aldır. Onun için özür dilerim."

Elimi tutmamayı sürdürdü.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum elim hâlâ havadayken ama artık son bulmalıydı bu. Sanırım o sandığımdan daha memnun değildi beni tanıdığına. Haklıydı, tanışma şeklimiz belliydi. Bir memnuniyet için başlangıcın iyi olması gerekirdi ama biz o güne dönersek ikimiz de asla yaşanmaması taraftarı olurduk.

Havada kalan elimi bozulduğumu zerre hissettirmeden, "Peki," diyerek indirmek istedim. Yerden yüksekliği de kısaldı ama bitiş noktasında yeniden havalandı ve Fetih Karadere elimi sıkıca tuttu. Bedenim bu tepkiyi fazla buldu ve bir an ona doğru yarım adım yaklaştım.

"Ben memnun oldum Efsun," dedi gözlerime bakarken. Benim küçük ellerim yoktu ama onun elinin arasında elimin büyük bir kısmı

gözükmüyordu. "Senin memnun olmaman hakkın ama benim memnun olmamam nankörlük. Ben memnun oldum," dedi. Sesindeki minnet birleşmiş ellerimizden vücuduma bulaştı. Benim onunla tanışmamayı yeğlediğim anı o da isterse, korkunç bir ihtimal doğuyordu kafasında. Elime biraz daha baskı uyguladı.

"Ben de görüşürüz, demiyorum," dedi ve ellerimiz ayrıldı. Başımı salladım, kulaklarımı çınlatacak bir yoğunluğun içine düştük. Bu durum beni rahatsız etti. Son bir kez gülümseyip Zeliha'ya el salladım ve arkamı dönüp arabama doğru yürümeye başladım.

Ben bugün, bunun bir veda olduğunu sandım. Geriye kalanın ben olduğumu düşünürken yeniden yalnız kalışımın verdiği acı içimde başköşeye yerleşti yine. Ama dedim ya ben Efsun Zorlu, bu benim hikâyem, diye... Kalem bende olmasa da benim hikâyem, başkaları tarafından ben yine yalnız kaldığımı zannederken yazılıyordu. Benden habersizce. Öyle ki sırtımı dönsem de arkamda kalan bedenin sesini duydum.

"Elbet görüşeceğiz."

@novaebook

V

MASKESİ DÜŞMÜŞ ÖLÜM

Geçmişin asıl zorluğu geçmediği anda başlardı. Anın içindeki her duygu kabul edilebilirdi ama anın dışında peşini de bir türlü bırakmayan duygularla verilen savaş kaçak bir dövüşten ibaretti. Geçmişimdi, geçmeliydi. Bir gece yarısı beni rüyalarla uyandırmamalı, yatağımı çukur yapmamalıydı. Bazı duygular peşimi bırakmalı, bugünüme musallat olmamalıydı.

En ağır geçmiş şimdisini kaybetmeyendi.

Ayaklarımı yataktan sarkıtırken boş boş duvarla bakıştım. Dudaklarımı ıslatırken avuç içlerimi yatağa bastırıp ışığa baktım. Evin hemen hemen bütün lambaları yanıyordu. Her yer aydınlıktı.

Geçmişlerin en ağırı şu anını kaybetmeyendi.

Yavaş adımlarım mutfağa doğru ilerledi. Karnım açtı ama yemek yemek düşüneceğim son şeydi. Ancak papatya çayı demleyebildim. Buzdolabımın üstü fotoğraflarla doluydu. Elimde fincanla anıların karşısında durdum. Hepsi gözlerini bu bitkin halime dikti. Çok sürmedi, küçük bir çocuk gibi onlardan ve anlam yüklediğim bakışlarından kaçtım. Balkonda çıplak ayaklarımdan aldığım soğukla kısa bir an yüzümü buruşturdum ama buna alışmam geç olmadı. Küçük beyaz masaya fincanımı koyarken sandalyeyi biraz demirliklere doğru çekip oturdum.

Fark etmeden yalnızlığıma birkaç günlük ara verdiren Zeliha'nın yokluğu, tetiklenen geçmişimle dolmuştu galiba. Yoksa ben iyiydim. Geceleri yorgun olduğum için deliksiz uyurdum, rüya görüyorsam da hatırlamazdım. Sabah uyanırdım, yolda kahvaltı yaparak hastaneye giderdim. Akşama kadar çalışır sonra eve gelir yine uyurdum. Gece uyanır, cildime bakım yapar geri uyurdum. İyiydim yani ben.

Derince bir nefes verip başımı aşağı doğru indirdiğimde bir süre ayrıntıyı fark etmedim. Çoğu kez olduğu gibi baktım ama görmedim. Bir zaman sonra aşağıda önemsemediğim siluet anlam kazandı. Yaktığı sigara bir nokta gibi gözükürken yerimden doğrulup aşağıya doğru sarktım.

Evimin önünde dikilen adam Emir'den başkası değildi.

Kaşlarım çatılırken ne yaparım da kafasını yukarı doğru yöneltirim diye düşünmeden, "Pişt," diye bir ses çıkardım. Ama duymadı. Bu kez ardı ardına, "Pişt, pişt, pişt," derken başını hızla yukarı kaldırdı. Sokak lambaları ve ayışığı sayesinde yüzünü seçebiliyordum.

Başını iki yana salladı.

Ben de aynı şekilde saçlarımın dağılacağı kadar kafamı sallarken aynı karşılığı verdi yine.

Ben salladım.

O salladı.

Ben salladım.

O tekrar salladı.

Sonra o bir daha salladı.

Yok hayır, bu şekilde anlaşamıyorduk. Evin anahtarını ceketimin cebine koyup aşağıya inmeye başladım. Zeliha'nın gittiğini bilmiyor muydu? Çok anlamsızdı gecenin bu vakti burada olması.

Beni görür görmez elindeki sigarayı atıp ayağıyla ezerek koşar adım bana geldi. "Bir sorun mu var Efsun Hanım?" diye sordu, sorunun ta kendisi.

Başımı salladım. "Evet. Adamın biri bu saatte kapımın önünde evimi gözetliyor," dediğimde yüzü gerildi, eli anında beline gitti ve beni arkasına alıp etrafta gezindi gözleri, "Nerede?" derken sesi çok tedirgindi. Bilmeliydi ki beline gitmiş eli de benim için çok tedirgin ediciydi.

"Burada," dedim anlamsızca. "Eli beline gitti, diğer eli de kolumda. Kendini arıyor şu an." Bir süre daha kendini aradı.

"Ben mi?"

"Evimin önünde başka biri daha yoksa sen tabii ki! Niye buradasın sen? Zeliha bugün Fetih'le gitti. Burada değil." Önce kolumu bıraktı sonra tuttuğu silahını ve bir adım geri çekildi.

"Zeliha Hanım'ın gelip alındığını biliyorum. Ben sizin için buradayım," dediğinde bakışlarımdaki tuhaflığı anlamış olacak ki açıklamaya

devam etti. "Fetih Bey öyle istedi. Sizin güvenliğiniz için. Bundan sonra ikinci bir emre kadar yakınınızdayım. Bir ihtiyacınız olu..."

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedim hayretle. "Delirdiniz mi? Bütün gece kapımda mı olacaksın?" Ben burada gecenin bir vakti kapımda yabancı biriyle görülüp ertesi gün bir şey söylenir mi korkusuyla dururken her gece kapımın önünde duracağını mı söylüyordu?

"Hayır," dediğinde kısa bir an rahatlar gibi oldum ama bu uzun sürmedi. "Nereye giderseniz orada olacağım."

Başıma aniden bir ağrı girdi. Elim alnıma gitti ve aramızdaki mesafeyi tamamen açtım. "Bin arabana git," dedim. "Siyasetçi miyim, mafya babası mıyım? Kapı önünde beklemek ne demek? Biri görecek yanlış anlayacak. Hadi git evine. Benim başımı ağrıtma," derken başımla aracını işaret ettim, beden dilim açıkça kovuyordu onu.

Başıyla kibarca reddetti dediğimi. "Maalesef Efsun Hanım, ikinci emir sizden değil yine Fetih Bey'den gelirse giderim," dedi tane tane ama cümleler kulağıma öylesine ukalaca geldi ki çatık kaşlarımla ona bakakaldım.

"Fetih Bey'den gelince öyle mi?" dedim içimde yükselmesine rağmen sesime yansımayan öfkeyle. Başını salladığında elim pijamamın cebine gitti ve telefonu çıkardım.

"Peki, emri alalım o zaman. Sen yeter ki iste!" derken sevimsiz sevimsiz gülümsedim ve Fetih'i aramak üzere ekrana dokundum. Ona elimi uzatıp bir daha denk gelmeyiz, deyişimin üzerinden henüz saatler geçmişti. Gün bile devirmemiştik. Çaldı, çaldı, çaldı...

Açacağına olan umudumu kaybettiğim an, "Efsun," dedi telefonun ötesinden ve huzursuzluk iki telefon arasında bana kadar ulaştı. Ne isim koyabildim o sesindeki tınıya ne de sorabildim.

"Ne oldu, niye aradın bu saatte?"

Bu, telefonumu açarken telaşlandığının bir kanıtıydı. Başıma bir şey geldi sanmış bile olabilirdi, belki de o adını koyamadığım tınının sebebi buydu. Benim bu rahatlığıma rağmen onların telaşı, hatta kuruntusu bana garip gelirken bir an ne diyeceğimi unuttum. Kısa bir sessizlik geçtiğinde karşı tarafın sesi yükseldi.

"Efsun cevap versene!"

Başımı iki yana sallarken, "Evimin önünde biri var," dedim, olayı Emir'e nasıl anlattıysam ona da aynı şekilde aktardım. İstiyordum ki

benim gözümde nasılsa onlara da aynı şekilde yansısın. Bana yaşattıkları şaşkınlığı yaşasınlar.

"Ne demek biri var?" derken arkadan bir hışırtı geldi. "Gir eve, kapını kilitle cama da yaklaşma ben hemen geliyorum. Telaş yapma, kapını kilitle."

Yaptığım laf cambazlığı ikinci kaosa sebep olmak üzereyken, "Dur dur nereye geliyorsun?" diye girdim araya. "Gelme hiçbir yere. Sen git dersen gidecekmiş zaten. Emir niye kapımın önünde Fetih?"

O gelen hışırtı son buldu. "Emir mi?"

"Evet, o. Git diyorum gitmiyor. Ancak sen söylersen gidecekmiş. Hadi sesini dışarıya veriyorum. Söyle evine gitsin adam. Ben de yukarı çıkıp uyuyacağım."

"Efsun." Derin bir sessizlik çöktü.

"Efendim."

"Sen şaka mısın?"

Elimle kendimi gösterdim sanki karşımdaymış gibi. "Ben mi şakayım?" diye sordum hayretle. "Bence siz koca bir şakasınız. Bak Fetih ben gerçekten tartışmak istemiyorum. Sadece bu adamın kapımın önünden gitmesini istiyorum. Aksi durumda..."

"Doktor," dedi sabırsız bir sesle ve bana tahammül edemediği anların içindeydik artık. "Çık evine, uyu."

Dudaklarımı ıslatıp gökyüzüne baktım. "Bak Fetih," dedim sabırla. "Bir kerede anlatacağım ve anlayacaksın tamam mı?" Onun cevabını beklemeden gözlerimi bana bakan Emir'e indirdiğimde aniden kaçırdı bakışlarını benden.

"Bak karşımdaki adam gecenin bir vaktinde takıntılı gibi evimi dikizliyor. Nereye gidersem oraya geleceğini söylüyor. Sen benden daha iyi biliyorsundur hangi şehirde olduğumuzu. Her coğrafya her davranışı kabul etmez. Biri görse nasıl bir şeye sebep olacağının beni neyle uğraştıracağının farkında mısın? Daha yeni geldim buraya, bir tek bu kalmıştı başıma gelmeyen. Biri saçma sapan bir şey söyler sonra toplayamam. Ev değiştirmekle uğraş işin yokmuş gibi. Bu kadar düşüncesiz olamazsın."

O kadar tane tane kurmuştum ki bu cümleleri kesinlikle olumlu bir dönüş bekliyordum.

"Tamam," dedi. Sadece tamam.

"Ne tamam?" diye sordum.

"Dinle dedin dinledim. Şimdi evine gir. Daha fazla bekleme sokak ortasında.

Elim alnıma gitti, dudaklarım hayretle aralandı. "Şaka mısın sen?" diye soran bu kez ben oldum, sokak ortasında dövünecektim şimdi. "Fetih aptal mısın? Sana burada bir şey anlatıyorum. Ne tamamı?"

"Ben senin başına gelebilecek her şeyi senden önce düşündüm. Endişelerini de anlıyorum ama yersiz hepsi. Bir şey olduğu yok."

"Fetih bu adamı göndereceksin."

"Göndermeyeceğim."

"Fetih ya bu adamı sen göndereceksin ya da be..."

"Efsun gece gece beynimi siktin, farkında mısın?"

Gözlerim hayretle aralandı. Ağız dolusu küfrediyordu açıkça. "Edepsiz," dedim tiksinircesine. "Önce sen o ağzını topla. Edepsiz," diye tekrar ettim.

"Zeliha'yla konuşmak ister misin?" diye sordu aniden. Gözlerimi kıstım. "Beni Zeliha'yla mı kandırıyorsun?"

"İnsanlık yaramıyor sana," dedi ters ters.

"Bak Fetih, b..." konuşmama müsaade etmedi.

"Senin paşa gönlün istese de istemese de gölgem üstünde olacak dedim mi demedim mi ben sana? Ne yaparsan yap Emir arkandan gelecek. Ne zararı var sana adamın? Görmemezlikten gel, devam et. İnatla bir şeyleri kabul etmiyorsun. Anlaman için başına bir şey gelecek olursa benden çekeceğin var. Yemin ederim bu dikbaşlılığından başına bir şey gelirse benden çekeceğin var."

"Fet..."

Telefondan bir ses geldi.

Telefon yüzüme kapandı.

Telefonu yüzüme kapattı.

Aralanmış dudaklarım, öfkeyle kararmış gözlerim ve tutulmuş dilimle, "Yüzüme kapattı," dedim.

"Çok bile dayandı."

Gözlerim ışık hızında keskince ona döndüğünde anında toparlayıp boğazını temizledi. "Yani çok dayandı derken genelde telefonla konuşmaktan nefret eder. Konuşmaz da. Siz yine konuşabildiniz."

"Şükredeyim o zaman?"

"Lütfen, eve geçin artık," dedi kapıyı göstererek.

Ağzım defalarca açılıp kapandı, dilimin ucuna cümleler yığıldı ama sustum. Ayaklarımı yere vura vura arkamı dönüp kapıya ilerleyecekken birden durdum ve o yığından bir cümle seçtim.

"Kuruntu yapıyorsunuz farkındasınız değil mi?" dedim, dedim ama öyle düşündüğümden değil de öyle düşünen tarafıma kurt düştüğü için.

"Ben bana söyleneni yapıyorum sadece," dedi kollarını hafifçe iki yana açarken. Tam dönüp yoluma devam edecekken ekledi.

"Fetih Bey kuruntu yapmıyor, temkinli davranıyor. Siz olayı ciddiye almıyorsunuz. İyi geceler Efsun Hanım."

Şimdi gidip evde tek kalacağımı ve bu huzursuzlukla iyice rahat edemeyeceğimi bilerek ya da bilmeyerek bana bıraktıkları şeyin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum. Belki de Fetih haklıydı, başıma bir şey gelmediği sürece anlamayacaktım.



Uygun yere park ettiğim aracımın kapılarını kilitlerken acilin girişine doğru ilerliyordum. Emir arkamdan ilerliyordu, farkındaydım. Çantamın içerisine koyduğum mamaları hastaneye yaklaştıkça çıkarırken sakin olan acil kapısına yönelmeden kedilerin olduğu yere gittim.

Artık beni tamamen tanıyan kediler etrafımı sararken topuklu ayakkabılarımın üzerinde diz çöktüm. Bana sürtünerek etrafımda dolaşan kedilerin pati ya da kuyruklarına basmamak için dikkat ederken elimdeki paketleri yere bırakıp aralarından en küçüğünü kucakladım. Anında patilerini üzerimdeki gömleğe geçirdiğinde miyavladı.

"Bebeğim," dedim şefkatle. Alnını okşarken gözlerindeki iltihapla kaşlarım havalandı. Gözlerinin yarısını açamıyordu. "Ne oldu sana yine?" derken biraz daha yaklaştırdım yüzünü yüzüme. "İyileşmiştin sen, ne bu hal?"

Geldiğimden beri gözlerinden hastaydı. Elimle çapakları aldım nazikçe. Etrafımdakiler yerdeki mamaları koklarken açabilmek için tırnaklıyorlardı. Kenara bıraktığım çantama yönelmek istedim ama topuğumdan sarsılıp dengemi kaybettim.

"Yardımcı olmamı ister misiniz?" diye bir ses duydum.

Üzerime devrilen gölgenin sahibine bakarken Emir'le göz göze geldim. Başımı hızla sallarken, "Hayır diyemeyeceğim," diyerek dikkatlice

doğruldum. Kedilerin arasından atlayarak sıyrıldım, "Şu mamayı düzgünce döker misin?" diye sorarken elim çantama gitti, bağrıma bastırdığım kediyle banka oturdum.

Söylediğim torbaya uzandı. "Evet onlar. Önce yaş mamayı dök sonra da üstüne kuru mama. Dikkat et patilerine basma. Sen paketi açınca saldıracaklar. Yapamam diyorsan hiç dokunma," dediğimde kısa bir an durdu ama sonra devam etti. Çantamın içindeki küçük cebe koyduğum göz merhemini çıkarırken bir gözüm dediğimi yapmaya çalışan Emir'deydi.

Konserveyi açtığı gibi konserveye pati atan kedileri engellemek için mamayı hafifçe kaldırdı. Giydiği siyah takım elbiseyle çöktüğü yerde biraz komik duruyordu.

"O mamayı biraz daha yukarı kaldırırsan birazdan üzerine doğru tırmanacaklar."

Mamayı seri hareketlerle yere dökerken anında bütün kedilerin odağı değişti. Dediğimi yapıp kuru mamayı da üzerine serpiştirirken şap şap yiyişlerine gözlerini kısarak baktı bir süre. Bir an ilk defa kedi beslediğini düşündüm. Konservelerin ucundan tuttu ve çöpe doğru ilerledi.

"Leş gibi kokuyor bu," dedi tiksinircesine. Yaş mamadan bahsediyordu. Altta kalan mamayı yemek için birbiriyle yarışan topluluğu işaret ettim.

"Onlar için dünyanın en güzel şeyi," derken aynı ekşimsi ifadeyle oraya baktı. "Çantamda küçük bir konserve var onu çıkarır mısın?" diye sordum, yavru kedinin gözünün etrafında kalan kremi parmak uçlarımla silerken.

"Onu da şu köşeye dök, gözleri iyi değil. O kalabalıkta yiyemez," dedim bana bakmaya çalışan ama aynı zamanda sıkıca gömleğime tutunmuş cana bakarken. Gülümsedim hafifçe. Yaklaşıp önce burnundan sonra ağzında öptüğümde seçilmiş olduğumu belli etti ve tüylerini bana sürttü.

Gözlerimi mamayı dökmüş bizi izleyen Emir'e kaldırdığımda öyle garip bir bakış yakaladım ki başımı iki yana salladım. İlk defa kedi beslediği belliydi de seveni de mi ilk defa görüyordu? "Ne oldu? Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum bu kez. Paçalarımı düzeltirken ona göz kırptım cevap bekler gibi.

"Her hayvanı öpüyor musunuz böyle?"

Alayla güldüm. "Midem bulandı deme sakın," diye konuştum, genelde aldığım geri dönüşü dile getirirken.

"Mide değil, ne bileyim. Sokak hayvanı sonuçta." Kelimeleri toparlayamadığında konuşma hakkı bana geçti. "Ben çıkana kadar burada mısın?" diye sorduğumda başıyla onayladı.

Çantamdan çıkardığım mamaları ona uzattım. "Tamam saat bir iki gibi tekrardan besle. Suları bitmez ama bitecek olursa onu da tazelersin." Elimdeki mamalara baktı bir süre. Ona doğru biraz daha yaklaştığımda mecburen aldı.

"Emredersiniz Efsun Hanım," dedi.

"Emretmiyorum, rica ediyorum. Şu gözünde sorun olan kediyi de diğerleri dövmeye çalışabilir engel ol." Bu son noktaymış gibi tepki verdi.

"Kedi kavgası mı ayırayım?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır yahu. Gözleri görmüyor diye dövebilirler. Akşama kadar bir şey yapmayacaksın zaten. Öyle bir durum olursa hemen al önlerinden. O şu an tam göremiyor. Biraz okşa başını uzaklaştır. Ayrıca Emir gel mevzu var, desem koşa koşa gelir elini beline atarsın. Kedi kavgasını mı çok gördün?"

İtiraz etmesini bekledim. Ederse Fetih'i aramakla tehdit edecektim ama başını salladı usulca. Bu demek oluyordu ki belli ölçüde lafım geçiyordu.

"Hadi sana iyi nöbetler," dedim alayla. "Gözünü dört aç, herhangi bir kedi saldırısında zarar görürsem patronun sana çok kızar!"

Elimde doldurduğum kâğıda kaşemi basarken, "Hemen karşı odaya verin. Hemşireler yardımcı olacaklar. Sonuç çıkınca da yine bu odaya gelin," dedim.

"Kan mı vereceğim?" diye sordu kâğıdı elimden alırken. Başımı salladım. "Enfeksiyon gibi duruyor. Kan değerlerinize bakmam lazım."

Sanki çok acılı bir şey söylemişim gibi, "Bu hep oluyor, siz antibiyotiğimi yazsanız ben gitsem olmaz mı?" dedi. Muhakkak benden iyi biliyordu ama ben yine de ısrar ettim.

Başından beri sürdürdüğü ısrarına devam ederken sabırla ona baktım. "Bu mümkün değil. Durup dururken antibiyotik yazamam. Gidin

kan verin, tahmin ettiğimiz gibiyse yazacağım zaten ama önce emin olmam lazım. Karşıdaki oda," diye lafı kısa kesmeye çalışırken tabiri caizse oflaya puflaya göz devirerek çıktı odadan.

Anonsların yapıldığı hoparlörden kendi adımı duyduğumda dikkat kesildim. "Doktor Efsun Zorlu danışmaya bekleniyorsunuz." Elimdeki kalemi bırakıp doğrulurken kapısı açık odadan ellerim önlüğümün cebindeyken çıktım.

Danışma denilen yer bulunduğum alandan otomatik kapıyla ayrılıyordu. İnce uzun koridordan hastalardan sıyrılarak çıktım. Danışmadaki iki güvenlik görevlisinden biri doğrulup kenara koyduğu büyükçe poşeti masa üzerinden benim tarafıma kaydırdı.

"Yemeğiniz geldi," derken biraz daha itti bana doğru poşeti. Koca pakete bakarken, "Ben yemek siparişi vermedim," dedim poşete dokunmadan.

"Efsun Zorlu dendi bize."

Poşete elimi uzatırken üstünkörü baktım. Tek kişilik değildi ve buram buram kebap kokuyordu.

"Kim bıraktı peki?" diye sordum gözüm paketteyken. "Takım elbiseli bir adam. Ücreti için de beklemedi. Gerçi hiç kurye gibi bir hali de yoktu ama," derken ellerini iki yana kaldırdı.

Aklıma bir isim geliyordu aslında benim. "Tamam beklesin bu burada, geliyorum ben."

Dün bu saatlerde bir daha görüşmeyiz dediğim adamın numarası son aranan kişiydi ve ben o numaraya yeniden bastım. Neden aradığımı direkt olarak anladı.

"Aldın mı yemeğini?"

"Aldım da..." derken omuz kaldırdım. "Ne gerek vardı?"

"Zeliha söyledi. Pek yemek yemiyormuşsun," derken kaşlarım havalandı.

"Öyle mi söyledi?"

"Evet," diye yanıtladı beni.

"Yanlış anlamış. Yok öyle bir durum da hadi gönderdin, niye orduya gönderir gibi gönderdin? Ben onu nasıl içeri alacağım?"

"Biri yer biri bakar kıyamet oradan kopar diye düşündüm. Götür koy işte ortak bir yere, yiyen yer. Koca hastane. Ne yiyeceğini de bilemedim. Kafama göre bir şeyler hazırlattım. Varsa özellikle istediğin bir şey..."

"Hayır yok," diyerek böldüm. "Teşekkür ederim. Zahmet etmişsin. Gerek yok bir daha uğraşma. Biz burada bir şekilde hallediyoruz. Zeliha'ya da söyle aç bırakmıyorum kendimi, yanlış anlamış."

Alaycı bir ses geldi. "Yanlış anladığını pek sanmıyorum. Üflesem uçacaksın. Her neyse içeri sokmak zorluyorsa seni yarın daha makul miktarda göndeririz. Var mı başka bir şey?" diye sordu.

Üflesen uçacak mıyım?

"Ben mi üflesen uçacağım?" diye sordum alayla. "Hem zahmet etme gerek yok, dedim. Tamam teşekkür ederim bu..."

Sırayla birbirimizin lafını kesiyorduk. "Yok başka bir şey anladığım kadarıyla. Aynı şeyleri tekrar etmeye başladın. Hadi afiyet olsun sana," dedi ve yüzüme kapattı. Yine, yeni, yeniden. Yüzüme kapattı. Telefonla konuşamıyordu resmen, kestirip atıyordu, söyleyeceğini söyleyip kapatıyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Sabır.

Acilde çalışan tüm ekip arkadaşlarımın yediği ve tükettiği yemekler için sorulan her soruya *bir hayırsever* diye cevap verdiğim günün sonuna gelmiştik.

Yorgunluktan dinçliğini kaybeden vücudumu kısmi olarak sürüyerek çıkışa giderken insanlara selam vermeye üşendiğim için yere bakarak yürüyordum. Yüzüme çarpan soğuk havayla dışarı vardığımı anlayıp başımı kaldırırken beni gölgem olmaya yemin etmiş Emir karşıladı.

"Sizi bırakmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Arabamla gelmiştim ya unuttun mu?"

Başını iki yana salladı. "Unutmadım ama Fetih Bey yorgunsunuzdur diye teklif etmemi söyledi," diyerek açıklama yaptığında bir an boşluğuma gelecek gibi oldu ve en başından beri ona karşı sert olan tavrım ilk kez bozuldu. Sanırım rahatsızlığımı en aza indirmek içindi tüm bu davranışlarının sebebi. Madem gitmiyorlardı en azından bu duruma beni en yumuşak şekilde alıştırmaya çalışıyorlardı. Öyle ki başarılı da oluyorlardı.

Gülümserken iki yana salladım başımı. "Yok iyiyim merak etme. Sağ ol yine de," derken ikimiz de araçların park edildiği yere ilerledik.

"Sen böyle," dedim ona dönerek, "başka yere gitmeden ne zamana kadar yanımda olacaksın? Yani en basiti uyuman lazım ya da duş falan alman lazım?"

"Vardiya değiştiriyoruz gerekli anlarda. Dün gece belli bir saatte başka biri geldi. Ama siz uyanıkken ben de uyanığım," diye açıklama yaptığında dudaklarımı aşağıya doğru büzdüm ve yüzünü inceledim. Temiz, sıcak bir yüzü vardı. Sinirli ya da korkutucu durmuyordu.

"Fetih sana bu kadar mı güveniyor?" diye sorduğumda o an tuhaf bir şekilde gözlerinden bir gurur geçti. Sanki çok kıymetli bir şey söylemişim gibi hoşuna gitti. "Söyleyeceğim maaşına zam yapsın."

Tepki vermeden arabaya binmemi bekledi. Çantamı yan koltuğa atarken binmeden hemen önce, "Aracımın kapısını açmana gerek yok," dedim gülümseyerek. "Hatta hanım, demene de gerek yok. Yaşlarımızın yakın olduğunu düşünüyorum. Yanımda rahat ol ki ben de sana güvenip rahat olayım bu geçici süreç bitene kadar."

Başını salladı. "Tamam Efsun Hanım," dedi boşuna konuştuğumu belli edip. Sözüm de bir yere kadar geçiyordu demek ki.

Tam olarak iş çıkış saatine denk gelmişken kendimi trafiğin orta yerinde buldum ve hazır adım adım gidiyorken günlerdir beklediğim kargocuyu aradım. Konuşma da tartışmaya dönüştü tabii çok geçmeden.

"Bakın beyefendi," dedim ve direksiyonu sıktım. "Ben Şanlıurfa'dayım ve haftalardır sipariş verdiğim makineyi bekliyorum. Haftalardır! Ben Güneydoğu'dayım ve o makine Batı Karadeniz'e bile gitti!"

"Biz dün geldik, evde yoksanız bu bizim sorunumuz mu?"

Alnımı direksiyonun orta yerine vurdum.

"ÖYLE BİR İHTİMAL YOK!" diye çıkıştım sonunda. "Yok, yemin ederim yok! Sizin geldiğinizi iddia ettiğiniz vakitten çok önce eve varmıştım." Sırf siz gelirsiniz diye elektrikli süpürgeyi bile çalıştırmadım ben!"

"Aradık açmadınız!"

"Beyefendi," dedim gözlerim kararırken, "bana şubenizin adresini söyler misiniz?" diye devam ettim dudaklarımı birbirine bastırırken.

"Neden?" diye sordu.

"Bombalayacağım," dedim hiç tereddütsüz. Ses gelmedi. Adam da tutuldu galiba. "Ne yapabilirim? Gelip kendim alacağım!" Her şekilde onların da işine geldi, şubelerinin adresini seve seve verdiler. Nasıl

gideceğimi de anlattılar. İlk çıktığım kavşaktan dönerken Emir bu dönüşü beklemediği için bana yetişemedi ve izimi kaybetti. En kötü ihtimal evime gidip orada beklerdi. Kimseyi aramadan ya da beklemeden yoluma devam ettim.

Yol tarifine göre kargo şubesinin olduğu sokaktaydım. Sokak demeye bin şahit isterdi, sessiz sedasız bir yerdi. Öyle ki çalan telefonumdan bile korktum. Fetih arıyordu. İlk arayışı olduğu için mi bilmem Zeliha'dır diye düşündüm.

"Bebeğim," dedim. Karşı taraftan ses gelmedi bir süre. Gözüm telefona kaydı açmadım mı diye ama karşı taraftan bir erkeğin boğazını hafifçe temizleme sesini duyarken gözlerim irice açıldı.

"Çok özür dilerim," dedim utançla yer değiştirirken. Issız sokağın ne korkusu kaldı ne de tedirginliği. "Zeliha sandım ben pardon."

Fetih sonunda, "Neredesin sen?" diye sordu. Başımı devekuşu gibi kuma gömmek istiyordum.

"Dışarıdayım," dedim kısık sesle.

"Emir aradı, trafikteyken aniden yok olmuşsun. Evde de değilsin."

"Eve gidiyordum kargocuyla konuştum, kahve makinemi almaya gidiyorum. Aniden dönünce Emir kaçırdı beni muhtemelen. Bir sorun yok kısaca," dedim kafasında ne kuruyorsa bozsun diye.

"Efsun," dedi, elimi boğazına sarmış her kurduğum cümleyle onu boğuyordum sanki. "İlk kavşaktan dön. Eve git," derken sesi tam olarak sinir hastası birinin sesi gibi geliyordu.

"Saçmalama. Bir sürü yol geldim, varmak üzereyim. Bir şey yok, abartma."

"Efsun geri dön, bizzat alacağım kahve makineni. At adresi bana sen, dikkatlice evine dön."

"Fetih alt tarafı bir kahve makines..."

"Sikerim senin kahve makineni!" diye öyle bir bağırdı ki oturduğum koltukta tüm bedenim irkildi. "Sana geri dön diyorum! Hava kararmış sen hangi akla hizmet tek başına hiç bilmediğin yere gidiyorsun?!"

"Benimle düzgün konuş!" diye bağıran bu kez ben oldum. "Askerlik arkadaşın değilim ben senin. Bir daha o kirli dilini bana uzatırsan kopartırım o dili. Ararım polisi, o kapıma diktiğin insanları da aldırtırım, seni de şikâyet ederim peşimi bırakmıyor diye. Duydun mu beni? O kirli diline hâkim ol, ne diyeceğini ölçüp tart yoksa benim elimden

bir kaza çıkacak. Zeliha'nın ağabeyisin, kötülüğümü düşünmüyorsun diye insan gibi yaklaşıyorum sana benimle nasıl konuşacağını bil!"

Suratına kapatacaktım. Bunca cümleden sonra duymak istediğim hiçbir şey yoktu ama o söylediğim hiçbir şeyi duymadı, kabalaşmaya devam etti.

"Efsun benim tepemin tasını attırma! O Emir'in de feriştahını sikeceğim. Geri dön, ben alacağım diyorum. Geri dön."

"Bir daha bu numarayı sakın arama, Emir'i de al kapımın önünden. Terbiyesiz, ahlak yoksunu. Ben senin ağız dolusu küfredeceğin asker arkadaşın değilim." Aynı telden çalmadık, bu konuşmayı da daha fazla uzatmadan kapattım telefonu. Kargocunun önüne park ettim arabayı. Elim ayağım titriyordu sinirden. Kafamın içinde defalarca kez suratına yumruk attım. Gözlerim görevli birini arıyordu, girdiğim yerde küçük bir kulübe gözüme çarparken o tarafa ilerlemeden içinden yaşını başını almış bir adam çıktı.

"Buyur kızım?" diye sorduğunda birkaç adım ona doğru ilerledim. "Konuştuğum görevlinin sizi aramış olması lazım. Kargom vardı da onu almaya geldim."

Başını salladı adam. "Aynı isme iki kargo var gel de bir bak hangisi senin adresin. Al kargonu." Önden yürürken karanlıktan dolayı duraksadım, gözüm ışığı aradı. Ben söylemeden adam ışığı yakarken bütün alan kısa sürede yanan ışıklarla aydınlandı.

"Nereden gelmişti kargon?" diye sorarken ikimiz de etrafa bakmaya başladık.

"İstanbul."

Etrafa bakındı önce. "Aşağıya depoya koymuşlar. İstersen yarın gel."

"Yok ben gelmişken alıp gideyim. Deponun ışığı var mı? Hemen buluruz," dedim, aşağıya inen merdivenlere bakarken.

Hemen sağ tarafta olan ışıklandırma anahtarlarının hepsine basarken merdivenlerin aşağısına doğru bütün ışıklar yandı tek tek. "Bak ışık var. Sen beni bekle ben hemen geliyorum. Ama bak ışık kapanmasın," dedim tedirgin bir sesle. "Işıklar kapanırsa korkudan herkesi başımıza toplarım. Kapanmaz değil mi?"

"Kapanmaz da bulamazsın," dedi tekrardan. Başımı salladım. "Bulurum ben. Bak gitme bir yere. Yukarı taşıyamazsam senden yardım isterim. Gerçi ağabeyim de yolda geliyor, birkaç dakikaya burada olur,"

dedim blöf yaparak. Kimseye güven olmazdı. Gelir sandım arkamdan ama gelmedi, merdivenlere yöneldiğimde yerin iki kat altına kadar iniyordu bunun sonu; ilk katında durup yukarıya göre kocaman olan depoya baktım. Raflar belli bir düzende olsa da gerisi çok karışıktı. Burada yoksa bir kat daha inmeyecektim.

Bir altta değil de burada olmasını temenni ederek yavaşça aramaya koyulduğumda ister istemez arkama bakıp duruyordum. Üzerimdeki, Fetih'in bana saldığı stres birkaç dakikada etkisini kaybederken işe yerde duranlara bakmakla başlamıştım. Geçen dakikaların ardından bu kattan ümidimi kesmek üzereydim, son bir umutla ayaklarımın etrafını sarmış paketlerin kenarında, son kez kendi çevremde döndüm.

Son şansım raflardı. Orada da yoksa gidecektim. Zorlukla ilk kutuyu indirdim ama çok ağırlardı, yukarıya doğru seslendim. "Amca ben buradakileri indiremiyorum, yardım eder misin?"

Sesim depo ne kadar dolu olsa da duvarlara çarpıp bana geri dönüyordu, merdivenlerden gelen adım seslerini duyuyordum. Ayağımın kenarlarındaki paketleri dikkatlice köşeye ittiğim sırada kalbime kuvvetli bir tekme yedim.

Işıkların bir kısmı patladı ve deponun büyük bir kısmı karanlığa gömüldü.

Çok uzun zamandır karanlığı görmemiş bedenimin nasıl gerildiğini, titremeye başladığını iliklerime kadar hissediyordum. Tepkilerimi kontrol etmek için derince bir nefes alırken avuçlarımı sıktım. Tamamen karanlıkta değildim. Korkacağım bir şey yoktu. Fobimi tetikleyecek bir şey yoktu. Akşam sokak lambaları da ancak bu kadar aydınlatıyordu arabayla geçtiğim sokakları. Korkacak hiçbir şey yoktu. Şimdi hemen çıkacaktım buradan.

"Sigortalar mı attı?" Kendi sesimi duymak iyi geliyordu, daha çok bağırdım. "Buradayım!" derken ellerimi tamamen çektim kutudan.

Fetih'in söylediklerini aklına getirme Efsun. Şimdi değil. Telaş yapacak bir şey yok.

Merdivenlere doğru ilerlemek için ayağımın altındakileri aşacağım zaman arka tarafımdan gelen "Yardıma mı ihtiyacınız var?" sesiyle attığım çığlık bir oldu. Geriye doğru sendeleyerek sesin sahibine döndüğümde dizlerimin bağının çözülmesi birkaç saniye sürdü. Kalbime atılan tekmeler arttı, kan kusacağım sandım.

Üzerindeki takım elbise bana o düğün günü etrafımı saran insanları hatırlatırken geriye doğru gittim.

Fetih'in söylediklerini aklına getirebilirsin Efsun. Geç bile kaldın.

"Kimsin sen?" derken gözüm önce yanağındaki dikiş izine sonra arkama kaydı. Kaçabilirdim ama yakalanma ihtimalim çok yüksekti. Sol tarafta aşağıya açılan merdivenlerin olduğunu biliyordum. Yukarıya çıkan merdivenlere oranla bana daha yakındı ama bir kat daha yerin dibine gitmek aptallık oldurdu.

"Kim olmamı istersin?" dedi sanki birbirimizi ilk defa görmüyormuşuz gibi samimi bir sesle. Sertçe yutkunurken dişlerimi birbirine bastırdım ve parmağım tavanı işaret etti.

"Yukarıda beni bekliyorlar. Eğer biraz daha çıkmazsam buraya inerler. Fetih Karadere'ye haber verirler."

Söylediklerim onu korkutmadı, aksine eğlendirdi. Gür kahkahası kalbimin duvarlarını tırnakladı. Kulaklarım uğulduyordu. Bir adım geriye gittim ama aniden üzerime atlayıp bu mesafeyi kapatma ihtimaline karşı çok temkinliydim.

"Doğru, yukarıda bekliyorlar ama bir konuda yanılıyorsun. Seni değil beni. Eğer ki birazdan seninle çıkmazsam yavaş yavaş inecekler aşağı."

Bütün algılarıma yediğim darbeyle geriye doğru bir adım daha attım. "Fetih burada olduğumu biliyor," dedim elimdeki tek koz buymuş gibi. Başparmağını altdudağına sürttü ve anlayışla kafasını salladı.

"Sence de yanlış insanlara güvenmiyor musun? Hiç zor olmadı bizim için bu fırsatı yakalamak. Gel seninle bir anlaşma yapalım," dedi uzlaşmacı bir tavırla. İçime bir umut kırıntısı düştü. "Zorluk çıkarmadan benimle gel sana zarar vermeyelim. Ama yok illa hır gür olacak dersen senin zararına olur. Bize sadece sağ getirin, dediler. Nefes alman yeter demek bu." Böylece o umut kırıntısını kuşlara yem etti aynı kişi. Başımı iki yana salladım.

"Bak ben hiçbir şey yapmadım," dedim sakince. Korkudan ölmek üzere olduğum gözlerimden belli değilse, sesime kanarsa onunla gerçekten uzlaşabilirdik. "Hiçbir şey yapmadım. Kimseyle alakam yok, kendi halinde biriyim ben. Hiçbir şey yapmadığımı sen de çok iyi biliyorsun."

Bana doğru bir adım attığında korkuyla ben de geri gittim. "Yazık ettin kendine," dedi, bana gerçekten acıyordu. "Böyle ailelerin arasına yem olarak attın kendini. Değer miydi?" dedi beni baştan aşağı süzerken.

"Yaşatırlar mı seni?" derken alıştıra alıştıra bana doğru geldiğinde, "YAKLAŞMA!" diye bağırdım korkuyla.

Dilim damağım kurumuştu. Başım dönüyordu. "Bak ben hiçbir şey yapmadım. Senin kardeşin de olsa yine aynı şeyi yapardım. Ben ailelere bir şey yapmadım. Ailelerle bir alakam yok. Küçücük bir kızı kurtardım. Bak o senin kızın, senin kardeşin de olabilirdi. Şimdi bırak beni gideyim."

Söylediklerim yüzünde bir şeyler doğursun diye bekledim ama olmadı. Kollarını iki yana açtı. "Ne yaparsın, ben de emir kuluyum," dedi kendini masumlaştırarak.

Başımı iki yana salladım. Bütün yüzüm yanıyordu, ellerim yüzüme inatla buz gibiydi. Bu adamla anlaşmaktan, hatta ona yalvarmaktan başka çarem yoktu. O beni bırakmazsa ben elinden kaçamazdım. Yukarıya çıksam ayrı dertti aşağıya insem apayrı dert. "Bak bırak beni, yakalayamadım dersin. Kaçtı dersin, lütfen. Onlara götürsen ne olacak? Ne işlerine yarayacağım? Öldürseniz ne olacak beni? Ne bitecek, kim kurtulacak? Artık her şey için çok geç."

Elini beline attı, bana göz kırpan silaha yutkunarak baktım. Sanırım yolun sonuna geliyordum. Gözlerim zaman zaman kararırken içimde bir tırmık hislerimi parçalıyordu âdeta. Gözümün önüne gelen şeyler birbirinden kopuktu. Hastanenin önündeki kedileri de düşündüm aynı anda anne babamı da.

Ölecek miydim tam da bu zamanlarımda? Daha yeni bitirmiştim okulu. Üstelik bir hiç uğruna. Kimse neden öldüğümü bile bilmeyecekti. Kimse mezarımın yerini bile bilmeyecekti. Kimi kandırıyordum, mezarım bile olmayacaktı.

Kendimi o mezarın başına gelmeyecek kimse olmadığına inandıralı çok olmuştu da bir mezarımın olmayacağını kabullenemezdim.

Ölmemeliydim, şimdi değildi. En azından arkamdan üzülecek bir kişi bile bırakmadan olmamalıydı. Arkamda iyiliğimin dokunduğu birileri olmadan ölmemeliydim.

Aklıma o an Zeliha geldi.

İyiliğim dokundu sayılırdı değil mi? Arada aklına gelir miydim?

Gelirdim.

Ama şu an yetmiyordu bunlar. Ölmemeliydim, henüz değildi. "Lütfen," dedim çaresizce yalvarır gibi. "Ne yapacaklar bana? Şimdi götürsen ne yapacaklar?"

Atacağı adımı duraksattı. "İşte bak bunu ben de bilmiyorum. Öldürün, demediler. Getirin, dediler. Ama sana bir sır vereyim mi?" dedi gizemli bir sesle. "Senden son bir şey de isteseler canın karşılığında, onu yapsan da sıkacaklar beynine," dediğinde içimden bir şey aktığını hissettim.

Ölüm emri... Bu âdeta bir ölüm emriydi.

Böyle olmamalıydı. Hak etmemiştim.

Bana yaklaştığında önünü kapatsın diye kargo paketlerini korkuyla ona doğru savurdum. Ardı ardına kafasını salladı. "Ama biz ne konuştuk? Zorluk çıkarmazsan canını yakmam demedim mi? Eğer ses çıkarmaya devam edersen inecekler. Ama bak onların muhabbeti benim kadar hoş değildir."

Yukarıya çıkma ihtimalim de saniyeler içinde çürüdü. Kaçışım yoktu. Teslim olamazdım. Bu kadar kolay değildi en azından. Sağ taraftaki merdivene kısa bir an bakarken elimin hemen altındaki büyük hesap makinesini gözüme kestirdim. Her şey birkaç saniye içinde oldu. Sıkıca tuttuğum hesap makinesini onun direkt yüzüne fırlatırken tam hedef aldım ve acı dolu bir ses çıkarken elini yüzüne kapattı. Burnundan kan boşalmaya başladı saniyeler içinde.

Hızla merdivenlere doğru koşarken "Sikerim seni kaltak!" cümlesiyle kırmızı görmüş bir boğa gibi peşimden geliyordu. Geçtiğim her yerde önünü kapatsın diye bir şeyleri devirirken karanlığa rağmen alt kata ulaştım. Ayağımdaki topluluklar kulak gıcırdatıyordu.

Son basamağı inmemle yan taraftan birinin beni belimden yakalaması bir oldu. Gidebileceğim her yeri kapatmışlardı. Bunu akıl edememiştim. Aşağıda birinin olabileceğini akıl edememiştim. Atacağım çığlık avcunun içinde parçalandı, tüm çırpınışlarıma rağmen beni geriye doğru sürükledi.

Ensemde hissettiğim bir canın nefesi değildi, Azrail'in nefesiydi, farkındaydım. Film şeridi bomboştu, tüm hafızam silindi, adımı bile unuttum bir an.

Ölüm. Gölgesi usulca ensemde gezinmeye başlayan bir hakikat. Varlığı daim olan ama farkındalığı son ana kadar insanoğlunu bulmayan kuvvetli bir hakikat. Ölüm sahibini bulduğunda maskesini indirir, gözlerini kaçırmazdı. Maske yere düştü, göz gözeydik artık.

VI

LABİRENTTE KAYBOLMUŞ ANILAR

Ve ölüm korkusunun insanoğluna yaptıramayacağı tek bir şey var mıydı?

Tırnaklarımı hırsla belimi saran ellere geçirdim, o her ne kadar beni geriye doğru çekse de direnmeye çalıştım ama kuytu bir köşeye çekmesi zor olmadı. Elini bastırdığı ağzımdan dökülen iniltiler öldürülmek üzere olan bir canın son çığlıklarıydı. Azrail'in nefesi kulağımın arkasındaydı, benim aksime oldukça sakindi. Tıpkı sesi gibi.

Azrail'in sesi.

"Benim."

Benim.

"Benim," dedi. Yabancısı olmadığım ama bu korkuyla yeniden duymazsam çıkaramayacağım ses.

"Benim Efsun."

Efsun. Adımın dudaklarından dökülüşünden anladım.

Fetih.

Fetih'ti...

Tırnaklarımı ayırmadım derisinden ama hırpalamadım da ellerini. Tutuldum, kaldım. "Benim sakin ol," diye tekrar etti. Hareketlerimin sakinleşmesiyle elleri gevşedi, elini ağzımdan çekti yavaşça ama beni tamamen bırakmadı. Nefes nefese ona doğru dönerken kalp atışlarım duyabildiğim tek rahat sesti. Karanlıkta yüzünü tamamen göremesem de az da olsa merdivenlerden dökülen ışık o olduğuna beynimi ikna etmişti.

"Fetih..."

O beni bırakmamıştı ben de ona tutunmuştum. Gözleri ne sesi ne de solukları kadar rahattı. Tam dudaklarının aralandığına şahit olmuştum ki o tüm önüne attığım engelleri aşan bedenin sesi geldi arka tarafımızdan.

"Nereye kaçacaksın?"

Fetih'in eli elimi sardı. Depoda sessizce ileriye doğru giderken öncesinde nereye gireceğimizi belirlemiş gibi, birkaç kez sağ sol yaptık ve en sonda, köşede kalan, açık bir dolaba benzer bir yere çekti bedenlerimizi ve kapıyı örttü.

Bir mezar kadar sessiz olan dolabın içinde soluklarım öylesine büyük bir gürültüye neden oluyordu ki elimi ağzıma kapattım korkuyla. Yer ayağımın altında kayıyordu. Vücudumda üretilen adrenalin o kadar fazlaydı ki kalbim her an kriz geçirebilirdi. O an tam olarak ne oldu anlamadım ama Fetih'in elini belimde hissettim, vücudumun çökmesine izin vermedi.

Sessizce ardı ardına kulağımın yanı başında tekrar etti. Bir çocukmuşum gibi defalarca kez; *cık cık cık*. "Tamam, sakin ol," derken vücudumu tamamen onun vücuduna yasladım, sabit tutamadığım başımı gövdesine bastırdım.

"Ben," derken sesim fısıltı şeklinde çıksa da ne dediğim anlaşılıyordu. "Ben tahmin edemedim. Ben," derken tekrardan sesim de nefesim de soğukta kalmış gibi titriyordu. Şimdiye kadar yüzüme tükürürcesine yaptığı tüm uyarılar kulaklarımda çınlıyordu. Başına bir şey gelirse benden çekeceğin var, demişti. Başıma bir şey gelmişti.

"Tamam," dedi tekrardan benim sakinleşmediğimi anlamışçasına. Yüzüme vurur sandım. Ben bile kendi yüzüme vuruyorken o da yapar sandım. Eli saçlarımın arasından geçti, ensemi kavradı ve bir türlü dik tutamadığım başımı kendine doğru kaldırdı.

"Sakinleş. Çıkacağız buradan," derken ikna etmek ister gibi *tamam mı* dercesine başını salladı. Tepki veremedim. Başımı sallayamadım. Beni harıl harıl arayan kişinin sesini dinlerken gözlerimiz birbirine kenetlenmişti.

Sesini uğultulu şeklinde duyuyordum. Depo büyüktü. Fetih keskin bir halde ardımızdan gelen sesleri, adamın tehditlerini ve bizzat benim bedenime yönelik küfürleri dinlerken yüzü öfkeyle ezildi.

"Ben o Emir'in," dedi, ne kadar sakinleşmeye çalışsa da delirmek üzere olan bir halde. "İlmini, irfanını, yolunu, yurdunu sikmezsem bana da Fetih demesinler."

Alnımı gömleğine sürttüğümde inlememek için dudaklarıma geçirdim dişlerimi. "Benim suçum," dedim, bu gerçeği kapı gibi yüzüme vururken. Bir şeyi anlamak için illaki başıma bela almak zorunda değildim. Bunu artık aklıma kazımam lazımdı.

"Benim suçum!" diye yüzüme fısıldadı aniden. "Seni emanet ettiğim adamın senden haberi yok. Amına koyayım böyle işin."

Aniden bize yaklaşan sesle irkildiğimde beni daha da sıkı kavradı, üzerimize kapattığımız kapı açılacak da beni alacaklar gibi arkasına doğru çekti. Diğer elini birkaç kez alnına geçirirken aniden, "Temizim," dedi küfreder gibi. "Yanımda silah yok. Beynimi sikeyim! O silahı yanıma almayan beynimi sikeyim!"

Bir insanın yanında silah olmayacağına üzüleceğim aklıma gelse suratıma tükürürdüm bir süre öncesine kadar ama şimdi dünyanın en kötü cümlesiydi.

Aniden yüzüme doğru, "Bu senin yüzünden işte!" diye konuştuğunda dilimi yavaşça dudaklarımın üzerinde gezdirirken kaşlarım havalandı. Bu da mı benim yüzümdendi? Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki burunlarımız birbirine çarpmak üzereydi. "Verseydin silahımı bana yanımda olurdu!"

Nefes nefese birbirimize bakıyorken bana olan öfkesini alnını alnıma çarparak gösterdi. Şimdi ortam uygun olsaydı kırıp dökmediği şey kalmazdı. Çaresizdik. Sayıca bizden çok fazlalardı. Bu depodan çıkmamız hiçbir şeyi değiştirmezdi. Yukarıda da varlardı. Üstelik Fetih silahsızdı.

Alnını alnımdan ayırırken başımı ayaklarımıza indirdim. Dışarıdan gelen devrilme seslerini duyuyorduk. Hır gür çıkararak arıyordu beni.

"Madem oyun istiyorsun," dedi.

Fetih yanı başımdaydı, bana dile getirdiklerini yapması için önce onu aşmalıydı ama bu durum korkumu azaltmıyordu. Bir gerçek vardı ki beni bu tehdit cümlelerinden daha çok tetikliyordu.

Karanlık. Zaman geçtikçe zihnimin daha çok büyüttüğü bir karanlık.

Gözlerimi yumarken beni karşılayan şeyin o yetimhane bahçesinde gördüğüm rüya olmasını asla beklemiyordum. Beynim bu cümleyle çok yanlış bir dejavuya düştü.

"Yarım mı kaldı oyunun?"

Fetih'e tutunan ellerimi daha çok sıktım, cümleler bir çığ gibi büyüdü.

"Oynamadan bırakmam ama seni. Haber göndereyim yukarıya ister misin? Bizi rahatsız etmesinler."

Kalbimin üzerindeki damarlar sanki cımbızla ayıklandı benden. Kafamın içi günler önce gördüğüm rüyaya sahne oldu. Elimdeki mendili değil Fetih'in avuçladığım ceketini sıkarken belimdeki parmaklarını etime bastırdı.

"Senin o dilini koparıp köpeklere yem edince de konuş böyle orospu çocuğu," derken sesindeki gerginlik bedenime yayıldı.

Her geçen saniye parmak uçlarım daha çok uyuştu, ayak parmaklarımı içe doğru büküyordum. Vücudumun verdiği bu tepkiler tanıdıktı. Ama ben onları çıkaramayacak kadar geride kalmıştı son yaşadığım an. Zihnim tenha bir sokakta anılarımın izini sürüyordu. Denk geldiği her anının boğazına yapışıyor ama öldürmüyordu. Anılar içimde can çekişirken beni nefes almaya zorlayan şeyin adı hayattı. Boğazına yapıştığı anıysa on altı sene öncesine aitti.

Tıpkı o geceki gibi kaburgamın üzerinde bir ağrı hissederken nefesim ağırlaştı, öleceğim sandım. On altı yıl öncesinde dokuz yaşındaki Efsun'un ruhu bedenime yerleşti. Avcumun içindeki ceket parçasını biraz daha sıktım, istemsizce alnımı Fetih'in göğsüne bırakırken ensemdeki parmak uçlarını daha fazla hissettim.

Gözlerimi yumduğumda annemi babamı son gördüğüm gecede, o ters dönen arabanın içinde buldum kendimi. Karanlıkta kaldığım anlarda içimde bir labirent oluşur, bana acıdan başka bir şey vermeyen küçüklüğümü o labirentte kaybederdim.

Karanlığı bende fobi haline getiren o kaza gecesi içimde kıvranıyordu.

Kaburgamın üzerinde hissettiğim ağrı zaman geçtikçe artarken sesli ağlayışlarım arttı, vücudumda hareket ettirebildiğim tek yer olan başımı gökyüzünden çekip anneme yönlendirdim. Yüzünü artık tanıyamadığım anneme. Annemin yüzü artık tanınmayacak halde miydi yoksa gökyüzünde hiç yıldız yoktu diye ben mi göremiyordum?

"Anne," dedim hıçkırıklarımın arasında. Küçük elimi cam parçalarının saplandığı yüzüne doğru uzatsam da yetişemedim. Burnumu çekerken "Anne uyan," dedim tekrardan.

Annemin yüzüne bakıp ağlayışımı bölen babamın acıyla kıvranan sesiydi.

"Efsun," dedi babam.

Beni seneler öncesinden, dün gibi kalan geceden koparan ses babam gibi Fetih'in de bana seslenmesi oldu.

"Efsun," dedi Fetih.

Başımı göğsünden ayırıp yüzümü çenemden yakalayarak kendine doğru kaldırdı ama benim takatim yoktu. Bacaklarımı o kadar uyuşmuş hissediyordum ki her an yıkılabilirdim. Yıkılmak da istiyordum, ayakta kalmak istemiyordum. Daha çok boğsunlar ve o gece artık ölsün istiyordum.

"Telefonun ışığını açabilir miyiz?" derken sesim bana ait değildi sanki. Dilimin ucunu acıyı hissedip daha fazla uyuşmamak için ısırdım. Işığa ihtiyacım vardı.

"Kafayı mı yedin sen?" diye sordu kısık sesle.

İstediğim şeyin mantıklı tek bir yanı yoktu. İtiraz edemedim. Başımı salladım hafifçe ve tekrar göğsüne bıraktım.

Bu geçen senelerde hiçbir şeyin düzelmediğini anlıyordum. Vücudumun verdiği her tepki çok tanıdıktı. Tek fark başımı göğsüne bıraktığım biri vardı o zamanların aksine. Bana yabancı olan kişi o kadar da yabancı değildi.

"Karanlıkta duramıyorum," derken sıklaşan nefeslerim kelimelerin doğru şekilde telaffuzunu önlüyordu. Şakaklarımdan yayılan ince sızıyı yüzümün her zerresinden hissedebiliyordum. "Bana," derken söyleyip söylememek üzerine düşünmeye çalıştım ama bu uzun sürmedi. Gücüm yoktu. "Eğer ki zorluk çıkarmazsam zarar vermeyeceğini söyledi. Ben çıkıp teslim olayım," derken söylediğime verdiği ilk tepki gövdesinin bir ağaç kavuğu gibi sertleşmesi oldu. "Şu an tek başına, o benimle ilgilenirken sen silahını alabilirsin. Zorluk çıkarmazsam o da rahat olur. Kolayca alırsın silahı, en azından bizi koruyacak bir şey olur. Sonra yuka..."

Ensemden tutup başımı kaldırdı, vücudum çok hassaslaşmıştı. Başka birinin en ufak teması bile sızlatıyordu. Canım yandı. "Bir daha," derken sıcak nefesi artık oksijeni azalan yerde yüzümü yakıyordu, "bir daha kendi canını, o şerefsizin önüne koyarsan çok kötü olur," diye çıkıştığında ensesindeki elinden kurtulmaya çalıştım, iğne gibi batıyordu parmakları. "Efsun sus, sinirimi senden çıkarmayayım. Sus!"

Öfkesi öylesine büyüdü ki önce ensemi bıraktı sonra da belimi. Bu ani bırakışla kendimi boşlukta sallanıyormuş gibi hissederken ona tutunmamak için zor tuttum kendimi. Tek bağımız hâlâ sıktığım ceketiydi.

Bırakmıştı. Bırakıldıysam, düşeceğim varsa düşerdim. Ceketini de bıraktım.

Başımı dayadığım yerde dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Parmak ucumdaki karıncalanmaların arttığını hissedebiliyordum. Konuşmadığım ilk boşlukta gözlerim yavaşça kapanırken beynimin içinde durdurulan kaset tekrar oynatılmaya başlandı.

Babam bana seslendi ama ben ona değil anneme bakmaya devam ettim. "Efsun," diye tekrar etti ama son hecesi bir inlemeye dönüştü. Neden kimse ağlayışlarımı duymuyordu? Ne zaman gün ayacaktı? Kimse bizi kurtarmayacak mıydı?

"Baba," derken onun yüzünü seçmeye çalıştım. Artık sağ bacağımı hissedemezken kaburgalarımdaki ağrı aldığım nefesi adını bilmediğim bir noktaya saplıyordu.

"Babacığım," derken onun eli kolaylıkla benim yüzüme ulaştı. Yüzünün aldığı şekli göremiyordum ama dudaklarından döktüğü sesleri anlayabiliyordum.

Babamın canı acıyordu.

"İyi misin?" derken başımı iki yana salladım hızla. Elimi elinin üzerine örterken ellerinin buz gibi oluşu ürküttü beni. Babamın elleri hep çok sıcak olurdu halbuki.

"Annem," derken o sanki bunu biliyormuş gibi acı dolu bir ses daha çıkardı. Tam yüzüm anneme doğru dönecekken eliyle engel oldu buna. Avuç içini daha çok bastırırken yüzüme ağlayışlarım tekrardan sesli bir hal aldı.

Şimdiyle geçmiş arasında gidip gelen benliğimi durduran, Fetih'in babam gibi yüzümde hissettiğim eli oldu. Her şey çok farklıydı. Her şey çok aynıydı.

"Efsun," derken beni yaslandığım yerden bıraktığı gibi çekti. Gözlerim ne tamamen aralık ne de kapalıydı. "Sıkma dişlerini," derken söylediğini duydum ama algılayamadım. Gözlerimi tamamen aralamadan beklerken yanağıma vurdu hafifçe. "Efsun aç şu ağzını."

Bir şeyleri zorladı ama ben hiçbir şey yapamadım. Kendimi yorgun hissediyordum. Sanki saatlerce kaybolduğum yerde delice annemi aramıştım. Aniden suratıma tuttuğu ışıkla irkilirken gözlerimi araladım.

"Aç ağzını," derken ışığı tekrar tavana doğru tuttu. Gözüm alışamasa da ışığa tutundu, dediğini yapıp ağzımı açtığım an dişetlerim sızlıyordu. Anında işaretparmağını alt ve üst dişlerimin arasına yerleştirirken, "Sıkma dişlerini," diye tekrar etti.

"Uzaklaştı buradan. Haber verdiklerim geliyor. Beklemek zorundayız. Çıkacağız buradan tamam mı? Ses çıkarmamamız lazım, çok savunmasızız."

Başımı salladım ağır ağır.

Saçlarımı geriye doğru itti, yüzümü ve boynumu iyice açtı. Yavaşça açtığı yerlere üflerken hissettirdiği serinlik saliselik de olsa iyi hissettiriyordu. Bir inatla ona tutunmayan elim tekrardan gitti ve omzundan yakaladım.

"Işığı kapatıyorum."

Gerdanıma doğru bir serinlik hissettim. Sonra biraz yüzümde ve şakaklarımda. O kadar iyi geliyordu ki bu yaşlar gözlerimden mutluluktan akıyordu sanki.

Başımı yavaşça öne doğru bırakırken derin bir nefes aldım ama tek soluduğum Fetih'e ait bir koku oldu. İlk defa bu kadar net aldığım ya da alsam bile ilk kez fark ettiğim kokuya kısa sürede duyarlılığım arttı. Temiz bir koku. Tertemiz, araya başka bir nota karışmamış temiz, pak bir koku. Baskın hiçbir tat yok, sadece temizlik. Babamın sesi, karanlık, Fetih'in kokusu.

"Bakma annene meleğim. Bakma annene, kapat gözlerini."

Babamın beni annemin parçalanmış yüzünden koparmaya çalışmasındaki çabası Fetih'in cümleleriyle birleşti.

"Kapat gözlerini," derken beni sinesine çekti. Eli saçlarımda dolaştı. "Tamam geçecek. Sakin ol geçecek." Saçlarıma dokunması bile rahatlatmıyordu beni. Sonrasındaysa bilincimin kapandığını adım adım hissettim, nefes alamadım ya da aldım ama psikolojimin bana oynadığı oyun sürdü. Alamadığımı zannedip kendimi bir krizin eşiğine sürükledim.

Zihnimde öldürdüğüm, öldürülen ya da kendi eceliyle ölen tonla anının kanıyla dolmuş bir deniz vardı. O denizin içinde bir gemi yüzüyor, o gemi içinde bir tabut taşıyordu. Ardımda bırakamadığım geçmişim o tabutta yatıyor ve onu gerimde bırakmak için çabaladığımda sırf kendisi için, sırf onu taşıyan gemi batmasın diye o denizin kurumasına izin vermiyordu. Ve böyle çaresiz hissettiğim anlarda o denizde boğuluyordum. Geçmişime yeniliyordum.



Bedenimde müthiş bir titreme, burnumda keskin bir kolonya kokusu varken gözlerimi kapalı tutmak çok zordu. Önce genzim yandı sonra kaçınılmaz şekilde öksürmeye başladım.

"Efsun," diye bir ses adımı telaffuz ettiğinde kolonyayı burnumun dibinden çekti ve önüme düşen saçlarımı yavaşça çekti. "İyi misin?"

Değildim. Bu yalnızca fiziki ya da ruhsal bir cevap değildi. İyi değildim, her manada.

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda, "Şükür," dedi. O an esen rüzgâr kıyafetimde henüz hissetmediğim ıslaklıkları fark ettirdi. Yüzümü ıslatmış olacak ki damlayan sular yakamı sırılsıklam yapmıştı. Üzerimdeki ceketin kolları omzumdan düşmüşken soğuktan tir tir titredim.

"Çok soğuk," dedim o an ne yeri ne de anı algılamak için çabalarken. Geri çekilirken ceketini çıkardı ve üzerime örttü.

"İncecik giyinmişsin, çalıştırıyorum klimayı," derken ön taraftan bir şeylere bastı. Gözüm aracın dışına bakmayı başarırken her şey beynimde saniye saniye şekillendi.

"Nasıl çıktık oradan? Ne oldu bana?" diye sordum etrafa bakarken. Bulunduğumuz yer tanıdık değildi. Tamam burası da sakin bir yerdi ama benim girdiğim kapı bu değildi.

Parmakları direksiyonun üzerinde ritim tutarken, "Bilincini kaybettin," dedi.

"Bayıldım mı?"

"Tam olarak öyle değil. Ağzından mırıltılar çıkarıyordun, bana da tutundun. Bayılmış olamazsın." Duraksadı ve bana baktı. "Sonra dile getirdiğini yaptın. Bu kadar sözünün eri olman can sıkıcı," diye bir cevap verdiğinde allak bullak olan kafam iyice bulandı.

"Fetih basit cümleler kur, gerçekten anlamıyorum."

"Canını yine itin kopuğun önüne attın," diye çıkıştı, sakinliği avcunun içinde ezilen bir ekmek gibi ufalandı. O anlar aklına geldi sanki.

"Beklemediğim anda gitti bilincin. O an kontrol edemedim ve ses çıkardık. Yerimiz belli oldu. O orospu çocuğunun işini kolaylaştırdın. Sonrası senin aklından geçtiği gibi... O seni tek zannediyordu, baş etmem kolay oldu." Sağ tarafımızda olan yeri işaret etti. "Şubenin iki girişi var. Şu kısım direkt depoya açılıyor, ön taraf da müşteriler için. Dört

dakika oldu oradan çıkalı. Şimdi de birini bekliyorum," derken yüzünü karşı taraftan gelen bir ışık huzmesi daha çok aydınlattı. İkimiz de aynı anda karşıya baktık.

Sayamadığım kadar araç bize doğru gelirken, "Fetih," dedim korkuyla. Elini kaldırdı sakin dercesine. Öndeki aracın durmasıyla arkasından gelen araçlar da durdu. Bu kadar sakin durduğuna göre gelenler yabancı değildi. O an eli ön tarafta olan silaha gittiğinde kısa bir an yanılıyorum sandım ama önde inen Emir'le rahatladım. Ta ki Fetih, "O kişi de geldi," dediğinde ben neyi ima ettiğini anlayamadan aracın kapısına yönelene kadar.

"İnme, geliyorum ben," diyerek kapıyı açıp hışımla çıktı. Ne olduğunu henüz anlamazken arabalardan inen kişilere bakıyordum, hepsi Fetih'e doğru ilerliyordu. Koşar adım gelense Emir'di.

Gözüm Fetih'le Emir arasında gidip gelirken Fetih söylediği şeyi anlamama sebep olacak hareketi yaptı. Emir ona hızla gelen adımlarla mesafenin kapanmasına birkaç adım kala durdu, Fetih bu mesafeyi yürüyerek değil Emir'in yüzüne geçirdiği darbeyle kapattığında, yumruğu arabanın camına inmiş gibi irkildim.

"Kalk ayağa!"

Arabadan inmem, iki erkeğin koca adımlarla saniyeler içinde kapattığı mesafeyi koşarak kapatmam Fetih'in bir yumrukluk zamanına tekabül etti.

"Fetih!"

Emir yüzünün neresinden aktığını ayırt bile edemediğim kanla daha tam doğrulmadan ikinci darbeyi yedi. Gözümün önünde ardı ardına indirilen darbeler ne bir insanın gücüyle eşdeğerdi ne de bir insana vurulacak cinstendi. Hiçbir canlıya, dünya üzerinde yaşayan hiçbir canlıya böyle vurulmamalıydı.

Fetih'in yerdeki bedene kalkan eliyle arasına saniye farkla girdiğimde, o darbe bana inmeden son anda durdu. Kıl payı yüzüm dağılmadı.

Var gücümle Fetih'i omuzlarından iterken, "NE YAPTIĞINI SANIYORSUN SEN?!" diye haykırdım boğazım yırtılırcasına. Bu kadar insan ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Bu nasıl bir düzendi böyle? Elinin altında ölecekti adam, herkes düğmesine basılmış gibi hareketsizce izliyordu. En kötüsü de vurduğu kişiden bir karşılık gelmiyordu. Karşılık vermiyordu, kendini savunmuyordu. İşaretparmağını bana doğru sallarken onu ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Gerçek bir hasta gibiydi bakışları.

"Sana arabada bekle, dedim."

Gözlerim kontrolsüzce kan kaybeden adama indi. "Emir," dedim öylece. Ona doğru adım atmıştım ki kolumdan yakalandım.

"Arabaya Efsun."

"Adamı öldür diye mi?!" Issız ve sakin yer artık ne ıssız ne de sakindi. Sesim yolun sonundan da başından da duyuluyordu. Boğazım ağrıyordu. Emir'den akan kan beynime doğru sıçrıyor, Fetih'i tiksinerek uzaklaştırıyordum.

"Vuramazsın. Bu kadar şeyin biletini tek bir kişiye kesemezsin! Yapamazsın! Gücün yetiyor diye vuramazsın!" İterken bedenine uyguladığım kuvvetle avuçlarımın içi yanmaya başladı. Mermer tokatlıyordum âdeta. Ellerimi izliyordu ama kafasındakinden vazgeçmiyordu.

"Ayağa kalk!" Kocaman bedeninin önünde tek başıma direniyordum. Beni itip geçmesi an meselesiydi ama bir kişi bile müdahale etmiyordu. Emir'i kaldırıp uzaklaştırabilirlerdi. Fetih'in önüne geçebilirlerdi, onu sakinleştirebilirlerdi.

"Biriniz bile insan değilsiniz," dedim orta yere. "Bir şey yapsanıza! Ne diye bakıyorsunuz? Size söylüyorum hareket etsenize!"

Odağım çok kısa bir an değişti, başkalarına yöneldi diye bu fırsatı kaçırmadı Fetih ve beni aştı. Doğrulmakta zorlanan yüzü kan revan içinde olan Emir'i yakasından tutup kaldırdı Fetih. Yine yumruk attı ama düşmesine izin vermedi. Tekrardan kendimi onlara doğru atarken yeni bir darbeyi indirmek üzere olan Fetih'in koluna asıldım.

"Sakın!" dedim yüzüne doğru iğrenerek bakarken. Emir'in önüne düşmek üzere olan başını yakalayacakken Fetih temasıma yakasından tuttuğu bedeni ileri savurarak engel oldu. Emir dengesini kaybedip düştüğünde ona doğru adım attı ama ben göğüs göğse geleceğimizi bile bile adımlarını yarıda kestim. Belki beni aşmadı ama Emir'e parmağını savurarak konuşmayı eksik etmedi.

"Seni mi ona emanet ettim onu mu sana emanet ettim? Sen mi onu koruyorsun o mu seni koruyor şerefsiz?"

"Kes sesini!"

"Bu şekilde mi göz kulak oluyorsun?!" Adımları Emir'e doğru gitmeye çalıştı ama benim her seferinde daha fazla yükselemez dediğim sesim zirveyi gördü.

"Batsın!"

Gözlerini bana dikti. "Emanetin de batsın öfken de! Yeter! Dur artık yeter! Nasıl bir insansın sen?" Omuzlarından itişlerim etki etti, ufak ufak geriye doğru adımladı.

Arkamdan gelen tükürme sesiyle başımı yere indirdiğimde tüm bu bağırışlarımı ve öfkemi haklı çıkaran bir görüntü yanı başımdaydı. Emir kan tükürüyordu. Yere yöneleceğim vakit Fetih'in bana atılımını engelledim her şeyden önce.

"Müdahale edeceğim, engel olmaya çalışırsan senin yüzünü de ben dağıtırım. Yemin ederim ki yaparım. O elini bana kaldırana kadar da durmam."

Ağzını açtı, küfredeceği her halinden belliydi. Yüzüne vursam muhtemelen elimin ağrıyacağı kadar kaya gibiydi yüzü. Alnında bir damar o kadar zonkluyordu ki patlaması an meselesiydi sanki.

Kendimi daha fazla zaman kaybetmeden yere bırakırken Emir'in başını dizlerime aldım. "Emir," dedim, az önceki tüm yükselmelerimin aksine sakin bir tonda. Bir doktorun hastaya yaklaştığı gibiydim. "Gözlerini açabildiğin kadar açar mısın?"

Yüzündeki kanamalar öylesine çoktu ki çıkış yerlerini az ışıkta kestiremiyordum. Tepemdeki adamlardan birine, "Telefonunun fenerini açıp üstten tut!" diye sert bir sesle emir verdiğimde gözlerini direkt Fetih'e çevirdi. "Sana söylüyorum!" diye bağırdım. "Dediğimi yap! Sana söylüyorum!"

Fetih'ten onay alıp dediğimi yaptı. Emir'in biraz daha aydınlanan yüzüyle gözlerine baktım. En büyük korkum gözü içindi. Yediği darbeler çok sertti. Retina yırtığına kadar gidebilirdi. Retina yırtığı da kalıcı körlüğe sebep olabilirdi.

"Görebiliyor musun beni?" diye sordum gözlerine bakarak. Kanlanma yoktu, göz içinde morarma da göremiyordum. Başını salladı. "Görüntüm nasıl? Işık çakması oluyor mu ya da sinekler uçuşuyor mu gözlerinin önünde? Görüntümün üzerinden siyah noktalar aşağıya doğru dökülüyor mu?" Her sorum için başını iki yana salladı.

Korku içimde iltihaplı bir apse gibi patladı ve derin bir nefes aldım. "Tamam, gözkapağında ya da direkt gözünün içinde mi ağrı? Seçebiliyor musun?" Kanlı dudakları birkaç kez aralandı ama kelimeler çıkmıyordu. Eli yavaşça göz altına giderken hafifçe temas ettiğinde başımı salladım. "Tamam," dedim tekrardan. "Ciddi bir şey

gözükmüyor. Sakin ol, şimdi ağrısını azaltacağım tamam mı?" başımı kaldırdım.

Buz lazımdı. Soğuk kompres uygulanması gerekiyordu en azından hastaneye gidene kadar. Böylece ezilmiş kılcal damarlarındaki kanama duracaktı. "Buz lazım," dedim tepemdeki bedenlere doğru. Benden gözlerini alıp tekrardan Fetih'e çevirdiler. "Ben konuşuyorum Fetih değil!" diye bağırdığımda Fetih'in tahammülü bitmişti.

"Efsun tamam, kalk artık!" dedi, onun sesine karşı benim tepkim çok daha öfkeli çıktı. "Kapa çeneni! Buz bul bana!" diye bağırdım. Dizlerimde yatan ve durmadan kanayan adamın bu hale gelmesinin bir sebebi bendim ve bu o kadar canımı yakıyordu ki ben atmıştım sanki bu yumrukları.

O an sinirden patlayacak yüzüyle gözlerini çekip gökyüzüne baktı. Tepemizdeki yapay ışık tamamen Emir'in gözüne gelmesin diye uğraşırken, "Fetih hadi!" diye bağırdım. "Peçete, havlu ve temiz bez gibi bir şey de bulun."

Burnundan hiç azalmadan akan kana artık müdahale etmem gerekiyordu. "Emir burnun çok kanıyor." Elimi başının altına koydum. "Konumunu değiştirmemiz lazım. Genzine akacak kan. Yavaşça doğrulman lazım." Acıyla inleyerek dediğim her şeyi adım adım yaptı. "Şimdi başını hafifçe eğ." Aksi halde bütün kan midesine gidebilirdi. Bu da tedavisini zorlaştırır, asıl kanama yerinin bulunmasını engellerdi. Üstelik kusma olasılığı da çok yüksekti.

"Şimdi burnunu kapatmam lazım. Ağzından nefes al, elinden geldiğince yutkunmamaya çalış."

Dudağı da patlamıştı. Oradan gelen kanın çıkış yerini daha kolay ayırt edebiliyordum. Ben burnunu kapatmadan o tükürdü. "Beş dakika böyle durmamız lazım," diye açıklama yaparken başımı kaldırıp gelen giden var mı diye baktım. "Şekilde bir bozukluk gözükmüyor, kırık değil muhtemelen," dedim onu rahatlatmaya çalışırken. Halbuki kapalı kırık olabilirdi ama dış görünüşe yansıyan bir şey olmazdı.

"İyiyim," dedi ve doğrulmaya çalıştı. Hareketine karşılık, "Otur oturduğun yerde Emir!" diye çıkıştım. Öndekilerin bizi izlediğinin farkındaydım ama Fetih'i göremiyordum.

Beş dakika geçmeden gidenler geldi. Elindeki poşetle bize doğru koşar adım gelen kişiyle Fetih'in de bedeni görüş alanıma girdi. Adamın elindeki poşeti alırken yanıma çömeldi. Varlığı bile bedenimde müthiş bir rahatsızlık yaratıyordu. Elleri kan içindeydi.

"Burnunu mu tutmak istersin yoksa buzu mu ayarlamak istersin?"

Nasıl yaptıysa öyle yardım edecekti. O kendini bilmez tavırları sürdü. "Belasını sikmeyi."

Emir o an başını kaldıracak gibi oldu ama ensesine baskı uygulayarak engel oldum. "Kaldırma başını!"

Poşetteki buzu çıkardı. "Beze sar," dedim Emir'in burnunu tutarak. Zerre kadar isteyerek yapmasa da kısa sürede dediğim oldu. Elindeki buzu aldım, eğilip Fetih'in vurduğu gözüne doğru götürdüm. "Bastırmadan, sadece soğuğu hissedecek kadar tut şimdi bunu. Yapabilir misin?" diye sorduğumda elini hemen buzun üstüne koydu.

"Hastaneye gitmesi lazım," dedim. İtiraz için aralanan dudaklarından çıkan kelimelere engel oldum.

"Tamam ben götürürüm. Senden insanlık beklemeyeceğim."

Beş dakikanın dolmasını beklerken, "Götürmeyeceksin," diye cevap verdi.

"Burnunda kırık olabilir, gözünde de ciddi bir şey. Ağrıyor dediği yer kemiğe denk geliyor. Doktora görünmesi lazım. Şu an burada en fazla bu kadarını yapabiliyorum. Hastaneye gidecek."

O bana ben ona baktım. Öfke dolu bir şekilde bakıştık. Gözlerini kapatıp sabır dilediğinde, "Hasan," diye bağırdı. "Doktora götürün sonra da dinlensin," dedi Emir'e indirip bakışlarını. "İşim var daha onunla."

Geçen dakikaların ardından elimi burnundan çekerken Fetih'in elinden buzu çekip burnuna koydum. "Emir hadi doğrulalım." Fetih'ten beklediğim yardım eli gelmedi, kalktı ve bir adım geri çekildi. Bineceği arabaya kadar ben eşlik ettim. Elim hırkamın cebine giderken arabamın anahtarının varlığını hissedip derin bir nefes aldım. "Benden bu kadar," dedim kollarımı iki yana açarken. "Evime gidiyorum ben."

Nereden yola çıkacağıma bakmadan ilerleyecekken anahtarım bir anda elimden alındı. Fetih araba anahtarımı birine doğru fırlattı. "Git önden getir arabayı, benim aracımı takip et."

"Kendi arabamla gideceğim," dedim onun kanlı ellerine bakarken. Emir'in kanı elinde kurumuştu.

"Arabaya," dedi aracını işaret edip.

"Arabama," dedim onun gibi.

"Tamam," dedi, beklediğimden daha kolay anlayış göstermişti. "Emir'i alın arabama."

"Hayır, Emir hastaneye gidiyor."

"Hayır sen arabana, ben arabama, Emir yine arabama," diyerek son noktayı koyduğunda aracına doğru ilerledi umursamazca. "Hasan," dedi bana bakmadan. "Getir onu buraya, yavaş yürüyüp asabımı daha fazla bozmasın. Efsun Hanım'ın da arabasının anahtarını verin," diyerek beni işaret etti.

"Hayır," dedim hırsla. Neredeyse olduğum yerde zıplayacak, saçlarımı yolacak sonra onun saçlarını yolacak ve küfürler edecektim. "Sen arabana, Emir hastaneye, ben yine arabana."

Dudakları zaferle kıvrıldı. "İyi," dedi yüzsüzce. "Buyurun önden Doktor Hanım," diyerek yürümem için işaret etti.

Kapısını öfkeyle çarparak bindim, biraz olsun zarar görür belki diye. İçim içimi kemirirken dayanamadım konuştum. "İnsanlıktan nasibini almamışsın," dedim nefret dolu bir sesle. Kanlı ellerine bakıyordum iğrenerek. Bana döndü, göz göze geliriz sandı ama ellerine bakıyordum sadece. Bir an ellerini gizleyecek gibi oldu. Kocaman ellerini küçültmek için çabaladı sandım. Ön taraftan aldığı ıslak mendille direksiyonun altından ellerini sildi hızla.

"Silince Emir'in yüzündekiler de geçti mi? Ya da sen o kirli ellerinin temizlendiğini mi sanıyorsun?" dedim içimde biriken kini, öfkeyi onun üzerine kusmak için. Ona teşekkür etmem gereken bir anda ölümcül darbeler vurarak kan revan ettiği biriyle ilgilenmiştim. Üstelik o kişi düşman değildi, onun yanında çalışan biriydi. Daha bugün Fetih'in ona duyduğu güveni dile getirirken gururlanan biriydi.

"Doktorculuk bitti," dedi sanki biraz önce kıyamete sebep olan o değilmiş gibi. "İnsancılık başladı. Tamam," dedi anlamsız bir anlayışla. "Bunu da dinleriz." Sözde temizlediği elleriyle aracı çalıştırdı.

"Doktorculuk mu?!" derken sesim istemsizce yükseldi. "Doktorculuk öyle mi Fetih?!" dedim tamamen ona dönerken. "Sen o adama nasıl vurduğunu farkında mısın? Anlatayım mı? O gözü yırtılsa kalıcı olarak kör bile kalabilirdi! Daha kaç yaşında?" diye bağırdım öfkeyle.

"Sesini alçalt."

"Daha kaç yaşında Fetih?" diye tekrar ettim onun uyarısına inat daha da bağırarak. Sesim arabada yankılanırken dişlerimi her konuşmadığım anda dudağıma geçiriyordum. "Burnuna öyle bir vurdun ki oluk oluk kan akıyordu!" dedim kanlanan ellerimi ona doğru kaldırırken. "O kan onun boğazına akıyor! Kendi kanını yutuyor! O kadar savunmasız bıraktıktan sonraki itişin peki? Ya başını vursaydı?"

Tek tek sıraladığım ihtimallere tepki vermesini bekledim. Ama cevap vermedi, öfkem yaşadığım şeyle de tetiklenmiş olacak ki susmadım.

"Sana kalsa devam edecektin! Canına kastettin! Kör kalabilir diyorum ya o darbelerden sonra. Nasıl bu kadar vicdansız olabili..."

Yoldan gözlerini çekip boynunu kütletecek şekilde ani, seri ve hızla bana döndü.

"ÖLEBİLİRDİN!"

Dudaklarının yanı başında bir cam bardak olsa sesi o bardağı çatlatabilirdi. "ÖLEBİLİRDİN EFSUN!" diye tekrar etti yüzüme tükürür gibi. "Hadi bunun üstüne bir şey söyle!" Arabanın hızı sesiyle beraber arttı, direksiyonu kavrayan parmakları içe doğru gömülüyordu. "Konuş! Hadi daha kötüsünü söyle! Bu olabilirdi de! Hadi devam et! De ki bu ihtimal benim ölme ihtimalimden daha kötü!" Yoldan gözlerini aldı, direksiyonun orta yerine avcunu vurdu ve yüzüme doğru bağırdı.

"Konuşsana Doktor!" Elini direksiyonun ortasına geçiriyor, bazen iki yanında tutup koparacak gibi kullanıyordu.

"Ben sana o yoldan geri dön, dedim!" Boynundaki damar ağacın dalı gibi bir yerden sonra dallanmış, her biri ayrı ayrı belirginleşmişti. "Ben o herife bir an bile gözünün önünden ayırma, dedim! Hanginize ne yapayım şimdi? Ölecektin!" derken bu ihtimal tekrar dile gelince yutkunmamın önüne geçemedim. "Ölecektin, gelmişsin burada kanını yutuyor diye bana bağırıyorsun! Senin kanın aktığında ne olacaktı? Niye biraz olsun kendi canını düşünmüyorsun? Niye Efsun? Aklımı kaçıracağım ulan! Ben bu işin bana gelişini sikeyim." Direksiyonu bıraktı ve elini hırsla şakağına vurdu. "Aklımı kaçıracağım! Ben gelmeseydim ne olacaktı? O piç yüzüne bıraktığın izin acısını senden nasıl çıkarırdı biliyor musun? Seni onların evine bıraktığında ben gelene kadar ne olurdu, sana neler yaparlardı biliyor musun?"

Araba Fetih'ten bağımsız gidiyordu ve Fetih yanımda âdeta sinir krizi geçiriyordu. "Direksiyonu tut," dedim korkuyla yola bakarken.

"Bizim de Allah belamızı versin. Ciğeri beş para etmez bunca adamız tek bir kadını koruyamıyoruz! Allah belamı versin benim." Elleri kendisine zarar veriyordu ama kesinlikle direksiyona gitmiyordu.

"Fetih arabayı sağa çek."

"Allah belamı versin. Ne gebermeyi beceriyorum ne gebertmeyi beceriyorum! Ne kardeşimi koruyabildim ne seni koruyabiliyorum. Allah benim belamı versin!" Karşıdan gelen aracı görmediğine emindim artık. Şakaklarına geçirdiği elleri bizi neredeyse ölüme götürüyordu. Önce

direksiyonu tuttum, yetmedi olduğum yerden doğrulup bacağımı Fetih'in bacağının yanına koymak istedim. Durmazsak kaza yapacaktık. Karşı taraftan gelen yüksek korna sesiyle Fetih arabayı durdurmayı düşünecek kadar duruldu ve ayağını gazdan çekti. Frene basıp hızı düşürdüğünde direksiyonun hâkimiyeti bendeydi.

Araba yolun orta yerinde durduğunda nefes nefese yola bakıyordum. Kalbim boğazımda ve kulaklarımda atıyorken titreyen ellerimi bacaklarıma bastırdım.

"Sana bir şey olsa ne yapacaktım ben?" Bu soru öylesine derinden döküldü ki ağzından ona bakamadım, cevap veremedim. "Ne söyleyecektim kardeşime?"

Kafasının orta yerine bir taht kurmuş, oraya benim canımı koymuştu. Bir vefa borcuyla boğuşuyordu, ödeyemedikçe aklını kaçıracağını sanıyordu ama yaptığı hiçbir şey o borca karşılık bulmuyordu. Müthiş bir kısırdöngünün içinde kendini kaybetmişti. Yakasını gevşetti, nefes almakta zorluk çekiyordu. Arabanın içinde çırpınışları arttığında ona baktım.

"İyi misin?" diye sormam kaçınılmazdı. Aldığı nefesler yarım yarımdı, camları açmak istedim, öyle ki müdahale etmem gerektiğini düşündüm ama elini dokunmamam için kaldırdı ve arabadan indi. Dakikalar süren gürültünün ardından bir gölge gibi çöken sessizlik iyi hissettirmedi aksine huzursuz etti. Dedikleri beynimde yankı yapıyordu.

Ölebilirdin.

Ölebilirdim...

Temiz bir ölüm kalıbına oldum olası tepkiliydim. Ölümün temizi olmazdı bana göre ama şu noktada beni öldürebilme ihtimallerini düşündükçe temiz ölüm kirli ölüm kafamın içinde oturuyordu. Başıma yiyeceğim tek bir kurşun temiz ölüm olurdu mesela benim için ama zihnim onların elinde tek bir kurşunla ölmeme müsaade etmiyordu.

Parmak uçlarımı gözlerime bastırdım ve zihnime gözlerimi kapattım. Hiçbir işkenceyi bedenimin üstünde hayal etmek istemiyordum. Bunu şimdi kabullenirsem uyuyabileceğim geceler olmazdı. Dakikalar geçti. Fetih'in bedeni ağaçların arasında kaybolmuştu. Kapı açılana kadar da görmedim nereden geldiğini. Arabaya binip yola baktı benimle. Biraz daha iyi duruyordu. En azından bedenen.

"Benim canımı al ama kendi canını tehlikeye atma bir daha," dedi sakince. Bu cümlede abartı yoktu. Cümle olduğu gibi gerçek bir zeminde yeşeriyordu. Cevap vermedim, o da başka hiçbir şey söylemedi.

Sonra sustuk. Sonsuza kadar değil, yol bitene kadar.



Bir insanın başka bir insana alışması için uzun sürelere değil, hayatlarında tutucu yerlere ihtiyaç vardı.

Kedilerin arasında ufak bir savaş verirken Emir'in yokluğunu hissedebiliyordum.

"Ama lütfen," dedim sitemle. Gözlerini büyük bir emekle iyileştirdiğim kediye diğer kediler tarafından uygulanan şiddetin önüne geçemiyordum. "O da kardeş yapma."

Gözüm; Emir yerine yanıma konan, bana bakan ama gelip yardım etme tenezzülünde bulunmayan, sabah günaydın bile demeyen, tam Fetih'e uygun çalışanlara kaydı. Mamaları döktükten hemen sonra yavru kediyi alıp aralarından çıktım ve beni izleyenlerden birini çağırdım.

"Emir'den haber var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Tamam gidebilirsin." Yanımdan kısa sürede ayrıldı sesini henüz duymadığım kişi. Yavruyu göğsüme doğru bastırırken tırnaklarını bu kez boynuma geçirmeye başladı. Telefonumu zorlukla çıkarırken çantamdan son birkaç gündür arama geçmişimi kaplayan numaraya bastım.

"Emir nasıl oldu?" dedim uzatmadan.

"Sana da günaydın."

Hiç uyuyamadığım bir gecenin ardından kimseye günaydın diyecek halim yoktu. Kediyi ensesinden yakalayıp yüzü yüzüme denk gelecek şekilde kaldırırken yaklaştırıp yüzünden öptüm. Tam bu hareketi tekrarlayacakken, "Kimi öpüyorsun sen?" diye bir soru geldi karşı taraftan.

Büzüşmüş dudaklarımla, "Kediyi," dedikten sonra tekrar ettim sorumu. "Emir diyorum, ne oldu?"

"BEN SANA BIRAK DEDİM Mİ?!" diye aniden çıkıştığında irkilirken, "Ne?" diye sordum.

"Sana söylemedim," dedi daha sakin bir sesle. Sonra aynı ses tonuyla devam etti konuşmaya. "Sona gelsen de ben demeden ayağın yere değmeyecek. Baştan. Hadi. Seninle mi uğraşacağım ben?"

"Kim o, kime kızıyorsun sen?"

Kediye bir kez daha bastırdım dudaklarımı. "Halini hatırını sorduğuna," diye yanıt verdiğinde kaşlarım havalandı.

"Emir'e mi?" dedim şaşkınca, zihnimde Emir bir yatağın içinde dinleniyordu. "Ne yaptırıyorsun sen adama?"

Ofladı, sorularımı cevaplamak ona zor gelmiş olmalı ki mırın kırın etti başta. "Dün çok dirençsiz olduğunu fark ettim. Kondisyonunu koruyamadı. Askerlik anılarını depreştiriyorum," dedi ve cümlesi biter bitmez yeniden bağırdı. "Baştan!"

"Niye baştan başlatıp duruyorsun?"

"Paşa gönlüm öyle istiyor," dedi.

"Fetih saçmalama. Hasta mısın sen?"

"Efsun," dedi, "eğer önemli bir şey söylemeyeceksen kapatıyorum. İşim gücüm var. O iyi merak etme, ilk müdahalen göz dolduracak kadar işe yaramış. Var ol," derken bariz alaylıydı bu cümleleri.

"İşin gücün mü var? Doksan dokuzuncu şınavda sıfırdan başlatmak mı?" Yüzünün aldığı şekli istemsizce merak ettim.

"O da var ama daha da önemlisi ona öğretmem gerekenler var. Ona önce bir bitkiyi emanet etmem lazımdı, sonra bir hayvanı, ondan sonra da bir insanı ve en son seni. Ama ben bunları atladım, hata yaptım. Telafi edeceğim."

Mimiklerim öylesine değişip duruyordu ki ilk kucakladığımda beni tırnaklayan yavru dikkatle yüzümü takip etmeye çalışıyordu. Fıldır fıldır gözleriyle o kadar sevimliydi ki dişlerim kamaştı bir an. "Senden eğitimci mi olur? Onu bana gönder. Madem her türlü birileri duracak, o dursun. Gönder hadi hastanedeyim."

"Sebep?" dedi muhalefet ederek. "Dört kişi var, ne lazımsa onlara söyle."

"Fetih, Emir'i gönder. İnsan değil robot koymuşsun yanıma. Emir iyiydi en azından. Ya onu gönder ya da al bu insanları. Çok dikkat çekiyorlar zaten hastane önünde."

Onu tanıdığımdan beri sık sık yaptığı gibi yine sabır diledi, halbuki ondan çok benim ihtiyacım vardı. Fetih bana tahammül ediyordu bense ona, ancak o hiç kendine tahammül etmemişti ki.

"Bir insan evladı bu kadar da antika olmaz," dedi ve söylene söylene ama yine de söylediğimi kabul ederek kapattı telefonu. Emir'i de büyük bir beladan kurtarmış oldum. Emindim ki gelince bana sarılmak isteyecek, boynuma atlayıp teşekkür edecekti.



Yüzümün sıcaklığını aklıma gelen her an elimle kontrol ederken gözlerim o kadar ağırlaşmıştı ki ayakta bile uyuyabilirdim.

Adımlarımı yavaşlatan, Emir'in dün gelince ona söylediğim saatte kedileri beslerkenki görüntüsü oldu. Beni fark edene kadar sakince bekledim. Büyük bir özenle, yüzünde o günden kalmış yara izleriyle kedileri besliyordu. İşini bitirdiğinde çok geçmeden beni gördü ve yanıma doğru geldi hızla. Mimiklerinden yüzümdeki korkunç ve hastalıklı hali hissettiğini görebiliyordum.

"Günaydın Efsun Hanım."

"Günaydın Emir," dedim yorgun bir sesle. "Bir keresinde beni eve bırakmayı teklif etmiştin hâlâ geçerli mi?"

Bu sorum onu memnun etmiş olacak ki Emir sınıfın aferin alınca sevinen öğrencisi gibi hızlı hızlı başını salladı ve önden gitmem için eliyle yol verdi. Bir adım arkamdayken, "İyi misiniz?" diye sordu.

"Değilim," dedim açıkça. Korkunç geçen bir nöbet gecesiydi. Bunu yaşanan kaostan dolayı o da biliyordu.

"O dün gelen döner bıçağı saplı adama ne olmuştu öyle?" dedi bu yorgunluğun sebebine parmak basarken.

"Kavga etmiş. Kullanılan bıçak *lumbosakral* bölgede *dorsalden* girmişti. O bıçak kanamasını durduruyordu ama içeride çok kısa bir boşlukta bilinci yarı açık şekilde bıçağı çıkardı saplandığı yerden. Daha kötüsü bıçak ana arterine saplanmıştı yani kan olduğu gibi bana sıçradı," dedim ve arabaya bindim. Sürücü koltuğuna binerken kıyafetime baktı ama kan yoktu. Halsizce gülümsedim.

"Kan gözümün içine girdi, üstüm temiz," dedim dün gecenin tüm travmasını gülümseyerek anlatırken. Büyümüş gözleriyle yıkamaktan kızarmış gözüme baktı.

"Bu sıkıntılı bir durum mu?"

"Hastanın HIV ya da Hepatit B virüsü olma olasılığı var ve bu iki hastalığın bulaşma yöntemlerinden biri de kan. Hatta iki hastalığın da birebir tedavisi yok. İyileşme söz konusu değil. Yani bunlardan biri varsa artık ben de taşıyorum." Acıyla inledim ve arabanın tavanına baktım. Bunları Emir'e neden anlatıyordum bilmiyordum. Sadece anlatmaya ihtiyacım vardı.

"Öleceksem öleyim ya bu stresle yaşanmaz," dedim tüm bunların ölümcül olmadığını bile bile. Sonuçlar çıkana kadar bu histen kurtulamayacaktım ve çevrem bu halime Emir kadar şaşırıyordu.

"Efsun Hanım," dedi hayretle ve durdu, durdu ve durdu. Müthiş bir öneriyle geldi. "Fetih Bey'i aramamı ister misiniz?" Korkudan iki büklüm de olsam kesinlikle bu ikiliden daha iyi fikir üretebiliyordum.

"Sonuçların çıkmasını mı hızlandıracak yoksa zamanı mı geri alacak? Lütfen Emir, beni sadece eve bırak," dedim bitkince.



Bir pislik yuvasına dönmüş evimi temizlemek için sağlığımdan endişe etmem gerekiyormuş. Öyle ki ev kırklanmış denecek kadar temizlenmişti. İçeri adım attığımdan beri evimi temizliyordum. Elimde bir diş fırçasıyla fayansları bile ovaladığım ve çamaşır suyu kokusuna buladığım bir temizlik serüveninin sonundaydım.

Elimde başka bir diş fırçasıyla fırının derinliklerine yapışmış yağları ovalarken kapının çalması beklediğim bir şey olmadığı için beni yerimden sıçrattı. Kalp atışlarım o kadar hızlandı ki elim ayağım birbirine girdi ve fırça elimden düştü. Evet tüm bunlar kapım çaldığı için yaşandı.

Yavaş adımlarla kapıya giderken, "Kim o?" diye seslendim ama ses çıkmadı. Kapı deliğine yaklaşacaktım ki aklıma o deliğe birinin silah dayama ihtimali geldi. Çok mu temkinliydim yoksa deliriyor muydum?

"Kim o?" diye yineledim. Sorum cevapsız kaldı. Dışarıdaki bana zarar vermek isteyen biriyse evde olduğuma emindi artık. Cesaretimi topladım ve kapı deliğinden baktım.

Fetih.

Kapıyı öfkeyle açarken, "Niye benim, demiyorsun?" dedim ters bir sesle.

"Seni denedim," dedi. Endişeden üzerime ceket almayı unutmuştum. "Bakalım delikten bakmadan açacak mısın açmayacak mısın? Testi geçtin," dedi sevimsiz bir gülümsemeyle.

"Sen gerçekten..." Cümlenin ucu bucağı yoktu. Çok şey söyleyebilirdim ama bitkince ona baktım. Elindeki kutuyu kaldırdı ve, "Kahve makineni getirdim," dedi. Beni ölümlerden döndüren o kahve makinem yine bana müthiş bir duygu değişimi yaşattı. O yorgun ifadem yok oldu, gözlerim neşeyle açıldı.

"Çok teşekkür ederim," dedim elimi makineme uzatırken. "Ben mi alayım, bırakacak mısın içeri?" diye sorarken adım atıp eve girdi. "Kollarına bıraksam devrilirsin bir de ben mi alayım diye soruyorsun," dedi ve ben uyarmadan ayakkabılarını çıkarıp öyle girdi eve. Mutfağı işaret ettim ve peşinden gitmeden önce üzerime sabahlığımı aldım odadan.

"Emir'e numaranı attım, yukarı çıkmaz ama hani olur da çıkması gerekirse arayıp uygun olup olmadığını soracak. Üstüne başına çekidüzen vermek istersin belki," dediğinde boş boş onu süzdüm.

"Numaram sende var, sen neden arayıp sormadın?" dedim açıkça. Emir'i ondan ayıran bir şey yoktu, ikisi de benim için iki yabancıysa aynısını kendisinin de yapması gerekirdi. Bana baktı ama verecek cevabı olmadığı için sanırım konuyu değiştirdi.

"Doktor maaşları dolabının tamtakır olacağı kadar düşük mü?"

"Dolabıma mı baktın sen?"

Altdudağını ıslatırken gözlerini etrafta gezdirdi. "Zeliha mı yanlış anlamış yoksa sen mi yalan söylüyorsun bu kuş kadar beslenme konusunda diye merak ettim," diye bir açıklama yaptığında avuç içlerimi masaya bastırdım.

"Aldığım maaş gayet iyi. Yalan söyleyen ben değilim, yanlış anlayan Zeliha. Dolabım da tam takır değil, çok ilgilisin teşekkür ederim," dedim ve bizi gelişigüzel bir sessizliğin içine attım. Uykum vardı ama uyuyamıyordum. Tek yaptığım esnemekti. Sessiz sedasız yerimde dururken, "Musluk tam kapanmadı mı yoksa bozuk mu?" diye sordu.

"Bozuk o musluk," derken omuzlarım düştü. "Zaman bulunca çağıracağım birini."

Yaslandığı yerden doğrulurken musluğa yaklaştı. Dikkatle izlerken eğilip baktığında eli ceketine gitti. Beyaz gömleğinin kollarını kıvırırken, "Alet çantası var mı?" diye sordu.

"Boş ver. Anlamazsın sen. Ben halledeceğim ilk fırsatta."

"Alet çantası var mı Efsun?" diye tekrarladı. Yerimden doğruldum. Ciddiydi.

"Fet..." dememe kalmadan bakışlarından sınandığını belli eden bir halde, "Bir kere de uzatma," dedi ciddi, tok bir sesle. "Var mı yok mu?" derken bir adım attım musluğa doğru.

"Evi yeni temizledim, yanlış bir şey yaparsan ve batırırsan sana sildiririm." Başını belki öylesine salladı ama bu benim için onaydı. Kilerden

alet çantasını aldım ve yanına koyduğumda Emir'i arayıp vanayı kapatmasını söyledi ve kutudan birkaç parça aldı.

Ben onu izlerken o da dikkatle muslukla ilgileniyordu. Çalışırken ciddi ve dikkatliydi.

"Neyi var musluğumun?"

"Üç günlük ömrü kalmış. Nasıl bitirdin sen o fakülteyi, müdahale etmemişsin musluğuna."

"Ha ha." Samimiyetsiz bir şekilde gülerken, "Senin zarar verdiklerinden sıra gelmediyse demek ki," dedim hiç düşünmeden.

"Ha ha," diye karşılık aldım ve izlemeye devam ettim. "Şunu tutsana," diyerek bana belli bir bölgeyi gösterdiğinde isteksizce ayaklandım.

"Nereyi?" diye sorarken elinin altındaki yeri bastırdı. "Sakın oynatma, yapabilir misin?"

Umursamaz bir şekilde başımı sallayıp dediği yere elimi bastırdığımda, "İnşallah tanıdığın iyi bir tamirci vardır. Çünkü fena bozdun gibi hissediyorum," dedim.

En azından biraz önce bir bütün olan ama şu an parçalarına ayrılmış musluğa bakıyordum. Hayır kesinlikle yapamayacaktı.

"Durmadan şikâyet ediyorsun bir şeylerden," derken onu izliyordum.

"Abartma. Bence gayet uzlaşmacı bir insanım. Çok da uysal, aynı zamanda anlayışlı," diye kendimi anlattım.

"Hırçınlığın, öfkemle yarışır."

İşte bu kıyası kabul edemezdim. Hayretle karşı çıkmaya kalkacakken bir şey yaptım. Bana tane tane söyleyip, hatta emin olmak için sorduğu şeyi yapamadım. O tutmam gereken yeri sabit bırakamadım. Her şey saliseler içinde oldu.

Elime aniden fışkıran suyla beraber korkuyla bağırırken o su elime de çarparak bütün mutfağı sulamaya başladı. Elimi suyun üzerine kapattım ama mantıklı düşünüp bunun daha da kötüleştireceğini düşünemedim, "Fetih!" diye bağırdım. Dirseğimi yüzümü korumak için kendime siper ederken, "Bir şey yap!" dedim. "Vana kapanmadı mı? Bir şey yap!"

"Bırak şu musluğu!"

"Fetih, kapat şunu bir şey yap!"

"Kızım bıraksana musluğu!"

"Fetih bir şey yap diyorum sana!"

"EFSUN!" diye bağırdığında aninden yerimden sıçradım. "Niye vuruyorsun fışkıran suyun üzerine? Çek şu elini! Çek!" Elimi anında çektim bu bağırıştan sonra. Yüzümden şapır şupur akan suyla Fetih'e baktığımda beyaz gömleği tamamen üzerine yapışmış, sırılsıklam olmuştu. Suyun ona gelmesini konumunu değiştirerek engellemeye çalışırken başarılı olamıyordu.

Kulağına dayadığı telefona, "Ulan sana vanayı kapat demedim mi?" diye bağırdı. Alnındaki suyu elinin tersiyle alırken bir şeyler yapmaya yeltenecekken, "Sakın!" diye bağırdığı kişi ben oldum, geri çekildim usul usul.

Akan su birkaç saniye içinde önce miktarını azaltıp sonra tamamen kapandığında nefes nefese burnumu çekerek Fetih'e baktım. O kadar sinirlenmişti ki saniyeler içinde, "Sana tutabilir misin diye sordum," dedi daha çok küfreder gibi. Yerlere baktım ağlamaya başlayacak bir tavırda.

"Yeni temizlemiştim ben evi!" diye hırçınca sesimi yükselttiğimde, "Evini sevsinler senin Efsun!" dedi.

Yanaklarımın içini ısırırken ona baktım. "Ben sana bırak yapma dedim değil mi? Ben sana bırak yapma dedim! Evin haline bak, mutfağın haline bak! Üstümün haline bak!"

Su fışkıran yeri işaret etti. "Alt tarafı tutacaktın!"

"Allah'ım," dedim isyan eder gibi ayağımın altındaki suya hafifçe vurarak. "Göl oldu mutfağım. Şu halimize bak!" diyerek önce kendi üstüme sonra Fetih'e baktım.

Ben ne kadar isyankârsam o da o kadar öfkeliydi. Eli gömleğinin düğmelerine gittiğinde geri çekildim. "Banyo karşı tarafta," derken yüzüm sirke satıyordu.

"Havlu vereyim," derken artık ağlasam bile bir işe yaramayacağının farkında olarak harekete geçtim. "Ben de üstümü değiştireyim. Sana giyecek bir şey bulayım. Yani bu soğukta bu şekilde seni evimden çıkarmak var ama hasta olsan gelip bana tedavi ettirirsin kendini."

"Dolabından ne ayarlayabilirsin, boş boş konuşuyorsun?" diye sorduğunda ağzına kürekle vurasım geldi. Sesi nasıl sinirliydi sanki her şeyin sorumlusu benmişim gibi.

"Büstiyer vereceğim Fetih. Ya da özellikle istediğin bir parça var mı?" derken peşimden gelmiş, kapının önünde durmuştu.

"Ben sinirliyken daha fazla saçmalıyorsun," derken elini kapı pervazına yasladı.

Bakışlarım onu buldu, içim içimi kemirdi ama hiç laf yetiştirmeye çalışmadım. "Laf yarıştırmayacağım seninle. Dolabımda erkek reyonundan tişört var birkaç tane. Biriyle idare et ya da çık git. Hasta olursan da sakın benim çalıştığım yere gelme. Yok sen doktorsun, senin görevin bu, bakmak zorundasın, yeminlis..."

"Kimin tişörtünü vereceksin bana?"

"Benim?"

"Erkek tişörtü dedin?"

"Erkek reyonundan kadınlara satış yok mu? Hem merak etme erkek arkadaşımın tişörtünü tanımadığım bir adama vermezdim."

Eğilip panduflarımı çıkardığımda kuru olan ayaklarımla odadan çıkıp hemen karşıdaki banyonun kapısını açtım.

Ondan cevap beklemedim ama sesini duyduğumda duraksadım. "Erkek arkadaşın olsaydı zaten evinde bir adam olmazdı," derken üstünü işaret etti. "Bu halde üstelik."

Haklı olduğunu ona söylemedim, sessiz sedasız dediklerimi yaptım. Önce kendi üstümü değiştirdim sonra ona uygun olan şeyleri verdim.

"Tişörtümü ödünç veriyorum."

"Gömleği emanet bırakıyorum."

Kendimizce minik restleşmemizden sonra tam da en başında söylediğim gibi batan her yeri beraber temizledik. Eli iş görmüştü, belliydi. Benden daha düzenli ve hızlı yapıyordu. Musluğumu da düzeltmişti. Şimdi oturma odasında sakince oturuyorduk. Birbirimize bulaşmıyor, herhangi bir parçayı bozmuyor ya da zarar vermiyorduk.

Bir anda hiç beklemediğim bir soru yöneltti bana: "Kan tahlili sonuçların geldi mi?"

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Yanında istediğin kişi söyledi."

"Emir sana her şeyi söylüyor mu böyle?" diye sordum sanki aksi mümkünmüş gibi.

"Aldığın nefese kadar," diyerek bana beklediğimden de fazla bir cevap verdi. Umarım Emir konusunda hata yapmıyordum. "Geldi mi sonuçlar?"

"Yarın gelecek," dedim sadece. Unutmama izin vermiyorlardı, benim de aklımdan çıkmıyordu zaten. Daha fazla bu konuyu konuşmamak için, "Zeliha nasıl?" diye sordum. Bu sorumla gözlerini kaçırıp karşıda kapalı olan televizyona baktı.

"Ruh gibi." Bu cevabı beklemediğimden omuzlarım usulca düştü. O kadar mı kötüydü?

"Aranız nasıl?" diye sordum bu kez. Ben de her gün en az bir kez konuşuyordum ama onun dediği gibi bir Zeliha değildi benim konuştuğum.

"Bilmiyorum. Ne bozuk ne de eskisi gibi. Çok mesafeli bana." Gözlerim devam etmesi için daha fazla gözlerine tutunurken derin bir nefes aldı. Vücut hatlarını belli eden tişörtümde göğsü kapardı. Verişi alışı kadar heybetli olmadı. "Doğru dürüst konuşmuyor, çok zorlamadığım sürece adamakıllı yemek yemiyor. Gündüzleri uyuyor, geceleri de huzursuz geçiyor. Gözümün önünde eriyor, herkese nasılsa bana da aynı. Fazladan gösterdiği tepki olmayınca düzeltebileceğim bir şey bırakmıyor bana. Aralık kapısı yok. Ne kadar canlandırmaya çalışsam o kadar mesafe katıyor araya. Sinirli değil bana, öfkeli değil, kızgın da değil. Seninle konuşurken daha bir neşeli benim aksime."

Sesi o kadar düz ve hiçbir duyguyu barındırmıyordu ki ne hissettiğini anlamam imkânsızdı. Gözleri de aynı şekilde. Üzüldüğünü sadece laflarından anlıyordum. Üzülmeliydi de kendi elleriyle yalnız bırakmıştı kardeşini ama yine de benimle kıyaslamamalıydı kendisini.

Yanaklarımın içini ısırıp ellerimi bacaklarımın ortasında bağladım. "Yakında terapiye başlayacak, daha iyi olacağına inanıyorum. Ama bana sorarsan bu tavırları çok olağan."

Eli sanırım onun en çok kullandığı beden dili olan ensesine gitti. "Haber ne zaman gelir? Çok uzun sürer mi?"

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum," dedim ve tam o an aklıma gelen şeyle, "bu arada," diyerek daha fazla dikkatini çektim. "Senin için de bir terapi ayarlamak istedim ama söylemeden yaparsam hadsizlik olur diye düşündüm," diyerek ondan onay beklerken kaşları havalandı ve konuştu.

"Af buyur?"

"Buyurayım," dedim sakin bir halde. "Bence hazır fırsat yakalamışken sen de dahil olmalısın."

Dudakları kıvrıldı ama kıvrılan boşluklara sinir doluştuğunu görebiliyordum. Ensesinde olan eli oradan ayrıldı, o kıvrımı bozmadan elinin hafifçe yumruk olduğunu gördüm ama kısa sürede çözülüp başını kaşıdı hafifçe.

"Hangi açıdan dahil olmalıyım?"

"Ciddi bir öfke problemin ve şiddete meylin var. Yanlış anlama bu çok normal bir şey. Anormale ancak sen tedaviyi reddedersen dönüşür. Şu anda büyük sorunlara sebep olmuyor olabilir ama ileride sorun olacaktır. Tamamen bir sağlıkçı gözüyle bakıyorum olaya. Bir tek Zeliha'ya karşı kendini kontrol ediyorsun. Çok gençsin, ileride eşine çocuğuna yazık olur. Bence sorun şimdiden çözülmeli."

Zeliha kadar onun da ihtiyacı vardı bu tarz bir desteğe. Ben bile yeni tanımama rağmen bazen bir bakışından, bir lafından, bir hareketinden irkilebiliyordum. Başını tavana doğru kaldırıp yüzündeki gülümsemeyi genişletti. "Bütün derdimiz bitti benim ilerideki karımı mı konuşacağız şimdi?"

Fetih Karadere için en yanlış noktalara takılmak bir karakter özelliğiydi. "Ben her zaman kadınların yararına düşünürüm Fetih. Karını konuşmayacağız. Sadece ben bir kadın olarak ileride başka bir kadının saçma sapan bir şeyin arasında kalmasını istemem. Neticede Zeliha da bir kadın ve ben bunları bir kadının geleceği için göze aldım. Ben bir sağlıkçı gözüyle bakıyorum ama benim alanım olmadığı için seni sevk ediyorum gibi düşün. Yoksa bugün varım yarın yokum. En fazla iki kişiyi daha önümde öldürecek gibi döversin. En fazla gözümün önünde iki kere daha kriz geçirirsin."

Ona yaptığım muamele hiç hoşuna gitmemişti, koltuğun kenarında ritim tutan parmaklarını izliyordu ki susar susmaz keskin bir şekilde bana döndüğünde biraz önce bahsettiğim irkilme oldu.

"Ya sen?" diye sorduğunda sesinde kendine yedirememenin hırsı vardı. Farkındaydım. Bir de ben çok sakin ve yumuşak bir sesle konuşuyordum ona bunları söylerken. Bu da onu ister istemez germiş olabilirdi.

"Ben bunları durup dururken paşa gönlüm sıkıldığı için yaptım değil mi?" diyerek konuyu düne getirdi. Oklar hedef değiştirdi. Çemberin ortasına ben geçtim bu kez. Yargı sırası ondaydı. Üstelik onun elinde daha kanıtlanabilir cümleler vardı. "Mesela ben seni bin kere uyarmadım," derken sakin sesinin altında fokur fokur kaynayan ateşi görüyordum. "Ben o aşağıdakini bin kere uyarmadım ya da," diye devam ettiğinde henüz gözlerimi kaçıracak kadar cesaretim kırılmamış, yaptığım hatalar sırtıma binmemişti.

"Sana o yoldan dön ben getiririm o makineyi, demedim."

"Kahve getireyim ister misin?" diye sordum. Tavrım ukalacaydı. "O kahve makinesiyle yapıp? Haklı olduğun yerlere daha çok vurgu yaparsın. Güzel ironi olur. Gözümün içine bakarak içersin her yudumu?"

Haklı oluşuna rağmen bir türlü altta kalmak istemeyen benliğim dilime vuruyordu ve dilimin kemiği yoktu. "Onu da içeriz," dedi ellerini iki yana açarak. "Acelemiz ne? Elbet içeriz. Uğruna ölümden döndüğün makineden kahve içmeyeceksen ne anlamı var ki?"

Gözlerimi etrafta gezdirirken avuçlarımı koltuğa bastırdım. "Sana defalarca kez demedim o yoldan dön diye," diyerek devam etti. "Efsun dikkat et, inada bindirme başına bir şey gelirse anlayacaksın, demedim. O kadar olaydan sonra kendi canını umursamadan hâlâ Emir diye sızlanman ya? Ben onu öldürmezdim ama onlar seni öldürürlerdi. Anladın mı şimdi?"

Gözlerim onu bulduğunda, "Anladım diyelim," diye istemsizce çıkıştım. "Nereye kadar? Tamam farkındayım artık her şeyin, aşağıdakiler olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim. Bir belanın içine düştüm. Kafalarına göre bir insana zarar verebilecek insanlarla cebelleşiyorum. Anladım bunu. Öyle bir hiyerarşi var ki kalkıp polise bile gitsem bir sonuca ulaşmayacak gibi. O yüzden peşimde insanlarla dolanmayı kabul ettim. Ya sonra Fetih? Bana diyebiliyor musun Efsun şu kadar süre dayan, şu zamana kadar sık dişini diye?"

Başını hırsla iki yana salladı. "Biz şu an bundan mı bahsediyoruz? Mevzu bu mu?"

Elimin tersini dizime geçirirken, "Bu!" diye çıkıştım kontrolsüzce. Fetih bilmiyordu ki içimde bir taraf çok doluydu. İçimde bir taraf çok korkuyordu. İçimde bir taraf yiyip bitiriyordu beni.

"Bu, başka ne olacak? Bana bir çözüm yoluyla gelmiyorsun ki. Ne zaman duracaklar? Ne olunca pes edecekler? Bana bunları söyle ki ben de harfi harfine o zamana kadar ne diyorsan yapayım."

Sorduğum bu soruyla gözlerini kıstı, sanki içinden cevabını verdi. Susarak birbirimizden bir tepki beklerken aklımdan geçen cevabın olabilme ihtimali kolumu kanadımı kırıyordu.

Geriye yaslandım. Başımı salladım.

"Ben ölünce."

Kirpiklerime kadar beni titreten cümleden sonra gülümsemem genişledi yüzümde. "Beni öldürdükleri zaman değil mi? Bunu

geciktiriyoruz? Durmayacaklar, sen bunu ileri tarihe alıyorsun. Eninde sonunda başaracaklar bunu. On..."

"Olmayacak öyle bir şey." Beni bölüşü tahmin ettiğim kadar sert olmamıştı. Eğer ki bunu hayatımda olan bir insandan duysaydım sesi inanabileceğim kadar netti. Ama buna inanabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Olacak," dedim başıma bir ağrı, içime de bir korku girerken. "Olacak. O geceden beri neler neler düşünüyorum biliyor musun? Bilmiyorsun. Dışarıdan başına ne gelirse gelsin hayatına ve keyfine bakan biri gibi duruyorum değil mi?" Cevapsız bırakılan her sorunun altında çekingen bir evet vardı.

"Yok Fetih. Çıkış yolu yok. Yakında dava var, alacağı az bir ceza değil. O da kesinleşince artık hiçbir sebepleri kalmayacak önlerinde. Düşünüyorum düşünüyorum, bulamıyorum. Durmaları için hiçbir sebep bulamıyorum. Benim canımı alana kadar devam edecek bu. Kaldım böyle, baş edebilecek hiçbir yol da yok."

Sesim çaresiz değildi belki ama güçlü de değildi. Bir orman yangınının ortasında kalmıştım. Alevlerden kaçarak kurtulmaya çalışıyordum ama bunun kurtuluş değil de geciktirme olduğunun farkındaydım. Her yer ağaçtı, her ağaç da tutuşacaktı.

"Ben varım."

Başımı iki yana salladım. O vardı evet, bunu inkâr edemezdim. Eğer olmasaydı ilk gün o evden çıkamayabilirdim. O kargo binasından çıkamayabilirdim. Kabul vardı ama...

"Nereye kadar? Ya da olmadığın anlarda? Elimizde bir süre yok ki tamam Fetih beni korur o zamana kadar, diyeyim. Aklıma dünden beri binlerce sahne geldi." Söyleyip söylememek arasında gidip geldim. Ben hiçbir zaman kendimle olan kavgamı başkasına anlatmamıştım. Kendi sesimden duymamıştım. Yanlış yapıyordum. "Her an ölebilirim," dedim bu gerçeği yüzüme vurarak. "Balkona çıksam beynimi tek bir kurşun dağıtabilir," derken dilimin bağı çözülmüştü.

"Sonra da maganda kurşunu derler. Suçu yıkarlar birine. Beni eve bıraktığın gece her şeyi araştırdım. Çok sık yaşanıyormuş burada bu tarz şeyler. Düğünlerde silah kullanımı çok fazlaymış. Bu tür ölümlerde başı çekiyormuş Urfa. Bu şekilde mi öleceğim? Bak olmadığın en basit an."

Elim alnım ve gözlerimi örttü. Sessizce beni dinliyordu. İlk kez kendim hakkında konuşuyordum.

"Ya da hastanede. Belki müdahale ettiğim hasta aslında onların emrinde olan biri olacak. Ben tam bir şey almak için arkamı döndüğüm sırada vücuduma bir şey saplayacak. Bak bunun da güzel bir açıklaması var. İstediğim ilacı yazmadı, diyecek belki. Benimle ilgilenmedi, diyecek. Bir anlık öfkeyle gözüm döndü, çok sıra bekledim, diyecek. Sayfa sayfa haberim yapılacak biliyorum. Doktora şiddet durmuyor diye. Adım sosyal medyada en tepelerde olacak. Yüzlerce sağlıkçı isyan edecek. Sağlık bakanı birkaç cümle yazacak hakkımda. Sağlıkçıya şiddet için yasa düzenlenmesi istenecek yine sosyal medyadan, bunun için isyan edilecek ama kimse gerçekte niye öldürüldüğümü bilmeyecek. Ne kadar korkunç farkında mısın? Ben farkındayım. Öldürülmek kadar korkunç neden öldürüldüğünün bilinmemesi."

Bir insanın kirpikleri titrer mi? Benimki titriyordu. Ellerim, oturmama rağmen dizlerim, kirpiklerim. Boğazıma bir şey batıyordu. Devam edemeyeceğimi sandım ama ne zaman ki Fetih, "Efsun," demeye yeltendi ona engel olup devam ettim.

"Ama en çok ne korkutuyor biliyor musun beni? İntihar süsü verirler mi?" derken sesim o kadar kısık çıktı ki sanki istemediğim biri duyacaktı. Gözlerinden çok garip bir şey geçti. Gözlerim dolacak sandığımda bakışlarımı kaçırıp etrafta gezdirdim. Çok yorgundum.

"Ben intihar etmem ama bunu kimse bilmiyor Fetih."

Ben her şeye ve herkese rağmen o ihtimali düşünmemiştim. Bunu anne babamı kaybettiğimde de o yetimhanede yaşadığım olaylarda da Suna annemi kaybettiğimde de düşünmemiştim. En kötü dönemlerimde en kötü şeylere sürüklemiştim kendimi. Yaşamak için elle tutulur bir nedenim hiçbir zaman olmamıştı ama aldığım nefese neden arayacak kadar da kendimi kaybetmemiştim. Ben kendim için öldürmemişken kendimi, başkası için de yapmazdım.

Şimdi o kadar çabalamışken bu yaşımı görebilmek için bir kadının harcanmasının önüne geçtim diye beni harcayacak olanların; bunu intihar süsüyle yapmalarını kabullenemezdim.

"Kolayca kabul ettirirler Fetih bunu. Öyle kolay kabul ettirirler ki hem de dünya üzerindeki en süslü cinayet olur."

Benim arkamda o intihar etmez, diyecek tek bir kişi bile yok.

"Aklıma binlerce cümle geldi. Başka şehirden geldi, bunalımdaydı alışamadı, diyecekler belki. Nöbetleri çok ağırdı kaldıramadı. Bir derdi

vardı, tek başınaydı içine ata ata canına kıydı, diyecekler. Aklıma bunun gibi bir sürü örnek geldi. Herkes inanır. Bir yerden sonra herkes inanır ama ben intihar etmem. Buna sakın inanma, öyle bir şey yaparlar ki sen bile kaldıramadı mı acaba dersin ama ben kendimi öldürmem. Ya kendi ecelimle ölürüm ya da öldürülürüm. Efsun intihar etmez."

Bir kalem alıp duvarlara bunu yazmak istiyordum. Günlerdir her ihtimali sindirmiştim ama bu noktayı aşamıyordum. Ölürsem bile bu yaftanın bana yapıştırılmasını istemiyordum.

Fetih ayaklandığında gözlerimi kaçırdım. Ona bunları neden anlatıyordum ki? "Bana bak."

Ödüm kopuyordu gözlerim dolacak diye. Başımı iki yana salladım. Dişlerimi sıkıca birbirine bastırırken yanıma oturmadı ama orta yerdeki sehpayı oturduğum koltuğa kadar çekip önüme oturdu. Dizleri dizlerime temas ederken ne kadar yakınımda olduğunu bakmasam da görebiliyordum.

"Gözümün önünde yapsan," derken dudaklarımı ıslattım, "ben yine inanmam buna." Bunu duymak sırtladığım yükün bir kısmını aldı benden. Bunu duymaya ihtiyacım olduğunu biliyordum ama bu cümlenin Fetih'ten geleceğini düşünmemiştim. Başımı indirip ona baktım gözlerindeki inancı görmek için.

"Biri zorladı der yine bırakmam o işin peşini. Kimse demese de ben derim Efsun yapmaz diye, tamam mı?"

Bu cümleye olan muhtaçlığımı benden önce anlamış olacak ki her cümleyi bastırarak söylüyordu. İnanarak söylüyordu. Ben anlardım, kelimelerin ağırlığı vardı, tartardım.

"Ama bu yaşanmayacak. Senin intihar etmen ne kadar mümkün değilse benim de senin ölümüne fırsat vermem o kadar mümkün değil. Ne zaman ki beni aşarlar, benim canımı aşarlar ancak o zaman sana varırlar."

O kadar inanmak istiyordum ki... Birine inanmaya o kadar ihtiyacım vardı ki. Başımı sallamadan sadece ona baktım. İçim bir kuş gibi titriyordu.

"Sana bir tarih veremem, bu zaman bitecek diyemem şimdilik," derken sakince onu dinledim. Ben ondan daha yüksekte otursam da yüzlerimiz denkti. "Ama kökten bir çözüm yolu bulacağım. Bu böyle gitmeyecek. O düşündüğün ihtimaller de yok olacak. Onların sana

karşı elini kolunu bağlayacağım. Duydun mu? Bu dava senin ölümünle kapanmayacak. Onlardan birini gebertmediysem ve buna sen engel olduysan hiçbir şey yapamazlar sana."

Eğer hâlâ çocukları nefes alabiliyorsa Fetih'in namlusuna döndüğüm yüzüm sayesindeydi. Bunu da çok iyi biliyorlardı ama etkisi yoktu.

Aniden ayaklandığında başımı kaldırmadım. Ona bakmadığım için eli çeneme gitti ve başımı kaldırdı. "Var mı istediğin bir şey?" dediğinde gideceğini anlamıştım. Başımı iki yana salladım sakince. "Benim var," dedi parmak uçlarını hafifçe bastırırken. "Ben sana kökten bir çözüm yoluyla gelene kadar canını itin kopuğun önüne atma ve karanlıkta kalıp işimi zorlaştırma."

Onay beklerken benden heybetli vücudunun altında kalmıştım. Başımı salladım tekrardan.

"İyi," dedi tatmin olmuş gibi. "Eğer ki kontrolün dışında bir şey olursa direkt beni ara. Arayamayacağın kadar kötüyse bağır. Dilin de boğazın da kuvvetli, bağır Emir seni duyar. Hadi, Allah'a emanet." Parmakları çenemden ayrıldı, ceketini aldı ve sağlam adımlarla çıktı evimden. Gözüm sehpada bıraktığı sigara paketi ve çakmağındayken kendi kendime kısık sesle fısıldadım.

"Sen de."

@novabook

VII

GEMİLER VE KADINLAR

Gözlerimin takılı kaldığı noktada, ince bir çengelden anılarım sallanıyordu. Hisler yok olurdu ama bayatlamazdı. Yok olmayan hisler içimde taptaze yaşıyor, buram buram kokuyor ve tadı damağımda yayılıyordu. Bir kliniğin koltuğunda oturmuşken karşımda oturan Zeliha'nın ne hissettiğini tam anlamıyla biliyordum.

Hisler yok olmazsa bayatlamazdı.

Bana baktığı gözlerinde, bir zeytine benzetemeyeceğim kadar iri gözlerinde, siyah hareleri tutuşmak üzere olan bir kömür parçası gibi parlıyor, o gözler yanmasın, işlensin ve bir elmasa dönüşsün diye çabaladığımızı bilmiyor sadece korkuyordu.

Ona bakarak gülümsediğimde titrek bir tebessüm geçti yüzünden. "Saçların çok güzel duruyor," dedim, kafası dağılsın diye değil gerçekten içimden geçirdiğim için.

"Seninkiler daha güzel duruyor."

"Hadi oradan! Şu halime bak."

Fetih'in aramasını bile alarm sanarak ertelediğim ama eninde sonunda uyandığım sabah, alelacele çıkmıştım evden. Yüzüm ve saçlarım çok kötü bir haldeydi. Toparlanacaktım ama bunun için uygun bir zamanı bekliyordum. Uyandığımda onlar çoktan kapıda beni bekliyorlardı ve oyalanırsam geç kalacaktık.

Fetih'in bakışları önce benim sonra kardeşinin saçlarında dolaştı ve elleri yavaşça Zeliha'nın saçlarında gezindi. Bir farklılık olduğunu hissetti ve Zeliha'dan çok geçmeden açıklama geldi. "Efsun ablam bana birkaç şey verdi kıvırcık saçlar için, onları kullandım diye bukleler böyle."

Bazı çocukların kıvırcık saçları olmamalıydı. Bunu on yaşımda, çocuk yurdunda banyo yaptıktan sonra bir köşeye sinip etrafı izlerken

öğrenmiştim. Anneme sırf kıvırcık olsun diye ördürdüğüm saçlarım vardı çocukken. Sindiğim köşede bazı arkadaşlarımı izlerken saçlarım kıvırcık değil diye şükrettiğimdeyse henüz on yaşımdaydım. Kolay taranmazdı, kolay kurumazdı, kolay şekil almazdı ve zapt edilmesi zordu. Kıvırcık saçlı bir çocuğun düz saçlı bir çocuktan daha fazla anne babaya ihtiyacı olurdu bazı anlarda.

Kıvırcık saçlı öksüz ve yetim çocukların savaşı öksüz ve yetim çocukların savaşından daha büyüktü ve bunu kimse bilmezdi. O çocuklara saçlarını sevdirmek için çabalamazdı kimse. O çocuklar belki de saçlarını sevmeden tamamlarlardı hayatlarını.

Zeliha'nın anne babası yaşıyordu ama Zeliha da o çocuklardan biriydi. O bilmiyordu ama içimden söz veriyordum. Saçlarını çok seviyordum ve saçlarını ona da çok sevdirecektim.

Fetih'in gözleri buklelerden bana kaydı ve bana yine anlayamadığım lisandan baktı. Gözlerinde bir dil vardı, bazen en kaba tabirle bile adını koyamadığım hisler ve düşüncelerle konuşuyordu bakışları. Ne düşündü ne hissetti bilmiyorum ama bunu düşünemeden doktorun asistanı bize seslendi.

"Zeliha Hanım geçebilirsiniz," dediğinde hepimiz tedirginlik dolu gözlerle birbirimize baktık ve hiç anlaşmadan ayaklandık.

"Ben buradayım Zeliha tamam mı?" dedim yüzünü avuçlarımın arasına alırken. Yanaklarındaki ısı artışı soğuk ellerimden hemen hissedildi. "Seni bekliyorum." Elleri üzerimdeki trençkota tutunduğunda saçlarından öptüm ve o benden ayrılana kadar kendimi geri çekmedim.

İçimde ona karşı adını koyamadığım, daha önce tatmadığım derin bir his vardı. Ona acımıyordum, onunla empati kuruyordum ama hissettiğim şey bu değildi. Üzüntü de değildi. Bana Efsun abla diyordu ve ben o abla kelimesine dağlarca anlam yüklüyordum, bunun tam adını koyamıyordum. Benim kardeşim olmamıştı ben de kimsenin ablası olmamıştım ama bu koruma içgüdüsünün sebebi hissettiğim duyguydu.

Yüzünü sineme bastırdığında benden ayrılışı mecburiydi. Son bir kez ağabeyine baktı ve ona da sarıldı. Fetih'ten benimkilere benzer cümleler duydu ve Fetih'in benim evimdeyken kurduğu cümleler anlam kazandı. İçinde ağabeyine karşı bir kırgınlık vardı. Bahsedilen odaya doğru yürüdüğünde asistanla baş başa kaldık.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu. İkimiz de aynı anda beden dilimizle reddettik bu teklifi. Gülümsedi ve dünya üzerindeki en absürt cümleyi kurdu. "Ağabeyi ve yengesi gibi değil de anne ve babası gibisiniz," dedi aniden. Düşük kaşlarım, küçülmüş gözlerim ve Zeliha'nın gidişiyle asılmış suratımda tüm mimiklerim saniyeler içinde değişti. Fetih'e çevirdim başımı saçlarımı savurarak. Bu cümlenin sebebi onunla çok yakın durmamızmış gibi bir adım geri çıktım ve, "Ben Zeliha'nın yengesi değilim!" diye tepki verdim.

Tek tepki veren ben oldum. Fetih umursamadan kalktığı koltuğa oturdu ve etrafı izledi.



Gözlerimden önce yavaştan aralanan bilincimin nedeni yanımda konuşulanlar mıydı, yoksa düşmüş boynum muydu bilmiyorum.

"İsterseniz uyuması için içerideki koltuğa alabiliriz."

Gözlerimi açmayı denedim ama o kadar uykum vardı ki ne konuşan kadını ne de konumumu düşünüyordum.

"Gerek yok, yeri rahat," dedi Fetih. Yerim rahat mıydı? Sayılırdı ama yerim neresiydi? Sırtım koltuğa yaslıydı, başımsa düşmüştü. Nereye düşmüştü? Bir omzun üzerine. Fetih'in omzuna. En son Zeliha odaya girdikten sonra küçük el aynamla saçlarımı düzeltmiş makyajımı yapmıştım. Gerisini hatırlamıyordum. Duvarı izliyordum en son.

"Peki siz bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu bir kadın, Fetih'in aksine düz bir sesle konuşurken ne yapacağımı bilemedim.

"Biraz kısık sesle konuşabilir misiniz? Nöbetten çıktı, yorgun." Açmayı düşündüğüm gözlerim utançla daha sıkı kapandı.

Üzerimdeki elbisenin ve uzun botların açıkta bıraktığı bacalarımda bir kumaş vardı. Benim ceketim hâlâ üzerimde olduğuna göre Fetih'e aitti muhtemelen. Kadının gidişini adım seslerinden anladım.

Yanağıma düşen saç tutamlarım bir el tarafından hafifçe geri çekildiğinde kendimi o an istemsizce kastım. Yüzümü saçlarımdan kurtardığı gibi eli de ayrılmıştı tenimden. Kalkmam gerekiyordu artık. O an kurtarıcım Fetih'in çalan telefonu oldu. Telefon çaldığı gibi sergileyeceği mimik istemsizce zihnimin zeminine düşerken, "Hay sesine," diye kendi kendine ağzının içinde konuştu. Ben de sanki yeni uyanmış gibi başımı oynatarak yavaşça gözlerimi açtım ve omzundan kalktım.

"Ne var Emir?"

Dalgın gözlerim ortalığı taradı. "Bunun için mi aradın?" Bana baktı bunu söylerken. Gözlerimi ovuştura ovuştura saate baktım. "Tamam kapat ben seni sonra arayacağım." Telefonu elinde bir kez çevirdi ve hiçbir şey söylemeden elindeki gazeteye baktım. Avuç içlerimi bacaklarıma sürte sürte bedenimi gerdim ve esnedim.

"Dalmışım, başım omzuna düşmüş. Pardon."

Ceketini bacaklarımın üzerinden alıp onun üzerine bıraktım.

"Önemli değil, uyandırmaya çalıştım ama uyanmadın," derken bana bakmıyordu. "Rahatsızlık vermeyince uğraşmadım daha fazla."

"Ne kadar uyudum? Zeliha çıkmadı mı daha?" diye ardı ardına sorular sorarken göz ucuyla bana baktı. Gazetenin siyaset haberlerinin olduğu kısmı okuyordu.

"Oldu yirmi, yirmi beş dakika. Henüz çıkmadı." Bir süre sessiz kaldıktan sonra yeniden konuştu. "Bu arada Zeliha'nın dikişlerini ne zaman aldırmaya gelelim Efsun?"

"Buradan çıktıktan sonra benimle gelsin istersen," dedim başından beri düşündüğü teklifi dillendirirken.

"Hayır ben getireceğim."

Ağzımı şapırdatmamak için çok zor tutuyordum kendimi. İçimden düşündüğümü sandığım cümleleri dıştan kuracak kadar uykuluydum. "Biz de yani sözde birkaç gün önce, bir daha denk gelmeyiz diyerek vedalaştık."

Elindeki gazeteyi bacaklarının üzerine bıraktı ve öne doğru çıkıp bana döndü. "Yanlışın var," dedi. "Ben seninle vedalaşmadım, sen benimle vedalaştın."

Haklıydı. Tam olarak öyle olmuştu. Dudaklarım öne doğru büzüldü, başımı yavaş yavaş salladım.

"Akşam nöbetteyim. Getirebilirsin."

Ne gözlerini ne de beden dilini çekti benden. Öne doğru büzdüğüm dudaklarımı düzelttim ve bacağımı da sallamayı bıraktım. O kadar uzun süre çekmedi ki gözlerini zaman geçtikçe bedenimde bir şeyi değiştiriyordum. Sonunda, "Ne bakıyorsun?" deyiverdim ben de gözlerimi ona çevirip.

"Yapıp uyuduğun boya badanana bakıyorum."

Yanında yapmıştım makyajımı ama her şeyi olduğu gibi bunu da abarttı. "Bak bak, güzele bakmak sevaptır." Kollarım önümde bağlandı,

sırtım geriye yaslandı ve yüz hatlarım keskinleşsin diye dilimi damağıma bastırdım.

"Bu kadar sürmeseydin bakabilirdik."

Çetrefilli bir cümleydi, nereye çeksem gelirdi. Çekiştirmek yerine tekrar ettim. "Neyse bak sen. Topla sevabını." Bacağımı yeniden sallamaya başladım. Bak desem de bakmayı sürdürmesini istemiyordum. Yakınımdaydı, rahatsız oluyordum.

"Efsun," dedi, bana seslendi sanıp göz ucuyla baktım. "Günahsın ama."

"Ne?"

"Efsun," diye tekrar etti. Bu sefer gerçekten anlamıyordum ne dediğini. "Günahsın işte."

"Fetih ne diyorsun anlamıyorum. Zaten uykum var, açık konuş."

"Boş ver," dedi ve gazetesine geri döndü. Aklımı sulandırdı ve geri çekildi. Neden günah olduğumu hiç işim yokmuş gibi çözmeye çalıştım. O da gazetede okumadık sayfa bırakmadı. Geçip giden sessiz dakikaları sehpa üzerine koyduğum telefonun sesi bozdu. Hiç hareket etmeden ikimiz de ekrana baktık.

Yavuz arıyor...

Dün nöbetteyken aramıştı ama açamamıştım sonra aramak için aklımın bir köşesine not düştüğüm arama tekrar gözüküyordu ekranımda. Gerçekten müsait olmadığım için mi açmıyordum yoksa açtığımda gelecek olan teklifi reddetmemek için mi açmıyordum emin değildim. Usulca sessize aldım aramayı ve yeniden geriye yaslandım. Çok geçmedi yeniden çaldı telefonum. Parmak uçlarımı birbirine dokundurdum öylece. Ekrana bakarken artık açmam gerektiğini biliyordum ama benden önce telefonuma ani bir hamle yapıldı.

Fetih'in aramayı meşgule atma hamlesini çok küçük bir farkla engelleyip telefonumu ele geçirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkışırken telefon benim kontrolümdeydi.

"Bir kere cevap vermemene rağmen tekrar arıyorsa anladığı dilden konuşmak gerekir," dedi. Bazen haddini öylesine aşıyordu ki ne diyeceğimi şaşırıyordum.

"Sana mı düştü anladığı dilde anlatmak?" derken sesime koyduğum soğukluk ve ciddiyet fark edilmeyecek gibi değildi.

"Bugün burada olmasaydınvirgülü silelim evde uyuyor olacaktın. Doktorsun ya hani, o da bunu biliyor. Düşünemiyor mu bu kadarını?"

Kendini aşırı derecede haklı görüşüne şaşkınlıkla baktım. "Bırak bunu ben söyleyeyim. Sen üstüne vazife olmayan şeyleri yapma. Dilim var benim." Bu telefonu açmadan önce son cümlelerimdi ona.

"Efendim."

"Günaydın. Güzel bir kahvaltı yeri biliyorum. Tek yapmaktansa aklıma sen geldin." Kahvaltı sözüm bugün Zeliha'ya verilmişti bile.

"Bugün mümkün değil," derken vereceği tepkiyi gözlerimi kısarak bekledim.

"Kahve desem?"

Bütün ihtimalleri aynı anda deniyordu.

"O da bugün mümkün değil desem..." Kahvaltıdan sonra eve gidip uyumak istiyordum ve karşı cinsle, özellikle bana olan ilgisini bu kez açık seçik belli edecek olan karşı cinsle vakit geçirmek istemiyordum. Özellikle bu dönem.

"Başka bir gün mümkün olur mu?"

"Siz askerlerin çalışma koşulları bu kadar rahat mıydı?"

"Bugün hafta sonu," diye açıkladı. Dudaklarım aşağı kıvrıldı. "Yarın da hafta sonu ama ben iş başıyım. Güzelmiş bu hafta sonu tatili. Ben hiç yaşamadım," dedim. Bu serzenişimin ardından karşılıklı gülüştük. Fetih Karadere'yle saniyesinde çakıştı gözlerimiz. Bakışlarını kaçıran ben oldum.

Yavuz, "İstediğimiz kadar iznimiz olsun, yedi yirmi dört iptale açık. Bir de o taraftan bak," dedi.

O an içgüdüsel olarak savunmaya geçtim. "Bana mı anlatıyorsun bunu? İcapçı doktoru duymadın galiba?"

"Sanırım meslekleri yarıştırıyoruz. Bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim," dedi ve olayı yine istediği noktaya çekti. Alnımı ova ova oturduğum yerden büküldüm ve, "Yavuz," dedim ama izin verilmedi.

"Sözünü aldım, bir kahveyi çok görmemelisin." Bence de bir kahveyi çok görmemeliydim. Kişisel istek ve isteksizliklerimi bir kenara bırakıp ona teşekkür etmeliydim.

"Sana teşekkür borcum var. Çok görmüyorum," dedim.

"Teşekkür borcun değil kahve borcun var. Madem işin var, sözümü de aldım, ben daha fazla tutmayayım seni," dedi ve benim kısa vedamdan sonra telefonu kapattı. Sessiz sedasız otururken yanımda sorgular başladı.

"Rahatsız mı ediyor bu adam seni?" Bu soruyu soruşu, telaffuzu, ses tonu, üslubu o kadar garipti ki o an istemsizce ona baktım.

"Hayır, kahve sözüm var sadece."

"Sebep?"

"Çünkü bana yardımcı oldu." Amacım kısa cevaplarla konuyu kapatmaktı. Yavuz'dan hazzetmediğinin farkındaydım. Bu beni ilgilendirmiyordu elbette ama onun hakkında konuşmak ve olumsuz fikirlerini duymak da istemiyordum.

"Yani?"

Elimi iki yana açtım. "İşte teşekkür borcum var, kahve içeceğiz."

"Sebep?"

"Çünkü bana yardımcı oldu, hani karakoldayken uğraştı ya bu olaylar için."

"Yani?"

Aynı şeyleri mi tekrar ediyorduk? Gözlerimi kırpıştırdım ve ona baktım yalnızca. Maniple olmuş gibi cevap verecekken aniden girdiğimiz paradoksun farkına vardım. "Fetih!" diye çıkıştım. "Deli misin sen? Kaç kere daha tekrar edeceğiz bu diyaloğu?"

Başını hafifçe geriye atıp, "Gitme," dedi sanki ben ona sormuşum o da cevap vermiş gibi. Dudaklarım kıvrılacak gibi oldu, altdudağımın yarısını dişlerimin arasına aldım. Bu adamın yanında kimsenin yanında yaşamadığım kadar hızlı duygu geçişleri yaşıyordum.

"Af buyur?" diye soran bu kez ben oldum. Doğrulup dirseklerini dizlerine yasladı.

"Buyurayım," derken eli kirli sakallarına gitti. "Seninle konuştuk. Bu tarz keyfi durumlara ara vermelisin, dedik. Başına buyruk hareket etmeyeceğim, dedin. Bir çözüm yolu bulacağım, dedim. Boş ver, hem seni borçlu mu çıkardı bu herif? İstemiyorsun. Telefonu bile açmak istemedin. Tamamen nezaketinden hayır diyemedin."

Yüzümü buruşturdum. "Kimsenin beni borçlu çıkardığı yok, aramızda muhabbeti döndü ben de tamam dedim. Hem hiç kimse salak bile olsa bir askerin yanında bir şey yapmaya cesaret edemez. Emir yine uzakta oturur ne olur ne olmaz diye."

Söylediklerimden bir şeye takılmış gibi gözlerini kıstı. "Baskı mı yapıyor bu adam sana?" Gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Benim söylediklerimi duymuyordu, duymak istediklerini duyuyordu.

"Ne alakası var, öyle bir şey mi söyledim? Niye böyle bir şey yapsın?"

Şu an neden Fetih'le bu konuşma içerisindeydim hiçbir fikrim yoktu. Amacım açıklama yapmak değildi, sadece ortada olan olağanüstü duruma uyum sağlamaya çalışıyordum. Aykırı hareket etmemek için çabalıyordum ama o bu tavrı sürdürürse tepemin atması an meseleydi.

"Bu adamın sana yürüdüğünün farkında mısın?" O kadar hiddetle söyledi ki bunları şaşkınlıkla ona baktım. Her kurduğu cümle biraz daha sabrımı azaltıyordu.

"Sana ne Fetih?" dedim. "Seninle oturup kim bana yürüyor onu mu tartışacağız? Kendine gel. Adama sözüm var bu kadar. Niye senden izin alıyormuşum gibi davranıyorsun? Üstelik istersem keyfi olarak da giderim, bunu da seninle konuşmam. Aramızda dönen bu diyalog çok saçma, farkındasın değil mi?"

Elini sert olmayacak şekilde masaya vurup geriye doğru yaslandı. "Saçma olan hiçbir şey yok. Benim ilgilendiğim şeyi kaçırıyorsun, o adamın asker olması beni tatmin etmiyor. Ayrıca az önce kendi gözlerimle gördüm rahatsız olduğunu," dedi. "Karşındaki bu yaptıklarından bir şeyler çıkarıyor. Başlarım sözüne. Gitmek zorunda değilsin. Ne sözü? İnsanlık yaptı diye karşılık bekliyor. Pezevenk."

Başımı iki yana sallayıp yorgunca başımı eğdim. "İşte tam olarak söylediğim şey bu," dedim işaretparmağımla onu gösterirken. "Doktorun ayağına kadar geldik, sen de konuşmalıydın. İhtiyacın var, hem de ciddi şekilde. Seninle gram sorunu olmayan bir adam için söylediğine bak, beden diline bak. Adam seni tanımıyor bile."

Ellerini dizlerine vurdu ve umutsuzca salladı başını. "Ne yaparsan yap. Seni uyardığım an doktorluk oluyorum gözünde zaten. Karışmayacağım," dedi demesine ama sonrasında gelen cümleler için çok da bekleyemedi. "Ayrıca ne olacak ben sana söyleyeyim. Sen onunla aynı masaya oturdun diye kendini bir bok sanıp devamını isteyecek. Senin nezaket için yaptığın her davranıştan yüz bulacak ve şimdi basit bir cümleyle reddedeceğin teklifler ısrara dönüşecek. Rahatsız olacağın boyuta ulaş..."

"Dostça uyarıyorsun yani beni?"

Ortadaki sehpaya bakarak uzun uzun anlattıklarını velhasıl dercesine kestim ve özet geçtim. Cümlesi yarım kaldı ve bana baktı.

"Hayır," dedi, "dostça uyarmıyorum." Sigarasını ve çakmağını alıp yanımdan gitti. Zeliha odadan çıkana kadar başka da bir şey konuşmadık bir daha.



Bir yerde okumuştum; eğer ki geceleri aniden, sebepsizce uyanıyorsanız sizi izleyen biri vardır ve eğer evde tekseniz, sizi izleyecek canlı biri yoksa izleyenler ruhlar âlemindendir.

Bu izlenme hissi içimde hızla büyürken gözlerimi araladım yavaşça. Işığın açık olduğu doktor odasında, artık hasta bakmaktan altı yanan ayaklarımın yorgunluğunu ilk fırsatta kıvrıldığım koltukta atmaya çalışıyordum. Gözlerim sebepsizce açılırken karşı koltukta okuduğumu haklı çıkaran bir beden gördüm. Ruhlar âleminden değil, kanlı canlı bir beden.

Ağzımdan çıkacak tiz sesi elimi dudaklarıma bastırarak önledim. Sıçrayarak doğrulduğumda neredeyse koltuktan düşecektim. Karşımda *mekânın sahibi* denecek kadar yabancı olmayan bir tavırla oturmuş Fetih'e bakakaldım.

"Fetih," dedim kısık sesle. "Ne yapıyorsun burada?"

İkimiz de doktor odasındaydık.

"Uyanmanı bekliyorum."

Geleceklerini biliyordum ama onlar gelene kadar ben defalarca kez uyandırılırım sanıyordum.

"Ödümü kopardın," dedim açık açık. "Cin gibi geçmişsin sessiz sedasız beni izliyorsun. Uyandırsaydın ya."

"Cin gibi mi?"

Bu yine iyi bir tanımdı, sapık gibi de diyebilirdim. "Zeliha nerede?" diye sorduğumda her ne kadar gözlerim açılsa da her uykudan uyandığım an gibi alık alık etrafa bakıyordum.

"Doktorun yanında, dikişleri alınıyor," diye açıklama yaptığında hareketim duraksadı.

"Sen niye buradasın o zaman?" diye sordum.

Ne zaman otursa elleri bir yerlerde ritim tutuyordu. Tıpkı şu anki gibi. Parmak uçları koltuğun kenarında ritim tutmuştu.

"Kendisi öyle istedi. Ben yanında olursam canı yansa da tepki veremezmiş, kendini sıkarmış. Senin de uyuduğun söylendi, arkadaşına

geleceğimizi söylemişsin," derken sesi o kadar sakindi ki normalde yeni uyandığım anlarda beni her şey rahatsız etse de şu an bana batan bir şey yoktu ama kaç cümle kurmuştu bilmiyordum. O yüzden hiçbir şey söyleyemedim.

Ellerini iki yandan oturduğu koltuğa bastırdı. "Bu koltuklar değil uyumak, oturmak için bile rahat değil!"

Alayla dudaklarım kıvrılırken gülecek gibi oldum. "Sandalyeden daha rahat, tabii ki bir hasta yatağı kadar iyi değil ama boş yatağımız yok," derken halimden memnun gibi kendimi koltuğa geri bıraktım. Başım tekrar buluştu koltuğun köşesiyle.

"Sabaha kadar buradasınız, burası hasta için değil doktorlar için. Söyleyin değiştirsinler işte." Farklı dünyaların insanları olduğumuzu ilk kez bu kadar net fark ettim.

"Senin mesleğin ne?"

Devlet memuru olmadığı kesindi.

"Mimarım."

Kaşlarım havalandı ve ellerine baktım. İnce uzun parmakları, kemikli büyük elleri vardı. Bir kalemi hayal etmek zor olmadı o ellerde. Gözlerimi çekemedim bir an. Elleri... Güzeldi.

"Patronuna gidip bu koltuk rahat değil değiştir mi diyorsun?"

"Patron benim," dedi ansızın. Ellerinde olan gözlerim yüzüne kaydı. "Arche Mimarlık ofisinin sahibiyim. Ayrıca bir iş arkadaşım gelip bana bunu söylese daha verimli çalışması için ne gerekiyorsa yaparım."

Arche Mimarlık ofisi. İsim çok tanıdıktı. Böyle gözümün önüne bir tabela gelir gibi oldu. "Arche Mimarlık şu şeydeki alışveriş merke..."

"Evet biz yaptık."

Uyku durumu her duygumu yumuşatmadan ortaya atıyordu. "Yuh!" dedim bir an ve tekrar ellerine baktım bir süre daha. "Sen hangi okuldan mezunsun ya?"

"İTÜ."

"Şaka yapıyorsun..."

"Bu şaşırmanın altında bir küçümseme mi var?"

Güzel ve isabetli bir soruydu. Onu süzdüm yattığım yerden. "Estağfurullah," dedim önce. "Sadece..." Dudaklarım büzüldü ve gözlerinin içine baktım uzun uzun. "Bazı insanlar bazı imajlar çizer. Sadece senin imajın böyle çizilmemiş kafamda."

Farklı zamanlar ve farklı karşılaşmalar. Tek sebebi buydu aslında. Onu belki başka bir koşulda tanımış olsaydım, ellerinde silah değil kalem görseydim mimar diyebilirdim.

"Peki sen dışarıdan doktor imajı çiziyor musun?"

"Bunun cevabı sende. Ben kendimi dışarıdan görmüyorum ki," dedim ama yine de bana soracak olursa ben çizdiğimi düşünürdüm. Her ne kadar her nöbete saçlarım ve makyajım fazlasıyla özenli geldiğim ve her nöbet çıkışı itinayla topuklu ayakkabılarımı giydiğim için ekip arkadaşlarımdan doktor olduğun belli değil şakaları duysam bile fikrim belliydi.

Topuklu ayakkabılarım ve rujum benim imzam, onlar olmadan dışarı adım atmam. Hiçbir koşulda, derdim gülerek her seferinde.

Şimdiyse dikkatle Fetih'ten gelecek cevabı bekliyordum. Ben nasıl onu süzdüysem o da beni yattığım yerden süzdü. Elleri bana doğru açıldı ve dudakları aşağı doğru büzüldü. Sanırım ona göre de o imajı çizmiyordum. Burun kıvırmak için cevabını bekliyordum. Vereceğim tepki hazırdı.

"Çiziyorsun," dedi beni şaşırtıp. Tepkim ağzımın içinde eridi ve cılız bir "Gerçekten mi?" sorusuna dönüştü.

"Gerçekten. Yani bence, dışarıda seni hiç tanımadan görsem, aynı ortamda bulunsak ya da sen mesleğini söylemeden tahmin etmem gerekse bilirdim."

Benim, elinde silah değil de kalem görseydim ihtimalim gibiydi bu. Hoşuma gitti bu durum. Dışarıdan doktor olarak gözükmek epey hoşuma gitti. Uykulu yüzüme tatlı bir gülümseme kondu ve ellerine baktım yeniden. O konuşmasa biraz daha gözlerim kapanırdı.

"Test sonuçları çıktı mı?" dedi sonunda.

"Çıktı. Sorun yok."

"Tahmin etmiştim."

Biraz daha ellerini izlemeyi sürdürürsem uyuyakalacaktım. "Zeliha'nın yanına gidelim mi artık?"

Onay beklemeden yattığım yerden kalktım ve terliklerimi giydim. "Bekle," dedi ama o bir anda. "Bir şey konuşacağız. Onun için geldim buraya."

Hareketlerim kısıtlandı. "Dinliyorum," dedim.

"Sen şimdi," dedi ama cümlenin devamı gelmedi. Kelimeleri dilinin süzgecinden geçemedi, tortularla cümle kurmadı. "Hani," derken tekrar

durdu. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Parmakları birbirini büküyor, avuç içleri birbirini eziyordu.

"Bana dedin ya gelecekteki karını düşünüyorum diye..." Açtığı konu beni kısa sürelik dumura uğratırken soracağı sorunun ne olacağı aklımda şekillenmedi. Yeniden duraksadı, sakallarını kaşıdı. Artık uzun uzun bana bakmıyordu odada bir hayalet gibi geziniyordu gözleri.

"Sen bana niye öyle söyledin?" dedi aniden. "Yani ne demek yok karını düşünüyorum, yok şiddete meyillisin?" derken sesinde çok hafif bir terslik onunla birlikte bir sorgulayış vardı. "Hani imaj dedin ya az önce, mimar imajı çizmiyor olabilirim gözünde. Tamam. Peki karısına el kaldıracak bir adam imajı mı çiziyorum?"

Dudaklarından çok hareket eden elleri, çaresizliği anlatıyordu. Biraz sinirli bir o kadar da içerlenmişti.

"Ben öyle bir şey söylemedim." Söyleyebildiğim tek cümle bu oldu.

"Söyledin," dedi baskın, yazarak söylemese bile sonunda noktayı görebileceğim şekilde.

Söylemiş miydim? Hayır tam olarak bunu söylememiştim.

"Söylemedim!"

"Söyledin!"

"Hayır söylemedim!"

"İnkâr etme, söyledin!"

"Söylemedim!"

"Söylemedin."

Söylediği şeyi farkına varmadan alışılagelen replikle refleks olarak cevap verdim.

"Söyledim."

Elim serice ağzıma kapanırken hızlıca başını salladı. "Evet," dedi sanki ben gerçekten içimden geldiği için söylemişim gibi. "Doğru, söyledin."

Başımı iki yana sallarken ayağa kalkacağım vakit bunu engellemek üzere o da hareketlendi hızla. Ateşim yükselmişti âdeta. "İnsan gibi bir şey konuşuyoruz burada, otur Efsun."

Onu dinlemeyip ayaklandığım zaman, "Ne yapıyorsun ya?ünlemi silelim" dedim o üstüme gelmeden. "Camı açacağım. Delirdin mi gece gece?"

Gözlerimin içine baktı, gitmeyeceğimi anlayınca geri oturdu ama oldukça temkinliydi. Hani böyle kapıya doğru bir atak yaparsam engel olacak gibi.

"Bana öyle bakmayı bırak, üstüme atlayacakmış gibi de davranma."

"Öyle bir şey yapmıyorum. Alık alık etrafa bakan sensin, bir su vur yüzüne bir şey yap," derken odadaki lavaboyu gösterdi ama başımı iki yana salladım ve kalktığım yere geri oturdum.

"Bak, ben öyle bir şey söylemedim. Ben sana eşine el kaldırırsın demedim. Öyle bir şey ağzımdan çıkmadı."

"Sen demedin mi karını düşünüyorum, şiddete meyillisin; kimse kızını senin gibi bir adam için büyütmüyor diye?"

Ben söylerken asla onun söylediği şeyleri andırmayan cümlelerim, o söyleyince onun söylediklerine çekilebiliyordu evet. Bu tamamen onunla alakalı bir durumdu.

"Tamam ama sonuçta şiddet sadece fiziksel bir şey değil. Psikolojik boyutu da var. O da çok ciddi bir boyut. Karına bağırıp çağırırsın, öfke patlaman onun üstünde olur mesela. Fiziksel olandan eksik kalır neyi var? Hadi bana ben gayet sakin bir adamım, deli gibi bağırıp ağzıma geleni söylemem, de. Şu an şiddet görmediğini söyleyen kaç kadın şiddet görüyordur. Biz toplum olarak her sorunun fiziksel olanını kabulleniyoruz sadece ve sen de o toplumun bir parçasısın. Bak şimdi bile üstüme atlayacak gibi bakıyorsun."

Böyle bir şey yapacağından değil böyle gözüktüğünden bahsediyordum ama o yine anlamadı. "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey söylemedim. Ayrıca sen kimsin bana zarar vereceksin?" derken yüzümde katı bir ifade oluştu. "Hayır yani yapmayacağını bıraktım, yapamazsın. Şu sesini yükseltmelerin bile canımı sıkıyor ama üstüne düşmüyorum."

Ellerim dağılmış topuzuma gitti, onları tek bir hamleyle tokadan kurtardım. Bir hacimle anında omuzlarıma dökülen saçlarıma baktı. Ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum. Odayı saçlarımın kokusu sarmıştı. Fetih o an başını yere eğerken derin bir nefes aldı. Eli artık fazlasıyla alışmış olduğum gibi ensesine gitti, tekrar bir soluklandı.

"Çok içerlemişsin ama neyse. Boş ver beni. Dedim ya bugün varım yarın yokum diye. Söylediklerimi dikkate alırsan yararına, almazsan benim zararıma olan bir şey yok."

Ensesinde olan elini çekip kıvrak bir hareketle başını kaldırdı ve tavana baktı. Onu hemen hemen her gördüğümde olduğu gibi gibi üzerinde gömlek vardı. Bu saat olmasına rağmen ütüsü bozulmamıştı.

Belki de gelmeden önce giymişti. Gri gömleği diğer tüm gömlekleri gibi üzerine tam oturmuştu.

Yüzünde kirli sakalı vardı ve belki sakalı olmasa çene kemiğinin bu kadar belirgin olması çok daha dikkat çekerdi. İyi anlamda mı kötü anlamda mı bilmiyordum. Kirpikleri çok kıvrıktı. Saçları önden kıvırcık denmese de dalgalıydı. Bir de çok yumuşak gözüküyordu. Dokunmamıştım, dokunmayacağım için yanılıp yanılmadığımı da bilemeyecektim.

"Aynı şeyi yapıyorsun Efsun," dedi aniden. Onu incelemeyi abartmış olacaktım ki irkildim duyduğum sesiyle. Bakışları beni buldu. "Sinir hastası muamelesi yapıyorsun."

Aslında o kadar umursamaz gözüküyordu ki ben ona ne dersem diyeyim anlık sinirlenip akşam başını yastığına koyduğunda aklına gelmezmiş gibi geliyordu. Her şeye mi bu kadar takıntılıydı yoksa özellikle buna mı takmıştı bilmiyordum.

Gözümün içine bakıp benden bir cevap beklerken suskunluğumu koruduğumda dudaklarını ıslatıp nefes aldı. Gözleri gözlerimi bulmadan önce saçlarımı inceledi.

"Sinirlisin," dedim sakin bir tonda. "Bağırıp beni haklı çıkarmamak için derin derin nefesler alıp kendini sakinleştiriyorsun ama biraz daha gerçeklerden bahsedersem tutamayacaksın kendini. Boş ver Fetih. Herkes aynı olacak değil. Belki ben bu tarz şeyleri sevmiyorum diye benim gözümde çok büyüyordur. Sıkma yani canını. İyi adamsın. Herkesin kusuru olur. Unut dediklerimi." Ağır ağır ayağa kalktım. Tam çıkmak için bir şeyler söyleyecekken, "Derin derin nefes aldığım yok. Gayet sakinim," dedi.

"Tabii," dedim sadece ve çıktım odadan. Fetih yanımda değil bir adım arkamdaydı. Sakin olan acil koridorunda ilerlerken koridorun ucundan Doğa ve Zeliha gözüktü.

Kısa zamanda orta yerde buluşurken Zeliha'ya doğru gülümsedim. Kollarımı ona doğru açarken çok geçmeden kıvrılıverdi. "Hallettiniz mi?" derken Doğa'yla göz göze geldik.

"Her şey yolunda, ben dikkat etmesi gereken şeyleri söyledim."

Geri çekilirken salık olan saçlarımı özenle geriye atıp önce Doğa'ya, "Niye beni uyandırmadın?" diye sorduktan hemen sonra Zeliha'ya, "Neden Fetih'i yanında istemedin?" diyerek devam ettim.

Bir an ikisi aynı anda konuşacak gibi oldular ama birbirlerine bakıp gülümsediklerinde Zeliha, Doğa'ya öncelik verdi.

"Saçmalama. Saat kaç olmuş zar zor kafanı koyacak zaman bulmuşsun. Ben hallettim zaten. Hiç sorun çıkarmadı bana," derken Zeliha'ya göz kırptı. Ondan sonra Fetih'e de bakarak, "İyi geceler. Tekrar geçmiş olsun," dedikten sonra yanımızdan uzaklaştığında Zeliha benim sorumu es geçmiş olacak ki cevap vermedi. Ben de yinelemedim.

"Zeliha'nın gözleri gidiyor, siz yavaştan gidin." Başımı geri atıp bizi sessizce izleyen Fetih'e baktım. Eli Zeliha'nın saçlarına giderken, "Hadi güzelim, gidelim artık," diyerek onu kendine çektiğinde Zeliha tahmin ettiğim gibi yorgunca başını Fetih'in omzuna koydu.

Hepimiz sessizce çıkışa doğru ilerlerken kantinin önünde duraksadım. "Bir saniye," diyerek onları da durdururken artık benim ne alacağımı tahmin eden görevli arkadaki makineye bastı.

"Çıkma daha fazla dışarı hava soğuk zaten. İçeride iç kahveni," diyerek geldiğimiz yolu işaret etti Fetih.

"Bana değil kahve," diyerek onların da adımlarına vesile olacak şekilde çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Her gece nöbetimde Emir'e kahve götürüyordum. Bu gece zaman bulamamıştım. Bir adım arkamdan ilerlerken, "Kime?" diye sorduğunu işittim.

"Emir'e," derken önüme değil kahveye bakıyordum.

"Sebep?"

Adımlarımı yavaşlatıp ona döndüm. "Kırk yıl kilitleyeceğim," dedim. Gecenin bu vakti uyumamak zorunda olan bir insana neden kahve götürülürdü?

Kaşları havalandı, bakışları düzlükten sıyrılıp çoğu zaman olduğu gibi hoşnut olmayan bir hal aldı. Sevimsizdi. "İçmez o kahve," derken sanki her an kahveyi elimden alacak şekilde söylemişti bunu.

"Hayır," dedim gayet emin bir tonda. "Ne zaman götürsem içiyor," derken görüş alanıma giren Emir'e gülümsedim.

Bir elinde telefon diğer elinde sigara olan Emir oturduğu bankta telefona bakıyordu. Ben tam nazikçe kendisine seslenecektim ki o görevi başka biri üstlendi.

"Bam!" diye öyle korkutucu bir ses çıkardı ki Fetih, hepimiz birden irkildik.

"Hastane patladı, içinde Efsun var ama Emir Bey telefonla ilgileniyor. Telefonu mu senin kafanda kırayım, kafanı mı telefonla kırayım?"

Başımı utançla iki yana sallayıp yere eğdim. Neye uğradığını şaşıran Emir sıçrayarak kalkarken önünü nasıl iliklediğini anlamadım bile. Fetih'in çıkışıyla daha farklı yerlerde duran iki kişi bize doğru gelecekken Fetih eliyle durdurdu.

"Fetih Bey ben," dediğinde Emir, o *abi'nin* nasıl *bey'e* dönüştüğünü izledim.

"Sen ne?" dedi ismini bastırarak.

"Hastane patladıysa ölü sayısını tahmin edemiyorum. Bırakalım da ölenlerden biri de ben olayım. Bam!" dedim onun kadar yüksek olmayan bir sesle. "Ölmezsem garip olur. Kimsenin kafasında bir şey kırmana gerek yok inan."

Elimdeki kahveyi Emir'e uzattım. "Çok yoğundum çıkamadım yanına," dediğimde önce ciddi bir ifadeyle kahveye sonra Fetih'e baktı. Bu durum beni sinirlendiriyordu. Bir insanın yiyip içmesi için bir başkasından onay alması beni sinirlendiriyordu.

"Sağ olun Efsun Hanım. Siz çıkamayınca ben içtim zaten. Çarpıntı yapıyor sonra."

Gözlerim şüpheyle kısılıp Fetih'e döndü. Bana ya da Emir'e bakmıyordu. Koluna yaslanmış Zeliha'daydı gözleri. "Hadi sen arabaya geç," diyerek acilin dışına park ettiği arabanın anahtarını çıkardı. "Ben de geliyorum."

Zeliha baygın bakışlarla doğruldu. "İyi geceler Efsun abla," derken yanaklarından öptüm sıkı sıkı.

"Sana da. Hadi fırla. Sonra tekrar konuşuruz," dediğimde başını sallayıp benden ayrılacak sandım ama bu kez uykulu uykulu beni yavaşça öpen o oldu. Zeliha benim üşümüş kalbimi ısıtıyordu, farkında mıydı?

Zeliha arabaya binince elimdeki dumanı tüten kahveye baktım. "Ben de içmem bunu," dedim bardağı hafifçe havalandırıp. Diğer iki kişiye bakarken Emir'e, "Sen al o zaman, onlardan biri içer," dedim.

Fetih dilinde kurt varmış gibi, "Onlar da içmez," diyerek müdahale etti.

Ona döndüm hırsla. "Sen içer misin Fetih?" dedim aşırı alıcı gözüyle davrandığı kahveyi almayacağını bilerek ona uzatırken. Tamamıyla sorun çıkarmak için yapıyordu. Başka bir derdi yoktu.

"İçerim," dedi ve kahveyi elimden çekip aldı. Isısı düşmüştü ama kafasına dikip tekte içeceği kadar olduğunu sanmıyordum. Saniyeler öncesine kadar sahipsiz olan kahve Fetih'in midesine doldu ve dudaklarını ıslattı.

"Eyvallah," dedi ve kahve bardağını ilk gördüğü çöpe atıp arabaya doğru ilerledi. Arkasından öylece onu izliyordum.



"Sen herkese böyle söz mü veriyorsun Efsun?"

"Evet... Yani istemsizce oluyor. Nişanda çok durmamak için düğüne de geleceğime söz verdim hatta. Yani şey gibi bu, kredi borcumu yeni bir kredi borcumla kapatmak gibi."

"Kredi borcun mu var senin?"

"Hayır. Metafor yaptım sadece."

Aniden konudan sapan konuşmamız bizi derin bir sessizliğe düşürdü. Ben gerçekten kredi borcumun olup olmadığını, o da muhtemelen doğru söyleyip söylemediğimi ölçtü.

"Her neyse işte haber vereyim dedim. Sonra kafana göre iş yapıyorsun diye tepki veriyorsun. Akşam hemşiremizin nişanındayım."

"Efsun..." Bu ses tonunun devamında üç nokta olduğunu artık sezebiliyordum. Bıkkınca omuzlarım düştü ve endişesinde haklı olduğunu kendime hatırlattım.

"Fetih benim bu hastaneye geldiğimde fazlasıyla tehlikesiz bir hayatım vardı ve insanların nişan makyajlarını yapmam için sundukları teklifleri seve seve de kabul ediyordum. Verdiğim sözleri çiğneyemem. Sana da bilgi verdiğime göre kapatabilirim telefonu. Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Dikkat etmem konusunda öğütler vermesini bekliyordum ama o, "Ben bırakayım," dedi. "Kaçta çıkacaksın hastaneden?"

"Buna gerek yok. Zaten bütün gece benimle olan insanlar var."

"Olabilir ama en azından gittiğin yerin yolunu bileyim. Kaçta çıkacaksın hastaneden?" Doktor odasındaki dolabı önüme siper ettim ve kirlenmiş olan üniformamı değiştirmek için çıkardım. Aniden açılan kapıyla planladığım gibi olmadı ve dolap önümü kapatsa da birden telaş yaptım. Neredeyse çoğu mesaimi beraber geçirdiğim Zafer'i gördüm.

Zafer'in telefona bakarak içeriye girdiğini görünce, "Zafer üstümü değiştiriyorum!" dedim telaşla.

Zafer beklemediği sesle irkilirken, "Hop!" diye bir tepki verip bakışlarının yönünü anında değiştirdi.

"Pardon fıstık," derken duvara bakarak geri adım attı. "Tamam sen işine bak, kimseyi almıyorum ben içeri," diyerek komik bir ifadeyle odadan çıktığında telefon neredeyse elimden düşecekti.

"Efsun sen neredesin?" diye az önceki sakin sese oranla daha bir dehşetli geldi sesi.

"Hastanede."

"Zafer kim?"

"İş arkadaşım?"

"Fıstık kim?"

"Ben," derken bir an duraksadım. "Ne fıstığı?" Gerisi hızlı soru hızlı cevap gibiydi.

"Fıstık dedi biri, kime dedi?"

"Kimseye demedi, ne fıstığı?"

"Sen ne yapıyorsun?"

"Üzerimi değiştiriyorum."

"Nerede?"

"Doktor odasında."

"Niye kapıyı kilitlemiyorsun?" dedi dehşetle. "Ne fındığı, fıstığı, cevizi? Hem çıkışına daha var niye üstünü değiştiriyorsun?"

Ardı ardına beni tuttuğu soru bombardımanıyla sarsılırken, "Fetih bir dur!" diye sesimi yükselttim. "Hastaya müdahale ederken üstüm battı, üstümü değiştiriyorum. Doktor odasının kapısı bozuk, kilitlenmiyor. Dolap kapağını parav..." derken birden duraksayıp başımı iki yana salladım. "Ben niye sana bunları anlatıyorum? Ne yapacaksın bu kadar cevabı?" derken gömleğimden tamamen sıyrılıp beyaz üniformamı giydim.

"Efsun," diye devam etti tansiyonu yüksek sesle.

"Beşten sonra gelebilirsin Fetih."

"Efsun," diye yeniledi.

"Görüşmek üzere Fetih!"



Fetih dikkatli, ciddi bir tavırda Emir'i dinlerken söylediği şeyi tasdik etmek ister gibi arka taraftan bir yeri gösterdi Emir. İkisi de beni fark etmemişti. Adımlarımı daha da yavaşlatırken ben de Emir'in gösterdiği tarafa baktım. Kediler için mama döktüğümüz yeri işaret ediyordu. Fetih'in kaşları havalanırken bir şeyler söyledi. Yaslandığı arabada bakışlarını rasgele karşıya çevirdiğinde göz göze geldik.

Onlar beni fark etmeden yanlarına varıp birkaç kelime de olsa kulak misafiri olma fikrim böylece son buldu. Fetih bana bakmayı sürdürüp Emir'e, "Tamam," dedi olaya nokta koyarak. "Sonra devam edersin."

Bunu deyişiyle Emir bana dönüp sustu. Bu biraz inciticiydi.

"Niye sustunuz?" diye açık açık sorduğumda Emir bana bakmıyordu. Gözlerini başka yöne çevirip tekrar göz göze gelmemize engel olmuştu.

En az benim kadar açıksözlülükle, "Sen geldin," dedi. Bu kadar sivri bir dürüstlük beklemiyordum.

"Hadi ya," derken bozulmama rağmen belli etmedim. "Ben sonra öğrenirim Emir'den." Şu an bana baktığını bilsem dönüp göz kırpardım Emir'e ama bakmıyordu.

"Hadi ya," diye aynı tepkiyi veren Fetih oldu. "Emir de anlatır sana."

O an yenileceğimi bile bile bir meydan okuma geçti içimden. Dikkatini çekmek için yüzünün önünde parmaklarımı şıklattığımda bana baktı. "Anlatır tabii," desem de karşılık alamadım.

"Ben gideyim," diyerek Fetih'e döndüğünde daha fazla bozuldum. Ne bekliyordum ki?

"Nereye?"

"Sana ne?" dedi Fetih.

Emir, "İyi akşamlar Efsun Hanım," diyerek yanımızdan uzaklaştığında yüzümü buruşturup Fetih'e baktım.

"Ne kaba bir adamsın ya," derken başımı iki yana salladım. "Ne bir nezaket kırıntısı var ne bir kibarlık belirtisi. Senin gibilerin modası geçmedi mi?"

Söylediklerime boş boş bakıp aracının kapısını açtı. Biz ve arkamızdaki iki araç aynı anda hareket etti.

"Cumhurbaşkanı gibi iki araba daha geliyor peşimden. Çok saçma."

Hiçbir şey söylemedi sadece yola baktı. Niye konuşmuyordu, benim de çok konuşasım vardı. Yoksa uykum gelirdi. Gün daha uzundu.

"Emir yarın gelecek değil mi?" diye sordum kısa bir sessizlikten sonra. Seslice nefesini dışarı verdi.

"Göbekbağınızı beraber mi kestim sizin?"

"Şakacı günündesin."

Gerildiğini direksiyonun üzerinde ağır ağır ritim tutmaya başlayan ellerinden anlarken bunu destekleyici şekilde konuştu. "Doktor..."

"Sinirlendin," dedim bir şeyi keşfetmiş gibi heyecanlı bir sesle.

"Saçmalama."

Ellerimi iki yana açtım. "Bana Doktor, diyorsan sinirlendin demektir."

"Fesuphanallah."

Ve bir de bu kelime, evet... Sinirlenince bu kelimeyi de kullanıyordu. Daha fazla zorlamadım ve yol boyunca sessiz bir şekilde oturdum.

Konuşmadan tamamladığımız yolun sonunda emniyet kemerimi açtım. "Ben üzerimi değiştirip malzemelerimi alıp hemen geliyorum," dedim ve çantamı toparladım.

"Efsun," dedi karşı yola bakarken. "Şimdi sana bir şey söylesem insanlığımdan yine hırçınlaşıp tepki göstereceksin. Neyse tamam bekliyorum ben."

Başımı iki yana salladım, "Ne? Söyle söyle," derken kapı açılsa da bedenim arabadaydı. O kadar merak edeceğim şekilde söylemişti ki duymasam rahat edemezdim.

"Yok hayır söylemeyeceğim. Vereceğin cevabı biliyorum."

İn der gibi kapıyı işaret ettiğinde beni zorladığım anda arabadan iter diye kapıyı geri kapattım. "Ne cevap vereceğim?" diye adım adım girdim konuya. Kapattığım kapıya baktı bir an.

"Sana ne Fetih, diyeceksin," dedi. Buna da mı içerlemişti? Gülmemek için yanaklarımı ısırdım.

"Demek ki sana ne diyeceğim bir şey söyleyeceksin."

Dışarıdan biri bizi izlese bu tezatlığı saçma bulurdu. O çok ciddi dururken ben aşırı derecede eğleniyor gibi duruyordum.

"Efsun hadi işim gücüm var," diyerek üstümden eğilerek kapıyı açacağı an engel oldum bedenimi bedeninin önüne siper ederek. Benim geri çekilecek alanım onun aksine yoktu ama o zaten dip dibe gelişimizi çok kısa tuttu.

"Tamam söyle o tepkiyi vermeyeceğim."

"İn," dedi. Mimiklerimi farkındaydı. "Yemin ederim sana ne demeyeceğim ya. Hadi söyle çok merak ettim."

"İn artık," diye tekrar ettiğinde o alaycı yüzüm dağıldı. "Aman, iyi," dedim kapıyı açarken. "Söylemezsen söyleme," derken çantamı alıp araçtan indim.

Aracın kapısını çarparak kapattım ve ben iki adım atmadan arkamdan bana seslendi. İndiğim kapının camını açmış, o tarafa doğru bedenini çekmişti.

"Efsun! Beni gram ilgilendirmez ama insanlığımdan söylüyorum," diye biraz önce ısrar ettiğim şeyi söyledi. "Burası Urfa, gideceğin nişanda bekâr bir kadına, potansiyel gelin gözüyle bakarlar. Böyle bir şeye niyetin yoksa çok göze batma," diye devam ettiğinde kısa bir an gözlerini kaçırıp bir şey söyledi ama duyamadım. Kısık sesle söylemişti. İçimi tuhaf bir his kapladı.

"Bana kalırsa üstündeki çok iyi. Zaten insanlar doktor olduğunu hastaneden geldiğini bilir. Şahsi fikrim. Sen bilirsin elbet ama..."

Cevap verecek kadar toparlanmam, o histen de şaşkınlıktan da kurtulmam zamanımı aldı. "Doğru," dedim ve onun yüzünden geçen ifadeyi çok geçmeden ters köşe yaptım. "Bu da çok yakışıyor bana. Şahsi fikrin için teşekkür ederim ama üstümü değiştireceğim."



Üzerimde siyah askılı bir elbise, altımda dizlerime kadar çıkan siyah botlar ve uzun siyah kabanımla evden çıkıp beni bekleyen arabaya bindim. Elimdeki çantayı arka koltuğa bıraktım ve kapıdan arabaya kadar iki kez beni süzen Fetih'in sesini duydum.

"Ben ne diyorum, sazım ne çalıyor?"

"Ne dedin?"

Ben ne diyorum, sazım ne çalıyor mu?

Atasözü müydü bu? İlk kez duyuyordum.

"Bir şey demedim," dedi ama ben söylediği cümleyi unutmamak için gizli saklı not aldım bile. Tüm yolu sadece ama sadece Zeliha'dan bahsederek geçirdik. Kendi arabamla döneceğim için arabam benden önce gelmişti zaten.

"Bıraktığın için teşekkür ederim. Var mı söyleyeceğin bir şey?"

"Yok," dedi. Sonra bakışları *var* der gibi beni buldu. Derin bir nefes aldı, kafasını hafifçe kütletir gibi yapıp konuştu.

"Eline erkeklerin oturduğu odaya götür diye bir şey tutuştururlarsa götürme," diye çok babacan bir tavırla öğüt verdiğinde beklediğim şey bu değildi.

"Niye, sana kadınların olduğu odaya götür diye bir şey mi verdiler daha önce?"

Sesimdeki eğlenen tavırla dilini ağzının içinde dolaştırdı ve başını iki yana salladı. "Ben göreyim diye kızın eline tutuşturup gönderdiler."

Yüzümdeki tüm alay saniyesinde dağılırken sebepsizce duraksadım, ifadem dondu. Tekrardan o mimiğe geri dönmeye çalıştım ama olmadı. "Sen mi görmek istedin?" diye sordum merakla. Vereceği cevabı irice açılmış gözlerimle pürdikkat bekliyordum.

"Ben istersem..." derken bakışları puslu puslu ama bir o kadar da kendinden emindi. "Gidip görürüm, ayağıma kadar getirtmem. Bizzat ayağına kadar giderim."

Sanki önündeki kanun kitabından bir madde okurcasına kendinden, söylediğinden emin ve tavizsizdi. Bakışlarımı çekemedim yüzünden birkaç saniye. Toparlanıp inmek biraz zamanımı aldı. İnmek için üstümü düzeltirken Fetih son kurduğu cümledeki halinin aksine sıkıntılı bir sesle devam etti.

"Annen yaşında bir kadın senden su isterse de verme."

"Görgüsüz müyüm Fetih, tabii ki vereceğim."

"Onun niyeti su değil. Verme diyorsam verme, o kadar insan var misafire mi düşüyor su getirmek? Başka bir sorun çıkarsa, rahatsız olduğun bir şey yaşanırsa da hemen beni ara. Çekinme, kendin halletmeye çalışma. Tamam mı Efsun? Aynı şeyleri yaşamayalım," diye öğütler verdi ardı ardına. Hepsini huysuz ve kurallardan sıkılmış bir çocuk gibi dinledim ve isteksiz şekilde kafamı salladım. Bir nişana gidiyordum, üstelik aile arasında ve evdeydi.

Tam da tahmin ettiğim gibi oldu her şey. Kendi halinde sakin bir ailenin evine gittim. Gelinin makyajını yaptım. Hiç durmaksızın önüme yemekler kondu ve yemem için ısrar edildi. Tatlı, güzel bir telaş vardı.

Ailem soruldu oradaki büyükler tarafından. Öldüler dedim. Mahcupça baktılar bana. Niye mahcup olunurdu bu sorudan sonra hiç anlamazdım. Öldü demek belli bir yaştan sonra zor gelmezdi insana. Üzerimizde okul önlükleriyle bir okul sırasında değilsek hele hiç zor gelmezdi.

Yalan.

Öldü demek zor gelirdi. Her yaşta her yerde.

İlk kez bir isteme merasimini izledim. Babanın kızına dönüp rızası olup olmadığını sorması çok hoşuma gitti. O noktada adını unuttuğum

bir teyze tarafından kolum okşandı. Sanırım yaşlıların gönül gözü biraz daha fazla açık. İçimin sızladığını hissetti. Cevap olarak, "Siz nasıl uygun görürseniz,," denmesiyse bir o kadar garip geldi. Bana sorulmuş olsa evet istiyorum, derdim diye düşündüm ama bu düşünce çok da derinleşmedi. Sana soran olmayacak, dedim ve içime gömdüm bu cevabı.

Fetih haklı çıktı, birtakım sorular soruldu bana. Kendimi sıkışmış hissettiğim an gelinin halası imdadıma yetişti ve başı bağlı, dedi. İlgi üzerimden gitsin diye onay verdim. Kim diye sorulduğunda tanımazsınız diyerek geçiştirince fazla uzatılmadı.

Düğünde daha çok kalırım sözü vererek olabildiğince erken çıktım. Yorgundum.

Çıktığım apartmanda koluma astığım kabanımla soğuktan dişlerimi birbirine bastırdım. Kısa bir an giymeyi düşündüm ama vazgeçmem geç olmadı. Araba kullanacaktım. Uykumun açılması lazımdı. Kapının önüne getirilen arabanın anahtarını arabanın içinde bekleyen iki adamdan aldım ve sürücü koltuğuna geçtim. Elim anlamsızca aramaya gitti ama geri çıkmam uzun sürmedi. Fetih'i aramak içindi bu hareketim. Tamamen bir refleks ya da anlamsız bir alışkanlık ama saat çok geçti, fark edip çıktım. Benimle beraber onların da aracı çalıştı.

Sakin ve hızlı geçen birkaç dakikanın ardından uykum açılırken yollar boştu. Geldiğim şehrin aksine bu saatlerde derin bir sessizlik çöküyordu burada. İnsanlar evlerine giriyor, normalde de pek olmayan trafik kavramı kaybolup gidiyordu. Gözlerimi irice açıp kırpıştırırken sokak lambalarının yanı sıra dükkân tabelalarının aydınlattığı caddeleri geçeli biraz zaman olmuş, sadece ayışığı ve belli aralıklarla dizilen sokak lambalarının hâkimiyet kurduğu, boş tarlaların olduğu yollardan kayıp gitmeye başlamıştı aracın tekerlekleri.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Ben, aracın hızı, arkadaki aracın hızı. Gelecek basit bir korna sesi bile bu normalliği bozmaya yeterdi. Üç bilemedim dört saniye. Sessizliğin sahiplik yaptığı yolda, o sessizliğin kanlı bir cinayete kurban gitmesi ancak o kadar sürerdi.

Arkadan benim aracımın hızına uyum sağlayan aracın savrulması, bana çığlık attıracak bir gürültünün kopması o kadar beklenemedik bir anda oldu ki sese hassas hale gelen kulaklarım için bu en acımasız uyanma olabilirdi. Telaşla aynadan arkama bakarken araç büyük bir hızla yön değiştirdi, aslında değiştirmedi, değiştirildi. Hızla yoldan çıkıp

yolun dışına savrulan araca şaşkınca bakarken durmak ilk aklıma geldi ama mümkün olmadı.

Arkamdan nereden, nasıl çıktıklarını bilmediğim bir araç, hayır araçlar bana doğru süratle yetişmeye çalıştıklarında ellerim birbirine karışırken direksiyon hâkimiyetimi kaybettim. Bunun kısa sürmesine sebep olan şey araç sayısının artması ve aramızdaki mesafenin azalmasıydı.

Saniyesinde kuruyan dilim damağımla bir sağa bir sola, bir yola bir arkaya bakmaktan başım dönmeye başlamıştı. Olduğum yerde titremeye başladım. Korktuğum her an olduğu gibi içimdeki organlar eziliyor gibi hissettim, nefes almak elini ateş dolu bir sobaya daldırmak kadar zordu. Ağzımdan dökülen nefesler soğuktu, ellerim uyuşmuştu. Gaza bastığımda araç hızlandı ama aramızdaki mesafeyi açamadım.

Soğukkanlılığıma inen kuvvetli darbe düşüncelerimden başladı beni sakat bırakmaya. Geride bıraktığım ve kazaya sebep olunan bir araç, o aracın içinde tek amacı beni korumak olan iki beden, elleri tutmayan ben, her an aramızdaki mesafeyi kapatmak üzere olan araçlar... Düşünemiyordum.

"Sakin ol Efsun," dedim kendi kendime. "Sakin ol, sakin ol. Bir şey yap!" Karşımda biri varmışçasına bağırdığımda kendi sesimden bir şey duymak kilitlenip kalmış düşünme yetimi çözdü.

Bir şey olursa ara.

Fetih, Fetih, Fetih...

Telaşım yapmam gereken her şeyi yapamamaya ya da yanlış şekilde yapmaya iterken yandaki telefonu almak için iki elimi birden direksiyondan çektim ama gaza yüklendiğimden araç dengesini saniyesinde kaybetti.

Emniyet kemerinin izin verdiği kadarıyla savrulurken ağzımdan çıkan tiz seslerle direksiyona tutundum. Gözüm durmadan arkama bakarken her kaybettiğim saniye onların bana biraz daha yakınlaşmasına neden oluyordu.

Bana yaklaşan onlar değildi, ölümdü.

Zaten dipteyken beni daha da dibe çeken düşüncelerin eşiğinde elim telefona gitti. Dümdüz giden ıssız yolda karşımıza çıkacak şeyi yok edecek hızda gidiyorduk. Boğazımda artan düğümlerle korkumu yutmak imkânsızdı.

"Aç Fetih, aç, aç, aç," derken yalvarıyordum resmen.

Aç Fetih, bir şey oldu. Aç.

Telefon benim için ömür gibi geçen ama gerçekte üçüncü çalışında açıldı. Fetih kelimesini bitirmeden onun adı döküldü ağzımdan harareetle. "Fetih!" diye bağırdım. "Fetih takip ediliyorum!"

Saniyeler süren sessizlikten sonra, "Anlamadım," diyebildi. En öndeki araç bana daha fazla yaklaştı; içimde bir kar tanesinin başlangıcını yaptığı çığ büyüdü, beni altında bırakmak için yavaşça üzerime doğru gelmeye başladı.

"Takip ediliyorum," diye ardı ardına tekrar ettim. "Yetişmek üzereler, Fetih bir şey yap!" derken sesim söylediğim şeyin yaşanmasını istiyor, bir mucize için dua ettiriyordu bana. Bir telefon uzağımda olan kişiyle arama dünyalar girdi o an. Bir adım arkamdakilerden kurtulmak için bir dünya kadar uzak gelen kişiden bir şey bekledim çaresizce. Kalp atışlarım hem ağzımın içinde hem de kulaklarımın duvarlarındaydı.

"Neredesin sen?"

Sesinin arkasına gizlenmiş telaşı, uğradığı bozgunu, hatta belki korkuyu çok net seçtim.

"Ben nişandan çıktım," derken neyi nasıl anlatacağımı bilemedim. "Ben çıktım arabama bindim, nişandan çıkıp evime..." Ardı ardına söylediğim aynı şeyleri sert bir sesle durdurdu.

"Efsun adamlar nerede?"

Fetih'in bir şeyleri anlaması için benim anlatmam gerekiyordu bu da beni telaşa sokuyordu. "KAZA YAPTILAR!" diye bağırdım. "Bilmiyorum, aniden oldu her şey. Bilmiyorum, yetişmek üzereler. Bilmi..."

Kelimeler ağzımdan allak bullak çıkıyordu, doğru dürüst telaffuz edemiyor ya da tekrar ediyordum. Senelerdir kullandığım dili, konuşmayı yeni öğrenen bir çocuk gibi unutmuştum. Korku bütün bedenimden sinsi bir hastalık gibi geçti.

"EFSUN SAKİN OL!" diye yine aynı cümle kuruldu ama benden değil bu kez.

Ölecektim.

Ölecektim, bugün her şey çok güzeldi. O yüzden mi son kez özendiğim bir ortamda vakit geçirmiştim?

Ölecektim.

Sessiz sessiz hıçkırırken bu gerçeği kabullenmek istemeyerek itiraz eder gibi başımı iki yana salladım.

Ölecektim.

Hayır, öldürülecektim.

"Öldürecekler beni," dedim, yola bakarken gözlerim buğulandı. "Öldürecekler. Bitti bu sefer öldü..."

Kafamın içindeki uğultulara Fetih'in yağdırdığı emirler, cümleler karıştı.

Ölecektim.

Kendi ecelimle değil üstelik.

"EFSUN NEREDESİN DİYORUM!" diye içimi titretecek, gözyaşlarımı akıtacak şekilde gür bir ses duydum.

"Çalıştığım hastaneyi geçtim. On dakika olmadı."

Daha da hızlandım, bu halimle aracı kullanmak yapacağım kötü bir kazanın önünü açıyordu. Ölecektim. Onlar beni diledikleri gibi öldüreceklerine bu şekilde ölmeyi yeğler miydim?

Ben ölmek istemiyordum ki...

Biraz önceki çileden çıkmış sesine rağmen daha sakin bir tonda, "Tamam beni dinle," derken başka yaptığım bir şey yoktu zaten. Son duyduğum ses Fetih'in sesi mi olacaktı? Fetih yerine tercih edebileceğim bir kişi bile yoktu.

Ölmemeliydim, daha vardı. Bahar gelmemişti daha bana.

"Düğün günü konağa geldiğin yolu hatırlıyor musun?" diye sorduğunda yaşlarım yerini tazelerine bırakıyorlardı.

Ölecektim.

Başımı iki yana salladım. "Hatırlamıyorum hiçbir şey. Öldürecekler beni," dedim çaresizliğin mesken tuttuğu bir sesle.

Adalet bu muydu? İnsanlara zarar veren binlerce kötü vardı ve kafalarını rahatça yastıklarına koymuşlardı. Ben mi ölecektim?

"Hatırlayacaksın!" Yüreğim olduğu yerde sıçradı, zaten hassas olan halimle daha da irkilip korktum bu bağırışıyla. "Bağırma bana," diyebildim ama bu söyleyişimde kızgınlık yoktu sitem vardı. Saniyeler sessizliğe gömüldü, gözyaşlarım kelimeler gibi susmadı.

Sonra onunla tanıştığımdan beri benimle ilk kez bu kadar yumuşak konuştu. "Bağırmıyorum," dedi. "Efsun arabayı konağa sür, ben evden çıkıyorum. Gidebildiğin yere kadar git, yolunu keseceğiz tamam mı? Başka bir yola sapma. Kestirmeye girmeye çalışma. Olması gereken yolu kullan. Sakin ol, dikkatli kullan. Yetişeceğim sana."

O an bir aracın bagaja kadar vardığını sağa doğru manevra yapacakken fark ettim. O bunu yapmadan ben yaptım ve araçlarımız birbirine sürterek uzaklaştığında telefon elimden kayacak gibi oldu.

"Yapamam," dedim gerimde bıraktığım araca bakarken. Fetih bana olmasa da durmadan konuşuyordu. Konuştuğu yeri ayağa kaldırdığını biliyordum.

"Üç araç var. Yapamam, o kadar iyi değil şoförlüğüm. Biri tam ensemde, yapamam."

Arkadan yanlışım yoksa bir devrilme ya da çarpma sesi geldi. "Efsun, Efsun, Efsun," dedi isyan eder gibi. Gözyaşlarımın tadını dudaklarımdan alırken başım dönüyordu. "Daha önce yaptın," dediğinde direksiyondaki elim gevşedi. Yutkunurken araba ayağımın altından kayıyor gibi hissediyordum. O kadar dengesiz sürüyordum ki yoluma biri çıksa yaşaması mümkün değildi.

"Düğünden çıkardın Zeliha'yı. Yaptın, olmayacak şeyi yaptın. Yetişeceğim sana, dayan!"

Kendi sesimden duymadığım acıyı onun sesinden duyuyordum. Burnumun direği sızlarken söyledikleri beni toparlamadı. Çenem titrerken bir çocuk gibi dudak büzdüm.

"Sen vardın ama o zaman."

Ne kadar gitsek de iki kola ayrılmayan yolun sonundan sağa dönmem gerektiğini hatırlıyordum. Ama zaten dert bu yolu bitirmekti. Bitiremeyecektim.

"Ben yine varım," dediğinde onlara bakmak için çevirdiğim aynadan bu kez göz göze geldim kendimle. Söz vermişti bana, ölmene izin vermem, demişti. Engel olamıyordu.

Yoksun Fetih.

"Geliyorum, yemin ederim yetişeceğim. Sen sadece durma. Ne olursa olsun kontrolünü kaybetme Efsun," derken silmeye tenezzül etmediğim gözyaşlarım gözümde birikiyor, görüş alanımı bozuyordu.

Ölecektim. İntihar mı diyeceklerdi? Fetih intihar olmadığını söylerdi! O intihar etmez, derdi.

"Kaç kişi olursa olsun baş edersin hepsiyle, bana indirmedin onlara mı indireceksin kuyruğunu? Hadi," dedi yalvarır gibi. Cevap vermedim. Bir ipin orta yerindeydim, bir ucundan Fetih çekiştiriyor diğer ucundan arkamdakiler asılıyordu. Ölüm benimle orta yerdeydi.

Sonra ardı ardına kornaya bastı. "Bir şey söyle anasını sikeyim bir şey söyle," dedi. "Sıkıca tutuyorum o direksiyonu, de."

"Yetişemezsen..." derken nefes nefese değildim. Sadece ağlıyordum. Üzerimdeki hafiflik daha da korkuttu beni. Ölümün hafifliği miydi? "Bir yere çarparım arabayı yine de onların yapmasına izin vermem."

Nasıl bir şeye kurban gideceğim belli değildi. Arkamdan biz yaptık diye gurur duyacaklarına kendim sebep olurdum. Çekeceğim acı daha hafif olurdu. Bana nasıl bir fiziksel acı yaşatacaklarını bile bilmiyordum. Öleceksem bunu ben seçmeliydim. Hissettiğim hafifliğin tek dönüşü bu oldu bana. Nasıl öleceğimi seçtim. Fetih defalarca kez itiraz etti. Sesim soluğum çıkmadı. Kararımı verdim. Bana yetişeceklerine emin olduğum an önce emniyet kemerimi çıkaracaktım. Korkunç bir senaryo yazdım ve bu, şu anın en acısız ölümü oldu.

Fetih tek bir an bile susmadı, ağza alınmayacak şeyler söyledi. Bağırıp çağırmadığı tek bir kimse kalmadı. Benimle iletişim kurmaya çalıştı ve en kötüsü arka tarafımdan benim aracıma doğru patlatılan birkaç el ateş sesi oldu. Kabullendim. Tek elim emniyet kemerime gitti.

Bitti artık, dediğim yere kadar gitti. Buraya kadar diye kabul ettiğim yere kadar gitti. Emniyet kemerimi çözdüm, gözlerimi kapattım. Çok trajikti ama sanırım gülümsedim. Hayattan vazgeçildiği noktada bir tebessüm hediye etmiyordu, ölüm sarhoşluğu vardı.

Yapmam gereken şeyi yapmak için gözlerimi araladım ama aniden ben kurşunların hedefindeyken bana doğru gelen araçları gördüm. Onların Fetih'e ait olduğu hakkında elimde bir kanıt yoktu ama küçük bir ihtimale tutunarak arabamı durdurdum. Elimi ayağımı çektim her yerden. Ardı ardına, devamlı söylediğim *bu ülkede polis var* cümlesini yutturacak kadar çok silah patladı.

Etrafımı bir araç ordusu sardı, ben anne babasının kavgasından kaçmaya çalışan çocuk gibi eğildiğim araç koltuğunda sesleri biraz olsun azaltmak için ellerimi kulaklarıma bastırdım. Belki on saniye sürdü bu belki dakikalarca. İzafiyet teorisi ensemdeydi. Bir ölü gibi buz tutmuştu bedenim. Bedenim bir ölünün üç dört saatten sonra kaskatı kesilmesi gibi sertleşmişti.

"Bitecek," diye fısıldadım. "Bitecek, bitecek, bitecek." Kendimi sakinleştirme çabam işe yaradı sanki ve o silah seslerinin kesildiğini duydum. Bu muhtemelen büyük bir yanılgıydı.

Aniden vücuduma yediğim buz gibi bir rüzgârla gözlerimi sıkıca yumdum. Bununla birlikte vücuduma bir çift el dokunduğunda, çırpınarak kendimi kurtarmaya yeltendim ama o konuşmadan kim olduğunu anladım. Kokusunu mu ayırt etti beynim, ama bu durumdayken sanmıyordum, yoksa tamamen ellerinden bana geçen hissiyat mıydı bu bilmiyordum.

Çırpınışlarım durdu. Fetih'ti.

"Benim," dediğinde ben mi konuşsam sesim daha acınası çıkardı yoksa o mu bilemedim. Sürücü koltuğuna ait kapıyı açmış, bana eğilmişti. Sıkıca yumduğum gözlerimi yavaşça açarken eli yüzümü buldu. Başımı yavaşça eğdiğim yerden kaldırdı. Ellerim anında kollarını bulurken bu his o kadar güzel hissettirdi ki... Beni ölüme götüren direksiyonu sıkmaktan, onun kollarına sıkıca tutunmak... Dağlar kadar fark vardı arasında.

"Tamam, benim," derken ona nasıl bakıyordum bilmiyorum ama beni daha sıkı tuttu. Başımı kısa bir an gövdesine bastırdı, yüzüme bedenini mesken etti.

Gelmişti, yetişmişti.

Bir an beni kucaklayacak sandım ama elindeki silah izin vermedi. Ona tutunarak tamamen doğrulduğumda beni arkasına alıp yavaşça indirdi. Elimi sıkıca tutmuştu. Her ne kadar onun vücuduna yaslı olsam da o eli hiç düşünmeden ben de sıkıca kavradım.

Dışarıda nasıl bir şeyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama birbirlerine doğrultulan namlular, yerde yatan birkaç beden ve en önemlisi boğazından sıkıca tutulup alnına silah dayatılmış Emir'i beklemiyordum.

Gözlerim onu bulduğu an, bilinçsizce Emir'e doğru gideceğim sandım. Fetih elimi daha çok sıktı. O an aklıma gelen sahnelerin hiçbiri yutkunmama izin vermedi. Emir'in ensesinde olan adam, "Hata yapıyorsun Fetih," dediğinde gerek yaş olarak daha olgun oluşu gerek Fetih'e ismiyle hitap edişi ciddiye alınacak biri olduğunu belli ediyordu. Soğuk hava zaten incecik olan kıyafetlerimden bedenime çok çabuk ulaşıyordu.

Fetih, "Bırak adamı," derken silahı ona doğrulmuştu. Fetih'in aracı arkada kalıyordu. Tamamen o sürüden uzak. Bu da demek oluyordu ki o en son gelmişti, zaten silahlar hâlâ havadaydı. Onun gelişi ateşkes

gibi bütün gürültüyü sonlandırmıştı. "Asıl sen hata yapıyorsun, mevzu sizin aileniz değil. Girmeyin, kan dökülür. Bırak, bas git. Bir aile daha girmesin bu işe, taş taş üstünde bırakmam, kimsiniz dinlemem. Bırak."

Midem daha da fazla çalkalandı, yerdeki bedenlere bakmamaya çalışsam da olmuyordu. Ben kadavrayı sadece tıp fakültesinde görmüştüm. Elimin altında henüz bir hasta da ölmemişti. Hayatımda ilk kez kan midemi bulandırıyordu.

"Ver kadını, bu mesele burada kapansın."

Yerdeki bedenler gibi yere yıkılmasam da bana da kurşun oldu bu cümle. Fetih'e daha fazla yaslandım o da elimi daha çok sıktı.

"Bu meseleyi onların canını alarak ben kapatmamışım, sana mı düştü lan?"

Başını iki yana sallarken o silahı biraz daha bastırdı Emir'in anlına. Yüzünde bir korku aradım Emir'in ya da bir telaş ama put gibi duruyordu.

"Yapma Fetih," derken bir düşman gibi değildi sesi. "Bak ne hale getirdi sizi..." Benden bahsediyordu. Neden herkes durup dururken gidip bir düğünü bozmuş ve aileleri birbirine düşürmüşüm gibi davranıyordu? "Burası Urfa, gemiye kadınlar alınmaz."

Net olarak ona bakmıyordum, bu cümleye kadar. Kanım her söyledikleriyle damarımda donuyordu. Bir gemi varsa ortada ve kadınlar alınmıyorsa erkekler denizden mi geliyordu? O an Fetih elimi mümkünmüş gibi daha çok sıkarken herkesi kendine baktıracak şu cümleyi kurdu.

"Gemide olan kadına da dokunulmaz."

Ben hiçbir şey anlamadım belki ama herkesin bize dönmesiyle içime bir huzursuzluk bastırdı. Adamın bakışları da dahil olmak üzere bütün bakışlar değişti. Neye yordu ne çıkardı bu cümleden bilmiyorum ama kalakaldı.

"Şimdi olay senin üstünden büyümesin, bırak," diye tekrar etti Fetih. Ben hâlâ ne olduğunu çözemezken adam bu kez dinledi ve Emir'i bıraktı. Tek bir hamleyle onun tarafında olan silahların inmesine sebebiyet verdi. Emir öfkeyle adama bakıp yakasını düzeltirken bize doğru adımladı hızla.

Fetih, "Emir," diye bağırırken herkes kilitlenmiş bize bakıyordu. Hâlâ kupkuru olan dilim damağım, soğuktan buz tutmuş bedenim ve

Fetih olmasa belki de dayanamayacağım baş dönmemle ben de olanları anlamaya çalışıyordum.

"Herkese haber gönder, sağır sultana kadar gitsin."

Emir'in gözü beni buldu kısa bir an. Nefesimi tutmuştum.

"Fetih Karadere evleniyor."

Yetmedi, bu gece yemediğim darbe kalmadı. Bana doğrultulmayan, bana sıkılmayan mermi kalmadı. Dost düşman birbirine karışmadı, herkes düşman oldu. Gözlerim kısıldı, kafamı tamamen Fetih'e çevirdim. Elini bırakmadım ama istemsizce gevşettim.

"Benim kardeşime yapılanı karımın hatırına hukuka bıraktım kan dökmedim ama karıma zarar vermeye kalkan olursa hak hukuk dinlemem, dökülmedik kan bırakmam. İnsan ayırt etmem."

Karım.

Bir kelime beni ürkütebilir, şimdi beni koruyan adamdan kaçmam için uyarabilirdi. Yükümü Fetih'ten almak istedim. Başımı kendimi sakinleştirmek için iki yana salladım ama Fetih elimdeki hâkimiyetiyle geri gitmeme engel oldu ve sanki bu kez bana kurdu bu cümleyi.

"Fetih Karadere evleniyor."

@novaebook

VIII

GÖZDEN DÜŞEN CESETLER

Bilinçaltımız, bir yazarın romanı gibiydi. O yazara rasgele kitabının içinden geçen bir olayı sorarsanız hiç zorlanmadan nerede olduğunu söylerdi. Tıpkı aşina olduğunuz bir duyguyu tekrar yaşadığınızda bilinçaltınızın ilk ana kolaylıkla ulaşması gibi. Hissettiğim duygu bana çok uzaktı ama hiç yabancı değildi.

Ölesiye korku. Korku denen şey önüne ölüm kavramını aldı. Baş edemeyeceğim bir şekilde peşime düştü.

Defalarca kez ağzıma yükselen safrayı bir kez daha yuttum. Daha fazla dayanamayacaktım.

"Fetih arabayı durdur," derken sesim araba çok sessiz olduğu için bu kadar çıplak çıkmıştı. Ağzımı ne kadar çok açarsam o kadar çabuk çıkaracaktım her şeyi.

Bakışları ben ona bakmasam da üstüme bindi. "Ne?" derken şaşkınca, başımı iki yana salladım, olası bir şeyi az da olsa engellemek için elimi ağzıma götürdüm.

"Kusacağım. Arabayı durdur."

Karanlığın çöktüğü gecede bulutlar ağırlığını yavaş yavaş boşaltıyor, yağmur çiseliyordu. Aracın silecekleri en ufak bir damla birikintisini bile anında silerken arabadaki sessizlik bizi bir kuyunun dibine çekiyordu.

Yemin gibi söylenen sözler, anayasadan bir madde okur gibi dile getirilen kanunlar, indirilen namlular ve gecenin sonlanışı. Hayır, gece daha başlamamıştı. Kurşunlardan nasibini alan aracım ne haldeydi bilmiyorum ama ben şu an Fetih'in aracındaydım. Arkamızdan bir araç sürüsü gelirken ikimiz de konuşmuyorduk.

Kullanılan cümlelerin büyüklüğü, benim geleceğimin bir yerde hiç tanımadığım insanların dilinde dolanması, benim adıma bensiz alınan kararlar... Kontrolü ne zaman bu kadar kaybettiğimi hatırlamıyordum.

Araba durur durmaz kendimi dışarıya attım ve koşmaya başladım.

"Efsun!" dedi. Peşimden geliyordu. Koluma temas ettiğinde ben dahil kimsenin beklemediği bir öfke dudaklarımdan sıçradı.

"Bırak!"

Ayağımdaki ayakkabıların izin verdiği kadarıyla ötede kalan çalılıklara doğru koşarken tam olarak istediğim kadar uzaklaşamadan ayağımın takılmasıyla dizlerimin üzerine düştüm. Dizlerim ve avuç içlerim taşların üstünde ezildi. Saniyeler önce bedenimden uzaklaştırdığım el bana yeniden dokunduğunda çıldırmış gibi savurdum elini.

"Dokunma bırak!"

İnatla doğruldum, tek başıma birkaç adım daha atmak istedim ama ince uzun topuklularım ayakta durmama izin vermedi, yeniden devrildim.

Dizlerime takılan taşların ve yere bastırdığım avuçiçlerimin acısına dayanamadan midemin girişindeki kapak kontrolsüzce açıldı ve kendimden beklemediğim bir kuvvetle böğürdüğümde ağzımdan çıkardığım miktar çok fazlaydı. Zira midem çok doluydu.

Hiç durmadan yediğim her şey birer birer çıkıyordu ve sanki hiç sonu gelmeyecekti. Saçlarım arkadan bir çift el tarafından toplanıp yüzümü tamamen açıkta bırakıldı. Bilincini kaybeden bir hasta gibi her kasılmam vücudumda bir sarsılmaya neden oluyordu ve canım çok yanıyordu.

Şiddetini artıran yağmur damlaları başıma bir iğne gibi batıyordu. O kadar yorgundu ki bedenim her an kustuğum yere yığılabilirdi. Yanağımın kenarını donduran şeyler ise yağmur değil, gözyaşlarımdı. Sıkıca yumduğum gözlerimin arkasında bir görüntü belirdi.

Eğildiğim klozette tir tir titrerken bir türlü bitmeyen midemdekilerle kendimi bırakacakken babamın karnımın üzerinde olan eli sertleşti. Her kustuğumda ağlardım ama bu kez diğerlerine göre daha şiddetliydi. Babamın diğer eli saçlarımın önüme düşmesini engelliyordu.

"Şişşt," dedi hafifçe bana yaklaşırken. "Bitince rahatlayacaksın, hadi güzel kızım ağlama. Kasma kendini, kus rahatla."

Her travmatik anda yaşadığım gibi şimdiki zamanım geçmişimle arasında kısa zamanda mekik dokudu. Yağmur, üşüyen bedenim,

infilak etmiş vücudumla kollarım dirseklerimden büküldü. Kustuğum yere düşecektim. Bir an tıpkı seneler öncesindeki gibi karnımın üzerinde bir el hissettim, beni sıkıca kavrayıp sabit durmamı sağladı.

Fetih'in sesini, "Şişt," diye duyarken küçük artçılar şeklinde devam ediyordu kusmalarım. "Kasma kendini kus," dediğinde gözyaşlarım saniyeler içinde yağan yağmur gibi arttı, üstümdeki elbisenin kumaşından dolayı sırılsıklam olma yolunda olduğumun farkındaydım. Zangır zangır titrerken midemin bulanışı son bulmadı, Fetih'in beni tutuşu sertleşti, saçlarımda olan eli beni öldürmeye niyetliymiş gibi ufak dokunuşlar bıraktı tutamlarımın arasına.

"Baba," diye sızlanırken ağzımdaki acı tat zaman geçtikçe artıyor, burun deliklerim yanıyordu.

"Buradayım babacığım,"derken başımın üzerinden öptü. Buradaydı, yanı başımda. Yoksa düşerdim. Biliyordum.

Artık derimle bütün olan taşların sivri tarafları avuçlarımı ayırdığımda benimle geleceklerdi. Sonuna geldiğimi tahmin ettiğim istiframın son vuruşlarını yaşarken ardı ardına öksürdüm. Geçmiş ve şimdi birbirine karıştı, "Baba,'" diye fısıldarken buldum kendimi. Aklım o kadar allak bullaktı ki on sekiz yıl öncesiyle bugünü ayırt edemiyordum. Babam neredeydi, Fetih neredeydi, ben neredeydim hepsi birbirine karışmıştı.

Ben ne dediğimi bilsem de kelime sadece dudaklarımdan bir ses olarak çıkmıştı, bunu kanıtlayan şey de Fetih'in beni iyice allak bullak eden cümlesi olmuştu.

"Buradayım Efsun," dedi bana nasıl bir acı verdiğini bilmeden.

Niye yapıyordu bunu? Beni yeraltında bir labirente atıp kaçmaktan başka bir şey değildi bu. Bilerek ya da bilmeyerek isteyerek ya da istemeyerek. Umurumda değildi. İkidir aynı şeyi yapıyordu. Kayboluyordum, zaman kavramımı şaşırıyordum. Ben bu kadar kötüyken, her şey bu kadar karmakarışıkken bir de bana zaman kavramımı kaybettirmesindi. Dayanamıyordum artık.

İsyanım hangi birineydi bilmiyorum ama başımı ayın ve yıldızların sırtladığı gökyüzüne kaldırırken artan yağmur damlalarının hedefi yüzüm oldu. Hangi birine kurdum o kelimeyi bilmiyorum ama sesim de söylediklerim de hiç kısık değildi. Çok kolay seçiliyordu. Eğer annem ya da babam beni izliyorsa bir köşede onlar bile duyarlardı.

"Niye?" diye isyan ederken yağmur damlaları birkaç saat öncesine kadar gülen yüzümü ezip geçti. "Niye?" diye tekrarladım.

Sivrilttiğim çenem, gözlerimi diktiğim gökyüzü yaşadıklarımın hesabını Tanrı'dan sorduğumu belli ediyordu. Hesap soracak konumda olmadığımın farkında olmadığım saniyelerin içindeydim. "Neden?" dedim bu kez. Sesim kısılmış, yüzümde dolaşanların yağmur suyu mu yoksa gözyaşı mı olduğunu ayırt edemiyordum.

"Gel Efsun," dedi bir çift el beni taşların üzerinden kaldırmaya çalışırken. Batan taşlardan kurtulmak istemedim. Ruhsal acıdan kaçmanın en iyi yolu fiziksel acıya tutunmaktı bazen. Avuç içlerimi sivri taşların üzerine geçirdim. Defalarca kez düz bir zemini tokatlar gibi ellerimi çarptım sivri taşların arasına, neden diye haykırdım, cevap gelmedikçe öfkem körüklendi, taşlar avuç içlerime doldu, etrafa savruldu, sesim yükseldi, bazen hiç çıkmadı.

Ansızın geriye doğru çekildiğimde Fetih beni hiç beklemediğim anda debelendiğim yerden aldı. Karşı koyamadım. Canım o kadar çok yandı ki tahmin ettiğimden daha beter bir acı yokladı avuçlarımı ve dizkapaklarımı.

Kader çizgilerimin yazılı olduğu avuçlarım, başkalarının diline pelesenk olan geleceğime ağlıyordu sanki. Avuç içleri mezarlardan ve göbekbağlarından oluşurdu. Ölümler ve doğumlar oradaydı. Başlangıçlar ve bitişler oradaydı. Ama hepsi kişiye aitti. Başkası gelip de hiçbir çizginin sahipliğini yapamazdı. Beni kucaklayan adamın elinde bir kalem vardı ve avuçlarıma göz dikmişti.

Dişlerimi çektiğim acıyla dudaklarıma geçirirken aniden dizlerinin üzerinde bulduğum adamı ne itecek gücüm vardı ne de kalkacak. Söke söke alıyorlardı benden bir şeyleri, engel olamıyordum.

Ne isyanım bitti ne de yorgunluğum, başım Fetih'in konumlandırdığı yerde —onun omuzunda— kalırken içli içli devam ettim yaptığım şeye.

"Neden?"

Yüzümü avcunun içine alıp kaldırırken onun benden çok ıslanan yüzüyle denk geldim. Hiç beklemediğim anda dudaklarından bir af çıktı. "Özür dilerim," dedi ama hangisine sayacağımı bilemedim bu özrü. Elinde kalemle avuçiçime göz diktiği için miydi? Yoksa her kötü anımda, beynimin içi mahşer gibiyken bana yaptığı kötülük için miydi?

Ayışığının altında net gördüğümüz yüzlerimizi incelerken ikimiz de; Fetih kimdi, bana ait olan hikâyede kim olarak yazılmıştı, yolu nereye kadardı bilmiyordum. Ne olacağı belli olmayan bir adamın kollarında kalakaldım.

Bana kendi elleriyle yok ettiği bir bedenmişim gibi baktı.

"Özür dilerim," diye tekrar etti. Alnıma yapışan saçlarımı geriye doğru çekti. Biraz iyi olsam kendimi bırakır ona acırdım. Öylesine acı çekiyordu benden özür dilerken. Üzerindeki gömleğin üstüne giydiği siyah kazağı bir çırpıda çıkardı. Onun sıcaklığını taşıyan kazağı tek hamleyle başımdan geçirirken hareketsiz bekliyordum. Kollarımı geçirdi kazaktan. Üstüme sinen sıcaklıkla ne kadar üşüdüğümü o an anlamıştım. Donmak üzereydim.

Artmaya başlayan yağmurla daha fazla durmadan bir elini belime diğer elini dizkapaklarımın altına koyup beni kucakladı. Kollarım omuzlarına tutunurken burnumun direği sızım sızım sızlıyordu.

O an bütün gururumu, onun tabiriyle ona hiç indirmediğim kuyruğumu, her şeyi düştüğüm yerde bıraktım. Birazdan yapacağım şey için başımı tamamen omzuna bırakırken, yüzümün payına düşen boyun girintisi oldu.

Yağmur arttı, Fetih her attığı adımda beni sıkıca tuttu.

Bir şarkı vardı, yağmur ıslak mazeretler yükledi büyüyen yangınıma, diyordu.

Sanki yağmur bu gece benim için, sanki yağmur bu gece akıtacağım gözyaşlarını rahatça saklayabilmem için yağıyordu. Kendimi sıkarak tuttuğum gözyaşlarım Fetih'e yaslandığım gibi aktı ardı ardına.

Babam mıydı bu yağmurun yağmasını isteyen Tanrı'dan? Zira babam bilirdi, ben onun omzu hariç kimsenin omzunda ağlamazdım. Vücudum küçük küçük sessiz hıçkırıklarla sarsıldı ama ağzımdan hiçbir ses çıkmadı. Bu gece Fetih fark etti mi ağladığımı?

Gözyaşları, gözlerin özgürlük adı altında işlediği cinayetti. Bu gece gözlerimin darağacı bellediği yer Fetih'in gövdesi olurken asılan gözyaşlarımın ayak tabanları onun boynundaydı. Fark etmedi ama onlarca idam gerçekleşti kısacık yolda. Boynu bir kabristana dönüştü.



Bana ait olan tüm döküntüler Fetih'in elindeyken anahtarı yuvasında çevirdi ve evimin kapısını açtı. Çıkmadan önce açık bıraktığım ışıklara takıldı gözleri kısa bir an. O benim aksime ayakkabılarını

çıkarırken ben öylece girdim eve. İkimiz de sessizdik. Altı üstüne gelmiş, toplamadan çıktığım salona bakmadan banyoya girdim. Kilitlediğim kapıya yasladım sırtımı, çok geçmedi yaslandığım yerden kayarak yere çöktüm. Dizlerimi kendime çekip kollarımı sardım.

Nefes alamıyordum. Tıpkı seneler önce olduğu gibi korku içimde hâkim olan tek duygu olmuştu, en ufak bir ses beni korkutuyor, yerimden sıçrıyordum. Kafamda bin bir türlü senaryo geçiyordu, bir şeylerden kıl payı kurtulmak, kurtulamamak kadar kötüydü. Gözlerim kapandı, bir ileri bir geri sallandım. Babam gelmeyecekti biliyordum ama mırıldandım durdum kısık sesle.

Beni sıcak tutan bir taraftan da buram buram Fetih kokan kazağı bir çırpıda üzerimden çıkarırken rasgele bir yere attım. Kısa sürede üzerimdeki bütün kıyafetlerimden kurtulurken elimin altına gelen ilk kıyafetlerimi üstüme geçirdim. Aynadan kendimle göz göze gelişim zaten büyük bir buhranın olduğu içimi ezip geçti. Yüzüm leş gibiydi. Sıcak suyu defalarca kez yüzüme vurdum ve son kez aynadan kendime bakmadan çıktım banyodan.

Geride bıraktığım dağınıklığın aksine düzen karşıladı beni. Benim öylece bıraktığım battaniyeyi çoktan katlamış, evin perdelerini kapatmış, boş bardakları mutfağa taşımış, öylece ortada bırakılan ne varsa kaldırmıştı. Karşısındaki koltuğa geçtiğimde yavaş adımlarla yaklaşıp beni süzdü baştan aşağı.

"Daha iyi misin?" diye sorarken tavrı belki çok sıcak değildi ama benim bakışlarım o kadar mesafeliydi ki kötünün iyisi olarak kalmıştı. Başımı salladım hafifçe.

Elindeki kupayı bana uzattı. "Al," dediğinde kısa bir an yüzüne baktım. "Bitki çayı, tarçın kokuyor ama çeşidine bakmadım yaparken. İyi gelir midene."

Tarçınlı karanfil çayıydı. O koca çekmecede fazla çeşit arasında en sevdiğimdi. Tekrar sessiz kalıp aldım kupayı elinden. Hiçbir şey olmamış gibi davrandığımız bu anı uzattım. "Kendine niye yapmadın?"

"Sevmem ben bitki çayı."

Tepkisizce ona bakarken aniden ağzımdan, "Gidebilirsin artık" cümlesi çıktı. Yalnız kalmak istiyordum.

Gözüm sehpanın üzerinde çok alakasız bir şeye takılı kaldı. Öylece dalıp gittim bakışları üstümdeyken. Dediğimin aksine tahmin ettiğim şeyi yaptı, daha yakınımdaki koltuğa oturdu.

En sonunda, "Efsun," dediğinde sessizliği bozup edilecek kavganın fitilini ateşleyen o oldu. "Konuşmamız lazım."

Bakışlarım onu buldu. "Neyi?"

"Efsun..."

"Konuşacak bir şey yok," dedim onun aksine. "Ben başıma buyruk bir şey yapmadım geçen seferki gibi, hatalı değilim. Benim yüzümden değildi bugün yaşananlar. Bana öğüt verebileceğin bir şey yok. İnsanların hayatına mal oldu, ardımda bıraktığım iki kişi o kazadan sağ çıktı mı onu bile bilmiyorum. Düşünemiyorum, tek bildiğim suçlu ben de..."

"Efsun," diye sabırsız bir sesle beni susturduğunda, benim konuyu dağıtmaya çalışan tavrımı böldü. Olay bu değildi farkındaydım. "Konu bu değil," derken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Fetih Karadere evleniyor.

Gemide olan kadına dokunulmaz.

"Bir şey yok Fetih," derken sesim netti. "Anı kurtarman gerekiyordu kurtardın. Teşekkür ederim."

Kaşları havalandı, kısa bir an derin bir nefes alıp yere baktı. O an içinden ne geçiriyordu, deli gibi merak ettim. "Anı kurtarmak," dedi ama ne sorar gibi söyledi bunu ne de tekrar edeyim diye. Sanki bir kez de kendi sesinden duymak içindi bu. "Bunun böyle olmadığını sen de biliyorsun," dediğinde yutkundum. "Zeki bir kadınsın," derken bunu sık sık söylediği ve aşırı sıradan bir cümleymiş gibi kurdu. "Anlamıyorsun değil anlamazlıktan geliyorsun. Yapma."

Başımı salladım, ikimizin de oldukça sakin tavırları o kadar gerginleştiriyordu ki ortamı her an bir yerden patlak verebilirdi. "Zeki bir kadınım," dedim onun gibi. "Hiç tanımadığım bir adamın soyadını taşımam mesela."

Düğüm yavaş yavaş çözüldü, eli saçlarını hiddetle karıştırdı sonra kısa bir an ensesini kaşıdı ve ayaklandı. Sadece onu izliyordum. Onun konuşacağını anladığım yerde ben devam ettim. "Sen de zeki bir adamsın, neden daha sayılı gündür tanıdığın kadınla evlenesin ki?"

Bahsettiğim sessizlik onun sinirle ve yüksek sesle kurduğu cümleyle bozuldu. Pamuk ipliğine sahip bir sessizliğin içindeydik zaten.

"Çünkü benim medeni halim o kadının canından daha önemli değil!"

Bu cümle suratıma bir tokat gibi çarptı, gözlerimi kıstım ve korkuyla gözlerinden kaçtım. Avuç içlerimi koltuğa bastırırken ayaklarım

birbirine yaklaştı. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Bu cümleyi tekrar etmeden içimde başka şeylerden bahsetmem gerekiyordu.

"Gideceğim," dedim, aslında bunun bir çözüm olmadığını bilerek ama başka bir çözüm de bulunur, diyebilmek için. "İstifamı verip gideceğim. Geri döneceğim İzmir'e ya da başka bir şehre. Her doktor mecburi görevini yapmıyor. Ben de istifa..."

"Efsun, Efsun, Efsun..." diye ardı ardına ismimi tekrar ederek susturdu beni. "Ben Urfa'nın içinde dibine girmelerine engel olamıyorum başka şehirden mi medet umuyorsun? Sınırlardan çıktığın an ne yaparlar akıl edemiyor musun?"

Acımasızca o araca kaza yaptıran araçlar geldi önce gözümün önüne sonra o yerdeki bedenler. O adamın söyledikleri... Kanım damarlarımda donuyordu sanki düşündükçe. Yaptığım şey yüzünden bunlar başıma geliyordu ama ne keşke yapmasaydım diyebiliyordum ne de pişman oluyordum. Bin kere olsa bininde de aynı şeyi yapardım tereddüt etmeden. Asıl üzen de buydu beni. Kendimi suçlayıp hak ettin, diyemiyordum.

"Bir süre," dedi asıl konuya gelirken. "Bir süre. Ancak böyle anlarlar ciddiyeti. Bir süre. Tek başıma engel olamıyorum. Ailemin sana karşı tepkili olduğunu düşünüyorlar. Sana karşı geçici bir yardımın içindeyim sanıyorlar. Ailemin sessizliğinden güç alıyorlar. Katlanarak artıyor tehlikeleri. Mecburuz."

Son kullandığı kelimeyle başımı öyle keskin bir ifadeyle kaldırdım ki devam etmedi. "Hayır gideceğim, dedim. Tamam yurtiçi olmaz yurtdışı olur. Belli bir süre yurtdışına giderim. Arkadaşlarım var, birkaç ay kalabilirim."

"Düşünmedim mi sanıyorsun? Yurtdışında riski azaltmanın tek yolu kaçak giriş, o da sadece riski azaltır. Tamamen yok etmez." Şimdiye kadar kurduğum her cümleyi ona bakmadan, tek bir noktaya odaklanmışken kurmuştum. Son duyduklarıma kadar. Gözlerim keskin şekilde onu buldu.

"İltica etmemi mi söylüyorsun?"

"Bunu bile düşündüm, diyorum."

"Ben bu ülkenin doktoruyum Fetih!" Tepkim hiddetle yükseldi. Oturduğum yerden öne doğru çıktım. "O diplomayı almak için senelerimi feda ettim, başka ülkede sığınmacı olarak yaşayayım diye çabalamadım."

"Tam olarak bunu düşünerek bu ihtimalden vazgeçip önüne koymadım zaten Efsun. Resmi olarak gitmen işimize yarayacak olsa ben bunu kendim sağlardım zaten ama çözüm değil."

"Ülke değiştirmem bile çözüm değil ama senin ailenin bana destek olması çözüm öyle mi?"

Sessizliğe gömüldü. Ne ailesini korudu ne de bana karşı çıktı. Devam ettim. "Siz kimsiniz ki beni koruyacaksınız? Senin ailenin benim yanımda olduğunu belli etmesi neyi değiştirebilir? Önce kendi kızınızın arkasında olsaydınız. Önce kendi kızınızı korusaydınız. Sizin kızınıza yaptılar bunu! O ailenin kızına yaptılar! Ayrıca doğru düşünüyorlar. Bana verecekleri ilk zararda sevinecek olan siz değil misiniz?"

Fetih, bazı anlarda Karaderelerden Fetih'e dönüşüyordu. Bu da o anlardan biriydi. Onun sevinmeyeceğini biliyordum ama dilimi yumuşatmaya da yaklaşmıyordum. Gözlerimin içine bakakaldı. Bir şeyler söylemek istedi, gözleri konuştu ama dili sustu. Kendini savunmadı.

"Kardeşime engel olmamışlar diye sana da mı göz yumayım?" diye sordu. Benim iniş çıkışlarıma karşılık onun sesi sakindi. Bu evi başına yıksam yine bu şekilde bakacaktı bana. Sorduğu soruya karşılık masanın üzerine koyduğum telefonumun sesi girdi. İkimizin de gözü ekrana kaydı önce.

Yavuz arıyor...

Kafamın içi öylesine doluydu ki bu ismi sorguladım bir an kim diye. Hatırladığım yerde aramayı sessize alıp konuya dönmem geç olmadı. Bu saatte beni neden aradığını bile düşünmedim.

"Ben sana bir çözüm yolu bul, dedim, sen de tamam, dedin." Ben yüzüne baksam da o, gözlerini telefonuma dikmişti. "Bu mu bulduğun çözüm yolu? Düşünüp taşındın ve bunu mu buldun Fetih?"

"Bir süre," diye tekrar ettiğinde sorduğum bütün soruların cevabına evet demiş oldu. "Kısa bir süre. Sonra Zeliha'yla o evden çıkacağız. O evden çıkana kadar herkes her şeyi kabul etmiş olacak. Ondan sonrası sen yoluna ben yoluma. Kimse bittiğini bilmeyecek çok uzunca bir süre. Anlatmamız lazım, ciddiyeti anlatmamız lazım. Ha seni öldürmüşler ha beni. Anlamaları lazım ki insin o silahları. Başka türlü anlamayacaklar. Olay büyüyor Efsun, olay çığrından çıktı. Araya başka insanlar da girmeye başladı. Önünü alamıyorum, sen kabul etsen de etmesen de burada hiyerarşi var. Ailemin ismi işe yarayacaksa kullanacağız. Ayrıca,"

aklına gelenlerle durdu ve bedenini bana yaklaştırdı. Konuşmadan suçlanacağımı anladım.

"Sen izin vermedin. Sen izin vermedin kızım, sen izin vermedin. O silahın önüne sen geçtin, sen engel oldun kan dökülmesine. Herkesin önüne sen attın kendini. Bıraksaydın bütün olay bana çekilseydi, kan dökülseydi mevzu başka yere gitseydi. Bıraksaydın ölmüşlerine kadar sikecektim. Sen izin vermedin, kendini öyle bir attın ki herkesin önüne şimdi alamıyorum onların elinden seni. Tek başıma çabaladığımın ailemin kılını kıpırdatmadığının farkındalar."

Bana kabul ettirmeye çalıştığı suçluluk duygusu beni iyice çileden çıkarırken, "Suçlu ben miyim?" diye bağırdım. "Her şey benim yüzümden öyle mi?"

Ben mi hassas düşünüyordum yoksa birebir bunları mı söylüyordu? Bana sanki sürünerek aşılan kilometreleri hiç acımadan geri dönmüşüm, en başa gelmişim gibi baktı. Gözlerini tavana çevirip derin bir nefes aldı.

"Efsun beni kulağınla dinle, sabredemiyorum artık. Kulağınla dinle beni, laflarımı çekiştirme." Çenesini sıvazladı. "Her şeyin sorumlusu benim. Her bokun sorumlusu benim, en başından beri kardeşimin de senin de başına ne geldiyse hepsi benim yüzümden. Seni suçladığım yok."

Sesler karşılıklı yükselmeye başladı, beden dilimizle kılıçları çektik.

"Söylediğinin mantıklı yanı yok," diye direttim. Başka bir yolu olmalıydı, biz bulamıyorduk. Başka bir yolu olmalıydı. "Hiçbir mantıklı yolu yok. Sen sadece kendini tatmin etmişsin o cümlelerle. Kendine kabul ettirmişsin. Ama değil, mantıklı değil! Bana söyledin mi? Bana sordun mu? İnsanların içinde bas bas bağırmadan önce söylemeye tenezzül ettin mi? Efsun ben böyle böyle düşündüm diye söyledin mi? Hiç görmediğim adamların yanında bana ben evleniyorum, diyorsun!" derken öfkem beden dilime taştı, bu cümlem kulağıma ulaşırken bu kadar yakınımda olmasına tahammül edemediğim için hışımla yerimden kalktım.

"Evlen Fetih! Evlen! Git at imzayı, mutluluklar. Kimi ikna ettiysen buyur, git evlen."

Oturduğu yerden kalktı o da.

"Benimle resmen alay ediyorsun. O kadar insanla beraber öğreniyorum. Benim geleceğim ama sen almışsın kararı bir de burada beni ikna

etmeye çalışıyorsun. Kimsin sen? Kimsin de karar veriyorsun? Sana bir şey söyleyeyim mi karar verdiğinle kalırsın, bir arpa boyu yol alamazsın. Hepinizin cehennemin dibine kadar yolu var. Ben yokum, hadi şimdi git sağır sultana bile duyurduğun düğününü yap!"

Yaşamak benim hakkımdı, bunun için bedel ödemek zorunda mıydım? Üstelik bu bedel, bu kadar büyük bir şeyken... Herkesin rahat rahat kullandığı hakkı ben neden kullanamıyordum? Niye göz dikmişlerdi?

"Söyleyecektim," dedi en sonunda. "Söyleyecektim. Uygun anı bekliyordum, her şey kontrolüm dışında gerçekleşti. Bana yaptığın muameleyi düzelt artık Efsun," dedi o sert sesinden sıyrılıp. "Seni kendi keyfim için zorluyormuşum gibi davranma. Vicdanımın yükü fazla Efsun, bana nasıl baktığının farkındayım! Beni suçladığının farkındayım, suçlu olduğumun farkındayım ama sırası değil. Her boku bir kenara bırakıp adamakıllı karar vermemiz gerekiyor. Her an pamuk ipliğinden dönüyorsun, görmüyor musun?!"

Ona öyle mi bakıyordum?

Fetih'i içten içe suçladığım zamanlar bile çok nadirken ona öyle baktığımın farkında değildim. Ki öyle bakıyor muydum o bile muammaydı. Kendini suçlu hissettiğinin farkındaydım. Olay o kadar kötüydü ki tek suçsuz olan Zeliha'ydı. Bunun o da farkındaydı. O yüzdendi kendini suçlayışı. Başımı sallayıp derin bir nefes aldım. Ne olursa olsun olacak şey değildi. Olması için saydığı nedenler olmaması için olan nedenlerin çok gerisindeydi.

"Ben o evden nasıl çıktım hatırlıyor musun?" dedim. "Bin bir bedduayla çıktım ben o evden. Bütün sülalenin önünde yaşandı bu. Şimdi o eve gelin olarak gireceğim ve herkes kabul edecek öyle mi ve herkes inanacak buna... Senin ailen de en az onlar kadar tehlikeli benim için. Feti..."

Başını hızla iki yana sallayıp hemen müdahale etti.

"Herkes ya seve seve ya sike sike kabul edecek. Mecburlar, kimin ne haddine? Bu kadar şeyden sonra kimin ne haddine? Kabul edecekler, sorun buysa eğe..."

Başımı iki yana salladım. Sorunun sadece bir parçasıydı bu. "Sorun bu değil," diye böldüm kaskatı bir sesle. "Sorun benim hiç tanımadığım bir adamla evlenme ihtimalim. Hayır Fetih," dedim daha sakin bir sesle. "Vardır elbette daha mantıklı bir yolu, biz bulamıyoruzdur. Vardır

tamam mı, daha normal bir yolu vardır. Olmak zorunda, vardır. Sakin olup düşünmeye ihtiyacımız var sadece." Ardı ardına umut dilenen bir sesle ona seslenirken aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Düşündüm," derken ikimiz de birbirimize yapma, der gibi bakıyorduk. "Sana yemin ederim ki düşündüm. Başka bir yol yok. Sen haklıydın Efsun, her an bir şey yapabilirler. Her an, savunmasız olduğun çok an var. Geçici bir süre için, senin en az zarar göreceğin tek çözüm bu."

Dudaklarım alayla kıvrıldı. "Benim en az zarar göreceğim öyle mi? Unut Fetih bunu," dedim başımı iki yana sallarken. "Unut bunu. Canım tehlikede diye bir soyada sığınamam. Hiyerarşi diyorsun ama her şeyin bir sınırı var. Bu ülkenin askeri var polisi var, sığınacaksam birine bu siz olmazsınız. Bu ülkenin askeri, polisi va..."

O an hızla, bana ne dediğimi sorgulatacak derecede değişti bakışları. O kadar kısa zamanda öfkesi arttı ki ben ne dedim o ne anladı, anlayamadım bile.

"Askeri var, polisi var öyle mi?" diye sordu buz gibi bir sesle, sesi bir katil kadar korkutucuydu ve biraz olsun abartmıyordum.

Ondan uzaklaşmak geçti aklımdan ama yapmadım bunu. Başını ağır ağır salladı. "Askeri var, polisi var," diye tekrar etti.

"TABİİ YA FETİH!" Geldiğimizden beri suyuma gidiyordu, her hareketi sakindi, yumuşaktı. Maskesini mi düşürdü yoksa zaten tam olarak iki karakter mi yaşıyordu içinde bilmiyorum ama neye uğradığımı şaşırdım. "ASKERİ VAR FETİH! SEN NASIL BUNU UNUTURSUN?!"

Nasıl az önce gelen aramadaki ismi çıkaramadıysam bu dediklerinin çıkış noktasını da çıkaramadım ilk başta. Saniyelerin sonu çok anlamsız bir şeye çıkıyordu. Yavuz'dan bahsettiğimi mi sanıyordu?

"Ne saçmalıyorsun sen?!" derken ne saçmaladığını öğrenmek için değil fark etsin diye sormuştum. Aniden arkasını dönüp elini yemek masasına geçirdiğinde geriye gittim.

"Ben yedi kat yabancıyım, ben başına bir şey gelse sevineceğim ama o herif babanın oğlu öyle mi?"

Bir türlü düzeltmediği frekansıyla, "Bana bağırma!" diye bağıran ben oldum. Devam etti, sanki bir bombanın pimini çekmiştim.

"Şu an burada ben değil de o olsaydı, elli kere tamam demiştin değil mi? Bana gelince hiç tanımadığım adam ona gelince ne Efsun? Askeri varmış. Bu mudur Efsun?"

Kafasının içinde ne kurdu, neye bu kadar öfkelendi, neleri birleştirdi bilmiyordum ama ona bu kadar ağır konuştuktan sonra başka birini kastettiğimi sanması deliye döndürdü.

"Defol git evimden!" dedim saçmalıklarını daha fazla dinleyemezken. Aklımın ucundan geçmeyen şeyi başıma kakmış, bir de utanmadan beni suçluyordu. Benim derdim bana yetiyordu. "Çık dışarı, Fetih! Uğraşamayacağım seninle. Defol git evimden!"

Ben tam kapıya yönelecekken kolumdan serice yakaladı beni. Dip dibe gelmiş yüzlerimizle bana bakarken kolumu çektim ama kurtulamadım. Sıcak nefesini engel olmaya çalışmayıp yüzüme bırakırken barut gibi olmuştu, benim üstümde patlıyordu. Dudakları bir ip gibi gerilmişken, "Bırak," dedim öfkeyle. "Bırak yoksa kaba kuvvet uygulayacağım, bırak!"

Ondan bahsettiğimizi anlıyormuş gibi telefonum yeniden o kişi tarafından arandığında ikimiz de ekrana baktık. Kaşları büküldü ve başını iki yana salladı. Yüzünde öyle garip bir ifade vardı ki sanki aynı yola çıkmışken ben ona ihanet etmiştim.

"Çık git evimden," dedim sadece. Ne düşündüğü ne yaptığı umurumda değildi. İstediğine yorabilirdi her şeyi, sorun ben değildim yanlış anlayan oydu. Karın ağrısı olan oydu. Başını büyük bir hayal kırıklığıyla iki yana sallayıp kolumu aniden bıraktı. Birkaç adım ilerledi ve geri dönüp telefonumu aldı.

"Ne yapıyorsun sen?" Açacağını sanarak üzerine yürüdüm ama meşgule attığı aramadan sonra telefonu koltuğun üzerine fırlattı. Kapıyı kıracak kadar sert bir şekilde çarpıp çıktığında onun yaptığı bitki çayına bakarken sigarasını ve çakmağını yine burada bıraktı. Olduğum yere çökmemek için kendimi zor tuttum.

Eğildiğim yerde artık yavaştan karışmaya başlayan harflere rağmen yine de kâğıdı doldurmaya çalışıyordum. Aniden saçlarımı sabit tutan kalem saçımdan ayrıldı. Ağzımdan bastırmaya çalıştığım ama kısmen başarılı olduğum tiz bir ses çıktı ve korkuyla zıpladım yerimden.

Zafer'in, "Hop sakin" sesine rağmen yine de kendimi geriye doğru ittim. Ağzım kalbimde ona dönerken ellerini bir suçlu gibi kaldırmıştı. "Benim," dedi, yüz ifademden yaptığına pişman olduğu belliydi.

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi yumdum sıkıca. "Yapma Zafer," derken elim sızlayan şakaklarıma gitti, önüme dönüp altdudağımı dişledim var gücümle. Titreyen parmaklarımı yüzüme bastırdım ve aniden nükseden korkumun azalmasını bekledim. Son günlerde yaptığım gibi.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. Başımı sallayıp çaresizce önümdeki dosyaya döndüm. Kısa bir an burnumun direği sızladı ve gözlerim sulanacak gibi oldu, tıpkı son üç gündür ara ara beni yoklayan anlar gibi ama buna engel oldum.

"Hadi gel de kan al benden," dediğinde kendime acımama sebep olacak bir mutluluk yokladı beni, içim sızım sızım sızladı. Buna rağmen heyecanla ona döndüm.

"Gerçekten mi?" diye sorduğumda yan tarafımda oturan, işin doğrusu ben onun yerinde oturuyordum, danışmadaki görevlinin bakışları bana döndü. Yüzündeki acıma ifadesini görmemek için gözüm o tarafa değmedi.

Zafer, "Saçma sapan tepkiler verme," diyerek bana kızarken sesinde azarlama yoktu, kendime gelmem için bir toparlama çabası vardı. Aniden bacağını kaldırdığında paçasını sıyırdı, gördüğüm görüntüyle gözlerim kısılırken, "Yumuşak doku enfeksiyonu," dedim.

"Ama biz yine de emin olalım. Hadi gel," diyerek bana elini uzattığında önümdeki dosyayı iterek elinden tutup ayaklandım. Gerekli malzemeleri alıp doktor odasına geçtiğimizde o koltuklardan birine oturdu, ben önüne sandalye çektim.

"İyi misin?" Yutkunarak ona döndüğümde, acıyla kıvrandım ve gülümsedim.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedim ve eldivenleri taktım. "Sabahtan beri hastaların dosyalarını alfabetik olarak sıralıyorum, eksik bilgi taşıyanları arayıp dolduruyorum. Bir sürü vaka okudum ama tek bir vakaya bakamadım. Bir buçuk gündür ilk defa eldiven taktım, şimdi de kan alacağım diye içten içe mutlu oluyorum. Daha da iyisi acil bir hasta geldi müdahale etmeye yeltendim ama bizden sorumlu doktor fazlasıyla onur kırıcı şekilde beni uzaklaştırdı hastadan."

Gülümsememe sesimin titremesi gölge düşürdü. Zafer'in bakışları değişti, birkaç kez ağzını açacak gibi oldu ama sonra sustu. Bir şey söyleyecek gibiydi. Başımı iki yana salladım, "Ne oldu?" derken son birkaç gündür zaten benimle olan ama şu an daha fazla artan huzursuzlukla gözlerimi kıstım.

"Bir şey olmuş," dedim başımı sallayarak. Midem uyarı verirken kasıldım ama midemde kusabileceğim hiçbir şeyin olmadığına emindim.

"Efsun," derken çenem titreyecek gibi oldu. "Selçuk Hoca, başhekimle konuşurken kulak misafiri oldum." Vücudum titremeye başladı, elimdeki her şeyi bıraktım ve olduğum yerde çöktüm. Yere oturmadım ama çömeldim.

"Ne oldu?"

"Şu an gözleri üzerinde, olay bilirkişiye kadar gidebilir. İkinci hatanı kolluyorlar." Midemdeki kramp arttı, çöktüğüm yere bırakmak istedim bedenimi ama Zafer, "Efsun lütfen," dedi ve kollarımdan yakaladı. Sandalyelerden birini yanıma çekip bedenimi oturturken bir bardak su doldurdu.

"Sadece daha dikkatliler. Sakin ol."

Burnumun direği daha fazla sızladı. Gözlerim bu kez sulandı. "Hastanın durumu nasıl?" diye zaten bildiğim ama belki bir umut değişiklik vardır diye tekrar sorduğum soruyla ona bakmamayı sürdürdüm.

"Stabil. Yoğun bakımda."

Elimdeki suyu geri bıraktım ve gözlerimi sıkıca yumdum. Üç gün olmuştu. O gecenin üzerinden üç koca gün geçmişti. Benim için ölümden farksız, ruh gibi ortalıkta dolaştığım, delirmenin kıyısında olduğum üç gün.

Kendimi ölmüş ama gömülmemiş gibi hissediyordum. Aniden gelen ağlayışlar, her seste deli gibi irkilmem, geceleri bir an bile uyuyamayacak raddeye gelmem —zira gözlerimi kapattığım gibi çeşitli işkencelerle öldürüldüğümü canlandırıyordu zihnim—, tek bir lokmada bile kusacak kadar midemin çığrından çıkması ve en kötüsü herkese potansiyel katil gözüyle bakmam.

Olmadık şeyleri hiç olmadık şeylere yoruyor, yeri geldiğinde ensemde var olmayan bir nefesi bile hissedebiliyordum. Artık gece bütün evin ışıklarını açmam yeterli gelmiyordu. İnsanların her gün gördüğüm hareketlerini çok yanlış şeylere yoruyordum. Sanki bütün evren birleşmiş her an bana bir şey yapmaya hazırlanıyordu. Altüst olmuştum. Üstüm zaten normal değildi ama altım katlanamayacağım, ruh sağlığımı koruyamayacağım kadar kötüydü. Bu ölüm korkusu çok ağırdı, bana bel büktürmemiş âdeta diz çöktürmüştü. Nefes alamıyor, hiçbir yere sığmıyordum.

Bütün kadınları anlayabildiğimi sanıyordum, aldıkları ölüm tehditleriyle sosyal medyada isyan eden bütün kadınları anladığımı sanıyordum. Yaptığım empati o kadar yetersizdi ki bunu birkaç gündür ilikle-rime kadar hissediyordum. Bir tehdit, bir teşebbüs bile zaten öldürüyordu bizi. Şimdi o ölenlerden yalnızca biriydim.

Böylece delirmiş gibi geçen üç günüm bir yerde patlak vermişti. Ben doktordum, ettiğim bir yemin vardı. Hasta canı benim için yeri geldiğinde kendi canımın bile önünde olurdu. Hasta seçemezdim, durum ne olursa olsun tek görevim onu hayatta tutmaktı.

Eğer mantığınız yerinde ve kullanacağınız kadar sağlamsa evet olması gereken buydu ama ben günlerdir bu kavramlardan çok uzaktım.

Hastanın travmatik olarak geçirdiği bir kriz sırasında bana zarar vermeye yeltenmesini kontrol edememiştim. Hastayı aslında onlar tarafından gönderilen biri olarak zannetmemle kendimi hastadan soyutlamış, ölmek üzere de olsa müdahale edememiş, tir tir titreyerek öylece izlemiştim.

Kendimden iğreniyordum. Mesleğimden, bana ders veren Hocalarımdan deli gibi utanıyordum. Hastanın ailesine karşı hissettiğim suçluluk duygusu ezip geçiriyordu beni. O an hastaya müdahale edebilecek tek kişi benken yapamamıştım. O saniyeler silik silikti. Gözümün önünde biri ölecekti ama ben kılımı bile kıpırdatmamıştım. Hasta ölmemişti belki ama yaptığım ihmal, kendi sorunlarımı bu denli mesleğime yansıtmam akıl alır gibi değildi. Fakültede aldığımız eğitim sıfır hata prensibine dayanıyordu. İnsandık, hata yapabilirdik ama bu şekilde değildi. Bu hata değildi, bu korkunç bir sorundu.

Dünden beri yaptığım şey konuşuluyordu, acil uzmanının da emriyle olay sonuçlanana kadar hiçbir hastaya müdahale edemiyordum. Öyle ki gözleme bile izin vermiyorlardı. Haklılardı, hatalıydım. Bunun bana geri dönüşü nasıl olacaktı bilmiyordum.

Yerde olan başımı Zafer çenemden tutarak kaldırdı. "Efsun sana ne oldu Allah aşkına?"

Bu soru yine cevapsız kaldı, turnikeyi alıp onun kolunu sıyırmasını bekledim. İğne ucunu holdere adapte ederken gireceğim damarı aradım. Belirlediğim damarın bölgesini alkolle ıslattığım pamukla temizlerken kan alacağım yerin on-on beş santim üstünden bağladım turnikeyi. İğneyi nazik ve dar açıyla damara yerleştirdiğimde gerekli kan

akışını gördükten sonra tüpü yerleştirip kısa bir an Zafer'le göz göze geldim. Pratik bir hareketle ikinci tüpü de takarken turnikeyi çözdüm. Gerekli kanı aldıktan sonra yumuşak bir şekilde iğneyi çıkarıp o bölgeye kuru pamuğu bastırdığımda onun parmakları yerini buldu.

Bana bakıyordu, cevap bekliyordu. Verecek cevabım yoktu. Ne anlatacaktım ki? Gırtlağıma kadar doluydum. Anlatmadan hafifleyemeyeceğim, anlatmadıkça üzerimde ağırlaşan bir yük vardı. Burcu'ya gitmeyi düşünmüştüm ama onun canını tehlikeye atmaya hakkım yoktu. Gidecek tek bir kapım bile yoktu.

"Sorun maddi mi?" diye sorduğunda dudaklarım kıvrıldı, yaslandığım yerden ona baktım içli içli.

"Keşke."

Eli saçlarına gitti. "Biri seni rahatsız etmiyor değil mi? Bak öyle bir şey var..."

O an bahsettiği bu ihtimal bile çok basit geldi. "Amel defterini kapatırdım. Keşke," dedim bu kez.

Ellerini dizlerime bastırırken, "Efsun bana anlatabilirsin," dedi güven veren bir sesle. O an anlatma şansım olsa anlattığım kişi kesinlikle Zafer olurdu. Sesi bir arkadaş gibi değildi, sesi bir dost gibiydi. "Elbette vardır bir çözüm yolu. Buluruz bir yolunu. Kafanın içinde ne dönüyor bilmiyorum ama biraz önce kalemi saçından alınca boğazına bıçak dayamışım gibi bir tepki verdin. Neyse sorun hallederiz bir şekilde, anlat. Her şeyin bir çözüm yolu vardır, tıpta da hayatta da çare tükenmez."

Bana çözüm diye sunulan ihtimalleri düşündüm ve bedenim acıyla kıvrıldı. Başımı çaresizce iki yana salladım. Her çare uygulanabilir değildi, bu ihtimali düşünmüyordu kimse.

Fetih'le en son o gece konuşmuş, onu en son o gece görmüştüm. Sanki her şey kötü değilmiş gibi kucağıma pimini çektiği bir bomba bırakıp gitmişti. Üç gündür her şeyi düşünmüştüm. Her ihtimalde yaşamak için bedel ödüyordum. Bir hayvana, bitkiye ya da insana verilen bu hak söz konusu benken neden bir koşula bağlanmıştı?

Üç gündür yapayalnız cehennemi yaşıyordum.

Yalnızlık somutlaşmış ve yanımda oturuyordu sanki. Zafer bunu görüp mü elini dizime bastırıp, "Efsun," dedi?

"Çözemiyorum," dedim bitkin bir sesle. Gözlerimi tekrar ondan kaçırdım. "Çözüm diye de önüme konulanlar bambaşka sorunlar. Kaldım

böyle, işimi bile yapamıyorum." Ellerimin içindeki çizgileri incelerken akmaya hazır olan burnumu çektim.

"Bak," dedi benim aksime umutlu bir sesle. "Kendi ağzınla söyledin, bir çözüm yolu var. Efsun, hiçbirimize hayat daima istediğimiz gibi gülmüyor. Yeri geldiğinde kabullenmemiz lazım. Evet böyle bir sorun var, evet hiç hoşuma gitmeyen bir çözümü de var ama bunlar geçici, diyebilmek lazım. Çünkü sen bunu demesen de hiçbir şey istediğin gibi olmamaya devam edecek. Geçmesi için belli bir süre var ve bu, sorunu kabullendiğin gün başlayacak. Kabullenmeyiş her şeyi uzatır Efsun."

Öylesine gerçekçi cümlelerdi ki bunlar, gözyaşlarım emir alır gibi ardı ardına aktı. Acıyla yumdum. Hiçbir şey sahiden istediğim gibi olmayacak mıydı? Ben direnSem bile çözülmeyecek miydi?

"Sonuç odaklı ol, madem bu kadar işin içinden çıkamıyorsun önüne konulan çözüm gerçekten çözecekse bu sorunu kafanda ölç tart. Hangisi daha çok canını sıkıyor? Böyle ruh gibi olman mı daha kötü yoksa o çözümü kabul ettiğinde olacaklar mı? Sakın unutma, ne yaşıyorsan yaşa ama elbet bir gün geçecek. Şimdi geçmeyecek gibi geliyor biliyorum ama gün gelecek geçecek. Şimdiye kadar gördüğün en acılı hastayı düşün," dedi dizimdeki elinin baskını artırırken. "Şimdi o acıyı çekiyor mu? İyileşti muhtemelen..."

Aklıma tek bir hasta geldi. Sonunu göremediğim bir vakaydı ve bu cümle kaçınılmazdı.

"Belki de öldü," dedim.

"Yani artık acı çekmiyor," dedi.

Gözlerim korkuyla açıldı ve Zafer'e tutundu. Zoruma gitti böylesi.

"Sonuçta o acıdan kurtuldu. Yaşamıyor ama bitti. Ona da sorsaydık, sonuna kadar bu acıyla bir hayat mı yoksa ölüm mü diye kesinlikle ötanaziyi seçerdi Efsun. Her kötü şeyin muhakkak bir sonu vardır. O sonun ne kadar güzel olduğu tartışılır tabii ki ama geçer. Muhakkak geçer. O yüzden artık dur ve de ki geçecek. Geçecek hissini yakalayamazsan hiçbir şeyi göremezsin. Bataklıktasın, görebiliyorum. Elindeki normal akışta olan şeylere de zarar vermen bu yüzden."

Günler sonra, hatta haftalar sonra, ilk defa dışarıdan birinden bir şeyleri dinlemek, buna deli gibi susuz olan benliğimi az da olsa huzurla doldurdu. Bataklıkta bir çiçek yetiştirmezdi bu huzur ama debelenmemi durdurabilirdi belki. Çünkü bataklıklardan kurtulmak için

çırpınırsanız daha çok batardınız. Çırpınmadan kurtulmanın yolunu bulmak lazımdı.

"Anlamak istiyorum," dedim.

"Anlayacağını biliyorum. Çok zeki bir kadınsın Efsun. Bunu doktor olduğun için söylemiyorum. Sadece sıkışmış durumdasın. Sorunlar ne kadar büyük olsa da geçici, bu yüzden çözümler de geçici. En doğrusuna karar vereceğini biliyorum. Toparla kendini, kurtlar sofrası burası."

Benden bir onay bekler gibi bana baktığında yanaklarım cayır cayır yanıyordu. Bir ağabeyim olabilirdi ya da bir erkek kardeşim. Asla tek çocuğum olmayacaktı. Bu kötülüktü, insanın başını yaslayıp akıl alabileceği bir kardeşinin olmaması çok kötüydü. Elimi elinin üzerine koydum. Teşekkür edemeyeceğim kadar sesim titriyordu. Elimi kavradığında yalnızlık hissinin üstüne düşen gölge yaşlarımı artırdı.

"Dur ağlama ağlama," dedi telaşla. "Kadınlar ağlayınca ben ne yapacağımı şaşırıyorum, ağlama." Ağlamıyordum ama yaşlarıma da engel olamıyordum. Bir peçete alıp uzattı ve sessizce yaşlarımı silmeme izin verdi. İkimiz de işimizin başına geçmeden önce son kez konuştu.

"Beni sonuçtan haberdar et tamam mı? Hatta şu seni götürmeye ikna edemediğim ciğerci var ya sorunun çözülünce orada bana ciğer ısmarla olur mu? Ben de dert köşesi değilim sonuçta, bir bedeli var her şeyin."

Bazı yorgunlukların aslında bir şükür sebebi olduğunu yokluğunda fark edebiliyorduk. Hastaneden çıkarken zor taşıdığım tek yer başımdı. Ayaklarımın bedenimi taşıyamaması başımın düşüncelerimi taşıyamamasından daha iyiydi.

Fiziken hiçbir şey yapmadığım bir günün ardından yüzümde metrelerce öteden anlaşılan bir mutsuzlukla çıktım hastaneden. İnsanların selamını almadım yalnızca kedilere baktım. Hepsinin maması dökülmüştü, bunu yapan adamın da bir yerden beni izlediğini biliyordum ama aramadım onu da. Muhakkak başımla da olsa bir teşekkür ederdim Emir'e ama günlerdir onunla da tüm bağımı koparmıştım. O her ne kadar bana her sabah günaydın diyor olsa da duymuyordum. İşin aslı dinlememekti benimki.

Arabamın anahtarını avcumun içinden çıkardım ve birkaç adım kala açtım tüm kapıları. Zihnim öylesine karışık ve kuru bir gürültüyle

savaşıyordu ki arka tarafımdan gelen ve arabamın kapısına benimle aynı anda dokunan kişiyi fark etmem mümkün olmadı. Korkuyla neredeyse çığlık atacaktım. Böyle bir zamanda bana en yaklaşılmaması gereken şekilde yaklaşmış olan Yavuz verdiğim tepkiyle bir adım geri çekildi ve ellerini bir suçlu gibi kaldırdı.

"Benim," dedi masum bir sesle.

Bedenim yoğun bir şekilde titremeye başladığında korkuyla kendimi arabaya yasladım ve elimi kalbime bastırdım. "Korktun mu?" dedi sakince. Kulaklarımdaki uğuldamaya rağmen, "Korktum! Ne yapıyorsun Yavuz?" diye çıkıştım. Arkadan bize doğru gelen bedeni fark ettim ve tüm titreyişime rağmen Emir'i bakışlarımla geriye doğru savurdum.

"Özür dilerim, korkutmak istemedim. İyi misin?" Düşmeyeyim diye yaslandığım arabaya yaklaştı ve kollarıma dokundu usulca. "Efsun," dedi. Yüzüme daha yakından baktıkça sesi endişeleniyordu. "Tamam sakin ol, benim." Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdemeye başladı. Vücudum öylesine hızlı bir reaksiyon gösterdi ki gözlerimin önünde benekler birikmeye başladı ve çok geçmeden de bu görüntü son bulsun diye sıkıca yumdum.

"Sakin ol," demeye devam etti kısık sesle. "Buradayım," dedi, zaten sorun da tam olarak buydu. Burada olmasıydı ve bir katil gibi sessiz sedasız yaklaşmasıydı. Ellerini kollarımdan ittim ve, "Tamam," dedim saniyeler sonra. "Tamam dur, iyiyim."

Kalp atışlarımı yeniden tetikleyen bir korku olmadığı için zaman geçtikçe yavaşladı, gözlerim aralandı ve yaslandığım arabadan kestim bağımı.

"Özür dilerim," dedi yeniden. "Bu kadar korkacağını bilseydim... Çok yaklaşmadım aslında sadece arabayı açmanı engelleyecektim. Gerçekten çok özür diler..."

"Tamam Yavuz, ben çok dalgındım."

Karşımda mahcubiyetten ellerini nereye koyacağını bilemedi. Büyük cüssesi âdeta küçüldü. "Kahve sözümüz vardı," dedi sonunda.

"Yavuz bugün değil," dedim omuzlarım tamamıyla düşerken. Gözlerimi açık tutmakta, konuşan herhangi birine odaklanmakta bile zorlanıyordum. Onunla oturup kahve içip sohbet etmek imkânsızdı benim için.

"Efsun bugün," dedi ısrarla. "Hatta bu kadar korkunun bir bedeli olmalı, seni akşam yemeğine götürmeliyim ve özür de dilemeliyim."

"Kendimi gerçekten hiç iyi hissetmiyorum, çok kötü bir gün geçirdim. Neden gelmeden beni aramadın? Üstelik emrivaki hiç ama hiç sevmiyorum."

"Çünkü arasaydım gelme derdin."

"Çünkü bugün gelmeni istemezdim."

"Efsun..." Duraksadı ve birbirimize baktık. "Bir yorgunluk kahvesi sadece."

Israrı bitmedi, bana bakışları bile müthiş bir baskının altına yatırıyordu hislerimi. Bir kahve, dedim kendi kendime. İlk ve son ayrıca bir borcun da kapanışı.

"Bir kahve," dedim onun gibi yenilgiyle.

"Akşam yemeği?"

"Kahve," dedim net bir sesle.

"Tamam kahve. Madem yorgunsun ben kullanabilirim ya da benim arabam..."

"Hayır, ben kullanabilirim. Hadi bin," dedim ve o arabaya binene kadar hareketsiz kaldım. Çünkü beden dilimle anlaşmam gereken biri vardı. Yavuz kapıyı kapattığı an tek topuğumun üzerinde arkamı döndüm ve bizi izleyen Emir'e baktım. Önce işaretparmağım tehdit eder gibi kalktı. Sonra elimi telefon gibi kullandım ve başımı iki yana salladım. Bu Fetih'i arama, demekti ama karşımdaki tam olarak aksini anlamış gibi elini cebine attı ve telefonu çıkardı.

Başımı iki yana salladım hızla, ellerim kollarım yerinde durmadı, dudaklarımı oynatarak bir sürü şey söylemeye çalıştım ama o arama yapıldı. Çırpınışlarımı Yavuz'un camdan, "Bir sorun mu var?" deyişi böldü.

"Yok yok," dedim telaşla ve arabaya bindim. "Kedilerin mamasını döksünler diye güvenliğe hatırlatma yapıyordum." Emniyet kemerimi taktım ve Yavuz'un bana bakışları altında evime en yakın, kahve içeceğimiz yere doğru sürdüm arabayı.



"O değişiyor," dedi ve bedeni masa üstünden bana doğru çıktı. Sorduğum, işin doğrusu konuşmaya ilgili olduğumu belli etmek için zoraki bulup sorduğum ufacık soruları, öyle büyük bir özenle cevaplıyordu ki onun karşısında bu şekilde oturmak müthiş bir suçluluk duygusuyla eziyordu beni. Dikkatimi bir türlü toplayamıyor, bu görüşmenin

artık bitmesini istiyordum. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu ve midem bulanıyordu.

"Yıl bile sürdüğü oluyor. Bir arkadaşım, eşi hamileyken gitti, doğumuna geldi. Eşinin doğumuna gelmeyeni bile biliyorum ben. Bizde zaman kavramı yok. Ne olursa olsun. Sana nasıl gelir bilmem ama gocunan tek bir kişiyi bile görmedim. Benim geride bıraktığım insanlar anne ve babam, tam empati kuramıyorum onlarla ama göze alarak giriyoruz bu işe onu biliyorum."

Önümde yarısı duran kahve bardağına baktım. Kısa bir an sabahtan beri altıncı kahvemi içtiğimi fark ettim. Çarpıntım vardı, sanırım bu yüzdendi. Ellerim de titriyordu biraz. Masanın altında yumruk yaptım ve yeniden Yavuz'a baktım.

"Deme öyle anne ve babayı geride bırakmak da kolay değildir," dedim. Bu masadaysak benim için yaptıklarından dolayıydı, kendi sancılarımla onu bunaltmak istemiyor, elimden geldiğince sohbetine karşılık vermeye çalışıyordum. "Belki sen alıştın ama onlar için aynı şey geçerli değildir." Sivil giyinmişti ama silahı belindeydi. Girdiğimiz alışveriş merkezinde de önümüzdeki sırayı kolumu tutarak geçmiş ve kimliğini göstererek hızlıca geçmemizi sağlamıştı.

"Annem çok karşı çıkmıştı asker olmama," diyerek yeni bir konu açtığında bir şey sormadım. O devam edecekti zaten. "Sütümü helal etmeme kadar gitmişti olay. Çok geç alıştı. Başka çaresi yoktu. Kaç sene oldu her telefonda, her kapı çalışında yüreği ağzına geliyor. Dönemedi normal hayatına, aşamadı bir türlü o korkusunu ama yapacak pek bir şey yok."

"Kadına da mı böyle söylüyorsun?" diye sordum içi boşaltılmış bir sesle. Baygın gözlerle ona baktım.

"Nasıl?"

"Böyle gaddarca. Başka çaresi yok... Mecbur dercesine. Acımasız geliyor kulağa."

Onun adına olumlu tek bir şey söylemedim ama gözlerinin içi gülümsedi anlamsız bir şekilde. "Burada olsaydı sana kocaman sarılırdı." Gözlerini kıstı ve âdeta iç çekti önümde. "Bu arada," dediğinde daha dikkatli baktım ona, "seni de çok severdi."

Acıyla gözlerimi yummak istedim. Bu konuşmanın devamını biliyordum çok geçmeden de duydum zaten. "Tanışırsınız bir gün belk..."

"Yavuz," diye böldüm onu ve sonraki her cümleyi. Vücudum ağrıyla kıvranıyordu ama sessiz kalmak daha büyük bir sorundu. "Bana o kadar çok yardımın dokundu ki... Seninle kaç kahve içsem de yaptıklarını ödeyemem."

Dostça? Ya da arkadaşça? Hangisini söylemeliydim? Soğumuş ellerimi yüzüme bastırdım ve doğru kelimeyi seçmek için cebelleşirken yeniden etrafa bakmaya başladım. Bir şeyi arar gibi ya da bir şeyi hisseder gibi.

Şeyi... Neyi? Yavuz'un arka tarafında kalan kapı bir el tarafından açıldı. Yalnızca o ele baktım. Parmaklarını tek tek inceleme fırsatı bile buldum ama kafamı kaldırıp yüzüne bakmadım. Sadece bedenimdeki sancı ve çarpıntı arttı. Telaş ya da sakinlik. İki tezat hissi aynı anda hissettim. Bu tezatlığın elbette bir sebebi vardı.

Üç gün olmuştu. Ben ona bir ton şey söylemiş, o bana bağırıp çağırıp evimden çıkıp gitmişti. Üç gün. Cehennem gibi üç gün. Gözümün ara ara telefona kaydığı üç gün. Telefonum bir kez bile çalmamıştı. Hayır, işim dışında tek iletişim kurduğum da Fetih'ti. İstemsizce boşluğa düşmüştüm. Hiç düşmemem gereken bir anda üstelik. Ona ben git demiştim belki ama beni o raddeye getiren yine o olmuştu.

Günlerdir kimseye kızamıyordum çünkü kızacak kimsem yoktu. Dönüp dolaşıp içimi sakince ya da öfkeyle boşalttığım tek kişi olmuştu ama o da üç gündür yoktu. Şimdi bu tezatlığı hissetmemin sebebi de tam olarak bu karmaşaydı. Üç gündür korkunun beni hapsettiği bir odada kendi kendime yaşamaya çalışıyordum.

"Selamünaleyküm," dediğini duydum. Gözlerim ellerindeydi hâlâ. Yavuz'un bakışlarını takip ettim. "Aleykümselam," dedi *ona* bakarak.

"Efsun," dedi ve ona bakmayışımı sonlandırdı.

Üç gün onun için nasıl geçti bilmiyorum ama son gördüğüm hali gibi değildi hali. Sakalları biraz uzamıştı mesela. Gözaltları uykusunu almadığını belli ediyordu. Ben nasıl onu inceliyorsam o da beni aynı şekilde inceliyordu. Ben daha kötü durumdaydım. Biliyordum.

"Aradım açmadın," dedi Yavuz'a bakmadan.

"Duymadım."

"Tahmin ettim," dedi bunun böyle olmadığını bilerek. Ben de onun beni hiç aramadığını biliyordum mesela. Yalanlar, yalanlar... İçi boş yalanlar.

"Hadi toparlan gidelim," dedi bunun reddedileceğini bilerek ama keşke Yavuz bana fırsat verseydi.

"Kardeşim," dedi. Fetih onun en son kardeşi olabilirdi herhalde. "Farkındaysan benimle kahve içiyor. Telefonunu da bu yüzden açmadı. Müsaade edersen," diyerek elini resmen gitmesi için kaldırdı. Fetih başını çevirmeden önümdeki kahveye baktı. Yarısına kadar doluydu. Yavuz'a vereceği cevabı beklerken ansızın fincanımı aldı ve kalan kahveyi tek seferde içip bardağı geri bıraktı.

"Kahvesi bitti Efsun'un. Acelemiz var bizim," dedi sakince. "Hadi Efsun."

Onunla tartışmak istemedim, tıpkı Yavuz gibi git, demeden gitmesi için gereken hamleyi yaptım. Elim garsona doğru havalandı ve günün yedinci kahvesini söyledim.

"Bir filtre kahve alabilir miyim?"

Yavuz'un alttan gülüşüne bakmadan Fetih'in içtiği fincanı önümden ittim. "Zeliha'nın seans günü ve saati öne alındı. Gelirsin diye düşünmüştüm. Sen bilirsin."

Tek kaşım havalandı ve kafamı ona çevirdim. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Bu haber ona yarım saat önce gelmediyse bana söylemeyi düşünmemiş miydi? Tamam aramız bozuktu, tamam iletişimimiz yoktu ama bu durumu Zeliha'ya neden sıçratıyordu? Zeliha'ya söz vermiştim. Bu sürecin sonuna kadar onun yanında olacaktım. Derin bir pişmanlık çöktü içime. Tıpkı ağabeyi gibi ben de onu aramızdaki bozukluğa bulaştırıyordum.

"Aradım, açmadın."

"Aramadın."

"Geliyor musun gelmiyor musun?"

Yavuz'un telefonu gerginliğin orta yerine daldı ama bizim aramıza giremedi. Yavuz tam da dakikalar öncesinde bahsettiği gibi istirahat zamanının olmadığını yaşayarak gösterdi bana. "Tamam," dedi. "Geliyorum, kapat."

Masanın üzerindeki eşyalarını topladı ve, "Efsun, gitmem lazım. Seni bırakayım hadi," dedi ve hesabı istedi. Bu noktada kalkıp gitmek ve Zeliha'ya gitmek arasında kaldım. Seçim yapmam zor olmadı. Zeliha'yı âdeta kendi sorunlarım yüzünden köşeye itmiştim. Onu, ona

verdiğim sözlerle ayağa kaldırmış, kendim yere çökmüş onu kalktığı yerde bırakmıştım. Bu korkunçtu.

"Yavuz ben Zeliha'nın yanına geçeceğim."

"Hani yorgundun?" dedi gözlerimin içine bakarak. Kartını ona uzatılan cihaza doğrulttu.

"Evet yorgundum ama seninle kahve içmeye de geldim."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve Fetih'le ben arasında gitti gözleri. "Zeliha'ya selamımı söyle," dedi ve bana doğru yaklaştı. Dudaklarını kulağıma ulaştırdı ve, "Bunu saymıyorum," diyerek benden uzaklaşıp hızla çıktı bulunduğumuz yerden.

Onu ne için çağırmışlardı bilmiyorum ama işi için olmasa bu masadan kalkmamak için ısrarcı olacağına emindim. Vedalaşamadı bile benimle. Gözden kayboldu hızla. Kalktığım yere geri çöktüm ve çok geçmeden yanı başıma da yanımdaki şahıs oturdu. Garsonu çağırdı.

"Limon ve sade soda getirir misin?"

Üzerindeki kabanı çıkardı ve telefonunu masaya koydu. "Seans kaçta?"

"Bir saatimiz var. Aydan Hanım bir haftalığına başka şehre gideceği için bu saate aldı. Gitmeden bu haftaki seansları yapmak istiyormuş."

"Bir saat varsa ne diye geliyorsun oturduğumuz masaya, alelacele davranıyorsun?" Beni usulca süzdü.

"Vücudun titriyor. Betin benzin atmış. Bunlar kaç metre uzaktan anlaşılıp benim bile kulağıma geldi ama oturduğun adam hâlâ askerlik anılarıyla kafa ütülüyor." Üzerindeki kabanı çıkarıp sandalyesinin arkasına koydu. Zaman geçtikçe yerleşiyordu masaya. "Hani yorgundun, diyor bir de yüzsüz pezevenk. Karşısında bayılsan konuşmaya devam edecek." Masamıza gelen limonu boş bardağa sıktı ve üzerine maden suyunu boşalttı. Bir tur karıştırdı ve önüme koydu. Masaya söylediğim kahveyi de kendi önüne aldı. Dışarıdan titrediğimin anlaşıldığını bilmiyordum.

"İç," dedi bardağı işaret ederken. "Üç gündür sesin soluğun çıkmıyor, aramışsın askerini, polisini. Çözdü mü sorunlarını, hadi anlat bakalım."

"Sana ne?" dedim ters bir sesle. "Çözdü ya da çözmedi, sana ne?"

Başını sinirden uzak, hatta öyle ki oldukça rahat bir şekilde sallayıp durdu. "Bayağı çözmüş gibi duruyor," dedi alayla. "Gelip kurtarmasam seni o boktan sohbetinden fenalık geçirecektin. Hâlâ boş boş konuşuyorsun."

"En azından benim adıma kararlar almıyor. O kararları da en olmadık yerlerde duyurmuyor," dedim dilimin altında pusuya yatmış konuyu hiç beklemeden patlatırken. "İnsanların en kötü anlarında bir darbe de ondan gelmiyor, aksine kötü anlarda hayatımı kolaylaştırdığı için bugün kahve içmeye geldik."

Rahat ve ukala tavırları kurduğum cümlelerle parçalandı, etrafta gezdirdiği gözlerini kahve fincanına düşürdü. Omuzları aldığı nefesle beraber yükseldi, gömleğini sarıp sarmaladı. Dili bir yılan gibi dudaklarından sızdı ve dudaklarının üzerinden aheste aheste dolaştı. "Koskoca üç gün geçmiş sen hâlâ aynı şeyi mi düşünüyorsun?" derken sesinde şaşkınlık değil hayal kırıklığı vardı. Cevap vermedim, anlaması gerekeni anladı.

"Aferin sana Efsun. Çünkü ben şeref yoksunuyum, senin en kötü anını bekledim darbemi indirmek için."

"O kadarını sen bilirsin artık Fetih," dedim inadına. "Yaptığın tam olarak buydu. Söylediğin şey anlık alınmış bir karar asla değildi. Bunu inkâr edebilir misin?" İkimiz de anlaşmadan bedenlerimizi birbirimize çevirdik ve meydan okurcasına baktık bu çaresiz hallerimize.

"Ben son ana kadar bekledim! Önüne bu yolu koymamak için son ana kadar bekledim."

"İnandırıcı değilsin."

"İnanmak zorundasın."

"Hiçbir şeye zorunda değilim. Sen en kolayına gelen şeyi seçtin. Üstelik bana önden söyleme tenezzülünde bile bulunmadın, benim itiraz bile etme şansımın olmadığı bir anı kolladın. Evet evet," dedim âdeta bir aydınlanma yaşarken. "Tam olarak böyle yaptın. O an sana karşı çıkacak, seni reddedecek bir şansım bile yoktu. Sen bana..."

"Ben sana bunu yapmamak için elimde hiçbir şey kalmayana kadar bekledim ama bak işin sonunda düşüncem zerre kadar değişmedi. Nasıl görmek istiyorsan öyle gördün. İstediğini de ara ayrıca, hiçbir şey değişmeyecek."

"O beni ilgilendirir," dedim ve limonlu sodaya uzandım. Limon tadı ilk andan o kadar iyi geldi ki mideme, daha istekli tuttum bardağı. Bacağımı sallaya sallaya karşı tarafa bakarken beni izliyordu. "O sadece beni ilgilendirir. Bir şey değişmiyorsa da seni ilgilendirmez. Tamam mı?"

Hem konuşmak hem de asitli bir içeceği aynı anda içmek sandığım kadar kolay olmadı. Bardağı elimden ayırmadan öksürmeye başladığımda birkaç damla üzerime damladı. Elimle engel olmak istedim ama bir el ve peçete daha dahil oldu olaya.

"Bizim karşılaşacağımız en başından beri belliymiş," dedi sabırlı bir sesle. "Belliymiş ki sana inat verirken bana da sabır vermiş Allah. Başka türlüsü mümkün değil."



Bazı hayallerin kuvveti öylesine büyüktü ki zamanın ötesine taşar, mekânı yok ederdi ve o hayallerden gerçeğe dönüş sahibi için sessiz bir zelzele yaratırdı.

Zeliha'nın aldığı kitapları bana dakikalarca gösterişinin üzerinden çok geçmemişti. Şimdi derin bir sessizliğe gömülmüşken dakikalar önce konuşan o değilmiş gibi bakıyordu ortalığa. Hayır hayır.

Sanki konuşmayı hiç öğrenmemiş gibi bakıyordu.

Yaslandığım yumuşak koltukta Zeliha'nın başı benim omzumdaydı. "Ben Burcu ablanla konuştum biliyor musun?" dedim o soğuktan eğilip bükülmüş havayı dağıtmak için. "Bir öğretmen arkadaşı varmış. Aynı zamanda eğitim koçluğu yapıyormuş. Eğer istersen seni onunla tanıştırabilirim. Ondan yardım alabilirsin."

"Bilmem ki," dedi solgun bir sesle. Parmakları usul usul dizimin üzerindeki elimin üzerine geldi. Parmak uçları bir piyanoda dolaşır gibi elimin üzerinde, "Sen nasılsın?" diye sordu aniden. "Son birkaç gündür pek konuşamadık. Hastanede işler yoğun galiba," dedi, onu aksatışımı kafasında mantıklı bir zemine oturtmuşken. Bu az da olsa iyi hissettirdi bana.

"Yoğun," dedim ve karşı koltukta oturan ağabeyiyle göz göze geldik. "Ama ben seni aramasam bile, yorgunluktan bazen hiçbir şey düşünemiyorum, sen beni ara. Niye aramıyorsun?"

"Ben dün arayacaktım aslında," dedi. "Ama abim belki uyuyordur, deyince vazgeçtim. Sen beni ara, ben senin uyku vaktine denk getirmekten çekiniyorum."

Elindeki gazeteye bakan Fetih'e diktim gözlerimi. Okumuyordu, okuyormuş gibi yapıyordu. "Niye böyle bir şey söylüyorsun Zeliha'ya?"

Gazeteden gözlerini çekmedi. "Düşünceli insanlarız çünkü biz."

"Allah Allah. Tamam sen düşün ama kendine sakla. Zeliha istediği zaman arasın."

"Ya da sen çok konuşmak istiyorsan müsait olunca kendin ara. Üç gündür bir kere bile telefonumuz çalmadı. Yoksa üç gündür hiç telefonu eline bile almadın mı?"

"Bu seni alakadar etmez!" diye çıkıştım. Üç gün vurgusunu öylesine imalı yapıyordu ki aramızda bir anda yükselme oldu.

"Eder," diye aynı çıkış ondan geldi.

"Etmez Fetih."

"Eder Efsun. Burada bana ahkâm keseceksen eder."

"Burada san..."

"Bir saniye, bir saniye... Ne oldu aniden?" Zeliha sinemden doğruldu ve bedenini ikimizin arasına siper etti. Elleri havalanmıştı.

"Ne olacak? Ağabeyinin her şeye burnunu sokmasını engellemeye çalışıyorum," dedim.

"Ne olacak? Efsun Hanım'ı düşündüğümüz için hesap veriyoruz."

"Hayır sen sadece aramızdaki sorunları Zeliha'ya sıçratmaya çalışıyorsun," dedim açıkça. Zeliha beni aramak istemiş ama o aratmamıştı. Bunu kasti olarak yaptığını, altında ne yattığını biliyordum. Üç koca gündür bir kez bile çalmamıştı telefonum.

"Sizin aranızda sorun mu var?"

"Benim onunla hiçbir sorunum yok," dedi arsızca. Gözlerimi devirdim ve ona bakmayı bıraktım. O zaten gazetesine bakıyordu ama Zeliha gerekeni yaptı.

"Sen o yüzden mi üç gündür böylesin?"

"Saçmalama Zeliha," diye kestirip attı. "Beş gün önce nasılsam üç gündür de aynıyım."

"Ne yapıyor üç gündür?" dedim olayı kapatmasına izin vermeden. İçimde körüklenmiş bir his vardı ve kulaklarım birtakım şeyler duymak istiyordu. Üç gün benim için çok zor geçmişken onun için de aynı zorlukta, hatta daha beter geçmiş olmasını temenni ediyordum. Bu his tüm çirkinliği ve bencilliğiyle içime işlemiş, arsızca tatmin olmayı bekliyordu.

"Su içene bile hayatı zehrediyor. Hatt..."

"Zeliha!"

Zeliha'nın ona kızgın gözlere bakmasına izin vermedim ve elinden tuttum. "Anlatabilirsin."

"Zeliha dedim!"

Aramıza kendi isteğiyle girmiş kızı buna pişman ettik. "Kızı korkutmasana!"

"Kimseyi korkuttuğum yok. Sen önce elini bırak. Ablukaya almışsın."

Eli Zeliha'nın bedenine uzandı ama izin vermedim, kendime doğru çektim ve tam olarak dediğini yapıp ablukaya aldım. Fetih'in elleri kardeşine ulaşmak için önce beni buldu, hırçınca ittim. Aramızdaki tartışma arbedeye dönüşecekti ki Zeliha ansızın kollarımdan kayıp gitti ve ayaklandı. İkimizin arasından sıyrıldığında, "Ben içeride bekleyebilir miyim?" diye sordu kapının girişinde masası olan asistana.

Kadın gülümseyerek başını salladı ve izin verdi. Zeliha çantasını aldı ve bize baktı. "Aranıza giremem, kavga etmeyin."

Hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaşırken kılıçları bakışlarımızla çektik ve ilk saldırı benden geldi. "Kız kaçtı senin yüzünden."

"Zorla konuşturmaya çalışan sendin Efsun!"

"Ben zorla konuşturmadım ama sen zorla susturdun. Neyi anlatmasından çekiniyorsan artık!"

"Ben neyden çekineceği..."

Öylesine birbirimize kilitlenmiştik ki tepemize dikilen ve boğazını temizleyerek dikkatimizi çeken psikoloğu ikimiz de son ana kadar fark etmedik.

"İyi misiniz?" diye sordu yumuşak bir sesle. Ona bakmadan hemen önce karşımdaki adamla göz göze geldim ve kılıçlar usulca indi.

"Aydan Hanım," dedim ayağa kalkarken. Fetih ise, "Biz de sizi bekliyorduk," dedi.

"Zeliha odanıza geçti," diye ekledim bize yoğunlaşan dikkati dağıtmak için. Psikologların insanları altyazılı olarak gördüğüne inanırdım hep. O yüzden ne yapacağımı bilemedim ve onun bizi dikkatle izleyen gözlerinden kaçmak için çırpınıp durdum.

"Siz iyi misiniz?" diye tekrar sordu.

"İyiyiz, sizi bekliyorduk. Hazır Zeliha da burada değilken konuşabilir miyiz?"

Bunu öncesinde de istiyor muydu Fetih yoksa benim gibi çırpınışının bir parçası mıydı emin değildim. "Tabii ki. Zeliha'yı da çok bekletmeyeceğimiz şekilde konuşabiliriz," dedi ve önceliği bize verdi. Kalktığımız yerleri gösterdi. Önce biz oturduk sonra kendisi, dikkatli

gözleriyle bizi izlemeye başladı. Beden dilimizden ne anlıyordu bilmiyorum ama o hararetimizin dinmesini bekledi.

"Zeliha nasıl?"

Sessizliği Fetih bozdu sonunda. "Süreç nasıl gidiyor?"

Aydan Hanım gülümseyerek Fetih'e baktı. "Benim için süreç olması gerektiği gibi gidiyor, sizin için nasıl gidiyor?"

"Kötü," dedi açıkça ve beni de şaşırttı. Başımı ona çevirdim. Zeliha'yla geçirdiğim vakitler geldi gözümün önüne. Yanı başımda cıvıl cıvıl bir Zeliha olmazdı kabul, kahkahaları duyulmazdı belki, uzun uzun konuşmazdı ama beni korkutmazdı da. Onu ilk gördüğüm haliyle kıyasladığım için mi bana şimdiki hali iyi geliyordu?

"Kötü olan ne Fetih Bey? Zeliha size bir şey mi söyledi?"

"Yok," dedi Fetih başını sallarken. "Bir şey söylediği yok. Konuştuğu da yok zaten. Çok fazla uyuyor, çok az yemek yiyor ve gerekmedikçe evde kimseyle konuşmuyor. Kendini öylesine kapatmış ki buradan çıktığımızda bile bir şey söylemiyor. İletişiminin normale döndüğü tek bir an var..." O duraksadığında, ben de merakla ona baktım. Ağzından çıkan cümleyi tamamlayacak kişinin Aydan Hanım olmasını ne kadar beklemiyorsam kuracakları cümleyi de o kadar beklemiyordum.

"Efsun Hanım'la beraberken."

Konuşmanın yönü hiç beklemediğim bir anda bana yönelirken ne yapacağımı şaşırdım ve vücudumun verdiği ilk tepki irkilme oldu. Benden bahsetmiyorlarmış gibi kalakaldım, kimden bahsettiklerini anlamaya çalıştım. Fetih yutkundu ve ağır ağır başını salladığında Aydan Hanım bana bakarak devam etti.

"Çok sık bahsediyor sizden. En farklı yerlerde bile bir şekilde cümlelerinin sonu size çıkıyor. Her türlü sorunda, atacağı adımda hatta geleceğinde bile sizle başlıyor anlatmaya. Bir kurtarıcı konumundasınız, ne olursa olsun bir şekilde onu korursunuz diye düşünüyor. Tabii ki güvendiği yerde de daha rahat davranıyor."

Ne diyeceğimi bilemezken sıkı sıkı yutkundum. Fetih bana ben ise o hariç her şeye bakıyordum. İyi hissetmek dışında her his yokladı beni. Pişmanlık, onunla yeterince ilgilenmediğim için acı. Acı? Fetih'in bakışları bir pençe gibi suratımı yarıyordu âdeta. Fetih onun ağabeyiydi, ben ona bu kadar uzakken ağabeyinin yanında yabancı bile sayılabilecek birine bu kadar bağlı kalması nasıl zoruna giderdi insanın. Halihazırda

kendini suçlayan bir adam için felaket olurdu bu his. Fetih'e bakmaya cesaret edemedim.

"Yanlış anlamayın," diye Fetih'e bakıp devam etti. "Size karşı kötü, suçlayıcı bir tutumu yok. Bu tarz olaylarda, bu kapanıklık anormallik karşısında verilebilecek en normal tutum. Üstelik size düşkünlüğü var ama burada istisna olan şey size de kendini kapatması değil, Efsun Hanım'a kendini açması," dedi. Benim görebildiğimi bir psikolog elbette görebiliyordu. Birkaç şey daha söylesin istedim, bu suçluluğu azaltacak birkaç güçlü cümle daha.

"Efsun Hanım, Zeliha'ya bir doktor olarak yaklaştı ama tavrı bir doktor olarak kalmadı. Zeliha bunu çok güzel hissetmiş. Efsun Hanım şu an en çok Zeliha, sonra bizler için bir şans," dedi ve ne kadar utandırabilirse o kadar utandırdı beni. "Bir kişiyle de olsa her şeyi paylaşabiliyor Zeliha, bu süreci daha hızlı şekilde aşmasında yardımcı olacak. Beni daha yolun başındayken çok şaşırttı, karamsar bir tutumu olduğu kadar aylar sonra gireceği sınavdan da bahsedebiliyor. Efsun Hanım hangi konuda tuttuysa elini, o yola inancı var. Bu inanılmaz güzel bir şey bizim için."

Kalbimin üzerine hiç tadını bilmediğim, bir çeşit sorumluluk bindi. Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece o hisse nasıl alışacağımı sorguladım.

"Her şey yolunda, korkulacak bir şey yok. Endişelenmeyin, sadece sabırlı olun. Size karşı da eskisi gibi olacak ama zamana ihtiyacı var. Önce kendine karşı eskisi gibi olması lazım. Bizim bu süreçte sabırlı, ona karşı pozitif ve olumlu olmamız lazım. Çünkü her türlü negatifliği çekmeye çok yatkın."

Ne Fetih ne de ben bir tepki verebildik ve bu sessizliği yine dönüp bizimle bozdu.

"Sizi beraber görmek onu çok mutlu ediyor," dedi az önce yanımızdan kaçmış Zeliha'dan bihaber. "Gördüğüm kadarıyla Zeliha'yla bu konuda hemfikir değilsiniz ama aranızdaki iletişimi bana çok güzel ve olumlu anlattı, ben çok iyi anlaştığınızı düşünmüştüm. Siz bu durumdan ne kadar memnunsunuz bilmiyorum ama o gayet memnun. Beraber vakit geçirmeniz ona iyi gelecektir. Yani en azından," duraksayıp gülümsedi. "Zeliha'yla geçireceğiniz bireysel vakti toplu bir etkinliğe dönüştürebilirsiniz. En azından bir süre. Bazı şeyler sıkıştığı yerden kurtulana kadar."



Zamanın en büyük eğip bükücüsü muhakkak ki kelimelerdi. Sohbetle geçen bir yolun, sükûnetle tamamlanan bir yolculukla eşdeğer olduğunu kim söyleyebilirdi ki? Hiç bitmeyeceğini sandığım yolun sonuna geldiğimde saatler geçtiğini varsaydım ama akrep rakamları değiştirecek kadar bile oynamadı yerinden, biliyordum.

Ağabey kardeş sayıca üstünlüğü kurduğu ilk anda beni ikna etmişti. Önce yol üstünde Zeliha'yı bırakmıştı sonraysa beni. Fetih eve dönmeyecekti. Emniyet kemerimi açarken çantamı aldım. "Teşekkür ederim bıraktığın için," dedim. İkimiz de birbirimize bakmıyorduk. Aydan Hanım'ın söylediklerinden sonra derin bir sessizlik çökmüş, istifini de hiç bozmamıştı.

"Rica ederim," dedi yalnızca. En azından ben kapıyı açana kadar fikri değişmedi. Tam ineceğim sırada, "Efsun," diyerek durdurdu. "Bilmiyorum sen ne düşünürsün ama Zeliha'yla yapacağım şeylerde sen de olmak istersen..." Kelimeler birbirine dolaştı ve sustu. Bunu isterken çekindiğini de yük gibi hissettiğini de görebiliyordum. "Ama tabii ki kendini zorunda hissetmeni de istemem. Aydan Hanım'ın söylediklerini toparlamaya çalışıyorum. Senden de daha fazla bir şey istemek istemiyorum ama..."

"Sonra konuşuruz bunu," dedim daha fazla bu anı uzatmadan. Bunu konuşarak yapmayacaktık. Olacaksa da konuşmadan kendi kendine gelişecekti. Fetih'in karşımda böyle mahcup cümleler kurmasını istemiyordum. Kaldı ki yakıştıramıyordum da ona.

Araçtan indiğimde beni çivit gibi bir soğuk karşılamıştı. Eve girene kadar durup arkamı dönecek gibi olmuştum, arkamı dönersem tekrar o araca yürümek isterdim biliyordum. Fetih'in camının önünde durmak isterdim sonra camı açmasını beklerdim. Ona asıl suçlunun o olmadığını, onu asla suçlamadığımı, belki kendini üzmemesi gerektiğini, her şeyin düzeleceğini söylerdim. Ama hiçbirini yapmadım. Gittim zaten açık olan, beni zorlamayan kapıdan girdim. Asansöre binmek istemedim ve eğildiğim yerde ayakkabılarımı çıkarıp parmak uçlarımla tutarken merdivenlere yöneldim.

Basamakları ağır ağır tırmanırken, bu kez beni bitkin düşüren fiziksel değil ruhsal yorgunluktu. Eve gidip uyuyunca geçmeyecekti. Biliyordum ki zaten uyuyamıyordum da.

Katları aşıp dördüncü kata varırken önceden avcumun içine hapsettiğim anahtarla kapıyı açarken ayaklarım buz gibi olmuştu. Ayak parmaklarımı içe doğru kıvırırken holün ve oturma odasının ışıkları açıktı. Sessizlik bozulmadı. Kapıyı kapatmadan önce ayakkabılarımı sağa doğru attım sonra elimdeki anahtarı kapının karşısındaki yere koymak için ilerlediğimde ardımdaki aralık kapının açıldığını görmedim ama hissettim. Bir nefes daha eklendi olduğum yere. Arkamı dönmeden buz kesilen ellerimle, duvara büyük bir hevesle yaptırdığım beyaz rafların en üstüne koyduğum biber gazına yöneldim ama elime o telaşla biber gazı hariç her şey geldi. Hevesle yerleştirdiğim süs eşyaları bir bir dökülüp önce dresuarda sonra ayaklarımın dibinde parçalanırken elimdeki tek koz arkamı dönerek çığlık atmak oldu ama bu da hemen ağzıma bastırılan elle durduruldu.

Ağzıma bastırılan elin sahibini ve çırpınarak kurtulmaya çalıştığım kişinin kim olduğunu anlamam geç oldu.

"Ne yapıyorsun kızım sen?"

İri iri açılmış gözlerimle kalbimi kusmak üzereyken Fetih'e baktım korkuyla. Kendimi bırakacağımı sandım. Öylece dizlerimin üzerine düşeceğim sandım. Korkunun ömrü kısaltması mümkündü ve bu kadar kısa sürede kaç senemi alabilirse o kadarını söktü aldı benden. Göğsüm şiddetle hareket ediyor, gözlerim kayıyordu.

Kim olduğunu algılasam bile içimdeki korku kendini tamamen yok etmeden bir kısmını öfkeye bir kısmını telaşa bıraktı. Fetih'in bağırmayayım diye ağzıma kapattığı elden kurtulmaya çalışırken omzuna son gücümle yumruğumu geçirdim. Çırpınışımı yanıtsız bırakmadı ve beni yavaşça önce öne doğru çekti sonra da temasını kesti. Bir aptalı izler gibi izliyordu beni.

"Allah kahretsin seni!" diye bağırmamı beklemiyordu. Az önce benden ayrılmış elleri yeniden havalandı ama benim geriye doğru kaçmamla ileri gitmedi.

"Ulan bağırma, binayı toplayacaksın başımıza!" dedi ve tek derdi buymuş gibi arkasındaki kapıyı kapattı. Bana döndüğü gibi bir yumruk daha geçirdim omzuna. Kalbim savaş meydanında kalmış gibi son kez atıyordu. "Kasten mi yapıyorsunuz?" derken sesim bitikti. Üzerimdeki korku sanki sırtıma yüklenmiş gibi omuzlarım çöktü, saniyeler içinde yaşlandım. Kamburum çıktı.

"Yeter! Amacınız ne sizin? Delireyim mi istiyorsunuz? Bunu mu istiyorsunuz? Allah belamı versin artık, yeter! Yapmayın artık, yeter!" Olduğum yerde tepiniyor, ellerim artık ona değil kendime zarar veriyordu. Son noktaya ulaştığımı hissettim. Aklımın da hislerimin de sona geldiğini fark ettim.

Tepkilerim onun öfke dolu bakışlarını parçaladı, sadece şaşkınlığa bıraktı. Bağırmam onun için artık başkalarının duymasından daha farklı bir anlam kazandı. "Telefonunu unutmuşsun," dedi. Bana uzattığı telefona kirpiklerim titreyerek bakarken nefesim sıklaştı, elinden hışımla aldığım telefonumu duvara fırlattım.

"Bunun için mi?" diye bağırmaya devam ettim. Tüm gücüm ses tellerimdeydi. Kuş gibi titriyordum. "Arkamdan sessiz sedasız bunun için mi geldin?"

Onu omuzlarından tekrardan iterken tek amacım az da olsa canını yakmaktı. Canımı ağzıma getiren herkesin canını yakmak istiyordum ama olan sadece bana oluyordu. Günlerdir canıma tak etmişti artık. Herkes sanki bu halimle eğleniyormuş gibi aniden arkamdan şaka niyetine beni korkutmaya çalışıyordu. Aniden yersiz temasa girişiyordu. Bunu küçücük hasta bir çocuk bile yapıyordu. Aniden lambayı kapatıp kaçan başka bir çocuk da yapıyordu. Ne halde olduğumu gören adam da yapıyordu.

Ölmemi mi istiyorlardı?

Yemin ederim yaşayamıyordum artık. Yaşamak bu değildi, yaşamanın ne demek olduğunu biliyordum. Bu değildi. İnsan ölmeyince yaşamış da olmuyordu. Delirmek üzereydim artık. Kendi gölgemden bile işkilleniyorken nasıl her şeyi bilen bir insan bile bir telefon için arkamdan sessizce geliyordu? Bu kadar mı düşüncesizdi? Bu kadar mı korkuyu tatmamıştı?

"Yapmayın. Delireyim mi istiyorsunuz?!" Boğazımdaki ağrı başımdaki ağrıyla yarışıyordu. "Yeter, yemin ederim baş edemiyorum artık. Bu kadar acımasız olmayın. İnsanım ben de!"

Fetih o kadar şaşkınca beni izliyordu ki suratına tokat atmışım gibi sarsmıştı isyanım onu. "Tamam," diyebildi en sonunda. Gözü ayaklarıma kaydı. "Tamam dur, ayaklarına batacaklar." O an ne dedi, neden bahsetti o kadar umurumda değildi ki, "Çık git Fetih!" dedim sadece. Suratını görmek istemiyordum.

Çık git artık ayaklarım taşımıyor beni. Çık git düşeyim artık dizlerimin üstüne.

"Efsun tamam," derken gözleri sık sık yere düşüyordu. "Tamam sakin ol, gel," diyerek bana uzanmaya çalıştığında, hırçınca eline vurdum.

"Defol Fetih!"

Eli daha seri bir hareketle bana uzandı ama benim yerimde durmayıp devamlı vurma çabam onu engelliyordu. Ulaşamıyordu. Sadece ellerini kullanmayı bıraktı ve temkinli bir şekilde bedenime yaklaştığında hızla geri gittim. Nefesi tenimi teğet bile geçsin istemiyordum.

Her şey birbirine zıt hareket akışında gerçekleşti. Fetih benim o haldeyken düşünemediğim tehlikeyi engellemeye çalışırken beni tutmak için büyük bir adım attı. Benim hırsla ona indirdiğim darbelerime, uzaklaşma çabam da etkilendi. "Buraya gel diyorum sana," dese de ben onu dinleyecek halde değildim.

Hareketimin yönünü değiştirmek için ani bir hamle yapınca yer değiştirdik. Artık benim sırtım onun ise yüzü kapıya dönüktü. Onun yanında küçücük kalsam da bir türlü zapt edemediği bedenim onu geriye itmeye devam etti. Benim ayaklarım onun beni belimden yakalamasıyla havalandı ama geriye doğru dengemizi koruyamadan düştük. Fetih benimle birlikte sehpasının üzerine düştü.

Fetih altta, ben onun üzerinde, yüzlerimiz dip dibeyken benim bu çileden çıkmış halimi sonunda durduran bir şey oldu. Fetih'in ağzından içli bir inilti koptu, belimdeki eli sıkı sıkıya tutuyordu beni. Korkuyla yüzüne baktım. Dişlerini çenesi daha da belirginleşecek kadar sıktı. Ten rengi saniyeler içinde değişti. Benim; üzerinden kalkmak için hareket edişim daha da canını yaktı, başını geriye attı ama beni bırakmadı.

Bu kez onun ensesinden ben tuttum. "Fetih," dedim. Parmak uçlarımı iyice ensesine bastırdım. Mimiklerine rağmen sesi çok soğukkanlı çıktı. "Ayaklarına dikkat ederek yavaşça kalk." Sıcak nefesini yüzüme bırakırken elim onun söylediğinin aksine acının kaynağına, sırtına kaydı ama elimi yakaladı. Beş parmağımı birden tutup sıktı. Acı çekiyordu.

"Efsun," diye inledi. "Ayaklarına cam batmasın, yavaşça kalk. Hadi."

IX

KARGALAR VE KARARLAR

"Kargalarla ilgili efsaneyi biliyor musun?"

Çıkardığım eldivenleri dizimin üzerine koyup, altında attığım altı dikişi barındıran pansumana bakarken gözlerim yeniden sulandı. Dudağımı canımı acıtacak kadar ezdim, parmak uçlarım Fetih'in bel boşluğundan sırtına uzanan dövmeye dokundu tekrardan. Koca karga dövmesinin üzerinde, ne kadar zaman geçse de bir iz olacaktı artık. Sırtının büyük bir kısmını kavramış karganın kanatları üç boyutluydu. Sırtında süzülüyordu âdeta. Karganın ayrıntılarla işlenmiş yüzü attığım dikişle parçalanmıştı.

"Hangisini?" diye sordu. Bel gamzeleri dövmesinin hemen altındaydı ve parmak uçlarım o çukura dokunmak istiyordu zaman zaman.

"Kargalardan biri öldüğünde ya da zarar gördüğünde, diğer kargalar etrafını sarıp bağırmaya başlarlarmış. Ne olup bitiyor, anlamaya çalışırlar; zarar verenin kim olduğunu bulurlarsa ondan intikam alırlarmış muhakkak. Karganın yüzü parçalandı." Karga âdeta bana bakıyordu. Gözlerimi kaçırdım ve, "Ben yaptım," dedim dürüstçe.

Oturduğu yerden başını bana çevirdi ve yüzüme baktı. Gözleri çillerimin üzerinde gezindi, soğan kabuğu tonlarındaki kızıl saçlarıma dokunup öyle vardı gözlerime. "Ben onu bilmem. Başka şey bilirim," dedi. Birbirine karışmış saçları, kafamın içine benziyordu. "Kargalar onlara yapılan iyiliği sittin sene unutmazmış. Zeki hayvanlardır, niyet bilirler. İyiyi kötüyü ayırt edebilirler. Her zarara kötülük demezler ama iyilik görmeyedursunlar, ömürleri boyunca unutmazlar."

Kurduğu metaforu da söylemek istediklerini de çok iyi anlıyordum ama yine de vicdanımdaki sızı çok tazeydi. Öyle ki elimde kanı kurumamıştı, ona kanatlarının tıpkı sırtındaki gibi büyük olduğunu

söylemek istedim ama yapamadım. Büyük kanatlarıyla üstümü örttüğünü, çetin gökyüzünün tüm felaketlerine karşı korumaya çalıştığını ama benim zamansızca kanatlarına zarar verdiğimi söylemek istedim ama sustum. Ayağa kalkıp sırtımı döndüğümde dudaklarım yeniden titredi. Küçücük bir odada titreyen dudaklarımı ondan saklamak çok zordu. Artık verdiğim zararların boyutu benimle sınırlı kalmıyordu. Çevreme kadar sıçrıyordu.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yutkunarak elimdeki eldivenleri attım. "Sen bir gelsene karşıma," dedi. Yutkundum, başımı salladım sadece. "Sana söylüyorum," dedi. Elimin gittiği her yeri önce bozup sonra topluyordum vakit kazanabilmek için. Tıbbi malzemelerle dolu çekmecenin önünde diz çöktüm.

"Bak Doktor," dedi arkamdan. *"Benim hiçbir şeyim yok. Sadece talihsizim."*

Dudaklarım büzüldü, altı çizili kitabım geldi aklıma. Tanpınar'ın da dediği gibi, *"Hastasın,"* diyemedim çünkü talihsiz olduğuna ben de katılıyordum.

"Gömleğini giydireyim. Emir'in getirdiğini, temiz olanı."

Kapattığım hasta odası kapısına yönelmişken kolunun bana yetişmeyeceğinin o da farkındaydı ama kabullenmek yerine daha farklı bir yol tercih etti. Ayağıyla önümü kesti ve dizlerimden yakalayıp beni kendine doğru çektiğinde bacaklarım hasta yatağının önünde, çocukların kolay çıkması için koyduğumuz iki basamaklı merdivene çarptı. Tüm bunları ayağını kullanarak yapmıştı. Üzerine düşmemek için omuzlarına tutundum.

"Ne yapıyorsun Fetih?" dedim telaşla. "Yeni atıldı dikişlerin."

Küçük bir çocuğu azarlayacak gibi baktı bana. "Hiç laf dinlemiyorsun," diye kızarak konuştu, bu cümlesinin biraz genel en azından bir saat öncesini kapsayacak kadar genel olduğunun farkındaydım.

Dudaklarımı ıslatırken gözlerimi kaçırdım. Yüzüne bakamıyordum. Beni uyarmıştı, defalarca. Sakin kalabilirdim. "Bana bak," derken gözlerim yine onu bulmadı. O bunu belki inada yordu ama tamamen utancımdandı. Çenemi parmaklarıyla yakalarken ben bakmadım ama o baktırdı.

---

* Ahmet Hamdi Tanpınar, *Saatleri Ayarlama Enstitüsü* (İstanbul: Dergah Yayınları).

Bir öfke bekledim, bir sıkılmışlık. Sinir belki, tahammülsüzlük ama hiçbiri yoktu. Ben kızılacak bir şey yaptığımda ve bana kızılmadığında kendimi daha kötü hissederdim. Rest çekmeliydi bana, durulmam için tavır koymalıydı ama her şey aksine ilerledi.

"Düşüncesiz herifin tekiyim. Korkacağını akıl etmem lazımdı."

Omuzlarım düştü. "Özür dilerim," dedim bu kez af dileyen ben olurken. "Ben o an sakin kalamadım, düşünemedim böyle olacağını."

Çenemdeki parmağı hareketine devam ederken kapattığım kapı, tam cevap vereceği zaman fütursuzca açıldığında irkildim ama Fetih sakin bir tavırla başını o tarafa çevirdi. Zafer bizi çok yanlış bir konumda yakalamış gibi, "Hop!" diyerek bir adım geriye doğru gitti. Fetih'in parmakları onun inisiyatifiyle değil benim hamlemle çenemden ayrıldı. Zafer bugün yarı yoldan geri dönmüş başka bir meslektaşımızın nöbetini tutuyordu acil bir durumdan dolayı.

"Müsait değilsiniz galiba," diye saçma sapan, sanki bizi hastanede değil de otel odasında basmış gibi anlamsız bir cümle kurdu.

"Değiliz."

Değil miyiz?

İrice açılan gözlerimle onu böldüm. "Selçuk Hoca mı geldi?" diye sordum hızlı hızlı ve kapıya kadar gittim. Etrafı kolaçan ettim hızla. Bu gece başıma bir bela daha alamazdım.

Başını iki yana salladı. "Yok hayır," dedi Zafer, Fetih'ten gözlerini alıp. "Girişini yaptım. Tedavisi bende gözüküyor. Herhangi bir ilaç reçeteleyeceksen benim kaşemi bas diyecektim."

Başımı iki yana sallarken ona vardığımda bir adım daha geri çekilip Fetih'in görüş alanından çıktığı gibi ışık hızında bakışları ve mimikleri değişti. Yanağımdan makas aldığında şaşkınlıkla ona baktım. "Hayırlı işler," diye beni sinirlendiren bir imada konuştu.

"Manyak mısın sen?"

İkimizin de sesi kısıktı. O odanın dışında bense tam eşiğindeydim.

"Yakışıklı adam. Hiç haber vermiyorsun. Şu günlerdir olan mesele gönül meselesi miydi? Ah Efsun..." Yeniden yanağıma dokunacakken hırsla itekledim.

"Saçma sapan konuşma," dedim, Fetih'in duyma ihtimaliyle daha da korkarken.

"Yok illaki ben atacağım süturu.... Tamam kızım ya. Kıskançlık anlıyorum da biraz abartı."

Ağzının orta yerine vuracakken geri çekildi. "Zafer sinirleniyorum kapa çeneni."

"Gönül işleri sinir mi yapıyor? Tamam sustum, sen geç. Ben bu odaya kimseyi sokmam fıstık."

Kapıyı tamamen kapatmak ve Zafer'in üzerine yürümek istedim ama tuttuğum kapı karşı koyamayacağım bir kuvvetle açıldı. Fetih üstü çıplak halde kapıyı açtı. "Fıstık?" diye sordu bana bakarak. Kaşları gergin bir halde havalanmıştı. "Ne fıstığı?"

İçine düştüğüm karmaşada Fetih'in üzerine giderek içeriye sokmaya çalıştım ama direndi. İtemiyordum da. Dikişleri vardı. "Fıstık kim?" diye yenilediğinde Zafer'e bakıyordu.

"Ne fıstığı? Kim fıstık dedi?" diye sordu Zafer.

"Ben de sana soruyorum birader," diyerek beni aşmaya çalıştı Fetih. İleriyi işaret ettim git, der gibi. Fetih'in sorunlu bir adam olduğunu nasıl anlatırdım bilmiyordum. Başını salladı, "Çok geçmiş olsun," diyerek abuk sabuk mimiklerle bizden uzaklaştı.

"Girer misin içeri?"

"Senin adın fıstık mı?"

"Otur şuraya Fetih," dedim hasta yatağını gösterirken. İstemeye istemeye de olsa ikiletmeden geldi ama dikkatsizliği ona, dolaylı yoldan bana acıdan başka bir şey vermedi. Her ani hareketinde kalbim oturduğu yerden ayağa kalkıyordu.

"Yavaş hareket et," dedim tane tane, ansızın yumuşayan sesimle. "Canın yanıyor, lütfen yavaş hareket et." Cümlemi fiiliyata önce ben döktüm, yavaşça gömleği kolundan geçirdim. Başı direkt çenemin altına, yüzü gerdanıma denk geldi. O bir şey yapmadan sessizce yüzümü incelerken ben de gömleği iki kolundan geçirirdim yavaşça. Tam düğmelerini iliklemek için geri çekilmişken yanlış bir hareketimden dolayı olacak ki ağzından ufak bir homurtu çıktı, telaşla ellerimi çektim.

"Canın mı acıdı?"

Etti iki. Fetih'in bedenine ikinci zarar verişimdi bu ve ben artık bu suçun ağırlığını kaldıramıyordum.

"Sorun yok, iyiyim. Devam et."

Sesinde taze bir acı olmayışı beni tekrardan ona yaklaştırdı ama bu sefer daha dikkatliydim. Üstten başlayarak teker teker iliklerken onun gözleri beni baskı halinde bırakacak kadar dikkatle üzerimdeydi.

Öyle ki kolayca ilikleyeceğim düğmeleri izlendiğim için zorlukla bitirdim.

"Pansumanını değiştirmen gerekiyor düzenli olarak," diye konuştum. "Ama senin yetişeceğin yerde değil. Kendin yapamazsın, Zeliha ya da annene söylersen hallederler."

Başını iki yana salladığını ona bakmasam da görmüştüm. "Zeliha'nın haberi olmayacak, o çok telaş yapıyor," dedi tıpkı bir önceki yarası gibi. "Annemle de uğraşamam, evde yaygara koparır. Hem," dedi ve durdu. Tek kaşı havalandı, bana daha dikkatli baktı. "İşin ehli varken niye acemilere yaptırayım? Canım tatlıdır benim."

Canın tatlı olduğu için sırtına benim yüzümden cam parçası girmişken beni üzerinden atacağına daha sıkı tuttun, demek istedim. Bakışlarımdan başka konuşan olmadı.

Gülümsememe baktı, ne söylemek istediğimi anlayamadı muhtemelen. "Tamam," dedim anlayışla. Bu kadarını ona borçluydum. "Gel hastaneye ben hallederim."

Gülümsemem ona bulaştı ve dilini damağına bastırıp ses çıkardı. "Hastane olmaz hiç rahat değil," dedi etrafa bakıp küçümser bir halde. "Senin evin uygun."

"Allah Allah." Kelimeler dudaklarımdan uzayarak çıkmıştı. Onu bir ev ortamında da tedavi etmiştim. Klozet kapağının üstünde oturmak hastane yatağından daha rahat olmamalıydı. "İngiliz Kraliyet Ailesi'nin hangi ferdiyle görüşüyorum şu an ben?"

Doktor odasındaki koltuğa kadar laf yemişti çalıştığım yer. Tamam lüks içinden geliyordu ama bu denli belli etmek zorunda değildi. Onun beğenmediği koşullar, benim yaşam alanımdı.

"Urfa sınırlarını esas alıp ülke durumunu göz önünde tutarsak doğru bir benzetme, aferin." Sesi altı dikiş kendisine değil de bana atılmış gibi keyifliydi.

Gömleğinin yakasına dokundum, katlanmış kısmı düzeltmek istedim ama işin doğrusu ellerimi koyacak başka bir yer bulamadım. "Evde hizmetimiz yok, özel hastaneye git o halde."

"Efsun farkında mısın beni delik deşik ettin çok kısa bir zamanda." Önce yeni attığım dikişi sonra omzunu gösterdi ve ensemden üfledi varlığını. Delik deşik etmek... Benim ellerim yapmıştı bunu. Omzundaki kurşun izine bakakaldım. Sol omzundaydı, daha aşağıdan vursaydım belki de yaşamayacaktı şimdi. Kasti olarak sıkmamıştım.

"Kansızlık yoktu bende ama bu kadar kısa aralıklarla çok kan kaybettim. Belki de artık var."

"Fetih..."

Kelimeleri bir türlü dilimin süzgecinden geçiremedim. Özür dilemek bazen alay etmek gibiydi ve biz öyle bir anın içindeydik.

"Ya kızım," dedi devamı gelmeyen kelimelerin ardından. "Vicdan azabı çek diye yapmıyorum, ikna ol diye yapıyorum. Hemen de oltaya düşüyorsun."

Onun amacı gerçeği değiştirmedi, geri çekildim ve ceketini aldım elime. "Doğrul yavaşça," derken arkasına geçtim. Yine dikkatli ama daha seri bir şekilde giydirdim siyah ceketini. Gömleği de siyahtı. Önünü de düzeltip kullandığım malzemeden kalan ambalajları toplarken beni bekliyordu. Attığım dikişin gerisinde bir şey bırakmazken son kez etrafa baktım. Tam ben tozpembe kabanıma yönelecekken Fetih benden önce davrandı. Giymem için açtı ama başımı iki yana salladım.

"Ver ben giyerim."

Alma çabamı geriye giderek engelledi. "Kabanımı giyebilirdim ama ses etmeyip senin giydirmeni bekledim. Ödeşelim, giy hadi."

İtiraz etsem ısrar edecekti, kabanı o şekilde tutması sırtına yüktü. Onu zorlamadan arkamı dönüp kabanımı giydim, altta kalan saçlarımı savurarak çıkardım. Telaşla girdiğim hastaneden sakin adımlarla ayrılıyordum. Gözü hastane kapısında olan Emir bizi gördüğünde yüzünde bariz bir telaş oluştu sonra da Fetih'i süzdü. Daha fazla durmadan bize yetişirken, , "İyi misin ağabey?" diye sordu.

Korkmuştu.

Fetih başını salladı sadece. "Nasıl oldu?" diye sorduğunda gözü ikimizin arasında gidip geldi.

"Oldu işte oğlum. Ver aracımın anahtarını, bir şey yok iyiyim."

Tepki elbette kişiye has olurdu. Benim garipsediğim bende kalıyordu. Onlara bulaşmıyordu. Emir öylece verdi anahtarı. "Saçmalamayın. Nasıl kullanacaksın bu halde?" Ben daha hızlı davrandım ve anahtarı aldım.

"Önce seni eve bırakacağım sonra da evime gideceğim. Kolum kopmadı ya?"

Neredeyse elim belime gidecek, , kendimde dikiş arayacaktım. Çok rahattı. Acı henüz vurmuyordu canına biliyordum, her şey tazeydi ve

yaptığım ağrıkesicinin etkisi pik noktasındaydı. Bu gece belki de güneşin doğuşuna şahit olacaktı, haberi yoktu.

"Hayır," diye itiraz ettim. Sonra da ikisini süzdüm tek tek. İkisinin yüzünde, bariz belli olan kibar dille ikna olmayız biz emareleri tavrımı değiştirdi. "İzin vermiyorum."

Emir'in dudakları birbiri üzerine kapandı ve gözleri kavgayı takip eder gibi Fetih'i buldu.

"Af buyur?"

"Buyurayım, *işin ehli* olarak," dedim tıpkı onun gibi. "İzin vermiyorum. Kolunun her hareketi dikişin olduğu yeri direkt olarak etkileyecek. Benden daha bilgili olanınız varsa aksini ispatlasın. Bekliyorum."

İlk tepki Emir'den geldi. Bir adım geri çekildi. Fetih'in ne yapacağını dikkatle beklerken kabanını iki yandan tuttu ve orta yerde buluşturdu. Belki o düğme delikten geçmedi ama önünü iliklemiş kadar oldu.

"Senin arabana binelim. Evine gidelim, ben oradan taksiyle devam ederim. Buna da itiraz etme, edeceksen ben şöyle oturayım bir köşeye ağrım var biraz."

Benim itiraz edeceğim şeyler söyleyip bunu yapmamamı istiyordu. Beni zorlamıyordu, zorunda bırakıyordu. Dudaklarım büzüldü, yerinde bir itiraz için zaman tanıdım kendime. O da o sırada oturacak yer aradı. Sanırım hal ve tavırlarımdan anladı hayır diyeceğimi, yer seçti kendine ve oturmak için adım attı ama engel oldum.

"Tamam yürü, tamam." Kolundan ittire ittire yürüttüm. "Yürü." Emir bizden önce geldi ve kapıyı açtı. Kızmaya devam edecektim ama yüzünün buruştuğunu ve renginin attığını fark ettim. Cümlelerim boğazıma dizildi. Konuşamadım.

"Ağrın mı var?" dedim, sessizce başını salladı.

Emir geri çekilip tamamen alanı bize bırakırken, "Yavaşça otur, dikkat et," dedim ama dinlenmedim. Hangi akla hizmet bilmiyorum ama olduğu gibi sırtını koltuğa bırakırken kısık bir *of* çekti, başını geriye atıp koltuğa bastırdı. Bilim bunu mümkün kılmazdı ama dikiş attığım yere, benim bedenimde de ağrı girdi. Dişlerimi birbirine bastırırken, "Dikkat et," dedim telaşla. "Ne yapıyorsun?" dedim artık kızma haline geçerken. "Allah aşkına ne yapıyorsun? Bir saat önce hareket ettiğin gibi hareket edemezsin. Ben neyi anlatamıyorum?" Ona doğru yüzümdeki acı emaresini silmeden eğilirken bir elim ensesinden yakaladı diğer elim omzundan.

"Öne kayman lazım," derken temasımla yumduğu gözlerini açtı. Nefesini yüzüme bıraktı, "Hadi," dedim yumuşak bir sesle. Keşke benim ayaklarıma batsaydı camlar. Buna izin vermeliydi. Ben refleksle ayağımı çekerdim ama o direkt büyük bir parçanın üzerine devrilmişti, üzerinde ben varken üstelik. Ayağımdaki yaranın dikişe dahi ihtiyacı olmazdı. Yarası derindi. Parça daha büyük olsaydı ya da Fetih o anlık acıyla kendini salsaydı daha farklı bir zarar verebilirdi. Bir dikişle halledilmiş olmayabilirdi.

Yüzümdeki ifadeye bakarken dediğimi çok geçmeden yaptı. "Bu şekilde sabit dur, Emir arkada bir yastık olacak. Onu bulup verir misin bana?" Geri çekilip ben de yastığı aramak istedim ama elimden yakaladı.

"Gerek yok," dedi. "Bin artık." Elimi elinden çekmezken, "Hayır," dedim ısrarla. "Olmaz. Bütün yol bu konumda destek olmadan duramazsın."

"Efsun," dedi gözlerini küçültüp. İsyan etti âdeta ismimle. Derin bir nefes aldı. "Efsun... Abartıyorsun. Dur artık gözünü seveyim."

"Hayır," dedim. "Sen çok umursamazsın. Sanki her gün dikiş atılıyormuş gibi."

Ukala, yaramaz bir gülümseme yerleşti dudaklarına. "İlk dikişim değil," dedi serseri bir tavırla.

"Allah Allah..."

"Tabii..." diye devam etti o çapkın tavrı. "Ben vurunca toprak atıyorlar onlar vurunca dikiş atıyorlar."

Gülmemek için yanaklarımın içini dişledim. Hayır gülmem demek onu desteklemek demekti. İki kere vurmuştum ikisi de dikişle sonlanmıştı ama bunu bilmesi gerekmezdi. "Aptal," dedim göz devirerek. Sanki marifetmiş gibi anlatıyordu ki onun ölümcül vurduğunu biliyordum. Emir'in üstünde bunu çok kötü bir şekilde göstermişti.

"Ani hareket etmiyorsun," diye devam ettim. "Özellikle sağ kolunu. Uslu uslu birkaç gün geçir, kanama olduğu gibi beni ara. Duş alırken," duraksadım, başımı iki yana salladım. "Hayır duş alma," dedim. Sudan koruması imkânsızdı. "Sadece saçını yıka. Ne bileyim ya bir şekilde Zeliha'ya hallettir ya da kuaförüne git. O halleder. Birkaç gün zaten. Eğilmek gibi bir hata sakın yapma!"

Suspus bir şekilde beni dinlerken, "İtirazın?" diye sordum bu sessizliğine karşı. Bu gece sık sık olduğu gibi dudaklarını kıvırdı. Keyifli bir halde onayladı. "Var dersem?" dedi inadına.

Omuz silktim. "İşin ehli benim, derim."

Ben gülmesem de o güldü. "Yaptım bir hata kurdum o cümleyi. Katlanacağız artık," dedi ama memnundu durumundan. Öyle ki keyfi çok yerindeydi. Aklını kaçırmış olmalıydı.

"Ya senin keyfin mi yerinde? Dikildiğinden beri böylesin. Negatif enerjini tamamen attın gibi. Kanında mıydı yoksa?"

Bu cümlelerimle yüzündeki gülümseme genişledi. Genelde kaşları çatık, devamlı başı ağrıyormuş gibi asık ve mutsuz bir suratı vardı. Yadırgıyordum bu halini.

"Öyle mi?"

"Evet," dedim tereddütsüzce. "Sanki böyle bir şeyler hoşuna gidiyormuş gibi bir halin var. Keyfim kebap, her şey yolunda. Narkoz da almadın ama..."

Başını geriye yasladı, söylediğim birkaç cümleyi tekrar etti öylece ön cama bakarken. "Keyfim kebap, her şey yolunda." Duraksadı, gülümsemesi daha nahoş bir hale büründü ve devam etti. "Bir şeyler hoşuma gidiyormuş gibi."

Onu iyi bir zamanda tanımamıştım kabul. Mutlu bir adam görmeyi de hiç beklememiştim zaten. Canından can koparken dudakları gülümsese bile gözleri ne kadar gülebilirdi zaten ama bu halini ilk defa böyle bir anda görmek beklenmedik bir durumdu. Sorgulayışımızı söylediğim yastığa ulaşmış Emir böldü ve yastığı bana uzattı. Fetih'e doğru eğildim, yastığı sırtına yerleştirirken öne doğru çıkarak bana destek oldu. Yüzü boynuma denk geldiğinde saçlarım yüzüne dökülüyordu ama saçlarımı geri alacak boşluğum yoktu o an. Fetih derin bir nefes aldı. Daha da hızlandım, nefesini engelleyecek kadar çökmüştüm üstüne.

Ondan ayrıldığımda göz göze geldik. Bakışları bir an boşluğa düşer gibi oldu. Sanki onu sıkıca tutuyormuşum da aninden bırakmışım gibi. Kapısını kapattım ve Emir'e son kez selam verip sürücü koltuğuna geçtim.

"Hadi gidelim artık."

Gayet sakin, hatta ne olur ne olmaz diye arabayı ağır ağır sürerken sessiz ve sakindik. Benim içimdeki karmaşayı bir kenara bırakırsak ilk kez ikimizin de olduğu bir yerde huzur vardı.

"Acıktın mı?" diye hiç beklemediğim bir soru geldi, elimi mideme bastırdım. Ses mi çıkarmıştı?

"Hayır," dedim. "Nereden çıkardın bunu?"

"Acıkmışsın," dedi, sanki midemi görebiliyormuş gibi. "Anlarım ben. Hastaneden beşte çıktın. O lavuk da aç mısın demeden sana kahve verdi. Şu an saat on bire geliyor. Niye inkâr ediyorsun?"

Beni o kadar dikkatli inceliyordu ki sanki midem dahil bütün vücudumu röntgen filmine alıyordu gözleriyle. Gözlerim yol ve o arasında mekik dokurken, "Tamam her neyse," dedim. "Hem bence sen açsın bana yıkmaya çalışıyorsun."

"Aç olmadığımı söylemedim zaten," diye hiç beklemediğim anda itiraf ettiğinde kalakaldım. Çünkü ben aksi bir şey için hazırlamıştım kendimi.

"Tamam," dedim anlayışla. "Evine git *anneciğin* sana güzel sıcak bir çorba hazırlar."

"Yolumuzun üstünde güzel bir çorbacı var," dedi bu geceyi uzatmaya yemin etmiş gibi.

"Fetih, ağrın var, dikişlerin yeni atıldı. Bir an önce eve gitmen gerekiyor. Zaten yolunu uzatıyorsun, ağrıkesicinin etkisi geçmeden uyuman lazım. Eve gidince yersin ve uyursun."

Tüm keyfine nazar değdirdim ve astığı suratıyla önüne döndü.

"Can boğazdan gelir," dedi. "Tamam her neyse, eve gidip uyurum ben. Gidip gece gece kimseden çorba isteyecek halim yok."

Yol üstü çorbacıları, sarhoşlar ve uzun yol şoförleri için doğru bir tercihti. Bir de bizim için. Sırtından yaralı Fetih ve midesinden zilli Efsun için.

Elimdeki yastığı sıkıca tutmuş Fetih'in yanında ilerliyordum. Çok tepki vermişti yastıklara ama benim yanımda başka şansı da yoktu. İnattan değildi bu, kendim için bir şey istemiyordum. Tamamen onun içindi.

Esnaf lokantasından hallice olan yere girerken mekân kalabalık değildi. Ben bir yere otururuz sandım ama sağ taraftan birinin sesiyle duraksadım.

"Ooo," diye gür bir ses duyduk. Sesi yaşına rağmen dinç olan, akranları emekliliğini devirirken kendisinin pek oralı olmadığı belli olan yaşını başını almış bir amca bize doğru geldi. "Fetih geldi dediler ama gelse ilk bana uğrar, dedim," dedi Fetih'e bakarken. Yüzünde sahici bir gülümseme, bir saygı, bir hürmet ve biraz da özlem vardı.

"Affet," dedi ona doğru bir adım atarken. "Ancak gelebildim."

Ben elimdeki yastığı karnımın üstüne koymuş ellerimi de üstünde birleştirmiş şekilde onları izliyordum. "Önce elimizi öp de sonra bakalım affına."

Fetih'e uzattığı, yılların geçip gittiği derisinde izlerle dolu olan elini Fetih eğilerek öptüğünde dişlerimi sıkıp tepki vermemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. O eli bırakmadan doğrulurken adam Fetih'in elini iki elinin arasına alıp birkaç kez vurdu. "Hoş geldin."

"Hoş buldum usta, nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Adam ağır ağır başını sallayıp Fetih'e baktı. Resmen gözlerinin içi gülüyordu. "Şükür," dedi. "Seni de gördüm daha iyi oldum."

Yaşlı adam bana baktı, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim değil, yastığı nereye koyacağımı bilemedim.

"Hoş geldin kızım," derken başımı salladım hızlı hızlı.

"Hoş buldum."

"Efsun," dedi Fetih beni gösterirken. Kim olduğum hakkında hiçbir şey söylememesi beni az da olsa rahatlattı. Adamı işaret ederek, "Yaşar amca," derken tek elimi yastıktan kurtarıp uzattım. "Memnun oldum." Adam ne yastığı ne de benim kim olduğumu sorguladı.

"Sigara içeceksen dışarıdaki masalardan birini ayarlayalım," dedi Fetih'e ama dalgınlığım patavatsızlığa sebep oldu. Yerin dibine girmek bir lütuf gibi geldi.

"Yok içmeyecek."

İki çift göz bana çevrildi. "Yani şey," dedim utançla kıvrılırken. "İçmez derken, dışarıda sandalye yok hepsi tabure galiba. Sırtın için. Sen bilirsin tabii yine de."

Yaşar amca güleç bir sesle, "Hanım kızımız öyle diyorsa," derken Fetih'e döndü. Son desteği bekler gibi.

"İçmem."

İçmezmiş...

Dilimi ağzımın içinde çevirirken yanaklarımın içini dişledim. "O zaman siz gönlünüz nereye isterse geçin, her zamankinden mi Fetih?" diyerek ona baktığında ben de ona baktım.

"Her zamankinden."

Her zamanki mercimek ya da ezogelindi diye umuyordum.

Fetih'e sandalye çektim ve yastığı koymak için bekledim. "Efsun," dedi sıkıntılı bir sesle. "Tamam artık, abartma. Yeter."

"Fetih," derken sesim baskın hatta otoriterdi. "Otur şuraya hadi."

Yüzüme baktığı gibi dediğim olmadan oturmayacağım belliydi. Utanıyordu tahminimce ama burada gördüklerimizi bir daha nerede görecektik ki? Önce yavaşça siyah kabanını çıkardı sonra ben söylemeden kendisi oturdu. O sakince beni izlerken dikişlerinin temasını kesecek şekilde ayarladım yastığın konumunu.

"Her zamanki dediğin şey mercimek değil mi?"

"Vitaminsiz, hayır, kelle paça. Ne mercimeği?"

O koku ve görüntü o kadar hızlı ulaştı ki bana tüylerim ürperdi ve titredim. Yetimhanedeyken bir kere tadına bakmıştım. Çok kötü kokuyordu. O koku zihnimde bugün bile tazeydi.

"Fetih içmem ben onu." Yüzüm daha da buruştu elim burnuma gitti. "Bak kokusu burnuma geldi, midem bulandı."

"Nerede içtin daha önce?" derken gözü siparişi vermek için birilerini arıyordu. Başımı iki yana salladım.

"İçtim işte bir yerde ne fark eder. Asla içmem."

Elini kaldırıp devlet sırrı veriyormuş gibi bir edayla hafifçe bana doğru eğildi. "Kelle paça," dedi bilmiş bir tavırla. "Usulüyle yapılırsa vezir, yapılmazsa rezil eder adamı. Sen diğer türlüsüne denk gelmişsin, bak şimdi getirdiklerinde koku olmayacak. Güven sen bana, Fetih bir daha götür beni, diye yalvaracaksın sonra. Bak gör."

Alayla güldüm. "Hayal gücüne bak, yalvaracağım öyle mi?"

Hızla başını salladı. "Aynen öyle. O koynuna bastırdığın kediler gibi mır mır konuşup ikna edeceksin beni. Bak yazıyorum buraya," diyerek önünü işaret etti.

Koynuma bastırdığım kediler mi?

Sıranın bize gelmesini beklerken diğer insanların masalarına bakıyordum. Büyük bir iştahla içiliyordu çorbalar, masaya gelen küçük tabaklara ekmek banılıyordu. Karnım çok acıkmıştı. Masalar tükendikçe arkamdakilere de bakmak istedim. Herkes çok iştahlıydı.

"Önüne bak Efsun." Aldığım uyarıdan hemen sonra buraya ilk girdiğimiz andan beri birkaç kez göz göze geldiğim adamla yine kesişti gözlerimiz. Adam bu kez gözlerini çekti. Muhtemelen sarhoştu.

"Fetih," diyerek ona döndüğümde adamdaydı gözleri. Kilitlenmişti, kafasını çevirmiyordu. "İçemezsem zorlama ama," diyerek konuyu değiştirmeye yeltendim ama Fetih'in alnındaki damar yavaş yavaş belirginleşti.

"Pezevenk." Yüksek sesle bu küfrü savurup adama bakmayı sürdürürken aklıma bir sürü kıyamet senaryosu geldi. Hepsinde Fetih'in dikişleri patlıyordu ve biz işin sonunda hastane yolunda oluyorduk.

"Fetih," dedim sesimdeki telaş, gerginlik ve endişeyle birlikte. "Bak, huzurumuz bozulmasın tamam mı? Bırak boş ver."

"Neyi boş vereyim? Orospu çocuğuna bak, dikmiş gözlerini sana bakıyor ben fark etmesem," diye bastırarak konuştuğunda çenemdeki elim yumruk oldu ve ağzıma gitti. Söyledikleri diğer masalar tarafından da duyuluyordu.

"Küfretme," dedim. Yemek yiyeceğim masada küfür duymak istemiyordum. Ben küfür duymak istemiyordum. Mümkünmüş gibi daha da sinirlendi.

"Anasını satayım adamın biri sana yavşak yavşak bakıyor sorun benim ona ettiğim küfür mü?" diye sordu hiddetle. "Başka bir adamın masasındaki kadına bakılmaz. Kaldı ki ben olmasam da bakamaz. Buraya gelip iki kaşık çorba içip gideceksin. Seni rahatsız edemez. Bir tas çorba bile içemeyecek misiniz ulan siz artık böyle kansızlar yüzünden?"

"Haksızsın demiyorum ama olay çıkmasın. Çorbamızı içip kalkalım Fetih."

"Olay çıkacak ki bu çöl fareleri akıllansın."

O an arkamızdan kapı sesi gelirken ikimiz de o tarafa döndük aynı anda, Fetih elini masaya vurdu öfkeyle. Biz tartışırken adamlar kaşla göz arasında kalkmıştı. Fetih'i fark etmiş olma olasılıkları yüksekti.

Derince bir nefes alırken rahatlamış şekilde Fetih'e döndüm. "Gitti yavşak," dedi.

"Kalk arkasından git," dedim onun kadar sert bir sesle.

"Hay aklını seveyim," derken doğruldu. Doğruldu. Yemin ederim doğruldu. Ağzım bir karış açılırken ne diyeceğimi şaşırdım. Artık söyleyecek bir şeyim kalmadı. Yüzü ani hareketle buruştu, yumruğunu sıktı ama buna hiçbir tepki vermedim.

"Geldiğinde beni burada bok bulursun," derken hareketi duraksadı. Yüzüme baktı. "Ne sanıyorsun Fetih, burada adamı dövüp gelmeni mi bekleyeceğim?"

Belirginleşen çenesi ve kasılan gövdesi siyah gömleğinde fazlaca belirginleşmişti. Dudaklarından hızlı hızlı dökülen nefesler fazlaca belli olurken yüzü çok gergindi ve acının izleri vardı.

"Git döv adamı, dikişlerin açılsın. Kanamayı gören biri elbet ambulansı çağırır. Ben de taksiye atlayıp giderim. Yapamazsın deme, yapacağımı çok iyi biliyorsun."

O an masamıza konmaya başlayan mezelere bakarken garson, "Kalkıyor musunuz ağabey?" diye sorduğunda Fetih bana çatık kaşlarıyla bakmaya devam etti. Ben sesimi çıkarmadım. Cevabı o verecekti. Çocuğun eli havada kalmıştı, devam etmiyordu tepsiyi boşaltmaya.

Fetih eliyle masayı işaret etti. "Devam et," derken eli ensesine gitti her sinirlendiğinde olduğu gibi. Sonra da oturdu. Garsonun gitmesini beklerken, "Ben miyim hatalı?" dedi.

Alt tarafa düşen yastığı çıkarıp diğer sandalyeye savurur gibi bıraktı.

"Bırak," dedim anında. "Bu onun terbiyesizliği. Niye büyütüyorsun? Kalktı gitti işte, ileri gitseydi ben müdahale ederdim zaten. Senin karışman için karşındaki kadının müdahalesinin yetersiz kalması lazım." Kaşları havalandı, cümleme atlayacakken ben devam ettim.

"Kadınları bu kafayla koruma içgüdüsüne girmeyin Fetih," dedim huysuzlanmış bir sesle. "Çünkü bir yerde de yine kendinizden koruyorsunuz. Çelişiyorsunuz anladın mı? O adamın kız kardeşi, annesi ya da eşi varsa aynen senin gibi yapmaya çalışırdı. Halbuki bizi yine kendinizden korumaya çalışacağınıza zihniyetinizi değiştirseniz olacak bu iş. Evet en çok ben memnun değilim çıkıp rahatça bir tabak çorba içememekten."

Ona kızar gibi değildim, ona bir şeyleri öğretmeye çalışır gibiydim. O sanıyordu ki kalkıp o adamı döverek benim için iyi bir şey yapardı ama bu gecenin benim için daha kötü geçmesinden başka bir işe yaramazdı.

"Çünkü sorunlar sorunun içine itilmiş insanlar üzerinden çözülmez. Bizzat sorunun kaynağından çözülür. Sen kalkıyorsun ben daha ağzımı açmadan adamı dövmeye çalışıyorsun. Yani çözüm bu olsa, kalkıp bir tabak çorbayı istediğimiz saatte, istediğimiz yerde içmenin yolu bu olsa şimdiye kadar tüm kadınlar bir dövüş sporunda uzmanlaşmaz mıydı sanıyorsun?" diye sorduğumda üslubumdan dolayı olacak ki efendi efendi dinliyordu.

"Alakası yok. Her şiddete maruz kalan kadının çoğu kez yan odasında o şiddeti uygulayan adam horul horul uyur. Ama şiddetle olacak bir iş değil, bunun farkındayız. Korunmak değil amacımız çünkü istesek hasta zihniyete aynı şekilde karşılık veririz. Korunması gereken kadın değil

Fetih, düzelmesi gereken erkek cinsi. Hiçbir kadın yanındaki erkeğin onu rahatsız eden başka bir erkeğe saldırmasını tercih etmez. O yüzden müdahale etme, bırak önce karşındaki kadın ne gerekiyorsa yapsın."

Söylediklerimi sonuna kadar dinleyip yüzünü sıvazladı. "Olayı çok başka yerlere çektin," dedi gerçekten bunu yapmışım gibi. "Sorunun sen olduğunu söylemedim zaten, fırsat verseydin bizzat gidip sorunun kaynağıyla işimi görecektim."

"Ben ne diyorum sazım ne çalıyor," dedim tıpkı onun gibi.

"Ben ne desem sen zaten haklı olarak görüyorsun kendini. Ne desem boş." Bunu o kadar isyankâr bir sesle söyledi ki... Bariz bir yenilgi kabullenişi vardı.

"Haklıyım çünkü," dedim. "Çünkü değil haklıyım yani," dedim tereddütsüzce. Sonra da başını iki yana sallayıp dirseklerinin masaya yaslanışını izledim. Geriye yaslanamıyordu. Yastık da yoktu. O şekilde zaten durabildiğinden de fazla durmuştu.

Kollarımı önümde bağlayarak geriye yaslanıp bir şey söylemesini bekledim ama inatçı bir keçiden beterdi. Saçları dağılmış, yine yumuşacık duruyordu.

Bekledim.

Sakallarını ne çok uzatıyor ne de tamamen tıraş oluyordu. Hep aynı ölçüde kirli sakalları vardı. Elleri de ara ara sakallarında oluyordu, özellikle sabırlı olmaya ve bana karşı tepkisini dizginlemeye çalışırken.

Bekledim.

Kirpikleri uzun ve kıvrıktı. Bir de gür.

Bekledim.

Bekledikçe elimden başka bir şey gelmediği için onu inceledim.

Ama o bana dönmedi.

Bakmadı.

Hiç bakmadı.

Hay senin inadına Fetih...

"Haklıyım tabii," diyerek doğruldum. Savurduğu yastığı aldım. "Haksız olduğum tek bir an bile yok," derken kalkışımdan olacak kafasını kaldırdı. Gidiyorum sandı sanırım. "Haksız olduğum tek bir konu bile yok," diye devam ettim. Ona tamamen vardığımda, "Hadi yaslan," derken yastıktan elimi çekmek için onun sırtının gelmesini bekliyordum. Kafasını kaldırıp bana baktı.

"Hadi," dedim *uzatma* der gibi. Uzatmadı. "Aksini söyle," dedim elimi dikkatlice sırtından çekerken. "Hadi haksızsın de Fetih. Diyebilir misin?" diye sordum tehditkâr bir sesle.

Başını iki yana salladı. Ben de tatmin olmuş bir şekilde gülümsedim ve zaferle topuklarımı yere vura vura yerime geri otururken Fetih kendi kendine konuştu başka yöne bakarak.

"Sana haksızsın diyen Fetih'i siksinler zaten," diye ağzının içinde geveledi ama ben cümlesini çok rahat seçmiştim. Cevap vermedim, duymamış gibi yaparak bize dumanı tüten tabaklarla gelen çocuğa baktım.

İşte okyanusu geçerek derede boğulma zamanı gelmişti. Gözüm buharları takip ederken önce benim sonra da Fetih'in önüne bıraktı çorba tabaklarını. Üzerine bir sos dökmüştü ama ayriyeten içinde sosların olduğu başka bir şey daha gelmişti.

"Afiyet olsun, var mı başka bir isteğiniz?" derken Fetih kafasını iki yana salladı. "Eyvallah," derken çocuk gitti. Ben, kelle paça ve Fetih baş başa kaldık. İçinde yüzen et parçalarına bakarken yüzüm benden bağımsız buruştu. Parmağımla içindeki şeyleri gösterirken, "Fetih," diye seslendim hipnoz olmuş bir sesle. Ses çıkarmadı ama devam etmemi bekliyordu.

"Yüzüyor bunlar."

Tepki vermedi ama bence göz devirdi.

Gözüm hemen masaya getirilen mor lahana salatasına kaydı. Bir de epey zengin yeşillik tabağına. Elim çaktırmadan lahana salatasına doğru yöneldi. Tabağı ucundan da yakaladım ama kendime çekemeden Fetih engel oldu.

"Kokla önce," dediğinde ben burnumu tıkamasam da ağzımdan nefes alıp veriyordum. Dudak büzdüm, Fetih'e *yapma* der gibi baktım. "Kokla," diye üsteledi. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı ısırarak korka korka kokladım. Aldığım koku beni büyük bir bozguna uğrattı.

Gül bahçesi kokmuyordu evet ama beklediğim de bu değildi zaten. Sarımsak kokusunu seçebiliyordum. Üzerine döktükleri sos muhtemelen tereyağındandı. Şaşırmış bir ifadeyle gözlerimi açtım biraz da eğilip ufak ama sık nefeslerle koklamaya devam ettim. Kafamı aniden kaldırdığımda Fetih'in yüzündeki silik gülümseme anında silindi ve boğazını temizledi.

"Niye kokmuyor bu?"

Başını salladı beklediği tepki buymuş gibi. "Allah bilir hangi yarım akıllıya uyup nerede yedin," diye söylendi. Sesimi çıkarmadım.

"Tamam şimdi geri çekil," derken sessizce onu dinledim ve uzaklaştım. Gelen tabaklardan limonu alıp ilk benim tabağıma sıktı.

"Sarımsak ister misin?" derken soslardan birine yöneldi ama, "Yok, var zaten içinde," diyerek engel oldum.

"Sirke?" diye sorduğunda dudak büzdüm. Bilmiyordum ki nasıl olurdu. Sonra vazgeçti ve kendine de sadece limon sıktı.

Kaşığı alıp ağır adımlarla çorbayla buluşturdum, Fetih'in sıktığı limonu iyice karıştırdım sonra da Fetih'i daha fazla bekletmemek için bir kaşık doldurup ağzıma yaklaştırdım. Hâlâ dumanı tütüyordu. Üflerken Fetih'le göz gözeydim. Ben ilk kaşığı almadan başlamayacaktı.

Terbiyesi epey iyi yapılmış çorbada bariz olan ekşiliğiydi. Tek bir kaşıkta tüm önyargımı un ufak ederken kaşlarım memnun bir ifadeyle havalandı. İkinci kaşığı alırken Fetih, "Beğendin mi?" diye sordu zaten cevabını almışken.

"Demek ki neymiş," dedim gülerek. "Herkes *işinin ehli* olduğu konuda bir şeyler yapmalı ki rezil değil vezir olsun."

Yetimhane aşçısı kelle paça yapmasaydı biz kelle paça diye ağlamazdık ki. Boşu boşuna ne kadar sağlıklı olduğunu bildiğim şeyden nefret etmiştim.

"Evet," dedi Fetih çorbasına ekmek dilimlerken. Ondan yüz buldum, ben de yaptım aynısını. "Şimdi anlat bakalım," derken kaşığım havada kaldı. "O hastanedeki yerfıstığı tedavimi niye kendi üstünde gösterdi? Sen niye her kapı açıldığında Selçuk denen adamı sorup durdun, dikiş değil de sanki organ kaçakçılığı yapıyormuşsun gibi davrandın?"

Gözleri benim üzerimden tek bir an bile kalkmazken başından beri gözlerini kaçıran ben oluyor, dolacağını hissettiğim anda hemen başımı tabağıma indiriyordum.

"Niye bana haber vermedin?"

Sen niye hiç beni aramadın?

"Haber verilecek bir şey değildi," derken sesim rahatsızlığımı belli edercesine çıkmıştı. Fetih bunu anlıyordu ama yine de konuyu kapatmıyordu. Konuyu kapatmak istiyordum ama o istemiyordu.

"Haber verseydim de bir şeyler değişmeyecekti. Şu an konuşunca da değişmiyor."

Tüm bu yaşananlarla dört günün sonunda az buçuk kafam dağılırken yine dönmüş dolaşmış aynı ruh haline bürünmüştüm.

"Şimdi ne olacak?" diye sormaya devam etti. "Birinden, bir kuruldan haber mi bekleniyor?"

Başımı ağır ağır sallayıp ona baktım tekrardan. "Olay oralara taşınmadı, hastaya o anki müdahale etmeyişim kötü bir şeye sebep olmadığı için ama gözlem altındayım. Başımızdaki uzman nefes aldırmıyor." Duraksadım, dudaklarım kıvrıldı ve bunun la beraber burnumun direği sızladı. "Hayır başkasına nefes aldırmama da engel oluyor. Danışmanın yapacağı şeyi ben yapıyorum, aramızdaki tek fark ben sadece dosyaları anladığım için okuya okuya gidiyorum."

Ağzımdan içli içli bir nefes alıp ağırlığıyla geri verdim. "Çok saçma," dedi Fetih tepkili bir halde. "Yaptığın şey kötü bir duruma sebep olmamış. Siz de insansınız, o an bunu yapmış olabilirsin. Bu çok," ne dediğini şaşırır gibi kaldı. Eli hafifçe havalandı. "Çok normal. Robot değilsiniz. Sonuçta adamın hayatına sebep olmamış ya da daha farklı bir şe..."

"Olabilirdi ama," diye böldüm onu. "Olabilirdi. Mantıklı değil. O an atak geçiren hasta bana zarar vermeye çalışıyorsa olayı kontrol altına almam gerekiyor, titreyerek köşeye çekilip hastanın can çekişmesini izlemem değil."

O anlar aklıma gelirken tekrardan altdudağım gibi sesim de titredi. "İşin sonunda benimle birlikte uzmanın da başı yanar. Kendini riske atıp bunu görmezden gelemez. Beklemiyorum zaten bunu."

"Ne zamana kadar bu böyle sürecek?" diye devam etti.

Ah bir bilseydim... Her şeyde olduğu gibi bunda da bana bir zaman verilmiyordu.

"Bilmiyorum, belki de olay büyüyecek. Belki de yarın sert bir fırçadan sonra işime gerçekten devam edeceğim. Bilmiyorum Fetih," dedim sıkıntıyla. Alnımı ovuşturdum. "Bilmiyorum kimse bana zaman vermiyor, düştüm bir girdaba şansına yaşayıp gidiyorum. Yarın ne olacağım belli değil."

Burnum tekrar sızladı, gözlerim tekrar sulanacak gibi oldu. "Kendime değil sadece zararım, şu haline bak," derken ona baktım. "Kaç dikiş atıldı sırtına... Sebepsiz. Durup dururken."

Gözlerimi kaçırıp önüme eğdim başımı. Altdudağımı dişlerimin arasında ezerken, "Bana bak," dedi ama ben başımı iki yana salladım. Burnumun ucu çok sızlıyordu, boğazım da düğüm düğümdü. Bakamazdım.

"Ben bu işin bana gelişini sikeyim. Seni karşımda bu hale getirenler nefesi hâlâ ağzından alıp veriyor. Ben böyle vaziyete sokayım. Seni dinleyip olayı buraya kadar getiren beynimi sikeyim."

Omuzlarım bitkince düştü. "Şu konuda pişmansan bile benim yanımda dile getirme bunu," diye sitem ettim. "İçim bir nebze rahatsa direksiyonu buraya kırmanda benim payım var diye."

Gözlerimiz arasında bir ince yol oluştu, sesimdeki sitem ince ince ona ulaştı. Bunu görebildim çok rahat bir şekilde. Daha fazla yüzüme bakamadı, kafasını çevirdi. Tam o sırada sıkıntının payidar olduğu masada benim telefonumun sesi yankı buldu. Keyifsizce ona yönelirken kimin beni arayacağını düşünemeyecek kadar moralsizdim. Halbuki Fetih benim yanımdaydı. Kimse de aramıyordu beni onun dışında.

Zafer yazısıyla kaşlarım önce çatıldı sonra havalandı. Saate kaydı gözlerim, onu geçiyordu. Bir şey olmadan beni aramazdı. Tedirginlikle, "Zafer," diye açarken Fetih'le göz göze geldim.

"Anayolda zincirleme kaza olmuş, hastaneye gelmen lazım."

O an telefon el değiştirdi. "Neredesin Efsun?" duyduğum sesle anında irkilip kalkacak gibi oldum. Telefondaki Selçuk Hoca'ydı.

"Hastaneye on beş dakika uzaklıktaydım." derken toparlanmaya başladım hızla.

Bana değil de muhtemelen Zafer'e, "Kaç dakikaya burada oluruz dediler?" diye sordu.

"İki dakika önce konuştum Hoca'm, on iki dakika dediler."

"Sekiz dakikan var Efsun," diye otoriter bir sesle emir verdiğinde nasıl yerimden kalktığımı unuttum ve beni oraya niye çağırdıklarını anlarken anlık heyecanla, "Beş dakikaya oradayım Hoca'm," dedim.

Telefon kapandı. Beş dakika... Fetih'le göz göze geldim. "Hastaneden çağrılıyorum."

Sesimde bir çocuğun bayram sevinci vardı. "Ve benim beş dakika içinde hastanede olmam lazım."

"Sakin ol önce, beş dakika içinde hastanede olman mümkün değil."

Artık dört dakikam vardı.

"Emir'i arayacağım seni alması için. Doğruca eve git ve varınca bana mesaj at tamam mı?"

"Efsun beş dakikada hastaneye varman mümkün değil ben seni bırakırım."

"Tamam ben de sana varınca mesaj atacağım. O mesajı senden almazsam pansuman yapacak başka doktor bul kendine."



Uyuyanın üzerine yağan kardan en çok öksüzler nasibini alırdı. Zira onların, yağan kara yorgan misali örtülecek bir anneleri olmazdı. Yetimhanelerin çatılarıysa hep kar geçirirdi.

İçimde kimliğini bulamadığım sahipsiz bir acı beni huzursuz ediyor, çok üşüyordum. Ellerimi dizlerimin altına sıkıştırmış beni var gücüyle iten uykumu bırakmamak için çabalıyordum. Çok yakınlardan, hayır hayır içim kadar yakın ama ulaşamayacağım insanlar kadar uzaklardan bir ses duydum.

"Efsun, anneciğim neredesin?"

Bu öylesine bir ses değildi, bu annemin sesiydi.

Uykuyla aramdaki bağ soğuğun koparamayacağı kadar kalın, annemin kısık sesiyle kopacak kadar inceydi. Gözlerimi irkilerek açtığımda, kimliksiz olanın acım değil kendim olduğunu fark ettim. Yetimhanede değildim. On yaşlarının başlarında bir kız çocuğu da değildim. Bu bir his yanılmasıydı. Küçük Efsun değildim, yetimhanede değildim. Ama duyduğum ses? Anneme aitti emindim.

"Efsun?!"

Başımı yastığımdan irkilerek kaldırdığımda beni içinde barındıran oda yabancı değildi. Tanıyordum, kendi odamdaydım. Annemlerin asla görmediği odadaydım. Çünkü ben yirmi beş yaşındaydım, onlar öleli on altı yıl olmuştu.

Her şeye rağmen, "Anne," diye seslenirken gözlerim odanın içini tarıyordu. Annem ölmüştü. Bunu biliyordum ama bu ses onundu ve kafamın içinde dönmediğine neredeyse emindim.

"Efsun?!" diye tekrar bana seslendi. "Hadi gel kızım, bekliyorum."

"Anne!" dedim heyecanla. "Anne neredesin?"

Varla yok arasında tutunduğum sesi duyamadığımda korku sardı bedenimi. "Anne!" diye bağırdım duyduğum sesi kaybetmemek için. "Anne geliyorum, gitme. Anne duyuyor musun beni?"

Gitmezdi değil mi? Giderdi.

Cevap alamayacağımı sandım ama yanıldım. Bu en güzel yanılgım oldu. "Bekliyorum bebeğim," dedi. Bebeğim dedi, eskisi gibi. Acı bana çok uzaktı. Annem bana çok yakındı. Kapının hemen ardında mıydı?

Kapıyı hızla açtım, adım attığım kapı eşiği uçurum gibi beni aşağıya çekti. Dengem anında kayboldu, düştüm mü yükseldim mi bilmiyorum ama evimin sahip olduğu o sıcaklık kayboldu, buz gibi bir hava bütün uzuvlarıma sıçradı. Evime ait koku kendini kışın o keskin haline bıraktı. Tenha bir sokağın orta yerine çakıldım.

"ANNE!"

Mekân değişti, zaman değişti, tavan değişti, taban değişti. Tek bir şey aynı kaldı: annemin sesini kaybetme korkusu. "ANNE, SESİMİ DUYUYOR MUSUN?" diye bağırdım. Ses alamadım. Annemin sesini kaybetmiştim. Annemi kaybetmiştim. İçine düştüğüm sokağı aydınlatan cızırtılı bir sokak lambasıyken kokusunu bozan bir çöptü. Dilim damağım kupkuruydu, beni kendime getirecek bir acı için saçlarımı çekiştiriyordum. "Anne," dedim kısık sesle. "Anne, hayır gitme."

Yetişememiştim. Beklemişti ama ben yetişememiştim. Hıçkırıklarım arttı, etrafımda dönüşüm hızlandı. "Özür dilerim," dedim dudaklarımı dişlerken. "Özür dilerim," diye bağırdım. "Anne özür dilerim."

Başım döndü, ayaklarım titredi, hava daha çok soğudu, rüzgâr esti. Annem konuşmadı bir daha. Ayaklarım beni taşıyamayacaktı daha fazla ama ben etrafımda öylece dönüyordum belki bir gölge görürüm diye.

"Anne ne olur konuş!" diye bağırdım son bir kuvvetle.

Ensemde bir nefes hissettiğim vakit, sandım ki aklımı kaçırdım. Muhakkak aklımı kaçırmış olmalıyım. Annem sandığım bedenin elleri bedenimde dolaştı, göz göze geldik. Aklım yerinden oynadı.

Fetih.

Fetih'ti...

"Fetih," dedim nefes nefese. "Fetih, annem," diyebildim sadece. Saçlarıma asılan ellerime nazikçe uzandı. Sonra onları, yavaşça saçlarımdan çekti. Diğer eli sanki ayakta duran ben değilmişim de bunu sağlayan oymuş gibi sıkıca tutuyordu beni. "Gördün mü annemi?" diye sordum bir umut. "Annemi gördün mü?" diye sordum aceleyle. "Benim gibi saçları var, annemi gördün mü? Buradaydı." Duraksadım, başımı delirmiş gibi iki yana salladım.

Eli yüzümü avuçladı, sicim sicim akan gözyaşlarımı temizledi başparmağıyla. Başını salladığında konuşmasa da onayladı beni. O an günlerdir sulanmamış bir bitki gibi can buldum saniyeler içinde. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. Başımı iki yana salladım. Bunu niye yaptığını sorgulamadan, "Annemi bulalım," dedim.

"Gitmeden bulalım onu. Nerede gördün Fetih, nerede annem? Hadi söyle gidecek yoksa."

Fetih özrünü tekrar etti. Alnını alnıma yasladı. Onu itmiyordum. Alnı hep alnıma yaslıydı sanki. Ellerim onun omzunda sabitlenmişken, "Fetih," dedim sadece. Annemi bulmamız lazımdı.

"Özür dilerim," dedi tekrardan. Neden ve kimdendi bu özrü bilmiyordum. Sorgulayacak tek bir anım bile yoktu.

Ondan telaşla ayrılmaya çalıştım ama sadece alnımı alnından ayırmama izin verdi. Beni bırakmadı. Yalvaracakken bakışlarım arkaya düştü. Tek bir lambayla da olsa aydınlanan sokakta Fetih'in ardına baktım. Gözlerimi kıstım, yüzünü daha net görmek için. Ayırt edebilmek için.

Annemdi.

Delirmiş gibi değil, gayet aklı başımda söylüyordum bunu. Bu uydurulmuş bir yalan değildi, bu kanıtlanabilir bir görüntüydü.

Annemdi. Benim annemdi. Efsun'un annesiydi.

Seneler sonra, rüyama dahi girmeyen annem kanlı canlı oradaydı. Son gördüğüm an gibi değildi. Yüzü parçalanmamıştı. Yüzü hatırlamak istediğim zamanlar gibiydi. Ben büyümüştüm ama o yaşlanmamıştı. "Anne," dedim. Annemle neredeyse aynı yaşlardaydık. Onun bir de olduğundan genç göstermeleri vardı! Kendi yaşı hak getire, hep genç! Şimdi abartmış bir de kızından bile genç gözüküyor! Olacak iş mi bu? Olmuş ama. Annem olsaydı da her şey kabulümdü.

Belki sesim çıktı belki sadece dudaklarım kıpırdadı bilmiyorum sadece anneme bakıyordum. Hıçkırık sesi duydum, sanırım benimdi ama gülümsüyordum, farkındaydım. "Anne," diye tekrar ettim. Beni tutan kollardan çıkmak istedim, anneme doğru koşmak istedim ama bırakılmadım.

"Fetih bırak," dedim tek bir an bile gözlerimi annemden ayırmazken. "Fetih annem geldi," derken kelimelerin telaffuzları hıçkırıklarıma karışıyordu, seçiliyor muydu bilmiyordum. "Annem geldi bırak," diye devam ettim belimdeki ellere tırnaklarımı geçirirken. Annem gülümsedi. Annem bana gülümsedi. Benim canım canıma devrildi.

"Fetih ne olur bırak! Bırak, anneme gideyim. Hadi bırak. Bırak ne olur, bırak!"

Ben bırak desem de o beni daha sıkı sardı, tırnaklarım derisinin içine bir fidanın toprağa gömülüşü gibi gömülmüştü.

Benim çırpınışım Fetih'te yanıt bulmadı ama annem karşılıksız bırakmadı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı. Çok güzeldi. Gülüşüm daha da belirginleşti. Yürüdü. O bana geldikçe benim hareketlerim donuklaştı. Onun gelmesini bekledim. O gelirdi, alırdı beni yanına. Fetih bırakmasa da gücü her şeye yeterdi. Aramızdaki mesafe çok değildi ama o mesafe azalana kadar ben yaşlanıyordum. Annemin tüm yaşlanışını tek başıma sırtlanmıştım.

Annem az bir mesafe kala durdu.

"Fetih bırak!" diye haykırdım. "Bırak artık, bırak!" Annemin gözleri ilk kez o an Fetih'i buldu. Önce hafifçe başını salladı sonra da gülümsedi. Fetih kime bakıyordu bilmiyordum. Ben sadece anneme bakıyordum. Annem Fetih'e gülümsedi. İçimi bir öfke doldurdu, o ince kıskançlık boğazıma yapıştı.

Fetih'i tanımıyordu bile. Ben onun kızıydım... Bana gülümseseydi ya? Onu en çok ben özlemiştim. En çok ben hak ediyordum. Annem Fetih'e bakmayı sürdürdü ve ilk kez sesini böyle canlı duydum.

"Bırakma," dedi.

Ben ona dokunabilmek için canımı vermeye razıyken o bırakma, dedi. Fetih'in ellerine daha çok zarar vermeye başladım, bu kelimeyle onun tutuşu sertleşti. İlk kez ona değdi gözlerim uzun bir aradan sonra. Anneme bakıyordu. Onlar birbirlerini tanımıyorlardı ki. Nasıl bırakırdı beni tanımadığı bir adama?

"Hayır!" diye bağırdım yüzüne karşı. "Hayır bırak!" diye haykırdım. Annem yürümeye başladı. Ben çırpındım. Annem uzaklaşmaya başladı ben haykırdım. Annem küçülmeye başladı ben sadece ağlayıp yırtındım. Fetih bana bu fırsatı vermedi. Boş sokakta sesim, ağıtlarım yankı yaparken sırtım Fetih'in gövdesindeydi. Annem kayboldu. Annem gitti.

Kaybettim.

Fetih beni bırakmak için annemin gitmesini bekledi. Benim düşmanımın bana yapmayacağı şeyi önce annem sonra Fetih yaptı. Yine de her şeye rağmen, onu bir daha bulamayacağımı bile bile koştum. Düşene kadar koştum.

Buz gibi bir sokağın orta yerinde cehennemin göbeğinden alınmış bir ateş içinde yanıyordum. Düştüğüm yerde annemin kokusunu aradım,

payıma çöpün kokusu düştü. Zaman parçalanmış bir kum saati gibi etrafa yayılmışken ne kadar süre öyle kaldım sayamadım.

Gözyaşlarım yüzümde dondu. Gözlerimin değdiği yerlerde, gözlerime takılan şey çöp tenekesi olmadı. Çöp tenekesinden sarkan bedenin ayakları oldu. Sonra o bedenin kızıl saçları oldu. Sadece saçları ve ayakları gözüküyordu.

Bir çöp tenekesi.

Bir ceset.

Bir çift ayak.

Kızıl saçlar.

"Anne," dedim korkuyla. Ayağa kalkmaya mecalim olmadı. Emekledim ya da süründüm. Dizlerim çok acıdı ama içim kadar değil. Kussam ateş değil kan kusacaktım. Etimden et kopana kadar vardım o çöp kutusuna.

"Anne."

Elimin değdiği ilk yer o bedenin buz tutmuş ayakları oldu. Sonra da o ayrıntı. Ölünün ayak parmağından sarkan küçük ip, o ipe bağlı bir kâğıt. Korkuyla elim kâğıdı buldu. Kâğıdın üzerinde bir isim yazıyor. Annemin sandığım ve sıkıca sardığım bacakları korkuyla bırakıyorum.

Fetih diz çöktü. Gözlerimin içine acıyla baktı.

Hayır.

Bir kâğıt. Ölünün parmağında sallanıyor. Bir kâğıt. Üzerinde bir isim yazıyor.

Efsun Zorlu.

"Fetih."

Gözüm tekrar o kâğıda kayacakken buna engel oldu, yüzümü avcunun içine aldı sonra koynuna bastırdı. Dudaklarını saçlarımın arasında hissediyordum. "Özür dilerim," dedi tekrardan. "Yapamadım, özür dilerim."

Başımı iki yana salladım. Yaşıyordum. Buradaydım. Hayır yaşıyordum. Yemin ederim yaşıyordum. "Fetih!" diye bağırdım. "Ölmedim Fetih."

Çıkmaya çalıştığım boynundan fırsat vermedi bana. Tırnaklarımı tutunduğum derisine bastırırken boğazım yırtılırcasına bağırıyordum.

"Ölmedim!" Elimin altındaki parçayı daha çok sıktım. "Ölmedim Fetih. Yaşıyorum bak." Başımı daha çok bastırdım. "Ölmedim."

Sayıklamalarımı bölen, yatağın yanındaki komodine başımı çarpıp yediğim sert darbe oldu. Yavaş yavaş değil, anında açıldı gözlerim. Görüş alanıma giren avizenin beyaz ışığı gözlerime fazla geldi. Ellerimi

sıktığım pikeden zorlukla kopardığımda parmak uçlarım sızım sızım sızlıyordu. Gözyaşlarım akıyor, duvarlar hareket ediyordu.

Odamdaydım.

Yaşıyordum.

İki büklüm olduğum yataktan düşmek üzereydim. Başımı arkaya doğru attım ama gözlerim kayıyordu. Vücudum kriz geçiren bir hasta gibi titrerken saçlarımı çekiştirdim tıpkı dakikalar önce olduğu gibi.

Yaşıyordum.

Titreyerek etrafa bakmayı sürdürdüm bir süre. Nefesimin düzelmesini bekledim, duvarların yerinde durmasını bekledim. Sakinleşmeyi bekledim ama olmadı. Hiçbiri olmadı. Elimde pikeyle zorlukla yerimden doğruldum.

Rüyaydı.

Hayır kâbustu.

Gözümün önüne annemin yüzü gelir gibi oldu.

Sonra o kâğıt parçası.

Efsun Zorlu.

Yumruğumu sıktım, başımı daha fazla dik tutamayıp eğdim. Üzerinde yattığım yatak altımda kayarken deprem olmadığının farkındaydım. Görünmez bir el boğazımdayken nefesim tamamen kesildi.

Ölüyordum.

Yaşıyordum.

Gözlerimin önünde renkli renkli benekler oluştu, nefes alamadıkça parmaklarım uyuşuyordu. Camı araladım, yer ayaklarımın altından kaymaya devam etti. Soğuk hava gözyaşlarımı iğne gibi batırdı yüzüme. Midem çalkalanırken nefes alamıyordum. Başım dönüyordu. Gözlerimi açmaktan korkarken düşmemek için pencerenin kenarlarına tutunmuştum.

"Sakin ol, Efsun sakin ol."

Nefeslerimi burnumdan aldım, ağzımdan verdim. Çoğu yarıda kesildi. Bir kısmını ya sadece aldım ya da sadece verdim. Ne kadar sürdü bu bilmiyorum, kaç insan rahatça soluklanırken ben yapamadım bunu bilmiyorum.

"Rüyaydı Efsun, tamam."

Elim o ellerden kurtulmak için boğazıma kaydı. Boğazımı sıkan ben oldum bu kez. Yer daha çok kaydı, benim bedenim daha çok sarktı camdan.

"Tamam," dedim kendi kendime. "Hadi Efsun tamam. Rüyaydı. Bak yaşıyorsun." Derince bir nefes çektim bunu kendime kanıtlamak için. "Bak," dedim kendi kendime, bunları benden başkası bana kanıtlayamazdı. "Bak nefes alıyorsun. Bak."

Hıçkırıklarımın arasında şükreder gibi bir gülümseme çıktı dudaklarımdan. Acı çekiyordum, içimde bir çim biçme makinesi ilerliyordu sanki. Canım o kadar çok yanıyordu.

"Bak Efsun yaşıyorsun," derken başımı kaldırdım gökyüzüne gözlerimi açmadan. "Bak kızım yaşıyorsun," diye tekrar ettim. Gerçekten işe yarıyordu. Bunu duymak, bunu kendi sesimden de olsa duymak işe yarıyordu. Yaşlarım hızlandı, kulağıma kadar aktı. Daha sıkı tutundum. Yavaşça gözlerimi aralarken gözyaşlarım izin vermedi gökyüzünü görmeme. Gözlerim de hiç durmadı, gökyüzü göstermedi kendini bana.

Yere çökeceğim sandım. Ama sabit durmayı başardım. Titreyen ellerim, gözyaşlarımı silmeye çalıştı elinden geldiğince. Camı kapatmadan sırtımı döndüm gökyüzüne, yaslandım o camın pervazına.

Aynadan göz göze geldiğim kadın ben miydim başkası mıydı bilmiyorum. Dağılmıştım. Ezilip geçilecek haldeydim. Bir ressam geçse karşıma bir köpek gibi sokağın köşesine çökmüş çizerdi beni. Bir yazar çıksa karşıma dilenmeye çıkacak gibi, derdi. Öylesine zoruma gitti ki o sokak köpeği gibi sebepsizce havlayacak, geri çevrilen bir dilenci gibi öfkelenecek ve bana o yakıştırmaları yapacak insanları haklı çıkaracaktım.

Kendimi görmeye dayanamazken daha sert temizledim yanaklarımı. Gözüm saate ilişecekti ama o an sebepsizce bir çekmeceye takıldı. Duraksadı orada. Adımlarımı sürüyerek o çekmeceye gittim. Sigarayı ve çakmağı alıp balkona çıktım yarı çıplak. Sandalyeme oturup titreyen ellerimle yaktım sigaramı. O yazar ve ressam görsün istedim, baştan yazıp çizsinler, utansınlar istedim. Öyle bir öfke birikti ki o halime bunu düzeltmek istedim. Ama öyle olmadı, yazarın ithamları çirkinleşti. Şu ahraza da bakın, halinden utanmayıp bir de sigara yaktı. Çizili tuvalde o sokak köpeğinden öteye gitmedi yüzüm.

Sigaralar yanıp söndü, tükendik. Hep beraber. Birimiz geri durmadı. Gözyaşlarım sessizce aktı ve biraz sonra başımı eğerek hıçkırdım. Kaskatı kesilmiş vücudumla ayaklanmaya ikna oldum. Banyoya ilerledim. Şakaklarımda kafamı duvarlara vurmak isteyeceğim bir ağrı vardı. Aynaya bakmadan lavaboya eğilirken sıcak suyla yüzümü yıkadım önce.

"Yapma bunu kendine," diye sayıkladım. Ateşli bir hastalıkla boğuşur gibi inledim. "Sonun rüyana benzeyecek Efsun." Gerçek yüzüme çarptı ama sarsılmadım. "Yapma bunu kendine." Nefesim kesilecek gibi oldu duraksadım. "Herkes acımasız ama sen bil kıymetini Efsun." Dudaklarımdan yaşlarımın tadını alırken burnumu çektim acıyla. Sıcak su genzime aktı.

"Yapma kendine bunu. Hak etmiyorsun, yemin ederim hak etmiyorsun."

Başımı iki yana sallayıp musluğu kapattım. Elim havluya giderken su damlalarını mı sildim yoksa gözyaşlarımı mı bilmiyordum.

"Ya delireceksin ya öleceksin."

Ne heybetli bir ölüm ne asil bir delilik. Öylesine çirkin öylesine yaşanmaya değmez. Ne yazar yazardı beni ne ressam çizerdi. İnsandım ben, ölsem de delirsem de bir fayda arıyordum. Bir heybet. İkisi de olmayacaktı. Pisi pisine ya ölecek ya da delirecektim.

"Yapmayacağım bunu kendime." Sayıklamalarım cümlelerime dönüştü. "Yapmayacaksın kendine bunu Efsun. Yakışıyor mu sana?" Halime baktım öylece. Acınacak haldeydim. Neleri atlatmıştım, şimdi mi kaybedecektim?

Tükürürdü. Dokuz yaşındaki Efsun tükürürdü yüzüme. En çok onun öyle bir hayat yaşamaya hakkı yoktu. O bile dayandıysa ilk o tükürürdü yüzüme. Ölmek ya da delirmek bir sonsa bu sonu en çok o hak ediyordu. Ama ben ona vermemiştim. Dikenli yollara itmiştim onu. İtiraz etmeden yürümüştü. Yapmıştı bunu, beni bugüne kadar getirmişti.

Ellerimi lavaboya yaslarken suyun damladığı musluğa baktım. Bir zamanlar bir odam vardı. O odada bir pano. O panoda bir yazarın cümlesi.

*"Duvarı yıkmaya gücüm yetmiyorsa, "ille de yıkacağım!" diye yırtınmam elbette; ama önümde yıkmaya gücümün yetmediği bir taş duvar bulunmasına da razı olamam."**

"Duvarı yıkacak gücüm yoksa," diye tekrar ettim gözlerimi yumup. "Ona boyun eğecek halim de yok."

Defalarca kez tekrar ettim bu cümleyi. Sayamayacağım kadar çok. Bir kez daha söylesem delirmiş olacaktım orada bıraktım, açtım gözlerimi. Ne ölmek ne delirmek. Sonum böyle olmayacaktı. Elim saçlarıma

* Dostoyevski, *Yeraltından Notlar*, çev., Mehmet Özgül (İstanbul: İletişim Yayınları, 2000), 45.

gitti. Eğildiğim yerden doğruldum. Çok sıkı bir atkuyruğu yaptım saniyeler içinde.

"Yakışmıyor bana. Herkese bir kere de olsa yakışır ama bana yakışmaz." Yüzümü yırtarcasına tekrar sildim. Kuruydu halbuki. Ruhum ağlıyordu, onun ıslaklığıydı.

Banyodan hışımla çıktım, üzerime elime ilk gelen montu geçirdim. Hastanede cehennemden hallice bir gece geçirip gelmiştim evime. Yorgun, bitkin ve çok uykusuzdum. Azıcık uyumuştum ama uykum burnumdan gelmişti. Kapıya yöneldim hızlı adımlarla, o kadar öfkeli ama kendinden emindi ki hareketlerim. Kısa zamanda asansörden inip bina dışına çıkarken Emir'in gözleri kapının sesiyle apartmana döndü. Yan koltuğuna geçtim aceleci tavırlarla. Şaşkınlık dolu gözleri bende dolaştı.

"Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Efsun Hanım," derken sesinde bariz bir telaş ve korku vardı. Yüzümü inceleyip yutkundu. "Bir sorun mu var?"

Elimi uzattım. "Telefonunu kullanabilir miyim?" diye tekrarladım. Yutkunarak hızla cebine yöneldi ve çıkardığı telefonu bana uzattığı gibi alıp serice cebime attım. "Tamam," dedim. Her hareketimde şaşkınlığı artıyordu. "Şimdi sür, Fetih'in evine gidiyoruz."

"Anlayamadım?"

"Hadi acele et, Fetih'in evine gidiyoruz."

@novabook

X

İMZASIZ ANLAŞMALAR

Kafanızın içinde bir kabristan varsa katil de sizdiniz ölen de. Toprak da sizdiniz ceset de. Kefen de sizdiniz tabut da. Ve ruh o kabristanın içinde kaybolurdu, rüyalarda izlerdiniz kayboluşu.

Önümde karış karış dökülen yola gözlerimi dikmişken arada sırada görüş alanım bulanıklaşıyor ama asla ötesine gitmiyordu.

"Efsun Hanım..." Kafamın içinde bir türlü susmayan kemirgenlerin sesini bastıran yine Emir oldu. "Size yalvarırım telefonumu geri verin."

Gözlerimi yoldan alıp ona çevirdim. Yüzü sapsarı olmuştu. Ben bu saatte dışarıdaydım. Onun haberi vardı ama Fetih'in yoktu ve bu, Emir için ölüm gibiydi.

"Hayır. Fetih'i aramanı istemiyorum. Ona gidiyoruz zaten. Ben varınca arayacağım."

O an yüz ifadesini merak etsem de ona doğru dönmedim. Hava soğuk olmasına rağmen camı hafifçe araladı ve acı dolu bir sesle konuştu. "İzniniz olursa son sigaramı içebilir miyim?" diye sordu. Durumu haddinden fazla dramatize ediyordu ve bu beni çok yoruyordu.

"İnan ki Emir, Fetih'in seninle uğraşacak zamanı kalmayacak. Boşuna stres yapıyorsun," dedim ama hiçbir etkisi olmadı. Kendince son sigarasını içti, kalan yolda anılar geriye doğru yürüdü. Ben geleceğim yere vardım, onlar en başa döndüler.

"Allah belanızı versin!"

Bu cümleyi haykırdığım yere bir camın arkasından bakıyordum artık. Dar bir sokaktı. Taş duvarların kıvrımlarında uzun bir geçmiş vardı. Bu tarz konakların müze olarak kullanıldığını sanıyordum bu evi görene kadar. Kapının önünde Emir'le kıyaslayamayacağım birkaç adam varken kapıyı tutan elim sıkılaştı. Nasıl bir koruma içgüdüsüyle duruyorlardı kapı önünde? Bir siyasetçinin evi gibi korunuyordu.

Gözlerimi yumdum.

Düşünme.

Düşünürsen vazgeçersin.

Düşünme.

Emir benim ardımdan araçtan indi ve tüm dikkatleri üzerimize çektik.

"Söyle kimse girmesin, ben arıyorum," dedim. Hepsi tetikte, içeri girip haber vermek için an kolluyorlardı.

Emir eliyle durdurdu. "Bekleyin," dedi.

Hiç duraksamadan, kendime düşünme fırsatı vermeden herkesin gözü bendeyken Fetih'i aradım. Tanıyorlar mıydı beni? O düğün gününde bana kaç silah doğrultulmuştu, aralarında onlar da var mıydı? Çok yüksek bir ihtimalle vardı. Belki hepsi değil ama çoğu. Teker teker hepsine baktım. Gözlerini kaçıranlar da oldu bakmayı sürdürenler de. Bana hiçbir şey tanıdık gelmedi. Çünkü o an sadece silahlarına odaklanmıştım, yüzlerine değil.

Telefonum ikinci çalışta açıldığında nefesimi tuttum. Gergin, altında endişenin saklandığı bir ses, "Efsun," diye yanıtladı.

"Zeliha yanında mı?" diye sordum beklemeden.

"Hayır, bir şey mi oldu?"

Ben Fetih'i arıyorsam, özellikle bu saatte, başım dertteydi. Bu hep böyle olmuştu. "Kapıdayım," dedim hiç uzatmadan. "Zeliha'ya belli etmeden çıkar mısın kapıya?"

"Kapıda mısın? Af buyur?" derken omuzlarım düştü.

"Buyurayım," derken kocaman işlemeli kapıya baktım. "Kapının önündeyim. Emir dışında," gözüm etrafta dolaştı, "dört beş kişi daha var. Gelmeni bekliyorum."

Sonrası yoktu. Telefon yüzüme kapandı. Geliyordu.

Düşünme. Düşünürsen vazgeçersin. Düşünme.

Ellerimi ceplerime koydum ısınmayacağını bile bile. Dakika dolmadı, kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Bu kadar kuvvetli bir ses günler sonra ilk kez beni korkutmadı ve Fetih'le göz göze geldik.

Bırakma.

Bırakmamıştı. Kurtulamamıştım. Rüyada kollarından çıkamadığım adamın şimdi kapısındaydım. Bıraksaydı o rüyadan gönlüm biraz daha ferah uyanır mıydım?

Benim isteğimle geldi ama yine de varlığım onu bozguna uğrattı. Baştan ayağa süzdü beni. Dudakları aralandı ama tepki veremedi.

Hemen yanı başımda olan Emir'e yükseldi. "Senin ecelin olayım diye mi bu çaban?"

Tereddütsüz üstüne yürüdüğünde, "Hayır hayır," diye engel oldum ona. Çok az bir mesafe kala ikisinin arasına girmeyi başardım. "Ben aratmadım." Elim cebime gitti ve cebimden çıkardığım telefonu dönmeden Emir'e uzattım. "Telefonunu aldım seni aramaması için. Onun arabasıyla geldik. Ben engel oldum, yol boyunca rica etti ama ben izin vermedim."

"Efsun benim önüme öyle bir sebep koy ki..." dedi ve bu olayda yine en az suça sahip olan adamı sıkıştırdı. "Ben bu herifi öldürmeyeyim."

O ana kadar uluorta bir yerde bir şey söylemek gibi bir amacım yoktu ama Emir'in bir kez daha sorumlu olmadığı bir öfkeden zarar görmesini istemedim.

"Bana olan teklifin hâlâ geçerli mi?" sorusu dudaklarımdan döküldükten sonra kaçıp gitmek, yok olmak istedim ama tek yapabildiğim Fetih'in tepkisini izlemekti.

Saniyeler önce öfkeden ip gibi gerilmiş dudakları ve kirpikleri titredi. Ben bunu söylerken sağ kalabilmiştim ama o bu sorumla dik kalamadı. Tüm hisler aynı anda can buldu yüzünde. Saniyelere onlarca yıl sığdırdı. Korktu, şaşırdı, rahatladı, gülümseyecek sandım, kızacak sandım, aklını kaçıracak sandım, aklı başına geldi sandım. Bana bu teklifle gelirken olurunu hiç düşünmemişti. Bir eli arkama doğru uzandı ve, "Anahtarı ver," dedi.

Benim bunu uluorta söylemiş olmam onun uluorta konuşacağı anlamına elbette gelmiyordu. Anahtar ona ulaştığında adımlarımı hızla arabaya çevirdim. Onun da ilk ve tek hedefi bu olur sandım ama Emir'i ensesinden yakaladı.

"Şükür namazı kıl tamam mı?"



Karanlık; şehrin sokaklarının işgalini tamamlamış bir asker gibi dolaşıyorken insanlar evlerinin perdelerini sonuna kadar çekmişti.

Geldiğimiz mekânın en ücra köşesine geçmiş, birbirimize bakıyorduk. Nasıl girecektim söze? Ne diyecektim? Nasıl toparlayacaktım cümlelerimi?

"Kargalar hiç mi unutmaz yapılan iyiliği?"

"Ne?"

Bu gece böyle bir masada belki de sorulacak son soruydu bu. Kafamın içindeki gökyüzüne bakmak en doğru tercih gelmişti belki de. Çünkü gökyüzü daima iyi hissettirirdi ama son yaşananlardan sonra belli ki gökyüzümde kargalar uçuyordu. Dilimden dökülenler zihnimin aynasından ibàretti.

"Kargalar demiştin ya... Hani... Hafızaları kuvvetli..."

"Hiç unutmazlar Efsun," diye böldü beni. Kafamın içindeki gökyüzünde kanat çırpan hayvanları gördü. "Dışarıdan bakıldığında çok çirkin gelirler insanlara, seslerine tahammül edilmez. Güzel gözükmezler ama..."

"Hayır, aksine çok asil hayvanlar."

"Sana göre," dedi. Aklıma birkaç an geldi. Benim de ona kendini çirkin hissettirdiğim birkaç an. "Ama vefalılardır. Hiçbir şey dışarıdan gözüktüğü gibi değildir. İyiliğinin dokunduğu bir kargadan kötülük beklenmez. Bazen korkutucu gelir, öyle gözükür ama işin aslı muhakkak farklıdır Efsun. Tamam mı? Anlıyorsun değil mi? Korkutucu gözüktüğü an bile mutlaka niyeti farklıdır."

Başımı salladım. Ne demek istediğini anlıyordum. Hem de çok iyi anlıyordum.

"Ben çok düşündüm," dedim. Konuşmayacağını, söz hakkını tamamen bana verdiğini anlamıştım. "Günlerdir düşünüyorum, uyumuyorum düşünüyorum. Yemiyorum düşünüyorum. Çalışmıyorum düşünüyorum. Düşündüğüm için uyuyamıyorum, yiyemiyorum, çalışamıyorum ve zarar veriyorum."

Aynı masada oturduğum bir adam var; ona, sessizken ne düşündüğünü tahmin edemeyeceğim kadar uzağım. Aynı masada oturmak için bile çok erken belki ama kanatlarını benim için açtığını görebiliyorum. Beni bir kafese davet ediyor. Korkutucu gözüküyor. Tıpkı söylediği gibi. Bana zarar verecek gibi duruyor. Tıpkı söylediği gibi. Ama niyeti farklı. Aynı masada oturduğum bir adam var; ona, niyetini bileceğim kadar yakınım.

"Sadece kendime değil, her şeye, herkese... Fetih ben çok düşündüm. Bu böyle giderse bir gün ya delireceğim ya da," gözlerimi yumabildim, "öleceğim. Kafayı yemek üzereyim, kendi gölgemden işkilleniyorum. Bir kediyi beslerken arkamdan aniden gelen bir başka kediden

korkuyorum. Telefonumu vermek için gelen senden, o an savunmasız halde bana muhtaç olan hastadan. Her şeyden, herkesten. Düzelir diye bekliyorum, beş günü geçtik ama bu karmaşa her geçen gün artıyor. Eksilmiyor, yerinde saymıyor. Artıyor, ben altında kaldım. Yapamadım, baş edemedim. Olmadı, gücüm yetmedi."

İtiraflar birer birer döküldü dudağımdan. Kayıp vereceğim ne kalmıştı ki?

"Her ihtimal boğuyor beni. Ölmek değil belki ama öldürülmek. Bu ülkede insanı öldürmekten daha kolay bir şey varsa o da bir kadını öldürmek. Benim annem ve babam, beni bir katilin zulmüne kurban gideyim diye büyütmedi!"

"Ef..."

"Fetih bölme," dedim anında. Bana destek olsun, yanımda olsun diye anlatmıyordum bunları. Avutulmak istemiyordum. Gerçek buydu. O soyadı taşıyan insanlar için büyük bir gurur olacaktı benim ölmem.

"Benim annem ve babam kızlarını bir takım elbiseyi pişmanlık için yeterli görecek, kangren olmuş bir adaletin insafına bırakmak için büyütmedi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Suna annemin bana verdirdiği sözler vardı. Anne ve babamın gidişi çok erken olsa da beni izliyorlardı, biliyordum. Yaşayan anne ve babalar kadar ölenlerin de hakkı vardı bunlara.

"Ben çok düşündüm," diye tekrar ettim. Sanki bu en çok kendim içindi. Çok düşündüm, en doğru karar bu, demek ister gibi. Düşündüm ama başka çıkış bulamadım. Kilit cümleyi kurmadan önce gözlerim tekrar kapandı, nefesimi tuttum. "Fetih, benim medeni halim canımdan kıymetli değil."

Bana bakıyordu. Sanki beni o mahvetmiş gibi.

"Nisan ayının sonunda Zeliha'nın sınavı var," dedim düşündüğüm, kafamda kırık dökük de olsa kurduğum planı ona anlatırken. "Sonrası tercih dönemi. Aralığa girmek üzereyiz, mayıs ortasında dediğim bu süreç bitecek. Yaklaşık beş buçuk aylık bir süre."

Bu süre büyüdü gözümde tekrardan. Beş buçuk ay. Yüz altmış beş gün. Fetih'e baktım. Beş buçuk ay, asır gibi geldi o an. Hiç tanımadığım biriyle, hiç tanımadığım bir aileyle, hiç bilmediğim bir şehirde, hiç olmayacak bir soyadıyla. Beş buçuk ay. Acıyla kasıldı bütün vücudum,

yüzüm bu ağrının emarelerini gizlemek için her şeyini kullandı. Her şeye rağmen devam ettim. Çünkü duygularımın değil aklımın söz hakkı vardı.

"Bu sürenin sonuna kadar her şeyin hallolacağının sözünü veriyor musun bana Fetih?" Bana bir güvence vermesi gerekiyordu. Beş buçuk ay diyorsak bu bir gün bile artmamalıydı.

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek, kabullenemeyeceksin, zoruna gidecek biliyorum," dedi. "Sana karşı bu kadar cesur hareket etmelerinin tek sebebi Karadere soyadının arkanda olmadığını sanmaları."

"Karadere soyadı arkamda değil zaten, buna ihtiyacım da yok."

"Biliyorum Efsun, yok."

"Yok. Şimdi burada bazı şeyleri kabul etmiş olabilirim ama bunun sebe..."

"Biliyorum Efsun," dedi çırpınmama izin vermeden. "Yemin ederim biliyorum. Bir an bile aksini düşünmedim ama sanılan bu. Kan dökmeme izin vermedin, yapacağım her şeyin önüne geçtin. Sana karşı olan tüm korumacılığımı geçici sandılar, beş paralık oldu yaptıklarım. O soyadı ise gereken, kullanacağız. Kısa bir zaman da olsa kullanacağız. Sonra çıkıp gideceğiz, Zeliha da gelecek."

"Sınav sonuçlarının açıklandığı gün dava açacağız," dedim hemen. Bir gün bile sonrası değildi. "Bir yılımız dolmadığı için anlaşmalı boşanamayız ama..."

"Kusurlu taraf ben olacağım, çekişmeli bir dava olacak. İnsanlar uzun bir süre boşandığımızı bilmeyecek. Sonrasında da senin hayatın için elimden ne geliyorsa yapacağım. Her türlü yardım..."

"Benim sadece sizden kurtulmaya ihtiyacım var. Bugün bu masaya seninle oturduğuma pişman etmemene ihtiyacım var."

Allah'ım lütfen, lütfen pişman etme beni. Pişman olmam demek ölmeyi bile yaşayacağım hayattan üstün tutmam demek. Lütfen beni o duruma getirme, lütfen o beş buçuk ay beş gün gibi geçip gitsin.

"Sana yemin ederim," dedi güven dolu bir sesle. "Tek bir gün bile pişmanlık olmayacak içinde. Hiçbir zaman. Ne ben sebep olacağım buna ne de başkasının sebep olmasına izin vereceğim. En doğru kararı verdin, bekletmek yıpratıyordu." Gözlerinde tamamını bana ait kılmak istediği bir güven vardı. Ama benim en aç olduğum şey o olsa da alerjim varmış gibi onu alamıyordum.

"Tek bir cümle yetti araya giren herkesin seve seve geri çekilmesine. Devamı gelmeyen bir cümleyle mevzuya girmeye çalışan herkes elini ayağını çekti. Köşelerine çekildiler, sessizce bekliyorlar. Ne kadar gerçek diye bekliyorlar."

Başkasının diline pelesenk olmuş geleceğimi, başkalarından almış kendi dudaklarımın arasına iliştirmiştim. Yanıma da Fetih'i alarak. Bükemediğim eli öpemiyorsam razı da gelmeyecektim. Tek bir hamle yapar bükülmeyen eli kendi elime dönüştürürdüm. Akıllı bir kadındım ve bunu kullanmam tam da şu an gerekiyordu.

Bir süre sessizce kafamızın içindeki gürültülerle baş başa kaldık. Önümde kader defterim vardı ve bir kalem anlaşmanın satırlarını yazıyordu bu gece. Kalemin içindeki mürekkep geleceğe aitti. Ve mürekkebin her yazdığı harf sayfalarca altını etkiliyordu. Beş buçuk ay kadar ilerisine renk vermiyordu. Rengi yoktu. Yakıyordu. Her sayfayı yakıyordu. Kendi ellerimle kendi önümü yakıyordum.

Karşımda bir adam, o adamla nasıl bir yola gireceğimi bilmiyordum ama bildiğim tek şey bir yola giriyorduk. Fetih'le yoldaş değildik ama yolu beraber yürüyorduk. Farklı kaldırımlarda mı olacaktık bilmiyordum ama ayağımızı bastığımız asfalt aynı olacaktı.

En azından beş buçuk ay.

Ne kadar zamanı öldürdük bu halde bilmiyorum ama titrek sesle de olsa ben başladım tekrar konuşmaya. Çünkü bütün ipleri, bütün cümleleri bana vermişti farkındaydım. Başlangıcı benim yapmamı istiyor, yolu benim açmamı bekliyordu. "Madem her şey bu gece bu masada konuşulacak birbirimize karşı dürüst olacağız. Beni rahatlatmak için herhangi bir yalan söyleme," derken ne desem onaylayacak bir kıvamda başını salladı.

İlk aklıma gelen şeyle başladım. "Ailen beni kabul etmeyecek."

Başını iki yana salladığında yüzüm düştü. Daha biraz önce dürüstlükten bahsetmemiş miydik?

"Ailem seni kabul edecek ama sevmeyecek. Çok uzun bir süre istemeyecek."

Tam benim sitem cümlelerim ağzımdan çıkacakken onun çok daha başka bir itirafı doldurdu kulağımı. Bu cümle başka bir zaman diliminde canımı yakardı çünkü ben eşimin ailesini ailem gibi benimsemeye hazırdım.

"Ailenin beni sevmemesi büyük gurur," dedim. "Ama kabul edeceklerini hiç sanmıyorum. Ben o eve bir kere girdim, çıkarken beddua ediyordum."

Masadaki bardağın kulpunda ince uzun parmakları dolanırken, "Benim karımı," derken için için titredim. Onun karısı değildim. Efsun'dum. Sadece Efsun. Artık sonuna soyadını bile ekleyemediğim Efsun. "Kabul etmek zorundalar. Beni karşılarına almazlar, beni kaybetmeyi göze almazlar. Şu an öyle bir noktadayız ki beni karşılarına alamazlar."

Zeliha'yı kendi elleriyle yakmışlardı ama... Kalbim acıdı sanki bu gerçekle. Zeliha nasıl dayanıyordu? Kapı gibi ortadaydı bu durum. Zeliha nasıl kaldırıyordu böylesine bir ayrımı? Bir tarafta beni bile sırf kendisi için kabul edeceklerini söyleyen bir Fetih vardı, diğer taraftan göz göre göre harcanan bir Zeliha.

"Peki şüphelenmeyecekler mi? Yani böyle aniden, düşünülmeyecek şey değil bu Fetih. İlişkimiz ne ara başladı ne ara evlenecek kıvama geldi? Tahmin ederler."

"İnanmayacaklar zaten," dedi rahatça. "Altında bir şeyler arayacaklar, gerçek olmadığını düşünecekler. Bir şeyleri açığa çıkarmak için ellerinden geleni yapacaklar. Özellikle annem. Burada iş bize düşüyor," deyip o da benim gibi masaya yaklaştı biraz. "Efsun bu evlilik gerçek olacak."

Gözlerim tek bir cümleyle karardı. Tutuldum, tek yapabildiğim masadan uzaklaşmak oldu. "An... Anlamadım?"

"Bunun bir anlaşma olduğunu sadece aynı odaya girdiğimizde biz bileceğiz. Biz bile kendimizi buna inandıracağız. O odanın kapısını kapatana kadar beş ayı, bu masada konuşulanları unutacağız. Herkes, aklına gelip gelebilecek herkes gerçek sanacak. Olay bir kere duyulursa, tek bir kişi ipin ucunu yakalarsa kontrol edemem. Düşman içimizde. Onların ne gazabı biter ne de çeneleri susar. O eve onların gelini olarak gireceksin. Zeliha bile bilmeyecek."

Zeliha... En çok onun bilmemesi gerekiyordu.

"Zeliha'ya bu yükü veremeyiz zaten," dedim anında. "Öğrenirse her şeyi kendi üstüne yıkar, toparlayamayız onu." O evde mutlu bir Efsun görmeyecekti. Bazen Fetih'le tartışacaktım, bazen çıkıp kendi hayatıma dönemediğim için hırçınlaşacaktım ama her şeyi geçtim ailesiyle olmak bile baştan aşağı bana sancı verecekti. Zeliha her mutsuzluğuma benim

yüzünden der, kendini çıkmaza sokardı. Benimle aynı şeyleri düşündü, bakışları daldı. Ben yeniden konuşana kadar düşünüp durdu bunları.

"Ne olursa olsun," dedim canavarlar için. "Kim olursa olsun ailene karşı daima beni savunacaksın."

Sevmemek ve sevilmemenin çok ötesinde bir hayatın içine düşecektim. Fetih de benim yanımda olmazsa kafayı yerdim. Belki de tek cümlesiyle üzerime gelecek her saldırıyı durdurabilirdi. Aptal değildim. Böyle bir durum varken bunu elbette kullanacaktım. Burada önemli olan benim canımın yakılmaması, bu beş ayı en az hasarla atlatacak olmamdı. Onların oğullarıyla yaşayacakları sorunlar beni ilgilendirmiyordu. Öyle ki zaten ne Fetih'in ne de Zeliha'nın onlara iyi davranmasına tahammül edebilirdim. Bu belki bencilceydi ama onlar mutlu bir aile değillerdi. Olamazlardı da.

"Eğer ki seni arkamda değil de karşımda görürsem Fetih..."

"Ne arkanda ne karşında. Yanında olacağım. Daima." Bunu sanki daha önce düşünmüştü, ben açmasam konuyu o açacak kadar önceden hazırlanmış bir cümle gibi geldi bana. "Sen de o evde Karaderelerin gelini gibi davranacaksın. Bunu da sonuna kadar kullanacaksın. Buna sen inanmazsan kimseyi inandıramazsın. Efsun Karadere."

"Efsun Zorlu," diye müdahale ettim. "Efsun Zorlu," diye tekrar ettim. Asla bir Karadere olmayacaktım. Hiçbir zaman, o soyadını adımın yanına yakıştırmayacaktım. Hiçbir zaman bu şanlı ama saçmalıktan ibaret olan ailelerine gelin de olmayacaktım. O ailenin gelini gibi de davranmayacaktım.

Var olan bir düzen vardı, farkındaydım. Asla derdim bir devrim, ihtilal değildi ama var olan düzeni altüst etmeyecek olmam o düzene sonradan eklenen bir yama olacağım anlamına gelmiyordu. Fetih bu düzenin büyük bir parçasıydı ama umurumda bile değildi. Kendi kurdukları devran da günün birinde yok olup gidecekti. Kim kalmıştı da onlar kalacaktı? Kendi evlatlarına bile vicdanları körelmişken kimbilir başkalarına nasıllardı...

"Sen olayın içine düşünce bunu seve seve yapacaksın, zıtlaşmayacağım seninle. Bunu kendin fark et." Anlayışla başını salladı, olacakları kendi kendine düşünürken.

Ben beş gündür asla işin bu boyutunu düşünmemiştim. Evet kabul ettiğim ihtimali düşünmüştüm ama hiç kabul ettikten sonraki bu denli ince ayrıntıları düşünmemiştim. Zaten kabul etme ihtimalinde takılı

kalıyordum, öteye gidemiyordum ama Fetih öyle bir ölçüp tartmıştı ki her şeyi şu an her şeye verecek bir cevabı, her ihtimale söyleyecek cümleleri vardı.

Onun bunu uzatmayan tavrına karşılık ben de üstelemedim. İkimizin de yaşayarak göreceği bariz şeyler vardı, akışına bırakmak en mantıklısıydı. Alnıma parmak uçlarımla ufak ufak masajlar yaparken gözlerimi camın ardından ışıklandırması gayet gösterişli olan caddeye indirdim. Bir süre konuşmadık. Kafamda ölçüp tarttım, ne söylemem gerektiğini düşündüm ve bam! Aklıma geldiği gibi ani bir çıkışla dile getirmem bir oldu. Sanki söylemesem birkaç saniye sonra unutacak gibi...

"Temas kesinlikle yok!"

Onun da dağılmış bakışları beni buldu anında. Hatta biraz yüksek sesle, heyecanla ve telaşla bile söylemiş olabilirdim.

"Af buyur?" demeyi tercih etti gayet açık bir şey söylememe rağmen.

"Anlaşılmayacak bir şey söylemedim. Bir gün bir şekilde sınırını aşarsan ben haklarımı biliyorum Fetih. Resmiyette evli olmamız hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hiçbir hakkı benden almı..."

"Oradan gerçekten orospu çocuğu gibi mi duruyorum?" Dehşetle kuruldu bu cümle. Elimdeki bir bıçağı etine batırmış oyuyordum sanki.

"Öyle bir şey söylemedim."

"Soruma cevap ver." Geldiğimizden beri ilk kez gerildiğini hissettim. "Lafı başka yere çekme soruma cevap ver. Öyle bir şüphen mi var? Öyle bir korku mu yarattım gözünde?"

Kendimi istemsizce, anlamsız bir koruma isteğiyle geriye doğru çektim. "Ben öyle bir şey söylemedim," diye kuracağım cümleyi değiştirmedim. Ona haksızlık edemezdim, tek bir davranışı bile rahatsız etmemişti beni. Bir kadın olarak tüm hakkımla ona bu cümleyi kuruyordum. Yabancı bir erkekti, güvenemezdim kimseye. Sevgilim değildi, arkadaşım bile değildi. Bir evi onunla paylaşmamıştım, bir odayı onunla paylaşacaktım. Senelerdir yalnız yaşıyordum, şimdi küçücük bir yerde bir yabancıyla olacaktım.

"İma ettiğin şey ona çıkıyor. Anasını satayım böyle konuşup konuşup *ben böyle söylemedim* diye sıyrılamazsın. Bir şey varsa açık açık söyle."

Eski konuşmalarımızın üzerinden de bana aklınca laf çarparken kaç kez konuşacak gibi yükseldim ama ağzım sadece açıldığıyla kaldı. Cümleleri toparlayamadım bir türlü.

"Uzatıyorsun," diyebildim sonunda. "Tamam deyip geçebilecekken uzatıp geriyorsun masayı. Fetih sana olduğu gibi gözüm kapalı, bu şartı önüne koyamayacak kadar güvenmemi bekleme. Tamam mı? Tanımadığım bir adamla aynı odayı paylaşacağım, şu an karşımda kim olursa olsun aynı şeyi isteyecektim. Sen ya da bir başkası... Senin karakterini düşünerek kurmuyorum bu cümleyi, içimi rahatlatmak için kuruyorum. Tamam mı? Üstüme gelme, kolay değil. Sana ne kural koyuyorsam aynısı bana da geçerli merak etme. Temas yok dedim, ne senden ne benden. Senin de istediğin bir şey varsa söyle. Yanlış anlamam, kişiselleştirmem. Duygusal baksaydım olaylara evliliğe tamam demezdim."

Fetih anlamıyordu. Ben çok küçük yaşta herkesten kötülük görebileceğimi anlamıştım. İnsanın çeşidi yoktu benim gözümde. Güvendiğim bir de tanımadığım vardı. Fetih'i tanımıyordum. Henüz güvenecek kadar tanımıyordum.

Bir süre ses çıkmadı. Cevabı o verecekti. Ben bu konu için diyeceğimi demiştim. Kahvesinden koca bir yudum alıp bardağı hafifçe çarparak bıraktı ama görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Aynı oda içinde olduğumuz sürece," derken bastıra bastıra, kazıya kazıya söyledi her kelimesini, "ne tenin tenime ne de tenim tenine. Sen istemediğin sürece aramızdaki mesafe üç adımın aşağısına inmez. Aklın kalmasın. Ağzım bozuk kabul, bazen öfkemi de kontrol edemiyorum ama kanım bozuk değil."

Kırılmıştı.

Onarmaya ya da kendimi daha çok anlatmaya çalışmadım. Ona söyleyemeyeceğim çok şey vardı. Masa altında tırnaklarımı etime saplatacak, bacaklarımı birbirine sürtecek şeyler vardı. Onun bilmediği ve bu söylediklerimi anlayamayacağı şeyler vardı.

Öylece baktığım caddeden gözümü Fetih'e çevirdiğimde, onun yüzünde anlaşılırsa paragraflar yazılabilecek anlaşılmazsa tek bir noktalama bile konulamayacak bir ifade vardı. Ben anlamayan taraf olmuştum. Kısa bir an boğazımdaki elime baktı sonra da ağır ağır yutkunup gözlerini kaçırdı.

"Bu konuda da anlaştık," dedim. Kafamın içinde beynimin kopyaladığı rüyanın sahneleri yüzünden bir Fetih'e bir ellerime bakıyordum. Fetih ona baktığım saliselik anlardan birini yakaladı ve gözlerimizi birleştirdi. Dilediği özrün nedeni benim ölüşüm müydü?

"Düğün iki hafta içerisinde olacak. Hatta hazırlıklar biterse daha da kısa zamanda olabilir."

Bu kadar çabuk muydu? Hafta dediğimiz neydi ki? Göz açıp kapayıncaya kadar biterdi. Çok erkendi, çok aceleydi. "Çok," diyebildim kısık bir sesle. Omuzlarım çöktü, kalakaldım öylece. Ben ne yapacaktım bu kadar kısa sürede? Nefes alsam hemen bitecek kadar kısa geliyordu kulağıma. "Çok acele etmiyor muyuz?"

Kaşları havalandı. "Efsun," dedi biraz zalimce ama bu masanın en sahici cümlesini kurdu. Cümlesi de aynı sesi gibiydi. "Aşk evliliği yapmıyoruz."

Hayatımda tozpembe tüylü kalemimle yazdığım tek hayalim buydu. Sadece bu konuda duygularıma bu kadar izin vermiştim. Çünkü evlilik tamamen benim kararımdı. Bunu hissetmeden evlenmezdim. Öyle biriyle evlenirim sanıyordum ki tek bir kişi koca bir aileye bedel olurdu ve onun ailesi de hayatıma hediye gibi gelirdi. Tozpembe tüylü kalemimin ucu kırıldı. Bir günah vardı. Bu da kefareti olmalıydı.

"Haklısın," dedim öylece. "Düğüne lüzum yok o halde. Zaman kaybı olmasın. Dümdüz bir nikâh, ilk alınabilen tarihte."

"Olaydan çok uzaklaşıyorsun Efsun, tüm Urfa'nın kulağına gidecek bu düğün. Amacımız tam olarak bu. Sağır sultan, demiştim hatırlarsan. Gizli saklı bir iş yapmıyoruz, aksine herkesin gözüne sokacağız."

Tüm bu olanların arasında çok saf bir soru geldi aklıma. Gelinlik mi giyecektim? Babam geldi aklıma. Kızıyor muydu? Kızmasındı. Yemin ederim çok direnmiştim. Bunu kabul etmemek için, böyle bir hayata düşmemek için çok direnmiştim.

"Hem sadece benim sülalem gelse, toplanacak insan sayısı bile yeterince fazla."

Ne kadar fazlaydı mesela? Yüz kişiyse tamam. İki yüzün de bir oluru vardı. Ama üç yüzden fazlası kurtarmazdı. Ben ne yapacaktım tek başıma o kadar insan arasında?

"Peki senin," derken gözüm ona kaydı. "Yani seninkiler? Onlara nasıl sö..."

Kurduğu kelimeler aniden bir taş olup masanın üstünden bana doğru sekti. "Benimkiler yok," diye böldüm onu. "Anne ve babamı kaybettim." Fetih'le ailem hakkında hiçbir şey konuşmamıştık. Sormamıştı, konusu da hiç açılmamıştı.

Gözlerindeki ifadeye diktim bakışlarımı. Ne düşünecek ne tepki verecek diye bekledim. Herkeste olduğu gibi bu soruyu sorduğu için bir mahcupluk mu yoksa bazılarında olduğu gibi bir acıma mı? Yakalamaya çalıştım ama ikisi de geçmedi gözlerinden. Bir şaşkınlık yaşamamıştı. Kısa bir an hafızamı yokladım. Zeliha'ya söylemiştim. Üstünkörü de olsa bahsetmiştim. Muhtemelen o söylemişti.

"Başın sağ olsun," dedi düz bir sesle. "Teyzen, amcan... Yani çağırmak isteye..."

"Kimse yok Fetih," dedim bu konuyu bir an önce kapatmak ister gibi. "Gördüğün kadarım. Annem de babam da tek çocuktu. Çağıracağım kimse yok. İş arkadaşlarıma haber veririm ayıp olmasın diye, o kadar. Gelirse onlar gelir. Bu durum senin ya da ailen için sorun mu?" Bu soruyu neden sordum onu bile anlamadım. Ne saçma bir soruydu bu öyle!

"Olağan şeyler ne zamandan beri sorun oluyor insanlar için?" dedi.

Hep istediğim şey mi olmuştu şimdi? Tek kalan Efsun çok kalabalık bir aileye gelin gidiyordu. Bir de kalabalığın içinde yalnızlığı tatmak için. Bir de o aileyle aynı çatı altına girip o aileyi dışarıdan izleyebilmek için. Gülümsedim, şu an ağlayamadığımdan değildi bu. Tek başıma bir yerde de olsam yine gülümserdim. İzahı olmayan şeyin mizahı nasıl oluyorsa; ilelebet var olacak eksikliğin de bir yerden sonra acısı değil kabullenişi olurdu. Hem neye bu kadar üzülüyordum ki? En baştan hataydı o pembe tüylü kalemi elime alışım. Eğer o kalemi elime almasaydım kırıldığı için üzülmezdim. Hatalıydım. Hayat daha ne yaparsa anlayacaktım bunu? Anlamayan bendim, anlatamayan hayat değildi.

"Zeliha, çok sevinecek," dedi. Bardağın içinde tek bir damla vardı. O da buydu.

Gülümsedim. Bu kez daha sıcak. "Onunla hiç ilgilenemiyordum ya işim ya da şu yaşananlar yüzünden. Hem Aydan Hanım da söyledi. İyi gelir, sınav sürecini beraber götürürüz. Kendi derdime düştüm, onu unuttum. İçten içe darılıyordur şimdi bana. Hep yanımda olur, daha çabuk toparlar. Ben de daha iyi hissederim, aklım hep onda."

Nasıl ilk kez samimi bir gülümseme varsa yüzümde aynısı belki de çok daha içlisi onun yüzünde de oldu. "Değil mi?" dedi heyecanla. "Benimle de arasını toparlar, sen toparlarsın onu." Sesinde yetim kalmışlık yoktu, yetim bıraktığı biri için onu geç bulan bir pişmanlık vardı.

Fetih'in içinde ne fırtınalar kopuyor, kafasının içinde neler dönüyordu bilmiyordum ama tamamen içinde olup biten şeyler vardı. Öfkesini fazlasıyla dışavuruyordu ama öfkeden ibaret bir adam değildi.

Zeliha'ya bakarken acı çekiyordu. Kaç kez şahit olmuştum buna. Kendini suçluyordu. Her şeyi de Zeliha'nın ona uzaklığı tetikliyordu. Canından çok sevdiği biri vardı ortada ve zamanında onunla arasına öyle mesafeler koymuştu ki o dönem aralarında olan kilometrelere rağmen bir telefonla ulaşacağı samimiyeti şimdi dizinin dibindeyken bile yakalayamıyordu.

"Beni köprü olarak mı kullanıyorsun?" Tebessümü genişledi, başparmağını altdudağının kenarına sürterken gözlerini kaçırdı. "Sen haber ver," dedim emin bir şekilde. "Sana düşüyor, sonuçta ağabeyi sensin. Senin sorumluluğun bu."

Ona yıkacağım sorumluluğun iyi hissettireceğini biliyordum ama bu kadarını tahmin etmiyordum. "Emin misin?" diye sordu saklamadığı bir heyecanla. "Eğer istersen se..."

"Senin haber vermeni istiyorum," diye bastırdım. "Böylesi daha doğru. Sen nasıl uygun görürsen o şekilde söyle."

Başını salladı hızlı hızlı. Tek güzel yerinin burası olduğunu ikimiz de bilirken yüzümüzdeki tebessüm bir süre solmadı. Hiç beklemediğine emindim. Bu hikâyedeki tek güzel şey Zeliha'ydı. Tek doğru ve tek temiz şey. Ve en güzel şey. Bu kararı duyduğunda vereceği tepkiyi görmek isterdim. Ama bildiğim bir şey varsa o da Fetih'e değil en çok bana yöneleceğiydi. Fetih'e yönelseydi ya bir kez de olsa. Onunla sevinseydi. Gözlerim Fetih'in yüzünde dolaştı. Buna ihtiyacı vardı. Yeni bir şey aklıma gelene kadar sustum. Aklıma gelen şey ilk olarak beden dilimde şekillenince parmağımı salladım ona doğru.

"Evli bir adam gibi davranacaksın," dedim bir kanunu dile getirir gibi sert bir dille. Ve o kanun anayasanın ilk üç maddesi kadar netti. "Aman efendim ben erkeğim, aman efendim ihtiyaçlarım var... Yok öyle bir dünya. Ben hayatımı bu kadar değiştirirken keyif çatamazsın. Tüm özel hayatına beş buçuk ay boyunca ara veriyorsun. Her şeyinle. Hiçbir şekilde istisna yok. Bu teklifi benim önüme koyduğuna göre hayatında kimse yok zaten. Asla Fetih," dedim. Temas *yok* kuralından sonra en net olduğum konuydu. "İhtiyaçların beni ilgilendirmiyor. Başka birinin yanından gelip o odada yatamazsın. Tamam kâğıt üzerinde bir evlilik ama

sadakat gerçek. İkimiz için de. Birbirimizin onurunu, gururunu kıracak hiçbir davranışa kalkışmayacağız."

Şaşkınlıkla beni dinliyordu. Şaşkınlıkla. Böyle bir konuya değineceğimi hiç beklemiyordu. Sadakat her şeydi ve ben onun soyadını taşıyorsam bu birbirimizi temsil edeceğimiz anlamına geliyordu. Varsa öyle bir fikri şimdiden aklından çıkarmalıydı. Benim hayatımda da aklımda da kimse yoktu, beş ay boyunca da olmayacaktı ama Fetih'in kafasının içini bilmiyordum.

"Dediğim gibi her söylediğim şey bana da geçerli. Şüphen olmasın. Bu konuda tek bir yanlışın olursa affetmem. Açık seçik bir aldatma gerekmiyor. Onurumu, gururumu kıracak en ufak bir davranışta durmam, bunu bana yapmana izin vermem. Gerekirse her şeyi orada bırakır çeker giderim. Beni rencide edecek, benim gururumu zedeleyecek bir şey yaparsan her şey kâğıt üstünde zaten, deyip görmezden gelmem. Hiçbir şeyi gözüm görmez, orada bırakırım her şeyi. Anlıyor musun beni?"

Ağzı yarım karış açıldı, tutuk bir ifadeyle bana bakıyordu. "Ben senin gözünde nasıl bir mahlukatmışım ya?"

"Fetih," dedim insanca. "Beni lütfen düzgün dinle. Her lafımı sağa sola çekiştirme. İnsan gibi söylüyorum. Bak ben hastanede nelerle karşılaşıyorum bilmiyorsun. Doğum yapan eşini, kendi çocuklarının büyüme telaşına giren eşini bile ihtiyaç bahanesiyle aldatan erkekler var. Benimle ne ilgisi var diyeceksin ama kişisel konuşmuyorum, her şey genel. Beni korkutan her şeyi dillendiriyorum. Önlem alıyorum. Senin de önlem almak istediğin bir şey varsa çekinme söyle."

"Sen kafayı yemişsin," dedi nutku tutulmuş gibi. "Sen gerçekten kafayı yemişsin," diye devam etti. Omuz silktim. Söylediklerimde hiçbir abartı yoktu.

"Kabul etmedin?"

"Evli bir adam gibi davranacağım, evli bir kadın gibi davranacaksın," dedi bastıra bastıra. "Söylemene gerek yok, bir kadının koynundan çıkıp karımın uyuduğu odaya girecek kadar haysiyetsiz değilim," dedi. Tam olarak istediğim bu kadar sıradan cevaplardı zaten. "Başka önlem almak istediğin bir konu var mı Efsun?"

"Şu an aklıma gelenler bu kadar," dedim. Eli telefona gitti ve birini aradı. "Emir," dediğinde gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım. "Meydan'daki Nihat Çamlıca'ya ulaş. Açsın yerini, alışveriş yapacağız."

Gözü bana değmeden ileriden birine el kaldırıp eliyle hesap diye işaret etti ve telefonu kapattı. "Ne alışverişi bu saatte?"

"Yüzükleri alalım," dedi ayaklanırken. "Yarın çarşıda duyulmaya başlansın gecenin bu saatinde kuyumcu açtırdığımız."



"Orada öylece takmamız doğru olmazdı."

Benim yarım saat önce seçtiğim yüzükler Fetih'in avcundaki siyah kadife kutudaydı. Evimin önüne park edilmiş arabanın içinde oturmuş, bir avuç içine sığdırılmış ama medeni halimizi değiştirecek kutuya bakıyorduk.

"Takmak için erken değil mi?" diye sordum. Olabildiğince geciktirmek istiyordum. Hastaneye parmağımda yüzükle gittiğimde alacağım tepkilerden bile çekiniyordum.

"Değil. Söz, nişan olmayacak. Tektaş da istemedin, düğün de en fazla iki hafta sonra. O halde an itibarıyla bekâr sayılmayız. Hem ancak alışırız yüzük takmaya. Senlik bir sorun olmaz da," derken yüzüklere baktı. "Ben alışamam bir süre parmağımda taşımaya."

Benlik de bir sorun olurdu. Ben de alışamazdım kolay kolay. Bir yüzüğün ağırlığından fazlaydı bir evlilik alyansı. Bu alıştırma sürecinden benim de geçmem lazımdı. Şimdiden takmamız en doğrusuydu. "Tamam," dedim sadece ve benim kutuyu açışımı izledim. Yapbozun iki parçası gibi birbirini tamamlayan iki yüzüktü. Zarif, parmağımda gördüğümde beni rahatsız etmeyecek bir görüntüsü vardı.

Takacağım yüzüğü almak için hamle yaptım ama izin vermedi. "Hayır," dedi. "Bu kadarını yapalım en azından. Bizim için de alıştırma olur."

O mu takacaktı? Ben takabilirdim.

Kalbim hızlandı, ritimleri bozuldu. Kapımın önünde bir arabadaydık. Yanımda bir adam, eli elimde, elinde bir yüzük vardı. İlk kez bu niyetle yüzük takışımdı. Bu anı hayal etmiş miydim? Hayır. Ama eğer ki etseydim hiç böyle bir sahne canlanmazdı kafamda. Yanaklarımda kan kesecikleri patladı, arabadan inip koşarak kaçmak istiyordum.

Sol elimi sıkıca tuttu, sanki kaçma isteğimin farkındaydı. İnce uzun parmağımdan yüzüğü ağır hareketlerle geçirdiğinde o an nedensizce, "Fetih," dedim. Vücudumun dengesi şaştı ve karaciğerimde ihtiyaç hali

için biriktirdiğim glikojen glikozla değişti, vücudum akıl almaz bir enerjiyle doldu. Koşmak istiyordum.

Gözleri beni bulurken *efendim* der gibi başını salladığında yanaklarımı şişirdim. "Yok bir şey," dedim. Gerçekten bir şey yoktu. Sadece ismini söylemek istemiştim.

Onunkini de ben mi takacaktım? Takmak istemiyordum. Onun da benimkini takmasına gerek yoktu. İkimizin de gözü Fetih'in yüzüğündeyken bir süre bekledik. Belki de Fetih benim bir hamle yapmamı bekledi bilmiyorum ama yapmadım. Sonra aniden hiç beklemeden çıkardı yüzüğü ve sol parmağına taktı. Titrek bir nefes aldım, elimi elinin yanına uzattım.

"Oldu galiba?"

Bir bütünün bir parçası bende diğer parçası ondaydı. Evet yüzükleri en iyi böyle anlatabilirdim. "Galiba," dedi Fetih elini geri çekmeden. "Bu yüzükler bu iş bitmeden ikimizin de parmağından çıkmıyor," derken uyarır nitelikteydi. Başımı salladım.

"Çıkmıyor," dedim onun gibi. Ama elini çeken olmadı. Bunu ben yapabilirdim. Elimi Fetih'e uzatmak yerine çekebilirdim. Ona uzatılan ele bakakaldı. Gülmekle isyan etmek arasında sıkışıp kaldı ama gülmeyi seçti.

"Ciddi misin sen?" dedi ama elimi tutmaktan da geri durmadı. Ellerimiz birleşti ve, "Hayırlı olsun o zaman," dediği yerde sinirlerim o kadar bozuldu ki ben de gülmeye başladım. El sıkıştık gecenin sonunda, iyi geceler diledik ve ilk kez yan yana güldük. Sinirdendi belki ama ben arabadan inerken, o direksiyonun başında beni izlerken gülüyorduk.

Ben Efsun Zorlu; *Zorlu* olduğum son günler olduğunu bilerek gülüyordum yaşlar gözlerime doluşurken. Bir asansör köşesinde gözlerimde yaşlarla gülmeye devam ediyordum. Ağlayışın en çaresizi gülerken olanıydı muhakkak. Tezat insanı bitirirdi. Ya gülmeli ya ağlamalı. Ya acıdan ölmeli ya ömrü uzatacak bir mutluluk yaşamalı. Ya turp gibi olmalı ya ölümcül bir hastalıkla boğuşmalı ama muhakkak tek bir şey yaşamalı.

Tezat insanı süründürürdü.

XI

BEKÂRLIĞA VEDA

18 Aralık 2006

Yeryüzünde en çaresiz insanlar kimsesizler ve kaybolmuş insanlardı. Kimsesiz olan herkes günün birinde daima kaybolurdu. Bir gece yarısı uyuduğum sanılan yorganın altından başımı nefes almak için çıkarırken üzerimde o kaybolmuş insanın çaresizliği vardı. Hislerime ad koyacak kadar büyümüştüm.

Hayır, büyütülmüştüm.

Hayır, büyümeye mecbur bırakılmıştım.

Birkaç yılı devirdiğim yetimhane yatağından çok daha rahat olan yatak bana bir hayli yabancıydı.

Kaybolmuş ve kimsesiz insanlara, bir yabancı gelip cehennemin kapısının önünü tarif etse gözlerini kırpmadan o yoldan gider, o kapıya dayanırlardı. Çünkü kaybolmuşlar bir de kimsesizse gitmek istedikleri bir yer olmazdı. Kurtulmak istedikleri hisleri olurdu.

Bundan sebepti günlerdir beni insanların istedikleri yere sürüklemeleri. Bundan sebepti sesimi çıkarmadan gitmem. Bundan sebepti her gittiğim yerde sanki gitmek istediğim asıl yer orasıymış gibi davranmam.

Ama sanırım, canım biraz acıyordu. Çok şey yaşamıştım ama istenmemeyi yaşamamıştım. Çok şey yaşamıştım.

Yorganın altında küçülttüm kendimi duymak zorunda olduğum sesleri dinlerken. Şimdiye kadar uyusaydım duymazdım. Ben suçluydum. Hemşire ablanın büyük bir özenle tarayıp ördüğü saçlarımdan dökülen bir tutam saçım tam burnumun üzerine düşüyor ve beni huylandırıyordu.

"Sakın," diye bağırdı eşine. Halbuki benimle bir cam vazoyla konuşur gibi konuşuyor, öyle dokunuyordu.

"Beni sakın tercih yapmak zorunda bırakma Levent. Beni sakın o duruma sokma."

Sesini bastırdığı, belki de sebebi benim duymamı istememesiydi, her halinden belliydi. Bağırmak istiyordu ama bağırmıyordu. İyi ki bağırmıyordu. Korkardım. Yüksek sesten ve karanlıktan. Çok korkardım. Büyümüştüm ama onlardan korkmayacak kadar değil. Ne zaman o kadar büyüyecektim?

Onun aksine o adam biraz daha yüksek sesle konuştu.

"Neden Suna?" derken küçük ellerimi yumruk yaptım. "On yıllık kocanı değil de daha hayatımıza gireli ne kadar olduğu bilinmeyen o kızı mı seçersin?"

O kızı...

Efsun'u.

Telaşlı bir ses, "Hayır," dedi. "Hayır," diye tekrar etti. Neden tekrar ediyordu? Ben zaten biliyordum beni seçmeyeceğini. "Hayır ya," diye devam ettiğinde sıkıca yumduğum gözlerimin arasında beliren çehresinde gözleri sulanmıştı. "Benim bunca yıllık eşim bu kadar zalim olamaz, hayır. Bu kadar tanıyamamış olamam seni Levent. Bu değilsin sen, ben bunca yıldır küçücük bir kız çocuğuna sırtını bu kadar kolay çevirebilecek bir adamla evli değilim. Sen bu kadar merhametsiz değilsin."

O görüntüdeki simanın gözleri iyice doldu. Ve sanırım gözyaşı aktı. Yetişebilsem silerdim gözyaşlarını. O da benimkini çok silmişti.

"Suna." Bitkin bir ses o titreyen sesin üzerine çıktı. "Yapma, ben sırtımızı dönelim, demiyorum. Yine alırız yanımıza hafta sonları. Her türlü masrafını karşılarız. Yanında oluruz. Ama dediğin şey çok büyük. Yapma Suna, evlat edinmek... Bu çok başka bir boyut. Bak her türlü ihtiyacını karşılayacağız, bütün eğitim hayatını. Ne bileyim için nasıl rahat ed..."

Hemşire abla onun cümlesini öyle bir yarıda kesti ki bu soruyu duymaktansa o adamı sabaha kadar dinlerdim.

"Yetimhaneye geri mi gönderelim?"

Hem o simadan hem de benim gözlerimden yaşlar aynı anda süzüldü. Kendimi daha çok sıktım. Oraya geri mi gidecektim? Dişlerimi birbirine geçirdim, bedenimi yatağa bastırdım. Gitmeseydim ya? Bu yatağı istemezdim, bu sıcaklığı istemezdim, güzel kıyafetler istemezdim. Yemin ederim hiçbir şey istemezdim. Sadece gitmeseydim ya?

"O kızın orada ne yaşadığını bile bile yine oraya mı gönderelim?" diye bastıra bastıra sordu. Bu kez sesini kontrol etmedi ya da ben daha fazla duydum. Çenem çok ağrıyordu. Başım çok ağrıyordu. Boğazım çok ağrıyordu.

"Küçücük," derken dudaklarının arasından bir hıçkırık döküldü, bunu daha da net duydum. Benim dudaklarım da buna özenmesin diye sıkı sıkıya dişledim. Sesimi duysunlar istemiyordum. Daha erken götürürlerdi beni oraya. "Küçücük Levent," diye devam etti. "Çok güzel, bembeyaz teni var, ya saçları? Çilleri? Çok güzel ama onlar kıymışlar biliyor musun? Ben bakmaya kıyamıyorum onlar kıymışlar Levent. Bir senedir, tam bir senedir," Durdu, nefes alamadım ama yorganı da indiremedim. Bir senedir, dedi. Bir senedir. Kaç gün ediyordu bir sene? Babam bana bunu öğretmemişti. Ben babamın öğretmediği her şeyi reddedeli çok oluyordu. Biliyordum aslında. Okulda söylemişlerdi. Ama babam öğretmemişti. Benim günlerim, sayılarım, bilgilerim ona kadardı.

Bir sene.

"Benden gizlediğin o dava dosyasını okumadım mı sanıyorsun?"

Geri mi gidecektim oraya? Yemin ederim hiçbir şey istemezdim onlardan. Yemek yememi istemezlerse yemezdim, güzel kıyafetler istemezdim, isterlerse okula bile gitmezdim. Yeter ki göndermeselerdi beni oraya. Çok şey istiyordum, biliyorum. İstenebilecek en büyük şeyi istiyordum, biliyorum.

"O pisliğin savunmasını okudum, cezasını nasıl indirmeye çalıştığını bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Kalbim de tıpkı karnım gibi sancıdı.

"Suna," diye araya girmeye çalıştı. "Buna izin vermeyeceğimi biliyorsun. Yapma, lütfen."

O ağlayış sesleri arttı, artık yaşların canımı acıttığı gözlerimi araladım yavaşça. Yorganın altında az da olsa açık olan ışığın aydınlığı vardı.

"Neydi?" diye devam etti titreyen sesiyle hemşire abla. "Vücuda organ ya da sair cisim sokulması durumunda düzenlenen nitelikli cinsel istismar suçunu reddediyorlar." Kelimeler akıp gitti, benim aklımda ise tek bir soru dönüp dolaştı.

Oraya geri mi dönecektim?

Dönmek istemiyordum. Anne babamın mezarının yanında bir mezar daha kazılsa ben orada bile yatmayı kabul ederdim. Sadece beni geri göndermeselerdi oraya. Her şeyi kabul ederdim.

"Yani o şerefsiz diyor ki ben tecavüz etmedim, benimki tacizdi o yüzden cezam hafifletilmeli."

Oraya geri mi gidecektim?

"Bu mümkün değil, böyle bir şey yaşanmayacak. Ama..."

"Hayır," diye böldü onu. "Efsun'u ölsem oraya geri göndermem duyuyor musun?" Bu cümle günlerdir sulanmayıp boyun bükmüş bir çiçeğin yapraklarını oynattı yerinden. "Öleceğimi bilsem o kızı bir daha oraya göndermem. Efsun konuşmasaydı o pislik daha kaç çocuğa yaşatacaktı biliyor musun bu travmayı? Peki yaşattığı kız? O nasıl toparlayacak orada? Bu kız orada ölür Levent."

Bu kız... Ölür müydüm? Ölecek olsam şimdiye ölmez miydim?

"Ben göndereemem onu ölüme. Melek gibi görmüyor musun? Çok küçük, çok güzel. Bu acıyla, bu psikolojiyle ölür orada. Koca bir yıl nasıl bir travma? Nasıl atlatacak? Bunları yaşadığı yerde nasıl atlatacak? Annesi yok, babası yok."

Başımı salladım. Annesi yok, babası yok. Başımı salladım. Olsaydı böyle de olmazdı. Bıkmıştım artık her yolun kapısının onlara açılmasından. Her şeyin suçlusunun onlar olmasından... Çok yorulmuştum.

"Çok güzel Levent. Çok güzel. Bana öyle bir bakıyor ki beddua etmediğim tek bir kişi bile kalmıyor. Engel olmadı kimse, biz başımızı rahat rahat yastığa koyarken ya o? Kimse fark etmedi. Ya ben de edemeseydim? Küçücük bir çocuk oyun kelimesini duyunca deli gibi korkuyor Levent. Oyun kelimesini duyunca. Kaç yaşında? Ben nasıl kıyayım? Oraya tekrar gitmesine nasıl izin vereyim? Bana güvendi."

Ağzımdan sadece benim duyabileceğim bir hıçkırık döküldü. Elimi ağzıma örttüm sıkıca. Ona güvenmiş miydim? Bilmiyordum ki. Eğer ki beni yine oraya gönderirse kızmazdım mesela. Güvenmiş oluyor muydum? Niye kızacaktım ki? Hakkım yoktu. Annem ve babam bırakmışken ben başkasına kızmazdım.

"Kimseyle konuşmazken benim elimi tuttu. Herkesten korkarken bana sarıldı. Benim elimden yemek yedi, benim dizimde uykuya daldı. Ben ona söz verdim. İyileşeceksin, dedim. Vücudundan her izi beraber sileceğiz, dedim. Orada ne yapacak tek başına? Vücudundakiler silinecek peki ya psikolojisi? Ben bırakmam kızımı."

Kızımı...

Anne biri bana kızım, diyor.

Anne biri beni dizinde yatırıyor.

Anne biri bana yemek yedirdi.

Baba biri bana zarar verdi.

Görmedin mi?

Niye hâlâ yoksunuz?

Çok zalimsiniz. Gitmenize değil, giderken beni yanınıza almamanıza çok kızgınım. Çok zalimsiniz.

"Ben bırakmam. Sen beni bırak. Olmak zorunda değilsin, baba olmak zorunda değilsin. Bu yükü kaldırmak zorunda değilsin ama ben... Benim başka yolum yok. Hani ben üzülmeyeyim diye diyordun ya her şeyin hayırlısı buymuş, diye. Haklıymışsın. Demek ki benim doğurmadan anne olmam gerekiyormuş Levent. Ben bırakmıyorum Efsun'u, sen beni bıraksan da bırakmıyorum kızımı."

Odaklandığım alyansta, gözümün önünde seneler öncesi belirirken beni o saniyelerden koparan, fırından gelen ses oldu. Fırının kapağını açıp içindeki böreği çıkardım.

On iki yaşımdaydım. Benim için çok sevdiği adamı bırakmayı göze almıştı. Her ne kadar Levent amca onu bırakmak yerine beni kabul etse de bu ihtimali kafasında aşıp beni tercih etmişti. Fedakârlık yapmayı Suna annemden öğrenmiştim. On dört yaşımdaydım Levent amca ani bir trafik kazasında öldüğünde. Suna annem her zaman, "Eğer ki sen olmasaydın ben ondan sonra yaşayamazdım," derdi. Ben de hep şunu düşünürdüm; ya Levent amca beni kabul etmeseydi de ayrılsalardı, bu ölüm onlar ayrıyken olsaydı nasıl kaldırırdım bu yükü diye.

Bana hiçbir zaman babalık yapmamıştı. Bunu asla istemezdim de zaten. Ama çok güzel amcalık yapmıştı. Suna anneme, abla değil de hiç planlamadan anne dediğim o an nasıl kendimi kötü hissettiğimi hatırlıyordum. Anneme ihanet etmişim gibi... Babam için aynı şeyi yaşamadığım için minnettardım Levent amcaya. Bana o iki senede çok güzel bir amca olmuştu. Ani gidişiyle düştüğüm boşluğu da hatırlıyordum.

Fedakârlık. Benim için seneler önce yapılan fedakârlık. Şimdi her ne kadar kendim için gibi gözükse de işin kökünün Zeliha'ya dayandığı fedakârlık. Bunu beni ayağa kaldıran o kadına da ayağa kalkan o küçük kıza da borçluydum. Yine olsa yine gider miydim o düğüne? Giderdim. Bu demekti ki içinde olduğum hayat, dayanamayacağım kadar kötü değildi.

Fırından aldığım hazır böreği tezgâhın üzerine koyduğum an sonunda beklediğim kapı çaldı. Kalbim o an heyecanla kasıldı. Her şey asıl şimdi başlıyor gibiydi. Yüzüğü takmamızın üzerinden bir gün geçmişti. Fetih dün gece ailesine haber vermişti. Ayrıntılarını sormamıştım. Sa-

dece Zeliha'nın tepkisini merak ediyordum. O da cevap vermek yerine direkt Zeliha'ya vermişti telefonu. Sevineceğini biliyordum evet ama tepkisinin benimle aynı olması tatlı bir tesadüftü. Gülerken ağlayacak kadar coşkuyla karşılamıştı.

Kapıyı beklemeden açarken ilk karşılaştığım yüz Fetih'in yüzü oldu. Muhtemelen Zeliha'yla konuştuklarından ikisinin de yüzünde bir gülümseme hâkimken Zeliha bana yaklaştı ve elimi tuttu. Yüzüğün olduğu elimi.

"Siz ciddisiniz..."

"Kızım sen bana inanmıyor musun?"

Yüzüğümün üzerinde dolandı parmak uçları. "Efsun abla," dedi titrek bir sesle.

"Artık yenge," demeye kalktı Fetih ama hemen rest çektim.

"Sonsuza kadar abla."

Karşılık verir, zıtlaşır sandım ama öyle olmadı. Havalanmış kaşlarıyla bir bana bir kardeşine baktı ve yüzünde gizlemediği gülümsemeyi gördüm. Zeliha dolu gözleriyle kollarını boynuma sardı. "Bana neden söylemedin hiçbir şey?" dedi. Bu soruya vereceğim, tatmin edecek bir cevap yoktu elimde. Gözüm Fetih'e kayarken beni bu yükten kurtarıp araya girdi.

"Yeter bu kadar," derken bir anda Zeliha'nın kollarından çekildim. "Artık tek değilsin, sırayla bu işler." Kolları bana sarıldı, kıpırdayamadım. Ne ittim ne de karşılık verdim. Geri çekilmesi uzun sürseydi itebilirdim.

"Fetih Karadere cimriliği bu," dedi Zeliha bu halimize hayran hayran bakarken. "Bazı şeyleri hiç ama hiç paylaşmaz. Allah sabır versin."

"Yaaa," dedim sahte bir şaşkınlıkla. Fetih'e dönerken yavaşça yakasını düzelttim. "Öyle mi?" diye sorduğumda yüzüne bakmıyordum. Yakasıyla ilgileniyordum.

"Öyle diyorlar."

Biz iki kötü oyuncunun doğaçlaması bitince gülüştük. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken yanağıma dokundurdu dudaklarını ama tamamen uzaklaşmadı. Bu temasıyla omzundaki elim de gözlerim de kapandı.

Tamam Efsun. Basit bir temas. Çok basit bir temas.

"Zeliha'yı mutfağa gönderip..." diye varla yok arasında bir sesle fısıldadı. Yüzü saçlarımın arasında kalmıştı. Arkadan oldukça romantik bir

görüntü oluşturduğumuzu biliyordum. İşin aslı öyle olmasa da... "Şu sırtıma bir el atsana."

Geri çekildim ve Zeliha'ya mutfağı işaret ettim. "Tezgâhın üstünde börek var, onu da kesip tabaklara koyar mısın? Ben ağabeyine bir şey gösterene kadar."

Gözlerini iri iri açtı. "Yani bizi baş başa bırak, diyorsun?" Bir çocuk gibi, anne babasının samimiyetini sorgulayan çok küçük bir çocuk gibiydi hali.

"Evet," dedi.

"Hayır," dedim.

"Tamam..." diye son noktayı Zeliha koydu. Tatlı tatlı gülümsüyor, ellerimize bakıyordu. Sanki kafasında bizi çoktan yakıştırmış gibi bu görüntüyü yadırgamıyordu. Hayali gerçek olmuş gibi davranıyordu. "Ben mutfağa geçip sizi bekliyorum."

Önce o yanımızdan ayrıldı sonra biz benim kaldığım odaya geçtik. Kapıyı kapattığım gibi üzerindeki lacivert gömleği çıkarmaya başladı. Sırtına bakıyordum sakince ama karşılaştığım görüntüyle ağzımdan tiz bir ses çıktı. "Ne yaptın sen oraya?" derken dehşetle, telaşla ona doğru adımladım. Ellerini tamamen sırtından çekti. "Dün biraz kendim uğraştım," dedi marifetmiş gibi.

"Aferin sana," diye kızmaktan alıkoyamadım kendimi. "Ben sana yapamayacağın yerde, kendin dokunma demedim mi? Anlaşmadık mı? Fetih..." Ne diyeceğimi bilemedim ve kanlanmış bezleri yavaş yavaş aldım. "Ya sabır!"

Benim yaptığım pansumanı çıkarmış kendi bir şeyler yapmaya çalışmıştı ama sadece çalışmıştı. Asla sabitleyemediği bantlar, yaranın bir kısmı açık kalacak şekilde kapatılan *spanch*lar... "Geç otur şuraya," derken yatağımı işaret ettim.

"Atar gider yapma, atar gider yapma," diye söylenerek yatağıma ilerlediğinde ben de dolabımı açtım. Ben o gelince pansuman yapacağım diye gerekli şeyleri hazırda tutuyordum. Ama o kendi işini kendi halletmek için çabalamıştı.

"Hayır," dedim sinirle. "Anlatsana, sebep neydi bunu yapacak? Ben sana dokunma demedim mi Fetih?"

"Sen her hastana böyle söyleniyor musun?" Eğer ki bunun benim yüzümden oluşuyla alakalı bir vicdan azabım olmasa acıta acıta sökerdim bu yapmaya çalıştığı şaheseri yerinden.

"Doktorunu dinlemeyen her hastama evet. Bak ya, hayır yapamadığını anlayınca bile devam etmiş." Hatasını biliyordu, konuşmadı. Hiçbir şey söylemeden saçlarını karıştırdı. Tam da o ara gözlerim saçlarına takıldı, ellerim duraksadı. "Senin saçların temiz," derken oturduğum yataktan dizlerimin üzerinde doğruldum.

"Fetih saçların nasıl bu kadar temiz olabiliyor?" diye sordum tekrardan saçlarına bakarken.

Banyo yapmış olamazdı.

Başını hafifçe geriye atarken benim başım üstte, onun başı altta birbirimize baktık bir an. "Kızım sen işini halletsene artık."

"Banyo yaptın?" dedim belki aksini söyler diye. Kafasını indirip bakışlarımdan kaçacağı vakit saçlarından tuttum ikimizin de beklemediği bir hamleyle. Fetih'in saçlarına dokundum. Şu yumuşaklığından bir türlü emin olamadığım saçlarına. Evet *yumuşacıktı.*

"Bıraksana saçımı," dedi. Hemen bıraktım zaten. "Sana yazıklar olsun Fetih," dedim yüzüne tükürürcesine. "Sana yazıklar olsun ben başka bir şey demiyorum."

Yükseldiğim dizlerimin üzerinde tekrar otururken sinirli sinirli pansumanını tamamen çıkarıp dikişlerini kontrol ettim. Bir sıkıntı yoktu ama yine de bunu yapmamasını söylemiştim. Bu riski almamalıydı.

"Evleniyorum kızım ben," dedi resmen alay eder gibi. "İşim gücüm var. Yıkanmam lazımdı."

"Eğer ki benim yüzümden olmasaydı o yara, bu halde karşıma gelseydin asla dokunmazdım biliyor musun?"

Gömleğine doğru ilerledi. Ukala bir bakış attı bana. "Kıyardın yani?" diye sordu. "Müstakbel eşine."

"En çok ona kıyarım, merak etme," diye onu izlemeyi sürdürdüm. Aheste aheste gömleğini giydi. "Bir daha böyle bir şeyle karşıma gelirsen dokunmam haberin olsun." Cevap vermesine izin vermeden, arkamdan paytak adımlarla konuşa konuşa gelmesini sağladım. Söylendi durdu ama mutfağa girince susmak zorunda kaldı. Önce kahvaltı masasına sonra tezgâhın üzerindeki iki çeşit tatlıya baktı.

"Ooo..." dedi. "Bana kek yapmışsın."

"Sana mı?"

"Ya kime olacaktı?"

Çevreme baktım. Tek bir kişi vardı ama birden fazla kişiyi söylemek en makulüydü. "Zeliha'ya, kendime, Emir'e, hatta komşularıma..."

"Emir'e?" dedi yine en olmadık yere takılırken.

"Evet Emir'e. Ben ona her yaptığımdan götürüyorum. Çok beğeniyor."

Kaşları kademeli olarak biraz daha yükseliyordu ve bilmeliydi ki dışarıdan komik gözüküyordu. "Her yaptığından götürüyorsun?"

"Evet iyi hatırlattın. Dur hatta arayayım gelip alsın."

Hiç engel olmadan Emir'i aramama izin verdi. Bu durum şüpheye düşürüyordu ama yine de aradım. Yukarı gelmesini istedim. Kapım çalınana kadar da kekimden bir dilim koydum. Çalan kapıyı Fetih benden önce açtı. Tavırları o kadar sakindi ki nerede ne yapacak bilmiyordum.

"Emir gel, sen kahvaltı yapmışsındır ama çay koyayım kekle yersin."

Emir'in gözleri sırayla önce beni, sonra Fetih'i en son da Zeliha'yı buldu. "Çok teşekkür ederim yenge ama ben sonr..."

"Otur Emir hadi," diye kestirip attım ve masaya çayını koydum. Emir usulca oturdu masaya. Fetih'in günahını alıyorduk hepimiz. Hiçbir şey söylemiyordu. Emir ilk çatalı alıp dudaklarının arasına sıkıştırdığı an yanı başımda bir ses yükseldi.

"Ooo paşam afiyet olsun." Hani böyle afiyet olsun gibi değil de boğazında kalsın der gibi.

"Bulaşma adama."

Elimi sandalyenin tepesine yasladım ve Emir'in daha rahat yemesi için kalkan oluşturdum önünde. "Beğendin mi?" diye sordum ona bakarken. Keki işaret etti. "Çok iyi," dedi geçen seferki gibi. "Kurşun atar kurşun yerim," diye abartılı bir sesle konuştuğunda bir an o kadar tatlı geldi ki saçlarını karıştıracağım sandım.

Emir'e gözlerini dikmiş arkamdaki şahıs, "Yemek istediğin yeter ki kurşun olsun," dedi.

Bir amacı vardı onu da başardı ve Emir bu sefer tamamen kalktı. "Otursaydın," dedi Fetih sanki istediği bu değilmiş gibi. "Daha kurşun yiyecektik."

"Fetih," diye araya girdim. "Otur karışma. Bırak da yesin."

Önündeki tabağı gösterdi. "Daha ne yiyecek?" dedi ters ters. "Kurşuna kadar gitti olay, besle diye mi yanına koydum?"

Fetih'in şu insanlara insan muamelesi yapmaması gün geçmiyor ki beni çileden çıkarmasın. Besle ne demekti? Emir bu bakışlara daha fazla maruz kalmamak için kekin kalanını ağzına attı ve yerinden kalktı.

"Çayını bitirseydin."

"Yok yenge eline emeğine sağlık. Her şey çok güzel olmuş. Yeter benim için. Uzun zamandır bu kadar iyisi geçmemişti boğazımdan, eline sağlık."

Yine, yeni, yeniden benim konuşmama izin vermedi Fetih. "Yengen boğazından geçirdi, ben ise burnundan getireyim diyeyse bu dizdiğin methiyeler doğru yoldasın."

Emir bir bana bir Fetih'e bakarken, "Ben gideyim artık," diyerek aramızdan çıktı ama Fetih durmadı. "Olur mu öyle şey paşam, git kurul başköşeye, kahveni getiriyoruz." Emir'in bu cümlelerden sonra hızlandığını biliyordum. Çıkıp gittikten sonra kısa bir sessizlik oluştu ve birbirimize baktık. Fetih yerine oturdu ve yaptığım keke baktı.

"Bana şu kurşundan koy," dediğinde kaşlarımı çattım.

Gülmemek için yanaklarımın içini dişlerken, "Kurşun ne Fetih?" dedim.

"Artık kurşun," dedi bir çocuk gibi itiraz ederek. Bir an ıslak kek tabirinin yerini kurşun kek tabirine bıraktığını düşündüm.

Önceden dilimlesem de bir bıçak alıp Fetih için koyacağım dilimi tekrar kestim. Ufak parçayı Fetih'in tabağına koyarken her an kahkaha atmaya hazır olsam da yüzüm çok ciddiydi. "Al."

Fetih'in keke bakışına ilk Zeliha güldü, ben oturdum ama Fetih kalkıp inadına doldurdu tabağını ve kahvaltının ilk lokmasını kekten aldı.

Zeliha oturmuş usluca bizi izliyordu. Bir dilim ekmek aldım, bal kaymak sürüp Zeliha'nın tabağına koydum.

"Bitti mi kurşun kek konunuz?" dedi ağabeyine bakarak. En azından konunun kimden çıktığını biliyordu. "Bitti mi sözde tatlı sevmeyen ağabeyciğim, Emir ağabeyim ve kurşun kek kıskançlığın?"

"Konuşma Zeliha."

Evet Fetih'in tatlı sevmediğini biliyordum ama şimdi biz sessizce onun kek yiyişini izliyorduk. Zeliha sessizliği bir yerden sonra bozdu.

Bal kaymaklı ekmeğimin karşılığı, "Ne zamandır aranızda bir şey var?" oldu. Eninde sonunda konu zaten buraya gelecekti, biliyordum. Fetih'e döndüm kısa bir an. Onun da söyleyebileceği pek bir şey yoktu. Tanışma hikâyemiz herkes tarafından biliniyordu.

"Sence?" demeyi tercih ettim. Belki o bir şeyler söyler, onun üzerinden devam ederdim. "Yani senin var mı bir tahminin?"

"Aslında," dedi düşünceli bir sesle ve ağabeyine baktı. "Senden değil ama ağabeyimin davranışlarından zaman zaman şüpheleniyordum." Fetih dudaklarının arasında olan çayı masaya püskürtüp öksürmeye başladı. Zeliha ağabeyinin sırtına vururken ben hareketsizce onu izledim.

"Helal," dedim yalnızca. "Ne gibi davranışlar mesela?"

Bu benim işime yarayacak bir yanılmaydı. Zeliha neyi nasıl anlamış ve neye yormuştu bilmiyordum ama kendi lehime kullanırdım.

"Sana belli ettiğim hiçbir şey yoktu Zeliha, kapat konuyu."

"Adını dilinden düşürmüyorsun, belli etmediğini mi sanıyorsun?"

Adım dilinden düşmüyor muydu?

"Adı dilimizden düşecek konumda mı?" dedi Fetih bu olayın gerçek kısmına dem vurarak ama o da krizi fırsata çevirmeyi eninde sonunda akıl etti. "Ayrıca belli ettiysem de ettim. Pişman değilim yaptıklarımdan."

"Tabii pişman olmazsın," diye karşılık verdi. Eğer ki ona tercih hakkı sunulsa erkek tarafından hızla kız tarafına geçecekti. "Olmazsın da benim anlamadığım tek bir şey var," dedi ve bana baktı. "Neden bu kadar ani? Niye bu kadar çabuk?"

Kafamda bu soruya birçok cevap hazırlamıştım ama beni tatmin etmeyen hangi cevabı insanlara sunabilirdim ki? Söyleyeceğim yalana kendim inanacaktım en başta. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Ben de bilmiyorum Zeliha." Sesim bir kaybolmuşluğu anlatıyordu ama Zeliha evime varmışım gibi gülümsedi bana Fetih'i işaret ederek, "Kandırdı seni değil mi?" dedi.

Fetih'e baktım. Bana diktiği gözlerinde sahiden bunu yapacak bir kuvveti varmış gibi, büyük bir özgüvenle bakıyordu. "Kandırdı değil mi?"

"Ben neredeyse eminim, aklıma başka ihtimal gelmiyor."

Fetih'e bakmayı bırakıp başımı salladım. "Öyle zaten!" diye şakıdım. "Yatıyorum Fetih, kalkıyorum Fetih. Ya arıyor ya geliyor. İşe gidiyorum Fetih, eve geliyorum Fetih, kahve içmeye gidiyorum Fetih. Kaçamadım demek ki ben de. Kandırıldım."

"Allah Allah..."

"Öyle Fetih, hangisini inkâr edeceksin?"

"Estağfurullah, hiçbirini," dedi, *boynum kıldan ince* der gibi. Bu duygusal bakışmalar ve imalı cümlelerle Zeliha'yı ihtimal verdiği şeye inandırırdık. "Ama sadece ben kısmını anlatırsan yürümez bu iş. Bu kız bizden dürüstlük bekliyor," dedi ve eliyle Zeliha'yı işaret etti.

"Tabii ki!" dedi Zeliha heyecanla.

"Ne bakıyorsun sen ona! Efsun kandırılacak kadın mı?" diye başladı kafasına elimdeki bardağı geçirme isteğiyle dolacağım cümlelerine. "Görmek istemese görmezdi, konuşmak istemese konuşmazdı. Benim olmadığım yerde aramadı mı gözleri beni? İnkâr etmenin anlamı yok bu saatten sonra. Başın omzuma az mı düştü Efsun Hanım?"

Gözlerim kısıldı, dudaklarım aralandı. Bir kere düşmüştü! Onda da çok yorgundum, Zeliha'nın terapisindeydik. Burada da kullanılmazdı ki bu!

"Hani hastaneye gittiğimiz gün, kahve için kırk yılı kilitleyeceğim, demişti. O kahveyi kime verdi?"

Elimdeki bıçağı sıkarken ona doğrulttum hışımla. "Ben vermedim sen aldın!"

Başını iki yana salladı. "Ben istemedim sen teklif ettin!"

Önündeki çayı çekip aldım. "Yalan söyleme, yok sana çay falan."

"İşine gelmeyen şey de anında hemen dikiyor kuyruğunu. Bir kere ne oldu biliyor musun Zeliha?" derken bıçağı bu kez daha sert doğrulttum ona. "Hiçbir şey olmadı."

Zeliha el çırptı bir çocuk gibi. "Ne oldu, anlat!"

"Hayır," diye itiraz ettim. "Anlatmayacak! Söylediği her şey yalan."

"Ne yalanı kızım?" dedi Fetih benim bardağımda kalan çayı tek yudumda içerken. "Verdin mi vermedin mi kahveyi? Kırk yılı ben mi söyledim o mu?"

Son sorusunun muhatabı Zeliha'ydı. Anında sırtımdan bıçaklandım ve işaret edildim. Büyük bir hayal kırıklığıyla ona bakmadan önce bastıra bastıra, "Ben vermedim sen aldın!" diye tekrar ettim.

"Sen uzattın ben de aldım! Zorla elinden mi çektim?!"

Kime vereceksem kahveyi engel olan oydu. Ne demek ben vermiştim? Belki blöf yapıyordu ama yine de bu cümleleri duymak istemiyordum. Yalan söyleyeceksek bunu Fetih'in üzerinden yapmalıydık.

"Ben vermedim!"

"Sen verdin!"

"Sen kendin aldın!"

"Sen kendin verdin!"

"Vermedim!"

"Verdin!"

"Bir de bu," diye usulca aramıza girdi Zeliha. "Farkında değilsiniz ama birbirinizi yerken düşman gibi gözükmüyorsunuz."



Bu hayattaki en kolay yargılar, mustaribi olmadığımız hayatlar hakkında verilirdi.

Hastanede çığ gibi büyüyen evlilik haberimin iyi kötü çoğu dedikodusu kulağıma geliyordu. İnsanların bana olan bakışları, arkamdan konuşulanlar ve o müthiş tahminler... Biz yıldırım aşkına inanacak bir toplum değildik. Bizim için hızla gerçekleşen her olayın altında muhakkak gizlenen bir şey olmalıydı. Hızla zenginleşemezdi insan, hızla batamazdı ve hızla âşık olamazdı. Hepsi haklı mıydı? Haklıydı. Aynı şekilde mi düşünüyordum? Elbette ama yine de dokuz ay sonra doğuracağımla alakalı tahminler örselemişti beni.

Asansörde Burcu'nun olduğu kata basarken aynadan kendime baktım. Dağılmaya başlamış saçlarımı yavaşça elimle düzeltirken gözüm yine elimdeki yüzüğe takıldı. Asansör kapısı açılana kadar da izledim parmağımı. Fetih sanırım haklıydı, yüzüğe alışma süreci vardı.

Zeliha'yla yaptığımız kahvaltının üzerinden iki gün geçmişti. İki kısa gün. Korkunç bir hızı vardı zamanın. Takip edemiyordum. Düğün hazırlıkları benim tarafımdan olmasa da başlamıştı. Fetih'in henüz tanışmadığım halası gelecekti. Bu hazırlık faslını benim tarafımdan da başlatmak için. Bu teklifi yaptığında verdiğim ters tepkinin altında yaşadığım kırgınlık vardı. Bana yardım edecek kimse yok diye bir büyüğün getirilmesi zoruma gitmişti. Üstelik gelen kişinin Fetih'in çoğu aile bireyi gibi beni sevmediğini düşünüyordum.

Verdiğim tepkiyi Fetih yumuşatmış, hastanede çalışırken çoğu şeyi yapamayacağımı belirtmişti. Ama beni asıl ikna eden şey, gelecek olan halasının, annesiyle arasında büyük bir anlaşmazlık olmasıydı. Evet belki çok ucuz bir düşünceydi ama düşmanımın düşmanıyla anlaşırdım. Burcu'nun kapısını çaldım. Kapı hiç bekletilmeden ama oldukça temkinli bir şekilde açıldı. Burcu'nun önce elini gördüm sonra yüzünün bir kısmını. Bana baktı ve kısık sesle sordu. "Kimse var mı?"

"Hayır tekim," dedim ve bileğimden hızla tutulup evin içine çekildim. Kapıyı dehşetle kapattı. "Efsun," dedi dehşetle. "Efsun ne yapacağız?"



"Ben her şeyi düşündüm Efsun," dedi kendinden emin bir sesle. "Bir süre yurtdışına çıkıp izini kaybettireceksin. Orada arkadaşlarım var. Kendi düzenini kurana kadar onlarda kalırsın. Maddi olarak ben de elimden geleni yapacağım. Gerekirse aileme de söyleyeceğim. Annem ve babam ne gerekiyorsa yaparlar. Annemle diploma denkliği için de konuşacağım. Korkma," dedi şefkatle. "Kimse seni zorla evlendiremez. Bak ben yanındayım tamam mı? Annem ve babam yanında, bu ülkenin polisi de yanında. Kimse seni zorla evlendiremez."

Şakağıma dayadığım parmağımı kaldırdım ve, "Hocam," dedim. "Bir şey sorabilir miyim?"

O an tekrar gözleri doldu elini ağzına örttü. "Ne hale getirmişler seni," dedi acı içinde. "Konuşmak için benden izin alıyorsun."

"Burcu... Sen iyi misin?"

Beni eve aldığından beri kafasında kurduğu korkunç senaryoları anlatıyordu. En ufak bir hareketimden psikolojik tespitler çıkarıyordu. Başıma silah dayanıp zorla evlendirildiğimi düşünüyordu. Tamam isteyerek değildi ama böylesine bir zorlama da yoktu. Başını salladı.

"Gel şöyle," dedim ve yanımı işaret ettim. Bir an bile oturmuyordu. "Burcu sence dışarıdan zorla evlendiriliyor gibi mi duruyorum?"

Balrengi gözlerini kırpıştırdı ve, "Evet," dedi. "Buraya girmeden önce onunla mı konuştun? Neyle tehdit etti seni? Kiminle? Canınla mı?" Yüzünü buruşturdu. "Allah belası..." Elimi telaşla ağzına örttüm.

"Ya neden evleneceğim adama beddua ediyorsun?!" dedim hiddetle.

"Efsun yapma. Seni her neyle tehdit ediyorlarsa tek tek yedireceğiz bunu onlara. Allah belalarını..."

"BURCU!" diye yükselttim sesini. "Ben zorla evlenmiyorum! Kendi isteğimle, sevdiğim adamla evleniyorum!" Yüzük olan elimi ona doğru kaldırdım. "Bak," dedim gülümseyerek. "Yüzüğüm. Ben seçtim. Beni kim neye zorlayabilir? Fetih'le ben," dedim gülümseyerek. "Âşık olduk birbirimize..."

Kuvvetli bir kahkaha attı, durduramadı kendini. Avcunu yüzüne örttü, saniyelerce güldü dediklerime. Zeliha'nın bize inanmış halinden sonra Burcu gerçekleri yüzüme tokat gibi çarptı. Nefesi kesilene kadar güldü bana.

"Ağzınla kuş tutsan," dedi kısılmış sesiyle, "ben yine de inanmam kendi isteğinle öyle bir adamla evlenip öyle bir aileye gelin gideceğine. Bu dünyada son insan kalsa sen yine de öyle bir ailenin çocuğuyla evlenmezsin. Senin ciğerini bilirim ben! Fetih kim sen kim Efsun?!"

Beni görüşmediğimiz senelerin aksine çok iyi tanıyordu.

"Fetih ailesinin aksine muhteşem bir adam. Artık şu cümleyi kurup durma, lütfen." Söyledikleri kısmi olarak da olsa Fetih'e haksızlıktı. Tamam onu tanımıyordu ve böyle düşünmesi normaldi ama bu kadar sert olması benim vicdanımı da zora sokuyordu.

Az önce gülen yüzü acıyla inledi. "Efsun yapma," dedi isyan eder gibi. "Ne muhteşemi? Öyle bir ailede ne kadar muhteşem olabilir? O adam belinde silah taşıyor," dedi ve kapı gibi bir gerçekle çıktı karşıma. "Sen öyle bir adamla aynı masaya bile oturmazsın mecbur kalmazsan! Nasıl bir aile onlar, senin haberin var mı?!" diye bağırdı tekrardan.

Sesini her yükselttiğinde annesi tarafından azarlanan çocuk gibi daha çok küçülüyordum yerimde. "Az mı şey duydum haklarında? Şimdi sen gelmişsin düğünde rezil ettiğim insanların evine gelin gidiyorum, diyorsun! Sana edecekleri zulmü de mi düşünmüyorsun? Ne var bu işin altında söyle!"

Yapamazdım. Burcu'ya hiçbir şey anlatamazdım. Ortalığı velveleye verir, kendini bir ateşin ortasına atardı.

"Burcu birini sevemez miyim?" dedim. Oldukça hüzünlü ve kırgındım bunları söylerken. İnanır diye umdum. "Birini ailesini bile umursamayacak kadar sevemez miyim? Fazla mı bu bana? Hak etmiyor muyum? Sevdiğim kadar seviliyorum, mutluyum. İlk defa bu kadar mutluyum, diyorum. Neden karşıma geçtin, başka şeyler arıyorsun? Sevemez miyim Burcu?.." Gözlerimin içine elinde kazma kürekle daldı. O samimiyetsiz bakışlarımı deşiyor gerçeğe ulaşmaya çalışıyordu.

"Bana oyun oynama," dedi. "Seversin, seversin ama bu adam, bu aile senin kalemin mi? Yapma. Sana uygunlar mı? Senin yaşantına, senin hayata bakışına, senin büyütülüşüne, senin kurallarına, sana. Başlı başına sana uygunlar mı? Ya sen? Ya sen onlara uygun musun? Yapma. Ölüme gidiyorsun! Hadi diyelim sana inandım ama yine de doğru değil. Belki o adam sırf intikam için, sırf ailesini rezil ettin diye kandırdı seni?"

Gözüm televizyona kaydı. "Bu aralar çok dizi izlemişsin."

Yüzünü sıvazlayıp sesli bir şekilde sabır diledi. Soluklandı: "Ne o zaman, ne?" Bağrışıyla oturduğum yerde sıçradım. "Efsun yıldırım aşkı mı?

Saçmalama. Öyle bir şey yok, öyle bir şey gerçek değil. Anlık duygu yanılgısından başka bir şey değil! Gel sakince düşünelim." Saçlarını geriye doğru itti. "O adamı ve ailesini sakince düşünelim. Sonra da arayıp Fetih'i vazgeçtiğini söyleyelim. Bu kadar hızlı alınıyor madem kararlar... Tabii gerçekten ortada tehdit yoksa."

"Tamam," dedim anlayışla. "Düşünelim. Çok merhametli bir adam," derken kapalı olan televizyona daldı gözüm. Televizyonda bu cümleden sonra Emir'e zalimce vurduğu an belirdi. İçli içli nefes aldım.

"Çok kibar." Gülümsemem biraz daha yayıldı yüzümde. Ağız dolusu küfürleri geldi aklıma.

"Çok dürüst aynı zamanda centilmen. Biraz huysuz belki ama..." dedim burnumu kırıştırıp. "Ara ara sinirli ve çabuk parlıyor. Ama hiçbirimiz mükemmel değiliz. Burcu kalbi çok temi..."

"Siktir git," diye aniden kaba bir sesle beni daldığım ekrandan kopardı. "Silahı oyuncak olarak kullanıyor. Mesela buna da değinelim mi? Koruma tipli insanlarla dolaşıyor. Mafya gibiler. Sordun mu daha önce birini öldürmüşlü..."

"Burcu yeter!" diye böldüm. Ben alışması için sakince beklerken o her seferinde Fetih için daha kötü şeyler söylüyordu. Fetih bir arkadaşının benim hakkımda böyle konuşmasına izin vermezdi. "Susuyorum, sakinleşmeni bekliyorum ama yeter! Evleneceğim adam hakkında böyle konuşmana izin veremem. Kapına kadar geldim. Ya yanımda ol, kararıma saygı duy ya da ben kalkıp gideceğim. Tek başıma hallederim. O koca aileye tek girerim, Fetih bana yeter. Devamlı olarak onun hakkında kötü konuşacak, hevesimi kursağımda bırakacak biri mi bana yardımcı olacak? Tekrar ediyorum Burcu..." Başından beri ilk kez bakışlarında bir kırılma gördüm.

"Fetih bana yeter!"



Uzun seneler görüşülmeyen bir dostun evine gidiliyorsa muhakkak sabahlanırdı. İki saat uykuyla geldiğim iş gününün son demlerindeydim.

"Eee Efsun nikâh tarihini ne yaptınız?"

İlgisi tamamen bilgisayarda, kulağı ise bende olan Doğa'ya baktım. "Bugün çıkınca almaya gidiyoruz."

"Hadi," dedi Zafer arkamdan gelip yanağımdan makas alırken. "Girecek mi hastane içine seninki? Girecekse söyle fıstık demeyeyim, o gün çok sinirli baktı bana."

"Ne o? Korktun mu yoksa?"

Doğa'yla Zafer göz göze geldi, ikisi de aynı anda ıslık çaldı. "Alt tarafı aşirete gelin gidiyor. Havalara bak, havalara."

"Zafer..." Adını uzatarak ona seslendiğimde açık olan kapının eşiğinden bir ses geldi.

"Efsun gelsene biraz," diyerek beni hedef gösterdi başımızdaki Hocamız. Korka korka, beni beklemeden yürüyen Hocanın peşine düşerken aniden durduğunda çarpışmaktan son anda kurtuldum. "Evleniyormuşsun," dedi elime bakarken. Mazeret izni için yanına gidecektim zaten ama gerek kalmamıştı. Dedikodu suda yayılan bir mürekkep kadar hızlı olurdu her zaman.

"Evet Hoca'm," dedim bu kadar yakın bir tarihte olacağını nasıl açıklayacağımı bilemezken. Zaten hekim eksikliği vardı, olumlu karşılamayacaktı beni.

Tebrik dahi etmeden, "Bir sonraki yaza mıvirgülü silelim yoksa ondan sonraki yaza mı?" diye sordu.

Bir sonraki haftaya ya da ondan sonraki haftaya...

"Hoca'm bugün tarih almaya gidiyoruz," dedim korka korka.

Başını salladı hızlı hızlı.

"İki ha..."

"İki sene, tamam o zamana kadar burada olacağını sanmıyorum."

Ellerimi stresle yumruk yaptım. "Hoca'm iki sene değil."

Suratında bariz bir düşme oldu. "İki ay mı?" dedi sıkıntıyla. "Kışın ortasında düğün yapmak doğru olmaz. Bence siz o kararı bir daha gözden geçirin."

Bencilce düşünüyordu ve oldukça haklıydı. Kış mevsimi hastanelerin en yoğun olduğu dönemdi. Özellikle bu zamanda izin kullanamazdık ve nöbet sayımız yedi sekizden, on bir on ikiye çıkardı. Görevlendirmeyle gelecek kişileri bekliyorduk. En azından belli aralıklarla hekim sayısının artması çok iyi olurdu bizim için ve ben bunca sıkıntıya rağmen izin kullanmaktan bahsediyordum.

Daha fazla uzatmadan, "Hoca'm iki hafta!" dedim. Korkunun ecele faydası yoktu.

"Efendim?" diye sordu yeniden duymak isteyerek.

Dudaklarımı ıslattım. "İki hafta Hoca'm."

"İki hafta?" Başımı salladım ve gömleğine indirdim başımı. Yüzüne bakacak kadar cesur değildim.

"Böyle bir çılgınlık yaparken düğün hazırlıklarının diğer evlenen insanlar gibi olmayacağının farkındasın değil mi?" Başımı hızlı hızlı salladım. Fetih fark etmeden bana nasıl bir iyilik yapmıştı halasını getirerek yeni farkına varıyordum...

"Hakkın olan düğün iznin dışında beklentin ne?" diye sordu çok katı bir sesle.

"Ben sadece nöbetlerimin düğün ertesine ertelenmesini istiyorum. Ama eğer ki hayır derseniz ben yine bir şekilde halledebilirim."

"Mazeret izni?" diye sordu ağzımdan duyup daha rahat beni rencide etmek için. Ona bu fırsatı veremezdim. Fetih bir şekilde bensiz halledebilirdi.

"Siz uygun görürseniz," demekle yetindim. Derin bir nefes aldı ve sabır diledi. Hastalar yetmiyormuş gibi bir de bizimle uğraşıyordu. Özellikle benimle. Onun yükü daha ağırdı çünkü tek acil uzmanıydı. Üstelik sorumluydu. Nöbetleri daha ağırdı ve disiplini de o sağlıyordu.

"Nikâh tarihini al, düğün izni için dilekçeni yazıp başhekime ver. Hepsini sakın düğünden önce kullanma. Sonra da yanıma gel. Ama çok da bir şey bekleme."

Başımı sallayıp nezaketen gülümsedim. "Tamam Hoca'm, teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemeden yanımdan uzaklaşırken bizi izleyen Doğa'ya döndüm. - Zafer ve Fetih kapıda karşılaşacaklarından bu ortamda da olması çelişki yaratabileceğinden bu kısımdan silmeyi uygun buldum

"Ben daha kötü bir tepki bekliyordum açıkçası," dedi Doğa. Otomatik kapının ötesinden gelen adama baktım. Elinde bir deste gül vardı. Adam geçip gidecek diye düşünürken birden, "Efsun Zorlu?" diye sordu.

Koca demet kollarımın arasına bırakılırken, "Nişanlın mı gönderdi?" dedi Doğa çiçeklere hayran hayran bakarken.

Nişanlım mı? Fetih'ten mi bahsediyorlardı?

Elim aralara sıkışan not kâğıdına ulaşırken küçük tatlı bir zarfa konulan notu çıkardım merakla. Okuduğum isim beni bir komut almışım gibi hareket ettirdi. Notu hemen yanı başımdaki çöpe attım.

Senden daha az güzeller, senden daha çok kimsenin eline de yakışmazlar. Ufak bir hediye, yüzünde gülümsemeyle hayal etmemek elde değil bu çiçekleri.

-Yavuz

Yavuz? Yavuz...

"Güllerin sahibi de geldi," dediler ben notu çöpe atsam da altındaki isimle kafamda savaşıyorken. Güllerin sahibi. Yavuz. Güllerin diğer insanlara göre sahibi? Nişanlım? Elimdeki yüzüğe baktım. Fetih...

Dehşetle elimdeki demeti dolabın yanındaki küçük koltuğun üzerine fırlattım ve tek ayak üzerinde korkuyla arkamı döndüm. Fetih... Saniyeler boyunca birbirimize baktık ve beni ablukaya aldı. Bir şahinin pençesi gibi yüzümü yardı gözleri. Kafamın içini görebiliyormuş gibi bakıyordu. Doğa sevecen, sıcak bir sesle, "Hoş geldin," derken Fetih'in gözleri benden ayrılmadı ama başını hafifçe sallayarak karşılık vermeyi tercih etti.

"Tebrik ederim," dedi Doğa her şeyden bihaber, güllük gülistanlık bir halde.

Fetih tekrar başını salladı bu kez Doğa'ya dönerek. Üzerinde bir dinginlik hâkimdi. Bu beni kat ve kat daha çok geriyordu. "Sağ ol," derken sesi düz, odağı tamamen başka yerdeydi. Bendeydi. "Güller..." dediği gibi araya girdim. "Sana iyi nöbetler Doğa."

Doğa dönüp bana göz kırptığında bir sorun olduğunu hissetti ve, "Görüşürüz," diyerek odadan tamamen çıktı.

Odada sadece ben ve Fetih kaldık.

Hayır.

Ben, Fetih ve bir demet gül.

Hayır.

Ben, Fetih, bir demet gül ve not...

"Ne gülünden bahsetti o?" diye sordu sakin, sakin olduğu kadar çirkin bir mizaçla.

"Aramızda geçen bir muhabbete atıf yaptı. Anlatsam da anlamazsın şu an."

Bir şeyi elimden fırlattığımı görmemiş olabilirdi. Çakıldığım yerden hareket etmem lazımdı. Bir şeyler yapmam lazımdı. "Hoş geldin," derken hiçbir şey olmamış gibi ona doğru ilerledim. "Haber vermedin? Nasıl girdin ki buraya?" diye konuyu tamamen başka bir yere çektim. Onu ne yapıp edip hiçbir şey olmamış gibi çıkarmam gerekiyordu bu odadan.

"Yerfıstığı," dediğinde bir an ne dedi anlamadım. "Beni görünce okuttu kartını."

Zafer...

Başımı sallayıp, "Anladım," derken gözlerimi kaçırdım. Fetih'le şu an uzun süre göz göze kalmak bir yılanla göz göze kalmak kadar zordu. Bu kadar uzun süre bakışırsanız bir yılanla, sizi sokardı. Kurtuluşunuz yoktu. "Tamam benim işim bitti, hadi çıkalım."

Hareketlerimi Fetih'in ardı ardına çıkardığı ses yarıda kesti. Gözlerimi yummak istedim ama Fetih'e bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Çok kötü bir oyuncusun."

"Efendim?"

"O herife yerfıstığı, dedim ama müdahale etmedin," dedi. Bir insanı kandırabilme şansınız dikkatiyle doğru orantılıdır. Ne kadar dikkatsizse işiniz o kadar kolaydır. Ben ona doğru yürüdüm, o da bana doğru geldi sandım ama hedefi çiçeklerin üstünde olduğu koltuk olunca denk gelmedik, ellerim omuzlarına varla yok arasında dokundu.

"Efsun," dedi tok bir sesle. "Hadi çekil."

Olduğum yerde küçüleceğimi sandım. Bunu beni hipnoz ederek söylemişti. Çekileceğim sandım. Yemin ederim makus talihime boyun eğeceğim sandım.

"Fetih, acelemiz yok mu? Hadi gidelim işte. Bak bugün tarihi alamayacağız, yarına kalacak. Hadi sen çık kapıya ben şu üniformamı değiştirip geliyorum."

Gözlerimin içine içine baktı, ağır ağır dudaklarını ıslattı. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki söylemem gereken bir şey varmış gibi. Sanki bunu bekliyormuş gibi.

O an tekrar, "Efsun. Çekil. Hadi," dedi.

"Fetih. Gidelim. Hadi."

İsimler değişti, eylemler değişti, söyleyen kişi değişti ama cümlelerdeki ricalar değişmedi. O an aniden beni yolundan çekti. O kadar kıvrak hareket etti ki bir anda Fetih'in etrafında doksan derece dönerek kendimi onun arkasında buldum. Beklemeden çiçeği fırlattığım yere gitti.

Demeti öyle bir yakaladı ki birkaç yaprak bu sarsılmayla tutunduğu yerden ayrılıp etrafa saçıldı. Elindeki demete dünyanın en mide bulandırıcı şeyi gibi bakarken ağzını bir hışımla açacak gibi oldu hatta ben irkilme pozisyonumu bile aldım. Son saniye şakağındaki ve alnındaki damar belirginleşecek şekilde kendini sıktı ve yumruk yaptığı elini ağzına götürdü. İşaretparmağını öfkeyle dişlerken gözlerini yumdu.

Gözüm arka tarafta açık olan kapıya kayarken insanlar önünden geçiyordu. Kapıya doğru ilerlediğim an, "Kal yerinde!" diye bir ses işittim arkamdan. Olduğum yerde ona geri dönerken, "Kapatacağım," dedim dürüstçe, elim sakin olmasını ister gibi yavaşça havalanmıştı. Kaçıp gidecek halim yoktu ya? Evet isteğim vardı ama halim yoktu.

Onun bir şey söylemesine izin vermeden kısa mesafede duran kapıyı kapattım ve Fetih'e döndüm. Çenesini sıvazlayan eli sakallarında gezindi, yüzüne ufak ufak darbeler indiriyordu. Bunu bilinçli mi yapıyordu bilmiyorum ama korkutucu gözüküyordu.

"Kırmızı gül," dedi o an ne diyeceğini, nereden tutacağını bilemez bir halde. Eli aniden ağrısı varmış gibi alnına gitti ve parmak uçlarını beyazlaşana kadar alnına sertçe bastırırken, "Ooof," dedi içli içli. Bir şeyi kabullenmek istemiyor gibi bir hali vardı. "Of! Of!" diye devam etti. İyi gözükmüyordu. Gözlerim kısılırken küçük küçük birkaç adım attım ona doğru.

"Fetih," dedim ufaktan endişeli bir sesle. Gözlerimi kısmış onu izliyordum. "İyi misin?"

Elini aniden alnından çekip görüş alanına beni aldı. Konuşmamı bekliyormuş gibi saniyesinde yaptı bunu. "Efsun," derken kaçıncı kez adımı zikretti bilmiyordum. "Sana tek bir şey soracağım," derken üzerimden çıkaramadığım önlüğün uçlarını sıktım.

Eliyle bir işaretini yaptı. Tek soru. "Kimden bu güller?"

Biraz daha sıktım avuçlarımın içindeki bez parçasını. Ne diyecektim? Dürüst mü olacaktım? Yapamazdım. Yavuz'dan diyemezdim. Yavuz'un bana olan yaklaşımını biliyordu. Notu da atmıştım. Nereden bildiğimi soracaktı. Arayıp söyledi diyemezdim. Olayı öylesine büyütecekti ki ucunu yakalayamayacaktım.

"Bilmiyorum," dedim. Dürüst olmayı tercih etmedim. Dürüstlüğün daima kalıcı kazanç sağladığını bile bile. "İsimsiz gelmiş. Kimden ben de bilmiyorum. Yani bir arkadaşım falan gönderdi ama not bırakmayı unutmuş sanırım. Burcu söylemişti birilerine, tebrik amaçlıdır. Bizimkiler de senden geldi sandı." Duraksadım, Fetih'in gözlerinin içine baka baka devam ettim yalan söylemeye. "Çıkalım mı artık?"

Bana bakıyordu. İnanmadığını, yalan söylediğimi anladığını belli ede ede bakıyordu. Bana bir fırsat sunmuş ama ben onu elimin tersiyle itmişim gibi bakıyordu.

Fetih başını neden olduğunu bilmediğim şekilde iki yana salladı. Beti benzi atmıştı. Damarları her an patlayacak gibi duruyorlardı. Elindeki demeti kökünden öyle bir kavramıştı ki almaya çalışan olursa böyle canını verir onu vermez gibiydi. Sonra gözleri bir şey arar gibi etrafta gezindi. Deli divane bir halde. Bir sağa baktı bir sola. Her yere defalarca kez gözünü değdirirken bakışları en son beni buldu ve hemen ardından üzerimdeki önlüğe kaydı. Sonrasındaysa o önlüğün ceplerine. Hiç beklemedi, bana doğru o kadar iri adımlar attı ki aniden, şimdiye kadar Fetih'i birçok halde gören ben ilk kez korktum.

Geriye doğru da gittim bu korkuyla ama Fetih benden daha hızlıydı. Çünkü ben endişeliydim o öfkeliydi. Çünkü ben telaşlıydım o öfkeliydi. Benden epey bir öndeydi. Beden dilim ona siper olduğunda kalakaldı. Ona nasıl baktım bilmiyorum ama bana, "Efsun saçmalama," dedi şaşkınlıkla. "Saçmalama sakin ol." Ellerini tümüyle geri çekti.

"İzin ver önlüğünün cebine bakayım," derken sesi çok sabırsızdı. Sanki aradığı şey elinin altındaydı ama dokunamıyordu.

"Önce sakin ol," dedim dilim damağım kurumuş bir halde ona bakarken. Ani temaslardan hoşlanmazdım. Bakışlarımı odaklayamıyordum. Beni gerebileceği hareketlerden birini yapmıştı.

Benden bir adım daha uzaklaştı. Ona bu fırsatı vermez de işi yokuşa sürersem aradığı şeyin cebimde olduğuna emin olurdu ama eğer ki verirsem aradığı şeyden vazgeçme olasılığı vardı. Notu arıyordu ve bakışlarından anladığım kadarıyla cebimde olduğunu düşünüyordu. O an içime ufak bir çizik atıldı. Ben Yavuz'un notunu niye saklayayım ki?

Evet çiçeğin kimden olduğunu tam olarak bilmiyordu ama ondan gizlediğimin farkındaydı. Ondan gizlediğim birinin notunu neden saklayayım ki özel bir anlamı varmış gibi? Sadakat sözünü ilk veren ben değil miydim?

"Bakabilirsin," dedim.

Önce sol cebime sonra sağ cebime baktı ve içindeki her kâğıdı tek tek okudu. Hepsi benim çirkin elyazımla aldığım notlardı. Bana bu kadar mı güvenmiyordu?

"Yalan söylüyorsun."

"Kuruntu yapıyorsun ve kırıcı davranıyorsun," demeyi tercih ettim. Tekrar elindeki demete baktı sonra rasgele kafasını çevirecekti ki bakışları aniden tek bir noktada sabit kaldı. İçimdeki korkunun şaha kalktığı anla gözlerinin takılı kaldığı yere çevirdim bakışlarımı.

Çöp...

Küçük, içinde mavi bir torba olan çöp kutusuna bakıyordu...

Adımlarını bu kez ona dokunarak engelledim. Kollarından sıkıca tutup üste çıktım. "Abartıyorsun saçmalama artı..."

"Temas yok demiştik Efsun." Yüzünü buruşturdu çok yanlış bir şey söylemiş gibi ve düzeltti. "Temas yok demiştin Efsun. Bırak beni."

Bu maddenin ilk bende patlayacağını söyleseler güler geçerdim. Ama evet gayet makul şekilde bende patlamıştı. "Odada bizden başka kimse yok. Teması bitir."

Ben çekmesem de o kurtulacaktı zaten, gözlerinden her yapacağı şeyi anlayabiliyordum. Uğradığım ağır yenilginin başrolü benim kendi kurşunumdu. Geri çekildim. Uğradığım hiçbir hezimet bu kadar zoruma gitmemişti. Bu sınır aşılacaksa benim değil onun tarafından aşılacaktı.

Benim temasımdan kurtulur kurtulmaz aniden çöpe doğru gitti ve zaten boş sayılan çöpte küçük zarfa ulaştı. Fetih elindeki küçük zarfla tamamen doğrulurken çiçek olan eli aşağıda zarf olan eli havadaydı. "Not koymayı unutmuş değil mi Doktor?" diye sordu soğuk, o yolları şehirlere dönüştürecek kadar mesafeli bir sesle.

Doktor, dedi.

Omuzlarım düştü, öylece ona baktım. "Bakalım, bakalım," dedi sinir bozucu bir sesle. "Hangi dost bizi nasıl tebrik etmiş? Kimin belasını sikeceğiz bir bakalım."

Notu yavaşça zarftan çıkardı. Defalarca kez okudu. Yavuz'un şimdiye kadar bana yaptığı en açık aşk itirafıydı.

"Fetih, evleneceğimizi bilmiyor," diyebildim ona doğru yaklaşırken. Tansiyonu yükseliyordu. Gözbebeklerinden ve ten renginden belliydi. Bu hali beni iyice endişelendirirken, "Fetih," dedim tekrardan. Gözlerini tek bir an bile kâğıttan çekmiyordu. Oturup su içmesi benim de nabzını ve tansiyonunu kontrol etmem lazımdı.

"Evli bir adam gibi davranacaksın, demiştin," dedi gözleri kâğıttayken. "Evli bir kadın gibi davranacağım, demiştin," diye çenesi seğirirken bana bir şeyleri hatırlatmaya devam etti. Dışarıdan çizdiğim profil buydu... Adamın birinden bana gül gelmiş, ben onu delicesine saklamış üstelik günler önce Fetih'e gönül ilişkileri üzerinden ahkâm kesmiştim.

"Ben bir şey yapmadım," dedim kendimi savunma içgüdüsüyle. "En son kahve içtik. Bir daha ne sesini duydum ne de yüzünü gördüm. Sana

söylediğim her şey bana da geçerliydi. Bilmiyorum göndermiş işte, evleneceğimizi bilmiyor ki. Bils..."

"Ben bu herifin, gelmişini geçmişini, soyunu sopunu, yolunu yurdunu yedi aşirete siktirmezsem bana da Fetih demesinler."

"Çirkinleşme," dedim kan kusturacak öfkesiyle dip dibeyken. "Bilmiyor diyorum. Bilse ilk ben kızardım. Bilmiyor."

"Tamam." Bir insanın delirmeden hemen önceki o korkutan tebessümü belirdi yüzünde. Tansiyonu zirvedeydi, nasıl ayakta kalabiliyordu? "Öğrenecek. Gidip o yavşağa diyeceğim ki bu kadının başı mermiden şalla bağlı, senin feriştahını sikerim."

Mermiden şal mı? O an asla konuya odaklaolmasın, aklım mermiden şalı başıma bağladığımı düşündürttü bana. Bir anlık dalgınlığımdan yararlanmak isteyen Fetih harekete geçti ama ne kollarım ne de gövdem izin verdi buna.

"Bu mesele büyümeyecek, elbet beni arayacak, ben izah edeceğim."

"İzah edeceksin?" diye sordu olağanüstü bir şaşkınlıkla. "Bu notu yazan yavşak seni arayacak, sen de tane tane izah edeceksin öyle mi?"

"Tamam," dedim sırf o sakinleşsin diye. "Tamam ararsa açmam, onun bir şekilde kulağına gider. Bak gayet evli bir kadın gibi davranıyorum. Gördün mü? Bir daha çiçek gelirseâgeri gönderirim. Hem ben bir şey yapmadım ki? Notu attım, notu sen gelmeden önce attım. Benden mi şüpheleniyorsun Fetih? Çiçekleri de herkes senden sandığı için atamadım. Hem belki biz yanlış anladık?" Gayet güzel başlayan konuşmamı batırdım... "Dostane, hiç o niyetle yazılmadı belki de o not... Olamaz mı olabilir."

Kendimi büyük bir hışımla geriye çekerken ellerimden kayıp gitti. Kapıya yönelir diye tetikte durdum. Notu anladım da gülleri niye bir yere fırlatmıyordu? Ben daha çok geriliyordum böyle olunca.

"Dostane?!" Elindeki notu kaldırdı. "Sen bu notu okudun ve dostça diyorsun?!"

Yükselen sesiyle telaşla kapıya baktım. "Fetih hastanedeyiz, biraz sakin olur musun?" Yalvarırcasına elim sus der gibi dudaklarıma gitti. Nota baktı tekrardan.

"Bakalım, bakalım, kör Fetih neyi göremedi?!" Komik bir şey varmış gibi güldü. "Bakalım bu tavşan boku dostça ne yazmış?"

Her söylediğim olayı çıkmaza sürüklüyordu! Oldukça romantik bir cümleyi bir fermanın başlangıcı gibi okudu. Bir ferman... Ölüm fermanı!

"*Senden daha az güzeller.* Çok dostça!"

"Fetih yeter."

Olmuşla ölmüşe çare yoktu. Evliliğim bilinmiyordu. Yan yana gözükmüyorduk, çok taze bir karardı ve Yavuz'un etkilemek istediği bir kadın vardı. Çiçek göndermişti. Çok olağandı.

"Yetmez, bitti mi not?"

Yaptığı şeye bıkmadan usanmadan devam etti. *Ufak bir hediye, yüzünde gülümsemeyle hayal etmemek elde değil bu gülleri.* Sağladın mı bu görüntüyü?" diye sordu aniden. "Eline alınca gülümsedin mi?"

Sıfır duyguyla iki erkeğin arasına sıkışıp kaldığım o an o kadar boğulmuş hissediyordum ki, "Fetih ne sanıyorsun?" diye sordum yorgunlukla. Benim tek derdim canımken onlar ego savaşlarıyla boğuşuyorlardı. Arada da yıpranan ben oluyordum.

"Hoşuma gittiğini falan mı?" diye sordum gözlerinin içine bakarken. "İki hafta sonra evleneceğim ama oh ne güzel başka bir adamdan kırmızı gül aldım. Biri geliyor nikâh tarihine gideceğiz, biri de güller sermiş yoluma. Bu mu canlanıyor kafanda?"

"Saçma sapan konuşma," dedi, onun ima ettiğini daha açık şekilde anlatmıştım halbuki.

"Emir seni eve bıraksın, yarın gidiyoruz nikâh tarihi almaya." Sonra da sanki engel olmayacakmışım gibi kapıya yöneldi.

"Sen nereye?" Cevabını bildiğim soruyu zaman kazanmak için sorarken elindeki gülleri kaldırdı.

"Gül reçeli yapmaya."

Ne olurdu kapatsaydık bu meseleyi öylece... "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim buna izin vermeyeceğimi belli ederken. "Sana çorbacıda söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Müdahale etmek için önce karşındaki kadının tepkisinin yetersiz kalması gerekiyor, demiştim."

"Müdahale anlayışın benden saklamak mı?"

Soğumuş elimi enseme bastırırken bir adım geriye gittim. "Şu haline bak!" dedim. "Şu haline bak! Bana bunu söylemem için açık kapı bırakmazken şimdi niye evin içinde değilim diye bana kızamazsın! Müdahale edeceğim. Kendisine evleneceğimi ve artık bu tarz bir durumun beni olduğu kadar eşimi de rahatsız edeceğini arayıp söyleyeceğim." Uzlaşmacı sesime rağmen hışımla bana döndü.

"Öyle bir ihtimal uzayın içinde bile yok, unut sen onu. Yok öyle bir ihtimal," diye anında kestirip attı. Sorun yok der gibi başımı salladım. Bu meseleyi sakince halledecektik.

"Tamam aramayayım. O ararsa açar söylerim. Bir daha da yaşanmaz böyle bir olay."

Sanki dâhiyane bir şey söylemişim gibi dudakları aşağı kıvrıldı. "Öyle bir ihtimal de yok uzayın içinde, unut sen onu."

"Fetih," dedim büyük bir sabırla. "Haberi olması için söylemem gerekiyor değil mi? Başka yolu yok bunun. Tamam ya da haberi olmasın olur da ararsa açmam, meşgule atarım. Çiçek göndermesine rağmen açılmayan bir telefondan sonra kimse ısrar etmez."

Sanki onunla alay ediyormuşum ya da çok saçma fikirler sunuyormuşum gibi bir tavır takındı. "Horozun siki kadar beyni olsa yüz vermeyen kadında bu kadar ısrarcı olmaz, böyle notlar yazıp göndermez." Elindeki notu avcunun içine alıp buruşturdu. "Ayrıca evleneceğimizi bilecek."

"Fetih yeter!" Her şeyi yokuşa sürüyordu. Benim sunduğum bütün yolları sırf yolun ortasını bulmamak için yürümüyordu.

"Çok sıkıldım, çok yoruldum. Devamlı bir kaos! Yeter! Biraz uzlaşmacı ol artık. Bu ne böyle? Ben iki erkeğin her ne sebeple olursa olsun benim için birbirine girmesini istemiyorum. Çok çirkin bir şey bu! Küçük düşürmekten öte bir şey değil. Aptal mısınız? Yokum ben yok, altı ay sonra yokum! Kimse kimsenin yüzünü görmeyecek. Ben bir hata yapmadım, sana söylediğim şeyleri kendim çiğnemedim. Evleneceğimi bilmiyordu, göndermiş. Gidip dövecek misin? O da seni döver! Ne diyeceksin, benim evleneceğim kadına nasıl çiçek gönderirsin mi? Bilmiyor ki! Bilmiyor. Bekâr olduğunu düşündüğü bir kadına gönderdi. Buna bir şey diyemezsin. İllaki biri bir şey diyecekse ben derim. Ben rahatsız olurum. Ben kızarım. Bende biter olay, sende değil."

Öfkeden deliren birinin yanında ne kadar sakin kalabildiysem o kadar sakin böldüm. Ne kadar alttan alabilirsem o kadar alttan almıştım. Sırtımı döndüm ona.

"Eğer ki bu olayı kendi usulünle çözersen, eğer ki Yavuz'la yüz yüze gelip bir kavganın içinde olursan seninle atacağım imza şu üzerimdeki üniformayla bir devlet dairesinin odasında olur."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp yüzüne baktım. Fetih elindeki notu açmış ona bakıyordu... Neydi bu? Öfkeyi diri tutma yöntemi mi?

"Af buyur?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim, ona doğru yürüdüm. Elindeki nota elimi uzatırken bir an direndi ama çekişimle hakimiyet bana geçti. "Buyuracak bir şey yok," dedim her zamankinin aksine. Notu ağır ağır yırtarken bölünebilecek son parçaya kadar bölüp yırttım. "Tehdit ediyorum seni," dedim açıksözlülükle. "Sen bilirsin. Olayı ailen nasıl karşılar, Zeliha'ya ne dersin bilmiyorum. Ver kararını. Ben böyle bir huzursuzluktan sonra bir de halanı evimde ağırlayıp, gelinlik seçip, düğün hazırlıklarıyla uğraşamam. Kendin bilirsin."

Bilmem kaç parçaya ayırdığım kâğıdı çöpe atarken yerdeki güllere yöneldim. Onları da alıp notun içinde olduğu çöpe attım.

"Şimdi ne yapıyoruz nikâh tarihi mi alıyoruz yoksa ben çıkıp evime mi gidiyorum? İkinci ihtimalse gereken şeyleri vereyim sana, gidip nikâh tarihini alırsın. Bu saatte gidip alınabiliyorsa tanıdık var demektir, bensiz de halledilir diye düşünüyorum. Sonra da bana mesaj atarsın günü saati, o gün de nikâh dairesinde görüşürüz."

On beş gün sonrası için aldığımız nikâh tarihinden hemen önce girdiğimiz bu tartışma bizi iki yabancıdan beter etti. Günler su gibi akıp geçti, denk geldiğimiz zamanlar azaldı. Aramızda öylesine bir uyumsuzluk vardı ki inadımız her şeyin önüne geçti. Ne o geri adım attı ne de ben. Soğuk ve temkinli tavırlarımız sadece diğer insanların yanında biraz yumuşadı. Yardım etmek için halası ve kuzenleri geldi. Doğruya doğru iyi insanlardı. Ne beni rencide edecek bir sözleri oldu ne de kimsem olmadığı için yanımda olduklarını hissettirdiler. Halası Güzide Hanım'ın üç tane kızı vardı, öyle ki o üç kızına nasıl bir hazırlık yaparsa bana da öyle yaptığını hissettim. Tek bir yerde bile demedim, geçiştiriyor, oldu bittiye getiriyor diye. Erkek tarafı değil de bizzat benim halammış gibi davrandı. Fetih'e defalarca kez tavır koydu, tepki verdi. İsteklerde bulundu. Şunu böyle, bunu şöyle istiyoruz dedi. Şu kalitenin altını kabul etmem, bu muhakkak böyle olacak diye tutturdu. Gerçi tutturmasına da gerek kalmadı, ne nasıl isteniyorsa öyle yapıldı.

Bir kez olsun anne ve babamı sormadı. Kimim kimsem yok diye kurcalamadı. Öyle ki kızlarının saçını bile benim yanımda okşamadı. Bilmem belki yanılıyordum ama içten içe kendimi eksik hissetmeyeyim diye dikkatli davrandı. Kahvaltı masasına oturduğumuzda ilk benim çayımı koydu. Her şey benim içime siniyor mu diye defalarca kez teyit

ettirdi. En ufak bir isteksizlikte her şeyi yeni baştan yaptırdı. *Erkek tarafı yapacak tabii*, dedi. *Gül gibi kızımızı veriyoruz*, dedi.

İnsanların yanında saçlarıma, yeri geldiğinde yüzüme dokunan Fetih'in elleri yalnız kaldığımız her an iki yabancı gibi uzaklaştı benden. Benim üçüncü bir kişinin yanında ona gülümseyen yüzüm yalnızken bir yabancının yüzü kadar soğuktu. Bir gece gelen bir trafik kazası vakasından sonra hastaneden çok geç çıkmıştım. Önceki gün yalnızca üç saat uyuyabilmişken hastaneden çıkmam gereken saatten sekiz saat geç çıkışımla kapıda karşılanmıştım. Arabayı süren Emir, arkada oturan Fetih'ti. Emir'in yanından inip arkaya gelmişti. Yine iki yabancı gibi yan yana oturuyorken başım uykusuzlukla düşüyordu bir sağa bir sola.

"Yatabilirsin," demişti dizini gösterip.

"Yok," demiştim. "İstemiyorum."

Lakin bu benim isteyip istemememe bağlı değildi. Omzuna düştüğüm an, "Efsun, Efsun..." demişti isyankâr bir tonda. Ellerini belime sararak dizine yatırmıştı. Öylesine yorgundum ki uyanık olmama rağmen hayır diyememiştim. Beni yatırdığı yerde kalmıştım. Araba hareket ettikçe saç tutamları düşmüştü yüzüme, hepsini geri çekmişti. Saçlanma dokunulmasından çok hoşlanırdım, söyleyebilme şansım olsaydı dokunmasını söylerdim ama ben öylece arabanın saçlarımı önüme düşürmesini beklemiştim. Ertesi gün ise yatağımda uyanmıştım.

Yine bir iş çıkışı, düğüne üç gün kalmışken Burcu'yla davetiyeleri almaya gelmiştik.

"Hiç önemli değil," dedim görevli kadına. "Biz bekliyoruz."

Burcu gelen kahveyi yudumlarken kadın misafirleri ağırlayıp kullandıkları odadan çıktı. Kahvemin yanına bıraktığı örnek davetiyeyi aldım. İsimlerin üzerinde gezindi gözlerim sonra da anne ve babalarımızın isimlerinin olduğu yerde takıldı kaldı.

Osman-Zühre Karadere

Sevil-Soner Zorlu

Dudaklarım kıvrıldı, çok buruk bir hareket olduğunu içimde beni yoklayan ince sızıdan anlıyordum. Bir an içimde bir mum yandı sonra da rüzgâr esti. Ufak bir ateş parçası titreşti ama sönmedi, direndi. İçim yanmıyordu ama rüzgâra rağmen sönmeyen ateşin de ağırlığını fark ediyordum. Davetiyenin üzerinde iki isim vardı. O isimden biri bile yoktu. Acaba yaşasalardı şimdi yine Fetih'le evleniyor olur muydum? Babama

anlatır mıydım her şeyi, annemden yardım ister miydim? Yoksa onlar şu an böyle bir haberin şokunda olur, beni vazgeçirmeye mi çalışıyor olurlardı? O kadar bilmiyordum ki olsalardı nasıl olurdu ihtimalini.

Parmak uçlarımı isimlerinin üzerinde gezdirdim, derince bir nefes aldım. Sanırım bana bu kararım için ne kadar kızarlarsa kızsınlar yine bu düğüne gelirlerdi. Gelirlerdi değil mi? Gelirlerdi. Dayanamaz gelirlerdi. O an çok kesik kesik bir sahne düştü gözlerimin önüne. Tam değildi, aralıklıydı.

Kimin olduğunu hatırlamadığım birinin düğününe gidiyorduk. Küçüktüm, tahminimce dört ya da beş yaşlarındaydım. Gelinlik giymek istiyordum. Annemi ikna etsem de babam ikna olmuyordu. Ağladığımı bile hatırlıyordum. Annemin babama, "Günün birinde o gelinliği gerçekten giyecek, farkındasın değil mi?" tarzında bir cümle kurduğunu hatırlıyordum. Sesi sinirliydi. Çünkü ben ağlıyordum ve babam ona rağmen ikna olmuyordu.

Gözyaşlarımı silip öpmeye kalkmıştı beni ama, "*Öpme!*" demiştim hemen.

"*Senin adını Nazlı koymalıydı,*" diye sitem ettiğini hatırlıyordum. Ne zaman böyle yapsam aynı cümleyi kurardı. Gelinlik giymeme izin vermeden önce söyledikleri dün gibi aklımdaydı. "*Senin nazını niyazını benden başkası bu kadar severek çekemez tamam mı meleğim? Bunu sakın unutma,*" *demişti. "Birine nazlanacaksan sadece bana nazlan. Başkasına istediğini yaptırmak için böyle bakmak yok, böyle dudak büzmek yok, nazlanmak yok, efsunlu efsunlu bakmak yok. Çal kapımı ben her zaman çekerim nazını. Şimdi bana bir konuda söz ver. Sen o gelinliği şimdi giy ama böyle yirmi sene sonra biri tekrar giymeni isterse babam izin vermiyor deyip hemen yanıma koş tamam mı babasının güzeli?*"

"Daldın gittin."

Sahne kendini siyah bir ekrana bıraktı kafamda. Sonrası pek yoktu zaten. Babama ne demiştim, annem ne demişti hatırlamıyordum ama o gelinliği giymiştim. Babamın istediği olmuştu. Ben en son dokuz yaşında o kaza gecesi babamı dondurma yemeye ikna ettiğim gün nazlanmıştım birine. Babama. Doğru da söylemişti, kimse benim nazımı niyazımı babam kadar çekmezdi, ben de ondan başka kimseye nazlanmazdım zaten.

"İsimleri var," dedim aynı yere bakmayı sürdürürken. "Soyadları da var ama değil onlar, bu soydan tek bir kişi hariç hiç kimse yok düğünde.

O kişi de gelin." İzahı olmayan şeyin mizahı olurdu ya... Ondan sebepti bu gülüşüm.

"Çok garip bir kader," dedi durgun bir sesle. "Annen baban tek çocuk, sen tek çocuksun. Tuhaf, sanki özellikle böyle olması istenmiş gibi."

Yalnızlık bazı insanların kaderiyken bazı insanlarınsa tercihiydi. Benim önce kaderim sonra tercihim olmuştu. Uzun uzun ona baktım. Diyecek bir şeyim yoktu. Basılan davetiyelerin neredeyse tamamı Fetih'in sülalesine gidecekti. Bu bile her şeyi anlatmaya başlı başına yeterdi.

Burcu ağır ağır gülümseyip şefkatle bana baktı. "Ama senin asla tek çocuğun olmayacak. Değil mi?"

"Ya en az iki ya da hiç ama asla tek çocuk değil."

Burcu el çırptı. "Yaparsın bir sürü beraber bakarız. Benim evleneceğim yok zaten. Eğer ki sen son dakika bir güzellik yapıp da bebeklerin babasında bir değişikliğe gitmezsen bile sonuçta teyzeyim ben. Anne yarısıyım. Kurban olurum onlara."

Bir sürü, bir sürü bebek. Gözümün önüne geldi. Anneleri ben miydim bilmiyorum ama o kadar küçük bir varlığı düşünmek bile iyi geldi bana.

"Peki Suna teyze? Ya da Levent amca? Onların ailelerinden çağıracakların var mı? Nasıl aranız?" Daha bu sabah aklıma gelen şeyi o dile getirdiğinde aniden gözlerimi kırpıştırdım. "Aslında numarası olanlar var," derken sesim kendinden emin değildi. "Ama en son ne zaman konuştuk dersen, seneler oldu. Aramız çok iyi değil, o tarafta durumlar biraz karışık."

O an heyecanla yerinden doğrulurken gözlerinin içi parladı. Bu bozukluğun sebebini bile sormadan, "Ara o zaman!" dedi heyecanla. "Ne bozukluğu düğün bu. Bayramlarda ve düğünlerde küslük mü olur? Ara gelsinler! Karşı taraf çok kalabalık, bak ben sana söyleyeyim. Biraz kalabalıklaşalım. Hadi ara, hadi!" derken telefonumu bana uzattı.

Gelirler miydi?

Hiçbir şeyin gerçekliği yoktu evet ama yine de tek kalmak istemiyordum. Telefonu alırken, "Emin misin?" diye sordum. Hızlı hızlı başını salladı.

"Tabii ki eminim. Hem senin şu an onları düğüne çağırmaman aradaki bozukluğu uzatman demek. Bak bizi düğününe çağırmadı, derler, sen suçlu olursun."

Fark ederek ya da etmeyerek beni heyecanlandırırken yüreğim istemsizce dikenli bir yolun üzerinden geçmeye başladı. Yaptığım stresle

elimdeki telefona düştü bakışlarım ve numarası bende olan herkesi teker teker aradım. Umudum dört bir yandan müdahale edilen bir orman yangını gibi söndürüldü. Her telefonun ardından kül olmuş ağaçların kokusu burnuma geliyordu.

"Yok, önemli değil, olsun. İyi bakın kendinize."

Karşıdaki kadın, Suna annemin kuzeni, "Sen de kızım. Allah mesut etsin, tebrik ederim tekrardan," dedi. Görüşürüz, deyip dememek arasında gidip geldim ama söylememeyi tercih ettim ve telefonu kapattım.

Burcu'ya baktım ve başımı iki yana sallayıp gülümsedim. "Gelmeleri mümkün değilmiş. Tebrik ediyor o da diğerleri gibi." Geriye yaslanıp daha fazla gülümsedim. "Bekliyordum zaten. Kimse bu kadın orada tek mi kalır derdine düşecek değil. Gerçekten değil." Kimse bir yetimin yalnızlığının derdine düşecek değildi.

Bunu zaten biliyordum. Abartacağım bir şey yoktu. Burcu hırsla saçlarını savururken, "Benciller," dedi öfkeyle. Haksızdı, bu bencillik olmuyordu. "Seninle dertleri ne, aranızdaki problem ne?"

O kadar sinirlenmişti ki benim aksime hızlı hızlı nefes alıyordu. Ellerimi iki yana açtım. "Benimle kişisel bir durumları yok. Sadece kalan miras meselesi. Levent amcadan ve Suna annemden kalan her şey onların isteğiyle bana kaldı. Annem kesin olarak bu şekilde olmasını istemiş. Eğer ki birinin gerçekten ihtiyacı olsaydı annemi çiğner verirdim ama yoktu. Hepsinin hali vakti yerinde. Ama işte aynı kandan olanlar dururken elin kızına bırakılması zorlarına gitti."

Burcu'nun sinirden gözleri doldu. "Sen elin kızı değilsin, onların kızısın."

"Onlar için öyle değil. Kimseye düşmanlığım yok. Annem ne dediyse onu yaptım. Üstelik cenazede bu tarz muhabbetleri döndürmeselerdi belki yine yaklaşımım farklı olurdu ama acıyı yaşayan sadece bendim sanki. Herkes geriye kalan mirası düşünüyordu. Kendine pay çıkarmaya çalışıyordu. İğrenç bir durumdu. Şimdi de bir şey beklediğim yoktu. Belki olayı kapatmışlardır diye aradım sen ısrar edince."

Gözlerini kaçırdı, buna pişman olduğu her halinden belliydi. Dudaklarını ezerken elinde olsa arayıp bir ağız dolusu laf ederdi.

"Peki o mirasa ne oldu?"

"Duruyor öylece. Yani belli kurumlara her yıl düzenli olarak bağış yapılıyor Levent amcayla annem adına. Sayısını tam bilmiyorum, burs

verilen birkaç öğrenci var. O öldükten sonra uzunca bir süre zaten hiçbirine dokunmadım. Bir ara kendim çalışıyordum okul çıkışı. Sonra çok fazla hasta olmaya başladım, o dönem annem sık sık rüyama giriyordu. Kendimi toparlamaya başladığımda en azından kızgınlığım geçtiğinde ve kendimi öldüğüne alıştırınca eğitimim için kullandım. Bir de araba var. Şu an ki arabam, o son hediyesiydi bana. Geçen sene aldım. Ev falan duruyor, yazlık var. Satmam onları, beraber yaşadık çok anı var içlerinde. Gerisi de avukatta, o ilgileniyor."

Kurduğum her cümle bana dert oldu. "Dünya benim olsa ne yazar Burcu? Öz anne ve babamdan da ev kaldı? Eee ne fark etti? Bu hayatta bir tek maddi açıdan yokluk çekmedim. Sanırım bu kula bu kadarı yeter meselesine döndü. Her şey öylece duruyor, baksan bu yaşımda çoğu insana göre çok çok iyi durumum. Ama bak düğünüme çağıracak tek bir kişi bile yok. Tek başımayım, o evler ayaklanıp gelemeyeceğine göre bir faydası da yok bana. Bir gün ölürsem de aynısı olacak."

Koltuktan kalkıp benim yanımdaki boşluğa otururken, "Ben varım," dedi yüzüme bakarken. "Öylesine söylemiyorum. Gerçekten olduğum için söylüyorum. Bin kişiye bedel olduğumu hep sen söylerdin. Para hırsında boğulsunlar, biz bize yeteriz. Yalnız değilsin, kimsesiz değilsin. Öyle insanların çıkıp geleceğine zaten yalnızlığı tercih ederdin."

Yüzünü avcumun içine alıp sıkıştırmak için harekete geçtim. Tesadüf eseri gördüm Fetih'in kapı önünde dikildiğini. Yakalanışından olacak boğazını temizleyip kapıdan içeri girdi. Burcu'ya baktı, kapıyı açık tutmaya devam etti.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" Burcu kadar benim de beklemediğim cümleyle birbirimize baktık. Dinlemiş miydi? Bu çok saçmaydı. Nereden itibaren dinlemişti?

"Yalnız mı bırakayım?" diye sordu Burcu, odadan çıkmak istemediği her halinden belliydi. Fetih bana bakmıyordu. Burcu engel olacak bir şey söylemem için bana baktı ama ben isteğinin aksine, "Sen gidip sorar mısın davetiyeleri?" dedim.

Ne söyleyecekse söyleseydi Fetih, bir daha da bunu yapmasaydı.

Burcu yanımızdan kalkıp gitti. Çıktığı gibi kapı kapandı arkasından. Çok beklemeyip bana doğru ilerlerken iki koltuğun dik kesiştiği yerde bir uçta ben, diğer uçta o oturdu. Bu kez tek yabancı bendim, onun bakışlarındaki ahbaplık sinirlerimi ilk an bozdu. Dinlemişti.

"Efsun," derken sesindeki o nereden tutacağını bilmeyen, nereye koyacağını seçemeyen tınıyı anında fark ettim.

"Kapıyı mı dinledin?" diye sordum uzatmadan. "Yaptığın hiç hoş değil. Şu an kendini bir konuşma yapma zorunluluğunda hissediyorsun muhtemelen ama hayır gerek yok. Yirmi beş yaşımdayım; birinin avutmasına ya da teselli konuşmasına ihtiyacım yok. Sen de zaten psikolog değilsin. İçten içe üzülmene hiç gerek yok, benim yapmadığım bir şeyi senin yapman çok saçma. Acıma duygusuysa o da çok gereksiz. İlk benim başıma gelmedi, son da değilim muhtemelen. Duyduklarını görmezden gelmen beni çok daha fazla memnun eder çünkü şu an kimsen..."

"Bir dur artık," diye beni hiç beklemediğim bir anda böldü. Son kavgamızdan önceki haline döndü. Tanıdık geldi bu ses tonu. "Taramalı tüfek gibi bir susmadın. Bir dur ağzımı açmadım daha," diye devam etti bu tavrına. "Benim sana konuşmak için söyleyeceğim kuru laflarım yok. Bilmem zaten öyle şeyleri. Avutmam da kimseyi. Herkesin meselesi kendine. Beni bağlamaz. Kuru gürültü yapacak halim yok." Dikleştirdiğim kuyruğum ve ben öylece Fetih'e baktık.

"Ne oldu, hayat senden ne aldı ne bıraktı bilmiyorum, beni de ilgilendirmez. Yirmi beş yaşındasın, aşmışsın her şeyi. Sonu bir yere varmayan cümlelere ihtiyacın yok. Sadece diyeceğim şu ki senin bir kız kardeşin var." Beklemediğim bir yerden konuşma devam ediyordu. Boğazıma bir yumru oturmuş biraz önce kestiğim cümleleri şimdi dinliyordum. "Sen onun yengesi değilsin, o senin görümcen değil. Bir şey olsa ilk ağabeyi yerine ablasına koşuyor, bir şey anlatacak olsa beni aklının ucundan bile geçirmiyor, ablasından sıra gelirse bana yöneliyor. Planlarını seninle yapıyor, bir şey yapacak olsa zaten ilk seni düşünüyor. Sen yoksan iptal ediyor, benimle devam etme düşüncesi bile yok. Bir şey alırken bile sen beğenir misin diye düşünüyor, senin beğenebileceğine yöneliyor."

Hayır tabii ki ağlamayacaktım. Burnumun direği de sızlamıyordu, boğazım da yanmıyordu. Ağlamayacaktım.

"Yarın öbür gün," derken eli sıkıntıyla ensesine gitti. "Gidecek bir gevşeğe gönlünü kaptıracak, yine sana koşacak. Eğer iş ciddileşirse ben kıyameti koparmayayım diye seni köprü olarak kullanacak. Evli olup olmamamızın hiçbir meziyeti yok, yengesine koşmuyor ablasına koşuyor. Farkında değil miyim ben? Farkındayım. Başına bir şey gelse yine

ilk sana gelecek, ablası gerek duyarsa ağabeyine haber verecek. Duymazsa beni yine yokum meydanda."

Dişlerimi dilime geçirdim, yumruklarımı sıktım. Nefes alamıyordum. Hayır, ağlamayacaktım.

"Halam desen on sekizimden beri altında imzam olmayan başarı yok ama bana seni gördüğünden beri en büyük başarımmışsın gibi davranıyor. Nasıl sevdi seni bu kadar, nasıl bir şeytan tüyü sendeki bilmiyorum. Kadın geleli iki hafta oldu, sende ne gördü ne yaptın onlara da bu kadar kafalarına yattın aklım almıyor. Ulan Emir bile," derken tekrar sinirlendi. Bu ufak bir kıvılcımın bir an küçük bir kâğıdı tutuşturması gibiydi. "Ne zaman baksam kedi besliyor."

Ağlayamadım belki ama gülümsedim. Umudum yok olmuş olabilirdi ama ben kötü bir insan değildim işte. Elbet bazı şeylerin meyvesin... toplayacaktım. Benim sayemde bilmem kaç kedi daha doymuştu. Bu yetmez miydi?

"Ben bu yaşıma kadar kan bağının çok bir faydasını görmedim o yüzden boş ver sen onu... Şimdi başını ağrıtacak kadar kalabalık bir sülaleye giriyorsun zaten. Tek tek hepsinin kanına da giriyorsun, ben anlamadım bu işi ama hadi onu da geçtim. İşin kısası Efsun," derken gözlerimin içine baktı. Fetih bazen öyle bir bakıyordu ki ruhum çıplak kalıyordu yanında. Güzel elbiselerle gizlediğim ne kadar yara varsa tek bakışıyla yakalıyordu. Bu çok zoruma gidiyordu. Çok tecrübesizdim bu şekilde çırılçıplak kalmaya.

"Bir ay, beş ay meselesi değil bu. Evli olmamız, soyadımı taşıman değil. Bu işin sonunda hâlâ bir kız kardeşin olacak, benimle evli olmasan bile rahatlıkla çalacağın kapılar olacak. Onların ilk sırt ağrılarında arayacağı kişi sen olacaksın. İster evli olalım ister olmayalım. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Şimdi bırak her şeyi, sen kendi kendine yetmeyi çoktan öğrenmişsin. Kimsenin sana ağzını açıp da yol göstermesine, o yolda seninle yürümesine ihtiyaç yok. Geçmişsin o işleri, farkındayım."

Doğruldu, elini bana uzattı. Uzattığı eline bakarken içimde o çırılçıplak bedenin utancı kendini gizleme çabası yok oldu. Fetih görüyordu evet ama gördüğü şeyi unutmasını çok iyi bilen bir adamdı. O yaraları görse de müdahale etmeyeceğinin, bilmiyormuş gibi yapıp devam edeceğinin farkındaydım. Endişem bu yüzden yok olmuştu.

"Bizim de zaman gelir aramız bozulur. Bazen çok kızarım sana, bazen çok kızdırırım seni. Yaparım. Biliyorum ki sen de yaparsın.

Babancıymışım gibi de bakarsın. Bazen yabancı oluruz birbirimize. Öyle bir gün gelir ki aynı deftere imza atmamıza birkaç gün kala birbirimizin suratına bile bakmayız ama ne olursa olsun söylediklerim değişmez. Benim düşündüklerim de değişmez. Sadece şunu söylemem lazım. Ben de o yürüdüğün yoldayım işte. En azından bir süre. Hani olmaz da diyelim ki ihtiyacın oldu; gölgem üstünde. Bir dön bak yeter. Tamam mı?"

Benden destek beklerken Burcu'ya sırf formalite icabı söylediğim tüm cümleler ensemdeydi.

Fetih bana yeter.

Kafamı salladım. Yapabildiğim kadar gülümsedim ama boğazım çok yanıyordu. "Hadi," dedi havada olan elini işaret ederken "ister devam ettirelim düğün gününe kadar bu savaşı istersen bitirelim. Benim bu söylediklerimi de bizim meselemize bağlama. Sadece diyeceğim şu ki indireceksek silahları karnım aç. Çorbacıya gidelim."

Tesadüf o ya, benim de karnım çok açtı.

Yüzmeyi bilmediğimiz yerde çırpınmamak, oluruna, gelişine bırakmak bizi hayatta tutacak tek eylemdi. Hayatın da tam olarak böyle anları vardı işte, engel olunamayan olaylar silsilesi içinde kaybettiysek yaşantımızı, buna engel olamıyorsak, kendi kararlarımızı kendimiz alamıyorsak ve çaresizsek çırpınmayacaktık. Hareketsiz kalıp olacak şeylere izin verecek ve hayatın bizi su üstüne çıkaracağı anı bekleyecektik. Çırpınmak, bizi boğar, cesedimizi suyun derinliklerine gömerdi. Suyun üstünde gökyüzü vardı, kurtarılmayı beklemek ve gökyüzünü izlemek, uçan kuşlarla yaşadığını fark etmek ve kurtarılmayı beklemek. Elbette ki çirkin bir ölümden daha iyiydi.

Şimdi son gecemi geçirdiğim evimin mutfağında şarabı yudumlarken gökyüzünü izliyordum. Herkes uyumuş, evim bir veda sessizliğine bürünmüştü. Ev eşyalarını burada bırakacaktım. Zaten burayı kiralayacak kişi ya öğrenci ya da benim gibi mecburi görevde olan bir devlet memuru olurdu. Sadece kişisel eşyalarımı toplamıştım.

Buzdolabının üstüne yapıştırdığım tüm fotoğrafları bir kutuya koydum. Mezuniyet fotoğraflarım, aile fotoğraflarım... Bütün ailemi bir buzdolabı kapağına niye sığdırıyordum ki zaten. En üstte Suna anneme

ve kendime yaptığım gösterişli bir makyajdan sonra ekrana gülümsediğimiz fotoğraf kaldı.

Buğulanan gözlerim fotoğrafı bulanıklaştırırken çenem titremeye başladı. Suna annem hastalık gelip onu bulana kadar çeyizimi hazırlamaya devam etmişti. Hastalık onu elden ayaktan kesince yarım bıraktığı parçalar vardı. Yarısını ördüğü gerisine ömrünün yetmediği. Onu gömüp eve geldiğimde o görüntünün başında günlerce ağladığımı hatırlıyordum. Günlerce o yarım şeylere ağladığımı, isyan ettiğimi.

Hayat çok gaddardı. Bir kadını, kızının göremeyeceği mürrüveti için nasıl da telaşa sokmuştu. Görülmeyen bir anın telaşı, şahit olanlar için katlanılamaz bir azaba dönüşüyordu. O yarım kalmışları hiç tamamlayamamıştım, bir çeyizim vardı. Yarım kalışı bana her seferinde acı verse de vardı.

Titreşimde olan telefonum, bıraktığım masanın üstünde çaldığında fotoğrafları bırakıp döndüm. Fetih arıyordu. Gecenin bu saatinde.

"Efendim."

"Kapıyı açar mısın?"

"Ne?"

İlk teyidim pencereden arabasını görerek oldu. "Kapıdayım. Açsana hemen."

"Niye geldin sen? Herkes uyuyor. Halan görürse çok kızar, git." Hızlı hızlı konuşuyor, artık kapı deliğinden de bakıyordum.

"Kapı deliğinden bakacağına açsana kapıyı. Bir şey getirdim, onu verip çıkacağım. Hadi, kapıyı çalacağım yoksa."

Kapıyı o çalmadan açtım ve hiçbir şey söylemeden ayakkabılarını çıkarıp evin içine girişini izledim. Mutfak kapısını kapatıp peşinden gittim. Ona yaklaşmama gerek kalmadan anason kokusunu aldım. Rakı içmişti.

Tezgâhın üzerine koyduğum şarap bardağında takıldı gözü, bardağı çenesiyle işaret etti. "Hayırdır?"

"Bekârlığa veda," dedim ve hemen ardından ona doğru burnumu yaklaştırıp derince bir nefes aldım. Aynen onun gibi. "Sen hayırdır?"

"Bekârlığa veda," dedi aynı benim gibi.

"Niye geldin sen?" derken önce elindeki küçük poşeti bıraktı elinden sonra üzerindeki kabanı çıkardı. Kabanını sandalyenin arkasına asarken beyaz gömleğinin yakasını düzeltti. Dalgındı, hayır muhtemelen uykusuzdu.

"Kına getirdim."

"Ne getirdin?"

"Kına," dedi ve torbadan çıkardığı kınayı bana uzattı.

"Sebep?"

"Sürmen için."

Kınanın o hiç hoşuma gitmeyen kokusu mutfağı sardı. "Fetih sarhoş gibi durmuyorsun ama iyi misin?" bıraktığım kınayı geri aldı.

"Sembolik. Kız tarafı kendi arasında kına yaptı diye duyuldu. Öyle eline bakacak kadar kurnazlar olur aralarda, dedikodu için. O yüzden sür avcuna bir parça. Eksik kalmasın."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır bu çok saçma. Yarın halanlar, Burcu falan da fark eder. Ne diyeceğim onlara?"

Soluklanıp elime uzandı. Avcunun içine aldığı kınayı avcumun içine bıraktı. "Hiçbiri fark etmez o telaşla. Hadi sür, çok ufak bulunsun avcunda." O kadar ısrarcı davranıyordu ki kabul etmeden gitmeyecek gibiydi.

Emin olmayan gözlerle ona bakarken iki arada bir derede kalmıştım. "Hadi," dedi tekrardan. "Sadece tek elime ve çok az," dedim, başını salladı hızlı hızlı. Ama bu bana yetmedi. "Ve senin de serçeparmağına süreceğiz."

Gözleri beklemediği teklifle bana dönerken, "Af buyur?" diye tepki gösterdi. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Kız tarafı, dedin. Bizim orada erkeğin de serçe parmağına sürülür. Hayır dersen ben de sürmem."

O kadar çabuk ikna oluyorduk ki, "Çok az," dedi benim gibi.

Biz bunu niye yapıyorduk?

O an aklıma gelen şeyle, "Fetih," derken ufak bir tabağı çıkarıp ona uzattım. "Sen hazırla, ben bir şey alıp geliyorum."

"Ben ne anlarım kına hazırlamaktan?"

"Ben de anlamam. Alıp gelmeyi biliyorsun ya."

O itiraz edemeden hızlı hızlı çıkarken önce parmak uçlarımda oturma odasına gittim, sonra çantamı orada bulamayınca aynı yavaşlık ve sessizlikle kendi odama. Kendi odama hırsız gibi girişim, çantamı bulup aldığım saati çıkarışım ve odadan tekrar geri çıkışım... Elimdeki kutuyu bir arkama saklayıp bir önüme koyarak mutfağa döndüğümde Fetih'in elinin fotoğrafların olduğu kutuda olduğunu fark ettim. Elinde de bir fotoğrafım vardı. Doğum günümde pastayı üflerken oldukça

mutluydum. Fotoğrafı beni fark edince geri bıraktı ve eli cebine gitti. O an ikimiz de aynı anda isimlerimizi zikrettik.

"Fetih."

"Efsun."

Benim elimdeki kutuya, onun cebinden çıkardığı bir kutu eşlik etti. İkimiz de birbirimizin ellerine baktık. Sonra yine aynı anda konuştuk.

"Hediye almak gerekiyormuş," dedim.

"Hediye almak gerekiyormuş," dedi.

Ben örf âdet bilmezdim. Anlamazdım da ama günlerdir söylenen bir şey vardı. Evlenecek kişiler aileleri vasıtasıyla da olsa birbirlerine hediye alırlardı. Bunu yapacak olan Güzide Hanım olacaktı ama ben hallederim, demiştim üç gün önce. Fetih'e alınacak hediyeyi de yine Fetih'in ailesinden biri almasın istemiştim. Onlardan gelecek hediyenin de Fetih'in annesinden olacağını düşünmüş bir kez bile yüzüne bakmayacağıma emin olmuştum. Bu ana kadar en azından. Karşı karşıya geldik. Bu garip an devam etti ve yine aynı anda aynı soruyu sorduk.

"Bana mı aldın?"

"Bana mı aldın?"

Benim biraz önce bir yudum aldığım şarabı tek hamlede içip bardağı tezgâha bıraktı. Çok stresliydik.

Biz ne yapıyorduk?

İkimiz de elimizdeki kutuları kaldırdık yine ve aynı anda konuştuk.

"Bileklik aldım."

"Saat aldım."

Başımı iki yana sallarken, "Sırayla konuşalım," dedim en sonunda.

"Annemin sana nasıl bir şey alabileceğini tahmin edebiliyorum," derken gözüm elindeki kutuya kaydı. Bileklik görüş alanıma girdiği gibi dudaklarım da kıvrıldı.

"Altın sevmiyorum, demişsin. Kulağıma öyle geldi. Madem örf ve âdetler, o zaman takabileceğin bir şeyi ben almak istedim. Beğenir misin bilmem ama bileklerin ince," derken gözü bileğime kaydı. "Güzel durur diye düşündüm. Devamlı takabilirsin, rahatsız etmez."

Tepkimi ölçmek, mimiğimi yakalamak için gözleri bendeydi. Yutkundum öylece bana aldığı bilekliğe baktım. Çok zarifti, takanı rahatsız etmez varlığını bile unuttururdu. Ama çıktığı anda yokluğu fark edilir gibiydi. Birbirine bağlı yapraklardan ve taşlardan oluşan bileklik, renkleriyle çok güzel bir uyum içindeydi.

"Beğendin mi?" diye sordu ben cevap vermeyince. Gülümseyip bakışlarımı ona kaldırdım.

Biz ne yapıyorduk?

Başımı salladığımda öyle bir ifade geçti ki gözlerinden diken üstünde olduğunu o an anladım. Endişe etmişti beğenmeyeceğinden. "Çok zarif," dedim bilekliğe bakarken.

"Takar mısın?"

"Takarım."

"Güzel durdu," dedim görüntü beni tatmin ederken. Hızlıca başını salladı. "Güzel durdu," diye beni destekledi. Elim bu kez kendi saatime giderken dudaklarımı birbirine bastırıp lafa nereden gireceğimi düşündüm.

"Bilmiyorum beğenir misin ama zaten saatten başka aksesuar takıyormuş gibi durmuyorsun. Ben de bunu beğendim ama beğenmezsen..." derken daha fazla devam edemedim.

Biz ne yapıyorduk?

"Düşünmen yeter."

"Beğendin mi?" dedim uzatmadan. Çarpık bir gülümseme peyda olurken dudaklarında, eli koluna gitti. Düğmesini açıp bileğinden saati çıkardı.

"Saat koleksiyonum var," dediğinde açtığı bileğiyle bekliyordu. Ben takacaktım galiba. Saati yavaşça çıkarırken ona biraz daha yaklaşıp saati bileğine taktım. "Bazılarını ben aldım, bazıları hediye," diye devam etti. Saati taktığımda ikimiz de Fetih'in bileğine bakıyorduk, kulağım ondaydı. "Ama hiçbiri," derken gülümsedi, biraz önce ben bilekliğe nasıl bakıyorsam o da öyle baktı saate. "Bu kadar iyi durmadı bileğimde."

O an fark ettim sırtıma ne kadar yük bindirdiğimi. Rahat bir nefes aldım. "Oldu o zaman?"

"Oldu."

"Hadi o zaman halledelim şunu da." Çamur kıvamına getirdiği kınayı bir tur da ben karıştırdım. "Nasıl süreceğim ki bunu?"

Kınayı kendine çekip kaşığın içine bir miktar aldı. Sonra sol avucumu elinin içine alıp ortasına kaşıkla kınayı bıraktı. "Çok yayma." Kaşığı bırakıp masanın üzerinden birkaç parça rulo peçete aldı, sürdüğü yere bastırdı.

"Tut bunu böyle. Ne kadar sıcakta tutarsan o kadar çabuk olurmuş. Birkaç saat sonra da yıkarsın," derken kınayı tamamen kendinden uzaklaştırıp kabanını aldı. "Hey hey," dedim şaşkınca. "Sana da sürecektik."

Tam olarak mızıkçı çocuklar gibi, "Efsun," dedi. "Boş ver. Gerek yok, gideyim artık ben!"

Uğradığım ihanetle gözlerimi acıyla kıstım. "Eğer ki sürmezsen elimi yıkarım hemen şimdi."

Tepki vermeyip isteksizce bana baktı. Başımı sallarken peçeteyi kaldıracağım an hemen engel oldu. "Yapma."

"Karar ver o zaman."

Baktı ben ciddiyim, "Tamam sür ama çok az," dedi, içinden küfrettiği her halinden belli oluyordu. Kına olan avcumu kapatıp diğer elimle biraz kına aldım.

"Böyle vaziyete sokayım," dedi Fetih. "Şu düştüğüm hale bak," derken umursamazca serçeparmağına kınayı sürdüm. "Az sürsene kızım!" diye söylendi. Az sürüyordum zaten.

"Ağlama Fetih." İşimi hallettikten sonra hızla parmağımı yıkadım. Sonra da peçeteyi Fetih'in parmağına sardım. "Eğer ki tutmazsa, yıkamak gibi bir kurnazlık yaparsan sana beş ay boyunca kına yakarım Fetih. Yapamazsın deme sakın, yapacağımı sen de adın kadar iyi biliyorsun. Tamam mı?"

Başını varla yok arasında salladı ve kabanını giydi. Tam gideceği vakit bir şey hatırlamış gibi durdu ve fotoğraf kutusunu işaret etti. "İstersen çerçeve alabilirim ya da bir duvarı boydan boya fotoğraflar için ayarlayabiliriz. Hallederim, tasarlarım ona uygun bir şey."

Başımı iki yana salladım. O odaya herkes girecekti. Sevdiklerimle olan fotoğraflarım ortalıkta dursun istemiyordum. "Hayır kutuda kalacaklar."

En üstte duran doğum günü fotoğrafına bakarken, "Yarın görüşürüz o zaman," diyen ben oldum. Parmağındaki kınayı saran peçeteyi bastırdı. "Görüşürüz. Geç oldu, uyu artık sen de," derken kapıya yöneldi.

"Allah'a emanet," dedi ben kapıyı kapatmadan. Kapıyı kapattıktan sonra fısıldadım.

"Sen de."

XII

ŞAFAK YÜZ ALTMIŞ BİR

11 Aralık

Üzerimde kendi seçtiğim gelinlik vardı.

Bir bebeğin sulanmış gözleri gibi... Gözyaşları bir yetişkinin gözyaşlarına benzemiyor. Hiddet barındırmıyor; ölçmemiş, tartmamış, engel olmaya çalışmamış ya da hesaplı kitaplı birikinti değil. Kendini ifade edemeyen ve kelimeleri olmayan bir bebek gibi dolmuş gözleri. Sanki dünyanın içinde yaşamıyor, dünyanın kirine bulaşmamış. Doğduğundan beri beyaz giymiş ama üstü hiç kirlenmemiş.

"Niye doldu o gözlerin?"

Zeliha. Su perisi. Bir bebek gibi dolmuştu gözleri. Makyajımın yapıldığı masanın önünde, bedeni burada ama ruhu başıboş dolanıyordu geçmişin sokaklarında.

"Kısa zaman önce..." Bir an nefesi kesilmiş gibi duraksadı. "Evlen..."

"Zeliha," diye böldüm onu ayaklanırken. "Açma o konuyu, lütfen." Soran da bendim, müdahale eden de. Benim giyeceğim gelinlik, kendi ellerimle çöpe attığım gelinliğini andırmamalıydı ona. Yüzünü makyajından dolayı avuçlayamasam da onu kendime çekip yanağından öptüm. Olay nereden nereye gelmişti, durup düşünüldüğünde ağlamamak mümkün müydü?

"Elimde değil," dedi çaresizce. Ruhunun dolaştığı sokakları tanıyordu, görmezden gelemiyordu. Bedeninin olduğu mekânı kabullenemiyordu. "Eğer ki gelmeseydin şu an her şey çok farklı olacaktı. Belki yaşamıyor olacaktım. Daha kötüsü onunla evli olacaktım." Çenesi de sesiyle beraber titredi.

"Ama şimdi evleniyorsun," derken yaşlı olan gözlerinin içi parladı. "Ağabeyimle evleniyorsun," dedi hâlâ inanamadığını belli ederek. "Bir

şeye vesile oldum fark etmeden. Evleniyorsunuz," derken yaşlı olan gözlerine rağmen güldü. Bunu tekrar etmek hoşuna gidiyordu sanki. "Aynı evde yaşayacağız. Ağabeyimle günün birinde evlenecek diye çok korkuyordum. Yani nasıl desem bu fikir bana korkutucu geliyordu, sanıyordum ki başkasıyla evlenirse tamamen gidecek bizden. Sevgisini paylaştıracak hatta bana hiç kalmayacak ama şimdi bütün sevgisini bizden alıp sana verse bile hiç üzülmem. Hiç kıskanmam, hiç zoruma gitmez."

Gözpınarlarında biriken yaşları aldım. Kurduğu cümleler içimde bir şeyleri devirdi, devrilen şeylerin kaburgaları kırıldı. Bu öyle basit bir ağırlık vermedi bana. Söylediği şey çok fazlaydı. Bu içinde olduğumuz yalandan, bu büyük yüreğinden beni utandırıyordu.

"Fetih günün birinde herkesi sevmeyi bırakır ama seni bırakmaz," derken gözlerinin tam içine bakıyordum buna inansın diye. Zeliha anne ve babasına değil, kardeşine değil özellikle Fetih'e düşkündü. "Başka bir kadın değil aranıza girmek, yürüdüğünüz yoldan bile geçemez sizinle. Bunu sakın unutma tamam mı? Fetih seni herkesten çok seviyor. Ben de dahi..." Parmak uçları telaşla dudaklarımın üzerini buldu.

"Hayır hayır. Sana olan sevgisini benimkinin altında tutma. Hem öyle değil hem ben çok üzülürüm."

Zeliha Fetih'i benimle o kadar kolay paylaşmaya ikna olmuş, kendine bunu kabul ettirmişti ki... Şaşırmamak elde değildi. "Asıl sen yapma bunu," diye kızdım. "Aranıza giren kötü kadın olurum bak ben yakında."

Başını gülümseyerek iki yana salladı. "Hayır siz yan yanasınız, izin verirseniz ben gireceğim aranıza."

O an sebepsizce bir görüntü canlandı kafamda. Bir yatak, bir ucunda ben bir ucunda Fetih. Aramızdaki boşluğa Zeliha oturmuş, o kalksa biz de kalkardık. O yatakta, o da olduğu için biz oradaydık. Bizi bağlayan şey oydu. Yanaklarını avcumun içine yerleştirdim ve yüzünün farklı noktalarına buselerimi kondurdum.

"Hayır biz yan yanayız, ağabeyin girecek aramıza."

Kuaför gelip son kez saçımı kontrol edene kadar Zeliha'nın yaşlarını akıtmadan yok ettik. Odadan çıktığında yüzü artık gülümsüyordu. Aynanın karşısında kendimi süzdüm başlı başına. Tepeden tırnağa. Her karışta yüzümde gülümseme oluştu. Gelinlik, saç ve makyajla o kadar güzel bir bütün oluşturmuştu ki o kadar güzel bir bütünün

içerisindeydim ki... Öylesine seçtiğim bir gelinlik ne kadar güzel olabilirse o kadar güzeldi. O gülümsememi bölen bir şey oldu. Kapı açıldı, elim karnımın üzerindeyken başım o tarafa döndüğünde gördüğüm kişiyi tanıyordum.

Osman Karadere, Fetih'in babası.

Ellilerinde duran yaşı, uzun boyu ve insanı kendinden uzaklaştıracak kadar korkunç bakışları vardı. Bana değil diğer insanlara baktı.

"Gelin hanımla..." dedi bakışlarının hakkını veren bir sesle. Gerginlik usul usul biraz önce büyük bir beğeniyle süzdüğüm bedenimde dolaştı. "Biraz konuşalım. Müsaade edin," derken o an Burcu'nun burada olmadığına şükrettim. O çıkmazdı.

Ne konuşacaktık? Bana her şeyi söyleyebilirdi. Herkes yavaşça tek sıra halinde odadan çıkarken o an istemsizce Fetih'in gelmesini istedim. Endişemi, tedirginliğimi bastırmak istiyordum ama ellerim soğumuştu. Her şeye rağmen aynadan kısa bir an kendimle göz göze geldiğimde içim az da olsa rahatladı. İçimde kopmaya başlayan kıyametin hiçbir emaresi yoktu üzerimde. Odanın kapısı kapanınca bir adım geri gittim. Osman Karadere beni kısa bir an süzdü. Boş boş gözlerle. Bir duvarı süzüyormuş gibi. Sonra da aramızda birkaç adımlık mesafe kalana kadar bana ilerledi.

İkimiz de birbirimize, iki tarafın da aleyhine olacak bir anlaşmayı imzalamak üzereymişiz gibi bakıyorduk.

Dudakları hafifçe biraz sonraki cümleleriyle canıma okuyacağını belli edercesine kıvrılır gibi oldu.

Dik dur Efsun. Bu düğünü kabul etmek zorunda kaldılar, Fetih'in sözü geçti. Eğer böyle bir güçleri olsaydı ilk olarak bu düğünü yok ederlerdi. Dik dur.

"Fetih on üç yaşındaydı," diye beklemediğim bir giriş yaptığında, beklediğim neydi onu da bilmiyordum zira. "Ona bir cümle kurmuştum." Ellerimi nereye koyacağımı şaşırdım. Önüme koysam bunu üstünlük olarak algılar daha da cesaretlenebilirdi, arkama koysam çok fazla lakayt dururdum ciddiyetim kaybolurdu. "Günün birinde bir kadını istersen, önüne kim geçerse ez geç. Sen Fetih Karadere'sin, demiştim."

İçimde henüz birebir onlarla denk gelmediğim için kendi kendime büyüttüğüm nefret fidanı aniden boy attı. Tek bir cümleyle. Bir baba oğluna sevgiyi ve saygıyı öğretmesi gereken yaşta bu kadar yıkıcı,

hiyerarşik bir cümle kurmayı tercih etmişti. Stratejisi kendi aleyhine olan şeyi lehinden anlatarak benim canımı sıkmaktı.

"Senden ilk bahsettiğinde her şeyi düşündüm. Buna engel olmak için... Onayım yoktu, isteğim hâlâ yok ama ne vakit ki oğlum geçti karşıma ona söylediğim cümleyi kurdu, o zaman bana uzun yıllardır unuttuğu bir gerçeği hatırlattı." Ağır adımlarla yavaşça yanımdan geçti. Genelde benimle gelen insanların az da olsa bir şivesi vardı, normal konuşsa bile telaffuzundan anlaşılırdı bu yöreden olduğu ama Osman Karadere'de bu yoktu. Müthiş bir İstanbul Türkçesi kullanıyordu.

Ona dönüşüm cümleyi tamamlayışıyla oldu. "Fetih Karadere olduğunu, benim oğlum olduğunu." Benimle alay ediyordu. Bu benim sayemde olmuştu bir yerde, bana bunu söylemeye çalışıyordu. Buna gerçekten ben mi sebep olmuştum?

"Ona bunu benim öğrettiğimi, eğer ki kararına tamam demezsem beni ezmekten çekinmeyeceğini söyledi. Tereddüt etmedi, babasıyla konuşmasına rağmen. Gücünü aldığı adamı bile ezecek gibi baktı bana. Ona neyi öğrettiysem bana onu gösterdi. Gurur duydum," dedi hiç utanmadan. Güç diye verdiği vicdansızlıktı, bir insana tüm kötülüğü yaptırabilirdi. Bu olayın patlayışı nerede neden olmuştu bilmiyorum ama Fetih'in neden ailesinden uzak olduğunu anlayabiliyordum. Bunu kabul etmemişti, belki onlara benzemek istememişti.

"Değil onun bir kadın için karşısına geçmek, bana bu kadar yaklaşmışken dünyayı verseler bile yapmam bunu. Babalar," dedi ellerini takım elbisesinin ceplerine koyarak, "belli bir yaşa kadar oğullarını taşırlar, belli bir yaştan sonraysa oğullarından aynı şeyi beklerler. Fetih'le yer değiştirme zamanı çoktan gelmiş." Sağ eli tıraş olmuş suratında dolaştı. "Oğlum bir kadını istiyorsa alır, ben de karşısında değil yanında dururum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım "Osman Bey," dedim sakin bir sesle. Kıvrılan dudakları düz bir çizgi halini aldı kısa zamanda. Sesimi duyması yetti. "Burada müdahale etmek zorundayım," derken aramızdaki mesafeyi bir iki adım azalttım.

"Oğlunuz bir kadını istedi ve aldı, değil. Oğlunuz sizi altüst eden bir kadını öyle bir sevdi ki onun için ilk sizi ezebileceğini söyledi. Siz de," derken sesimde ince bir keyif vardı, "kabul etmek zorunda kaldınız. Seve seve değil, zorla. Bakın," derken ellerim hafifçe etrafı gösterdi. "Bu

kadar hazırlık bu kadar şey benim için. Siz kendi ellerinizle yapmak zorunda kaldınız." Son iki kelimenin her harfi çakıltaşı gibi ağzımdan onun yüzüne sekti.

O ifadesi tamamen dağıldı, içeri girdiği ilk halini aldı ve içindeki zehri diline vurmaya başladı. "Asla gelinim olmayacaksın," dedi nefretle. Bana bunlarla gelselerdi ya... İşte tam olarak buydu istediğim.

Başımı ağır ağır salladım. "Kanım damarımda aktığı müddetçe asla yakıştırmayacağım kendime bunu."

Çene kemiği belirginleşti, usulca renk attı. "Asla geldiğin evde, içine girdiğin insanlar tarafından sevilmeyeceksin."

Dudaklarım kıvrıldı, sorun yok, dercesine başımı iki yana salladım. "Kendi kızını sevmeyen insanların elin kızına sevgi göstermesi başlı başına saçmalık olurdu zaten."

İşaretparmağını tehdit edercesine salladı. "Zeliha'yı karıştırma. Yeterince kullanmışsındır onu zaten oğlumun üzerinde."

Kaşlarım havalandı. "Böyle bir şey olmadı ama varsayalım ki oldu, buna siz izin verdiniz. Vermeseydiniz bu fırsatı bana, Fetih'le denk bile gelmezdik. Ama yok," dedim sahte bir hüzünle. "Oğlunuzun kaderinde altın harflerle adım yazıyor."

Yutkundu sertçe, roller değişmişti. "Zeliha'ya yapılan şeyi bildiğimi mi sanıyorsun?"

Zeliha sadece annesinin bir şeyleri fark ettiğini ve olayı hiç kurcalamadan üstünü kapattığını söylemişti. Muhtemelen babasının o noktadan haberi yoktu.

"Bu neyi değiştirir?" diye sordum. "On sekizine girdiği ilk gün kızını evlendirmek için her şeyi yapan bir baba olduğunuz gerçeği kapı gibi ortada. Sorunun temeli zaten sizsiniz. Günah mı çıkardınız yoksa?" dedim şaşkınca. Dudaklarımı ıslatıp hiç ara vermeden devam ettim. "Siz o günahı yine üstlenin o zaman. Unuttuğunuz yerde yüzüme bakmanız yeterli. Zira ben size daima hatırlatacağım. Kendi kızınızı göz göre göre ölüme gönderdiniz, siz daha bana neyin babalığından bahsediyorsunuz? Benim gözümde insan bile değilsiniz."

Suratı daha da bozulup sarardı. "Hiçbir zaman bir Karadere de olamayacaksın," dedi yüzüme tükürmek istediği her kelimesinde belliydi.

Başımı yine hay hay, der gibi salladım. "Fetih Karadere'nin değil, Fetih'in karısıyım. Zalimliği üstüne yama yapmış bir soyadını sadece

sembolik olarak taşıyacağıma emin olabilirsiniz. Ben soyadınıza fazlayım."

Nefesleri hızlandı, her an boğazıma yapışacakmış gibi baktı bana. O anlaşma elinde patlamıştı. Kârlı olan bendim. Bunu güzel güzel anlayacaklardı. Zeliha'nın ahı vardı benim dilimde, güzel bir beş ay geçiremezlerdi benimle. "Fetih seninle niye evleniyor bilmem," dedi işaretparmağı tekrar havalanırken. "Bu işin altında başka bir şey var farkındayım. Çıkar kokusu. Çıktığı gün, değil karşımda böyle durmak bu girdiğin evden çıkışın bile kaşla göz arasında olacak. En kötü oğlum anlayacak hata yaptığını, o kapıdan çıkıp gideceksin."

Beş buçuk ayın sonunda çıkışım Fetih'le olacaktı, yine göremeyeceklerdi bunu. Yine bu zevki yaşayamayacaklardı. Hayatlarından çıkacaktım ama o mutluluğu göğüslerini gere gere yaşatmayacaktım onlara.

"Fetih bunları duymasın, çok kızar size."

"Karşında kim var farkında bile değilsin."

Ben cevap veremeden kapı açıldığında ikimizin de gözleri kapıyı buldu. Yeniden tanıdık bir sima.

Zühre Karadere. Fetih'in annesi.

Sırayla mı geliyorlardı? Benim değil ama onların adı katile çıkabilirdi. Tedirgin olmamak elde değildi. Zühre Karadere matemi varmışçasına siyah giyinmişti. Hakkını yemeyeyim oldukça şıktı. Gözleri eşiyle buluştu, kapıyı çalmadan destursuz girişlerinden belliydi zaten kim oldukları. Osman Karadere'nin sesini duydun. "Ben çıkayım," dedi karısına bakarken. "Gelin Hanım biraz da kayınvalidesiyle konuşsun."

Eşinin çıkmasını bekledi, düğün değil de cenaze evinde takınılacak bir ifade vardı yüzünde. Zühre Karadere ayağındaki yarım topuklular ve elindeki ufak kutuyla bana doğru ilerlerken baştan aşağı bu kez o süzdü beni. Gözleri en son yüzümde duraksadığında hafifçe gülümsedi. Günlerdir bu konuşma için hazırlamışlardı kendilerini değil mi? Her şey başlamadan önce kısa bir gözdağı.

"Yüzüne bakan seni melek sanır." Eşi gibi bir başlangıç beklemiştim ne yalan söyleyeyim. Bu ani girişi sarsacak gibi oldu beni. Madem hızlı başlamıştık, karşılıklı daha erken gidebilirdik.

"Aksine," dedim omuzlarımı kaldırıp, "sizin yüzünüze bakınca hiç öyle bir izlenim oluşmuyor."

Kaşları havalandı, bir kaşık suda boğabilecek bir nefretle baktı bana. Sanki bir savaş başlatmıştım ve evinin tüm erkekleri o savaşta şehit düşmüştü. Şimdi cayır cayır yanan ateşini bana içirmek için gelmişti.

"Fetih göremedi," dedi içi yanmaya devam ederken. "Ama sanma ki bu devran böyle devam edecek," derken aramızdaki mesafeyi bir adım daha kapattı. Artık bu oda bana dar gelmeye başlamıştı. Gelen geçen nefretini salıyordu üstüme. "Sonun gelecek. Ne var bu evliliğin altında bilmem. Ama siz o sevda laflarınızla ancak Zeliha'yı kandırırsınız. Fetih'in senin gibi bir kadınla evlenmesinin nedenini elbet bir gün öğreneceğim. Elbet bir gün bu evliliğe ne sebep oldu bulacağım. İşte o gün kork benden. Bir Allah'ın günü bile gelinim olmayacaksın."

Aynı tepkiyle başımı salladım. "Tek bir Allah'ın günü bile," dedim aynı şekilde. "Merak etmeyin, siz benim valide olarak görebileceğim bir kadın değilsiniz."

Ağzını birkaç kez açıp kapattı sonra elindeki küçük kutuyu vurur-casına sehpaya bıraktı. "Kayınvalidem bana vermişti bu küpeleri," dedi kan kusmaya devam ederek. "Ben oğlumu ne olduğu belli olmayan bir kadın için karşıma almam. Bunlar sana emanet, gün gelecek bitecek bu devran. İşte o gün bu küpeleri alacağım, gerçek gelinime vermek için." Bıraktığı kutuya baktım bir an.

"Senden kurtulana kadar yüzün gülmeyecek. Sanma ki Fetih senin arkanda, ben onun annesiyim!" dedi elini bağrına vururken. "Onu ben doğurdum. Sen kimsin? Seni bana tercih eder mi sanıyorsun?"

Dudaklarım kıvrıldı, "Etmedi mi?" diye sordum. Yüzümdeki alay onu daha çok öfkelendirdi, kızarmış yüzüne baktım. "Etmedi!" diye çıkıştı. "Sen öyle san. Etmedi, etmez. Ben onun annesiyim, benim yanımda sen nesin ki? Bir sıkımlık canın var."

"Haddinizi aşmayın. Sizinle ben uğraşmam, beni size tercih etmeyeceğini düşündüğünüz oğlunuz uğraşır."

Kendini o kadar zor tutuyordu ki üzerime atlamamak için, "Beni oğlumla tehdit etme," dedi bir adım üstüme gelirken. Geri gitmedim aksine gözlerinin içine içine baktım. "Bunun tehdit olmadığını biliyorsunuz Zühre Hanım. Madem kartları bu kadar açtık, dürüst olalım birbirimize."

Öfkenin kaynattığı sıcak nefesleri yüzüme dökülürken, "Efsun," dedi ilk kez bana. "Adın gibisin," diye devam etti. "Büyüsün, lanetsin.

Annen ve baban en doğru ismi koymuş sana, yüzünün altında yatan şeytanı ilk an görmüşler."

Şimdiye kadar hiçbir cümle tam anlamıyla bir kurşun olarak dönmedi bana. Bir an geri adım atacağım sandım, mimiklerim değişti. "Bir daha annemi ve babamı karıştırırsanız o şeytanı gizlenmiş olarak görmezsiniz, direkt gözünüzün önünde durur. Çok da gaddar olur. Hayatınızı zindan ederim."

Yüzümü inceledi. Sinirlendiğimi fark etmişti, hoşuna da gitmişti. Bunu herkes çok rahat anlayabilirdi. "Bu daha ne?" diye sordu. "O eve girdiğin güne lanet edeceksin, yüzün gülmeyecek. Yüzün hiç gülmeyecek. Oğlumu benden koparmaya çalıştığın ellerinle canına okurum senin. Söz konusu evladıysa bir annenin yerinden sökmeyeceği can yoktur. Bunu sakın unutma."

Kısık bir sesle gülerek bir adım geriye gittim. "Anneliğiniz Zeliha'ya işlemiyor galiba? Samimiyetsizsiniz. Annelikmiş. Utanmıyor musunuz bu kelimeyi kullanırken? Kutsallığı kalmadı. Şimdi çıkın, düğün sahibi olarak misafirlerinizle ilgilenin. Fetih de gelir birazdan yanıma. Anneliği de sizden dinleyeceksekvirgülü silelim herkes bırakıp gitsin. Yapayalnız yaşayın."

Gösterdiğim kapıya baktı sonra tekrar yüzüme çevirdi ateş saçan gözlerini. "Evimden elinde valizinle defolup gittiğin gün doyurmadığım aç kalmayacak," dedi söylediğim şeyi es geçip. Verecek cevabı var mıydı? "O gün benim düğünüm olacak, gün gelecek o çok güvendiğin oğlum da zindan edecek sana o evi. Sadece sabret. Ömründen ömür eksilteceğim senin, isyan ede ede çıkacaksın evimde..."

O an kapı öyle büyük bir hışımla açıldı ki benim vereceğim cevap ağzımın içine tıkıldı. İkimiz de kapıya bakarken Burcu'yu görmemle dişlerimi birbirine geçirdim. En duymaması gereken kişiydi. Zühre Karadere hızlı adımlarıyla yanımdan hışımla ayrıldı, Burcu'yla o kadar dip dibe kaldılar ki bir an Burcu saçlarını tutacak sandım. Evet bunu yapma olasılığı vardı.

"Çıkar şu gelinliğini," dedi hışımla. Eli çantasına gitti, sigara paketini, çakmağını ve ıvır zıvırları içine fırlattı. "Gidiyoruz çıkar şu çaputu üzerinden." O kadar sertçe eşyaları çantasına atıyordu ki bir an yaklaşmaya korktum.

"Burcu bir dinler misin? Sakin ol önce," dediğimde çantasını çarparak yere bıraktığında bana döndü.

"Ne sakin ol?!" diye çıkıştı. "Ne sakin ol?! Bu insanlarla mı yaşayacaksın sen?" Kapıyı gösterdi öfkeyle. "Olmayacak bu düğün. Senin canına okuyacağım diyor, bunların mı soyadını taşıyacaksın?!"

"Burcu saçmalama sakin ol."

"Ben miyim saçmalayan?!" diye bağırdığında aniden elim telaşla ağzına gitti ama temas bile olmadan geri çekildi. "Efsun seni öldürürüm. Aklını başına al seni öldürürüm! Çıkar şu üstündekileri, olmuyor bu düğün."

Tekrar masaya yöneldi, bu kez benim eşyalarımı toplamaya çalıştı. Onu kollarından yakalarken, "Burcu dur diyorum sana!!" dedim.

"Ne dur?" dedi hayretle. "Kendine gel başlarım aşkına, sevgine. Bu pislik insanlarla mı aynı evde yaşayacaksın? Çıkar şu üzerindekileri, ne halleri varsa görsünler. Kendi pisliklerinde boğulsunlar. Kendi kızlarına neler yaptılar, seni helak ederler."

Yerdeki çantayı alıp bileğimden yakaladığında kendimi çektim. "Burcu, durul biraz. Saçmalama, dur. Sakinleş." Kendini işaret etti. Dudakları aralandı, gözlerini kıstı.

"Suna annenden de mi utanmıyorsun?"

Suratıma okkalı bir tokat atsaydı canım bu kadar yanmazdı. Biri kaburgalarıma çekiçle vuruyor gibi hissettim. Niye beni ailemden vuruyorlardı? Onu bölmeye çalıştım ama öfkeden deliye dönmüş bir halde devam etti.

"Annenden babandan da mı utanmıyorsun? Bu kadar insan bunun için mi seni büyüttü? Emeklerine saygıdan bile olsa yine seni böyle hor görecek insanlara tamam demezsin, ne zaman bu kadar nankör oldun? O kadın ölürken bile senin üzerine titriyordu, seni böyle ezecek insanlar için mi didindi senin için?"

Kaburgalarıma vuran çekiç darbelerini artırdı. Nefes alamaz oldum. İçe geçen kaburga çıkıklarım kalbime batıyor, biri kalbimdeki damarları cımbızla çekiyordu sanki. Gözlerim bulanıklaştı bir an. Üzerinde durduğum topuklular, çivi gibi geldi. Bütün yüzüm uyuştu. Yutkunamadım, dik bile duramadım.

Hiçbir şey bilmiyordu, bu kadar acımasız olmasa olmaz mıydı?

"Nankörsün sen," diye devam etti yaptığı eziyete. Niye kader yetmiyormuş gibi insanlar da beni ailemden vuruyordu? Bu çok zalimceydi. Düşmanım da aynı şeyi yapıyordu dostum da.

"Başka bir açıklaması yok. Hiç mi sızlamıyor için? O seni kimse üzmesin diye her şeyini ortaya koyarken şimdi o kadına bunu mu layık görüyorsun? Sızlamaz mı kemikleri?"

İçimde çıkan bir yangın bütün vücudumda zalimce bir ağrı gezdirdi. Düşeceğim sandım. Sırtıma yükledikleri şeyler insanların dudaklarından kolayca döküldü belki ama ben taşıyamadım o an. Tam o an ölüm önüme binlerce güzel seçenek içinde sunulsa adımlarım tereddütsüz ona giderdi.

"Benim bile sızlıyor. Onların nasıl sızlamasın? Yazıklar olsun. Sana yazıklar olsun."

O an susması için son gücümle, "Burcu," diye fısıldadım. Sussaydı ya artık. Keyfimden değildi, artık sussaydı ya. Benim anne ve babamın mezarı başında hatırlayacağım şeyler söylemeseydi ya? Yine mi çok şey istiyordum? İçimde hiç durmadan ağlayan küçük Efsun tıpkı seneler önce olduğu gibi yine anne ve babasının mezarının yanına kıvrıldı. Cenin pozisyonu aldı. Onu oradan kaldıracak biri de yoktu üstelik.

Yersiz yurtsuz kalmış gibi hissediyordum. Dil bilmediğim bir yerde, tek varlığım canımken soğuk bir kış günü etraftaki yabancıları inceliyordum.

"Ne Burcu, ne? Çok pişman olacaksın. Çok pişman olacaksın Efsun ve ben bu hatana izleyici kalmayacağım," dedi acımasızca. "Ölümüne beni şahit yapamayacaksın. Yokum ben."

"Burcu," diyemedim. "Gitme," diyemedim. Fetih'le çarpışarak çıktı odadan. Yüzümün halini tahmin bile edemezken sırtımı döndüm hızla, kapıyı çarpanın Burcu olduğunu anlayabiliyordum. Fetih, "Ne oluyor burada?" diyemeden kendimi zorlukla oda içindeki lavaboya attım ve kapıyı zorlukla kilitledim.

Bir devrin yıkılışı gibi daha fazla taşıyamayacağımı anladığım vücudumu kapıya yaslarken adım seslerini duyamadım, sırtımı bastırdığım kapı tıklatıldı. "Efsun," dedi dışarıdan bir ses. İçim yanıyormuş gibi, dışım üşüyormuş gibi titrerken gözyaşlarım yanağıma değil de direkt aşağı düşsünler diye kafamı eğdim. Diyaframım ses çıkaramadığım için haddinden fazla kasıldı, nefes alamayışımın sancısı boyut değiştirdi, kapı kolunu tutup sıktım.

"Açar mısın kapıyı?" derken sesi o kadar yumuşaktı ki sanki aramızda örtülü bir kapı da olsa görebiliyordu halimi. Halbuki beni tanıyan

insan gözlerimin içine bakarken görmemişti, yabancı bir adam nasıl fark ederdi? Benim rahat rahat akıtamadığım gözyaşlarımı içimdeki o küçük çocuk kıvrıldığı mezarların yanında o kadar rahat akıttı ki imrenmemek elde değildi. Gözlerimi yumdum, nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Efsun kapıyı aç," dedi ısrarla. Ona cevap vermem gerekiyordu, gitmesini söylemem ama bu sesle konuşursam endişelenirdi. Duraksadım. Niye endişelensin ki?

Dostun darbesi, kuş tüyünden dahi olsa öldürücü olurdu. Çünkü beklenmeyen her şeyin etkisi, beklenen şeylerden daha yıkıcıydı. Ama eğer ki Burcu'nun darbesi kuş tüyüyle bile olsaydı ben yine sağ kalırdım. Biliyordum. Zaten o kadar insaflı olmamıştı.

"Fetih," derken sanki onun adını dillendirmek acıyı en dayanılmaz noktaya getirdi. Kapıyı açacağım sandım, kendimi bırakacağım sandım. Sanki bunu yapsam beni tutacaktı. "Sen şimdi çık, ben geleceğim yanına."

"Açar mısın kapıyı?" diye ısrar etti. "Hadi aç, konuşalım. Ne olduğunu anlat bana, hadi."

Neyi, nasıl anlatırdım ki? Ne derdim ki? Diyebilsem Burcu'ya demez miydim? Çenem azar yiyen bir bebeğin çenesi gibi titredi.

"Fetih," dedim, o an elimde olsa, tuhaf durmasa sadece ismini söylerdim defalarca. Bilmem neden, onun ismini söylemek sanki sessiz bir feryat gibi hissettiriyordu. "Hadi git, lütfen," diye ısrarımı sürdürdüm. Sonra canımı bir tur da ben yakmaya yeminliymişim gibi devam ettim. "Başkanın karısı..." dedim bunu söylemek oldukça zoruma giderken. "Nikâh şahitliğimi yapabilir mi?" diye sordum. Acının yanına o kimsesizlik eklendi. O küçük çocuk daha çok kıvrıldı, küçüldü.

"Anlamadım?" diye sordu şaşkınca. Bunu açıklamak kendi kendimi ayaklar altına alıyormuşum gibi hissettirdi. "Eğer tamam diyorsa o olsun şahidim, tamam değilse," durdum gözlerimi yumdum. Bana bu kadar bel büktüren kaderi hiçbir zaman affetmeyecektim. "Emir'den rica eder misin?"

Hiçbir iş arkadaşımdan bunu isteyemezdim. Daha ne kadar olmuştu ki tanışalı? Düşünecekleri şey ne olurdu? Ne kadar kimsesiz olduğum mu? Nikâh şahidini sayılı gündür tanıdığı insanlardan seçen biri. İstemiyordum. Emir çok daha iyi bir seçenekti.

Kapıya vuruşu sertleşti. "Şu kapıyı aç," dedi daha büyük telaşla. "Nereye gitti o? Ne oluyor, şu kapıyı aç Efsun!"

"Efsun kapıyı mı kırayım?" dedi sabırsızca. Omuzlarım düştü o an kontrolsüzce. "Kıramazsın ki," dedim o vurmaya devam ederken. "Sırtım kapıya yaslı."

O an bir şey oldu. Vuruşları anında durdu. Kapının gerisinde derin bir nefes aldı, sabır dilediğini duydum. Sonra bir süre ses gelmedi ve hemen ardından, "Emir," dedi. Kısa zamanda başkanın karısı için bir şeyler söyleyip telefonu kapattı.

"Tamam hadi hallettim aç. Yoksa ben gideceğim o arkadaşını bulup ondan öğreneceğim. Hadi aç."

Burcu'yu bulur muydu? Evet bulurdu. Bunu ister miydim? Asla. Bir çocuk gibi, "Gidiyorum bak," dedi sanki birazdan üçten geriye doğru sayacak ve araya buçukları sıkıştıracaktı. "Bak gidiyorum," diye tehdit etmeye devam etti. "Gidersem bulmadan dönmem, gidiyorum bak."

"Gitme," dedim sakince. "Bekle."

Peçete alıp nazikçe gözpınarlarıma bastırarak burnumu çektim. Sanki saatlerce koşmuş kadar yorgun hissediyordum kendimi. Saçımdaki bukleleri düzelttim, elimdeki peçeteyi atıp kapıya yöneldim. Kilitlediğim kapıyı sakince açarken kapı kolu benim tarafımdan değil karşı taraftan itildi. Fetih'in endişeli gözleri beni buldu, sanki çok korkunç bir şey bekliyormuş gibi bir endişeyle yüzüme baktı ve beklediğini bulamayınca bir rahatlama geçti yüzünden.

"Buraya gel," dedi aramızdaki mesafeyi elini uzatarak aşarken. Ona baktım düz bir ifadeyle, sonra eline. Tek elim gelinliğimin eteğine giderken diğer elim eline ulaştı. Tenim tenine değdiği gibi belki vazgeçerim diye sıkıca tuttu. Beni yavaşça lavabodan çıkarırken bakışlarım dalgın dalgın etrafı süzdü. Başım ağrıyordu.

"Ne oldu?"

"Bir şey olmadı."

Sanki tam da o an gelinlikle olduğumu fark etti. Günlerdir bu gelinliği merak ediyordu. Bana kalsa gösterirdim. Hatta bana kalsa ilk Fetih'e gösterirdim ama her şey o kadar örf ve âdetin ışığında gidiyordu ki uğursuzluğa inanılmış ve düğün öncesi asla görmeyeceği kesin bir dille söylenmişti. Halbuki ben, özellikle üç gün öncesinde bana uzatılan o elden sonra yaptığımız her alışverişin fotoğrafını ona atıyor ve fikrini alıyordum. Sonuçta o benim odama gelmiyordu ben onun odasına gidiyordum.

"Ve o sır gibi saklanan gelinlik," derken beni baştan aşağı süzdü, olayı kurcalamayışıyla içim az da olsa rahatladı. Devamını bekler gibi ona baktım. Tamam, çok güzel olduğumu, çok yakıştığını söylemeyecek miydi?

"Nasıl?" diye sordum.

"Fikrimi sır gibi saklayacağımdan emin olabilirsin. Tıpkı senin gibi."

Büyük bir hayal kırıklığıyla ona baktım. Söylemeyecek miydi?

"Ciddi misin sen?"

"Hiç olmadığım kadar."

Merak körükleneceği yeri çok iyi seçerdi. Organizasyonda görevli kadın gelip hazır olup olmadığımızı sormasa bunun tartışması devam ederdi. Kapıyı sonuna kadar açıp, "Gelin ve damadı alalım," dedi. Göz göze geldik bir an Fetih'le. İkimiz de son kez aynadaki görüntümüze baktık ve ilk adım yanımdaki adamdan geldi.

"Hadi," dedi.

Kapı eşiğine kadar ayrı yürüdük ardından kolunu uzattı bana. Beklemeden koluna girdim. Gülümseyen gözlerin yanından geçerken tarihi mekânda merdivenleri indik, yavaş yavaş insanlar girmeye başladı görüş alanıma. Her yer bir peri masalından fırlamış kadar büyülüydü. Bembeyaz güllerin o hoş zarifliği, dekorasyon, masaların üstü... Merdivenler bittikçe o kalabalık öyle bir arttı ki hafifçe yavaşladım. İnsanlar ayaklandı, bizi alkışlamaya başladılar. Islıklar çalındı, sesler öylesine yükseliyordu ki Fetih'in kolunu daha sıkı tuttum.

Bu kalabalıkta en büyük masaların birinde toplanmış iş arkadaşlarımı bile seçemedim. Zamanında nişanına gittiğim Rümeysa'nın annesini görür gibi oldum bir de yengesini. Beni kırmayıp gelmişlerdi. Kimseyi tanımıyordum. O kadar tek hissettim ki kendimi bu gerçek beni beklediğimden de fazla sarstı.

"Çok kalabalık," diye fısıldadım Fetih'e doğru. O an biraz olsun gerginliğimi azaltacak biriyle göz göze geldim. Kocaman gülümseyerek avuçlarını patlatırcasına bizi alkışlayan Zeliha'yla. İstemsizce güler yüzüne karşılık verirken, "Gelemeyenler de var, hatırı sayılır bir şekilde," dedi.

En az bin küsur kişi vardı burada. Ne demek gelemeyenler vardı?

"Fetih," diye fısıldadım. "Bu kadar insanın hepsini ayrı ayrı tanıyıp konuşuyor musun?"

Akıl alır gibi değildi. "Ben çok akraba sevmem," dedi beni şaşırtmayarak. "Kendi isteğimle konuştuklarım çok yakın olanlar. Diğerlerinde ismini bilmediğim çok."

Sonunda nikâh masasına vardığımızda belediye başkan yardımcısının elini sıktık. Evet Fetih'in nikâh şahidi belediye başkanıydı. Benim nikâh şahidim ise artık eşiydi. İkisi de bizi tebrik ederken yavaşça sandalyelere yöneldik ve Fetih oturmadan önce benimkini çekip oturmamı bekledi. Gelinliğim kabarık değildi, zorlanmadan oturdum. Orta yaşlardaki nikâh memuru, gülümseyerek bize baktı.

Belediye başkanı oturdu ama eşi oturmadı. Kadının da oturması gerekiyordu. Konuşulmamış mıydı? Emir mi yapacaktı şahitliği? Emir'i aradı gözlerim. Herkesin gözü o boş sandalyedeydi. Bir an öylesine utandım ki topuklarım bacaklarıma çarpa çarpa koşarak uzaklaşacağım sandım bu düğün mekânından. Dünyada binlerce utanılacak duygu vardı elbette ama şu saniye en kötüsü yalnızlık gibi geldi. Bu kadar insanın kimsem olmadığını bilmesi; bir hırsız olmaktan, bir yalancı olmaktan ya da işe yaramaz bir insan müsveddesi olmaktan daha çok utandırırdı beni.

Herkesin boşluğuna baktığı sandalye dakikalar önce beni bırakıp gittiğini söyleyen tek dostum tarafından dolduruldu. Burcu nikâh memuruna bakarak, "Çok özür dilerim," dedi ve belediye başkanının elini sıktı. Herkes sakinim sanıyordu ama kimse ruhumun saniyeler içinde nefes nefese kaldığını fark etmedi. Ruhun ciğerleri küçüktü, sigara içmesine de gerek yoktu.

Gözlerimi kırpıştırdım ne ben ona ne de o bana baktı.

Şu anne adı baba adıyla başlayan cümlelerden ve hastalıkta sağlıkta diye devam eden formaliteden sonra ilk soru Fetih'e gitti. "... Efsun Zorlu'yu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Fetih bekletmeden tok bir sesle, "Evet!" derken bir alkış kıyamet koptu. Bir an gözlerim Fetih'in anne ve babasını bulacak sandım ama konunun, "Siz gelin hanım,'" diye bana dönmesiyle nikâh memuruna odaklandım. Aynı cümleler tekrar edildi ve o soru döküldü dudaklarından "... Fetih Karadere'yi eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Kalbime bir yük bindi ama beklediğimden daha çabuk verdim yanıtı. "Evet," diyebildim. Kendimi ne daha kötü ne de daha iyi hissettim. Sadece, boşluk kocaman bir boşluk... Ruhum en arka masaya oturmuş beni izliyor, sahibi olduğu beden ben değilmişim gibi bakıyordu.

Gerisi bilindik şeylerdi, şahitlere söz hakkı verildi. Önümüze defter uzatıldı ve imzalar atıldı. Belediyenin verdiği yetkiyle karı koca ilan edildik ve herkes ayaklandı. Evlilik cüzdanı bana uzatıldı ve gelinin öpülme izni verildi. Bedenim Fetih'e kayarken o benden çok daha fazla anın içindeydi. En azından ne olduğunun farkındaydı.

Yüzüm sıcak avuçlarının arasına yerleşti, yüzünü yüzüme bastırdı ve tam alnımı öptü. Hayır bu dudak teması değildi. Sıkı olduğu kadar benimseyici bir öpüştü. Gözlerimi yumdum, geri çekilmesini bekledim. Teşekkür ettik, tebrik aldık.

Nurettin Rençber'in şarkısını duyarken dans için avcum Fetih'in avcuna yerleştirildi. Orta yerdeki pistin etrafında aniden bir şeyler patlatıldı ve görsel bir şölen oluşturuldu. Fetih'in bir eli belimi, benim tek elim onun omzunu kavrarken diğer ellerimiz birbirine kenetlenmişti. Kameranın bizi çektiğinin farkındaydım. Bu görüntüler seneler sonra bile karşımıza çıkacaktı.

"Evlendik," dedi.

"Herkese çok yabancıyım ama çoğuyla soyadım aynı."

Şarkı birçok güzelliği aşka, aşkı da tek bir kişiye benzetiyordu. Sessiz dakikalar geçti, dansı da aynı sessizlikle bitiririz sandım.

"Evlilik önemli bir müessese," dedi ama Fetih. "Belli başlı sorumluluklarımız var." Hiç konuşmadan, araya girmeyi düşünmeden onu dinlerken devam etti. "Mesela şimdi benim her gece eve gelmem gerekir değil mi? Sonuçta o evde karım var."

Sanırım doğru söylüyordu. Gelmesini beklerdim.

"Yani gelmelisin. Sonuçta tek sayılırım o evde, gel yani. Ben de geleceğim."

Mantıklı olan buydu. Gelmesi benim için ne ifade ederdi bilmiyorum ama gelmezse ne annesiyle ne de babasıyla kalmak isterdim. Özellikle de bugünden sonra.

"Peki ben?" diye sordum. Sonuçta o bu önemli müessesede kendine sorumluk yüklemişti. "Ben ne yapayım? Yani bir şey yapmama gerek var mı?" Aklıma da bir şey gelmiyordu. Öyle işten eve, evden işe gider gelirdim. Sık sık uyurdum, Zeliha'nın sınav hazırlıkları vardı. Bu şekilde geçecekti zaten aylarım.

"Yani," dedi onun da aklına bir şey gelmediği belliyken. "Sen zaten çok çalışıyorsun, çalışma saatlerin senin inisiyatifinde değil. Ama

istersen, o kurşun kekten yaparsın arada. Ben geç saatlere kadar çalışacağım, kahvenin yanında iyi gider. Eksik malzemen olursa ararsın beni, gelirken alırım."



En son bir Karadeniz düğününde böylesine bir coşku beni şaşırtmıştı. Bir de bu gece kendi düğünümde aynı şaşkınlığı yaşamıştım. Halaylar çekilmiş, oyunlar oynanmış ve tek bir an bile oturmamıştı kimse. Burcu, Zeliha ve Fetih'in annesi hariç. Üçünün de kalkmama sebepleri başkaydı.

Bir iki yerde, Fetih'in zorlamasıyla kalkıp gözükmüştüm. Fetih düğüne gelen iş ortağı Merthan'la halaybaşı olmuştu. En azından bana nazaran, sahnede gözükmüştü. Damat olduğunu belli etmişti.

Akraba olmayıp gelen, işin doğrusu çağırdığı tek arkadaşıydı Merthan. Şimdi herkes yavaş yavaş düğün yerinden uzaklaşırken yanımızda son kalan kişi Merthan'dı. Üzerimde Fetih'in ceketi varken kapı önünde Merthan'ı dinliyorduk.

"Baban," dedi isyan eder gibi, "yemin ederim az kalsın ikna ediyordu beni de buraya alıp çalıştırmaya."

Fetih ellerini cebine koyarken, "Gün doğdu ona da beni kaptı ya, seni de kandırmaya çalışıyor," dedi.

"Seni kaptığını sanıyor. Gelinin mecburisi bitince oğlun da dönüyor Osman amca, diyemedim. Haberi yok mu?"

Fetih öyle mi söylemişti? Evet mantıklıydı. Şimdiden Zeliha'yı öne atıp onu zan altında bırakmaya lüzum yoktu. En mantıklı sebebi koymuştu önlerine.

"Biliyor, bilmezlikten geliyor."

Merthan üzerindeki kabana rağmen hafifçe yerinde zıpladı. Hava soğuk soğuk esiyordu. "Oğlum sen üşümüyor musun öyle?" diye sorarken gözleri beni buldu ve üzerime baktı. Fetih beni kıvrak bir hareketle kolunun altına alırken elleri buz gibiydi ilk kez. Ceketin altından bile hissediyordum.

"Karım mı üşüseydi?" dedi serseri bir tavırla.

"Bak Efsun senin bu kocan bir gözyaşın için dünyaları yakar, tiplemesinde biri. Arabesk adam bu, kızı için paraları yakan Escobar'ın Türkiye'deki versiyonu."

Söylediği şey sanırım doğruydu. Bunu kendi üzerimde değil ama genel anlamda hissetmiştim. "Sus artık kafa sikme gece gece," diye böldü onu Fetih.

Fetih'in karnındaki elim yumruk oldu ve darbemi yedi. Gelişine küfrediyordu. Merthan bunu keyifle izledi. "Oh... Biz adam edemedik sen edecek gibisin."

"Merthan siktir git artık."

"Terbiyesiz herif," dedi Merthan benim sesim olup. "Bu kadın var ya adam edecek seni. Şu gözlere bak, manyak eder adamı. Hak sana bu, müstahak. Biz insan gibi davrandık olmadı, bir de kafana vura vura denesin bakalım. Nasıl da dize geliyorsun."

Fetih, Merthan'ın bacağına vurmaya çalıştı ve, "Bakma lan karımın gözlerine!" diye yersiz bir tepki verdi. Kalan son kişiyi de örseleyerek gönderdi Fetih. Ardından binebildik araca. Uzun yol sessizlikle geçince daha bir uzadı ve ben aynı evin önüne üçüncü kez geldim. Birincisinde dilimde beddua vardı, ikincisinde bana sunulan teklifin kabulü için buradaydım, üçüncüsünde de üzerimde gelinlik vardı.

Bu başıma gelen en kötü serim düğüm çözümdü. Kapının önündekilere baktım. Bunlar hep burada mı duruyorlardı?

Fetih'in aracı ince dar sokağı aydınlattığında bütün gözler bize döndü. Üç kişiydiler ve ben onların bana silah çekenlerden olup olmadığını bilmiyordum, bilmeyecektim de. İki kişi hızla araçlarımızın kapılarına yönelirken gözlerimi yüzüne diktim. Belki tanırım diye.

İçimi çok garip bir burhan kapladı. O kapı eşiği bana cehennemin kapısı kadar girmemem gereken bir yer gibi geldi. Girecektim, çıkışım aylar sonra olacaktı.

Esaret daima dört duvar arasında mı olurdu? Gökyüzüne hasret kalmak mıydı tek mesele? Açık olan bir kapının dışına çıkamamak, o açık kapıya daima bakmak ama olduğun yerde kalmak esaret değil miydi? Bir kafes vardı ve kapısı açıktı. Bir esir vardı ve o kafesin içindeydi. Çıkabilirdi ama çıkmıyordu. İnsan böylesine bir hakikatin pençesinde nasıl kendiyle yaşamaya devam edebilirdi? İnsanın kendi yarattığı esaretten daha fena ne olabilirdi? Başkasının vurduğu zincirleri kırmak kendi zincirlerini kırmaktan daha zor olamazdı elbette.

Ben Efsun Zorlu, kendi yarattığım esaretin tam içindeyim artık.

Ne yaşayacağımı, şafağı nasıl dolduracağımı bilmiyordum. Kirpiklerim titrerken Fetih'e baktım. Kafese girdim, kapı kapanmadı ama

esaretim başladı. Kafesin etrafında dönüp dolaşan bir karga vardı. Büyük kanatlarını açmış süzülüyor, esaretin sahibi gibi gözüküyordu. Halbuki gökyüzü biliyordu.

Kargalar onlara yapılan iyiliği asla unutmazdı.

Fetih, sanki ne düşündüğümü hissetti ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. Eli ceketin örttüğü elime ulaşamasa da bileğimi kavradı, benim rahat yürüyemediğimin farkındayken ayak uydurup yavaş birkaç adım attı. Nefesim kaburgalarımın arasına sıkışıp kaldı. Koca avlunun merkezinde ben vardım. Elimde silah, içten içe delicesine korksam da dimdik duruyordum. Bir elim silahtan daha sıkı Zeliha'nın elini tutmuşken etrafımda onca namlu suratımı hedef almıştı. Buradan çıkabileceğime o an ben de inanmıyordum.

Fetih beni, ben geçmişimi izliyordum. O silahı sıkmayacakken nasıl insanların üzerlerinde gezdirdiğime, ettiğim beddualara, Fetih'e öfkeyle haykırışıma... Hayır sıkabilirdim. O pisliğe tutarken sıkabilirdim. Öfkem çok büyüktü. Bu hikâye bambaşka şekilde ilerleyebilirdi.

Orada Sedat'ı öldürebilirdim.

Oradan hiç tahmin etmediğim birine yanlışlıkla o silahı sıkabilirdim.

Ve belki de en olanaklısı, orada öldürülebilirdim.

O düğün böyle bozulabilirdi. Fetih'i hiç tanımayabilirdim. Çok farklı şeyler olabilirdi ama kader defterinin kalemi bunları yazmıştı. Fetih gelmeyebilirdi. Evet, belki de kalemin ucu burada kırılmıştı. En olanaklısı da buydu bir bakıma. Oradan çıkış biletim şehrin sınırlarına bile girmeyebilirdi.

"Hadi Efsun," dedi Fetih yumuşak bir sesle. Kafamın içindeki mahşeri, gözümün önündeki gösterimi görebiliyordu. Farkındaydım, titriyordum. Belki biraz soğuktan ama en çok geçmişin kasırgasından.

Tarihler 11 Aralık 2020'yi gösterirken hayatımda çarklar ters yöne dönmeye başladı. Yeni dönemin ilk anının içerisindeydim. Şafağı kaç gün kala saymaya başlayacaktım bilmiyorum, yolum uzundu onun farkındaydım.

"Kapıdakiler hep oradalar mı?"

Başını salladı ağır ağır. O an merakıma yenik düşüp sordum. "Neden? Bir şeye ihtiyaç olur diye mi?"

"Bir şeye ihtiyaç olur diye."

Ona inandım. Düşünmeden, galeyana düşmeden. Başka ihtimal yokmuşçasına. Başımı salladım sadece. Sonra bileğimdeki eliyle tekrar önüne dönecekti ki o an tekrar, "Fetih," derken gözlerinde bir sıkılmışlık aradım ama yoktu. Sabırla benim ona sunacağım soruların bitmesini bekliyordu.

"Kapıdakiler ben ilk geldiğimde, burad..."

Cümlemi tamamlayamadan yüzünü buruşturdu. "Hayır değiller. Bunu akıl ettim. Onları bir daha görmeyeceksin," diyerek içimi rahatlattı. Onları gerçekten görmek istemezdim.

"Hadi," dedi merdivenleri işaret ederken. "Hava çok soğudu," derken onun benden daha çok üşüdüğü belliydi. Üstündeki daha inceydi. Başımı salladım, onun da yönlendirmesiyle yavaşça üst kata çıktık. Merdiven dardı. O yüzden ben önden, o arkadan gidiyorduk. Ayağımdaki topuklular canıma okudukça hızımız yavaşladı, gerektiğinden biraz daha uzun bir sürede vardık üst kata.

Merdivenlerin bitişinin sol ilerisinden bir merdiven daha açılıyordu. Sanki evin genel mimarisi bu kadardı da o sonradan eklenmiş gibiydi ama asla sırıtmıyordu. Fetih konuşmadan biraz daha ayaklarımı sızlatacak bir şey yaptı. Diğer merdivenlere yöneltti bizi.

"Fetih," dedim sızlanarak, "en üstteki odayı seçmek zorunda mıydın koca evde?"

"Zirve," diye karşılık verdi.

Alt kata göre çok daha küçük olan yerde sadece üç oda vardı. İkisi yan yana, biri de karşılarında. "Gerçekten," dedim kendimi tutamayarak. Eli bileğimden ayrılıp bana dönmüştü. "Alt katlarda o kadar oda varken senden de böyle bir cinslik beklenirdi zaten."

Katı gösterdi genel olarak. "Kat benim. Biri bizim odamız, diğeri çalışma odası, diğeri de boş. Evin misafiri çok oluyor. Gürültüye gelemem ben. Ayrıca hoşlanmıyorum kişisel alanımı paylaşmayı."

Katı paylaşmayan adam benimle beş ay odasını nasıl paylaşacaktı?

Bir kapıya yönelip açtı ve içerisini işaret etti. "Hadi geç."

Yavaş adımlarla Fetih'le paylaşacağımız odaya girdim. Gözlerim daha antika bir oda beklerken modern bir odayla karşılaştım. Oldukça büyüktü.

Odada büyük bir yatak, o yatağın üzerinde büyüklüğünü eninden alan bir tablo, bir şömine, şöminenin önünde iki tane hoş duran tekli

koltuk, büyük bir kıyafet dolabı vardı. Ağırlık siyah olsa da aralarda beyazlar da vardı. Bir de sanırım ebeveyn banyosu.

"Şimdi benim düzenim bu ama bir şey istersen hallederiz. Gelip gördükten sonra karar ver istedim. Kendini nasıl rahat hissedeceksen."

"Yok," dedim odayı incelemeyi bırakıp. "Benim için iyi, değişime lüzum yok ama ben nerede yatacağım?" diye sordum gergin bir sesle.

"Yatakta?"

"Sen?" diye sordum bu kez.

Eli çenesinde gezindi sonra da yatağın ve tekli koltukların olduğu boşluğu değil de diğer tarafı gösterdi. "Yer yatağı," dedi düz bir sesle. "İkili bir koltuk alınır ama ilk günden almak annemi işkillendirir. Geçici bir süre yer yatağı sonra halledeceğim."

"Yok sen hiç bozma düzenini. Zaten bana her yer yabancı olacak. Ben yer yatağında uyurum."

Baygın baygın bana baktı. "Bunu tartışıp karar verelim diye söylemedim, zaten alınmış bir karar. Şimdi ben çıkayım sen duş al, ben de Kürşat'ın odasında duş alıp geliyorum."

Kürşat hatırladığım kadarıyla kardeşiydi.

Banyonun kapısını açıp benden önce içeri girdi. "Duş jelim, şampuanım var. Şimdi seninkileri aramakla uğraşma, yarın halledersin. Onları kullan," dedi ve kapının arkasına baktı. "Siyah bornoz benim beyaz olan senin. Her şey temiz, gönül rahatlığıyla kullanabilirsin. Saç kurutma makinesini de burada. Saçlarını kurut yoksa hasta olursun."

Önüme sunduğu her şeye baktım. Eksik yoktu ama olsa da söyleyemezdim. Başımı iki yana salladım. "Teşekkür ederim," dedim sadece.

"Bir şey kullanacak olursan önce Fetih'e sorayım diye düşünme. Ne varsa burada senin benim yok. Tamam mı Efsun?"

Muhtemelen çok uzun bir süre neye elimi sürsem öncelikle izin alacaktım ama yine de başımı salladım. Fetih odadan tamamen çıktığında hızla üzerimdeki gelinlikten kurtuldum, işimi ne kadar kısa sürede halledebilirsem o kadar kısa sürede hallettim ve üzerime geçirdiğim pijama takımımla banyodan çıktım. Yanan şöminenin yanına otururken ıslak saçlarımı tek omzumda birleştirdim, iki elimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve sessizce odayı incelemeye başladım. Artık burada kalacağım gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum ama yaşamadan, her iş çıkışı buraya gelmeden sindiremeyeceğim bir gerçekti. Dakikalar geçip gitti. Fetih'in geldiğini perdeden odaya düşen gölgesinden fark ettim.

Kapıyı tıklattı. "Müsait misin?"

"Gelebilirsin."

Kapı yavaşça açılınca Fetih'in ıslak saçlarını gördüm. Omzuna saç havlusunu atmış, benim gibi üstünü giymişti. Birbirimizi süzdük bir kez ve gözlerimizi kaçırdık aynı anda.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Acıktın mı?"

"Yok acıkmadım."

"Sana süt ısıtayım mı ya da bitki çayı demleyeyim mi?"

İçimdeki gerginliğin her bir aşaması yüzümde olmalıydı, o yüzdendi bu çabası. Beni rahatlatmaya çalışıyordu ve bu hissim ona vicdan yaptırıyordu. Görebiliyordum. "Yorgunum. Uyurum zaten hemen. Teşekkür ederim."

Büyük dolabın en sonundan bir yer yatağı, pike ve yastık çıkardı. Ben de ayaklandım, yardım etmekti amacım ama tek yaptığım yastığı koymak oldu. "Keşke diğer tarafa serseydin, şömine tarafı ne olur ne olmaz riskli."

"Ben hep sol tarafta yatarım çocukluğumdan beri. Bebekken bile beşiğin soluna itermişim kendimi. Uyuyamazdım o tarafta." Adımları hazırladığı yatağı aşıp kapıya doğru gittiğinde ışığı kapatacağını anladım.

"Fetih," dedim korkuyla. Bu öylesine bir korkuydu ki ellerim çok kısa sürede titremeye, dudaklarım uyuşmaya başladı. Işık sönecek, yabancısı olduğum bir yerde karanlıkta kalacağım sandım. "Işığı kapatma." Bedenimde gezindi gözleri.

"Sakin ol, kapatmıyorum. Karanlıktan hoşlanmadığını unutmadım. Açık kalacak."

O kadar kısa bir anda kurulabilecek her türlü senaryoyu kurdum. Bunun arasında Fetih'in, "Ben ışıkla uyuyamam," diyerek kapattığı ve benimle bu yüzden tartıştığı saçma bir ihtimal bile vardı. "Telefonumu alacağım sadece," dedi ve odaya muhtemelen yeni alınmış makyaj masasının üzerini işaret etti.

Elimi kalbimin üzerine bastırmak ve yer yatağının orta yerine çökmek istedim.

"Hadi yatağa gir," dedi. Kurumuş dilim damağımla yatağın sağ tarafına doğru ilerledim. Bu gece uyumak elbette ki kolay olmayacaktı, dönüp duracaktım yatakta. Yanan ateşi izlemek isterdim ama sol tarafta

Fetih vardı, yüzlerimiz ne kadar yakın olursa uyumam o kadar uzun sürerdi. Yatakların çevresinde dolandım ve sağ tarafa geçtim. Önce pikeyi kaldırdım sonra beyaz yorganı.

Her şey tam da Fetih'in dediği gibi temizdi, aldığım deterjan kokusundan anlayabiliyordum bunu. Yatağın sağ tarafı bana aitti ve yorgan kalktı, temizlik hissi yok oldu.

Yatağın sağ tarafına sıçratılmış kan lekesi beynimin duvarlarından akmaya başladı. Ellerimi yorgandan korkuyla çekişim ve bağırışım eşzamanlı oldu. Sinem inip kalkıyor, kan benden akmışçasına bedenim soğuyorken ağzımdan onun adı çıktı fısıltıyla.

"Fetih."

Ve şafak sayılmaya başlandı.

Şafak yüz altmış bir.

@novaebook

XIII

KÖRLER VE YARALAR

Düşüncelerin konuştuğu anlarda ağızdan çıkanların tesiri yoktur. Duyulan her kelime öylesine geriden gelir ki safsatadan öteye gitmez, kulak eşeler.

"Sizin şerefinizi sikeyim. Sizin yerinize üç tane köpek koysak kapıya, gelen yabancıya havlar. Gürültü çıkarır en azından."

Tıpkı Fetih'in cümleleri gibi.

Çalışma odasının deri koltuğunda oturmuş, üzerime aldığım şalla boşluğu izliyordum. Hayır, boşluktaki kan izini. Görüntü zihnime amansız bir hastalık gibi yapışmıştı, kurtulamıyordum. Kapattığı telefonu masanın üzerine fırlattı ve ellerini masanın üzerine bastırdı. Bedenini de başını da masaya eğmişken ansızın ellerini ayırdı ve ardı ardına masanın üzerine geçirdi. Verdiğim tek tepki gözlerimi kırpıştırmak oldu.

Sırtını döndü bana, siyah kazağı gövdesini sarıp sarmalamıştı. Öfke kaslarını belirginleştirmişti. Kolları havadayken ellerini saçlarına daldırdı. Derin nefesler alıp verdi ve bu yaklaşık bir dakika sürdü.

"Kimse girmedi diyorlar," dedi sonra bana dönerken. "Kameralarda da gözüken kimse yok. Havadan mı indi or..."

"Belki de evlenmemiz bir çözüm değildi," dedim uzatmadan. Belki de Fetih ailesinin olmayan şanına inanmıştı.

"Hiç kimse bu eve girip bunu yapmaya cesaret etmiş olamaz Efsun."

"Evdeki birinden şüpheleniyorsun yani?"

Muallakta kalmış cümlelerin bir anlamı yoktu benim için. Yatacağım yatak kana bulanmıştı. Bunun anlamı açık değil miydi? Mezarım olacağı açık seçik söyleniyordu.

"Mümkün değil."

"O zaman benden şüpheleniyorsun?"

"Efsun," dedi isyankâr bir sesle. Bilmeliydi ki asıl isyan hakkı bendeydi.

"Efendim Fetih? Dakikalardır insanlara sayıp sövmekten başka bir şey yapmıyorsun. Girmiş işte insanlar odaya kadar. Kimsenin de ruhu duymamış." Bazı şeyleri yumuşatmaya gerek yoktu. Bunca güvenlik duvarı aşılmış, odaya girilmiş ve âdeta gözdağı verilircesine yatağa kan bırakılmıştı. Ben uyurken düşman sızsa odaya, tam beynimden bir kurşun yesem kanım tıpkı yataktaki gibi sızardı, kirletirdi yatağı.

Bakışlarımız birbirimizde kaldı bir süre, aynı düşünceler akıp gitti sessizce. Ardından odadan çıktı. Belki insanlara saldırışını daha fazla duymamam için belki de bambaşka bir şey için odada yalnız bıraktı beni. Dakikalar saatlere dönüşecek kadar uzun bir zaman geçmedi. Oda sıcaktı ve ben çok yorgundum. Günlerin yorgunluğu bedenimi bitap düşürdü ve yarı yatar konuma geçtim iki kişilik koltukta.

Bedenimin yorgunluğu kötü rüyaların önüne geçebiliyordu ve bu insanlar için lütuftu. Kâbuslardan kurtulamayacağım bir geceyi derin bir karanlıkta atlattım.

"Günaydın, hep böyle geç mi uyanırsın?"

Bir açılıp bir kapanan gözlerim, zihnim berraklaşmadan görüntümü de bulanık kılıyordu. Ta ki karşı taraftaki tekli koltukta oturmuş adamın sesini duyana kadar.

Karşı taraftaki tekli koltuk ve şömine.

Fetih.

Zihnime parça parça düşen anlar bir bütünü oluşturdu ve bulunduğum yeri algıladığımda korkuyla yerimden sıçradım. Yatağın sol tarafına yatırılmıştım, elimle yorganı ittim ve sağ tarafına baktım. Kan lekesi artık yoktu çünkü beyaz çarşaf siyah çarşafla değiştirilmişti.

"Bugün yatağı değiştirmeye gelecekler," dedi ben aynı noktaya bakarken. "Bunu yapanı da bulacağım en yakın zamanda. Gökten indiyse bile uçan kuştan yine bulacağım."

Bedenimi yatağa geri bıraktım ve tavana baktım. Gözlerimi kapattığımda dün gece en son çalışma odasındaki deri koltukta uykuya daldığımı hatırlıyordum. "Buraya geldiğimi hatırlamıyorum," dedim. Bu odadan kaçışım yoktu halbuki. Eninde sonunda, uyuyacağım oda buydu.

"Çarşafı değiştirmeye çıktım, geldiğimde uyuyakalmıştın. Uyandırmadım," dedi. Yatağın sol tarafındaydım, sağ taraf boştu ve sanırım bu gidişle hep de boş kalacaktı. Başımı sol omzuma yatırıp ona doğru döndüm. Üzerini giyinmiş, benim ona aldığım saati takmış, önünde bilgisayarı açıkken bana bakıyordu.

"Günaydın," dedim sabahın ilk anına dönüp. "Ve fırsatım olduğu her an uyurum çünkü genelde fırsatım olmaz."

"Doğrudur," dedi ve bilgisayarın kapağını indirdi. "Herkes bok varmış gibi kalkıp geldi."

Bu tam da beklediğim bir durumdu. Dün bana tavrını fazlasıyla belli eden Karadere ailesinin bugün, bir düğün sabahı gelmeyecek kadar ince düşünmesini elbette beklemiyordum. Aksine gelirlerdi.

"Aşağıda kahvaltı hazır, bizi bekliyorlar. Orada yemek zorunda değiliz, dışarıya da çıkabiliriz."

Bu tercihi yapmak zor olmadı. Onlar benim rahatımı kaçırmaya geldilerse ben de onların rahatını kaçıracaktım. "Madem bizi bekliyorlar aşağıda yiyelim. Alışsınlar sıfatıma, dün anladığım kadarıyla zorlanacaklar."

"Dün biri sana bir şey mi söyledi?"

Dün biri bana keşke yalnızca bir şey söylemiş olsaydı...

"İstenmeyen gelin olacağımı biliyorduk."

"Kim ne söyledi? Niye bana anlatmıyorsun?"

Üzerimdeki yorganı kaldırdım ve ayaklarımı zemine bastım. "Çünkü ben öğretmene şikâyet etmem, kendi işimi kendim hallederim. Panduflarım nerede?"

"Maymunlar mı? En köşede," dedi ve simetrik bir şekilde duvar kenarına koyulmuş ev botlarımı gösterdi.

"Maymun değil tavşan bunlar."

"Efsun bu şikâyet etmek değil, benimle paylaşmak. Dün sana kim ne söyledi?"

Ayağıma geçirdiğim tavşan figürlü botları giydim ve ayaklandım. "Fetih bir gün ailen beni yıldırırsa ya da yıkmayı başarırsa, ki inan bu imkânsız, söz sana küçük çocuk gibi şikâyet edeceğim hepsini ama o zamana kadar izin ver kendim baş edeyim. Benim de bir adım sanım var, kinim var. Tek başıma altından kalkarım. Altında kalırsam anlatırım ama bu mümkün değil zaten." Banyo kapısını tuttum. "Şimdi seni bir

miktar bekleteceğim ama söylenme olur mu?" dedim demesine ama o sandığının aksine sabırlı bir adam değildi. Hazırlanmamın son aşamasında sabrı tükendi.

"Kök saldım, aklım almıyor," dedi abartı bir sesle. "Dışarı da çıkmayı düşünmüyorsun, niye bu boya badana?"

"Boya badana değil," dedim sakin bir tonda. "Bir ara hatırlat sana teker teker isimlerini söylerim ama genel adı makyaj. Boya badana değil. Ayrıca bu kadar söyleneceğine inebilirdin. Göbekbağımız bir kesilmedi."

Yayvan şekilde oturduğu yerden doğruldu. "Karımı bekledim, olması gerektiği gibi. Bitti mi işin, var mı süreceğin başka kimyasal?"

Dağıttığım makyaj çantasını sonrasında toplarım diyerek bir adım attım ama ikincisi atılmadan geri döndüm ve usulca topladım. Fetih beni uyarmadan kendim yapmam en doğrusuydu. Önden yürümeye başladığımda bana yetişti, elini belime yerleştirirken tahmin ettiğim odaya yöneltti beni. Kiminle karşılaşacağımı bilmediğimden usulca bir rüzgâr geçer gibi oldu vücudumdan. Duraksamadan bir cesaret nefesi çektim içime.

Fetih önce o kapıdan beni geçirdi, kendisi de yarım adım arkamdan girerken masaya oturan herkesin gözü anında bizi buldu. Eksikliği anında hissettim. Zeliha yoktu. Dün gördüğüm ama birebir tanışmadığım Kürşat, Zühre ve Osman Karadere. O an sanki üçüyle de aynı anda göz göze geldim. Benden önce konuşan Fetih oldu.

"Günaydın."

Söyleyip söylememek arasında gidip gelirken onun kadar güçlü bir sesle olmasa da ben de selamladım sofrayı. Ve geri dönüşler bana değil Fetih'e oldu.

Kahvaltıya başlanmamıştı, bizi beklemişlerdi. Odanın içi bizim yatak odamız kadar büyük değildi, ki zaten muhtemelen odamız iki odanın birleşiminin sonucuydu, dekorasyonu da oldukça antik duruyordu. Koltuklar, duvarlar, ışıklandırma... Kürşat'ın karşısındaki iki boş sandalyenin birine ben, diğerine Fetih otururken odanın içinde soğuk rüzgârlar esmeye başlamıştı.

Kürşat bile bana düşmanmışım gibi bakıyordu.

"Zeliha nerede?" diye ilk soran ben oldum orta yere. Beni ilk ve tek muhatap alansa masaya bir şeyler yerleştiren genç kız oldu. "Hastaymış,

sofraya gelemeyecekmiş. Ben birazdan kahvaltısını odasına götüreceğim."

Kaşlarım çatıldı, gözlerim istemsizce Fetih'i buldu. Dün gayet iyiydi. Hem ilk kahvaltımız olmasına rağmen gelmemezlik yapıyordu. Bu onluk bir hareket değildi.

Fetih de benden farksız değilken, "Ne demek hasta?" diye sordu. Bu kez o kız cevap vermeden annesi konuştu. "Dün çok yoruldu herhalde, bırakalım uyusun. Kalkınca yer."

Saat zaten öğlen vaktiydi, neyin yorgunluğuydu bu? Fetih'e bakarak, "Ben bir bakayım," dediğimde eliyle durmamı işaret etti.

"Kalkma sen ben alıp geliyorum. Başlayın siz."

Tamamen masadan kalkıp çalışanla odadan çıkarken arkalarından kapanan kapıyla aynı anda bir çay bardağı sertçe altlığını bulduğunda gözüm o kişiye çevrildi, Kürşat'a.

Fetih daha çok babasına benzerken Kürşat daha çok anne ve babasının karışımıydı tip olarak. Ergenlik zamanlarında olduğundan daha çok seyrek olan sakallarının yanı sıra sivilce problemi yaşamıyordu.

Sertçe vurduğu bardaktan dolayı gözlerim yüzüne tırmandı. Bir annesine bir de babasına bakarken beni bozguna uğratan bir cümle kurdu.

"Şimdi de Zeliha'nın keyfini mi bekleyeceğiz?"

Sesinde olan bariz öfke ve tahammülsüzlük yüzüme tokat gibi çarptı. Babası uyarır gibi, "Kürşat!" derken babasından çok daha yumuşak bir sesle araya girdim. Bu onunla ilk diyaloğumdu.

"Zeliha'nın keyfini değil, Zeliha'yı bekliyoruz. Mesela sofraya sen gelmemiş olsaydın seni de beklerdik."

Annesine ve babasına olan tepkimin yüzde biri bile yoktu ona karşı. Onun bir suçunun olmadığı gibi daha çocuktu zaten. Bakışları beni bulmadı bile, babasına baktı ve beni tiye almadığını iyice belli ederek konuştu.

"Antrenmanım var. Geç kalıyorum, gidiyorum ben."

Yerinden doğrulduğu gibi kızı için, "Kalkınca yer," diyen Zühre Karadere sırf kaprisleriyle sofradan kalkan oğluna, "Kahvaltı etmeden top mu koşturacaksın, hadi güzel oğlum," demeyi tercih etti. Sofraya oturalı iki dakikayı zor doldurmuştum ama yemeden doymuş kadar oldum. Bu çok... Bu çok kırıcıydı. İyi ki Zeliha yoktu.

"Yerim ben orada. Baba," diyerek son kez ondan izin almak ister gibi bakarken keyfi iyice kaçan Osman Karadere başını salladı ağır ağır.

Kürşat masadaki telefonunu alıp seri adımlarla odadan çıkarken ölüm sessizliği saniyesinde çöktü odaya.

Üç kişi kalmıştık.

İkiye tektim.

Bacak bacak üstüne atmış, üstte olan bacağımı ağır ağır sallarken gözlerim bir elindeki gazeteye bakan Osman Karadere'yi, bir Zühre Karadere'yi buldu. Yokmuşum gibi davransalar da suratlarındaki keyifsizliğin sebebi bendim biliyordum.

Yüzüm keyifle şekillendi, elim şeker koymadığım çayıma gitti. İki parmağımın ucuna sıkıştırdığım çay kaşığını bir tur döndürdüm ses çıkararak. Odağım çayda olsa da aslı öyle değildi. Sessizliğin ilmek ilmek işlendiği odada benim çay kaşığımın sesi sinir bozucu şekilde hiç olmayan şekeri eritmek için belli periyotlarla duyulmaya devam etti. Bakışların bana ve bardağıma çevrildiğini farkındaydım. Hatta bardak her an bu gözlerle çatlayabilirdi.

Ansızın başımı Osman Karadere'ye kaldırdım. Ritmik bir şekilde karıştırmaya devam ediyordum. Gözleri bardağımdaydı. Sakinleşmek ister gibi derin bir nefes aldı sonra bana bakmadan gazetesine geri döndü.

Bu kez tekte Zühre Karadere'yi buldu gözlerim. O doğruca bana bakıyordu. Her an bana ya da bardağa bir atılım beklerken bu uydurduğum ahengi bozan şey açılan kapı oldu. Fetih ve Zeliha içeri girdi. Çayı karıştırmayı bırakırken Zeliha'ya baktım. Rengi solgun değildi ama gözleri şişti. Çok uyuduğundan mı yoksa diğer ihtimalden miydi?

Dün gece bir şey olmuş olabilir miydi? Canını sıkacak bir konuşma, belki bir hareket. Gözleri kısa bir an annesini buldu ama bu uzun sürmedi, direkt olarak bana bakıp gülümsedi. Endişeme rağmen ben de güldüm ve bana gelmesini bekledim. Kısa zamanda kollarımın içine girdi, ellerim yüzünü avuçladı, yanaklarından öptüm. Alnından ateşini kontrol ederken, "Neyin var?" diye sordum ama var olan sorun fiziksel değildi bariz anlaşılıyordu bu.

"İyiyim," dedi geçiştirerek. "Dün yorulunca biraz uyumak istedim." Şüpheli gözlerim onda gezinirken ne olduğunu söylemeyeceğinin farkındaydım.

"Hadi geç yerine," dedi Fetih arkasındayken. "Uyku uykuyu getirir, bu kadar tembellik yeter. Et kahvaltını, düzelirsin." Zeliha benden ayrılıp uslu uslu ağabeyini dinledi ve karşı tarafa geçti.

"Kürşat nerde?" diye soran bu kez Fetih oldu. Gözlerim hâlâ Zeliha'dayken üzerindeki kazağın kollarını bütün ellerini kapatacak kadar aşağıya çekmiş kimseyle göz göze gelmiyordu.

"Onun maçı var, geç kalıyordu. Gitmek zorunda kaldı," dedi olayı oldukça yumuşatıp Fetih'in önüne koyarken. Daha fazla uzatılmadı ve Osman Bey'in izniyle kahvaltıya başlandı. Zeliha bana döndü ve neredeyse kulağıma fısıldayarak sordu.

"Efsun abla, üç gün mü evdesin dört gün mü?"

Fetih benim hareketsiz kaldığımı görünce tabağına eklediği her kahvaltılığı önce benim tabağıma yerleştirmeye başladı. "Üç güzelim," dedim ben de fısıltıyla ama duymak isteyen duyuyordu.

"Yeni gelin üçüncü günden işe mi gidecek Fetih?" diye sordu rahatsız edici bir sesle. O an Zeliha'ya bakıyordum ve anında nasıl renk attığını gördüm. Ben en az onun kadar ölçmeden tartmadan cevap verecektim ama araya Fetih girdi. Benim iyice keyiflenip, çayımı alarak geriye yaslanacağım şekilde konuştu.

"Anne sence Efsun'un işi uygun olsa," diye başladı, "ben evliliğimin ilk gününde Urfa sınırları içinde, burada sizinle kahvaltı mı ediyor olurdum?"

Bal kâsesi Fetih'in ağzından çıkanlarla doldu ve kahvaltı sofrasında tatlı bir sessizlik oluştu.

Kahvaltının hemen ardından Fetih'i getirdiğim kattaki tek boş odada dolanıyor, aklıma gelen her soruya tatmin edici cevaplar arıyordum.

"Perde olur musun?"

"Ne?"

Dikildiği kapı önünde sorduğu her soruyu, "Bir saniye," diyerek geçiştirirken isteklerim onun için anlaşılamaz bir aşamaya geldi sonunda.

"Şu camın önünde perde rolü yapar mısın? Işığı kontrol edeceğim."

"Fesuphanallah," dedi ve tavana baktı. Sanırım sabır diliyordu. "Sen şu an ne yapıyorsun bana bir anlatsana. Anlat bana bir anlat."

Ona vardım ve kolundan tuttum. Şu an bu odada bir perde uzunluğunda başka malzemem yoktu. Kolundan çekiştire çekiştire camın önüne getirdim ve bedenini sabitledim. Kollarını kaldırdı.

"Perde mi oldum ben şimdi?"

"Tamam buraya çalışma masası konur. Evet bak perde oldun, boşuna mı Allah bu boyu verdi sana? Perde ol ve perde as diye."

"Efsun!"

"Tamam tamam şaka. Ben diyorum ki Zeliha'nın odasını senin için de uygunsa buraya taşıyalım."

"Neden, ne oldu?"

Bu ona nasıl söylenebilirdi? Bu ona canını yakmadan nasıl söylenebilirdi?

"Zeliha'nın intihar girişimi kendi odasında oldu," dedim kısık sesle. Bakışları dondu, gözlerinden bir dalga geçti, berbat bir ağrıyı kıyıya vurdu. Dudaklarından kesik kesik nefesler dökülürken altdudağını ezdi dişlerinin arasında ve vermesinden korktuğum tepkiyi verdi. "Ben bunu nasıl düşünemedim?" dedi tutulup kalmış bir sesle. "Benim aklımın ucundan bile geçmedi," diye devam etti.

Belki de odasını değiştirirken Zeliha'ya söyleyeceğim yalanlardan birini onun önüne sunmalıydım. Onu bu suçlulukla burun buruna getirmemeliydim.

"Fetih, benimki sadece bir önlem. Bunu düşünememiş olabilirsin."

"Ben hangi boku düşünebiliyorum ki zaten," dedi ellerini saçlarına daldırarak. "Neyi tam düşünüyorum ki? Bana gelişini sikeyim böyle işin." Yüzünü cama döndü ve gökyüzünün tek bir yerinden parlayan kış güneşine baktı. Sırtına yeni bir yük vermiştim, çöküşünü görebiliyordum. Kendi içinde yaşadıklarına izin verdim, müdahale etmedim.

"Zeliha'ya nasıl açıklayacağız bu durumu hissettirmeden?"

"Ben düşündüm onu, şüphelenmeyecek bile."

Sınava çalışmaya başlayacaktı ve verimi artırmak için yeni bir ortam en uygunuydu. Bu sahiden böyleydi. Senelerdir yaşadığı odada çok daha çabuk sıkılırdı çalışmaktan.

Başını çevirip bana baktı. Bakışların parmak izi gibi olduğunu düşünürdüm. Bir kez baktığı gibi yeniden bakamazdı insan. Duygular tartılamazdı, ölçüsü olmazdı ve bir kez hissettiğimiz duyguyu yeniden hissedebilsek de aynı miktarda hissedemezdik. Mümkün değildi bu. Bu yüzden aynı bakmak da mümkün olmaz sanıyordum ama Fetih bana öyle anlar vardı ki aynı bakıyordu. Ne hissediyorsa hepsi birbiriyle eşitti.

"Bugün halledelim istersen."

"Bir saatlik bir işim var. Halledip geleyim, hemen başlayalım," dedi. Davanın görüleceği tarihe de sayılı gün kalmıştı. Zeliha o mahkemeye

çıktıktan sonra o odaya girmemeliydi. Şimdiye kadar tetiklenmediyse bile o gün en başa dönecekti.

"Tamam olur," dedim ve evli bir eş görevini yerine getirip onu kapıya kadar geçirdim. Dudakları insanlar içinde saçlarıma dokundu.

Çiseleyen yağmura tutulmamak için hızlı hızlı tırmandım merdivenleri. Odadan telefonumu alıp Zeliha'nın odasına geçecektim ve odasını değiştireceğimizi haber verecektim. Oda belki benim değildi ama yine de daha ilk günden destursuz girme hakkımı kendimde buluyordum. Ama bu hakkı kendinde gören de tek ben değildim, kapıyı açtığımda Zühre Karadere'yle göz göze geldim.

Bulduğu ilk boşlukta soluğu burada almıştı. "Ooo," dedim sahte bir şaşkınlıkla. Bir an ne yapacağını şaşırdı. "Zühre Hanım, buyurun kime baktınız?" derken gözüm etrafta dolaştı. İnce dudaklarını ıslattı, omzuna attığı şalı düzeltti.

"Fetih'in gömleğinin düğmesi kopmuştu. Onu almaya geldim."

Ellerimi birbirine sürterken mırıldana mırıldana etrafa baktım ve hüzünle konuştum. "Ama bu hiç inandırıcı bir yalan değil ki..." Birbirine sürttüğüm ellerimi çırptım ve yatağı işaret ettim. "Bence dürüst olun, yatağın altına yaptığınız büyüyü sıkıştırdınız?" derken bir süre bakıştık sonra aniden sinir bozucu şekilde kısa bir kahkaha attım. Onu geçtim ve yatağa oturdum.

"Şaka, şaka..." dedim sonra. "Bakmayın öyle korkuyla yüzüme."

Onu alaya alışım nasıl da zoruna gidiyordu görebiliyordum. Elinde bir zehir olsa tamamını bana içirir, gözlerimin içine bakarak can verişimi izlerdi.

"Büyük günahı daha küçüğüyle kapatamazsın," dedi. "Sen kendi başına büyüsün zaten hiçbir büyü senin zehrinden büyük değil."

Dudaklarımı sarkıttım ve başımı salladım anlayışla.

"Ben de aynı fikirdeyim. Yani aklınız hacıya Hocaya kayar, bunu düşünüp vazgeçin."

Benim üstüme yürüdüğünde duruşumu bozmadım. Kimse bu kadar nefretle bakmamıştı bana. Nefretle ilk kez tanışıyordum âdeta.

"Efsun," dedi, her harfi bana ismimin anlamını anlatmak istercesine. "Ahım var, bir gün yüzün gülecekse bu evde, bir hafta gözünden yaş eksik olmayacak. Bir günün güzel olsa on katı acısı çıkacak. Sabret, dilimden tek bir an bedduan eksik olmuyor. Yatışım kalkışım seninle.

Annemin babamın yanında yatsaydım da bu eve düşmeseydim, diyeceksin. Sabret."

Yüzüm değişmedi ama içim katlandı âdeta. Organlarımı avcunun içinde eziyordu. Zühre Karadere öyle büyük bir nefretle konuşuyordu ki kalbimin duvarlarında tırnaklarının izi kalıyordu.

"Gün gelecek yalvaracaksın bana, gözünde yaş bitse dönüp bir damla su vermeyeceğim. Bunu unutma tamam mı?"

Suna annem annenin duasının, babanın ise bedduasının tuttuğunu söylerdi. Bir anne ne kadar beddua etse de verdiği süt önüne geçer, kabul olmaz derdi. Şimdi bir anne cehennemin içine sürüklediği kızının önüne geçtim diye, başka bir annenin kızına beddua ediyordu. Bunu hak etmemiştim. Bunu asla hak etmemiştim.

"Bana ettiğiniz tüm beddualar..." dedim gözlerinin içine bakarken. Ortamdaki hava ağırlaştı soluklarımız gibi. Az nefes alıyor, az konuşuyorduk. Nefret, sancılı bir ölüm gibiydi. Her şeyi zorlaştırıyor, yavaşlatıyordu. "Dönsün dolaşsın sizin içinize ateş olarak düşsün Zühre Hanım. Gitsin gelsin hep sizi bulsun. Çocuklarınızdan uzak, ettiğiniz bedduaların acısı daima sizden çıksın. Hakkımı size asla helal etmiyorum," derken midemin yanışı bir an beni zorladı, devam edemeyeceğim sandım. "Hakkın mı var, demeyin. Zeliha şimdi sizin ittiğiniz hayatta olsaydı cehennemde yeriniz olur muydu orası bile meçhul. Benim size edecek bedduam yok. Sadece..." derken geriye doğru çekilip kapıyı açtım. Daha fazla yüzüne bakmak istemiyordum. "Yaptığınız hiçbir şey sizin yanınıza kalmasın, gırtlağınıza kadar günahla dolmuşsunuz zaten. Önünüzü göremiyorsunuz. Bu size mahşere kadar yeter."

Onun ağzından çıkanların yanında benim ağzımdan çıkanlar neydi ki? Neyi ondan fazla söylemiştim de her cümleye fazlasıyla tepki veriyordu? Bana saldıracak sandım ama mimikleri öylesine hızlı değişti ki korkuyla yatakta geriye gideceğim sandım. Bir ruh hastasıyla baş etmek sandığımdan daha zordu.

İki adım geri gitti ve yatakta bana bir bütün olarak baktı.

"Yatağın sağ tarafı rahat mıydı dün gece?"

Yüzümdeki rahat ifade donarak yok oldu ve ensemden korkunç bir ürperti geçti. Yatağa bastırdığım avuç içlerimi çektim ve konuşmak istedim. Dudaklarım bir yılanın zehriyle uyuşmuş gibi hareket etmedi. Açıldı, kapandı ve çırpındı.

"Ne oldu?" dedi pişkince.

O yapmıştı. Bunca insanın eve giren bir yabancıyı görmemesi elbette mümkün değildi. Fetih bulamıyordu çünkü o kişi bizzat annesiydi. Kulaklarım uğuldamaya başladı. "Her şey gelinimize layık olsun diye uğraşıyoruz. Seni memnun ettik inşallah."

Bana bunu kanıtlayacağım hiçbir cümle vermiyordu. Bunu benim anlamam gerekiyordu. Yatağın sağ tarafı elbette tesadüf değildi. Oğlunun nerede benim nerede uyuyacağımı biliyordu. Öylesine sinsice hareket ediyordu ki bombayı kucağıma bırakıp odadan çıkıp gitti.



Matkap sesi, bizim Zeliha'yla birbirimizi duymamızı engelliyordu. "Fetih!" diye bağırdım. "Bitmedi mi?"

Kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemle bir usta gibi pozlar kesiyordu. Bir tek dudaklarının arasında sigarası eksikti. "Az kaldı." Masanın yerini üç kez değiştirmiştik, dördüncü kez değiştirmesini isteyecektim ve sanırım biraz sinirlenecekti. Zeliha'nın bize getirdiği kahveler soğumuştu. Saatlerdir bu odanın içinde Zeliha'ya yeni bir hayat kuruyorduk.

Durdurulan matkapla derin bir nefes aldım ve, "Fetih," diye seslendim.

"Bu sefer nereye çekeyim masayı?"

Kulağının arkasındaki kalemi aldı ve bize döndü. "Şurası sanki daha güzel olacak," diye aklımda kalan yeri gösterdim.

"Bence masa şu an doğru bir yerde. Beğenmezsem yerini öyle değiştirelim."

Fetih'in itirazını kabul etmezdim ama odanın sahibi ne diyorsa tamamdım. Fetih son karar bendeymiş gibi bana çevirdi başını.

"Zeliha nasıl istiyorsa öyle olsun o zaman. Bir tek kıyafetlerini ve kitaplarını yerleştirmek kaldı..."

"Bir de yeni kitaplık," diye tamamladı Fetih beni. Zeliha'nın gözünde bir parıltı yakalamak bu kadar kolaydı işte.

"Yeni kitaplık mı?"

Işığı gördüm ya bir kez, "Bir de yeni kitaplar," dedim hemen.

"Yeni kitaplar mı?"

Bunlar hiçbir zaman onun ulaşamayacağı imkânlar olmamıştı. Babası bir dönem batmadıysa doğduğundan beri maddi bolluğun içindeydi ama manevi yoksulluk onu fakirleştirmişti. Yeni kitapları o da

alabilirdi elbette ama düşünülmek, ilgilenilmek yetiyordu işte gözlerindeki parıltıya.

"Ben kitaplığı birazdan alacağım; yeni kitapları bilmem. Doldurmak yengene kalmış."

"Ben de bu akşam sipariş vereceğim. Kitapların sayısı az olmayacak, cimrilik yapıp en küçüğünü alma sakın."

"Ben mi cimrilik yapacağım?"

"Bilmem öyle bir halin var sanki."

"Ya kızım," dedi bana doğru yaklaşırken. "Ne cimriliğimi gördün, anlat bana. Buyur."

"Öyle spesifik bir an yok ama genel olarak öyle bir izlenim veriyorsun yalan mı Zeliha?"

"Doğru mu Zeliha?"

Yine ikimizin ortasında kalakaldı. İkimiz de gözlerimizle baskı yaptık nahif bedene. Zeliha'nın yanında çok hırçın kalıyorduk. "Evlilikte canım cicim ayları yok muydu ya?" dedi çaresizce.

"Evlilik erkekleri değiştiriyormuş demek ki," dedim bilmiş bilmiş. Zeliha'nın yanında yapabileceğimiz en iyi evli rolü tatlı sürtüşmeleri içeriyordu.

"Fesuphanallah," dedi. "Daha birinci günden," diye söylendi ve biz, Fetih kitaplığı almaya çıkana kadar Aydan Hanım'ın dediklerinin ne kadar doğru olduğunu kendi gözlerimizle gördük. Fetih, Zeliha'nın kahkahaları duvarları aştıkça ne yapacağını şaşırıyordu. Bir ölü gözünün önünde canlanıyordu sanki. Bir çiçek yeniden açıyordu.

Fetih çıktıktan sonra Zeliha da ders çalışmaya başladı. Kocaman evde yalnız kaldım, nereye gideceğimi ilk başta bilemedim ama mutfak en doğrusu geldi. Çünkü orada çalışan herkes beni gördüğü yerde, "Gelin Hanım," diyerek selam veriyor, benimle iletişim kuruyordu. Öyle ki çok önemli biriymişim gibi etrafımda dört dönüyorlardı.

Mutfağa ilk girdiğimde; yaşça büyük, hatta annem yaşındaki kadınlardan bu kadar hürmet görmek biraz rahatsız etti. Elimi attığım her şeye engel olmaya çalıştılar. Bir zahmetmiş gibi yapmamı engellediler. Sanki sadece onlar yapmalıymış gibi davrandılar. Bunu kırmam biraz zaman aldı. Hatta öyle ki tehdit ettim. *Bakın giderim, bir daha da gelmem* dedim. Bu umurlarında olmayabilirdi elbette ama işe yaradı.

Gelin Hanım demelerini engellemek istedim ama başarılı olamadım. Bir iki kez ismimle seslendiler ama ağız alışkanlığı gibi geri döndüler. Yemek yapışlarını izledim, mutfakta farklı gördüğüm ne varsa tadına baktım. Bu konuda ilk başta biraz çekindim ama alışınca ben istemeden onlar tabağa koyup bana uzattılar.

"Bu çok çok iyi. Özellikle şu lahana. Ben ev yapımı turşu çok yedim ama bu çok başka," dedim kalan turşuyu da ağzıma sıkıştırırken. "Başka bir şey var bunda. Nasıl yaptın, ne koydun bunun içine?" dedim yaşça büyük, adı Gülizar olan kadına. Muhtemelen bu mutfakta yaşlanmıştı.

Sema, kızı, çok çekingen bir sesle annesi adına cevap verdi. "Bir sırrı var, kimseye söylemiyor. Bir gün yapamayacak kadar hasta olursa bana söyleyecekmiş. Ben de daha bilmiyorum."

Gülümseyerek Gülizar ablaya bakarken, "Yaaa," dedim sızlanarak. "Bana söyleyin Fetih'e yaparım," dedim asla yapmayacağımı bile bile. Fetih'i oğlu gibi seviyordu, kandırırım sandım.

"Yok söylemem. Hem Fetih'i öldür yine de turşu yemez," dedi gözlerinin içi parlarken. Bir gurmeymişim gibi, ben beğendikçe o mutlu oluyordu.

"Yemez mi? Niye?"

"Asla ağzına sürmez. Çok yemek seçer o, her şeyi yemez. Turşu hiç yemez. Nurdan," dedi ocağın başında yemek yapan diğer kadına. Diğer kadın, Zeliha'yı hastaneye getiren kadındı. Benimle her göz göze geldiğinde delice kaçan, ilk bulduğum fırsatta konuşacağım o kadındı.

"Hatırlıyor musun nasıl koşturuyorduk peşinden ağzına pilavdan başka bir şey sürmüyor diye? Zühre Hanım perişan oluyordu ona yemek yedirene kadar. Tatlı bile sevmezdi."

Nasıl tatlı sevmiyordu, siz hiç kurşun kek yapmayı denediniz mi?

"Hâlâ mı öyle?" diye sordum aslında benim bilmem gereken şeyi sorarken.

"Çocuklukta olduğu kadar değil ama her önüne konulanı yemez. Midesi çok çabuk ağrıyor Fetih ağabeyin. Turşudan da küçükken zehirlendiği için sürmez ağzına," dedi bana bakarak. Birkaç kez yaptığım yemeğe denk gelmişti ve yemişti. Abartıyor olabilirler miydi?

"Vermiyor musun sen şimdi bana bunun tarifini?" diye sordum yine ısrarla. Başını arkaya attı. "Fetih'e turşu yedirirsem," diye iyice abarttım, "verir misin tarifi?"

"Ee tamam hadi gönlün olsun. Yerse veririm ama yemez."

İkimiz de kendimizden emindik. Daha da fazla bir şey söylemedim. İlk bulduğum fırsatta halledecektim. Ocağın üzerinde pişmekte olan sarma tenceresine baktım. Canım yapıldığı andan beri o kadar çok istiyordu ki akşam sofrada rahat rahat nasıl yiyecektim bilmiyordum.

"Bu pişmedi mi?" diye üstüne doğru yürüdüm. Bir tabak aldım ve üstte kalan sarmalardan birkaç tane çıkardım. "Bir tadına bakalım mı?"

"Efsun," diye kapının ötesinden bana seslenildi. Ağzım sulanmışken Fetih'e baktım. "Neredesin sen? Seni arıyorum, telefonunu almamışsın yanına."

"Buradayım. Bir şey mi oldu?" dedim elimdeki tabakla. Endişelenmiş yüzünü inceledim. Sıcak buhar yüzüme doğru yükseliyordu. Derince bir nefes aldı, diğerlerine baktı yorgun bir halde. Dans ederken söylediği şeyi uyguluyordu. Saat sekize geliyordu sanırım. Erken gelmişti.

"Kolay gelsin," dedi bana yaklaşırken.

"Bir şey olmadı," derken sırtım aniden gövdesinde yer edindi. "Öyle bulamayınca seni," diye bir şeyler geveledi ağzının içinde. Çenesini başımın üstüne bastırırken "Eee," dedi diğerlerine bakarken, "öğretmeye başladınız mı yemekleri? Yoksa gelip sadece sizi mi izledi?" Gözü masaya indi. "Ya da sadece yiyici mi oldu?" diye sordu. Dirseğimi duruşumuzdan dolayı kolayca karnına bastırdım.

"Senden gelen bir emir mi vardı?"

"Estağfurullah sadece rica."

Sırtımı gövdesinden ayırdım ve, "Sadece yiyici oldum," dedim. Sarmalardan birini çatala alırken yüzüne baka baka üfledim. Sarmadan bir ısırık aldığım an arkamdan bir ses geldi.

"Hazır değil mi her şey?" diye bir cümleyle Zühre Karadere girdi içeri. Sarmayı çiğneyemedim. Bugünkü konuşulanlardan sonra ilk denk gelişimizdi.

Beni de Fetih'i de görmeyi beklemiyor olacak ki kaşları çatıldı. Tabağa ve elimdeki çatala baktı. Yaprak sarmayı çok severdim, okulda en sevdiğim yemek sorusuna verdiğim cevap olurdu. Bu ülkede doğmuş çoğu insan gibi. Yaş yirmi beş, iştahla yediğim ve en sevdiğim yemek boğazıma dizildi.

"Annen böyle ayakta yemek yenilmeyeceğini öğretmedi mi? Sofranın bereketi kaçar, demedi mi sana?"

Çiğneyişlerim ağırlaştı, ağzımdakini atmak istedim. Herkes duraksadı, kimse dönüp de bana bakamadı. Bir kişinin yaptığı ayıbı herkes sırtlandı ama o kişi oralı olmadı. Yutkunamadım o an. Kurduğu cümlenin altında ezilip kaldım. Tabağı tutuşum sertleşti, yanaklarım karıncalanırken Fetih'in sesini duydum.

"Anne!" dedi sertçe. "Saçmalama, iki lokma yedi diye bereket kaçmaz. Kaçarsa da kaçsın."

Elimdeki tabağı düşüreceğimi sanarak bıraktım ama yarım sarmanın durduğu çatal elime mıhlanmıştı. Hangi kuvvet beni toparlayıp ona cevap verdirdi bilmiyordum. "Hayır annem öğretti," dedim ve kalan sarmayı Fetih'in ağzına doğru tuttuğumda gerilmiş yüzü bana döndü. Kendi rızasıyla açmazsa ağzını zorlayacaktım ama gerek kalmadı. Kendisi kalan parçayı isteğiyle aldı.

Beni izleyen Zühre Karadere'ye baktım. "Sadece ben de eşim gibi pek anne sözü dinlemiyorum."

İnişlerle çıkışlarla geçen bir akşam yemeğinin ardından saatler geçmiş, Zeliha'yı sinemde uyuttuktan sonra odasından çıkmıştım. Avlu gibi olan yerde trabzanlara ellerini yaslamış, bu soğukta öylece dışarıda duran Fetih beni fark etmedi. Mutfağa inip iki bardak papatya çayı hazırladım.

Karanlık, üzeri kapatılan anların en büyük destekçisi olurdu çoğu zaman. Biliyordum. Kısa zamanda kupalarda hazırladığım papatya çaylarıyla tekrar yukarıya tırmanırken üşümeye başlamıştım. Elimde buharı tüten kupalarla ona varırken beni fark etmedi ama elinin yanına konan bardakla bakışları bana döndü. İlk cümle ondan döküldü.

"Sen uyumadın mı?"

İzlediği manzaraya baktım ona bakmak yerine.

"Daha değil. İçsene," dedim düz bir sesle. Bakışları benden bardağa indi ve ikiletmeden aldı. Tadına vereceği tepkiyi merak ederken gözlerim ona dokundu.

"Bu ne lan?" diye komik bir tepki verdi.

"Papatya çayı," derken bir yudum daha aldım. Bardağı geri bıraktı aynı.

"İğrenç. Papatya çiğnemiş gibiyim."

"Sakinleştiriyor Fetih. Sinir stresi alıyor. Gevşetiyor," diye açıklamaya çalıştım karşımdakinin ilkelliğini unutup. Çayı işaret etti, "Bu mu beni sakinleştirecek?"

"Bunu beni sinirlendiren kişinin başından aşağı dökersem sakinleşebilirim."

"Aptal," dedim ve kendi çayımı içtim. Sessiz sedasız Urfa'nın tepeden görüntüsünü izledik. O bir sigara yaktı, dumanı bana gelmesin diye yer değiştirdi ve bunu yaparken papatya çayını da aldı. Zor bir adamdı ama çözülmeyecek kadar değil.

"Yarın kahvaltıdan sonra avukatın yanına gideceğiz," dedi. Başımı salladım, biliyordum. Aklımdan hiç çıkmıyordu doğrusu. Tarih yaklaştıkça karnıma ağrılar giriyordu. Başımı aşağı eğdim ve konağın girişine baktım.

"Fetih dün geceki olayı kimin yaptığını buldun mu?" diye sordum merakla. Komik ve ironik bir merakla.

"Bulacağım," dedi. "Merak etme sen onu."

Ben merak etmiyordum zaten. Cevabı biliyordum ama onu da anlıyordum. Annem yaşasaydı hiçbir kötülüğü yakıştırmazdım belki de. Cevap içinde gizliymiş gibi sonradan kurduğu cümleler de aynı şahıs üzerinden oldu.

"Bugün annemin dedikleri için ben senden özür dilerim," dedi mahcupça. Ne zordu bir insanın anne babasının utancını sırtlaması. "Üzme kendini, bir daha saçmalayamayacak."

"Ben üzülmem Fetih."

"Niye insan değil misin sen?"

Gaddar Efsun usulca doğruldu, sıranın kendisine geçtiğini belli edercesine en önde durdu. Tamam Fetih'e ne olursa olsun ailene karşı benim yanımda olacaksın, demiştim ama kastettiğim bu değildi. Zühre Karadere beni alt edemezdi, ailemden vurmaya çalışıyordu ama yapamazdı.

Hem benim annem bana öyle bir şey söylememişti. İnanmıyordum. Yalandı söylediği.

"Etten kemikten yaratılmadın mı? Ölümlü değil misin?"

"Sebebi yok," dedim ona bakmadan. "Üzülmem. Önü arkası, nedeni koşulu yok."

Bu hayatta en kötü şey alışmaktı. İyiye alışmak, kötüye alışmak, acıya alışmak ya da huzura alışmak... Alıştığınız şey elinizden kayıp gittiği

an madde bağımlısı biri nasıl yoksunluk çekerse aynısını yaşardınız. Benim alışkanlığım da bu şekilde put gibi durmaktı. Yeter ki bir şeyi belli etmek istemeyeyim, bedenime saplanmış bir bıçak da olsa gülümserdim.

"Palavracı."

Sigara izmaritini hışımla aşağıya fırlattı. Tepkisi o kadar sert ve beklenmedikti ki yutkundum. "Suç sende değil," dedi. Aniden beni azarlamaya başladı. Ne oluyordu?

"Suç senin o kör olan çevrende. Özellikle mi körleri topladın çevrene?"

İyice anlamsızlaşan bakışlarımı bana kızan kişiden daha fazla uzak tutamadım ve ona baktım. "Ne diyorsun sen ya?" Sesim onun kadar sinirli değildi ama huzuru da çoktan kaçmıştı.

"Kendine artık insan muamelesi yap, diyorum. Ben üzülmem, benim canım yanmaz, ben hallederim. Sen kimsin ki? İnsansın insan. Kim sana unutturdu bunu Efsun? Ölçüyorum, tartıyorum ama bulamıyorum."

"Seninle uğraşmayacağım gece gece. Git kendine başka bir stres topu bul." Yanından ayrılmak için yaptığım ilk hamlede kolumdan yakalayıp adımımın önüne geçti.

"Kaçma kaçma," dedi beni kışkırtmaya çalışırken. "Neyden kaçıyorsun? Hangi yarana parmak basmak üzereyim de kaçıyorsun? Bunu da içine at, ben acı çekmem, de. Ne oldu, körler sağırlar birbirini ağırlar faslı geçince korkmaya mı başladın?"

Kolumu elinden kurtarmak için bir hamle yaparken, "Sen kimsin ki benim yaramı bulacaksın da ona parmak basacaksın?" dedim, bastırılamaz bir öfke ileri boyutta çıktı dışarı. Nefeslerim bile aniden hızlanmıştı. Onu ne ilgilendiriyordu? Acıysa, acı çeken bendim. Canı yanacak olan bendim. Ona neydi? Ne istiyordu benden? "Kimsin sen Fetih, yaramı göreceksin, bir de el uzatmaya kalkacaksın. Kims..." Cümlemi bıçakla böldü.

"Yaran var."

Benim bir hışımla söylediklerimden çekip aldığı yeri, çekinmeden önüme koydu. Yüzünde bir ifade gezindi. Acı değildi bu, şaşkınlıktı. Sanki bana yaran var, deyip duran o değilmiş gibi benim ağzımdan duyunca ilk kez duymuş gibi davrandı. Geldiğim oyunu o an anladım. Bunları söyleyen oydu ama emin olduğu yoktu.

Artık emindi.

"Fetih bırak," dedim ne yapacağımı şaşırırken. Resmen oyununa gelmiştim. "Bırak!" dedim dişlerimin arasından. Çenem seğiriyordu. Tutuşu yumuşaktı ama yine de kurtaramıyordum kendimi ondan.

"Her bırak dediğin bırakmış," dedi gözlerimin içine bakarken. Titredim o an açık açık. Başımın içini karınca istilası basmıştı. Miting meydanında tüm mahremiyetimle çıplak kalmıştım sanki. Nefesim kesildi.

Bırakma, dediğim de bırakmıştı.

"Her sus dediğin susmuş. Her git dediğin gitmiş." Acı içimde fokur fokur kaynamaya başladı. Bin pişman olmuştum odaya gidip uyumadığıma.

Gitme dediğim de gitmişti.

Gözlerimde bir günlük vardı sanki. Fetih o günlüğü okuyabileceği mesafeden bakıyordu gözlerime. Ve şimdiye kadar kafasında biriktirdiklerini döküyordu sanki. Bunlar yeni tespitler değildi sadece şimdi patlak vermişti. Tek bir cümleyle.

"Çok tecrübesiz kaldın ama."

"Seni mahvederim," dedim durdurulamaz bir saldırganlıkla. Başını salladı usul usul.

"Kendine bunu yapan bana neler yapmaz. Farkındayım," diye devam etti inatla. Aldığım hava ciğerlerime topluiğne batırıyordu. Nefeslerim hızlı hızlı yüzüne dökülürken, "Hiç mi kimse demedi niye bu eziyet diye?" dedi.

Sol tarafım sızladı. Niye sızladı? Sızlamasaydı. Fetih kimdi ki sol tarafımı sızlatıyordu? Cevap vermedim, bu anın bitmesini bekledim. Her bir yanım ağrıyordu. Duygusuz kalamıyordum ya da ben kalıyordum, burada gözlerini dört açan Fetih'ti.

"Dememiş," dedi kendi cevabını kendi vererek. Evet dememişlerdi. Çünkü görmemişlerdi. Çünkü öyle istemiştim. Öyle istiyordum.

"Ama ben derim," dedi bana eziyet etmeye devam ederken. "Onlar kör, onlar sağır ama ben değilim. Onları sen seçtin ama ben senin seçtiğin kişi değilim." Dişlerimi birbirine geçirdim. Şu an her şeyimi görüyordu. Kafamın içi mahşer yerine döndü kısa zamanda.

"Sen beni seçmedin, sen bana mecbur kaldın," dedi kapı gibi gerçeği dile getirirken. Evet buydu.

Fetih'le birbirimizin mecbur kaldığıydık.

"O yüzden bırak bu tavırları. Üzülmem desen de inanmam. Umursamam desen de inanmam. Baş ederim desen de inanmam. Sen kendine unutturmuşsun ama ben karşımda hâlâ bir insan görüyorum Efsun."

Benim kendime göstermediğim vicdanı başkası bana göstermek üzereydi, kulaklarım uğuldadı. Bu konağı başıma yıkmak istedim, kendi başıma. Tek ölen ben olmak istedim.

"Korkma, sen bu kadar gizlemek isterken gözlerimi dikip bakmam. Hiç görmedim var say. İçini ferah tut, gözüm de elim de değmez sen istemeden acına. Ama dokunmaya çalışana ilk ben engel olacağım. Sen istemesen de. Sen bana kızsan da. Korkma," dedi son kez. "Senin sayende benim ellerimden kayıp giden can içeride uyuyor," dedi Zeliha'nın odasını işaret ederken. Üzerinden asla atamayacağı borcu gördüm yine yüzünde. Parmağını kalbinin üzerine bastırdı. "Senin sayende benim canım atıyor şimdi. Vaziyet buyken ömrünün sonuna kadar sana gelecek her zarara siper olacağım Efsun. Gerekirse sana da siper olacağım. En azından benim yanımdayken kendini insan yerine koyup çekeceksin ellerini üzerinden."

Mağduriyet bazen öylesine korkunç bir boyutta olurdu ki kanunlar bile yetmezdi bazen canınızın acısını azaltmaya. Öylesine ilahi bir gücün imdadınıza yetişmesini isterdiniz ki beşeri bir yapının sizi tatmin etmesi mümkün olmazdı.

"Yetişkinler açısından TCK madde 26/2 kapsamında hukuka uygunluk nedeni sayılan rıza kavramı, on sekiz yaşından küçükler için ikili bir ayrıma tabi tutularak inceleniyor. Buna göre on beş yaşından küçüklerin rızaları hiçbir şekilde hukuki sonuç doğurmasa da on beş yaşını tamamlamış ve on sekiz yaşını doldurmamış, algılama yeteneği yerinde olan kişilerde yaşanan herhangi bir cinsel durumun, cinsel istismar sayılabilmesi için mağdurun rızası hilafına, cebir, tehdit, hile ya da iradeyi etkileyen bir nedene bağlı olarak yapılması gerekiyor."

Fetih beni irkiltecek şekilde elindeki fincanı masayla buluşturdu. "Bu ülkede on sekiz yaşından küçük herkes çocuk sayılmıyor mu?"

O böyle yaptığında benim yüreğim hopluyordu nedensizce. Konuşmanın başından beri yükselip iniyor, avukat büyük bir sabırla gerekirse aynı soruya defalarca kez cevap vererek bizi anlayışla karşılıyordu.

"Türk Ceza Kanunu on beş yaşını tamamlamış ancak on sekiz yaşını doldurmamış olan çocuklara cinsel yaşamları üzerinde sınırlı bir tasarruf yetkisi veriyor Fetih Bey. Bu çocukların cinsel ilişki boyutuna varmayan, flört seviyesindeki rızaya dayalı ilişkilerine Türk Ceza Kanunu'nun 103/1-b maddesi izin vermekte. Ancak cinsel ilişki boyutuna ulaştığı takdirde istek ya da rıza önemini kaybedip suç sayılıyor."

Fetih'in, kanunları sanki karşımızdaki kadın koymuş gibi tavırları bir süre daha devam etti. Bu masaya oturduğumuz andan beri yine ben girdim araya. "Tamam, şu an konumuz bu değil. Biz Zeliha üzerinden devam edelim."

"Zeliha bahsettiğim yaş durumunda ikinci grupta. Yani on beş yaşını doldurmuş ancak cebir, tehdit ya da hileyle iradesi kırılıp bu olaya maruz kalmış bir çocuk. Diğer bir konuysa basit cinsel istismar ve nitelikli cinsel istismar durumu. Bizim en büyük çabamız bu davanın basit cinsel istismar üzerinde yürütülmemesi. Onu da şu şekilde açıklayayım." Biz sormadan kendisi devam ederken Fetih geriye yaslanıp elini saçlarına daldırdı. Ben onun aksine çok daha yumuşak başlı kalabilmiştim masada. Kadın en iyi şekilde işini yapmaya çalışıyordu. Hıncımızı insanlardan çıkaramazdık.

"Basit cinsel istismar suçunda fiil; çocuğun cinsel davranışlarla istismar edilmesidir. Failin gerçekleştirdiği fiil ya da fiillerin objektif olarak şehevi olması yeterlidir. Ayrıca failin cinsel duygularını tatmin etmiş olması aranmamakta. Bu fiiller birçok şekilde gerçekleştirilebilir. Cinsel davranış olarak mağdurun vücudu üzerinde gerçekleştirilen, objektif olarak cinsellik ve cinsel duyguların dış dünyaya fiili olarak açıklanması, ifade edilmesi niteliğinde olan fiillerin hepsini kapsıyor. Diğer taraftan nitelikli cinsel istismar suçu..." Başından beri masada beklenmedik sesler çıkararak dikkatleri dağıtan kişi bu kez değişti. Kalbimin, avukatın ağzında çiğnendiğini hissettim. "Vücuda organ ya da sair cisim sokulması suretiy..."

Avukatın tek bir cümlesiyle elimde tuttuğum kahve fincanı devrildi ve kahvenin bir kısmı masaya diğer kısmı elime döküldüğünde yer ayağımın altından kaydı. Geçmişin aralara sıkıştırarak sakladığı bu nadir cümleyi duyduğum ilk an vücudumda tepkiye neden oldu. Bu tepki bir refleksten farksızdı. Dudaklarıma ve gözlerime topluiğne batarken Fetih anında üzerine kahve dökülen elimi kavradı ve, "Efsun," dedi telaşla.

Tepki veremedim. Ya kahvem çok soğumuştu ya da yandığımı hissedecek kadar hislerim kuvvetli değildi.

Ardı ardına kahvenin döküldüğü yere peçeteler bastırırken kıyafetime dökülmesini engelledi ve birine işaret etti. "Buz getirsene!"

Yutkunarak gözlerimi bir an kapatıp açarken konuşmayı başarabildim. "Tamam iyiyim, soğumuştu kahve."

"Buharı tütüyordu Efsun."

Gelen buzlar elime konuldu ve masa hızlıca silindi. Fetih buzla derim arasına peçetelerden duvar ördü.

"Bir bardak su alabilir miyiz?" diye rica etti. Yardımcı olan kişi başını hızla sallayıp masadan toparladıklarıyla yanımızdan ayrılırken ben de avukatla göz göze geldim. "Siz iyi misiniz?" diye sordu şüpheyle. İyi miydim? Bilmiyordum. Bomboş hissediyordum ve bir an önce bu süreç bitsin istiyordum. "Devam edebilirsiniz. Buyurun."

Mesele ben değilim. Mesele benim geçmişim değil. Mesele Zeliha. Mesele ben değilim.

Avukat bir an Fetih'e baktı ve ondan da destek alırken yine aynı cümleden başladı söze. Bir kere söylemişti. Ne gerek vardı tekrar etmeye?

"Nitelikli cinsel istismar suçuysa vücuda organ ya da sair cisim sokulması suretiyle işlenerek oluşuyor. Basit cinsel istismarda olduğu gibi bir yaş durumu var. Mağdurun maddi bir acı hissetmesi aranmıyor. Cinsel dokunulmazlığın ihlali sonucunu doğuran her türlü cisim suç teşkil ediyor. Aynı zamanda mağdurun bekâretinin bozulması şartı da yok nitelikli sayılabilmesi için. Yaş durumu basit cinsel istismarla birebir aynı. On beş yaşın altında olan çocuklar için rıza olsun ya da olmasın direkt suç sayılıyor, on beş ve on sekiz yaş aralığındaysa mağdurun iradesinin fail kırılması ya da hile veya tehditle buna zorlanması durumunda suç nitelikli olarak sayılıyor."

Avukat duraksadı ya da Fetih'in konuşacağını anlayarak ona söz hakkı verdi. "İkisi arasındaki ceza farkı ne kadar?" Hazır durulmuşken ben de araya girdim takatim olmasa da. Kafamın içinde bir şeyler vızır vızır dolaşıyordu.

"Basit istismar suçunda üç ila sekiz yıl arasında, yapılan şeyin büyüklüğü derecesinde bir ceza veriliyor. Nitelikli cinsel istismar suçundaysa ceza on altı yılın altında olmamak koşuluyla olayın verdiği tüm zararlar doğrultusunda belirleniyor."

İçim bulandı, titreyen ellerimi masa altında dizlerime bastırdım. "Zeliha hangisinde değerlendirilecek?" Kadın derin bir nefes alırken gözlerinin içine baktım. Yalvarır gibi. Yapılan basit cinsel istismar denebilecek bir şey değildi. Cezasının olduğu aralık bu olmamalıydı.

"Elde olan adli tıp ve bilirkişi raporu, Zeliha'nın ifadesi durumu basit cinsel istismar durumundan uzaklaştırıyor ama herhangi bir sonuca varılmadığından nitelikli cinsel istismar olarak da değerlendirilemez. Bu yüzden cinsel istismar suçuna teşebbüsten yargılanacak sanık. Yani sanığın kastla gerçekleştirmek istediği fiiller elinde olmayan nedenlerden dolayı tamamlanamamışsa nitelikli cinsel istismara teşebbüsten ceza verilir. Teşebbüs nedeniyle yapılacak indirim o ana kadar yapmış olduğu hareketlerin suçun konusu üzerinde meydana getirdiği tehlikeye göre belirlenir. Ceza dörtte biriyle dörtte üçü arasında azaltılır." Fetih aniden elinin tersini masaya vururken yerimde hafifçe titreyip gözlerimi yumdum.

"Bu pislikler yapacaklarını yapamadı, engel olundu diye cezai indirime mi gidiliyor? Bu nasıl iş, bu nasıl sistem? Kişinin kendini kurtarması nasıl suçluya yarıyor ben anlamadım bu işi?"

Buna verilecek bir cevabın olmadığını biliyordum. Şimdi bize karşımızdaki kadın o pisliğin bir darağacına asılacağını söylese yine içimiz rahat etmeyecekti. Hızla ve umutla araya girip, "Peki Zeliha'nın intihar girişimi cezayı ağırlaştırır mı?" dedim, dedim ama umudun içimden sökülüp atılması geç olmadı.

"Bunu kendi lehimize kullanacağız. Zeliha'nın intiharı, yaşamak istemeyişi, ileriki hayatta yaşayacağı sorunlar, bu olayın onda bıraktığı travmalar... Hepsini sunacağız mahkemede. Etkisi olacağını düşünüyorum."

Fetih aniden dirseklerini masaya dayayarak yüzünü sıvazladı derin derin nefesler alarak. İkimiz de bok gibi hissediyorduk. "Teşebbüs olması cezayı ne kadar indirecek?" derken başı tekrar ağrıyor olacak ki alnını ovmaya başladı.

"Bunun için net bir şey söyleyemem. Ama var olan deliller, şimdiye kadar içinde bulunduğum davalar göz önünde bulundurulursa en az sınırda tutulur diye düşünüyorum. Elimizdeki deliller çok kuvvetli. Şanslıyız hiçbir şey için geç kalınmadan her şey toplanmış. Bu tarz davalarda hız çok önemlidir. Deliller vücuda bırakıldığı için geç kalındığı takdirde kalıcı değilse iyileşme sürecine girebilir. Zeliha'nın raporunda her şey açık seçik ortada. Son noktaya kadar her şey zorlanmış sanık

tarafından. İddianamede her şey var. Savcı bunları mutlaka göz önünde bulunduracak ve en yüksek cezayı isteyecek. Raporların yanı sıra olayın yaşandığı evden kurtulduktan sonraki halini gösteren güvenlik kayıtları var elimizde. Birden fazla görüntüye takılmış. Biz her şekilde öndeyiz sadece özellikle siz Fetih Bey mahkeme anında, karşı tarafın savunmasına karşı metanetinizi koruyun. Şimdiki tepkilerinizle sizi mahkeme salonunda tutamam."

"Karşı taraf savunma yapmayacak Avukat Hanım."

Bunun garantisini karşı taraf adına yine kendisi veriyordu.

"Fetih Bey bunu bilemeyiz. Zeliha'yı suçlayacakları, aslında bunun bir zorlama olmadığını söyleyebilecekleri bir savunma bile duyabiliriz."

Fetih'in savunmayı nasıl engellediği umurumda bile değildi. Çünkü hiçbir şey ağzımdan çıkan soru kadar korkunç değildi. "Zeliha'nın rızası vardı şeklinde savunma mı yapabilirler?"

"Bu tarz davalarda en sık gördüğümüz savunma tam olarak budur."

"Tüm aileyi orada kendi ellerimle katletmemi istiyorlarsa böyle bir savunma çıksın ağızlarından."

"Fetih!"

Cümleler ardı ardına kuruldu ve sesler kademeli olarak yükseldi.

"Konuşma Efsun," diye çıkıştı. "Tek kelime söyleme bu konu hakkında." Söyleyip söyleyebileceğim her kelimeyi kestirip attı. Dinlemedi bile.

"Böyle bir savunma işe yarar mı? Beraat gibi bir şey mümkün değil, değil mi?"

"Bu bir katalog suç, ilk celsede karar çıkmasa bile sanığın tutukluluğu devam eder."

Zeliha'yı bir sonraki celseye kadar ayakta tutabilirdik ama onunla aynı gökyüzünü paylaştığını bilirse nasıl devam ederdi bilmiyordum. Onu tam olarak ayağa kaldıramamıştık henüz. Böylesi bir ihtimal yeniden yere çakardı.

"Karşı taraf savunma yapmasa bile ikinci celseye uzayacak mı diyorsunuz kesin olarak?"

Bunu geçen sefer adliye önünde de sormuştu. Kabullenemiyordu ama durum buydu. "Fetih Bey iki celse en iyi ihtimal. Bizim iki ayın sonunda davamız görülecek, bu sürenin ne kadar kısa olduğunu bir bilseniz... Aylar sürüyor. Beş, altı... Belki daha fazlası. Her şey olduğundan hızlı ilerliyor," dedi, bunun altında Karadere ailesinin elinin kolunun

uzunluğu olduğunu biliyorduk. "Karşı taraf kendini savunmasa bile hâkim delillere bakacak. Gerçekten düşündüğümüz gibi olur da sanık suçunu kabul ederse ikinci celsede bu iş biter. İkinci celsenin tarihi de savcının hâkimden isteyeceği mütalaa süresine göre belli olacak. Lütfen sakin olun. Siz ne kadar saldırgan olursanız Zeliha bir o kadar ilerisi için endişelenir."

Avukat saatine baktı. "Benim kalkmam gerekiyor, başka bir sorunuz ya da aklınıza takılan herhangi bir şey var mı?"

Fetih gözlerini yummuş alnını ovalarken ben cevap verdim. "Hayır, yok. Çok teşekkür ederiz." Fetih'in ayağına alttan vurur gibi olduğumda doğrulur gibi oldu ve kadının elini sıktı. İkimiz de kalktığımız yere çöktük ve yorgunlukla sustuk. Konuşmaya bile takatimiz yoktu. Zaten o da en son bana konuşma demişti. Onu dinlediğimden değildi ama bana konuşma resti çeken birinin yanında da ağzımı açmaya tenezzül etmezdim. Gittiğimiz yol da çok sessiz geçti. Ancak evin önüne geldiğimizde duydum sesini.

"Zeliha'ya avukatıyla görüşeceğimizi söylemedim."

Başımı salladım. Ben de söylememiştim.

Kendi üzerimde düşünmek istiyordum ama olmuyordu. Ben o kadar uzak tutulmuştum ki o süreçten ve çocuk olmam, bir de üstüne en doğru şekilde zaman kaybetmeden aldığım psikolojik tedavi bende travmanın bugünlere kalmasını engellemişti. Bir şeyleri oyun olarak algılamayışım bile zaman almıştı ama Zeliha'nın durumu çok daha baskındı. Aklı, yaşı ve her şeyiyle olayı çok daha fazla kalıcı belleğe atıyordu.

"Konuşmayacak mısın?" dedi Fetih, sesi o kadar durgundu ki anlamak zor olmadı yol boyunca aynı girdapta sıkıştığımızı. Gözlerim yavaşça direksiyonu tutan eline düştü. Parmak boğumları beyazlaşmıştı.

"Söyleyecek bir şeyim yok."

"Efsun aklım çıkıyor konuşulan ihtimaller karşısında. Aklım çıkıyor, aklım. Tek biri gerçek olacak diye aklım çıkıyor."

Korkusunu anlıyordum. Türkiye'de adalet kötürüm bir hasta gibiydi. Gideceği yere elbet varıyordu ama koltuk değnekleriyle bu oldukça yavaş oluyordu çoğu kez. Kimse koltuk değneklerini alıp tekerlekli sandalyeye oturtarak o hastayı hızlandırmaya yeltenmiyordu. Hatta zaman zaman gideceği yere varmasın diye gücünü kullanarak o değnekleri de koparıyordu ondan.

"Eğer ki beklediğimizin aksi bir durum olursa, onların ağzından tek bir savunma cümlesi çıkarsa o almadığım canı yerinden sökeceğim. Tam da orada. Kurtuldum diye ilk nefesini aldığı an. Bunu biliyorlar. Düşünüp taşınsınlar. Ya canlarından olacaklar ya da köpek gibi cezalarını çekecekler. Ya benim adaletim ya devletin adaleti. Seçimi kendileri yapacaklar."

Parmak uçlarımın karıncalanmasını başımın ışık hızında ona dönmesi takip etti. Çoktan düşünmüş, yargıçlığını yapmış, kararını vermişti. Olması durumunda ne yapacağını çoktan belirlemişti. Şakaklarımda ince bir sızı kol gezerken o düz bir ifadeyle yola bakıyordu.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" Bu soruyu daha hiddetli bir şekilde sormak isterdim. Ona kızmak isterdim. Nasıl bu ihtimali düşünürsün, nasıl kabul edersin diye bağırmak isterdim. Zeliha'yı nasıl bu kadar kolay gerinde bırakabilirsin, hatta beni... Ama hayır yapamadım hiçbirini.

"Farkındayım," diye devam etti kanımı dondurmaya. "Ben onun canını alınca o adalet tıkırında işler. Ya sadece onların adaleti ya önce benim sonra onların adaleti. Aksi yaşanmayacak. Aksi dile getirilmeyecek. Kimse bir daha önüme geçmeyecek. Yaşamaması gerekenler yaşamayacak. Adalet biraz olsun topallasın, biraz olsun aksasın kendi adaletimi kendim sağlarım."

El frenini çekti, kemerini açtı ve ben büyük bir kırıklıkla onu izlerken sonunda bana baktı bomboş gözlerle. Başımı iki yana salladım hafifçe. Aklımda bir sürü senaryo varken hepsi beynimin içinde cirit atıyordu. Hiçbirinde Fetih'in önüne geçemiyordum. Engel olamıyordum.

"Bu kadar kolay mı?"

Hiçbir hava değişimi olmamasına rağmen üşüyordum.

"Değildi," dedi başını sallayarak. "Başlarda değildi. Arkamda bırakacağım çok şey var," derken gözlerimiz birbirindeyken sanki bu çok şeyin içerisinde kıyıya köşeye sıkışmış bir ben de vardım. Bakışlarından bile görünüyordu bu. Kıyıda köşede, en arkada da olsa vardı.

"Ama alıştırdım kendimi. Zeliha o canın dışarıda nefes aldığını bilerek devam edemez. O şerefsizin hiç suçu yokmuş gibi aklanmasını kaldıramaz. Ama bana alışır," dedi her şeyi ölçüp tarttığını belli ederken. Boğazım düğüm düğüm oldu.

Hayır alışmaz. Yemin ederim alışmaz. Nasıl alışsın? Alışmaz.

"Bir gün ağlar, iki gün ağlar sonunda alışır. Ölmüyorum, öldürüyorum. Ki ölsem bile ölenin üç günden fazla yası tutulmaz. Yine devam eder. Ama o ölüsünü dirisini siktiğim herif hak ettiğini almazsa ben bir daha tutamam kardeşimi bu hayatta. Sen yaptın ben yapamam. O bir kere tutundu bir daha tutunamaz. Canı ne ki?" diye sordu aniden hiddetle. "Canı ne ki daha fazlasını kaldırsın? Onun canından daha mı kıymetli ardımda bıraktıklarım? Değil. Bir kere kendime öncelik verdim, her şeyle birlikte onu da unuttum ama bir daha yok. Onun yaşamayacağı yerde kimseyi yaşatmam. Tamam mı Efsun? Girme," dedi katı bir sesle. "Kafamın içine girme. Zihnimden, kararlarımdan uzak dur. Bu dünya üzerinde senin kalbini kırmak kadar zoruma giden bir şey yok. Senin kefili olacak kadar güvendiğin adaletten medet umdum bekliyorum. Aksi olursa yarım kalmışı tamamlayacağım. Ötesi yok. Bırak bu kadarına da ben karar vereyim. Başka yolu yordamı yok. Tamam mı?"

Kanı kirli, mayası bozuk bir adamın ağzından en korkunç cümleleri bile duysak kabullenebiliyorduk ama yüreği temiz bir adamın çaresizlikten kurduğu cümleler nasıl sindirilebilirdi?

"Bunların hiçbiri gerçekleşmeyecek ama yine de söylemek istiyorum. Yanlışsın. Zeliha sensiz yapamaz. Bir de arkanda bu kadar kolay insan bırakabildiğini bilmiyordum," dedim ve cevabını beklemeden indim arabadan. Zeliha'dan on beş dakika önce, yaklaşık iki saat sürecek olan bir soru çözümüne başlayacağı mesajını aldığım için dikkatini hiç dağıtmadan direkt odaya yürüdüm. Ağabeyiyle gezmeye çıktığımızı sanıyordu, bitkin yüzümü görsün istemezdim.

Kimse beni görmeden odaya girdim sandım ama arkamdan sert itsem de kapanmayan kapı tamamen açıldı ve tam da şu an tahammül edemeyeceğim kadın girdi içeri.

"Yerleşmişsin," dedi gözlerini bana dikerek. Bu kadın hep böyle odaya mı girecekti biz çıkınca? Evet sabah Fetih'in de yardımıyla yerleşmiştim. Bavulların orta yerde durmasına tahammül edemiyordu.

"Fetih yerleş artık evine, dedi," dedim. Yalan değildi, öyle söylemişti. Ona bakmasam da o beni izliyordu. Kabanımı çıkardım.

"Sen yine de çok alışma."

"Odadan çıkar mısınız?"

Onunla sürtüşmeye takatim yoktu. Önümde keyif çatarken oğlu dakikalar önce gerekirse hayatını karartacağından bahsetmişti bana.

"Bir gün bir açarsın gözlerini şu boşalttığın bavullar doldurulmuş." Gülerek çıkardım pijama takımımı dolaptan.

"Oğlu karısına çok âşık bir anne için çok iddialı konuşuyorsunuz. Her neyse sizinle uzun uzun konuşmak isterdim ama yorgunum. Çıkın lütfen odamdan."

Benden sanki bu cümleyi bekliyormuş gibi bozulmadı, dudakları kıvrıldı. "Bilirim ben senin gibileri," dedi anında. Duymuyor muydu bu kadın? "Seni de anlıyorum merak etme, sandığın kadar vicdanım körelmedi."

"Benim gibiler?"

Pijamaları yatağın üzerine fırlattım ve ona baktım. Evin içinde de olsa her an önemli bir yere gidecekmiş gibi düzgün ve bakımlıydı.

"Senin gibiler," dedi tekrardan. "Evsiz barksız. Biraz sevgi görmeyin, biraz tatmayın aile sıcaklığını hemen kaptırır gidersiniz. Sonra da sudan çıkmış balığa dönersiniz. Senin için diyorum ben. Neye güvendiğini biliyorum ama yanlışsın. Ne bu ev senin ne bu aile senin. İstenmediğini de çok iyi biliyorsun ama iki günlük bir hevese kaptırmışsın kendini. Yapma. Fetih'in iki günlük hevesine kaptırma kendini. Ben oğlumu tanırım. Hevessin Efsun. Geldiğin gibi gideceksin de. Erkekler böyledir," dedi yine aynı şeyi yapıp beni tek üzebileceği yerden bıçaklarken. Fetih beni bugün oldukça doyurmuştu ama bir de annesi çıktı meydana. Gırtlağıma kadar doyuracaktı beni.

İnsanların en büyük sızısı kabuk bağlayıp geçmeyen yaralarından olurdu. Esen rüzgâr da en çok orayı acıtırdı açan güneş de. Nerede nasıl bir hata yapmıştım bilmiyorum ama evliliğim bile beni aynı yerden vuran insanlardan oluşuyordu.

"Canlan yanınca kim yanındaysa kapılır giderler. Anlamazlar, geçici olduğunu fark etmezler. Ben seni de anlıyorum. Bunları sana anlatan bir annen olmamış. Sana dur nasıl bu kadar erken karar verirsin, diyen bir baban olmamış. Genceciksin, kimden sevgi görsen hemen kapılıp gidiyorsun."

Öyle savunmasız yakalandım ki bu cümlelere boğazıma kan doldu sanki. Ne yutkunabildim ne tükürebildim. Kasten yapıyordu. Sırf bana bunu hissettirebilmek için. Yüzüm renk vermedi ve o anlamadı ama başardı.

"Kimsesizsin," dedi gözlerimin içine bakarak. Zihnimin duvarlarına harfler çarpıyor, taş gibi yarıyordu. Kimsesizsin. "Ama bu evden sana kim-

se olacak tek kişi bile çıkmaz. Bir erkek en fazla ne kadar severse anne ve babasının sevmediği birini Fetih de o kadar dayanacak. Olan sana olacak. Sana ahım çok büyük. Benim oğlumu düşman gibi baktırdın ya bana... O zaman sana üzülecek tek bir kişi bile olmayacak," dedi tekrardan.

Sanki saatlerce koştuğum bir yolda dizlerimin üzerine kapaklanmışım. Hem avuç içlerim hem de dizlerim çok acıyordu. Ne ağlayabiliyordum ne sızlanabiliyordum. Ağladığında başını dizine koyacak kimse yoksa insanın, hayatında bir yerden sonra ağlamazdı da. O kadar kimsesizdim ki anneliği biraz olsun hak etmeyen bir kadın bile gelmiş burada bunu yüzüme vurarak canımı yakabiliyordu. Yine ve yine herkese çok kızdım, yine herkese çok küstüm.

Yetimliğimi ve öksüzlüğümü taşıdığım sırtıma darbelerini geçiren kişi devam etti. "İçten içe alıştırma kendini. Evin deme evime. Ailen sanma ailemi. Ne evim senin ne de ailem."

Konuşabilmek için yutkundum, boğazıma atılan düğümleri çözebilmem lazımdı. Konuşmak çok zordu. Ayakta kalmak çok zordu. Şöminenin önündeki koltuklara gidip oturdum. Yüzüm ona dönükken beni izliyordu. Kolum kanadım kırılmış gibi yerime çökmüştüm işin aslı.

Kızının hayatı mahvolmuştu, oğlu hayatını gözden çıkarmıştı ama ne acı ki tek derdi bunlar olmasın diye çırpınan banaydı.

"Ben de sizi anlıyorum Zühre Hanım," dedim dilimin ucuna gelen acıyı zehir olarak akıtacağımı belli ederek. "En büyük oğlunuza, ilk göz ağrınıza on sekizinden beri hasretsiniz," dedim bunun nedenini tam olarak bilmeyerek. Zeliha, Fetih'in gittiğini söylemişti.

"Gelsin de bir yüzünü göreyim diye hep içten içe yanmışsınız. Her gelip gittiğinde gözyaşı dökmüşsünüz arkasından. Şimdi burada ama elin kızı için," derken son kısmı can sıkıcı şekilde bastırdım. "O kadın gidelim, dese gidecek. Her şey iki dudağımın arasında. Doğru söylüyorsunuz günün birinde gideceğim bu evden. Ama tek olmayacağım. Yapmayın," dedim onun gibi. "Kendinizi kandırmayın. Bunun böyle olacağını siz de biliyorsunuz."

Gözlerinin içi titredi. Savaşı başlatan oydu. Üstelik benim kadar güçlü değildi. Benim gibi dik duramıyordu, hemen ele veriyordu kendini. Gelip bana bulaşmasa benim işim olmazdı onunla. Kendi kendini yakıyordu. Devam ettim, bana acımayanın canı elimde kalsa ben de acımazdım. Kimse benden daha kıymetli değildi. En azından benim gözümde.

"Sonra kızınız," dedim aynı umursamazlıkla, "tek bir kızınız var. Siz kadir kıymet bilmeseniz de günün birinde düştüğünüzde ilk o koşacak ama o kız da sizin kin kustuğunuz elin kızını, en az siz doğurmuşsunuz gibi seviyor. Ablası olarak görüyor. Şimdi bir düşünün Zühre Hanım,öz kızınız için ne kadar kıymetliyim... Annesinin zalimliğini elin kızı sardı. İyileştirdi. Bir ömür geçecek Zeliha beni hep ablası olarak görecek. Çok değil seneye bu zamanlar belki de siz aylarca yüzünü göremeyeceksiniz."

Yalan söylüyordum. Fetih'le boşanacaktık, her şey bitecekti ama yine de onun beklediği hiçbir şey olmayacaktı. Onun sandığı gibi ağlayarak bu evden çıkmayacaktım, onun beklediği gibi oğlu benden ben oğlundan nefret etmeyecektim. Fetih benden sonra arkamdan kimseyi konuşturmayacaktı. Yine bana laf söz getirtmeyecekti. Tıpkı benim gibi. Bizim bir düşmanlığımız olmayacaktı. Zeliha için yine denk gelecektik.

Ufak bir mırıltı çıktı ağzımdan, "Zeliha da on sekiz yaşında. Zühre Hanım farkında mısınız on sekizinde kopuyor çocuklarınız sizden? Ne dersiniz, küçük oğlunuzun üç yılı mı kaldı? O da üç yıl sonra beni arayıp yanımıza geleceğini mi söyleyecek yoksa? Merak etmeyin," dedim rahatlatıcı bir tonda. "İyi bakarım ben ona da. Üç çocuğunuza da gözüm gibi bakarım. Sizin yapamadığınızı yaparım, bu evde hissedemedikleri aile sıcaklığını benim evimde hissederler."

Son oğlunu da işin içine katışımla iyice sinirledi, işaretparmağını bana doğru salladı hiddetle. "Sakın!" dedi. "Sakın haddini aşma!" diye sesini yükseltti sanki bunu yapan benmişim gibi. "Yerimde gözü olanın gözünü çıkarır avcunun içine bırakırım," diye çirkinleşti.

"Sakin olun," dedim yumuşak bir sesle. "Korkmayın. Yerinizde gözüm yok. Zira göz dikilecek bir yeriniz de yok. Bana evsizsin barksızsın demeden önce bir durun düşünün Zühre Hanım çocuklarınızı evi barkı varken, annesi babası yaşıyorken nasıl benden daha çok kimsesiz bıraktınız? Nasıl uzaklaştırdınız kendinizden? Beni düşünmeyin, çok incesiniz ama gerek yok. Ben sevgi nedir bu evdeki herkesten çok daha iyi biliyorum merak etmeyin. Ama keşke bu evde biraz olsun aile sıcaklığı olsaydı da ben de kapılıp gitseydim. Keşke eşim hayatına annesi ve babası hayattayken bu kadar erken tek başına devam etmeseydi, keşke Zeliha annesi babası daha hayattayken bu kadar yalnız kalmasaydı. Beni vurmak istediğiniz yerin farkındayım ama başaramazsınız."

Başarıyorsunuz... Allah kahretsin ki içim yanıyor.

"Bunu başarmanız için önce hakkını vermeniz lazımdı dil uzattığınız şeylere."

Rahat bırakacaklardı beni. Onlardan bir beklentim yoktu, sadece benden uzak durmalarını istiyordum. Muhtemelen tansiyonu yükseldi. Gözbebeklerinden, dudaklarından belliydi. Kendi edip kendi buluyordu. "Her yaptığın dönüp dolaşıp seni bulsun," dedi öfkeyle. "Fetih'in senin için bana yaptığını, çocukların da sana yapsın," dedi. Fetih için kuracağına benim için kuruyordu bu cümlelerini. Ona bunu yapan oğluydu ben değildim. "Gün gelsin senin de çocukların aynısını sana yapsın. Bir ömür yalnızlıktan inim inim inle, on tane çocuğun olsun birinden bile hayır görme," dedi kendi başına gelen şeyin benim de başıma gelmesini dilerken.

"On çocuğun olsa birinin bile babası benim oğlum olmasın. On çocuk bırakılsa kucağıma birinin bile annesi sen olma. Benim oğlumun senin gibi bir kadından çocuğu olacağına ne bu soy devam etsin ne de torunum olsun. Oğlum babalığı sende tatmasın, senin benim kanımdan çocuğun olacaksa o anneliği hiç yaşayama." Ne duraksadı bunları söylerken ne de takıldı. Hiç içi yanmadı. Bir kadına hiç anne olma, derken içi yanmadı. Benim yandı onun yanmadı. İçim içime devrildi bedduası tutacak diye. Bir ucundan tutacak, gerçekten anne olamayacağım diye korktum. Düşündüm bu ihtimali. Bu devran böyle devam edecek, yalnızlıkla devam edecek bir ömür diye. Benimle yatıp kalkıyordu, elbet bir yerde bu içinden kopup gelen şeylerden biri gerçek olacaktı. O an hissettim bunu, hangisi bilemem ama elbet biri...

Çekti gitti kapıyı çarparak. Çıktığı gibi kontrol edemeyeceğim şekilde çenem titredi. Öfkesi çok diriydi, henüz işin çok başındaydık, çok tazeydi nefreti. Ama bu kadarını hak etmemiştim.

Gözlerim sulanırken telaşla yüzümü yelledim. "Ağlama," dedim yüzümü yellerken. "Onun için mi ağlayacaksın, ağlama," derken dayanamadım ve tutamadım düşen yaşımı. Telaşla kapıya ilerleyip kilitlerken hızlı hızlı yatağa girdim. Niye ağlıyordum ki? O söylemişti ben söylemiştim. Karşılıklı bir atışma vardı niye ağlıyordum ki? Ben ona çocuklarının bir bir ondan kopup bana bağlandığını söylemiştim o da karşılık vermişti. Niye ağlıyordum ki?

Bugün kaldıramadığım bir hal aldı ve yüzümü yastığa gömdüm, dakikalarca sessiz hıçkırıklarla ağladım. Dört bir yandan sıkıştırılan kâğıt gibi buruş buruş olmuştu yüreğim. Ağlayarak uyuyakaldım.



Uykusu ne ağır ne de hafif biri olarak aniden yüzüme temas eden buz gibi bir elle uykumdan o kadar keskin bir şekilde koptum ki o elin teması hem içten hem de dıştan titretti beni. Daha gözlerimi açmadan, "Benim, korkma," deyişine şahit oldum.

"Hasta mı oldun sen?" derken buz gibi elini yüzümde dolaştırıyordu. Elini yeniden ittim.

"Fetih çek şu elini."

Hayır yapmadı, o eli boynuma kadar indi. Bulmak istediği şeye bir türlü ulaşamıyordu. "Ateşin mi var?" diye sordu beni iyice huzursuzlaştırıp. Eli yüzümde daha fazla dolanmasın diye elimi elinin üzerine bastırırken teması kesemesem de hareketini durdurdum.

"İyiyim." Sesim uykulu ve kısık çıkmıştı. "Geldin mi sen?" diye anlamsız bir sorunun ardından, "Ne zaman geldin?" sualini ekledim. Elini ne çekti ne de daha fazla oynattı yerinden. Niye bu kadar endişeli baktığını anlamazken gözlerimi kırpıştırdım ardı ardına.

"Geldim," derken sesi yumuşak, çok da hassastı. Henüz kabanını bile çıkarmamıştı. Muhtemelen yeni girmişti içeri. "Kapıyı kilitlemişsin, telefonumu da açmadın. Korkutuyorsun insanı."

"Niye kilitledim hiç hatırlamıyorum." Elini elimden kurtardı ve yine yüzümde gezindirmeye başladı.

"Fetih yapma şunu," diye homurdanırken ellerinin soğuk olduğuna nasıl ikna olmuyordu bilmiyordum.

"Ne oldu sana? Hadi anlat."

"Hiçbir şey olduğu yok. Yoruldum ve uyudum. Uyumaya da devam edeceğim."

"Efsun yalan söyleme."

"Bak ısırırım elini. Çek diyorum sana."

Gülecek gibi oldu ama son saniye dizginledi kendini. "Kalk hadi kocan geldi. Hani karşılama? Efsun Hanım bu iş böyle yürümez daha ikinci gündeyiz."

Düz bir ifadeyle ona baktım. Sonra da bakışlarımı kaçırıp tekrar sağ omzumun üstüne yatıp yorganı üzerime çektim. Uyumak istiyordum. Gidip annesini görmek istemiyordum.

On çocuğun olsa birinden bile hayır görme. Yalnızlıktan inim inim inle, biri bile olmasın yanında.

Benim annem olsa Fetih'i çok severdi. Ben onu dinlemeyip evlensem bile sevip sayardı. Babam belki çok kızardı, belki Fetih'i sevmezdi ama yine de bir kötülüğü olmazdı. Bir tarafta Zühre Karadere bir tarafta Fetih vardı. Ben artık bir an önce işime gidip çalışmak istiyordum. Ne Fetih'i ne de annesini görmek istiyordum.

Aniden biri parmaklarıyla çenemden yakalarken yüzümü kendine çevirdiğinde gözlerim aralandı. Ben Fetih benimle uğraşmak yerine gider sandım ama hayır gitmedi. "Ne oldu sana?" dedi yüzündeki alayı tamamen bırakmışken. Tek gözünü kırptı *hayırdır* dercesine. "Biri bir şey mi söyledi ben yokken?"

Dişlerimi birbirine bastırdım. Nereden anlamıştı? Oturup annesini şikâyet edemezdim ona. Ne diyecektim? Annen beni ailemden vuruyor, canım mı yanıyor? Daha neler...

"Nereden çıkardın bunu?" Çenemdeki parmakları epey baskılıydı, başımı çevirmek istesem tek bir hamleyle yapamazdım mesela bunu.

"Aptal mıyım ben?" dedi ciddileşmiş halleriyle. "Arıyorum açmıyorsun, geri dön diyorum dönmüyorsun. Saatlerce nöbet tutan kadın, yoruldum diye saatlerdir yatıyor. Betin benzin atmış. Hasta da değilsin, ateşin de yok, yüzüme garip garip bakıyorsun. Yorganı çekmişsin kafana kadar yataktan çıkmaya niyetin yok. Ne oldu anlat hadi, uğraştırma beni."

Kafamı sağa sola oynatarak çenemi kurtarmaya çalıştım ama nafile. "Kurma kafanda," dedim geçiştirerek. Ona anlatacak bir şeyim yoktu. Annesinin söylediklerini mi söyleyecektim ona? Oldu olacak bir de ağlasaydım.

"Üzmüşler seni," dedi kendinden emin bir sesle. Dik dursaydım bu cümlesiyle omuzlarım çökerdi. "Üzmüşsün kendini," diye devam etti. "Yalnız bırakmaya gelmemiş. Hadi anlat, halledelim sorun neyse."

Sıkılmış bir ifadeyle yüzüne nefesimi bıraktım. "Uykum var," dedim sızlanır gibi. Muhtemelen ne halin varsa gör adı altında bırakacaktı birazdan. Çünkü o sıkıcı davranıyorsa ben ondan daha da sıkıcı davranıyordum. Aniden üzerimdeki yorganı tamamen kaldırdı. "Kalk," dedi eliyle işaret yaparken. "Kalk hadi yemeğe, karnım aç benim. Üstünü de değiştirmemiş pasaklı."

Yorgana uzandım. Gerçekten annesiyle aynı sofrada olmak istemiyordum. İştahım da yoktu zaten. Yorgana uzanmak için doğrulmamdan faydalanıp koltuk altlarımdan tuttu ve küçük bir çocuk gibi çıkardı beni

yataktan. "Ben evli bir adam gibi davranıp eve geleceğim diye akşam yemeği yemedim," dedi beni arkamdan ite ite banyoya götürürken. "Sen de evli bir kadın gibi davranıp bu hareketime karşılık ver yoksa gidip o sofrada *kim karımı üzdü* diye olay çıkaracağım, hadi."

Zorla indirildim o yemek masasına. Zaman zaman Zühre Karadere'yle boş boş bakışmaların ortasına düşsek de konuşan yoktu. Fetih bir türlü adamakıllı başlamadığım yemeğe tabağıma etli bir hamur işi koymakla başladı. Böyle fındık lahmacun desem değil, pide desem hiç değil. Masadaki her şeye çok yabancıydım. Sandalyelerimiz yan yanaydı. Bedenimi biraz daha ona doğru yaklaştırdım istemsizce. Gerginliğim ona yaklaştıkça azalıyordu sanki.

"Yesene artık," dedi kısık sesle. Diğerleri de duymuştu ama bunun sebebi fazla olan sessizlikti. Çatalımla o hamur işini işaret ettim.

"Bu ne?" diye sorarken sorguya tutulacağını anlamıştı. Kendi yemeğinden tamamen koptu, bir eli benim sandalyemin arkasındayken diğer kolu masadaydı. Bedenini kimseyi umursamadan bana çevirmişti. Kısmi olarak onun hâkimiyeti altındaydım.

"Ağzı açık," dedi işaret ettiğim şeyi kastederek. Önümdeki şeyin dış görünüşüne baktım. Evet, doğru metafordu. İkimiz de kendi aramızda konuşuyorduk. *Hım* diye bir mırıltı döküldü.

"Urfa'nın pizzası gibi düşün," diye devam etti Fetih. Hafifçe kıkırdadım, Zühre Karadere'nin bakışlarını unuttum. "Tadına bakayım o zaman," diyerek peçeteye yöneldim.

İkiye katlayıp peçeteye aldığım şeyden bir ısırık alırken Fetih beni izliyordu. Ağır ağır çiğnedim. Yoğun ama rahatsız etmeyen bir baharat tadı vardı. Hamuru tuzluydu ama tadı güzeldi. İkinci ısırığı alırken Fetih ayran itti önüme.

"Güzelmiş," dedim sanki yediğim her şeyi yorumlamam gerekiyormuş gibi. Elime çatalı alırken üzerinde kuşüzümü, et ve nohut olan pilavdan aldım. "Ne var bunun içinde?" diye sordum garip garip çiğneyip ona bakarken.

Biz âdeta baş başa yemek yiyormuş gibi davranıyorduk ve bu, insani hissettiren bu kısa an, bana iyi hissettirmişti.

"Pekmez." dediğinde çiğnemeyi saniyesinde bıraktım. "Ne?" dedim şaşkınca. "Ciddi misin?"

"Özelliği bu onun. Üzlemeli pilav. Beğenmedin mi?"

"Beğenmemek değil de," dedim ağzımdakini yutarken. "Pilavla pekmezi birleştiremedim. Kimin aklına geldi bu?" Bence yumurtayla pekmez kimin aklına geldiyse aynı kişiydi.

"O kadarını bilemem," derken Fetih kendi çatalına salata alıp ağzıma tuttu. İtiraz etmeden masada bana en uyan şeyi kabul ederken ilk çiğneyişimde buz parçalandı ağzımda. Elimi ağzıma örttüm. "Ay buz var bunun içinde." Fetih'in gülüşü beni de güldürdü, aramızdaki konuşma devam edecekken ket vuruldu güler yüzüme. Fazla geldi.

"Masada misafir olsa," dedi Zühre Karadere, masadan o kadar kopuktuk ki aniden başka bir ses duyunca ben irkilmiştim. "Adımız çıkacak," diye tamamladı. "Ne örf ne âdet, ne kültür ne de yemek. Her şeye yabancı maşallah."

Ben araya girmeden Fetih konuştu: "Masaya misafir geleceği zaman gelinine söylersin o da kendi mutfağından bir şeyler yapar, misafire de değişiklik olur. Yavaş yavaş herkes birbirinin kültürünü öğrenir. Karşılıklı bu işler. Tamam mı anne?"

Gözler bana değdi bir an, sanırım konuşmam gerekiyordu. Boğazımı temizleyip gülümsedim, her şeye rağmen. "Tabii," dedim memnuniyetle. "Kabak çiçeği dolması yaparım. Yanına da bol zeytinyağlı bir enginar. Taze börülce salatası da koyarız ortaya. Biz etsiz yapamayız derseniz de İzmir köfte hazırlarım ama bir doktor tavsiyesi," derken Osman Karadere'yle eşi arasında gitti geldi gözlerim.

"Bu şekilde kırmızı et ve kuyruk yağından ibaret ağır yemeklerle beslenmeye devam ederseniz damar tıkanıklığı, kalp hastalıkları, diyabet ve kolesterolle başa çıkamazsınız. Bence biraz daha dikkat edin. En azından sebze ve zeytinyağını dahil edin hayatınıza. Sağlık bir kez gidince elden bir daha tam olarak toparlanmıyor. Özellikle sizin gibi yaşlı insanlar için."

Evet beni akşam yemeğine oturtmayı başardı ama yenen birkaç lokmadan sonra yeniden odaya döndüm. Zühre Karadere'yle aynı masaya daha fazla oturmak istemedim. Duş aldım, sıcak suyun altında dakikalarca kaldım. Bedenim yorgun düşsün de hızlıca uykuya dalayım diye ama başımın ağrısı çok fazlaydı. Saçlarımı kuruttuktan sonra ağrıkesici almak için mutfağa indim. Zeliha'nın sabah erken kalktığı için uyuduğunu biliyordum. Fetih'ten haberdar değildim.

Mutfak kapısının önüne varmadan Fetih'in, "Anne," diyen sesini duydum. Adımlarım geri gitmek istedi. Annesi de mutfaktaydı, suratını görmek ve gecemi daha fazla zehretmek istemiyordum.

"Efsun'un morali bozuk. Bir şey mi oldu?"

"Karının keyfinin kâhyası mıyım ben? Nereden bileyim niye bozuk morali?"

Geri gitmedim. Gölgem kapının önüne düşmeyecek şekilde sabit durdum. Kendini nasıl savunacak merak ediyordum. Neler söyleyecekti. O gece yataktaki kandan, iki gündür bana söylediklerine kadar... Nefretini gizleyecek miydi merak ediyordum.

"Bilmem anne," dedi sesine herhangi bir öfke serpiştirmeyip. Sakin tavrını korumaya devam etti. "Böyle Efsun keyifsiz olunca aklıma direkt sen geliyorsun. Sanki ben yokken bir şeyler dönmüş."

"Ne o karın gelip beni, sana mı şikâyet etti?"

"Yok," diyerek destekledi beni. "Yapmıyor işte bunu. Ne olmuşsa söylemiyor bana. Gelse söylese, anlatsa sorun da kalmayacak. Ne olduysa keyfini kaçırmış. Onun anlatmaya niyeti yok bir de senin üstünden şansımı deneyeyim dedim."

Zühre Karadere aramızdaki düşmanlığı oğluna mı sıçratacaktı yoksa benim yapmadığımı yapıp kendi söylediklerinden dem vurmayıp beni mi şikâyet edecekti bilmiyordum. "Varsayalım ki ben sıktım canını?" diye çıkıştı Zühre Karadere. "Ne yapacaksın Fetih? Elin kızı için annene mi saldıracaksın?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Anne sana bir kere anlatacağım. Efsun'un canını sıkacağına gel bana de ki: 'Fetih ben seni de karını da istemiyorum bu evde.' Bak sana seçenek sunuyorum. Gel bana bunu de, ben de alayım karımı gideyim. Ne huzursuzluk çıksın ne sen rahatsız ol ne de karım mutsuz olsun. Bak o bir gergin, ben on gerginim. O bir mutsuz, ben on mutsuzum. Benim karımı sevip sevmemek size kalmış ama onu bileceksiniz, onu sayacaksınız. Mecbursunuz buna. Onu ezmeye çalıştığınız yerde beni ezdiniz sayarım. Bunu kabul edin. Aksini görürsem, duyarsam, şahit olursam izin vermem. Ben üstüne titriyorsam siz onun odalara kapanmasına sebep olamazsınız. Ben gözünün içine bakıyorsam siz o gözleri saatlerce uyutamazsınız. Babaannem sana nasıl bir kayınvalide oldu bilmem ama sen aynısını benim karıma yapamazsın. Babam bir izin vermedi ben on izin vermem."

Çok keskin bir sesle annesi tarafından bölündü Fetih. "Senin babaannen oğlunu benimle paylaşamadı! Tek sebebi buydu bana ettiklerinin. Ya ben? Ya ben Fetih? O kadın yüzünden karşıma geçmişsin bana

ettiğin laflara bak! Bu mu benim hak ettiğim? Benimle babaanneni bir tutamazsın! Aynı mı onun sebepleriyle benimkiler?!"

Zühre Karadere sevilmeyen gelindi. Fetih'in halası da sevmiyordu. Yaşadığını bana yaşatıyordu çok daha ağır şekilde.

Fetih'in sesi başından beri ilk kez yükseldi. "Senin sebeplerin ne anne?" diye çıkıştı tereddütsüz. "Rezil mi etti seni Efsun? Zaten sevmediğin insanların diline mi düşürdü? Anneliğin başkalarının ağzına pelesenk mi oldu onun yüzünden? Bunların sebebi benim karım mı?" diye teker teker her şeyi yüzüne vurdu çekinmeden. Zühre Karadere gerçeklere kendini o kadar kör etmişti ki türlü türlü bahanelerle üste çıkıp kendi suçunu benimle örtbas ediyordu.

"Gece gece ağzımı açtırma," diye devam etti. "Bir gün kızına annelik etseydin, bir gün o kız bu evde öksüz gibi kalmasaydı, Allah'ın her günü ondan kurtulmak için an kollamasaydın bunlar kimsenin başına gelmezdi. Yapma anne. Efsun'a elin kızı deme. Sen öyle bir şey yaptın ki o elin kızını kendi ellerinle benim hayatımın merkezi yaptın. Kıymet bileceğine nefret kusuyorsun. Daha çok uzaklaştırma kendini benden."

Soğuk hava Fetih konuştukça ısınan yüzüme çarparken kollarımı sıkı sıkıya bağladım. Fetih bugün annesinin ne dediğini duysaydı ciddi ciddi alır giderdi beni. Durmazdık burada ama hayır Zühre Karadere beş buçuk ay boyunca bana katlanacaktı. Onun da cezası bendim, onun da cezası göz göre göre oğlunun karşısında durmasıydı benim için. Zeliha'ya yaptıklarına pişman olacaktı, gün gelecek bana olan nefreti kızına karşı pişmanlığına dönüşecekti. Ne zamana kadar gerçeklerden kaçabilirdi?

"Anlamıyorsunuz," dedi Zühre Karadere. "Tek bir gün bile anlamadınız. Anneliğime laf ettiniz tek bir gün bile annenizi anlamadınız. Bir kadın için karşıma geçip söylediğin şeylere bak. Ben doğurdum, ben büyüttüm seni. Değer mi, o kadın için değer mi böyle yüzüme bakmana?"

Neyi anlamıyordu bu kadar insan? Kendini kafasının içinde nasıl aklamıştı bu kadın? Nedendi bu eziyet? Bu kız çocuk meselesi değildi. Farkındaydım değildi. Düğünde tanıdığım bütün kızlar okuyan, anneleriyle babalarıyla araları güzel insanlardı. Tamam Zühre Karadere oğullarına ayrı bir tapıyordu ama sanki Kürşat ya da Fetih erkek çocuğu değil de kız çocuğu olsaydı yine bu kadar sevecekti.

"Değer," dedi Fetih. "Değiyor. Beni de kızını da nelerden, nerelerden döndürdü bir görsen, bir açsan şu kör gözünü, nasıl değdiğini,

hepimizin ona ayrı ayrı nasıl borcu olduğunun farkına varsan... Bak bu ev hâlâ sağlam. Başına yıkan olmadı. Oğlun karşında, eline kan bulamadı. Kızın yukarıda uyuyor. Şükür bilmez, kıymet bilmez bir kadınsın sen. Elini eteğini çek bizim üzerimizden."

Fetih'in bu sözleri birkaç gün Zühre Karadere'yi odalara kapattı ve bizi çok az denk getirdi. Öyle ki geçen günler de hepimiz için çok zordu. Mahkeme stresi bizi sardı, gün yaklaştıkça her şey daha da zorlaştı.

@novaebook

XIV

Zeliha Karadere

29 Ekim 2020

Çocukların kaburgalarının arasında annelerinin resmi vardı doğarken. Babalar ise kendi portrelerini doğduktan sonra avuç içlerine çizerlerdi. Annelik o yüzden içgüdüseldi. Öksüzlük ve yetimlikse ikiz kardeş gibiydi. Yabancı olan ayıramaz, sahibiyse tek bakışından ayırt ederdi. Ruh acıyla büyürse kişiyi yetim, yalnızlıkla büyürse kişiyi öksüz bırakırdı.

Zeliha Karadere.

Öksüz ve yetimliği üstüne yama, boğazına lokma, başına çatı, üstüne yorgan yapmış o can. Ölüm, yaşayan insanlar için de mümkün müydü?

Mümkündü.

Zira mümkün olmasa Zeliha ne öksüz ne de yetim sayılırdı.

Annesi tarafından emzirilmeyen bir çocuğa öksüz olmadığını söyleme hakkınız olmazdı.

Babanızın iyi ya da kötü, güzel ya da çirkin bir portresi yoksa avcunuzun içinde yetimlik size biçilmiş bir kaftan gibi olurdu.

Zeliha Karadere.

Avcunun içi boş, ağzına anne sütü değmemiş o beden.

Bir beşik vardı, içinde bir bebek uyuyordu. O beşik ne annesi ne de babası tarafından sallanmıştı. O bebeği uyutan hiçbir zaman anne ve babası olmamıştı. Kulakları hep paslıydı, ninni söyleyeni olmamıştı. Karnı hiçbir zaman tam doymamıştı. Annesi o bebeği hiç emzirmemişti. Ateşler içinde yanan alnına annesinin dudakları hiç değmemişti.

Zeliha Karadere.

Varlık içinde yokluk, güzellik için kötülük, koca ailenin içinde yalnızlık çeken o kız çocuğu.

Kolundaki morluk, iki göğsünün arasında söndürülmüş sigaranın sızısı, parçalanan dizlerinin yanışı. Bir de şey, alamadığı nefesler. Bu kadar acı

çekerken neden bir de nefes alamıyordu? Gözyaşının aktığı o minik delik büyümüş olabilir miydi? Olmalıydı, başka türlüsü açıklayamazdı bu akan yaşlarını. Dünden beri kurumadan tekrar ıslanan saçlarının tek sebebi çıkmadığı banyoydu. Niye bir türlü temizleyemiyordu kendini? Niye bu histen kurtulamıyordu?

Yaşlarını taşıyamayan gözlerini, dizlerini kendine çekerek sığındığı yatakta yavaşça kaldırdı ve gözüne değen ilk şey içinde bir dağ yarattı, sonra o dağa kar yağdırdı, işin sonunda bir çığın altında bıraktı. Fetih Karadere'nin kolunun altına girerek gülümsediği fotoğrafta gözünün takıldığı tek yer ağabeyinin yüzü oldu. Onu sıkıca sarmıştı. İçinden geçirdiği şey canını daha çok yaktı.

"Yalancı," dedi titreyerek. "Yalancı nasıl da sıkıca sarmış beni." Yaşları arttı içten içe söylenmeye devam ederken. "Yalancı, gören de bırakmayacak sanır. Yalancı!"

Dudağından dökülen hıçkırığı bastırmayı beceremezken alnını dizlerine bıraktı. Dizleri çok ağrıyordu. Canı çok yanıyordu. Canı daha ne kadar yanacaktı? Ne kadar canı vardı da bu kadar yanıyordu? Canının acısı değildi artık bu, acısının canıydı.

Gözlerini yine dayanamayıp o çerçeveye kaldırırken ağzından titrek bir nefes döküldü. Kısık sesini her zaman olduğu gibi bir tek o duydu. Çığlıkları duyulmayan bir insan bir yerden sonra konuşmaktan bile nefret ederdi.

Zeliha konuşmaktan nefret ederdi.

"Hiç mi hissetmedin?" diye sordu fotoğraftaki adama. Halbuki şu an karşısında olsa bunları söylemezdi. Sadece sinesine çekilir, orada öylece dururdu. "Dün gece hiçbir şey hissetmedin mi ağabey?" diye sormaya devam etti. Amacı bir cevap duymak değildi. Öfkesini kusmaktı. "Rahatça uyudun mu ben ölürken?" Hiç beklemediği anda dudakları kıvrıldı. Ve o cevap da tıpkı sorular gibi dudağından döküldü.

"Uyudun," dedi gülümserken. Harfler bir mızraksa, alfabe kalbinden sarkıyordu şimdi. Gülümseyerek kıvrılmış dudakları, hıçkırıklarla parçalandı.

Susturulmuş insanların dilleri kefen, damakları tabut, dudakları toprak olurdu. Bu mezardaki cesetler söyleyemediği için öldürmek zorunda kaldığı kelimelerden oluşurdu. Zeliha'nın ağzı ilk kez bu kadar kalabalıktı.

Zeliha'nın ağzı kabristandı.

"Sizi hiçbir zaman affetmeyeceğim," diye sitem ederken saniyeler devrildi tavanda gezinirken gözleri. "Hiçbirinizi. Asla."

Yaşları kulaklarına süzüldü. Tam on iki saniye geçti. Tamı tamına on iki saniye. On üçüncü saniyede genç kız hışımla yerinden doğrulup o çerçeveye ulaştığında o fotoğrafa son kezmiş gibi baktı. Titreyen dudaklarından çok zor çıkmıştı kurduğu cümle ama o ne dediğini çok iyi duymuştu.

"İlk seni affedeceğim," dedi Fetih Karadere'nin fotoğrafta yaşayan yüzüne bakarak. "Yalan söyledim, ilk seni affedeceğim." Ağzından kesik kesik hıçkırıklar dökülürken yüzünü eğdiği çerçevenin camı yaşlarıyla süslenmişti bile. Biraz önceki sitemi onu öyle çok üzdü ki ardı ardına oldu itirafları. "İlk seni affedeceğim. Yemin ederim, ilk seni affedeceğim. Söz. En başta sen."

Başparmağı o adamın yüzünün üstünde usulca gezinirken aklından geçen şey onu daha da korkuttu. Ya son kez sesini duyamazsa? Duyması gerekiyordu. Son kez sesini duyması gerekiyordu. O kadar şanslı değildi ama bugün sesini duyması gerekiyordu. Ne konuştukları önemsizdi sadece son kez sesini duyması gerekiyordu.

Fetih onun çok şeyi değil her şeyiydi. O uyutmuştu onu küçükken, çoğu kez o yemek yedirmişti. Kıyafetlerini o giydirmişti. Saçlarını o taramıştı. Fetih büyütmüştü onu. Annesi, babası, ağabeyi, kardeşi... Her şeyiydi. Zeliha canı yandığında anne ya da baba diye ağlamamıştı. Onun adını sayıklamıştı. Yemek yemiyorsa onun gelip yedirmesini beklemişti, kaybolduysa onun bulmasını beklemişti.

Geçmiş zaman eki. Artık öyle değildi. Seneler geçtikçe her şeyi yavaş yavaş eksilmişti.

Baktığı fotoğraf artık gözyaşlarından görünmese de o konuşmaya devam etti. "Çok üzülme olur mu?" Bu ihtimal onu yıktı, parçaladı, dağıttı. "Ne olur çok üzülme. Lütfen. Çok üzülme. Beni çabucak unut. Ne olur, unut. Allah'ım," dedi gözlerini sıkıca yumarken. "Lütfen çok üzülmesin. Unutsun hemen. Lütfen unutsun. Lütfen..."

Zeliha yarım kalmış bir roman değildi. Eğer aklında onu sona sürükleyecek şeyi gerçeğe dökerse asla merakta kalacak bir yarımlığı yoktu. Zeliha Karadere yazarının zihnine düştüğü an, Tanrı tarafından düşünülmesine bile fırsat verilmeden saplandığı zihnin toprağından koparılan bir tohumdu. Onu on sekiz yıldır tek bir sayfa kabul etmemişti.

Yine şiddetlenen ağlayışı dinene kadar o fotoğrafa baktı. Ne zaman ki gözyaşları dinmese de en azından hıçkırıkları sessizleşince o fotoğrafa bastırdı dudaklarını. Kaç kez saymadı. Sayamayacağı kadar çok. Bunu bile yapamayacaktı. Artık bunu bile yapamayacaktı.

"Özür dilerim," dedi affını dilerken. "Beni hemen unut, özür dilerim. Özür dilerim, kızma tamam mı? Kızma."

Çabuk hasta olur, çabuk ağlar, çabuk yorulurdu. Pes ederdi hemen. Bu hayat bir savaş meydanıysa anne ve baba dünyaya gelen çocuk için bir cephe, bir mühimmat, bir güçtü. Sebep bu ya Zeliha içine düştüğü savaşta cephesiz, silahsızdı. Anne ve babasızdı. Yenilemiyordu bile, savaş meydanında tek başına oturmuş ya ölmeyi ya da öldürülmeyi bekliyordu.

Çerçeveyi nazikçe sildi, sonra yerine koyup usulca kalktığı yere geri gitti. Kafasının içinde mahşer yeri vardı. Kafasının içini öldürmek istiyordu. Bunun için katil olması gerekiyordu. Zeliha şimdi kendinin katili mi olacaktı? Hayır bu böyle değildi. Bu asla böyle değildi.

Eğer şimdi eline bir mikrofon verilse söyleyecek tek kelimesi yoktu ama eline bir kalem verilse yazacağı birkaç cümle olurdu. Birkaç cümlelik cesareti vardı. Yazacakları belliydi. Katil o değildi, yazacakları belliydi.

Anne dinle...

Bir cinayet işleniyor burada. Hepiniz tıkamışsınız kulaklarınızı, duymuyorsunuz beni. Mezarımın başında ecel diyeceksiniz. Beni duymadınız ama benden sonra haykırın birbirinizin yüzüne. Kabul etmeyecekseniz katil olduğunuzu, kabul etmeyecekseniz elinizdeki kanı, gömmeyin beni.

Bin kişi ağlasa, bin farklı hıçkırık dökülse yine hiç kimse bu kadar ağlamış olamazdı. Bomboş gözlerini çerçeveden aldı. Boğazından geçmeyeceğini bilerek bir nefes aldı. Boğazından geçmeyeceğini biliyordu da burnundan geleceğini hesap edememişti. Aniden kapısı açıldı. Kulakları uğuldarken bu korku onu kusturacak gibi oldu.

Gelen kişinin annesi olduğunu fark ettiği an o vücudundaki korku kendini acıya bıraktı. Canı mümkün değildi artık ama daha çok yandı. Acının dahası bitmiyordu.

Zühre Karadere hışımla girdiği odada hedefine saniyesinde ulaştı ve kızıyla göz göze geldi. Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözler. Bembeyaz olmuş bir yüz. Süzülmüş bir beden. Zeliha'nın durmadan ezdiği, dün geceki facianın izlerini taşıyan yaralı dudaklar.

Dudağından dökülen ilk soru kızının dudaklarında bir tebessüme yol açtı.

"Sen hâlâ mı ağlıyorsun?"

Zeliha Karadere hep ağlıyordu, bu sualinin sebebi neydi? Bunu o bile bilmedi. Kızının saçlarına değdi gözleri. "Ya kurut şu saçlarını ya da yıkama. Hasta olacaksın. Düğünden önce hastalığınla mı uğraşalım?"

Zeliha'nın öylece yatağının üzerine bıraktığı havlusuna ilerledi. Ve bu odadan öylece çıkamayacağını bildiğinden olacak ki kapıyı ardından örtmüştü. Eline aldığı sırılsıklam havluyla odadan çıkacakken aniden kolu kızı tarafından kavrandı.

Zeliha Karadere, düğün kelimesini duyunca artık ölecek gibi hissetmiyordu. Neydi bunun sebebi? Ölüm hafifliği gerçekten var mıydı? Bu yüzden miydi dün gecenin acısının üzerine geçen bu veda havası? Herkesle iyi kötü vedalaşmaya çok niyetliydi.

Sulu gözleriyle annesinin bileğinden yakalamışken her baktığında kendi gözlerini hatırlatan gözlere baktı. Gözleri ona benziyor diye annesi gözlerini sevmeyi bırakmış mıydı? Muhtemelen bırakmıştı.

"Hasta olsam da uğraşmazsın ki benimle anne," derken tek isteği sesinin öfkeyle dolu olmasıydı ama hayır sitemden ibaretti. "Ben çok hasta oldum." Yeminliymiş gibi her şeyi söyleyecekti. İçinden geçen her şeyi dillendirecekti. Yoksa ne kefene ne de tabuta sığardı. "Ben belki ilgilenirsin diye bile hasta oldum anne." Sesi net olsa da yaşları akıp gidiyordu. "Anne," diye sordu meraklı bir sesle. "Sen niye hiç hasta olunca bana bakmadın?" Bir nefeslik durdu, o nefesi alamadan devam etti. "Sana söylediler mi beni iyileştirenler?" Silik bir tebessümle annesine bakıyordu. Ona hiç gülümsemeyen annesine gülümsedi.

"Ben hep anne diye ağladım. Söylemedikleri için mi gelmedin? Haber vermediler mi hiç sana? O yüzden gelmedin değil mi? Kimse sana söylemedi, unuttu hepsi değil mi? Yoksa gelirdin."

Zühre Karadere o an "Haber vermediler," dese Zeliha tereddütsüz inanırdı. Tek bir an bile şüphe etmeden annesine inanırdı. Annesi ona yeter ki yalan söylesin Zeliha hemen inanırdı. Ama hayır sadece dümdüz bir ifadeyle baktı kızına. Cevap vermeye bile tenezzül etmediğinde kızının yüzünde oluşan gülümsemeye baktı öylece.

"Söylediler," dedi Zeliha gülerek. "Söylediler değil mi anne? Haber verdiler de sen umursamadın. Sen gelmedin. Onlar söylediler. Sen duymadın." Annesinin bileğini daha da çok sıktı. Bakışları morarmış bileğine değsin diye. Sıktı, sıktı. Annesi sadece gözlerine baktı. Yaşlarından etkilenmiyordu biliyordu bunu Zeliha. Bir deniz aksa gözlerinden annesinin bir damla canı yanmazdı. Bunu çok iyi biliyordu.

Annesinin gözleri sıktığı bileğe bir türlü düşmeyince, son kalan gücüyle bağırdı. "Anne canını yakıyorum baksana bileğine."

Zühre Karadere on sekiz yıldır tek bir an bile baktığında içini titretmeyen kızına her gün olduğu gibi yine içi titremeden bakıyordu. Ne söyleyecekse söyleseydi, bir an önce çıkmak istiyordu bu odadan.

"ANNE," diye ikisinin de beklemediği şekilde yükseldi genç kızın sesi. "BİLEĞİNE BAKSANA! ANNE BİLEĞİNE BAKSANA! BAK ANNE BİLEĞİNE! ANNE BİLEĞİNE BAK! HADİ! ANN..." Zeliha'nın ağzına aniden kapanan bir el onun sesini anında keserken Zühre Karadere bastırdığı ağızla, hafifçe kızının bedenin üstüne eğildi.

"Sus!" dedi hışımla. "Sus artık, sus! Sus! Baban mı duysun istiyorsun, sus!"

Zeliha hışımla ağzını annesinin ağzından kurtardı. Annesini değil kendini öldürmek istiyordu. "Babam mı?" diye sordu eğleniyormuş gibi. Kızılcık şerbeti içse yine kan kusacaktı.

"Babam duymaz ki anne beni."

Zeliha burada çığlıklar atsa yine de duymazdı kimse onu. Zeliha ne yaparsa yapsın görünmez, duyulmazdı.

"Sen ne kadar körsen o da o kadar sağır. Babam beni duymaz ki anne! Anne sen görmezsin, babam duymaz! Ne saçmalıyorsun sen? Duymaz babam! Sakın korkma! Sakın korkma babam duymaz beni." Bu bir tespit değildi bu bir isyandı. Zühre Karadere başını iki yana salladı ve odadan ayrılmak için ilk hamlesini yaptı ama kızı bu kez onu kollarından yakaladı.

"Ama babama gösterirsem senin görmediklerini?" diye konuştu bunu yapmayacağını bile bile. Bir insanı bacaklarından ettikten sonra yürümeye küstürürseniz koltuk değneği aramayı bırakırdı. İşte Zeliha o insanlardan biriydi. Dillendirdiği şeyi yapmazdı. Ne gücü yeterdi ne de cesareti. Her şey daha kötü olurdu. O çözüm yolunu bulmuştu. Kurtuluş lazımdı ona, o kurtuluşunu bulmuştu.

"Acaba o da kör olur mu?" diye sordu titreyerek. "Ne dersin anne?" Annesinin gözündeki o korkuyu görmek biraz olsun içini rahatlatır sandı ama hayır olmadı. Niye içi soğumadı? Niye daha çok yandı? Aniden sutyeninin üzerine giydiği kırmızı ceketin fermuarını indirdi bir miktar. "Şu izi babama göstersem?" Fermuarı geri çekmeden kolunu sıyırdı ceketten. Taze morluklar ortaya çıktı anında. "Bunları ya da?" Sonra aniden boynunu kıracak şekilde sağa yatırıp saçlarından kurtardı. "Ya bunlar?" Her bir an tekrar tekrar yaşandı sanki o an. Canı dün gece olduğu kadar yandı, boğazına yine aynı bıçak dayandı. Aklını kaçıracaktı. Nasıl akşama kadar dayanacaktı bu hisse? Aklını kaçıracaktı, onun yaşadıklarını yaşayanlar

nasıl dayanıp devam etmişlerdi hayatlarına? Bu nasıl bir güçtü? Bu nasıl bir güçtü onlara verilen? Aklını kaçıracaktı, nasıl dayanabildi o insanlar?

İçinden ona fısıldanan cümleye kulaklarını tıkamak istedi ama yapamadı. Yapamadı. Duydu onları.

"Zeliha senin kimsen yok. Zeliha senin annen yok. Zeliha senin baban yok. Zeliha senin başını koyacağın bir omuz yok. Bir diz yok."

"Ben ağabeyime ulaşamadım ama babam ulaşır. Beni odalara kapattın, telefonumu parçalara ayırdın ama ya babam? Ağabeyime söyler. Ne dersin anne? Onlar da senin kadar körler mi? Ben senin gözüne sokuyorum sen yokmuş gibi davranıyorsun, anne onlar görürler belki, ne dersin? Ha anne, deneyelim mi? Ne dersin? Konuşsana anne! Konuş!"

Zühre Karadere'nin duyduklarıyla delirip kızının koluna yapışması çok kısa sürdü. Gördüğü morlukları daha çok ağrıtacak şekilde sıktı, o yumruklara ateş püskürmeden önce, "Yetmedi mi benden aldıkların?" dedi öfkeyle. "Ha Zeliha yetmedi mi benden aldıkların?" Zeliha konunun buraya geleceğini biraz düşünse akıl ederdi ama düşünemiyordu. Son düşünme takatini kurtuluşunu bularak harcamıştı. Kızını elinin altında öfkeyle sarstı.

Zühre Karadere içinde on sekiz yıldır yanan ateşi bir türlü söndüremiyordu. Her şeye gücü yetiyor, her istediğini elde ediyordu ama bunu yapamıyordu. Zeliha'ya bakmak, Zeliha'yı görmek, Zeliha'yla konuşmak ateşi harlıyordu. On sekiz yıldır kendi doğurduğu kızı ne görmek ne duymak istiyordu. Kırk bir tane mumdan sadece biri yanmıyordu onda, kırkı da yanıyordu. Zeliha gözünün önünde olduğu sürece hep yanacaklardı.

"Babamı aldın, oğlumu aldın. On sekiz yıl oldu bugün! Yetmedi mi Zeliha?!" diye yükseltti sesini. Halbuki konuşmayacaktı. Öyle tembihlemişti kendini. Konuşmayacaktı, yüzüne bile bakmayacaktı ona uğursuzluktan başka bir şey getirmeyen kızının. Gidişine şunun şurasında ne kalmıştı? Susacaktı, dayanacaktı sözde.

Acısı bugün kendine yetiyordu zaten. Bir de Zeliha'yla konuşup büyütmeyecekti yangınını.

"Yetmedi mi? Daha ne istiyorsun benden? İki can yetmedi mi sana?" Zühre Karadere anlık bıraktığı bir koldan sonra elini bağrına vurdu öfkeyle. "Nasıl yanıyor senin haberin var mı burası? Tam on sekiz yıl oldu, on sekiz gün olmuş gibi yanıyor burası! Senin haberin var mı?!" Bıraktığı kolu daha da sert kavradı.

Zeliha annesinin senelerce onun sırtına yüklediği bu yükün altında ezilmiyor can verip diriliyordu. Sırf tekrar ölmek için diriliyordu. Onun suçu değildi. Erken doğmak onun suçu değildi. Annesini ölümden döndürmek onun suçu değildi. Bütün aileyi telaşa sokmak onun suçu değildi. O da istemezdi annesini kan kaybından ölümün kıyısına getirmeyi.

O kanı kızına yetiştirmek için alelacele, yanına ona emanet edilen torununu alarak Zeliha'nın hiç tanımadığı ağabeyiyle hastaneye yetişmeye çalışması onun suçu değildi. Dedesinin yaptığı kaza onun suçu değildi. O kazada hiç görmediği ağabeyini ve dedesini kaybetmek onun suçu değildi. Onun suçu değildi. Bunun için bin kez yemin edebilirdi. Bin kez ant içebilirdi. Onun suçu değildi.

En çok o istemezdi bunların yaşanmasını. En çok o isterdi ağabeyini tanımayı. En çok o isterdi babasını da annesini de oğlundan koparmamayı. En çok o isterdi babasına evlat acısını yaşatmamayı.

En çok o isterdi; doğum gününün annesinin yetim kaldığı, anne ve babasının evlat acısını yaşadığı günle aynı olmamasını. En çok o isterdi sadece fotoğraflarda gördüğü o çocuğun mezar taşında onun doğum gününün yazmamasını.

Zühre Karadere'nin içinde büyüyen acı öfkeyle şahlandı, kızının morarmış kollarını daha da sıktı. "Beni babamdan ettin, beni oğlumdan ettin yetmedi mi? Konuş, hadi sen konuş. Yettiremedin mi kendine?"

Affedemiyordu. Bu uğurda kızını harcamıştı ama yine de affedemiyordu. Ne kendini ne de Zeliha'yı. Oğlu ölmüştü. Kızı doğsun diye, kendi yaşasın diye oğlu ölmüştü. Paramparça olmuş kızını sarsarken Zeliha'nın o biraz önceki ince çıkışı hemen dindi, gözleri yaşlarla doldu, kalbinin üzerine iki ölü bindi. Kendi kalbini bile taşıyamayan vücuduna, iki ölünün ağırlığı da bindirilmişti.

Kalbinin üzerinde jilet izleri, annesinin parmaklarındaki tuz zerrecikleri. Nasıl da acımadan kavramıştı kızının kalbini. Tuza bulanmış parmak uçlarını nasıl da basıyordu jilet kesiklerine. Nasıl da acımıyordu.

"Anne," dedi titreyerek. Annesi onu nasıl sevebilirdi ki? Annesinin canını daha doğarken yakmış biriydi o. Annesi onu neden sevseydi ki? Annesi onu neden emzirseydi ki? Annesi ona niye baksaydı? Niye gülseydi? Niye saçını okşasaydı? Ya babası? Oğlunu almıştı ondan, kızını nasıl sevseydi? Canından çok sevdiği karısını yıllarca hayata küstürmüş ondan koparmıştı, neden sevseydi Zeliha'yı?

Annesi haklıydı, Zeliha o an sadece bunu düşündü. Zeliha'nın sevilmek için tek bir nedeni yoktu. Bunu fark etti Zeliha. Niye seveceklerdi ki onu? Annesini bile öldürebilirdi, nasıl sevselerdi onu?

"Ne anne?!" diye bağırmaya devam etti kızına. "Ne? Şimdi sıra babanda mı? Şimdi sıra oğlumda mı? Ne mi olur o dediklerini anlatırsan? Giderler öldürürler! Öldürürler! Yetmedi mi kopardıkların Zeliha? Söyle bana yetmedi mi? Bir oğlumdan daha mı edeceksin beni?"

Zeliha zangır zangır titreyerek bakıyordu annesine. Annesinin sıktığı kolları ilk anda olduğu gibi yakmıyordu canını. Eli yavaşça havalandı, parmak uçları yanıyordu. Annesi tuza bulasa da onunkilerde hiç tattırılmayan o sevginin zerrecikleri vardı. Zeliha kötüyü bilmezdi, ona sevgi vermeyen annesine bile kötü yaklaşamazdı. Hiç dinmeyen acılarını içine atan annesinin yanağına dokundu varla yok arasında. Her şeye rağmen konuştu. Bu bencillik miydi? Bilmiyordu.

"Özür dilerim," dedi hiçbir işe yaramayacağını bilerek. "Özür dilerim ama ben? Ya ben anne? Anne..." İsyan ediyordu artık. Sadece isyan ediyordu. "Anne gör artık beni," diye yalvardı. İsterse ayaklarına bile kapanabilirdi. "Bari şimdi gör. Gör ne olur gör. Dün gec..."

Annesinin tutuşu sertleşti. "Ne olduysa oldu!" dedi tıpkı dün geceki gibi. Ne olduğunu duymak bile istemiyordu. Zühre Karadere vicdanına gelecek lekeyi böyle engellemeye çalışıyordu. "İsteyerek ya da değil. Ne olduysa oldu! Anlatma bana hiçbir şey. Ne olduysa oldu. Duydun mu beni? Evleneceksiniz zaten. Ne yaşadıysanız yaşadınız. Kızmıyorum sana, ne olduysa oldu. Çıkıp gideceksin bu evden. Uğursuzluğunu da alıp gideceksin. Anne beni ne yaparsam affedersin, diye sormuştun hatırlıyor musun?"

Zeliha daha yedi yaşındayken annesinin ona bağırışlarından sonra sormuştu bu soruyu. Gözyaşları içinde. İçten içe ağabeyinden, ondan küçük olan Kürşat'tan kıskanırken sormuştu. Annesi ne dese yapardı. Yeter ki onu affetseydi annesi. Ama annesi nefretle bakmakla yetinmişti. Cevap bile vermemişti o zaman. Ya şimdi ne isteyecekti? Zeliha kasıldı. Bunu istememeliydi. Bunu yapamazdı. O yedi yaşındaki Zeliha kadar cesur değildi.

"Şimdi söylüyorum. Beni rezil kepaze etmeden, oğlumun başını, babanın başını yakmadan git. Uğursuzluğuna bir kez dur de. Bir kere de bu eve kavga gürültü getirmeden çık git. Çık git beni daha fazla üzmeden, soğusun içim. Git Zeliha, git Kurtulayım artık senden, git." Sesindeki yalvarış o jilet izlerinin olduğu kalbi avcunun içinde un ufak etti.

Annesi ilk kez bu kadar içten konuşuyordu Zeliha'yla. İlk defa bu kadar samimiydi. İlk kez. Ve dudaklarından dökülen şeyler... Zeliha daha şiddetli ağladı. Annesinin yanağından düştü eli bitkinlikle.

Annesi ona durmadan bir şarkı dinletiyor, duymuyor diye kızıyordu. Zeliha sağırdı. Annesi ona niye kızıyordu?

Zeliha suçsuzdu. Annesi onu niye suçluyordu?

Zeliha ölüyordu. Annesi niye engel olmuyordu?

Son bir umut, son bir umut konuştu. Son kez. Bir daha kendine yaşamak için bir şans vermeyecekti zira. Niye yaptı bunu bilmiyordu. Niye bu kadar çabaladı bilmiyordu. Hayır bildi, bilmezlikten geldi. Zeliha bir kez olsun annesi onun için bir şey yapsın istiyordu. Eğer yaparsa, eğer yapmak isterse on sekiz yıllık boşluğu kapatırdı. Zeliha bir daha hiç sitem etmezdi. Sadece bir kez kızını ölümden alsın istiyordu. Onun kızı olduğunu hissetmek istiyordu. Çok şey istiyordu.

"Tamam," dedi, annesinin gözlerinde saniyesinde oluşan o parıltıyı görmek ona ölümden daha beter gelirken. "Tamam. İptal et bu evliliği. Ağzımı bile açmayacağım, ağabeyimin yanına gideceğim. Gelmeyeceğim bir daha bu eve. İstemezsen görmeyeceksin bir daha yüzümü. Kimseye hiçbir şey anlatmayacağım. Yemin ederim konuşmayacağım. Sen söylersen babam önüne geçer. Sen istersen babam da hayır der. İptal et, gideyim bu evden. Ne olur anne. Yalvarırım. Beni o eve bir daha gönderme. Bir daha istemezsen sesimi bile duymazsın. Gideceğim, yemin ederim gideceğim. Kimsenin haberi olmayacak. Yalvarıyorum anne. Babama söyle iptal edin. Sen istersen babam her şeyi yapar. Gidip eğitimime devam edeyim. Yalvarırım sana anne. Beni hiç affetme ama son kez istediğimi yap, yalvarırım sana."

Boşuna konuştuğunu en çok fark eden, konuşanın ta kendisiydi. Zeliha annesine cilt cilt roman yazsa, annesi kitabın ismini bile okumazdı. O kadar uzaktı bu anne kız birbirine. Bir umut baktı. Hani olmaz da bir umut.

Sanki annesine ulaşmak için çıplak ayakla yollar aşmış ama annesi kirlenen ayaklarına bakarak onu eve almamıştı. Zeliha on sekiz yıldır çıplak ayaklarla geliyordu annesinin kapısına, Zühre on sekiz yıldır almıyordu kızını içeri.

"Baban her şeyi konuştu," diyebildi gamsızca. "Okuluna devam edeceksin," dedi Zühre Karadere düz bir sesle. Yalnızca kendisi kızına uzak olmamış, eşini de koparmıştı. Osman Karadere; bir Zühre Karadere

olmasa da kızını asla diğer çocukları kadar sevmemişti. Hep mesafeliydi, hep yabancıydı. Hep uzaktı, hep soğuktu.

"Burada göremediğin her şeyi orada göreceksin Zeliha. Ben o kadar da kötü bir anne değilim. Seni cehenneme göndermiyorum. Bin kere şükredeceksin bana. Bu evde değil ama orada huzurun olacak. Okuluna da devam edeceksin, baban her şeyi konuştu. En doğrusu bu."

Seneler önce Zeliha daha doğmadan ağızlardan çıkan tek bir söz bugün bugünlere neden oluyordu. Saçma bir cümle!

"Bu evde bana huzuru çok görüp on sekizimde başkasının evinde mi bulacağımı sanıyorsunuz? Ben daha kaç yaşındayım anne?!" diye yükseldi kontrolsüzce. "Bu kadar mı fazlalıktım? Bu kadar mı fazla geldim sana anne? Bu kadar mı çok gördün bana koca evde bir odayı? Sofradaki tabağım mı fazla geldi anne gözüne? Yediğim yemek mi?"

"Sen bu evden benim istediğim şekilde çıkacaksın Zeliha! Benim istediğim şekilde çıkacaksın! Fetih'in yanına gidip onun da mı başını belaya saracaksın? Ben buna izin verir miyim? Oğlumun da başını yakacaksın. Zaten kopmuş benden, zaten kopmuş bizden daha mı çok alacaksın oğlumu benden? Bir oğlumu daha mı feda edeyim yoluna? Zaten ne evini ne yurdunu biliyor onun için de mi yansın ciğerim?"

Zeliha hafifçe doğrulduğu yerden dizlerini yatağa bastırarak çöktü. Dizlerindeki yaralar daha çok acıttı canını. "Ben mi kopardım Fetih'i senden?" diye sordu gerçekleri yüzüne vuracağını belli ederek. "Ben mi sebep oldum buna anne?" diyerek yaşlı gözlerini kıstı. "Fetih ağabeyim ne evini ne yurdunu biliyorsa bunun tek sebebi sizsiniz! Sizin bitmeyen geçmişiniz, sizin hatalarınız, sizin yanlışlarınız. Sizsiniz anne! O adamın o yaşta evden kaçmasına sebep olan sizsiniz! Onun günahını da mı bana biçtin?" Hayal kırıklığıyla ona baktı. Sanki günlerce yürümüş de bir arpa boyu yol alamamıştı. Yine işlemediği bir suçun kelepçesi bileğinde sallanıyordu. Omuzları yavaşça çöktü.

"Kendi günahını da mı benden çıkardın? Babamı da ikna ettin mi buna? Benim yüzümden mi gitti ağabeyim?" Zühre Karadere birer birer yüzüne çarpan cümlelerin haklılığının farkındaydı. Ama yine de sesini çıkarmadı. Kızına yüklemediği bu suçu geri alacak tek bir hamle yapmadı.

"Bu eve kar yağsa yine benim değil mi anne suçlusu?" diye sordu hayal kırıklığıyla. Suskunluğa oynayan annesi başını salladı.

"Bu evin kapısına taş değsevirgülü silelim yine sensin. Geldiğin gün bitirdin tüm huzuru! Geldiğin gün!"

Geldiği gün. Yani on sekiz yıl önce bugün.

Zeliha dudaklarını birbirine bastırdı, bir türlü dinmeyen gözyaşlarıyla yorgunca gözlerini kaçırdı, sonra annesi odaya girdiği an kalktığı yere oturdu. Dizlerini yine kendine çekti, yanağını dizlerine yaslayarak öylece annesine baktı. Cümleleri bitmişti. Aynı kelimelerle daha fazla konuşamazdı. Her şey söylenmiş gibi hissetti. Annesinin hasretle baktığı yüzüne baktı. Bir kere istediği gibi öpememişti. Öpmüş müydü? Bayramdan bayrama.

Zeliha savaşamadan kaybetmişti. Yorgunca çöktü yerine. Konuşamaz sandı, ta ki annesi arkasını dönene kadar.

"Anne," dedi titrek bir sesle. Zeliha hep annesini dinleyen bir kız olmuştu. Şimdi infazını bir kez olsun annesinden duyması gerekiyordu.

"Bu evden gelinliğimle değil de kefenimle çıksam," dedi titreyerek. Annesinin gözlerine baktı bomboş bir ifadeyle. Zühre Karadere duyduğu soruyla bir an olduğu yere çakıldı ama bu uzun sürmedi. "Yine de yanmaz o için değil mi?"

Tek bir cevap bekliyordu annesinden. Eli kapının kulpundayken annesi ona baktı. Cevap vermesi gerekiyordu, Zeliha'nın içinin biraz olsun rahatlaması için cevap vermesi gerekiyordu. Verdi de. Elini bağrına koydu.

"Burası yanar," dedi içinden geldiği gibi. Ve o an şimdiye kadar ilk kez kendini Zeliha'ya karşı suçlu hissedecek şekilde devam etti. Zühre Karadere kızına hep dürüsttü, tıpkı şu an olduğu gibi. "Ama sen bu eve girerken çıkan iki kefeni alırım, o ateşe basıp söndürürüm. O yanan yer buz tutar," dedi hiç acımadan. Zeliha'nın bir anlık nefesi kesildi. Gözleri titredi ama aynı zamanda içine bir rahatlama yayıldı. Dudakları yavaşça kıvrıldı.

Annesinden izin almış sayılırdı değil mi artık?

paragraf girintisi diğerlerine göre bi tık içeride duruyor, hizalayalımaşını salladı ağır ağır. "Anne," dedi tekrardan. Defalarca kez bu kelimeyi söylemek istiyordu artık. Durmadan, bunu dillendirmek istiyordu. Doya doya anne, demek istiyordu. "Tamam," dedi pes etmiş bir halde. Bu akşam Fetih ağabeyimle konuşacağım." Son bir kez sesini duyacaktı. Ne konuşurlarsa konuşsunlar...

Annesi içinde tehditler bulunan cümlelere başlayacaktı ki Zeliha hiç zaman kaybetmeden devam etti. "Merak etme. Ne söylediysen onu anlatacağım. Ben istiyorum, diyeceğim. Söz."

Kader defterini doldurmak için görevlendirmiş kalem bu anı yazdıktan sonra sayfanın sağ üstüne bugünün tarihini yazdı. Zühre Karadere kızı sonunda ikna oldu sandı. Odadan huzurla çıktı.

Zühre Karadere bilmedi, kızının kendi elleriyle ona uzattığı ölüm fermanını imzaladığını. Fark etmedi darağacına assın diye kızına ip uzattığını.

Zeliha tek bırakıldığı odada karşıdaki fotoğrafa baktı tekrar. Ama bu kez o adama değil kendine. Kıvrılmış dudakları titredi konuşurken.

"Doğum günün kutlu olsun Zeliha," dedi kendine en çok kendisi yabancıyken. Ve ekledi. "Ölüm günün kutlu olsun Zeliha."



Bir savaş tam anlamıyla ne zaman biterdi? Son insan ölünce mi yoksa barış imzalanınca mı? Hayır. Taraflardan biri teslim olunca. Savaşlar hezimet isterdi.

Adliye koridorunda Zeliha'yı ortamıza almış otururken bir savaşın içinde karşı tarafın en kötü şekilde yenilmesini istiyorduk. Ne ölsün istiyordum ne barış. Öyle bir hezimete uğrasın ki hayatının geri kalanında bu yükü taşısın.

Avukatlarımız oturduğumuz yerde, yan yana ayakta dikilmiş zaman zaman birbirleriyle zaman zaman bizimle iletişim kuruyorlardı. Zeliha'yı bu davanın ikinci celseye ertelenme ihtimaline alıştırmış, bunun fazlasıyla olağan olduğunu, zaten bir sonraki mahkemeye kadar da tutukluluğunun devam edeceğini, sadece kararı biraz daha ileri bir tarihte duyabileceğimizi söylemişlerdi. Zeliha bunları mahkeme anında duyarsa çok daha korkunç algılardı. Biliyordum.

"Müşteki Zeliha Karadere." Mübaşirin sesi Zeliha'nın hemen ardından avukatının ismini de dillendirirken herkes arka tarafa döndü, ama da o an başından beri beni korkutan şey oldu. Polislerin de gözetiminde, iki taraftan tutulmuş elleri kelepçeli o beden görüş alanımıza girdi. Yüzü gözü morluklar, pansumanlar içerisindeydi ve direkt olarak yere bakıyordu.

Takım elbise giymişti.

Kravat takmıştı.

Zeliha'nın ağzından nefesi kesilmiş gibi hırıltılı bir ses dökülürken korkuyla ona döndüğümde herkes, anlaşmadan Zeliha'nın önünde etten duvar oldu ve o canavarı görmesini engelledi.

"Hâkim sana birtakım şeyler soracak. En doğru şekilde kendisini yanıtla. Merak etme, biz oradayız. Kendini zorlama, ifadeni verdikten

sonra istediğin an çıkmana izin verecekler. Orada sonuna kadar kalmak zorunda değilsin."

Onların da ismi dillendirildi ve bizden önce içeri girdiler. Önden Zeliha hemen yanı başında Fetih varken biz de adımladık. Eninde sonunda görecekti ama hepimiz büyük bir çabayla etten duvar örüyorduk. Bunu son kez Emir engelledi.

Bir an hepimiz ne yapacağımızı şaşırırken Avukat Şermin Hanım önden gitti, diğer avukatımız kaldı ve bize döndü. "Zeliha biz hâkim kürsüsünün yanında olacağız," diyerek bize baktı. "Siz de arka taraftan takip edebilirsiniz."

Karşı taraf için kimse gelmezken var olan kalabalık bizden ibaretti. Zeliha kimseye bakmadan avukatının peşinden gitti, biz geriye kalanlar da sırayla oturduk arka tarafa. Kâtip söze başlayarak mahkemeyi açtığı zaman iki erkeğin arasına oturmuştum. Zeliha avukatına bakıyor, savcıya hâkime bakıyor, bize bakıyordu. Gözü o hariç her yere değerken her bize döndüğünde sadece benimle göz göze gelebiliyordu zira ne ağabeyinin ne de Emir'in bakışları olması gereken yerdeydi.

İkisi de yumruğunu sıkmışken her an biri kalkıp bir hamlede bulunacak diye ödüm kopuyordu. Önümüzde ahşaptan aralıklı bir barikat vardı ama istedikleri an üzerine atlarlardı. Elimi dizine koydum yavaşça ona doğru sokuldum.

"Zeliha'ya bak," dedim kısık sesle. "O sana baktıkça ona baktığını görüyor. Fetih kardeşine bak." Benim aksime onlar rahatlıkla dikebiliyorlardı gözlerini ona. Ama nasıl Zeliha bakamıyorsa benim için de aynı şey geçerliydi. Midem fokurduyordu. O düğün günü aklıma geliyordu. Bana silah doğrultuşu, bana zarar vermek istemesi ve en kötüsü Zeliha'ya yapılan. Gözüm bir saniyeden fazla duramıyordu onda. Fetih kafasını bana çevirdiğinde yüzlerimiz dip dibe kalırken soluduğumuz nefes hangimizin nefesiydi anlamadık. Beni ilk kez bu kadar kolay dinledi ve kardeşine baktı.

Bir şeyler söylendi, basmakalıp cümlelerle mahkeme açıldı ve aniden Zeliha'ya söz hakkı verildiğini anladım. Olay hâkim tarafından anlatılmıştı, en azından belli bir yere kadar. Bazı anlar ışık hızı kadar hızlı geçerken bazı anlar ağır ağır işliyordu. Yeri geliyor o anın içinden kopamıyordum yeri geliyor o anı yakalayamıyordum.

Adını duyduktan sonra avukatın da baş hareketiyle oturduğu yerden ellerini önündeki masaya bastırarak doğruldu. Bir ağır ceza mahkeme-

sinde, küçücük bir kız adalet arıyordu. Kendi adaletini. Karşısında yüzünün gözünün pisliğine bakmadan tertemiz giyinmiş bir adama karşı. Kelepçeleri hâlâ bileğindeydi, herhangi bir talepleri olmamıştı çıkarmaları için.

Ona sorulan sorunun tam kapsamını kaçırmış olsam da Zeliha'nın bu kadar baştan başlaması beni olduğum yerde küçülttü, sesini duyduğum ilk an burnumun ucu sızladı. Herkes ona bakıyordu.

"İlk..." Çok yanlış bir yerden başlamış gibi aniden durdu, gözlerini yumarak iki yana salladı. Üstündeki kazağın yakasını çekiştirdi ve hâkime bakmayı sürdürdü. "Bu olay yaşanmadan önce evimize misafirliğe geldikleri gün odama bir kez aniden girmişti."

Bana bunları ilk anlattığı an aklıma geldi. Odada psikoloğu bile istememişti ama şimdi çok fazla kişi vardı. O zaman pencereyi kapatmamı istememişti ama şimdi pencere yoktu. Diyaframıma bir sancı girdi, dudaklarımı bastırarak ona baktım.

"Evleneceğimizi söyledi. Daha önce ara ara aynı ortamda bulunsak da hiç iletişimimiz olmadı. O geceye kadar. Zorla odama girdi, benim çıkarmak için zorlayışlarıma rağmen beni engelleyip bahsettiğim şeyleri söyledi." Zeliha'nın nefesi kesiliyormuş gibi bir an durdu, gözlerini kırpıştırdı. Hâkim oluşan boşlukta araya sorusunu kattı.

"O gece olan olaydan ailene bahsettin mi kızım?" Bilmiyorum belki sorulması gereken ilk soru buydu ama hepimiz şaşkınlıkla kalakaldık. Ben Zeliha sadece anlatır diye kafamda kurmuştum, soru cevap olmazdı diye düşünmüştüm. Zeliha cevap vermeden avukatı söz isteyerek doğrulduğunda, "Müvekkilimin bu duru..." derken sözü kesildi.

"Avukat Hanım," dedi sert mizaçlı kadın. "İzin verin müvekkiliniz konuşsun."

Fetih'in yerinden hafifçe doğrulduğuna ve duyabileceğim şekilde, "Neyin tantanasını yapıyor bu kadın?" diye sorduğuna şahit oldum. Kalbim en korktuğum şeyle hızlanırken işaretparmağımı dudaklarıma bastırdım sus dercesine.

Zeliha, "Hayır söylemedim," diyerek sözü tekrar devraldığında artık sesi de titriyordu. "Söyleyemedim. Korktum, o an olayın büyümesinden korktum. Mantıklı düşünemedim ve kimseye anlatamadım. Onu odadan çıkardıktan sonra kapıyı kilitledim, başka hiçbir şey yapmadım." O an girdiği psikolojiyle dehşetle devam etti. "Yemin ederim doğruyu

söylüyorum, girdi. Yemin ederim yalan değil." Fetih ağzının içinde homurdanarak olaya müdahale edeceği an benim elim onun elini tuttu, hâkimin sesi Zeliha'nın sesini böldü.

"Yemin etmene gerek yok kızım," dedi daha makul bir sesle. "Devam edebilirsin."

Soru sormasa sadece dinlese olmaz mıydı? Her kurduğu cümlede Zeliha ona inanılmadığını düşünüyordu. Fetih'in eli elimdeyken sıkıyordum istemsizce. Dudaklarımı oynatarak, "Sakin ol," derken o benim sakinliğime kızar gibi bakıyordu bana.

"Sonra o evlilik meselesi açıldı aile içinde. Ben istemediğimi söylesem de ailem ısrarcı davrandı. En azından akşam yemeği. O gece bizi bir araya getirmek için ailemin zoruyla akşam yemeğine götürüldüm."

Fetih'in avcumun içindeki eli bu kez benim elimi sıktı. Ellerimiz ikimizin arasında duruyor, sanki bıraksak ikimiz de bir şey yapacak gibi davranıyorduk. Sıkıca tutmuştuk. Hâkim tekrar böldü.

"Sen akşam yemeğine gitmeyi istemedin, doğru mu?"

Zeliha korkunç hissediyordu. Bütün dünyanın ona inanmadığını sanıyordu şimdi, hissedebiliyordum. Gözlerim doldu ve telaşa düştüm.

"İstemedim. İstemedim, direndim ama yine de götürüldüm. Yemin ederim istemedim, aileler çok yakın olsa da ben hiçbir zaman sosyal biri değildim. Hep uzaktım. Eve giren çıkanlardan da bizim gittiğimiz evlerden de. İstemedim. Yemin ederim."

Kadın elini hafifçe kaldırarak, "Devam edebilirsin," dedi ve o kendi sorularının yarattığı yemin furyasını tekrardan sonlandırdı. Zeliha'nın gözünden düşen yaşa takıldım. Ağlamamak için sabahtan beri dirense de kalbinin ağrısının arttığı bu dakikalarda daha fazla dayanması mümkün değildi. Fetih'in yüzüğüne dokundum istemsizce. Başparmağım yüzüğü parmağına bastırırken Zeliha devam etti. Bir an önce bitmeliydi bu an.

"O gece neredeyse göz göze bile gelmedik," dedi kısık sesle. Ellerini birbirine sarıp altdudağını ezdi. Gözyaşları daha hızlı akmaya başlarken artık sesi de titriyordu. Sık sık burnunu çekiyor onu dinleyen kadından başkasına bakmıyordu. "Hiç bakmadım ona, hiç konuşmadık. Bir an önce evime gitmek istiyordum. Bir kez olsun denk gelmedik. Onun en uzağına oturdum, onun olduğu yerlere bakmadım, konuşmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. Bakmadım bile ona."

Fetih ağzından sert bir küfür savururken ne ona bakabildim ne de bunları yapana. Gözlerim sadece Zeliha'daydı. Kalbim acımayı bırakmış yanıyordu. Yanaklarımın içlerini dişlerimin arasına sıkıştırmış çaresizce ağlayan gözlere bakıyordum. Zeliha anlatmaya, hâkim sorular sormaya devam etti. Zeliha'nın bacakları titriyordu. Cümlesi hıçkırığından duyulmayınca bu son nokta oldu, Fetih'i durduramadım.

"Yeter!" diye hâkime doğru bağırdı. Sonra avukata döndü. "Neyi dinliyorsunuz daha? Yeter! Herkesin önündeki kâğıtta yazmıyor mu bunlar?"

Avukat, "Efendim," diye söz alarak doğruldu. "Müvekkilimin psikolojik durumu göz önünde bulundurularak mahkemenin devamında olmamasını talep ediyorum. İzninizle onsuz devam edelim."

Hâkimin gözleri Zeliha'yı bulduktan sonra başıyla onay verdi. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Çocuğun psikolojisi öncelikti. Sonra da hâkim direkt hedefine Fetih'i aldı. "Bir kez daha sesinizi yükseltecek olursanız dava sonucunu kardeşinizin yanında beklemek zorunda kalırsınız." Fetih'i kolundan yakalayıp kendime çekerek yanıma oturttum. Zeliha kocaman bir labirentte kaybolmuş gibi nereye gideceğini bilemedi. Emir'e döndüğüm an oldu ne oldu olduysa.

Emir önümüzdeki ahşap parmaklığın üzerinden öyle büyük bir hışımla atladı ki ne kimse tutmaya yeltenebildi ne de o anı yakaladı. Başından beri Fetih'ten beklediğim hamle ondan geldi, elleri kelepçeli olan adamı yakasından tutarak kendine çekti. Adam bedeninin yarısı masa altında, diğer yarısı masa üzerinden yükselerek Emir'le yüz yüze kaldığında, avukat ve polisler araya girmeye yeltenemeden kafasını adamın yüzüne gömdü. Adam geriye doğru savrulacağı an, yakasındaki eller buna izin vermedi ve kargaşa büyüdü.

Emir, "Senin hayatını sikeceğiz," dedi çekinmeden. Aramızda öfkesini en gizli tutan oydu. "Daha bu ne ki, senin hayatını sikeceğiz."

Polisler var gücüyle Emir'in kollarına asılmıştı ki Emir anında savurarak bıraktı. Serice ellerini kaldırdı ve hâkime baktı. "Tamam bıraktım, çıkıyorum tamam! Affola, sizin karşınızda yapmak istemezdim, affınıza sığınıyorum. Kusura bakmayın."

Dilediği özrün ardından Zeliha'ya yöneldi. Fetih, Zeliha'yı Emir'in kollarına bırakırken Zeliha bu kez Emir'in himayesi altına girdi. Sıkıca tuttuğu kızın yüzünü kendine doğru çevirmişken Zeliha'nın o tarafa

bakmasına engel oldu. Onu sıkıca sarıp sarmalarken kısa zamanda mahkeme salonundan çıktılar.

O pislik doğrultulup oturtuldu, hâkim bir şeyler söyledi ben hâlâ diken üstünde öylece etrafıma bakarken buz tutmuş elim Fetih'in elinin arasında yerini aldı. Fetih elimi avcunun içerisinde dizinin üzerine koyup derin bir soluk verdi. Az da olsa rahatlamıştı.

"Sizin," diye fısıldadım. Elimi daha sıkı tuttu. "İkinizin kafasını birbirine vura, vura, vura..." Devamında ben de sustum. Çünkü bende de devamı yoktu. Zeliha çıktıktan sonra benim için zaman hızlandı. Bir karıncanın sırtından bir atın sırtına yüklendi en azından. Zeliha varken bu anları izlemek, mahkemeyi iki kişilik yaşamak daha zordu.

Müşteki Vekili Şermin Hanım'a, talepleri için söz hakkı verilirken cüppesinin yakasını düzelterek ayağa kalktı ve söz hakkını aldı. Bunların son sözler olduğunun, davanın bitmek üzere olduğunun farkındaydım. Zeliha çıktıktan sonra söz hakkı o canavara verilmiş, beklediğimiz şey olmuştu. Fetih'in adaletindense devletin adaletini tercih etmiş suçu kabullenmişlerdi. Her ne kadar pişman olduğunu belli eden sözler ve avukatının bu durumda etkin pişmanlık tarzında cümleleri Fetih'i çileden çıkarıp ikinci bir Emir vakasına sebebiyet vermek üzere olsa da buna engel olmuştum. Tanıştığımızdan beri ilk kez Fetih'e yalvarmıştım.

Eğer ki o da salondan atılırsa tek başıma kalacaktım. Bunun yaşanmasını istemiyordum. Davanın başındayken beni burada anlık öfkesiyle yalnız bırakamazdı. Onu sakinleştiren cümlelerim de bu yönde olmuştu.

Gözlerimin içine baka baka dinginleşmişti. Ellerimiz bir an olsun ayrılmamış, gerginliğimiz kat kat artmıştı. Tanık olarak dinlendiğimde dürüst olacağıma dair ettiğim yeminden sonra anlattıklarımda sık sık sesim titremişti. Zeliha'yı daha iyi anlıyordum, hâkim her soru sorduğunda kendimi inanılmaz bir ikna çabası içerisinde buluyordum.

"Efendim, dava dilekçemizi tekrar ediyorum..." diyerek uzun ve sonunu tutturamadığım cümlelere başladı. Cümlelerini bitirdiğinde aynı söz hakkı karşı tarafa da verildi. Yine Fetih'i çıldırtma pahasına avukatın kurduğu bir iki cümle içerisinde etkin pişmanlık ve takdiri iyi hal indirimi sözleri yanımdakini yine kabarttı.

Bir başkan, bir duruşma savcısı, iki üyeden oluşan karar mercii kendi aralarında konuşmaya başladılar. Kararın oy çokluğuyla alındığını biliyordum. Dakikalar geçti. Kimsenin sesi soluğu çıkmadı. Duruşma

zarfına bir kavga daha yazılsın istemediğim için Fetih'i sıkı sıkı tutmaya devam ediyordum.

"Karar!"

Salondaki herkes ayağa kalktı. Ölesiye korkmak buysa eğer bu korku insanı öldürebilir, öldürdüğü yerden diriltebilirdi. Başım dönmeye başladı. Bu ihtimal defalarca kez yok, dense de sonunda bir tutuksuz yargılanma kararı duyacağım sandım. Mahkeme başkanı konuşmaya başladı. En başından beri konuşulan konular için bir özet miydi yoksa başka bir şeyden mi bahsediyordu bilmiyordum. Midem bulanıyor, olumsuz bir cümle duymaktan ölesiye korkuyordum. Zeliha'ya ne derdik ne yapardık bilmiyordum.

"... Sanık Sedat Çetinoğlu'nun tutukluluğunun devamına ve mahkeme tarihinin 28 Şubat 2021 olarak belirlenmesine karar verilmiştir."

28 Şubat. Tarih korkunç bir halde tekerrür etmeye devam ediyordu.

28 Şubat 2007

Suna ablanın büyük bir özenle ilgilendiği çiçeği sularken o da diğerlerinin ölen yapraklarını ayıklıyordu. Levent amca evden çıktığından beri gözü o kadar sık saate kayıyordu ki artık istemsizce onunla birlikte ben de aynı şeyi yapıyordum. İki aydır kaldığım bu ev, bazen o kadar çok eski evime benziyordu ki bu benzerlik beni korkutuyordu.

Mesela biz de babamı beklerken mutlaka bir şeylerle ilgilenirdik. Bazen bu, şu an olduğu gibi çiçekler olurdu. Bazen yemek, bazen bambaşka bir şey.

Annem onunla yaptığım şeyleri başkasıyla yaptığım için bana kızıyor muydu? Hayır kızmazdı. Suna ablam öyle söylemişti. Ben gülümsedikçe annem de gülümsüyormuş. O öyle söylemişti. Ona güveniyordum. Bana yalan söylemiyordu, söylemezdi de. Annen seni gülümseyerek izliyor, diyorsa bu mutlaka böyleydi.

Tam neden endişeli olduğunu soracakken kapı sesiyle ikimizin de gözleri oraya değdi. Telaşla doğruldu ve çıktığından beri gergin olmasına sebep olan adam içeri girdi.

Levent amca tıpkı babam gibi hep takım elbise giyiyordu. Çıkarken taktığı kravat artık üzerinde değildi. Elindeki poşetlerle içeri girerken Suna ablam yanımdan doğruldu ve hızlı hızlı ona doğru yürüdü. "Levent," dedi, dedi ama sesi titriyordu. Benden bir şey mi gizliyorlardı? "Geldin mi? Aramadın, niye aramadın? Hani çıkar çıkmaz arayacaktın?" Ona vardığında

önünde durdu, genelde direkt ellerindekileri alsa da şimdi sadece yüzüne bakmak istiyordu.

Levent amca düz bir ifadeyle karşısındaki kadına bakarken, "Yüz yüze konuşalım istedim," diyerek konuştu. Benim kalkıp gitmem gerekiyor muydu? Bazen benden gizli bir şeyler konuştukları oluyordu. Önümdeki çiçeklerle ilgilenmeyi bırakmış onlara dikmiştim gözlerimi. Bu sefer diğerlerinin aksine biraz merak ediyordum. Çok az.

"Hıı" döküldü önce Suna ablanın dudaklarından sonra bir adım geri çıktı. "Ne oldu?" diye devam etti. Sesindeki titreme artmıştı. "Tamam hadi söyle," dedi. Ağlamak üzere miydi? "Söyle tamam hazırım. Tamam hadi," diye aynı şeyleri tekrar ederken Levent amca karısına baktı. O kadar çok seviyorlardı ki birbirlerini bu da bana birilerini hatırlatıyordu.

"On iki yıl, aynı zamanda yurtta görevli olduğundan kamu görevini alenen kötüye kullanmasıyla ceza yarı oranında arttı. On sekiz yıl."

Bir hayli uzak olduğum konuşmayı öylece dinlerken Suna ablanın önce omuzları düştü sonra tek eli ağrısı varmış gibi karnına gitti. "Levent," derken artık ağladığına emindim ama bir taraftan da gülüyor gibiydi. Yanlarına gidip gitmemek arasında kaldım. Levent amca ellerindeki paketleri köşeye bıraktı. Yıkıldı yıkılacak gibi duran karısını kendine çekerken, "Ağlama," diye fısıldadı. Yüzleri dip dibeyken bunu izlememem en doğrusu diye düşünüp gözlerimi çektim ama seslerini duyabiliyordum.

"Ağlama tamam, ağlama. Bitti ağlama." Suna ablanın kısık iç çekişleri, gelen öpücük seslerini onlara bakmadan dinlerken kısa bir an sessizlik oluştu. Ben bir an gittiler sandım. Adım seslerinin bana doğru geldiğini düşünmedim. İlk önce gölgeleri düşerken önüme Levent amca ayakta kalsa da Suna abla önümde diz çöktü. Gözlerini silse de kirpikleri ıslaktı. Kötü bir şey olmuştu. Parmaklarım ıslak kirpiklerine gitti. Kirpiklerini silmeye çalışan elimi havada yakalayıp avuçiçimi dudaklarına bastırdı. Sonra o elimi yanağına bastırdığında elim orada sabit kaldı. Benim bir şey sormama fırsat kalmadan o konuştu.

"Efsun," dedi şefkatle. Gözlerimi ağır ağır açıp kapatırken diğer eli saçlarıma gitti. Bir şey olmuştu. Kötü bir şey olmuştu. "Sana bir şey söylememiz gerekiyor."

O an aklıma bir ihtimal geldi. Gelmedi değil ama bunu düşünmemle kendime kızmam bir oldu. İnanmıyor muydum ona? İnanıyordum. O zaman niye böyle yapıyordum? Niye hâlâ beni oraya geri göndereceklerini düşünüyordum? Bir sürü gün geçmişti.

"Hani o kötü adam var ya," dediğinde elimi Suna ablanın yanağından çektim. Kendimi yavaşça geri çekmek istedim ama o buna izin vermedi. "Şşşşt," dedi yavaşça bana engel olurken. "Korkacak bir şey yok. Sadece o artık yok, çok çok çok uzaklara gönderilmiş."

Duyduğum cümleler beni rahatlatmadı, elimde olan eli sıktım. "Nereye?" diye sordum kıstığım gözlerimle bana bakan kadına bakarken. Gözlerim ağladı ağlayacaktı. Kötü bir şey olduğunu anlamıştım. En başından beri içimde bir şey beni çok üzüyordu zaten.

"Çok uzağa. Bir daha asla göremeyeceğin kadar uzağa."

Altdudağımı dişlerimin altında ezerken içimi kasıp kavuran korku dayanılacak gibi değildi. "Ya," dedim acıyla. "Ya orada da başkalarına kö..." Başından beri sessiz kalan Levent amca aniden karısının yanına çöktü. Dikkatli gözleri benim üzerimdeyken hemen cümlemi böldü.

"Tek başına. Çevresinde zarar verebileceği hiç kimse yok. Onun gibi kötü adamların yanında. Olması gerektiği yerde. Bir daha ne sen ne de bir başkası görebilecek. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok artık, tamam mı?"

"Gelemez yani artık bir daha?"

"Gelemez. Bitti artık. Gelmek istese de gelemez. Artık korkma tamam mı, bitti."

Suna ablanın yaşlarını sildim. "Ağlama," dedim yalvarır gibi. O ağlayınca benim canım çok yanıyordu.

"Söyle söyle," dedi Levent amca bana bakarak. "Beni dinlemiyor belki seni dinler."

Bu aralarında güzel bir bakışmaya sonra da ufak bir gülüşmeye neden oldu. Sonra Levent amca aniden koltuk altlarımdan tutarak beni kucakladığında düşmemek için omuzlarına tutundum. İrice açılmış gözlerim ondayken, "Şimdi gelelim küçük hanımın hediyesine..." Keyifli sesiyle bana bakarken Suna ablam da doğruldu yerden ve benden önce o sordu.

"Ne hediyesi?"

"Mavi poşetin içindeki paketi bana getirir misin?" diye sordu karısına. Bana hediye mi almıştı? Suna ablam benden daha da heyecanlı bir şekilde dediğini yaparken dikdörtgen şeklindeki hediye paketiyle bize doğru geldi hızlı hızlı.

Levent amca bana bakarken harekete geçmem için ilk komutu verdi. "Aç bakalım," derken kimseyi bekletmeden paketi bantlarından koparıp açtığımda işaretparmağımın yarısı boyutunda toplam sekiz tane rujla

gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Dudaklarımdan şaşkınlığımı ve heyecanla hızlanan kalbimi belli eden bir ses döküldü.

"Suna dedi ki çok seviyormuşsun bu tarz şeyleri, görünce aklıma sen geldin." Doğruluğunu anlamak için eşine bakarken Suna ablam hızlı hızlı başını salladı.

"Hem de nasıl, bana benden daha güzel makyaj yapıyor! Görmen lazım Levent, on iki yaşında demezsin eli o kadar yatkın ki. Annesinden öğrenmiş, böyle bir yetenek olamaz!"

Parmaklarım yavaşça şeffaf kutuda olan rujların üstünde gezinirken her birini ayrı ayrı denemek için deli gibi sabırsızlanıyordum. "O zaman beğendik mi?" diye sordu bana bakarak Levent amca. Gözlerimi rujlardan almadan başımı sallarken derin bir iç çektim.

"Güzel; ama okulda kullanmıyoruz bunları. Tamam mı hanımefendi?"

Tekrar başımı salladım. Şimdi hepsi benim miydi?

Ben rujlara hayran hayran bakarken başım yavaş yavaş Levent amcanın omzuna düştü ve ikisi de anlaşmadan rahatlamış bir sesle fısıldadılar.

"Bitti."

Uykumun derinliği bedenimin yorgunluğuna göre değişirdi. Ağaçtan düştüğümü sandım ve uykumdan uyandım zannettim ama hayır asıl sebebi bu değildi. Bir an gece lambalarının aydınlattığı tavana bakakalırken uyuduğum yatağın altında uyuyan bedenin de hareketlendiğini fark ettim. Duyduğum seslerin ne olduğunu ayırt edemezken Fetih'e doğru eğdim başımı. Artan bir ses vardı ama ne olduğunu tam anlayamıyordum. Fetih gözlerini açıp kapattı art arda.

Ben, "Ne oluyor?" diye sorarken bakışları aniden dondu ve yerinden doğrulup oturur pozisyona geçti.

"Zeliha'nın sesi mi bu?" dedi ve kapıyı işaret etti. Fetih'in sesindeki dehşet, sese daha çok kulak kesilmeme neden oldu.

Ağlama sesi miydi?

Telaşla üzerimdeki yorganı savurup atarken Fetih de aynı hızda doğruldu yerinden. Ayağıma düşe kalka ev botlarımı giydim. Fetih'in benden önce aceleyle çıktığı kapıdan çıktığımda Zeliha'nın odasına doğru koştum. Saat kaçtı bilmiyordum ama gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Zeliha eve döndüğümüzden beri odadaydı,, benim bildiğim

kadarıyla akşam ondan beri de uyuyor olmalıydı. Ama şimdi açık olan odasının ışığı bunu pek de doğrulamıyordu. Fetih hışımla kapıyı açmaya çalıştı ama indirdiği kapı kolu bir işe yaramadı. Kapıya yaklaştıkça ağlayış sesleri bizdeki endişeyi artmıştı.

Kapıya sertçe vurup zorlarken, "Zeliha," diye seslendi korkuyla. "Zeliha aç kapıyı ağabeyim." Bizim sesimizi duyduğu an içeriden gelen sesler anında kesilirken Fetih'e yaklaştım, onun aksine daha nazik bir şekilde vurdum kapıya. Rüya mı görmüştü? Kapı niye kilitliydi?

"Zeliha biziz ablacığım. Açar mısın kapıyı?"

Kapalı olan perdeden içeriyi görmeye çalıştım. Fetih'in korkuyla kapıya vuruşları ve seslenişleri fazlalaştı. Zeliha'nın kesilen sesi beni daha da endişeye sürüklerken Fetih'in birazdan kapıyı kırmaya yelteneceği her halinden belliydi. Biz çaresizce birbirimize bakarken içeriden cılız bir "Efsun abla" seslenişi duyduğumuzda ikimiz de kapının dibine kadar girdik.

"Buradayım güzelliğim." Sesimde onu daha çok korkutmamak için müthiş bir sakinlik vardı. "Hadi aç kapıyı. Korkutma bizi." Fetih'in kapının üzerine bastırdığı eli Zeliha'nın kurduğu cümleyle önce beyazlaştı sonra yumruk oldu.

"Ağabeyime söyler misin, odaya geri gitsin?"

Bir an ne dediğini anlamadım ya da yanlış duyduğumu sandım, Fetih sakin olmak için epey çabalarken, "Zeliha," dedi bastırarak. "Güzelim aç şu kapıyı. O nasıl söz, korkutma beni. Aç kapıyı."

Zeliha'nın sesi daha da titredi ve ufak bir ara verdiği ağlayışına devam etti. "Efsun abla," dedi tekrardan. "O gitmeyecekse ikiniz de gidin."

Fetih'i istemiyor muydu? Yumruk olan o el, belki beni değil ama kapının ardındakini irkiltecek şekilde kapıya vuruldu. "Zeliha," dedi Fetih şaşkınlıkla. Söylediklerini, istediği şeyi aklı almıyordu sanki. "Açar mısın kapıyı?"

O an ne yapacağımı şaşırırken Zeliha'nın ağlayışını duymam beni istemsizce Fetih'i daha da kötü yapacak şeye sürükledi. Kapıdaki elini tutup indirdim. "Hadi, sen git," dedim varla yok arasında yüzüne bakarken.

"Anlamadım," dedi şaşkınca Fetih. Kabullenemeyen gözleri benim üzerimdeydi. "Ne demek git? Söyle açsın kapıyı, nereye gidiyorum ben?" Elimdeki elini bırakırken Zeliha'nın iç çekişlerini ikimiz de duyabiliyorduk.

"Fetih," diye fısıldadım. "Açmayacağını söylüyor kapıyı. Sen git ben buradayım, hadi. Bak," dedim kapıyı işaret ederek. "Şiddetleniyor ağlayışı. Geleceğim yanına, hadi git sen."

Gözlerinde bir şey paramparça oldu, buna anbean şahit oldum. Şimdi oturup ona küfretsek bu kadar bozguna uğramazdı suratı. Belki çok daha basit bir nedenden dolayıydı Zeliha'nın onu istememesi ama o olayı o kadar içselleştirdi ve içinde büyüttü ki çok daha kötü şekilde yorumladı kafasının içinde. Ellerini saçlarına daldırıp kapıya baktı çaresizce. Zeliha ağabeyini değil beni istiyordu. Onunla beraber beni değil, özellikle onu istemiyordu. Fetih altdudağını acımasızca ezerken omuzları içindeki yıkıntıyı belli edercesine düştü.

"Efsun," dedi öylece. Devamı ve öncesi yoktu. O an sadece ismimi söylerken elini yasladığı kapının ardından kardeşinin sesini dinledi.

"Geç odaya beni bekle, hadi Fetih," diyerek onu yavaşça uzaklaştırdım kapıdan. Öylece bana baktı. Başka bir yol bul, der gibi. Yine o ilk günlerde bastıran suçluluk duygusu yüzündeydi. Yine davanın görüldüğü günün gecesi en başa döndük ve Fetih yine bütün olaylardan kendini sorumlu tutuyormuş gibi baktı bana. Ellerini saçlarına daldırdı, hiçbir şey yapamayacağını anlayarak çaresizce başını salladı. Canından can almışız gibi yanımdan usulca uzaklaşırken kapıya yaklaştım ve yavaşça tıklattım.

"Zeliha, ağabeyin gitti, hadi aç kapıyı." O sözlerimden hemen sonra odanın perdesi çekildi ve Zeliha yaşlı gözleriyle dışarıyı kontrol etti. Yalnız olduğumu anlar anlamaz kapıya koştu ve kısa zamanda kapıyı açtı. Ben bana sarılacak ve öyle ağlayacak sandım ama o ardımdan kapıyı kapatıp fazlaca kalabalık olan çalışma masasına yöneldi.

Anlamsız bakışlarım hareketlerinde dolaşırken saatte baktım. Saat ikiyi geçiyordu. "Efsun abla," dedi burnunu çekerken. "Ben bu soruları niye çözemedim?"

Ben dört saat önce bu odadan çıkarken masanın üstü topluydu. Her şey yerli yerindeydi. Daha dün boş olan çoğu test doluydu. Ona doğru adımladım. Ben odama geçtikten sonra kalkıp soru mu çözmüştü bu kadar saat? Üstelik böyle bir günde? Tek bir ders, tek bir kitap yoktu. Karman çormandı masanın üstü.

Ona doğru adımlayıp öylece masaya bakarken o konuşmaya, aynı zamanda ağlamaya devam etti. "Çok uğraştım, çok çabaladım olmadı.

Cevapları bulamıyorum. Gittiğim yol bile doğru değil sanki." Burnunu çekip elinin tersiyle yaşlarını sildi. Bazı sayfalar yırtılacak kadar çok silinmişti. Bazı sayfalara gözyaşları damlamıştı.

"Olmuyor yapamıyorum, olmuyor. Çok uğraştım, olmuyor." Elini kalemle topladığı saçlarına geçirip sorulara baktı içli içli. Olmayan şeyin farkındaydım.

Mesele bir geometri sorusu değildi.

Elim omzuna gidince ancak, "Zeliha," diyebildim. Ne denirdi ne yapılırdı bilmiyordum. Sanki evim yanıyordu da kırık olan pencereden ailemi izliyordum. Yangın çok büyüktü ne girebiliyor ne de bekleyebiliyordum.

"Niye yapamıyorum?" diye sordu yaşlı gözleriyle bana bakarak. "Yapmam gerekiyor, niye yapamıyorum?" Boşta olan elim kitap kapaklarına yöneldi kapatmak için ama buna izin vermedi.

"Zeliha, lütfen," dedim çaresizce. Şimdi uyuması gerekiyordu. Delirmiş gibi soru çözmesi, kendini harap etmesi değil. "Hadi gel elini yüzünü yıkayıp uyuyalım. Hadi güzel kızım."

Başını hızlı hızlı iki yana salladı ve kitaplara geri döndü. "Bunları çözmeden uyumayacağım," diye itiraz etti. "Bunu yapamadım," dedi önündeki logaritma sorusunu gösterirken. Sonra alttan başka bir kitap çekip sayfalarını karıştırdı. "Bunu da yapamadım."

Gözümün önünde bir yaşı daha sayfalara aktı. Yapamadığı tüm soruları hışımla bana göstermeye devam ederken, "Yapma," diye isyan ettim. "Yapma bunu kendine Zeliha, tamam bırak artık." Elim yüzüne gidecekken hışımla aramızdaki teması kesti. "Yardım etmeyeceksen git! Git yardım etmeyeceksen! Ben tek başıma yaparım! Yaparım ben, yapamasam da uğraşırım! Tek başına devam ederim. Böyle yapacaksan git ağabeyimin yanına."

Tek başına kısmını o kadar bastırarak söylüyordu ki bu bana değil kendineydi. Değildi ki tek başına. Bundan sonra kim onu tek başına bırakırdı? Niye hâlâ böyle düşünüyordu? Yapamamış mıydık? Yapamamış mıydım? Zamanında beni bu hissin kıyısından bile geçirmeyen insanların hakkını verememiş miydim? Niye böyle hissediyordu?

"Kimse olmasa da olur," dedi sorulara geri dönerken. İşlem karmaşasını silmeye başladı hızlı hızlı. "Ben tek başıma yaparım." Hem ağlayıp hem konuşup hem de siliyordu. Ne yutkunabildim ne müdahale

edebildim. Öylece yanan yangında kurtarılmayı bekleyen ailemi izler gibi onu izledim. "Yaparım. Öyle gitseniz de bırakmam artık, yaparım. Sen de yardım etmeyeceksen ağabeyimin yanına git. Git, o da hep gider. Sen de hep git. Öyle alışmayayım, kendim de yaparım ben. Çözerim. Silerim, bir daha çözerim. Tek başıma da yaparım. Ben çözemeyince çok sinirlendim sesimi kontrol edemedim. Özür dilerim sizi de uyandırdım. Ama tek başıma da yaparım."

Silgiyi elinden bırakırken kaleme yöneldi. Sesimi çıkarmadım, onun soruyla tekrar uğraşmasını izlerken bir süre sonra tek elim peçeteye diğer elim silgiye gitti. Peçeteyi onun önüne koyduktan sonra başka bir kitap aldım sessizce. Yapmam gerekeni yaptım. O nasıl istiyorsa. Yapamadığı bir soruyu silerken bakışları bana kaydı ama durmadan soruyu çözmeye devam etti.

Saatler sürdü. Yapamadığı soruların cevaplarını bulmamız ve o masadan kalkmamız saatler sürdü. Sonunda aldım onu yatağa. Her ne kadar ben Zeliha'nın yanında uyumayı düşünsem de Fetih için içim rahat etmedi. "Zeliha," dedim yumuşak bir sesle. "Bu gece bizimle uyumak ister misin?"

Fetih uyumuş muydu, kafasını dağıtmak için çalışıyor muydu ne yapıyordu, ölümüne merak ediyordum. Şimdi onun yanına gidip, "Ben Zeliha'yla uyuyacağım," demektense Zeliha'yı alıp gitmek vicdanımın daha az sızlamasına neden olurdu. Zeliha başını iki yana salladı, gülen yüzü soldu.

"Ben başka yatakta uyuyamıyorum ki." Bu konuda dürüsttü. Gerçekten böyle bir huyu vardı. Çünkü son bir haftadır o kadar çok uykuları kaçmıştı ki onu yanımıza almayı daha önce de düşünüp Fetih'e söylesem de o da aynı cevabı vermişti. Ağabeyinin yatağı da olsa yine uyuyamazdı. Bütün gece saat başı kalkıp rahatsız olurdu.

Söyleyip söylememek arasında gidip geldim ama o an Fetih kalbimde daha ağır bastı. "Gidip Fetih'i alıp geleyim mi? O da bizimle yatsın. Çünkü ben bu gece burada uyuyacağım."

Onu bırakıp gitmeye gönlüm elvermiyordu. Tek başına kaldıkça kendini yiyip bitirecekti, belki yine sorularla kafasını dağıtmaya çalışacaktı. Gözleri beni buldu, kirpiklerinin titreyişine şahit oldum.

"Çok mu kızdı ona git deyince?"

Bir taraftan Fetih'i itmek istiyor bir taraftan da ondan uzaklaştığı an pişman oluyordu. Bir tarafı deli gibi Fetih'e kızarken diğer tarafı en

çok onu bağrına basıyordu. Fetih'e yabancı olduğu yerde, Fetih'in her şeyi olduğunu anlayınca ona karşı hırçınlaşıyordu. Bu gece ben burada olmasam Fetih bırakıp gitmez, belki kapıyı kırar yine girerdi içeri. Belki aralarında bir boğuşma geçer ama sonunda Zeliha yine yelkenleri suya indirirdi. Fetih gitsin istiyor, tek adım gittiğinde kendini harap ediyordu.

"Kızmadı, sadece birazcık üzüldü."

Gözlerinin içine o pişmanlığın dolduğuna anbean şahit oldum. Kızmayı bile beceremiyordu. Annesi bile gelip kapıyı çalsa hiçbir şey yaşanmamış gibi ona kapıyı açar sarılırdı. Küçücük bedeni altında koca bir yüreği vardı. Hiçbir zaman Zeliha kadar büyük bir kalbim olmayacaktı. Onun aksine hırçındım, öfkeliydim, sinirliydim, affedemiyordum hatta kindardım.

"O da gelsin o zaman," dedi benim içimi rahatlatarak. Fetih'i bu gece yalnız bırakırsak yarına nasıl çıkardı, bilmiyordum. "Ama biraz oyalanın ben yüzümü gözümü toparlayayım. Görmesin beni böyle."

Rahatlamışlık bende bir gülümseme yarattı. Yanından hızlıca çıkıp bastıramadığım heyecanla odaya doğru ilerledim. Fetih çok sevinecekti. İlk olarak hafif aralık, tamamen kapatılmamış kapı girerken görüş alanıma acaba çalışma odasında mı diye düşündüm ama önce yatak odasına bakmak istedim. Heyecanla ve yüzümdeki tebessümle odanın içine girerken gözüme iki boş yatak düştü ama oda boş değildi.

Başını, sırtını yasladığı duvara belli bir ritimle yavaş yavaş vuran Fetih, karşıda yanan şömineye dikmişti gözlerini. Odayı iki tane gece lambası ve yanan şöminenin ışığı aydınlatıyordu, yüzünü aydınlatırken bakışları ilk baktığında boş ve durgun gibi gözükse de birkaç saniyeden sonra düştüğü girdabı anlayabiliyordunuz. Odanın içini yoğun bir sigara dumanı almıştı. Gözüm ellerine düştü. Hayır şu an için sigara içmiyordu. Elindeki bardağın içinde ne olduğunu tam olarak anlamasam da izmaritlerle dolu sigara küllüğünün yanındaki viski şişesini ayırt edebildim. Daha başında olmalıydı zira çok içmemişti.

Fetih bu odada saatlerdir yalnızdı.

"Fetih..." Sesim kısık çıkmıştı. Girdiğimi fark ettiği an gibi ona seslendiğimde de çevirmedi gözlerini bana. Kapıyı yavaşça kapattım, ağır adımlarla ona doğru ilerledim. Omuzları çökmüş, düşüncelerinin yüzdüğü bir okyanusta öylece batan gemiyi izliyordu. Belki birkaç yudumda içebileceği alkolü tek seferde ağzının içine yuvarladığında bardağı

elinden bırakmadı. Hatta doldurmaya yeltendi ama anında müdahale ettim. Önce ağır şişeyi sonra boş bardağı kavradım. Engel olmaya çalışmadı, itiraz etmedi, direnmedi. Önünden aldığım şeyleri dikkatlice gece lambasının yanındaki boşluğa bıraktım.

Bana bakmamayı sürdürdü, dalıp gittiği ateş parçasını izlemeye devam etti. Yanına yavaşça oturduğumda başını ufak ufak duvara vuruyordu. Tek dizini kırmış kendine çekmişken, diğer bacağını boylu boyunca uzatmıştı. İkimiz de sustuk. Ben doğru cümleleri bulmaya çalışsam da hiç beklemediğim bir şey oldu ve konuşan o oldu. Ben, onu konuşturmak için çabalarım diye düşünmüştüm. Kafasının içinde ne dönüyor hiç bilmiyordum.

"Bitmedi," dedi sönük bir sesle. Uzun kirpikleri ağır ağır morarmış gözaltlarını örttü. Devam etti. "Bitmeyecek."

Bugün ilk cümlemizdi. Bitecek, demiştik ikimiz de. Bugün en çok bu cümlenin içine bin bir güzel şey eklemiştik. Ben onun sol profilini izliyordum öylece. Canı yanıyor muydu bilmiyorum ama başını zaman katlandıkça daha sert vuruyordu.

"Geçmedi," dedi pişmanlıkla. Canı yanıyordu. Hiçbir şey yapamıyordum, bu acı fiziksel değildi. "Geçmeyecek." Başına vereceği zarara daha fazla katlanamazken, "Fetih tamam," dedim ona yönelip. Durmadı, beni görmemeye devam etti. Cümlemin işe yaramadığı yerde elimi ensesine koyup fiziksel olarak kestim hareketini. Zorlamadı durdu, tıpkı elinden içkisini kopardığım an gibi. Aramızdaki mesafeyi yok denecek kadar az bir miktara düşürürken bedenim tamamen ona dönüktü. Ensesindeki elimle başını kendime çevirirken göz göze geldik. Kardeşine istemeden zarar vermiş küçük bir oğlan çocuğu gibi bakıyordu bana.

"Geçecek," dedim, bu onu avutmak için değildi. Geçeceğindendi. Biliyordum çünkü, geçiyordu. Aklınızı kaçıracak gibi oluyordunuz, bu sefer öleceğim diyordunuz ama geçiyordu. Garipti, mucizeviydi ama geçiyordu.

Yüzümü inceledi içli içli, "Geçecek mi?" diye sordu, onun önüne koyduğum ihtimali anında kırpıp umuda dönüştürmüş, içindeki yıkıma cep yapmıştı. Gerçekten o küçük oğlan çocuğu gibiydi ve canım tahmin ettiğimden çok yanıyordu. Fetih'i bu halde görmek istemiyordum. Bana çizdiği profile o kadar çok inanmıştım ki hep böyle dik dursun istiyordum. Yıkıldığı an bile bana böyle bakmasın istiyordum.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı, başımı sallarken ensesinde olan elimi yanağına ulaştırdım. Diğer elim de sanki bu anı kıskanmış gibi istemsizce diğer yanağını buldu.

Ona ilk kez böylesine dokunuyordum.

"Geçecek," dedim o an sadece bana inanmasını isterken. İnansın, bu ihtimali hiç düşünmesin, bu ihtimali düşünüp kendini üzmesin istiyordum. Kirli sakalları avuçiçlerime batarken sol eli elimin üzerine kaydı, sonra elimi yüzünde kaydırdı. Dudağının içine getirdiği avuçiçimden öptüğünde gözlerini yumdu. Derince bir nefes aldı avcumun içinde sonra tekrar öptü. Dudaklarının tenimle ilk teması değildi ama ilk kez öperken bu kadar canımı yaktı. Dişlerimi birbirine bastırırken onu kendime çekip sineme bastırmamak için zor tutuyordum kendimi.

Canının bu kadar yanması hiç hoşuma gitmemişti. Canının yandığı takdirde bu kadar canımın gideceğini hiç tahmin etmemiştim.

Ardı ardına avuçiçimden öptü o küçük oğlan çocuğu. Şimdi bir kere bıraksa kendini aylarca ağlayacaktı sanki. "Efsun," dedi, bir çocuğun ilk kez anne, aynı çocuğun son kez baba deyişi gibi. Durmadı tekrar etti. "Efsun." Bıraksalar sabaha kadar sadece ismimi söylerdi sanki. Ufak bir mırıltı döküldü dudaklarından.

"Ya sen olmasaydın?" Bu ihtimalden koca bir gökdelen dikmiş, yine aynı ihtimalin acısıyla büyük bir yıkım gerçekleştirmişti. "Ya sen hiç gelmeseydin buralara ya sen hiç çıkmasaydın karşımıza?"

Boğazımın içine dikenli teller battı, değil konuşmak nefes almak bile can yakıyordu artık. Başımı salladım. Kendimle olan savaşımı bitirdim hiç tereddüt etmeden. Ateşkes imzalayarak değil yüzü avuçlarımın içinde olan adamı kendime çekerek. Hiçbir şey umurumda değildi o an. Fetih üzülsün, bu ihtimallerle kendini bitirsin istemiyordum. Düşündüğü şey çok ağırdı. Ölürdü bunu düşünürse.

Elim ensesine giderken başını sineme gömdüm, sanki başından beri bunu istiyormuş, sanki bunun için benden tek bir hamle bekliyormuş gibi eli belime gitti, beni kendine doğru iyice çekti ama ben ona değil o bana daha çok sokuldu.

Aramızdaki bu şey iki yapboz parçasının birleşmesi kadar bitirici olmuştu. Haşin, hırçın, muhtaç, öfkeli, yorgun ve oldukça hızlıydı birbirimize çekilmemiz. Elim biraz önce, belki de bir saatten beridir öylece duvara vurduğu başına gitti orada olan acıyı okşayarak almak istedim.

"Düşünme." Düşündüğü şey sadece düşünce gücüyle bile düşüneni öldürebilirdi. "Olmadı öyle bir şey, sakın düşünme."

Yüzü üzerimdeki pijamanın açıkta bıraktığı yakamdan içeri süzüldü. Suratının her bir karışını koynumda hissederken tüm ikazlarıma rağmen devam etti. "Efsun," diye isyan etti. Beni daha sıkı kavradı, biri beni ondan almak istiyormuş gibi ya da ben ondan gidecekmişim gibi.

"Efsun ya sen hiç gelmeseydin?" diye devam etti kendine acı çektirmeye. "Ne yapardım ben, nasıl devam ederdim?" Ellerini saçlarıma daldırdı. "Efsun ya sen çıkmasaydın karşıma?"

Başımı iki yana salladım çaresizce. Niye yapıyordu bunu kendine? Niye güçlü durmuyordu, niye bırakmıştı kendini?

"Çıktım." Yüzünü koynuma bastırdı, derin ve içli bir nefes aldı. İçinde bir yangın varsa çektiği nefes su, içinde bir buz kütlesi varsa çektiği nefes ateşti. "Geldim, buradayım ben. Bak buradayım. Geldim, çıktım karşına." Yüzünü görebilmek için ondan ayrıldığımda bu o kadar zor olmuştu ki onu gömüldüğü yerden koparmak yüz yıllık bir çınarı kökünden sökmek kadar zordu. Acıyla kıvrılan yüzü avuçlarımın içindeyken gözlerime baktı muhtaçlıkla, minnetle.

"Canını çok yakmışlar. O kadar yakmışlar ki göstermeyi bile hak görmüyor bana. Ben bıraktım onu. Sen tek bir bakışıyla anladın, ben anlamadım."

Başparmağım usul usul yanağını okşarken aldığımız nefes ona mı bana mı aitti bunu bile anlamıyordum.

"Ooof," dedi fiziksel bir acıyla kıvranırcasına. "Çok yanmış canı, oof! Canı çok yanmış. Suçlusu benim. Doğum günüydü o gün..." Devam edemedi, aldığı nefes kesildi bir an. Dokunsam ağlaması gerekiyordu, dokunuyordum da ağlamıyordu. Kaskatı kesilmişti elimin altında. Nefeslerini bile çok zor alıp veriyordu.

Aniden yüzü ellerimden kaydı ama benden uzaklaşmadı. Dudaklarını şakaklarımda hissederken öylece orada kaldı. "Sen olmasaydın," dedi tekrardan. Bu ihtimalden kurtulamıyordu. Her şeyi aşabilirdi de bunu aşamazdı sanki. "Canımın canı atmıyordu şimdi." Dudaklarını tekrar bastırdı. Burnunu saçlarımın arasına gömdü. "Sen olmasaydın canım atmıyordu şimdi."

Öptü, kokladı... Defalarca. Uzaklaşmadım, bunu düşünmedim bile. O geri çekilse ben onu yine kendime çekecektim. Elim boynuna gitti,

ateş gibi yanan derisine dokundum. Her şey başlamadan önce temas yok, diyen bendim ama şimdi bu teması en çok isteyen de bendim. Temas kelimesinin ağırlığı Fetih'le hafiflemişti. Bir yabancının bana dokunması sandığım kadar korkunç değildi. Ya da öyleydi, Fetih artık sadece bir yabancı değildi.

"Fetih."

İsimlerimiz bazı anlar o kadar büyük, uzun cümlelere dönüşüyordu ki başka bir şey eklemeye lüzum görmüyorduk.

"Fetih sana borçlu." Yanağını boylu boyunca yüzümde kaydırıp yanağıma bastırdı. Sakalları tenime batarken kendimi ona daha çok bastırdım.

"Fetih bana borçlu değil," dedim. Fetih'i hiçbir zaman kendime borçlu çıkarmamıştım. Onun da böyle hissetmesini istemiyordum. İlk andan beri. "Yapma bunu, yalvarırım yapma. Kendine yapma bunu. Kaldıramam ben bu yükü."

Acılarımız ince bir iple değil bir halatla bağlanmıştı. O halat daracına bağlansa can alır, uçurumdan atlayana bağlansa can kurtarırdı. Öyle güçlüydü.

"Yalvarma bana. Bırak ben sana yalvarayım." Tenini tenime sürterek yüzümü avcunun içine alıp bana baktı. "Yükün mü var? Bana ver, bana ver ne var ne yoksa. Yormasın hiçbir şey seni. Hiçbir şey yormasın seni. Ağrımasın canın. Ben varken sen yorulma Efsun." Alnını alnıma bastırdı. Gözlerimi yumdum. Canını istesem sebep sormadan söküp verecekti avcuma.

"Ben kaç dünyayı önüne sersem senin yaptığının kıyısından geçerim?" Es verdi sözlerine, soluklandı. "Hangi dağı sırtına dayasam yanına yaklaşır yaptıklarının?"

Parmak uçlarım yanaklarına gitti. "Bunları düşünme bana yeter." Kirli sakallarında gezindim öylece. "Bunları düşünme, bana böyle cümleler kurma yeter. Yemin ederim yeter." Sızlandı ellerimin altında. Ondan bir şey isteyeyim istiyordu. Bunun ona yetmeyeceğini bile bile, benden bir şey dileniyordu.

"İnanıyor musun sen bana?" diye sordum yavaşça alınlarımızı ayırırken. Ellerimiz ayrılmamıştı yüzlerimizden. Burnuma viski kokusu gelmesi gerekirken seçtiğim tek koku onun kendi kokusuydu.

"Ben bir tek sana inanıyorum," dedi o an. Bana en başından beri şüphesiz inanan, benden inanç görmeden inanan biriydi. Ben bunun

ilk günden beri farkındaydım. Bu evden elimde silahla çıkarken de inanıyordu, üzerinden günler geçmesine rağmen de inanıyordu. Fetih bana inanıyordu.

"Geçecek bunlar," dedim gülümseyerek. "Zeliha'ya da geçecek sana da geçecek. İnanıyorsun değil mi buna?"

Başını salladı hızlı hızlı. "Sen geçer diyorsan vardır bir bildiğin. Geçecek."

Gülümsemem genişledi, başımla onayladım onu. "Var bir bildiğim. Geçecek, sabır. Zeliha seni suçlamıyor. İnsan sadece nazının geçtiğini ısırır Fetih, onun nazı bir tek sana geçiyor. Bırak bu kadarını da yapsın. Kızma ona, küsme. Bırak sana nazlanabilsin. İzin ver ki birine yapabilsin bunları. İnsan en çok nazını çeken biri olmayınca kalır öylece, kalmasın Zeliha. Tamam mı?"

Yalnız kaldığımı en çok öyle bir anda hissetmiştim. Nazlanarak babamı ikna ettiğim, annemi kandırdığım anlar öyle çoktu ki bunu yapacak birinin olmadığını anladığımda çaresiz kalmıştım. Üstelik daha çok küçüktüm. Başka türlüsü nasıl olur onu bile bilmiyordum.

Başını salladı kabul edercesine. "İyi mi?" dedi bitkince. Ondan yavaşça uzaklaşırken, "İyi," dedim samimi bir halde. "Bizi bekliyor. Çok bile bekledi hatta. Beraber uyuyacağız bu gece, hadi."

Ben doğrulmak için hamle yaptım ama o kıpırdamadı yerinden. "Beni de mi istedi?" Elimi ona uzatırken başımı salladım gülümseyerek. "Seni de istedi ama çok beklettik. Hadi artık gidelim de uyusun."

Ona uzattığım elime tutunarak doğruldu, yürümeden önce ellerimden öptü. Ellerimi bırakmayıp öylece yürüdü arkamdan. Ben önde o arkamda odadan çıkarken Zeliha'nın odasına vardık. Kapıyı yavaşça açarak içeri girdiğimizde Zeliha uzandığı yataktan gözlerini bize dikti. Üç tane yastığı sıkıştırmıştı yatağa ve kendisi ortadaki yastığa uzanmıştı.

Fetih'in adımları duraksayacak gibi oldu ama ellerimiz bağlı olduğundan bunu yapamadı. Işığı kapatıp Zeliha'nın gece aydınlatmalarını açtım. Yavaşça ona doğru ilerlerken bir tarafına o, diğer tarafına ben uzandım. Fetih yorganı üçümüzün üzerine örterken yavaşça bizim aksimize yastığa uzanmadı dirseğini yastığa bastırıp öylece ikimize baktı. Hayır Zeliha'ya dikti gözlerini. Sonra eli kardeşinin yanağına gitti, usul usul bir vazoya dokunurcasına hassas bir halde kardeşini izleyip sever-

ken Zeliha, "Ama sen öyle gözlerini dikip bana bakarsan uyuyamam ki ben," diye sızlandı.

Üçümüz aynı anda gülüştük.

"Bu kez de bana dikti gözlerini Zeliha," dedim tek gözüm açık Fetih'e bakarken. Fetih gözlerini kaçırmadan beni izlemeye devam etti. Saçlarımı savurarak gözlerimi tamamen yumdum. Son kullandığım cümle hepimizin ağzından ufak bir kıkırtı dökülmesine neden oldu. "Neyse baksın baksın. Hep derim, güzele bakmak sevaptır."

Onlar güldüler, güldüler ama benim aklıma tek bir an geldi. Bir anne ve baba gibi uzandığımız bu yatakta, kızımızın saçlarını okşarken, Fetih'e bunu bir kez daha söylediğimi hatırladım. O an bende bir soru işareti bırakacak şekilde cevap vermişti. Aklıma yine cümleleri düştü ve defalarca kez düşünüp cevap bulamadığım her an kendimi kemirdiğim, altında ne yattığını bir tek kendisinin bildiği cevabını düşündüm. Yine, yeni, yeniden.

"Efsun. Günahsın işte."

@novaebook

XV

MUCİZE

Evlilik iki ucu sihirli değnek gibiydi. Sihrin bir ucunu kadın, diğer ucunu erkek oluşturuyordu. Eğer ki doğru bir evlilik yapıldıysa o sihirli değnek karşı tarafın yanlışlarına, hatalarına ve eksiklerine dokunduruluyordu ve aynı hayatı ancak bu şekilde paylaşabiliyordu iki insan.

Sahte evlilikler de doğru evlilik kalıbına uyabilirdi zaman zaman. Evliliğimizin üzerinden haftalar geçmişti ve bu evliliğin en çok değnek değeni ben olmuştum. Evet haftaların özeti buydu. Fetih odaya girerken belki uygun değilimdir diye kapıyı tıklatıyordu mesela. Ama ben çalışma odasına bile destursuz giriyordum. Bu defalarca kez duştan yeni çıkmış bir Fetih'le yüz yüze kalmama sebep olmuştu. O benim rahatsız olabileceğim her şeye dikkat ediyordu. Her şeyde önceliğine beni koymuştu. Efsun rahatsız mı olacak? Yapmıyordu. Efsun böyle daha mı rahat edecek? O zaman onu yapıyordu. Alışmış gibiydi bana. Ben dağınık olmamaya çalışsam bile dağınık olduğum için arkamı topluyordu. Nöbetlerim çok ağır olduğu için neredeyse her şeyimi o düzenliyordu. Ben sadece eve gelip uyuyordum çoğu kez.

Düşünceli olan oydu, sabırlı olan oydu, tahammülü olan oydu. Bense öylece takılıyordum işte. Kahvaltı etmeden çıkmama izin verse, bir de kıyafetimi değiştirmeden yatağa girmeme engel olmasa çok iyi bir adamdı aslında.

Hal böyle olunca; bu gerginlik, bu yoğunluk bizi ufak tefek tartışmalar hariç hiçbir kavgaya sürüklememişti. Kendi yağımızda kavruluyor gibiydik. Sadece işe başlayışımın üçüncü gününde alarmı altı-yedi kere ertelemem artık sabrını taşırmış olacak ki telefonumu duvara fırlatacak kadar tepesi atmıştı. Sonra da akşam beni yanına çekip telefonumu istemişti ve bütün alarmlarımı tek tek kapatmıştı. Sonra kendi telefonunu

açıp benim uyandığım son alarmı kendi telefonuna kurmuştu. O günden beri beni o uyandırıyordu.

Bir de benim dün ansızın fark ettiğim bir ayrıntı vardı. Fetih'in *neyse ki uykun hafif değil* dedikten sonra dakikalarca beni sarsan, donup kaldığım ayrıntı. Kâbuslarım yoktu, gece ansızın uyanmalarım, huzursuzlanmalarım, açık havaya çıkma ihtiyacım...Güvensiz bir yerde olmadığımın aklım farkındaydı da kalbim nasıl bu kadar çabuk kabullenmiş, huzura ermiş anlamıyordum. Bir aksilik olursa Fetih benden önce çözerdi, biliyordum sadece. Bir gece elektrikler kesilmişti ben uyurken, lanet olası bir haldi ki hemen hissediyordum. Uyandığımda odada kimse yoktu ve karanlıktaydım. Birkaç saniye yetmişti tüm bedenimin korkuyla uyuşmasına. Fetih elindeki mumla daha fazla gelmese bağırırken bulacaktım kendimi. Telefonumu bulacağım diye çoğu şeyi devirmiştim. Gelmişti, korkum geçene kadar benimle konuşmuş, rasgele bir şeyler anlatmış, uyuyana kadar uyanık kalmıştı. O gece kalbimin ikna oluşundaki soru işaretine bir cevaptı. Bana o kâbusları gördüren şey geçmiş kadar aşamadığım korku ve güvensizlik hissiydi belki de.

Daha iyiydim. Uyuyabiliyordum. Bazen, canım sıkıldığında çalışma odasına gidiyordum, o çalışırken sessizce kitap okuyordum ve orada uyuyakalıyordum. Bazen beni nöbet çıkışı almaya geliyordu arabada uyuyakalıyordum. Uyuyordum, rahatça ve güvende. Bedeninin bedenimin hemen yanında oluşu uykularıma çok iyi geliyordu.

Şimdiyse ev ölüm sessizliğindeydi, uyanan kimse yoktu. Mahkemeden hemen sonraki gün gelen misafirlerle de bir iki kez ancak denk gelmiştim. Teyzesini düğünden tanıyordum zaten ama çocukları düğünde yoktu galiba.

Mehmet Ali vardı, oğlu. Fetih pek hoşlanmıyordu kendisinden. Eve geldikleri gün ben nöbetten dönmüştüm. Teyzesi ve kızıyla tanışmıştım. Oğlu yoktu o an ve yukarı çıktığımızda Fetih, ben uyumadan hemen önce o adamla çok muhatap olmamamı, ilk gördüğü fırsatta da kovacağını söylemişti. Sanırım gerçekten kovmuştu çünkü göremiyordum.

Bir de Şûrîde vardı. Benden iki-üç yaş küçüktü, Mehmet Ali'nin kardeşi. Çok karakteristik, çok güzel bir yüzü vardı. Beyaz teni, iri iri gözleri ve dudağının üzerindeki benle Türkan Şoray'ın gençliğine benziyordu. Sadece biraz dalgındı. Bizi ilk gördüğü an iki yabancı insan görmüş gibi elinde ne varsa düşürmüş, bir bana bir Fetih'e bakakalmıştı.

Ayrıca Zeliha'ya çok düşkündü ve Zühre Karadere'yle de çok iyi anlaşıyordu.

Zihin bazen öyle anları düşünürdü ki yaşananlar korkuturdu sizi. Sabah ezanının okunmasına az bir vakit kala, su içmek için girdiğim mutfakta derin düşüncelere dalmışken Şûrîde'nin aniden mutfağa girmesi gibi... Su bardağı neredeyse elimden düşecekti.

"Korkuttum mu?" diye sordu. Kalbim ağzıma doğru kaymıştı.

"Dalmışım," dedim ve soluklandım. "Günaydın. Gerçi gün aymadı ama..."

"Evet," dedi ve o da kendine su doldurdu. "Susadım ben de." Oturduğum masanın karşısına oturdu ve yarısına kadar içti. "Seninle denk gelmek sonunda nasip oldu Efsun. Bu nöbetler her zaman bu kadar yoğun mu?"

"Düğün döneminde tutmadığım nöbetlerin acısı çıkıyor diyelim ama sanırım atlattım. Artık daha sık karşılaşırız. Sen düğünde yoktun değil mi?"

Toplasam ikinci ya da üçüncü denk gelişimizdi ama her seferinde aynı şey dikkatimi çekiyordu. Bazen bana dünyanın en üzücü cümlesini kurmuşum gibi bakıyordu. Yine neye dalıp gitti bilmiyorum ama bir süre yanıtsız bıraktı beni.

"Gelemedim. Zaten düğün de çok ani oldu. Çoğu kişi gelemedi. Fetih'in babaannesi Sultan teyze bile gelememiş," dedi. Evet o kadının ismini duymuştum ama henüz arayıp konuşma şansım olmamıştı. Fetih bahsetmişti ama onun gelmeme nedeni söylediği gibi düğünün ani olması değildi. Çok yakın bir arkadaşını kaybetmişti, o yüzdendi. Fetih'in dedesi yani Sultan Karadere'nin eşiyse seneler önce ölmüştü. Bildiklerim bu kadardı. Hepsi kulaktan dolmaydı.

"Biraz öyle oldu evet."

"Efsun," dedi kısa bir sessizlikten sonra. "Bir şey soracağım ama sakın beni yanlış anlama."

Yumuşak sesi söyleyeceği şeyin olumlu olmadığını hissettirirken yanlış anlayacağıma, işin doğrusu doğru anlayacağıma neredeyse emindim. Yine de kendimi en kötüsüne alıştırarak sadece ona baktım. Bakışımdan onay almış olacak ki devam etti. Nedenini bilmiyordum ama rahatsız edici bir enerjisi vardı.

"Teyzem ve enişteme, özellikle de teyzemle anlaşamadığınızın farkındayım. Hiç korkmadın mı?" dedi hafifçe doğrularak. "Yani bu eve

gelin gelmeyi kabul ettiğinde çekinmedin mi hiç? Kayınvaliden, kayınbaban, yaşanan olaylar... Nasıl olur diye hiç endişe etmedin mi?"

Bardağın içindeki titreşen suya baktım. Gülümsetti bu soru beni. Bence bu ailenin tamamı bunu düşünüyordu. "Etmedim," dedim gözlerine bakıp. "Fetih'ten çok eminim çünkü. Bunu belki tam olarak şu an anlayamayacaksın ama her şey aynı odayı paylaştığın insanda bitiyor. Bu tarz durumlarda onun tavrı yön veriyor senin ne hissedeceğine. Ben hep güven hissettim."

Kaşları yay gibi gerildi ve masaya baktı. Bir tebessüm geçti yüzünden. "Anladım," dedi. Uykum daha fazla açılmadan yatağa dönmek istiyordum ama masadan öylece kalkmak da doğru gelmiyordu.

"En son miden bulanıyordu senin, nasıl oldun?" diye o sormaya devam etti.

"Midem mi bulanıyordu?"

"Evet. Bitki çayı istemiştin hatta mutfaktan. Ben de o an mutfaktaydım."

Bu öylesine uzak bir zaman gibi geldi ki bana, tam anlamıyla hatırlayamadım bile. O nasıl aklında tutmuştu?

"Daha iyi. Arada bulanıyor öyle. Hatırlamana çok şaşırdım Şûrîde, hafızan ne kadar kuvvetli."

"Biraz öyle," dedi ve bardakta kalan suyu içti. Bir şey daha soracağını beden dilinden anlayabiliyordum.

"Kusuyor musun?"

"Ne?"

Yanlış duydum sandım.

"Yani mide bulantın oluyor ya arada, kusuyor musun?"

Ağzımdan laf mı almaya çalışıyordu yoksa ben mi yanlış anlıyordum? Eğer anladığım gibi değilse oldukça absürt durabilirdi söyleyeceğim cümle. Ama o zaten bunu destekleyecek şekilde devam etti.

"Bu aralar pek yemek yemiyorsun, mide bulantından dolayı mı? Biraz fazla da uyuyorsun. Yani hep yorgunsun, asl..."

"Şûrîde hamile değilim." Onun es vermeden söylediklerini neredeyse güleç bir sesle bölerken dudakları aralık kaldı. Heyecanı öylesine yüksekti ki sanki ona yaklaşsam kalp atışlarını rahatlıkla duyacaktım. Birkaç kez konuşacak gibi oldu ama sesini çıkarmadı. Omuzları yavaşça dikildiği gibi düştü. Çok komik bir durumdu bu. İnsanların gözünde

hamile gibi mi duruyordum? Hayır ben sadece Türkiye şartlarında doktorluk yapmaya çalışan bir insandım.

"Çok emin söyledin," dedi bana doğru yaklaşırken. "Yani belirti varsa ve yardımcı olabileceğim bir şey olursa..."

Gözü ara ara karnıma kayıyordu sanki.

"Belirti olsaydı hastanede test yaptırırdım. Ama hamile değilim."

"İstiyor musun çocuk?" dedi ve aileden çocuk konusunu açan ilk kişi oldu.

"İstiyorum," dedim açıkça. Anneliğe hep sıcaktım. Sıcak oluşum anne olmak için çalışmalara başladığım anlamına gelmiyordu ama istek vardı. Güzel bir şeydi bence, bu hayatta tek başına olmamak. Bir bebeği büyütmek, dünyaya güzel bir insan kazandırmak.

"Fetih mi istemiyor?" diye sordu. Sesindeki değişimi fark etmemek imkânsızdı. Hepsini tam seçemesem de şaşkınlığı fark etmiştim. Bana Zühre Karadere'nin genç hali gibi geldi ya da şu an fazlaca haksızlık yapıyordum. Sadece çok merak ediyordu. Bu daha muhtemeldi.

Dudaklarımı büzerken başımı iki yana salladım. "Onun istememesi mümkün mü? Ama her şeyin doğru bir anı var." Dikkatle yüzümde dolaşan gözlerine baktım. Bu konuşmalar muhtemelen burada kalmayacaktı. Laflarım kapının ardına taşınacaktı. Çarpıtılabilirdi, heveslendirebilirdi, korkutabilirdi. Bunun önüne geçmek lazımdı.

Bu konu hakkında son cümle olmasını temenni ederken pek de böyle olmadı, o bu konuda konuşmak için ısrarcı olmayı tercih etti. "Daha erken diyorsun yani."

"Hayırlısı diyorum," diyerek açık kapı bıraktım ve sonlandırdım. "Her şeyi..."

"Efsun."

Bu gece ansızın bütün Karadere Ailesi aynı anda susamıştı. Aile yavaş yavaş toplanıyordu. Uykulu gözlerle mutfak kapısının önünde bana bakan Fetih'e baktık.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu. Elimdeki bardağı kaldırdım ve, "Susadım," dedim. "Şûrîde'yle de denk gelince biraz sohbet edelim dedik. Sen de mi susadın yoksa?"

"Hayır sana bakmaya çıktım. Uyandırsaydın ya beni, ben getirirdim suyunu."

Elimdeki bardağı bulaşık makinesine attım ve kapıya doğru yürüdüm. "Niye senin uykunu böleyim ki?" dediğimde Fetih'le artık yüz

yüzeydik, kuzeni arkamızda kalmıştı. Fetih'e kaşlarımla arka tarafı işaret ettim. Bir ortamda iki kişi varsa tek kişi varmış gibi muamele yapılmazdı. En azından ikinci kişi selamlanırdı. Fetih kuzeniyle ilk denk geldiğimizde de yalnızca teyzesi Zahide Hanım'ın elini öpmüştü. Görmezlikten gelmişti Şûrîde'yi. Anlıyordum Mehmet Ali'yi sevmiyordu ama Şûrîde yumuşak başlı, zarif bir kadındı.

Fetih gerçekten akraba sevmiyordu.

Tüm çabama rağmen bir şey yapmadı. "Tamam hadi gidelim," dedi ve koluma uzandı. Beni mutfaktan çekip almadan önce, "Görüşürüz Şûrîde," diyebildim. Bizi izleyen kadın gülümsedi ve hafifçe elini kaldırdı. Fetih mutfağın kapısını kapatırken, "Ya sen görgüsüz müsün?" diye isyan ettim. "Bir günaydın demek çok mu zor?"

"Sen niye beni uyandırmıyorsun? Bak çok sersem oluyorsun uykudan uyanınca, tek gözün kapalı inme bu merdivenleri, düşersin."

"Çocuk muyum ben Fetih?" Arkasında kalmayayım diye beni önünden yürütüyordu.

"Benden küçüksün."

"Doğru sen benden yaşlısın."

"Ben mi yaşlıyım?" diye sordu hayretle. Bu konuda hassasiyetleri vardı sanırım, hemen bozuluyordu.

"Evet. Otobüse binsen yer verirler sana da neyse ki otobüse binmiyorsun."

Eli bana uzandığında hemen koşmaya başladım. "Koşma düşeceksin!" dedi ama adımları kocamandı, koşmaktan başka çarem yoktu. Aynı odaya girmeyecekmişiz gibi koştur koştur bitirdim merdivenleri. Odaya neredeyse aynı anda girdik ama koşuşturmamızı Fetih'in son çalışına yetiştiğimiz telefonu bitirdi. Ben nefes nefese, o benim aksime sabah sporu yapmış kadar enerjik bir halde birbirimize bakarken Fetih telefona ilerledi ve ekranda yazan isme baktı bir süre.

"Kim bu saatte?" dedim. Mesleği böyle bir saatte uyandırılmaya elverişli değildi, o yüzden arayanın hayırlı bir şey için aramayacağı her halinden belliydi.

"Babaannem," dedi ve korkuyla telaş aynı anda sardı bedenimi. Hiç tanımadığım ama Osman Karadere'nin yaşını düşünerek çok yaşlı olduğunu tahmin ettiğim kadın gözümün önüne geldi. Ben ne kadar telaşlandıysam o da bir o kadar rahat halde telefonu yanımızdaki komodine geri koydu ve yer yatağına oturdu.

"Fetih arasana."

"Yok o aslında dedemi aradı."

"Ne?"

Dedesi ölmemiş miydi?

"Dedemin ismi Fetih Ali. Öldüğünden beri bazen arar telefonunu, açacak olan var gibi. Arada sırada da yanlış denk gelir beni arar. Görmüyor gözleri, rehberinde sayarak arıyor. Dedemin numarası da benim bir üstümde ama bazen sarkıyor. Yardımcısı da bu saatte yanında değil, gözleri de görmüyor."

Bana kalp acıtan ve romantik bir şey anlattı ama gözümün önünde can çekişen yaşlı bir kadının görüntüsünden kurtulamadım.

"Ya öyle değilse? Ya kadın can çekişiyorsa ve arama hakkını sende kullandıysa?"

"Kızım tövbe de! Ne diyorsun sen?"

"Fetih ara kadını diyorum! Az önce mutfakta kuzeninle konusu açıldı zaten babaannenin. Belki de bu bir işaret olarak gönderildi. Ara hemen hadi bak geç kalıyor olabiliriz, şu an kadın can çekişiyor olabilir."

"Efsun," diyebildi ve kafamın içindeki görüntüyü izleyebiliyormuş gibi bana baktı. Bu yeterdi zaten telefona sarılmasına. "Fesuphanallah," dedi ve aradı. Yattığım yatakta Fetih'e en yakın olabileceğim yere oturdum.

"Alo" sesini duydum ilk önce.

"Benim babaanne, Fetih," dedi. İkimiz de birbirimize dehşetle bakıyorduk, henüz rahatlamamıştık.

Telefonun ardından varla yok arasında duyduğum yaşlı ses, her ne kadar kısık olsa da, "Fetih," deyişinin ne kadar içli olduğunu anlamamak mümkün değildi. Sanki kalbimde bir gitara ait teller bu sesi duyunca koptu. İçim daha çok ezildi. Niye tek bırakıyorlardı ki kadını? Çok yaşlıydı, neden son dönemini torunlarıyla geçirmiyordu? Kızları vardı, Osman Bey vardı. Bu kadar yaşlıyken tek kalmak için miydi bu kadar çocuk?

"Oğlum," diye devam etti. Tuttuğumuz nefesleri âdeta geri verdik. Can çekişmiyordu kadın. Fetih'in yüzüne bakıyordum. Benim babaannem olsa ve bana telefonu böyle açsa şarıl şarıl ağlardım ya da bilmiyorum olmadığından böyle düşünüyor da olabilirdim.

"Hele saat kaçtır? Hayırdır bu saatte?" O kısık ses endişeyle hafif de olsa yükseldi. Bu saatte gelen her telefon gibi bu da endişeye sebebiyet verdi ama asıl korkan bizdik.

"Saat geç babaanne," dedi Fetih. "Hayrı şerri yok, öyle rüya gördüm. Bu saatte namaza kalkarsın diye arayayım dedim. İyi misin?" Yine de ona doğruyu söyleyip üzmedi.

Kadının sesi açıldıkça ben biraz daha geri çekildim. Fetih'le birbirimizi görecek mesafedeyken görmediğim şeyi dinlerken devamlı yaptığım alakasız bir yere odaklanma durumum bu kez Fetih'in yüzü oldu. "Hamdolsun iyiyim. Sen nasılsın? Fetih bak sana ne söyleyem..." O ufak endişe kendini ince bir heyecana bırakırken Fetih'le aynı anda birbirimize baktık. "Dinliyorum babaanne."

"Benim çilli var ya, doğurdu bugün." Bunu o kadar mutlu, zaten bu haberi birilerine vermek için beklemiş gibi dolu dolu dillendirmişti ki o an istemsizce gülümsedim. Aynı gülümseme Fetih'te de oluşurken başımı iki yana salladım *kim* diyerek. O benim aksime sessiz olma çabasına girmeden, "İneği," derken gülümsemem genişledi. İneği mi vardı bir de? Üstelik doğurmuştu. Çok tatlıydı...

"Hayırlı olsun." Fetih'in sesi en az babaannesi kadar sevinçliydi. Çok üzülürdüm şevk kıracak kadar sevinmeseydi. "Buzağı mı oluyor şimdi doğan?"

Babaannesinden önce başımı salladım hızlı hızlı. Evet buzağı olurdu. Çok da tatlı olurlardı. Biliyordum, görmüştüm daha önce.

"He ya buzağı oluyor. Bir tane daha torunum oldu şimdi."

Fetih'ten daha hayırlı bir torun dünyaya gelmişti.

Gülümsemekten kıvrılmış dudaklarımı birbirine bastırdım, Fetih'le birbirimizi izlesek de bütün algılarımız telefondaydı.

"Koydun mu adını?" O sormasa ben sormasını isteyecektim bu soruyu. Torunum diyordu, nasıl da seviyordu... Nasıl da güzeldi kalbi...

"Yok vallahi daha koymadım adını. Yarın olsun hayrolsun."

Bu duyduğum cevap kaşlarımı havalandırdı. Aslında isim önerisi yapabilirdim. Aklımda bir tane isim vardı. Eğer isterse koyabilirdi.

"İyi güzel. Sağlıkla büyüsün."

"Âmin âmin. Eee o hayırsız baban nasıl, Kürşat nasıl, Zeliha'm nasıl? Karın ne yapıyor, iyi mi?"

Zeliha'ya eklediği iyelik ekine mi, Zühre Karadere'yi sormayışına mı, yoksa beni unutmayışına mı takılayım bilemedim ama dizlerim yara bereydi. Başımı daha çok uzaklaştırırken Fetih'ten kendimi işaret edip *yokum* diye fısıldadım. Çok ani bir konuşma olmuştu ben hazır

değildim, önce içimden söyleyeceklerimi tekrar edip yarın konuşabilirdim.

Fetih bu uyarıma karşılık hiç zorlamadan anlayışla başını salladı. "İyiler," diyerek başladı rapor vermeye. O an aklıma düşen soru işaretiyle Fetih'le hiç bu anı konuşup konuşmadığımızı düşündüm. Babaannesinin Zeliha'nın olaylarından haberi var mıydı? Varsa ne kadar vardı? "Babam da iyi. Zeliha'yla Kürşat da iyi." Benimle ilgili kısma gelince durdu. Uyuduğumu söyleyecekti muhtemelen.

"Gelinin de yanımda, ona vereceğim şimdi telefonu."

Yüzüme bir kova buzlu su dökse bu kadar sarsılmazdım. Sınırlarını zorlayacak şekilde büyüyen gözlerimle elim ayağım buz kesildi. Korkuyla başımı iki yana sallayıp tamamen geri çekildim. Tam odadan kaçmak için hamle yapacaktım ki sıkıca tuttu beni.

"Onun için aradım ben aslında. Haftalardır her oturduğumuzda senden açıyor konuyu. Niye gelmiyor, niye burada yaşamıyor, niye aramıyorsun? Sonunda dedim bu böyle olmuyor, baktım susacak gibi değil, arayayım bir konuşun dedim."

Bunları yalnızca bir kez söylemiştim ona, yalan söylüyordu. Alnına vururken darbelerimden kurtulamadı, telefonu sessize alıp, "Efsun o eline sahip çık," dedi. Korkuyla yaşlı kadından gelecek cevabı bekledim. Kesin yeni mi geldim karının aklına, diyecekti. Benim yasım varken evlenirken iyiydi diyecekti.

"Sen şimdiden karının konuşmasından şikâyet mi etmeye başladın Fetih?"

Beni utançtan yerin dibine sokacak cevaba o kadar odaklanmıştım ki Fetih'in benim çenemden dert yandığını fark bile etmemiştim. Daha ne kadar olmuştu evleneli de sağda solda çenemden dem vuruyordu?

"Hâşâ," dedi, sanki babaannesi onun yaptığının aksine çok yanlış bir şey söylemiş gibi. "O konuşsun ben bir ömür dinlerim."

Ben konuşacaktım ve Fetih bir ömür dinleyecekti öyle mi? Sık sık sabır dileyen, konuşmam biraz uzayınca bakışları dağılan Fetih?

İçi boş gülümsememin ardından, "O da güzel hikâye," dedim.

"Hadi veriyorum gelinine, konuşun." Bana uzatılan telefondan farenin kediden kaçtığı gibi kaçmak istedim ama tüm yollarım kapatıldı. Çırpındık, benim yer yatağına düşeceğim kadar birbirimize girdik. Önüme düşen saçlarımı arkaya ittim. Geçen her bir saniyenin bedeli karşıdaki kadının beklemesi olurken titreyerek telefona uzandım.

Stresle boğazımı temizledim, sanki karşımda babaannesi varmış gibi gülümsemeye çalıştım. "Sultan Hanım," dedim neredeyse titreyerek. "Nasılsınız?"

Konuştuğum en büyük Karadere'ydi ve bu sandığımdan daha stresliydi. Öyle ki konuştuktan sonra suratım ekşidi. Daha samimiyetsiz bir giriş daha yapamazdım. Kadından bana karşı ilk darbe geldi ve bana değil Fetih'e konuştu.

"Fetih, karın bana niye yedi kat el gibi konuşuyor?"

Yer yarılmadı ama ben içine girdim o an. Altdudağımı dişlerken beni kurtaracak tek şey ondaymış gibi Fetih'e baktım. Telefonun sesini yeniden kapattı. "Hanım ne Efsun?" dedi hayretle.

"Nasıl sesleneyim?"

"Babaanne desene, hastanede misin ne bu resmiyet?"

Ben hayatımda ilk kez birine babaanne, demeden Fetih açtı konuşmayı. "İlk konuşmanız ya, heyecan yaptı. Bakma sen ona."

"Evet evet, kusura bakmayın. Ne diyeceğimi bilemedim Sultan babaanne." Kurduğum cümlenin biri doğuyu diğeri batıyı gösteriyordu. "Nasılsınız iyi misiniz, sağlınız sıhhatiniz yerinde mi?"

"İyiyim kızım," dedi o tüm tezatıma rağmen. "Allah'a şükür. Sen nasılsın, iyi misiniz, yolunda mı her şey? Alıştınız mı birbirinize, evine, yurduna?"

Sorduğu soruların çoğunun cevabı hayırdı ama bunu sadece Fetih'ten gizleyemedim. "İyiyim ben de teşekkür ederim. Alıştım, her şey yolunda. Biz de sizi merak ediyorduk, hiç gelmeyince darıldınız mı diye düşündüm."

"Herkes kendi evinde, çoluğunda çocuğunda. Sıra bizden çoktan geçmiş. Arayıp sorarsanız içimiz hoş oluyor, Allah razı olsun sizden."

Dünyaya yalnız gelip yalnız gideceğimizin en büyük kanıtı gibiydi cümleleri. Yaşam bir otobüs yolculuğuydu ve biz o otobüste yanımızda oturanlarla yalnızlığımızı unutuyorduk sadece. Ne vakit ki yanımız boşalıyordu, yine yalnızlığımıza çekilip yolun bitmesini bekliyorduk. Ölmeyi bekliyorduk, hiç doğmamış gibi yolun bitmesini bekliyorduk.

Yine de her şeye rağmen, "Niye öyle diyorsunuz?" diyebildim mahcupça. Olayın benimle hiç alakası olmasa da beni kaplayan suçluluk duygusu çok baskındı. "Sıranın sizden geçtiği yok, ben gelmenizi çok istiyorum. İşim mümkün kılsa şimdiye kadar çoktan gelmiştim ama

elimde olan bir şey değil. Fetih gelip alsın sizi. Hatta hemen hazırlanın sabah gelip alsın sizi. Olur mu?" Emrivakiyle ortaya attığım fikrin tek amacı bir anlık boşlukla kabul ettirmekti.

"Olmaz olmaz," diyerek yine de ikna olmadı. "Çilli yeni doğurdu. Ben onu bırakıp gelemem hiçbir yere. Biraz büyüsün yavrusu söz geleceğim ben kızım."

Eğer ki ortaya çilli gibi mantıklı bir neden atmasa ısrarıma devam edecektim. Bu durumda gelmek istememesi onun en büyük hakkıydı.

"Hayırlı olsun bu arada. Allah analı babalı büyütsün." Neşeli neşeli dedim bunu ama hayvanlar için de bu kullanılıyor muydu yoksa sadece insanlara mı özeldi bilmiyordum. Sonra hiç beklemeden, "İsim için bir şeyler düşündünüz mü?" diye sordum. Eğer ki bana söyleyeceği bir isim olmazsa kendi fikrimi dillendirmekten çekinmeyecektim. Pürdikkat beni izleyen Fetih'e bakmamak için zor tuttum kendimi.

"Yok," dedi benim içimi kıpır kıpır yaparken. "Yarın gönlümden ne koparsa yüzüne bakınca onu söyleyeceğim. Biraz kendine gelsin yarına kadar hayırlısıyla."

Altdudağımı dişlerimin arasında ezdim çekingen bir gülümsemeyle.

"Benim adım da Efsun," dedim bir çırpıda.

Otuz iki diş sırıtmasam da dişlerimin tamamı gözüküyordu. Heyecanla Fetih'e baktığımda bana şimdiye kadar ilk kez böyle bakıyordu. Aklımdan şüphe eder gibi...

Yani bu ilk değildi ama ilk kez bu kadar yoğundu.

Hayretle, "Yani?" diye soran ilk o oldu ama onunla paradoksa girmeyi düşünmedim. Şu an daha mühim bir görevim vardı.

"Efsun," diye tekrar ettim. "Hiç adımı söylemediniz babaanne. Söyler misiniz bir kez?"

Sultan Hanım dediğimi yapıp, "Efsun," derken heyecanla yükseldim. "Ağzınıza da çok yakıştı. Efsun, söylenişi de kolay."

Ben bir taraftan korkarak ne söyleyeceğini beklerken, "Efsun," diye tekrar etti. Sonra kısa bir sessizlik girdi aramıza, muhtemelen kafasında ölçüp tartıyordu. "Valla kulağa hoş geliyor. İster misin, Efsun mu koyalım?"

Hayatımın teklifini almış gibi; onur, gurur, mutluluk, heyecan, sevinç... Bir sürü duygu dolup taştı gönlümden, gülümseyerek Fetih'e baktım. Şaşkındı. Olamaz mıydı? Bir buzağıya adımı vermek istiyor olamaz mıydım?

"Çok güzel düşündünüz!" derken sanki teklifi yapan ben değildim. Hatta öyle ki kadın bunu ilk kez dillendirmiş gibi heyecanlıydım. "Ben çok mutlu olurum. Efsun koyalım adını, efsunlu efsunlu bakar size. Çok güzel olur." İçimde tarifi zor bir hareketlenme ve bir sürü uçan şeyin kanat seslerini duyabiliyordum.

"Gelip göreceksin ama, yoksa olmaz."

"Tabii ki gelirim, görürüm. Annesinden süt sağarım, beslerim, severim. Her şeyi yaparım." Kadın muhtemelen sevinçten ellerimi çırptığımı düşünüyordu küçük bir çocuk gibi.

Efsun. Buzağı Efsun.

Yeter ki adı Efsun olsun her şeyi yapardım. Adım yaşasın böylece. Efsun diye sevilsin, buzağı. Nasıl da güzeldi. Fetih elini yüzüne kapattı.

"Sağmayı bilir misin?" Muhtemelen böylesine bir teklifi benden beklemiyordu.

"Öğretirseniz hemen öğrenirim. Korkmam da hiç. Çok da iyi anlaşırız."

Acaba kedi ve köpeklerin kimliği olduğu gibi ineklerin de var mıydı? Varsa ben çıkarırdım, adını da yazdırırdım. Tescillenseydi. Boynuna isminin yazılı olduğu bir tasma takabilirdik. Sonuçta adı Efsun olacaktı, hiçbir şeyden kaçınmazdım.

"İyi o zaman, Fetih ne diyor bu işe?"

Fetih koymayacaktık ki adını?

Fetih'e yaklaştırdım. "Hadi tamam de," dedim babaannesinin duyabileceği bir sesle. Yumuşaktı üslubum, tüm sertlik bakışlarımdaydı. Tepkisizce bana baktı. Fetih gerine gerine hafifçe bedenini bana yaklaştırdı. Konuşması bizim için velinimetmiş gibi ağzından laflar cımbızla çıktı.

"Tipi nasıl bir şey babaanne?"

"Kınalıymış," dedi Sultan Hanım hevesli hevesli. O görmemişti değil mi? Derin bir iç geçirdim. Fetih yüzüme baktı sonra da saçlarıma. Dudağının tek taraflı kıvrılırken, "Efsun da öyle," deyiverdi aniden. Eli o an sanki refleksmiş gibi saçlarıma gitti. Önümde bıraktığım tutamları parmaklarıyla bir tur taradı. "O da kınalı."

Kınalı.

Sonra aniden gözleri yüzüme tırmandı ama gözlerime bakmadı. Düşünceli düşünceli, "Yüzü de çilli," dedi buzağının annesine gönderme yaparken. O konuştukça ben daha çok tatmin oluyordum. Fark etmediğim ayrıntıları dillendiriyordu. Gözlerini baygın bir şekilde gerdanıma

indirirken, "İyi tamam," dedi uzatmadan. "Çok hevesli, olsun. Biz de gelip görürüz yakında Efsun'u. Hani söylememe lüzum yok da sen ona daha iyi bak."

Az önceki celallenişim bir çırpıda söndü, pamuk gibi oldum. İşte bu kadardı! Elimi çırpar gibi ardı ardına dizime vurdum. Parıldayan gözlerimle Fetih'e bakarken onu sinirlendirdikten sonra güldüren bir çocuğa gülmemek için direnen bir tavrı vardı.

"Efsun koyduk o zaman. Yarın gidip söylerim ismini ona da siz gelene kadar alışır. Siz de çok bekletmeyin gelin, hızlı büyüyorlar. Büyümeden gelin görün."

Elimde olsa yarın giderdim. Kınalı Efsun. Gülümsemem bu tamlamayla genişledi. "Geleceğiz," dedim. İsim annesi olduğum bir buzağı vardı artık. Öyle ki bu gecenin devamında blok nöbetlerim oldu. Birkaç gün boşluk yaratmak ve bunu kullanabilmek için birkaç gün üst üste hastanede yattım. Fetih sebebinin buzağı olduğunu söylüyor ve bana kızıyordu ama inkâr ediyordum. Birden fazla gün eve gelmememden rahatsız oluyordu. Yine de değerdi. En azından benim için muhakkak değerdi.

Kafamın içine kurduğum çayıra yerleştirdiğim koyun sayısı çoktan yüzü geçmiş ama uyku henüz bana uğramış değildi. Gözlerim çektiğim ağrıyla memnuniyetsiz bir hal almışken dişlerimi sıktım. Kasıklarımdaki sertlik, ara ara saplanan ağrı, yaşadığım gecikmenin de artmasıyla iyice kötüye gidiyordu. Hastanede öyle korkunç iki güne denk gelmiştim ki buzağı Efsun için hevesim değil ama takatim kalmamıştı.

Trafik kazası, silahla yaralama, bitip tükenmek bilmeyen soğuk algınlığı, enfeksiyonlar ve daha nicesi. Şimdi saat gece yarısını yeni geçmişken odada tektim. Eve geldiğimden beri uyuyordum. Bir tek Fetih akşam yemeği için zorla kaldırmıştı. Onda da boş boş sofraya bakmış, Fetih'in itelemeleriyle bir şeyler yemiştim.

Cenin pozisyonu almış bir şekilde uykunun kollarını bana açmasını beklerken koyun saymaya devam ettim. Açılan kapının sesini duysam da gözümü açmaya tenezzül etmedim. Tıpkı Fetih'in endişe dolu, "Efsun" seslenişindeki gibi. Gözlerimi açmadan *hım* diye mırıldanırken gölgesi üzerime düştü.

"Zeliha'nın ateşi var."

Belki de karşımdakini süründürmeden gözlerimi anında açabileceğim tek cümle buydu. Gözlerim en az hissettiğim ağrı kadar keskin bir şekilde aralanırken, gece lambalarının aydınlattığı Fetih'in yüzünde ilk seçebildiğim şey endişeydi. "Nasıl ateşi var?" Üzerimdeki yorganı hızlıca atarken Fetih öylece çıkarıp nereye attığımı bilmediğim panduflarımı ayaklarımın önüne itti. "Bilmiyorum ki," dedi kısık sesle. "İştahı yoktu diye bir bakayım dedim ateşi olduğunu fark ettim. Ölçmeye çalıştım ama beceremedim."

Üzerime bir şey almadan koşar adım kapıya yönelirken Fetih de arkamdan geliyordu. Işığı yanan odaya hızla girdiğimde üzerine üst üste örttüğü pikelerin altında Zeliha'yı gördüm.

"Zeliha." Ağzımdan dökülen ismi o kadar telaşlıydı ki sanki günlerdir ateşi kırklara dayanmış o kadar insana bakan biri değil de evde yalnızken çocuğu ilk kez ateşlenen, ne yapacağını bilemeyen bir anneydim. Yatağına doğru koşar adım giderken üşüdüğünden olacak ki örtünmüştü. "Ben çıkmadan önce kaldırdım üstünden ama yine örtmüş," diye açıkladı Fetih. Gözümün önüne düşen kızarmış yüzü, sancılı ifadesi ve soğuktan birbirine çarptığı dişleri benim elimle irkildi. Üzerine örttüğü şeyleri Fetih'in de yardımıyla kolaylıkla kaldırırken elim alnına gitti. Yanılmıyordu, vardı ateşi.

"Zeliha," diye seslenerek bilincini kontrol etmeye çalışırken yüzüne yapışmış saçlarını yavaşça geriye çekip açığa çıkan çehresine üfledim. Çenesi titredi, ben cevap vermez diye düşündüm ama yanağında olan elimin üzerine örttü elini. Başta üşüdüğünden geri çekecek sandım ama başparmağımı tıpkı bebeklerin yaptığı gibi yakaladı ve inlercesine, "Anne," diye fısıldadı. Fetih'in bana uzattığı eski tip ateş ölçeri alırken üzerindeki kalın kazağa baktım.

"Tamam bebeğim," dedim, sesim ilk seslenişime göre sakinleşmiş olsa da yüzüm neredeyse Zeliha'yla birdi. "Fetih kazağını çıkaralım," derken Zeliha'dan parmağımı çekmeye çalışsam da bırakmadı, rahatsızca yüzünü yastığa bastırdı ve tekrar aynı şeyi dillendirdi.

"Anne."

Fetih'le göz göze geldiğimizde ikimiz de ne yapacağımızı şaşırmış gibiydik. Aklımdaki şeyi söyleyip söylememek arasında git gel yaparken gözlerini kaçırıp Zeliha'ya yöneldi. "Gel güzelim," dedi mıhlandığı

yataktan onu yavaşça koparırken. Elimizin altında bitkince çırpındı. Kazağını çıkarmamıza engel olmaya çalıştı ama gözlerini bile açamıyordu. Savaşamadan kazağını üzerinden çıkardık. Siyah atletiyle kalırken ağzından acı dolu bir ses döküldü. Fetih saçlarını okşarken alnından öptü. "Tamam," dedi yavaşça. "Buradayım. Geçecek birazdan."

Fetih, Zeliha'nın babası gibiydi...

Bu dava son noktaya gelene kadar böyle eziyet mi çekecekti? Yüzünü biraz olsun güldüremeyecek miydik?

Zeliha tekrardan, "Anne," diye sızlandı. O sırada ayarladığım ateş ölçeri koltuk altına yerleştirdim. Zeliha'nın sıkıca yumduğu gözlerinden bir damla yaş aktı. Yarı yolda yakaladım yaşını, şakağından öptüm. Yanağını aniden yanağıma bastırırken o an sanırım beni annesi sandı ve tekrar etti. Bu kez sesi daha çok titriyordu. "Anne çok soğuk."

O kadar içli içli annesine sesleniyordu ki Fetih'e bakmaktan alıkoyamadım kendimi. Gözlerini dikmiş Zeliha'ya bakıyordu öylece. "Fetih," dedim sesimi Zeliha'yı korkutacak seviyenin çok altında tutarak. "Annesini istiyor. Gidip anneni çağırır mısın?" Zeliha'nın gözlerinden yaşlar daha fazla akmaya başladı. Üşüyordu biliyordum ama üzerini örtemezdim. Fetih'ten de ayaklanmasını bekliyordum ama yapmadı.

"Biz buradayız," dedi, biraz önce kardeşine bakan gözleri şimdi ona değmeye neredeyse çekinirken. "Anneme gerek yok." Kurduğu cümleler birkaç kelimenin ötesinde değildi ama o kadar zor telaffuz etmişti ki sanki dilinde kilolarca yük vardı. Ben cevap veremeden Zeliha'nın seslenişi bir cevap niteliğinde oldu.

"Anne çok üşüyorum." Zeliha'dan tamamen ayrılırken Fetih'e olan ısrarım sürdü. "Tamam ama o şu an anneni istiyor. Hadi git çağır, gelsin. Kokusunu arıyo..."

"Efsun annem gelmez," dedi sert bir tonda. Titreyen kirpikleriyle kardeşine baktı. "Zeliha her hasta olduğunda anne diye ağlar." Kurşun çiğnemiş gibi durdu. Âdemelmasının sertçe hareket ettiğini gördüm. Kardeşine bakmadan cümlesini tamamladı. "Annem de hiçbir zaman gelmez. Çağırmaya gerek yok, biz varız."

Fetih ya ne dediğinin farkında değildi ya da ağzından çıkanlara hâkim olamıyordu! Hayır hayır, ben yanlış anlıyordum. Zeliha anne diye ağlıyorsa annesi gelirdi. Kim olursa olsun, nasıl bir anne olursa olsun gelirdi. Aksi mümkün değildi. Aksini ben mümkün kılmazdım.

Sanki ağabeyinden dökülen acımasız cümleleri anlamış gibi Zeliha'nın ağzından bir hıçkırık döküldü, ağlayışı şiddetlendi. Koltuk altındaki aleti umursamadan sağa doğru yatmaya çalıştığında o içli sesi benden önce ağabeyine dokundu. Sanki o da benim gibi düşünüyordu, Zeliha konuştuklarımızı duymuş da bunun için ağlıyor gibiydi. Yüzünde bozguna uğramış bir ifadeyle ardı ardına cıklayıp kardeşinin dönüşüne engel oldu.

"Tamam," dedi ona eğilirken. "Tamam güzelim bir şey yok." Gözleri hayretle ona bakan beni buldu. "Duş mu aldıracağız? İlaçların yerini biliyorsun hangisini içirelim ya da hastaneye gidelim mi?"

Başımı hızla iki yana salladım. "Önce annesini kaldıracağız," dedim yataktan kalkarken. "Annesi gelsin, sonra ne yapacaksak yaparız. Annesini istiyorsa, anne diye ağlıyorsa annesi gelecek!"

Onlar böylesine o kadar alışıktı ki benim tepkim canını sıktı. "Efsun," diye isyan etti. "Yapma, dur diyorsam dur!"

Başımı iki yana salladım. "Birazdan ateşinin sonucu çıkar. Ben de anneni alıp geliyorum." Onun ne itirazlarına ne de durdurma çabalarına kulak astım. Hızlı adımlarla odadan ayrılıp Zühre Hanım ve eşinin odasına yöneldim. Kızlarının ateşi vardı. Annesi de babası da yanında olacaktı. Uyumayacaklardı. Hele annesi hiç uyuyamazdı.

Kapıyı ardı ardına, alacağım varmış gibi çalarken yanaklarım alev topuna dönmüştü sanki. Hiç ara vermeden kapıya vururken çok geçmeden açıldı. Zühre Karadere tarafından. Gece gece bu saatte neye uğradığını anlamayan gözleri beni görünce iyice anlamsız bir hal aldı.

"Zeliha hasta," dedim hızlıca. İçerisi karanlıktı, görünmüyordu. Kocası uyansın diye daha yüksek sesle konuştum. Yüzünde bir mimik bekledim Zühre Hanım'ın ama yoktu. "Sizi istiyor yanında. Ateşi var." Başımı biraz daha oynatarak içeride bir hareketlenme bekledim. "Osman Bey'i de uyandırın gelin," diye sesimi daha da yükselttiğimde sonunda beklediğim hareketlenme geldi.

Osman Karadere sarsak adımlarla kapıya gelip beni görünce kaşlarını çattı. "Hayırdır bu saatte?"

"Hayır değil, Zeliha hasta." Gözlerinin içine bakıyordum. Nasıl bir ifade geçecek diye. Eşinin aksine o kadar tepkisiz kalmadı. "Ateşi var. Sizi istiyor. Anne diye de ağlıyor. Fetih yanında, buyurun siz de," diyerek bir adım geri çıkıp yolu açtım. Osman Bey'in gözleri karısına

değdiğinde biraz önce Fetih'in kabullenmiş bakışının çok benzerini gördüm. Yürümedi, adımları hızlı hızlı merdivenlere ulaşmadı. Karısına baktı. Ne bekliyorlardı? Kızınız hasta diyordum, neyi bekliyorlardı?

Delirecektim ne yapıyorlardı bu insanlar? Bu kız on sekiz yaşındaydı, şimdiye kadar kaç kez hasta olmuştu kimbilir... İlk bakışı değildi ya annesinin. Elbette bakmıştı kızına. Aksi mümkün değildi. Şimdi neyin bakışmalarıydı bunlar?

Zühre Karadere'nin de gözleri kocasını bulduğunda ikisini izliyordum şaşkınca. Fetih'in yüz hatlarını fazlasıyla andıran adam başını salladığında tuttuğum nefesi verdim. Ödüm kopmuştu, beni kovarlar yüzüme kapatırlar kapıyı diye. Zeliha elimin altından anne diye sızlanırken hiçbir şey yapamadan iyileştirmeye çalışırım diye ödüm kopmuştu.

"Ben bakıyorum," dedi karısına. Sonra tek başına çıktı odadan. Bekledim, Zühre Karadere de çıksın diye bekledim. Çünkü benim, daha doğrusu Zeliha'nın asıl beklediği oydu. Hastayken anne ve baba nasıl aranırdı biliyordum. O boşluğu, acıyı çok iyi biliyordum. Hiçbir şeyin size derman olmayacağını sanırdınız, öleceğinizi bile hissederdiniz.

"Hadi Zühre Hanım gidelim." Ona karşı ilk kez sesim bu kadar duygu yüklü ve yumuşaktı. Çok korkuyordum gelmeyecek diye. Bu kadarına ikna olacağım diye çok korkuyordum.

"Tamam işte Osman gitti," dedi resmen beni geçiştirirken. Nefesim kesildi, öylece ona baktım.

Allah'ım yalvarırım yüzündeki endişeyi göremeyen ben olayım. Ne olur bu kadar olmasın! Ne olur Zeliha bu kadarını yaşamış olmasın!

"Fetih de yukarıda. Doktor değil misin sen? Bana ihtiyaç mı var?"

Şimdiye kadar çok şey söylemiştik birbirimize. O kadar ağır konuşmuştuk ki dışarıdan bir göz olsam kanım donardı. İkimiz de hiçbir lafın altında kalmamıştık. Ama şimdi, öyle bir ezildim ki kesilen nefesim birleşemedi. Dudaklarım titredi.

"Ben doktorum," dedim bastırarak. "Anne değilim. O kızı ben doğurmadım! Siz doğurdunuz. Siz isteyerek doğurdunuz, sizin kızınız o. Annesi sizsiniz. Beni değil sizi istiyor."

"Efsun," dedi, beni göndermek için cümleler kuracağı her halinden belliydi. "Ne istiyorsun gece gece?" O bu kadar acımasızca konuştukça ilk kez ona sinirlenmek yerine Zeliha'ya üzülüyordum, içim içime devriliyordu. Bu nasıl bir şeydi böyle? Nasıl kıyıyordu kızına, ben nefes alamıyordum onun söyledikleriyle, o nasıl soluklanıyordu?

"Ben değil kızınız istiyor!" diye isyan ettim. "Anne diye ağlıyor. Ben yanındayım, babası yanında, ağabeyi yanında o yine de sizi sayıklıyor. Zühre Hanım yeter!" Biraz olsun kızgınlık bekledim sesimde ama hayır sadece sitem ediyordum. Aklıma yatıramadığım şeye kızamıyordum artık. "Bu kadar zalim olmayın. Anne diye ağlıyor, diyorum. Yapmayın! Bu kadarını yapmayın. Şimdi gidip uyuyacak mısınız? Uyuyamazsınız! Uyuyamazsınız Zühre Hanım. Siz uyurum sanırsınız ama içiniz izin vermez, veremez. Annesiniz siz, kızınız yukarıda sizin için ağlarken yapamazsınız." Duraksadım, normalde söylemeyi bile düşünmeyeceğim şeyi şu an tereddütsüzce dillendirdim. "Lütfen," dedim düşünmeden. Ezdim geçtim kendimi. Benim anneliğim için bile zehir zemberek cümleler kuran bu kadının karşısında bu gece ansızın onun anneliği için medet umdum. Fetih'in söylediklerinden sonra Zeliha'nın ağzından kopan o hıçkırığı unutamıyordum. Çok korkuyordum, kapısının önüne geldiğim bu gece geri çevrilmekten çok korkuyordum. Israrım sürecekti, o kabul edene kadar, ben son noktayı görene kadar... Neyse derdi, neyse kızına karşı onu zalimleştiren şey ayağıyla ezip geçsin istiyordum. Zeliha ona bu kadar düşkünken o bu kadar uzak olmasın, bir kez de olsa anneliğini hissettirsin istiyordum.

Zeliha... Su perisi. Benim güzel kızım.

Belki sesimin titreyişine belki de onun önünde asla giymeyeceğimi düşündüğü bu ısrara şaşırdı. Ama o kadar umurumda değildi ki yalvarmam gerekse bile yalvaracaktım. Öyle düz bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Ne kapıyı yüzüme kapatıyor ne de kapıda isteyerek duruyordu. "Her şeyden önce bir kadın olarak sizden rica ediyorum. Beni bu gece Zeliha'ya sağır olmak zorunda bırakmayın. Derdinizi bırakın bir kenara. Bu gecelik en azından. Rica ediyorum sizden. Nasıl düşkün size görmüyor musunuz? Siz onu ittikçe dizinizin dibinden ayrılmıyor. Lütfen bir kerelik de olsa izin verin, yatsın dizinize. Onu yatağa ne düşürdü siz çok iyi biliyorsunuz, neden bu halde siz çok iyi biliyorsunuz."

O gözlerindeki taş ifade belki kendini saf şekilde muhafaza etmeye devam etmedi ama yine de hareket etmedi. Gelmeyecek miydi? Gelseydi... Bir kere olsun gelseydi, Zeliha kokusunu arıyordu annesinin. Bir kere alsaydı o kokuyu sonra gidebilirdi. Bunu borçluydu kızına. Zeliha'ya bir çocukluk, bir gençlik, bir annelik borçluydu ama o yanına gitmek kadar basit bir eyleme bile uzaktı.

O an, onun beni vurduğu konu hakkında ilk kez konuştum. Ondan önce, bambaşka bir niyetle. Bilmesi gerekiyordu, yaptığı şeyin nasıl bir harabeye neden olduğunu bilmesi gerekiyordu. Fetih haklı mıydı? Annesi hiç gelmez miydi? Zeliha bunu duyup mu ağlamıştı? Neydi bu kadının derdi anlamıyordum. Fetih'e bir gece ansızın Zeliha üvey mi, diye sormuştum. Hayır, demişti. Bir gün anlatacağım Efsun, diye de devam etmişti. O gün henüz gelmemişti ama sorun her neyse annesi yine de gelsin istiyordum.

"Ben annemin yokluğunda, ilk hasta oluşumda hiç iyileşemeyeceğim sanmıştım." Gözlerim dolmuyordu ama sesim titriyordu. "Öleceğimi bile sanmıştım. Tek doğru ilaç annemde var sanıyordum, çok da küçüktüm. Sabaha kadar anne diye ağlamıştım. Senelerce sürdü bu. Kabullendiğim yerde ağlamayı bırakıp kendi kendime iyileştim." Bu gece o da ben de benden fazlasını görüyorduk. "Ama Zeliha daha kabullenememiş. Küçücük bir çocuk gibi sizi arıyor. Yapmayın. O anne derken benim içim çekiliyor. Fetih deseniz kabullenmiş gelmeyeceğinizi. Gelip çağırmak bile yok aklında. Bu çocuklarınız bir için travma. Yapmayın Zühre Hanım, kızınızı hastayken bari kendinizden mahrum bırakmayın. O mahrumiyeti belki siz yaşamadınız ama ben çok iyi biliyorum." O taşın, gözünde nasıl kaybolmasa da küçüldüğünün, buna engel olamadığının farkındaydım. Gelecekti, ben ona bu kadar açık olmuşken o da biraz kendinden taviz verecekti. Bu gece kızı yukarıda can çekişirken onu uyutamazdım.

"Belki bu anlattıklarımı sonrasında benim canımı yakmak için kullanacaksınız ama umurumda değil. Kızınızdan önemli değil hiçbir şey. Zeliha'dan daha değerli değil. Lütfen, hadi gelin gidelim." Osman Bey çıktıktan sonra kapattığım mesafeyi tekrar açtım. Bütün sınırlarımı zorlamış, dilimin süzgecinde olan bütün kelimeleri sarf etmiştim. Eğer bu kapı yine de suratıma kapanırsa yukarı çıkmaktan başka çarem yoktu. Bir süre baktık birbirimize. Ama o, her şeye rağmen dışarı adımlamadı. İçeri yöneldi. Yediğim darbeyle arkasından baktım, dudaklarımı ezdim acıyla. Tam da o saniye gözlerim doldu. Başından beri takındığım o yumuşak tavır bozulacak gibi oldu ama hiçbir şey yapmadım. Oğlunda ve kocasında olan vazgeçmişlik bana da sindi. Başımı acıyla iki yana sallayıp sırtımı kapıya döndüm.

Tek temennim yalnızca bu gece değil, kızının acıyla yanıp tutuştuğu geceler kadar gözüne uyku girmemesiydi. Bunu kızına yaşatmanın

bedelini öyle kolay kolay ödeyemezdi. Zeliha'ya zehrettiği her gecenin acısı çıkardı. Sulanan gözlerimi irice açtım, kolumu kanadımı kapının önünde bırakmışım gibi yürüdüm.

Sonra aniden, ben umudumu kesmişken, "Efsun," diye arkamdan gelen sesle hızlıca, bir çocuk heyecanıyla arkamı döndüm. Gözüm üzerine giydiği şeye kaydı. İçeri gitmesinin sebebi sabahlığını almakmış. "Bekle," dedi soğuk bir sesle. Dudaklarımdaki gülümsemeyi onun yüzüne karşı sergilememek için önüme döndüm, gözlerimi gökyüzüne diktim. Derin bir nefes alırken sanki kilometrelerce silelim taşıdığım yük sırtımdan alınmıştı. Üfleyerek nefesimi yavaşça dışarı verdim ve soğuk havayla ince bir buhar sızdı dudaklarımdan. Onun bana yetişmesini beklerken önden yol verdim. Arkada kalmayı tercih ettim çünkü vazgeçerse ite ite götürecektim.

Merdivenleri hızla aşarken kapı önünde durdu, beni beklemek değildi amacı. İçeri girmek onun içinde bir kırılma noktasıymış gibi kendiyle cebelleşiyordu. Ama ben buna hiç izin vermedim, kapıyı açtım ve sanki onun yolu kapatmasıyla ben geçemiyormuşum gibi, "Buyurun Zühre Hanım," dedim, temas edecek gibi olduğumda yürümek zorunda kaldı. Zühre Karadere bu gece kızı istiyor diye, kendi adımlarıyla geçmişti kapı eşiğinden. İçten ya da değil, şimdi burada hastayken kullanacağı tüm kelimeleri onun için feda eden kızının odasındaydı.

Ne yapacağını bilemeyen iki erkeğin bakışları kapıya döndüğünde o yüzlerindeki endişe yerini o kadar hızlı ve seri bir şekilde şaşkınlığa bıraktı ki ben şimdi bu odaya sağlık bakanını soksam daha normal karşılarlardı.

Fetih'in elindeki, Zeliha'nın alnına bastırdığı ıslak bez havada kaldı, babasının elindeki ilaç da. Önce Zühre Karadere'ye sonra bana en sonunda da birbirlerine baktılar. Abarttıklarını düşünmek istiyordum. Kapıyı oda soğumasın diye kapatırken iki adam tekrar Zühre Karadere'ye baktı sonra yine bana, en son tekrar birbirlerine. Öyle bir döngüye girdiler ki ben de bir anda onlara ayak uydurdum.

Sonra Zühre Karadere, "Yeter!" diyerek bu saçma anı bitirdi. "Kaç çıktı ateşi?" Hepimizi azarlıyor gibiydi. Kızının başındaki bezi aldı, kendi elini Zeliha'nın anlına koyduğunda Zeliha resmen irkildi. Ben buradayken açmadığı gözleri annesini hissettiği an aralanmaya başladı.

Tekrardan, "Anne," derken bu açık seçik bir seslenişti. Hatta eli annesinin eline gitti ama Zühre Hanım elini çekti. Zeliha bu haliyle bile annesinin kokusunu aldı, gözlerini zorla da olsa açtı.

"Otuz dokuz."

Osman Karadere'nin elindeki ilacı aldı. "Bu ağır geliyor Zeliha'ya," dediğinde benim de gözüm elindeki ilaç kutusuna kaydı. Evet yaşı için biraz ağır kalıyordu, daha ileri yaş grubuna yazıyorduk o ilacı. Osman Bey bana baktı yön göstereyim diye. "Ben gidip başka bir ilaç getireyim. Alayım onu da," diyerek eline uzandığımda o kadar gariplerdi ki baba oğul saf saf ortalığa bakıp ağır ağır hareket ediyorlardı. İlacı bana uzatırken Zühre Hanım sanırım o an kocasının ayağına çarptı ve iyice sinirlenip bağırdı.

"Siz hepiniz benim tepemde mi dikileceksiniz?"

"Evet," dedi Fetih.

"İlacı getirsen kâfi," dedi bana bakarak. Sonra da, "Fetih al karını da çık," diye son noktayı koydu.

"Ben yardımcı olayım Zühre Hanım," dedim. Odaya ben getirmiş olabilirdim ama bu kovması için değildi.

"İlk kez çocuğum hasta olmuyor," diye lafımı bıçakla kesti. "Üç tane çocuk büyüttüm ben. Ya sen kal ya da ben kalayım," dedi. Tercihim elbette belliydi. Bu kadar çabayı gitmesi için vermemiştim ama Fetih benimle aynı fikirde değildi.

"Efsun kalsın," dedi ansızın.

"Hayır hayır," dedim korkuyla. Zeliha'nın hasta haliyle anne diye ağlamasını istemiyordum. Ben yine girer çıkardım odaya. "Biz çıkarız. Annesi ve babası kalsın." Fetih'le Zühre arasında bir bakışma geçti. Hemen aralarına girdim ve Fetih'in omuzlarına tutundum. "Hadi biz çıkalım." Ne Zühre'nin hayal kırıklığıyla dolmuş gözleriyle ne de Fetih'in meydan okuyan yüzüyle ilgilendim.

"Zühre gel yardım et kaldıralım," dedi Osman Bey ve karısının önüne geçti. Yatağın diğer tarafından bizim olduğumuz yere doğru ilerledi ama biz hareketsizce bekliyorduk. Zeliha'nın ara ara öksürmeleri, bir şeyler sayıklamaları dışında bir ses çıkmadı. Sonra Fetih, "Emin misin bakabileceğine?" diye sordu inatla. "Efsun kalsın en azından."

"Söyle şu oğluna, karısını alıp çıksın."

İkimizin de aklı odada kaldı ama yine de çıktık.



Bir kez kovulduğum yere ikinci kez gitmeye cesaret edebilmiştim ama üçüncüsü için yeterli cesaretim yoktu. Elimdeki şalla bu soğukta öylece bahçede oturmuş Fetih'e doğru yürüdüm. Ona getirdiğim kahveyi neredeyse yarılamıştı, genelde bahçeler için uygun olan oturma takımından vardı bulunduğumuz katta. Fetih oturduğu yerin yanındaki boşluğa küllüğü koymuş, ölü izmaritlerin sayısını artırıyordu zaman akıp gittikçe. Yanına varınca geldiğimi anladı, dalgın bakışlarını bana çevirdi.

Elimdeki büyük şalı ona doğru eğilip omuzlarına atarken, "Hava buz gibi," dedim yanına oturup. Ben üzerime bir şeyler alsam da o sadece kazağıylaydı. Şalı omuzlarından alıp benim omuzlarıma bıraktı. "Sana da buz gibi."

Yarım sigarasını içmeyi tercih etmeyip direkt olarak küllüğe bastırdı.

Şalı alıp onun omzuna geri bıraktım. "Ben üzerime hırka aldım ama sende o yok." Üzerimizde devamlı yer değiştiren şal üzerime tekrar bırakıldı.

"Benim için soğuk değil. Sen üşüme."

Pes etmedim şalı tekrar onun omuzlarına koydum. "Yalan söyleme, erkekler daha çok üşür." Yılmış yorgun gözleri beni buldu, omuzlarındaki şalı aldı. Ben tekrar aynı şeyi yapmasını beklesem de ikiye katlı olan büyük şalı açtı. "Yanaş," dedi bana bakmadan. "Yanaş başımın belası."

Başımın belası, dedi, halbuki sorun çıkaran ben değildim oydu. Normalde küs gibi ben en uca o en uca oturmuştuk ama aramızdaki mesafeyi şalın da uzunluğunu hesap edip gereken miktarda kapattım. Ancak bu Fetih'i tatmin etmedi, aramızdaki mesafeyi diz dize oturacak kadar indirdi. Benim getirdiğim şalı önce benim omuzlarıma atıp bütün vücudumu sararken, ki benim ayarladığım mesafede bu mümkün değildi, kalanı da kendine örttü.

Onu izlemek istedim ama, "Ne oldu?" diye sordu çok geçmeden.

"Niye içeri geçmiyorsun?"

Morali çok bozuktu. Bazen o kadar istemediği bir hayatta olduğunu hissediyordum ki bu ev, bu şehir, bu aile... Ait değildi, belki benim kadar belki benden fazla. Halbuki onun kökü burasıydı.

"Annem çıkar muhtemelen, Zeliha yalnız kalmasın bu gece."

Zühre Hanım eşiyle beraber odadaydı. Zeliha'nın ateşi düşmeye başlamıştı.

"Annenin çıkacağını sanmıyorum. Bu gece yanında uyur gibi." Bu dediğime güldü. Gülmek değildi bu halbuki.

"Hiç mi bakmadı hastayken Zeliha'ya?"

Şimdi oturup uzun uzun onu dinlemek, her şeyi sıfırdan duymak istiyordum ama Fetih için o an, bu an değildi. Zorlamak istemiyordum, hele ki bir gün mutlaka anlatacağını söylemişken. Zamanını beklemek boynumun borcuydu.

"Birkaç kez," dedi kısık sesle. "Evde kimse yoksa."

Evde biri varsa ya? Zeliha ağlasa da mı? Bir de Zeliha onu istediğinde gelirdi diyerek devam etsin diye bekledim ama olmadı. Duyamadım o cümleyi. Ben duyamadığım için o da söyleyemediği için sanki ezilip gittik ama ikimiz de bir şey söylemedik.

"Sen mi bakıyordun her seferinde?"

"Çoğunlukla. Bazen halamlar, bazen teyzemler ya da mutfaktakiler. Ama altı yedi yaşına kadar çoğunlukla ben. Son birkaç senedir gelişim hep yaza denk geliyordu ama en son ne zaman hastalandı da baktım hatırlamıyorum. Baksana ateşini ölçmeyi bile unutmuşum."

Velhasıl annesi hariç herkes. Zeliha'yı doğuran kişi hariç herkes Zeliha için koşmuştu. Kimse sorgulamıyor muydu bunu? Ya da herkes nedenini biliyordu. Biliyordu ve kabullenmişti. Kimse gitmiyor muydu üzerine, kızmıyor muydu? Ya Fetih'e on iki on üç yaşında yüklenen anne ve babalık yükü? Bu çok zalimceydi. Otoriter, devamlı kontrolü sağlamaya çalışan bir yapısı vardı. Bu yüzden miydi? Bir çocuk büyütmüştü kendi daha çocukken.

"Her seferinde böyle annesini mi istiyor peki?"

Bakışları beni bulmadan anlatıyordu ne anlatacaksa. Yüzüne bu kadar net bakmamdan rahatsızdı belki de bilmiyorum. Konuşmak istemiyor bile olabilirdi. "Efsun, Zeliha hep annemi ister. Her zaman, her şeyde. Ben yoksam beni ister sadece. Benim olmadığım her an beni, benim olduğum her an da annemi. Gerçi son birkaç senedir biraz azaldı sanıyordum ama azalmamış. Değişmemiş hiçbir şey."

Devamlı annesini isteyip hiç annesini bulamayışı, bu cümle içimdeki tüm dağlara kar yağdıracak cinstendi. Ona bu eve geri döneceğini söylediğinde verdiğim tepkiyi hatırladım. Ağabeyimi koparamam demişti, eğer ki şu an koparsa bir daha adım atmaz demişti.

Zeliha yine annesini düşünmüştü. Biliyordu Fetih'e ne kadar düşkün olduğunu, Fetih'in gelmek istemeyeceğini bile bile ağabeyini değil de

yine annesini seçmişti. Babasını da seviyordu ama annesi başkaydı. Annesi onu ne kadar sevmiyorsa o açığı kendisi kapatmaya çalışmıştı. Sevgisini ikisine yettirecek kıvama getirmişti ama yine de başaramamıştı. Sevilmeyecek bir kız değildi. Ne annesini ne de babasını üzecek tek bir hareketini görmüştüm. Fetih ve Kürşat'ın aksine. Kızına ölüp bitmeleri için her şey hazırdı halbuki, niye yapmıyorlardı?

"Şimdi onun bayramı," dedi içeriyi gösterirken. Güldü ama bu gülüş resmen ağlamamak içindi. "Hasta olduğuna bile sevinecek. Ben varken, sen varken annem bakıyor." Öne doğru eğilip dizlerine bastırdı dirseklerini. Çenesini hırçınca sıvazlarken kurduğu cümleler nasıl ağır geliyordu ona farkındaydım. Sırf bunu gizlemek içindi gülümsemesi.

Başını geride kalmış bana çevirdi, gülümsemesi büyüdü. "Yine yaptın yapacağını." Dışarıdan bir kulak bu cümleyi suçlayıcı sayabilirdi ama ben sadece kıkırdadım. Masum bir utanç bedenimi kaplarken gözlerimi kaçırdığımda o beklendik soruyu sordu. "Nasıl becerdin Efsun?" dedi gizlemediği bir hayretle. "İnsanların bunca sene de yapamadığını nasıl yaptın? Bana anlat," diye konuştu, hatta sonlara doğru da sinirlendi. "Anlat bana bir, anlat. Nasıl bir mucizeye sebep olduğunu bilmiyorsun, gelmişsin yanıma öylece etrafa bakıyorsun. Ooof," diye içli bir isyan döküldü ağzından. "Oof Efsun, of!"

Dudaklarımı ıslatırken ona bakamayacağım kadar utandım o an. Yaptığım şeyi bir mucize olarak nitelendirdi, olduğum yerde küçülmek istedim.

"Tatlı dil," dedim nazikçe.

"Anneni bile deliğinden çıkarır." *diyemedim tabii...*

Surat ifadesini çok merak etsem de ona bakmamayı sürdürdüm. Bakarsam dayanamayıp kıkır kıkır gülecektim çünkü öyle masum soruyordu. Tam bir afacan gibi ama o aniden burnumun ucuna vurdu. "Tatlı dilini seveyim senin Efsun," dedi. Bazen bana kızınca bu kalıbı kullanıyordu. Aklını seveyim diyordu, tatlı dilini seveyim diyordu...

Dilimi konuştuğumuz konuya ithafen dudaklarımda gezdirirken sırıtıyordum. "Hava soğudu," dedim istemsizce. Bu sanki birazdan gireceğimiz temasın önden açıklamasıydı.

"Soğudu," diye onayladı beni sonra biraz daha yanaştık birbirimize. Bu o kadar normal ve beklendik geldi ki bana, sanki yapmasak absürt olacaktı. Ne bulunduğumuz konumu düşündüm ne de ondan öyle bir

hamle geldi. Hatta benim dillendirdiğim kılıfı elindeki boyalarla süsledi. "Isı alışverişi var, hallederiz şimdi." İkimiz de aynı anda derin bir nefes aldık. Fetih'in kolu yavaşça sırtımın arkasına kaydı.

Temas var Efsun. Temas var. İster savaşırken ister üşürken... Bu bir mecburiyet sanki, bu bir şart. Temas istesek de istemesek de var. Olmaya da devam edecek, sorgulaman gereken yeri aş. Kabullen.

"Efsun."

"Hım?"

"Bir gün senin için ölsem ama sen yine de bana hakkını helal etmesen," dedi tok bir sesle. "Ben kıyamet gününe kadar senin hakkını ödemek için yanar dururum."

@novaebook

XVI

MERMİ VE ÇİÇEK

Bazı gecelerden doğan sabahlar, daha bir yorgun olurdu. Zorlu doğumlar, mesnetsiz sabahlara sebep olurdu ve o sabahlarda yataktan çıkmak bir ölünün mezardan kalkması kadar zor gelirdi insana.

Zeliha'yı yataktan çıkarmıyorduk. Fetih'in elinde tepsi olduğu için kapıyı ben tıklattım ve açtım. Başımı uzattım ve, "Gelebilir miyiz?" diye sordum. Başını yataktan uzatıp kafa salladığında önce Fetih'e yol verdim. Odasına giren kahvaltı tepsisini görünce, "Hayırrr," diye kelimeyi uzatarak sızlanması geç olmadı.

"Bak yengen, 'Zeliha yemeden ben de bir şey yemem,' dedi benim asabımı bozma. Karım bu saat oldu ağzına bir şey sürmedi."

Tam olarak öyle bir şey söylememiştim ama işe yarayacaksa kabul edebilirdim bu iftirayı.

"Ben de derdin benim sanıyorum," dedi Zeliha yorganına daha çok sarılırken. Başucuna oturdum ve kıvırcık saçlarını sevdim. Bu eve geldiğimden beri bakımını ben yapıyordum ve saçları öylesine güzelleşmişti ki neredeyse herkes fark ediyordu. Şûrîde de ağabeyi de Emir de... Herkes. Saçları gerçek şeklini almıştı, tüm güzelliğiyle meydandaydı. Açmak için çok az su bekleyen bir çiçek gibi, serpilmek için minicik ilgi bekliyordu yalnızca Zeliha.

"Benim tüm derdim sensin yetmez mi?" diye sordum. Başını yastığından dizime kaydırdı ve sarıldı. Eğilip şakağından öptüm. Ateşi tamamen düşmüştü. Sadece solgundu. Annesi sabaha kadar yanında durmuş sonra da gitmişti.

"Yetmez olur mu?" dedi ve gözlerini kapattı. Fiziksel bir ilgi bekliyordu. Artık anlayabiliyordum neyi ne zaman yaptığını. Fetih'le göz göze geldik ve o da oturdu yatağa.

"Artık iki kişilik düşünmek zorundayım," dedi Fetih ve Zeliha'nın aklını aldı. Gözlerini iri iri açtı ve bir bana bir ağabeyine baktı.

"Ne?" dedi heyecanla.

Çok geçmeden anladım. Gözleri karnıma düşmeden önce konuşabildim. "Ben ve senden bahsediyor Zeliha."

"Hıı..." diye mırıldandı ve başını yine dizime bıraktı. "Öyle söyleyince..."

"Senin kafan uyumaktan iyice gitmiş," dedim.

"Hayır sadece dün gece çok rüya gördüm."

Fetih, "Anlat bakalım rüyalarını," dediğinde ilgiyle göz göze geldik. Hala olduğunu mu görmüştü? Bunu mu ima ediyordu? Yüksek ateş sahiden her şeye sebep oluyordu. Hemen kapattım konuyu.

"Fetih hadi ver şu çorbayı soğumasın."

"Kızım bir dur önemli bir şey konuşuyorum kardeşimle."

Zeliha'nın yüzünde yaramaz bir gülümseme oluştu. "İlgini çekti galiba," dedi. Hayır sadece ağabeyi kardeşini neyin mutlu edeceğini biliyor ve kaldığımız oda dışında her yerde benimle gerçekten evliymiş gibi konuşuyordu.

"Fetih tepsi."

Önce Zeliha'yı doğrulttum sonra tepsiyi kucağıma aldım. Tavuk suyundan yapılmış çorbaya limon sıkarken, "Kızdın mı?" diye sordu bana bakıp.

"Hayır tabii ki. Neden kızayım?"

Çorbayı iki kez üfledim ve dudaklarına yaklaştırdım. "Fena mı olur," dedi ve çorbayı içti. "Minik bir şey? Öyle dün gece rüyamda görünce aklıma geldi."

İkinci kaşığı da ona uzattığımda sadece gülümsüyordum. Bebek konusu konuşmak istediğim bir şey değildi. Üstüne hiç düşünmemiş, yalan belirlememiştim.

"Hı? Fena mı olur?" diye sordu tekrardan ikimize bakarken. Fetih ne diyeceğini bilemedi ve yapmaması gereken şeyi yaptı.

"Yengen bu konuda ne derse o."

Elbet yalnız kalacaktık ve her sıkıştığı konuyu benim inisiyatifime bırakmasının hesabını soracaktım. Zeliha bana baktı bu kez. Dudaklarımı yaladım ve zaman kazanmak için birkaç kaşık daha yedirdim.

"Bunları konuşmak için çok erken. Hem ben ne kadar yoğun çalışıyorum. Aynı şekilde Fetih de. Her gece eve iş getiriyor neredeyse. Zamanı var her şeyin. Hadi çorbanı iç."

"Böyle bir şey olursa getirmez ki," dedi heyecanla. Onu anlıyordum. Dünyanın en güzel halası olurdu ama bu konunun muhatabı ben değildim. Muhatabı kim olacaktı? Zeliha bir gün hala olacaktı. Fetih'e dokundu gözüm. Babası Fetih olacaktı. Bir kadından, Zeliha'nın gerçek yengesinden. Ne garipti... Göğüskafesimin üzerinde yabancı bir ağırlık hissettim. Elbet tıp bunu açıklardı ama tekrar ederse düşünürdüm bunu, şimdi başka bir şeyle meşguldüm. Başka bir kadın, bir bebek, hala olmuş Zeliha ve baba olmuş Fetih. Ya ben? Zeliha'yla görüşebilecek miydim? Yoksa o kadın kesinlikle istemeyecek miydi bunu? O kadın? Hangi kadın? Fetih'in eşi. Aklıma bir görüntü gelmiyordu hiç. Fetih'in eşim diyeceği bir kadın. Gerçi Fetih eş kelimesini kullanmıyordu karım, diyordu. Bir kadın. Fetih'in karısı. Ne garip. Hiç aklıma gelmedi şimdiye kadar. Düşünmeye mi fırsat olmadı yoksa aklıma mı gelmedi bilmiyorum. Evet evet garip. Göğüskafesimdeki ağrı biraz daha nüksetti, üstelik elim ayağım birbirine girdi ve ne yapacağımı şaşırdım. Tıbbi düşünmek istemedim. İzin günümdü bugün, doktorluk yapmayacaktım bugün!

"Getirir misin ağabey?"

Fetih'e değil çorba kâsesine bakıyordum. Sanırım bakışlarıma şahit olmadığı için bu kadar rahat davranıyordu. "Getirmem tabii," dedi. Olayı benim üzerime yıkmaya çalışıyordu. Bir suç makinesiymişim gibi. Öyle ki içimde bir his, ben yerine, o görüntüsü bir türlü oluşmayan kadın olsa tüm suçu yüklenir gibi geliyordu. *E normal olan da bu değil mi Efsun?* Normal elbette ama... *Ama ne?* Bana da suçu yıkmasaydı ya... Daha birkaç gün önce defalarca kez bana duyduğu minnetten bahsetmişti, suçu bölüşseydik en azından.

"Ama yengeni de sıkıştırmayalım. Hayırlısı diyelim," dedi.

"Yılbaşında ne yapalım söyle bakalım," dedim ve konuya ket vurdum. Yıl bitmeden hayatıma giren ve bir ömür kalacağına neredeyse emin olduğum kişiyle geçirecektim elbette o geceyi. Hem de büyük bir zevkle.

"Ben ders çalışacağım," dedi ama Zeliha.

"Zeliha..." diye isyan ettim. "Bu gece o gece değil."

"Hayır o gece. Yeni yıla nasıl girersen öyle geçirirsin. Ağabeyim de seni yemeğe çıkaracakmış zaten öyle söyledi," dedi ama ikimizin de böyle bir şeyden haberi yoktu.

"Ağabeyinin böyle bir şeyden haberi olduğunu sanmıyorum."

"Hayır var. Hatta evlendiğinizden beri çıkarmak istiyormuş ama senin işinden dolayı çıkaramıyormuş. Yeni yıla da beraber yemek yerken girecekmişsiniz. Değil mi ağabey?" dedi ve söylediklerinden bihaber olan Fetih'e baktı.

"Evet hatta o yemeğe sen de gelecekmişsin," dedi Fetih. Bu çok güzel olurdu.

"Yok bu bilgi sana yanlış gelmiş maalesef. Ben ders çalışacağım, sen de dünyanın en güzel eşini yemeğe çıkaracaksın. Çünkü evlendiğinizden beri hiçbir şey yapmadın. Ayıp artık," dedi ve biz itiraz etmeden başka konulardan konuşmaya başladı. Fetih'le göz göze geldik. Yarın yeni yılı Zeliha'yla beraber evde karşılardık, ikimiz de biliyorduk.



Fetih evliliğin en başlarında bu evin misafiri bitmez, demişti. Geleni gideni çoktur, demişti. Bu cümlelerine benim de ekleyeceklerim vardı. Misafirlikler oldukça uzun sürüyordu. Bu eve geldiğim ilk hafta gelen insanlar hâlâ bu evdeydi. Bu elbette beni ilgilendirmiyordu. Kocaman evde kimse benim yerimi daraltmıyordu ama sadece garipsiyordum.

Yemekten sonra iyice bastıran uykumla Fetih'in teyzesi, Zahide Hanım'a yarı kapalı gözlerle cevap veriyordum. Bir de adabımuaşeret kuralları gereği benim de misafire karşı sorumluluklarım vardı. "Yok aslında art arda nöbet zorunlu değil, ben sadece boş gün yaratmak için bugünlerde bu kadar çok hastanedeyim. Sultan babaannenin evine gideceğiz de o yüzden. Bu kadar yolu günübirlik gidip gelmek çok da cazip gelmiyor."

Henüz kimsenin haberi yoktu. Gizlediğimizden değildi aslında sadece ortam oluşmamıştı. Herkes verdiğim haberle kalakaldı bir an. Dudaklarım öne doğru büzüldü, ilk tepkiyi bekledim sakince.

"Öyle mi Gelin Hanım?"

Öyle kaynana.

Beni hiç muhatap almayıp kardeşine dönerken "Düğüne gelmeye tenezzül etmedi, eve gelir diye bekledik zahmete girip eve de gelmedi. Şimdi oğlumu bunca işinin gücünün arasında kendi ayağına getirtiyor."

Cümlenin muhatabı Fetih masada değildi, o yüzden söz hakkı bendeydi. "Peki siz büyüğünüz olarak arayıp davet ettiniz mi hiç evinize?"

Eşinin annesiydi, sevdiği adamın annesiydi. Sevmeseler de birbirlerini bu kadar rahat dil uzatmamalıydı.

"Ben onu yeterince çağırdım sen merak etme," diye çıkıştı. Fetih'in olmadığı her an bana rahatça çıkışabiliyor, sesini yükseltebiliyor, laf çarpabiliyordu. Fetih varken de sadece alttan alta 'Oğlum sana söylüyorum karın anlasın,' ayağına yatıyordu. Tek kriteri oğlunun olup olmamasıydı, oğlunun yanında kendini kötü göstermiyor ama o yokken beni bir kaşık suda boğmaya yelteniyordu.

"Git git, görsün," diye diklenmeye devam etti. "Beni öpüp başının üstüne koymadı, seni görsün bir de. Ne örf âdet bilirsin ne de elinden bir şey gelir. Ona böyle gelin müstahak zaten. Ama yanarım yanarım bana yaptığı kaynanalığın birini sana yapmayacak ona yanarım."

Bu haberi Fetih olmadan verişimi resmen kullanıyordu. İyi keyfi bilirdi, bir süredir uğraşmıyorduk zaten birbirimizle. Dün geceki ricalarımı ikimiz de hafızamızdan silmiştik. Bu iyi bir şeydi.

"Öyle demeyin Zühre Hanım sizin bana yaptığınız kaynanalığın birini bile, ben de gelinime yapmam. Çark böyle dönüyor olabilir."

Bana diklenmeyi sürdürdü irrite edici bir *hah* döküldü dudaklarından. "Ben sana kaynanalık yapsam sen böyle oturabilir miydin karşımda?"

Bu yapmamış hali miydi? Kaçırdığı tek bir an bile yoktu. Herkesin kalktığı masada benim sırf misafirlere ayıp olmasın diye oturuyor oluşumu bile kullanıyordu. "Tabii ki otururdum. İsterseniz yapın elimde kahvem de olur belki o zaman. Keyfime düşkünüm de ben."

Yanımızdaki iki kişi gayet mantıklı hareket edip sessizliğini koruyordu. Zühre Karadere elindeki bardağı masaya sertçe vurduğunda ben sakinliğimden ödün vermesem de Şûrîde irkildi. Çok hassas bir kadındı zaten. Kurtlar sofrası ona göre değildi.

"Suç sende değil," dedi bastırarak. "Suç benim oğlumda. Seni aldı getirdi benim tepeme bıraktı. Şu küstahlığa bak."

Şûrîde gittikçe katlanacak gerginliği, "Teyze lütfen," diyerek böldü. *Ah Şûrîde ah, umarım seni bir kaşık suda boğmak isteyen bir kayınvaliden olmaz zira bu kibarlık ve hassaslıkla seni yer bitirir. Canın kalmaz ortada.*

Ardı ardına cık çık cık sesi çıkardım. Nasıl sinir bozucuydum, nasıl sinir bozucuydum... "Burada müdahale etmek zorundayım işte Zühre Hanım. Fetih beni sizin başınıza getirip bırakmadı. Günahını almayın

eşimin. Fetih beni kendi başının tacı yaptı, bunu kabullenemiyorsunuz. Ayrıca şunu da bir doktor olarak söylemem gerekiyor, bu yaşına gelmiş oğlunuzu paylaşamamanız bir klinik vaka."

Onu çok önemli bir yanlıştan döndürmek ister gibi öğretici bir şeylerden bahsediyordum. Gözbebekleri bile büyümüştü sinirden. Şimdi tansiyonu yükselse yine ben müdahale edecektim.

Ellerinin titrediğine şahit oldum, Şûrîde, "Bak tansiyonun yükselecek yapma böyle," diyerek suyu uzattığında teyzesi ona acı dolu bir bakış attı.

"Ahh," dedi içli içli yeğenine bakarken. "Ah Şûrîde'm ah. İçim gidiyor sana baktıkça ah. Bana da yazıklar olsun ki yapamad..."

Konunun Şûrîde'yle ne ilgisi olduğunu anlayamadan Zahide Hanım sonunda konuya müdahil oldu. "Bak tansiyonun fırlayacak yeter, tamam," diye araya girdi. Herkesin beti benzi atmıştı. Ne olduğunu anlayamadım. "Bırak yaşlı başlı kadın, gitsinler. Küçük gider büyüğün ayağına. En iyisini yapıyorlar."

Annesinin açtığı yoldan kızı da yürüdü. "Bence de en iyisi. Ne zaman gidiyorsunuz, kaç gün kalacaksınız?"

Sesi titriyordu. Konuyu değiştirmek ya da uzatmamaktı amacı. Kavga arayan ben olmamak için cevap vermeyi tercih ettim.

"Birkaç gün sonra gideceğiz, bir ya da iki gece de kalacağız."

"Sen sanıyorsun ki erkek tarafı sana ölüp bitiyor değil mi?" Gözlerim baygın baygın onu buldu. Dün gece uykusuz geçmişti bir önceki geceyse nöbet tuttuktan sonra şu tahammül ettiğim insana bakmak bile istemiyordum. "Bana inat olmasa seni günahı kadar sevmezlerdi. Ki sevdikleri de yok, gösterdikleri güler yüz sırf bana dert olsun diye bunu sakın unutma."

Samimiyetten uzak bir gülümseme donattı yüzümü, omuzlarımı kaldırıp indirdim umursamazca.

"Helal olsun başarıyorlar o zaman. Siz bu dertle yakında hastalık sahibi olursunuz."

Dilim bunu söyledi ama içime düşen kurdun kuyruğundan yakalayamadım. Bu kadar da sevilmeyecek bir insan değildim. Tamam bana biraz da o yüzden iyilerdi ama Zühre Hanım yokken de yaklaşımları çok iyiydi. Yok, hayır kıskançlığından öyle söylüyordu. Ne Fetih'in düğün zamanı yardıma gelen halasının ne de kızlarının hakkını yiyebilirdim.

"Hadsizsin," dedi dişlerinin arasından. Başımı iki yana salladım ağır ağır.

"Gerçekçiyim."

İnce dudaklarını ıslattı hırsla. "Bitecek," dedi bir türlü pes etmeyerek. "Fetih elbet gözünün önündekini, ona, bu aileye uygun olanı görecek. Fark edecek. Elbet olacak bu, sabret."

Boğazıma bir yumru oturdu, bir bıçak dayandı sanki. Genel mi konuşuyordu yoksa bir şeyden mi bahsediyordu? Gözüm Zahide Hanım'a kayınca gözlerimiz çakıştı. Kardeşinde olmayan mahcupluk onda vardı ama Zühre Karadere dilini saplayıp zehrini akıtmıştı bir kere. Gözlerim ardından Şûrîde'ye kaydı, boğazını temizleyip sararmış yüzünü çekti yüzümden.

Zühre Karadere bir şey söyledi, zehrinden herkes nasibini aldı. "Fetih'in gözünün önündeki benim!" dedim bastırarak. Karşımdaki yılanın vücuduma saldığı zehri öyle bir hissediyordum ki sanki amansız bir hastalığa yakalanacaktım.

"Fetih isterse gözlerini yumsun, ben varken başka kadının esamesi okunmaz." Başından beri dalgaya alan, sinir bozan o sesten eser yoktu şimdi. Sesimi ciddiyet bürümüş, lafımı kesmeye cesaret eden kişiyi o ciddiyette ezecek gibiydim. İstediği ya da dilediği şey her neyse, bunun duasını ettiğini biliyordum. Fetih bugün yanında bir kadınla gelse oğlunun yüzüne tüküreceğine benim bavulumu hazırlardı. Öylesine iğrenç bir insandı.

"Ailenize ne kadar uygunum bilinmez ama Fetih'e fazlasıyla uygunum. Gözünün önünde ben varım, gönül gözünün önünde de ben varım. Kastınız kime bilinmez ama ben olduğum sürece bin yıl geçse yine fark etmez benden başkasını. Bunu sakın unutmayın."

Fetih'in halası bana 'Fetih annesinin seçtiği biriyle evlenecek diye çok korktuk,' demişti. İnsanların neden deli gibi Zühre Karadere'nin seçtiği birini istemediğini şimdi çok iyi anlıyordum. Onun seçtiği ondan hallice olurdu, onun seçtiği onu severdi. Onu seven de diğerlerini pek sevmezdi. Dişlerimi birbirine bastırdım, sıkıca yutkundum. Bu sabah Zeliha'nın yatağında aklıma gelen ihtimal yine sindi zihnime. Kalp bu ya fısıldaması geç olmadı.

Evlenecek, hemen senin ardından annesinin istediği o kişiyle evlenecek. Belki annesini seninle yeterince üzdü diye kabul edecek bunu, belki de

gerçekten gönlü kayacak. Belki zamanla severim diye yapacak bu mantık evliliğini, belki seveceği kadına bizim evliliğimizin gerçek olmadığını anlatacak. Evlenecek Efsun, doğru doğuyor içine Fetih senden sonra hemen evlenecek.

Zühre Karadere'nin içime düşürdüğü şey yetmedi ki devam etti. "Kendine bu kadar çok güve..." ama lafı bir bıçak kadar keskin bir halde Şûrîde tarafından, kendisinden hiç beklemediğim bir sesle bölündü. "Teyze yeter!" diye çıkıştı. Onu sevenler bile ne kadar iğrenç şeyler söylediğini farkındaydı ama o susmamakta ısrar ediyordu. Bu kadarı da olmazdı artık. "Tadımız tuzumuz kaçmasın akşam akşam, ne gerek var? Efsun," diye baktı bana. İri gözlerini kırpıştırırken "Lütfen," dedi nazikçe. İçim cayır cayır olsa da sadece gülümsedi.

Artık bu evde umursamaz görünmekten sıkılmıştım, canıma tak ediyordu. "Benlik bir şey yok, ben iyiyim. Sadece konuşuyoruz Zühre Hanım'la." Öne doğru çıkıp ortadaki büyük sarma tabağından bir tane ağzıma attım. "Bu arada ellerine sağlık çok güzel olmuş."

"Afiyet olsun," dedi. Sesindeki o konuyu uzatmadığımdan dolayı gizli teşekkürü fark edebiliyordum.

Ben susmuştum da birilerinin susmaya hiç niyeti yoktu. "On parmağında on marifet," dedi ve yine Şûrîde'yle yersiz bir kıyaslanışım söz konusu oldu. Bu ilk değildi ama bu kez ortam ilk kez bu denli açıktı. Diğerleri çok araya dereye sıkışmıştı. İkimiz de bu durumdan hoşlanmıyorduk ama kendisi yapmaktan vazgeçmiyordu.

"Katılıyorum çok yetenekli biri mutfak konusunda," dedim umursamazca. Onun istediğini ona verecek kadar akılsız değildim. Ki isterse Şûrîde bir şeften hallice olsun beni ilgilendirmezdi.

"Allah ondan alıp sana versin," dedi ağzının içinde, sonra yeğenine dönüp başka bir şeyin altını ateşledi. Zühre Karadere doymuyordu bu gece. "Yarın mantı yapalım mı? Gideceksiniz bir haftaya kalmadan. Fetih senin mantına ölüp bitiyor. Siz gitmeden yesin."

Dişlerimi ağzımın içine çökecek kadar sıktığımı ancak canım yanınca fark edebiliyordum. Gözlerim Şûrîde'ye kaydı, bacağımı sallarken onun biraz önce sararan yüzünün nasıl renk aldığına ve yüzünde sıcak bir tebessüm peyda olduğuna baktım. Fetih onunla neredeyse hiç denk gelmiyor, yüz yüze geldiklerinde selam vermiyor, ben her ne kadar kızsam da görmezden geliyordu. Şûrîde'yi anlıyordum, belki yaşı büyük

olduğundan, belki saygıdan bir kindarlık gütmüyordu ama biraz olsun ağabeyi Mehmet Ali'yi örnek almalıydı. Fetih'le muhatap olmamak adına bir kez bile gelmemişti eve.

Ayrıca Fetih yemeğe ölüp bitecek bir adam değildi. Yemeğe düşkün biri de değildi, üstelik ağzından mantı lafını hiç duymamıştım. Zahide Hanım, "Yarın çarşıya gidecektik aslında, işimiz de uzun," diyerek bu soruyu 'Hayır,' demeye getirdi ama kızı onunla aynı fikirde değildi.

"Sonra gideriz anne çarşıya," dedi açacağı mantının hevesi üzerindeyken. Yanaklarımın içi de dişlerimden nasibini alıyordu. Bu aptalca bir hürmetti. Fetih o gün onun uzattığı bir bardak suyu bile almamıştı. Bir de Fetih'e mantı mı açacaktı? Kuzen olabilirlerdi. Aralarında yedi sekiz yaş olabilirdi, neredeyse ağabeyi yaşında olabilirdi ama bu hürmete gerek yoktu. Zaten Şûrîde ağabey de demiyordu ona.

"Zaten Sultan teyzeye gideceklermiş. Dönene kadar belki biz de gitmiş oluruz. Bir daha ne zaman geliriz belli değil."

Zühre Karadere'yle göz göze geldim. Yine o beni delirtecek ifadesi yüzündeydi. Bu kadın hiç kimsenin yapamadığını yapıyor benim sınırlarımla oynuyordu. "Tabii ya, doğru söylüyor. Allah bilir ne zaman denk gelirsiniz bir daha. Zaten Fetih nasıl oldu da senden istemedi şimdiye kadar hayret."

Uzun tırnaklarımın masaya değerek çıkardığı sesi durdurup cümlelerimi duyurmak istedim bir an. *'Fetih'in canı bir şey isterse eşinden isterdi'* demek istedim ama sustum. Öfke öyle bir nüksetmişti ki damarlarıma biraz önce tartışırken bile şu anımdan sakindim. Şimdi yersiz bir şekilde biten tartışmayı alevlendirmemekti amacım.

Şu an neden bu kadar delirecekmiş gibi hissediyordum? Bir boşlukta olsam, kimse beni duymasa tek yapacağım şey delicesine bağırmak olurdu.

Şûrîde'nin tebessümü büyüdü. "Şûrîde sen bakma teyzene. Zahmet etmene gerek yok. Fetih'in böyle bir isteği yok. Zühre Hanım insanları uğraştırmayı seviyor sadece."

"İsteği olmasa da tanırım ben oğlumu. Doğduğundan beri bir babaannesinin sütlacı bir de on senedir senin açtığın mantı. Bıkmadan yediği başka yemek oldu mu şimdiye kadar?"

On mu? Bu kadın on üç yaşından beri mantı mı açıyordu?

Babaannesinin sütlacı, Şûrîde'nin mantısı. Vazgeçemiyordu demek bu ikisinden. Aklıma kıytırık kurşun kekim geldi, sahi beş ay sonra ben-

den tarifini isteyecek kadar aklında kalır mıydı? Öylece onları izledim, kendi içlerindeki samimiyetlerini, dışa olan samimiyetsizliklerini. Şûrî-de bana baktığındaysa ifademi değiştirmek için artık çok geçti.

"Sever misin sen de mantı?" diye sorduğun da başımı salladım, "Tabii, Fetih gibi ben de bol sarımsaklı," dedim midem allak bullak olurken. Kaşları çatıldı, gözlerini kıstı.

"Fetih sarımsak yemez, midesi hassas. Hemen dokunur. Bilmiyor musun yoksa?" Bilmiyor musun yoksa değil, bunu da mı bilmiyorsun demekti bu soru. Belki o benden bir inkâr bekledi, belki bir toparlama çabası ama hayır beklediği olmadı.

"Hayır bilmiyordum." O ince, alaycı bakışını görmek zor değildi sahte şaşkınlığının altında. Bu geceki son cümlelerimse onu da teyzesini de bozacak türdendi. "Yaptığım her sarımsaklı şeyi yedi şimdiye kadar." Zühre Karadere'ye bakıp cümlelerimi tamamladım. "Elinden zehir olsa yerim demişti, ciddiymiş."

Bozulmamak için direnen bakışların altında ayaklandım. "Ben yorgunum biraz, yatacağım. İyi geceler." Tek tek süzdüm hepsini en son Şûrîde'de kaldım.

Masadan çıkıp alev alev yanan bedenimle kapıya yöneldim, başım dönüyor midem bulanıyordu. Zühre Karadere bana hiç mi hiç iyi gelmiyordu.



Olağan koşullarda kendimize yakıştıramayacağımız bir davranışı öfke ve kinle olağandışı ilk koşulda yapabilirdik.

Geçip giden bir iş gününün ardından beni almaya gelen Fetih'in sıcak arabasının köşesine bir kedi misali sinmişken, söyleyip söylememek arasında can çekiştiğim, söylersem sonrası için kendimden utanma gibi dünyanın elbette ki en utanç verici duygusuna sebep olacak söylemezsem de bu akşam yaşanılacaklara karşı ne kadar dirayetli olacağımı bilmediğim bir yol ayrımındaydım.

"Fetiiih," dedim bilmem neden adını uzatarak. Bunu yapıyordum, tamamıyla içimden geliyordu ve engel olamıyordum. Başkalarının yanında bu kur gibi duruyordu, iyi bile oluyordu ama yalnızken söylediğimde duraksıyordum zaman zaman.

Tek eliyle direksiyonun hâkimiyetini kuruyor, dikkatle yola bakıyordu. Belki ben uyuyakalırım diye de neredeyse çok sessiz davranıyordu.

Bunu korna bile çalmayışından anlıyordum. Zamanla fark etmiştim arabayı yalnızca beni işten aldığı zamanlarda sessiz kullanıyordu. O kadar sessiz oluyordu ki zaman zaman uykuya dalıyordum. Birkaç kez arabada daldığım uyku yatakta son bulmuştu. Gözlerimi açtığımda yatakta oluyordum.

Üç kat. Üç koca kat. Beni kucağında taşıyordu.

"Efendim."

"Benim canım bugün ne çekti biliyor musun?"

"Ne çekti?"

"Kebap çekti."

Bu tercihim öylesine yanlıştı ki araba bile bana inanmıyormuş gibi yavaşladı. "Kebap çekti?" diye sordu bana bakarken. Yüzündeki anlamsız ifadeyle bunun mümkün olmadığının o da farkındaydı.

"Evet, kebap çekti."

"Senin canın kebap çekti?"

"Evet. Olamaz mı?"

Olamazdı. Yirmi beş yaşımdaydım ve bir gün bile canımın et çektiği olmamıştı. Fetih'in doğduğu günden beri, otuz yıla tekabül ediyordu ve evet doğar doğmaz et yediğini düşünüyordum, destanlardaki kahramanlar gibi canının et çektiğini düşünüyordum.

"Sen yemeğin içindeki kıymayı bile ayırmaya çalışıyorsun gözümün önünde."

Neredeyse bütün yemeklerinin içinde muhakkak bir acı ve et imzası olurdu. Acıyı ve eti kullanmadan yemek yapamayacaklarını düşünüyorlardı ve bu çok korkunçtu. Masada etsiz ve acısız bir tek salata ve çorba oluyordu. Onun dışındaki her yemeği ayıklayarak yiyordum. En azından ilk birkaç gün. Sonra ne olduysa, mutfağa bir yerden emir gittiğini düşünüyorum, sofrada sebze yemekleri de belirdi. En az bir çeşit. O yemeğe çoğu kez sadece ben, bazen de Zeliha dokunuyordu. Yalnızca sebze yemem yanımdaki adam yüzünden mümkün değildi tabii ki. O etleri ayıracak da olsam muhakkak tabağıma et yemeğinden de koyuyordu. Ayıkladığım etlere bakıp söyleniyor, yemem için çabalıyor ama çok zorlamıyordu. En azından et sinmiş bir şeyler yiyorsun diyordu. Aynı şekilde o nasıl benim tabağıma etli yemek koyuyorsa ben de onun tabağına sebze yemeği koyuyordum ama o benim gibi yapmayıp yiyordu.

"Olabilir bugün canım çekti. İş arkadaşlarımla gidelim dedik. Var mı senin bildiğin bir yer?"

"İş arkadaşlarınla mı?" dedi ve beklediğimden daha çabuk düştü oynadığım oyuna. Biraz vicdan azabı çekmedim değil.

"Evet. O şekilde konuştuk yani. Müsait olduğumuz bir gün..."

"Ama canın bugün çekiyor."

"Ama bugün gidemeyiz ki nöbetteler onlar."

"Canın çekiyorsa gider yeriz," dedi gecikmeden. Bu cümleyi duyacağımı biliyordum. "Can bu," dedi beni daha da üzerken. "Çektiyse bir kere gider yenir. Bir dakika sonra atacağı belli değil. Sonraya bırakırsan oho..."

Yalan söylüyordum ve Fetih o kadar hassas davranıyordu ki vicdan azabı çekiyordum. Allah'ım yalan söylüyordum ve o çok ince davranıyordu. Utançla küçüldüm. Fetih bana yalan söylemezken ben ona tek ayak üstünde kırk bir yalan söylüyordum.

"Gider yer miyiz? Boş ver ya, yorgunsun sen. Dün gece de çok geç uyudu..." Cümlelerimi aradığı bir telefon böldü. "Altay," dedi. "Nasılsın kardeşim?" Tırnaklarımı stresle bacağıma sürttüm. "Bize bir masa ayırır mısın? Yengenle geleceğiz, iki kişiyiz."

Yengen, ona yalanlar söyleyen yengen...

"Eyvallah. Hadi yarım saate oradayız," dedi ve kapattı telefonu. "Efsun Hanım'ın canı kırk yılda bir et çekmiş, bu fırsatı kaçıracağız öyle mi? Önümüze fırsat gelmiş, gidelim de vitaminini al o zaman."

"Ama," dedim ve derin bir nefes aldım. Neredeyse gözlerimi yumacaktım bu soruyu sorarken. "Bu akşam evde dört dörtlük bir sofra kurulacakmış. Şûrîde mantı açacakmış, sen seviyormuşsun. İstersen eve gidelim, o kadar uğraşt..."

"Efsun bize mi uğraştılar?" dedi ve kestirip attı. Tuttuğum nefesi verdim. Kalbim öylesine atıyordu ki kulaklarıma çarpıyordu. "Evde bizim dışımızda kaç kişi var, otursunlar yesinler. Ayrıca ben sevmem mantı," dedi. Hani seviyordu? Ah annesi, ah o annesi! "Hem Zeliha'nın da gönlü olur. Bugün beni arayıp seni yemeğe çıkarmam için ısrar etti. Bak demek ki olacağı varmış."

"Gidelim diyorsun yani?"

"Hastane önündeki tüm kedileri tek tek doyurdun. Sıra sende diyorum."



Fetih'in arkadaşının yeri olduğundan içeri girince bir ayrıcalık bekliyordum ama kapıda karşılanmayı beklediğim söylenemezdi. Kapıda bizi takım elbisesiyle bekleyen adama bakarak arabadan inerken Fetih ona yetişmemi bekledi ve aracının anahtarını valeye verdi. Fetih'in yaşlarında uzun boylu, esmer adamın yüzünde samimi bir gülümseme oluşurken Fetih'e bakıp "Hoş geldin kardeşim," dedi elini uzatırken. Selamlaşıp sarıldılar birbirlerine. Ben yanlarında sakince onları izlerken Fetih, "Hoş bulduk," dedi ayrıldıkları an adamın gözleri beni buldu.

"Yenge," diye kırk yıllık tanışıklık varmış gibi bir giriş yaptığında elini bana uzattı. "Hoş geldin," derken düğüne gelmiş miydi gelmemiş miydi diye hatırlamaya çalışıyordum. Bana uzatılan eli sıktım. "Merhaba, hoş buldum. Efsun ben," diye kendimi tanıttım.

Ellerimiz ayrıldı, "Altay," dedi o da kendini tanıtarak. Fetih araya girip "İlkokul arkadaşım," derken başımı salladım. Elini mekânın içine doğru çevirirken "Hava soğuk dışarıda durmayalım," diyerek yol verdi. Mekâna girdiğimizde beklediğim gibi bir yer çıkmadı. Sanki kebap değil de portakallı ördek yemeye gelmiş gibiydik.

Masalarda kadehler olan, fazlasıyla modern dekorasyona sahip mekâna baktım. İş insanlarının ya da çoğunlukla sanatçıların, siyasilerin tercih edeceği gibi bir yerdi.

"Düğüne gelemedim diye sizi davet etmek istiyordum ben de, çok iyi ettiniz gelmekle. Misafirimsiniz bu gece," dedi Altay.

"Bugün adabımızla müşteri olarak geldik, müşteri olarak çıkacağız. Her geldiğimde aynı muhabbet dönmesin." Yapılmak istenen ikramı Fetih uygun bir dille kesmek isterken adam epey ısrarcı çıktı.

"Yapma Fetih sen de her seferinde aynı şeyi. Hem benim ikramım." Gözleri aniden beni buldu. "Yengeme. Üstüne alınma sen. Almışsın hanımını gelmişsin bırak da ağırlayalım. Hadi ayakta kalmayın, masanız şurası," diyerek mekândaki en güzel yeri gösterdi. Bahsedilen masaya doğru ilerledik, kabanlarımızı çıkarıp karşılıklı bir şekilde oturduk.

Fetih'in gözleri kalabalıkta dolaşırken "Nasıl," dedi kontrolcü bir sesle. "Her şey yolunda mı, var mı bir yaramazlık?" Şüpheli gözleri adamı buldu ama şüphesini boşa çıkaracak bir karşılık aldı.

"Yolunda. Sayende, bir yaramazlık yok," dedi. Sessiz sakin onları dinleyişimi bu cümle tetikledi. Gözüm karşımda kabadayıdan hallice oturan Fetih'e ve arkadaşına kaydı durdu.

"İyi, güzel," dedi Fetih. Sonra bana dönüp, "Karımın canı kebap çekmiş," diyerek utandırdı beni. Çok ani söyledi, böyle bir kıvrılıp *aslında öyle değil* diyesim geldi ama "Fetih çok övdü burayı," diyebildim sadece.

"Ben şimdi masayı donatıyorum. Özel bir isteğiniz var mı?"

"Bizim kadar acıya aşina değil Efsun, acıyı basmayın yeter," dedi Fetih. Bugün bu yaptığımdan sonra hangi acı bana işlerdi bilmiyordum.

"Peki ne içeceksiniz?" dedi adam. Fetih'le göz göze geldik. Buna benim verebileceğim bir cevap yoktu. Canım bir şey çekiyordu aslında bir süredir ama içmek için ne fırsatım ne de doğru bir zamanım olmuştu. Karaderelerin evi şarap alıp rahatça içeceğim bir yer değildi. Zühre Karadere burnumdan getirirdi muhtemelen. Ki bazen o varken mutfağa su almaya bile inmediğimi biliyordum. Mutfak tüm odalardan daha çok ona zimmetli geliyordu gözümde. Zehrinden kaçıyordum. Özellikle o sarma olayından sonra.

"Şarap."

Fetih'e bakakaldım. Kafamın içi bir ayna gibi yansıyordu sanki.

"Tamamdır. Hemen hallediyorum," dedi ve yanımızdan ayrıldı.

"Özlemişsindir," dedi ayna fikrini güçlendirirken.

"En son düğünden önceki gece içtim."

"Biliyorum. Tahmin ettim özlediğini. Ben içmem, araba kullanacağım. Sen rahat ol," dedi. Çok da rahat olamazdım. Yarın işe gidecektim. Bir de zaten kendi evim değildi, sarhoş gidilmezdi.

"Biliyor musun ben de çok iyi çilingir sofrası kurabiliyorum," dedim onun da o gece en son rakı içtiğini hatırlayarak. Nedense bu yeteneğimi söyleme gereği duydum. "Bak iddia ediyorum gittiğin en iyi meyhanelerle yarışırım. O derece dört dörtlük. Üzerime tek bir kişi bile tanımam. Öyle ki benim hazırladığım sofraya oturan benden sonraki her sofrada beni yâd eder. Üstüme yok."

Öyle havalı havalı, büyük bir özgüvenle anlattım da anlattım. Ben anlattıkça ifadesi bozuldu.

"İyi halt yiyorsun," dedi aniden. "Marifet mi bu, meyhaneye meydan okuyorum diyor bir de. Fesuphanallah."

Sinirlenmesi o kadar beklemediğim bir şeydi ki, "Niye sinirlendin sen şimdi?" diye sordum.

"Sinirlenmedim." Sonra durdu ve söylediğini çürütecek şekilde devam etti. "Kimler oturdu o kurduğun sofralara?"

Aklımdaki liste kabarıp gitti. Bu zaten bilinen bir şey olduğundan olası bir durumda hazırlamam için beni çağırıyorlardı. Hiç oturmasam bile kurduğum sofralar vardı.

"Arkadaşlarım," dedim sakince. Bizzat o oturduğum masalarda da tanıştıklarım vardı ama bir yerde hepsi arkadaşımdı.

"Kim öğretti sana çilingir sofrası kurdurmayı?"

Ona sadece güzel bir masa kurduğumu söylemiştim, neden daha tehlikeli bir şeyden bahsetmişim gibi davranıyordu?

"Kendi kendime öğrendim. İlgim vardı bir dönem, o zaman gelişti."

Dürüsttüm. Gidilen bir meyhanede sofra çok övülünce daha iyisini çıkarırım demiştim ve yapmıştım da.

Gözlerimin içine baktı. Bir problemi çözmeye çalışır gibi. Söylediğime pişman etti beni. Sonra parmak eklemlerini aniden masaya vurdu. "İnandırıcı değil, elinden gelmez senin," dedi aniden.

"Allah Allah, dışarıdan nasıl gözüküyorum bilmiyorum ama yanlışsın. Tabii seni de anlıyorum, hiç hazırladığım masaya oturmadın."

"Tamam tamam inandım. Kesinlikle öyledir."

"Fetih otursan dibin düşecek beni gaza getirme."

"Gaza getirmeye çalışmıyorum. Hani gaza gel de yap diye uğraşmıyorum. Sadece inandırıcı gelmiyor. Yalan mı söyleyeyim?"

Ciddi miydi? Gerçekten inanmıyor muydu?

"Yapmam zaten," dedim inadına. "Mahrum kal. Kıymet bilene, o masaya methiyeler dizene hazırlıyorum. Git sen meyhanelerin kıytırık masalarında iç rakını."

Söylediğim her şeye bozulmaya yemin etmiş gibi "Kim kıymet biliyor?" diye sordu. Sesinin tonu değişmişti, keyfi kaçmıştı. Sorduğu soruya cevap veremeden masa doldurulmaya başlandı. Fetih gözümün içine baktı cevap vereyim diye ama ben inatla masaya konulan tabaklara bakıyordum dikkatle.

Fetih'in arkadaşı masaya başka bir isteğimizin olup olmadığını sormaya geldi, bir isteğimizde onu çağırmamızı istedi ve yanımızdan ayrıldı. Fetih'in sorusu havada kaldı çünkü dikkatimi daha farklı bir yer çekmişti. Duvarlarda fotoğraflar vardı, bir kısmı buraya gelen ünlülerden

oluşuyordu. Bir kısmıysa müşterilerindi, çok eski fotoğraflar da vardı son zamanlarda çekildiği belli olanlar da.

Muhtemelen benim nereye baktığımı gören Fetih ben o kısımları incelerken, "Müşterilerin isteğine göre mi çekiyorlar?" diye sordum. Onların isteğine göre mi asılıyordu?

"Buranın en az altmış yetmiş yılı var, küçük, kutu kadar bir dükkânmış, sonra nesilden nesile büyütmüşler. Zaman geçtikçe buraya gelip giden ünlüler artınca bir fotoğraf makinesi almışlar. Gelip gidenler iyi bir yer olduğuna emin olsun diye resimleri asmışlar. Sonuçta Ahmet Kaya, Müslüm Gürses gibi büyük isimlerin uğradığı bir yer. Sonra Altay'ın anlattığı kadarıyla burada bir çırak çalışıyor zamanında, gelen müşterileri Türkan Şoray'la Kadir İnanır'a benzetiyor. Bak şu ikinci siyah beyaz fotoğraf gördün mü?" Eliyle işaret ettiği yere baktım merakla. Ünlülerin olduğu köşedeydi ve evet özellikle kadın Türkan Şoray'a benziyordu.

"Fotoğrafı çektikten sonra duvara asmak için izin almaya yanlarına gidiyor. O sıra patrona da yanlış haber gidiyor. Bir bakıyorlar çırağın yanılgısı. Kadın bozuk bir Türkçeyle fotoğrafı almayıp 'Hep ünlüler mi asılacak bizi de iliştirin şuraya,' diyor. O gün müşteriyi kırmamak için o fotoğraf asılıyor ama gittikten sonra genel havayı bozmamak adına kaldırırız diye düşünüyorlar." Fotoğrafa daha bir ayrıntıyla baktım. Çok güzeldi, hatta bir film karesinden alınmış gibiydi.

"Sonra?" dedim merakla. Acaba yaşıyorlar mıydı, anıları kulaktan kulağa yaşayıp gidiyordu mesela.

"Daha buradakiler fotoğrafı kaldıramadan adamla kadın ayrılıyor, hatta yanlışım yoksa kadın terk ediyor adamı." Öyle büyük bir hevesle bekledim ki gelecek olan hikâyenin devamını. Yaşıyorlar demesini, belki çocuklarıyla gelmişler demesini. "Adam soluğu burada alıyor," diye devam etti Fetih. Fotoğraf hüzünle kaplandı. Çok güzel bakmışlardı birbirlerine, fotoğraf çok güzeldi, niye bu ayrılık diye düşünüyordu insan.

"Fotoğrafı almaya mı gelmiş?" Fotoğraf buradaydı, vermemişler miydi?

"Hayır, fotoğrafın dibine oturup içmek için gelmiş. Bir gece değil, iki gece değil. Aylarca hatta senelerce. Fotoğrafı vermeyi teklif etmişler adama kabul etmemiş, sadece gelmiş, içmiş, hatta gizli gizli ağlamış gitmiş. Çok uzun bir süre, artık daimi müşterisi olmuş. O dönem Altay'ın buranın başında olan büyüğüyle neredeyse ahbaplığa taşınmış aralarındaki bağ. Son gelişinde bir şey istemiş. *Olur da fotoğrafı çekilmeye değe-*

cek bir çift görürseniz çekin iliştirin buraya, an ölür anı ölmesin. Sonra da gitmiş bir daha da gelmemiş, son gelişi olmuş. O günden sonra sadece ünlüler çekilmemiş, hani olur ya bazen birilerini izleyince insan bir duraksar. İşte öyle anlar çekilir olmuş. Tabii her çekilen asılmıyor, bazen fotoğraf asılmaya değer görülmüyor bazen kişi istemiyor." Diğer fotoğraflarda gezindi gözlerim. Sahiden fotoğraflar öyle anlarda yakalanmıştı ki hepsi bir film sahnesinden gibiydi.

"Adamdan hiç haber gelmemiş mi peki?" Çok tozpembe bir hayaldi bu biliyorum ama yine de senelerce arkasından ağlanan bir ilişki vardı, insan umut ediyordu.

"Çok fazla söylenti gelmiş adam hakkında ama birinde bile barışma yok. Adam evlenmiş galiba. Hatta son gecesinden sonra düğünü varmış. Kızına o kadının adını vermiş diye de duydum. Bunlar ne kadar doğru bilinmez, belki hepsi yalan. Adam hiç evlenmedi, öylece çekip gitti. Belki hepsi doğru. Yanındakiyle yaşlandı, aklındakiyle öldü."

Diken diken kollarıma sürttüm ellerimi. Kadın neden gitmişti? Peki adamın evlendiği kadına yazık değil miydi? Adamın hissettikleri? Tek bir kişi bile mutlu değildi hikâyede. "An öldü, anda yaşayanlar da öldü, anı hâlâ yaşıyor. Baksana bize kadar ulaşmış. Kavuşamazsan aşk olur demiş ya Âşık Veysel. Aklıma o geldi." Fetih gözlerini kaçırdı ve başını salladı.

"Kavuşmazsan böyle dert oluyor Efsun, romantikleştirmeye gerek yok," dedi. Onun gibi düşünmediğimi söylemedim sadece yine aynı köşeye baktım. "O kadar da hüzünlü bakma o köşeye, bak İbrahim Tatlıses de var. Vurulduktan sonra o fotoğraf. Urfalıysan beyninden kurşun bile yesen gelip o kebabı yiyeceksin. Başka ihtimal yok," dedi.

"Evet ben onu babandan ve senden anlıyorum. Annen pek öyle değil ama siz kanıtlıyorsunuz bunu."

"Annem Urfalı değil çünkü." Çatalım havada kaldı. Zühre Karadere bir başka aşiretin kızı değil miydi? Tam olarak öyle gözüküyordu. Ancak öyle bir aileden gelen kişi bu kadar uygun olurdu böyle bir aileye.

"Nasıl değil?"

"Kahramanmaraşlı. Üniversite için geliyor buraya, sonra babamla tanışıp evleniyorlar. Orada baba tarafım kadar olmasa da önemli bir ailenin kızı. Sonra da temelli burada kalıyorlar."

Zihnim annesini nasıl canlandırmıştı bilmiyordum ama annesi hakkında her verdiği bilgi beni şaşırtıyordu. Zühre Karadere'nin üniversite

okuyabileceğini hiç düşünmemiştim mesela. "Üniversite de mi tanıştılar? Ben annen de buradan sizin gibi bir ailenin kızı sanıyordum. O kadar uyumlu ki aşiret gelini olmaya sanki bunun için doğmuş. Annen Akdeniz'den gelmiş ve bu hale mi dönüşmüş?"

"On dokuz yaşında evlendiğini düşünürsek üç aşağı beş yukarı otuz beş yıldır ailenin içinde. Tek gelin, en büyük çocuğun karısı. Dedem kardeşleri arasında en çok sayılandı, babam da tek oğlu. Ağır yükler bunlar, otuz beş yılda halletmiş. Ki Maraş'ta yaşadığını çoktan geçmiş Urfa'da yaşadığı."

On dokuz mu? Zaten üniversite de o yaşlarda kazanılmıyor muydu? Merakım katlandıkça katlandı. "Annen okurken mi evlendi babanla? Bir saniye ya, Fetih anlatsana annenle babanın tanışmalarını, evliliklerini, sizin doğumunuzu falan." Merak ediyordum. Kilidi kaybolmuş kapalı bir kutu gibilerdi.

"Efsun," dedi. "Ne alaka akşam akşam şimdi?"

Omuzlarım da hevesim gibi düştü. "Merak ediyorum," dedim açıkça. "Senden başka kimden dinleyebilirim ki? İstemiyor musun?" İstemiyorum dese boynu bükük devam edecektim geceye.

"İyi hadi önce yemeğini ye," diye huysuz huysuz konuştu. Hayır da diyemiyordu... Önümdeki kebaba baktım. Nasıl yiyecektim ben şimdi bunu? Yanında da şarap vardı. Kebap ve şarap. Belki bizim kültürümüze göre biraz absürt duruyordu ama bence şarabı yeterince sindirebilseydik kuru fasulyenin yanına da çok yakışacağını savunurdum. Sadece ayrandan şaşamıyorduk. Yemeğimi yedim uslu uslu, hayır heyecanlı heyecanlı. O da bu heyecanıma baktı öylece. Yersiz buluyordu belki de.

"Annen en son üniversite için Urfa'ya gelmişti, hangi bölümü okuyordu?" dedim kaldığı yeri belli ederken halbuki daha hiç ilerlememiştik.

"İki yıllık bir ön lisans bölümüydü. Hatırlamıyorum tam adını. Gelmiş Urfa'ya on sekiz yaşında. Babam da o sıra yirmi iki-yirmi üç yaşında son sınıf. Tabii o dönem şu senin pek hazzetmediğin aşiret olayı daha kuvvetli. İnsanlar daha çok biliyor, daha çok önemsiyor. Yani babam okul içinde bilinen bir adam."

"Okulun popüler çocuğu yani?" diye kendimce yorumumu kattım.

"Sayılır. Babamın da evlilik yaşı o dönem için. Okul da bitiyor derken kiminle evlenecek meselesi dönmeye başlamış çevrede ama annemin pek bir şeyden haberi yok, başka şehirden geldiği için. Babamı

duyuyor da gördüğü ettiği yok. Sonra karşılaşıyorlar, karşılıklı bir şeyler başlıyor. Annem yanlışım yoksa başlarda pek hazzetmiyormuş babamdan. Babama, *'Seni mi büyütüyorlardı bu kadar,'* demiş hatta."

En iyi ben biliyordum dilini. Sivri ve de zehirli.

"Baban ne demiş?"

"Ne bileyim Efsun, o kadar ayrıntıyı merak etmedim hiç. Babam açıksözlü bir adamdır, dümdüz yürümüştür anneme. Hiç uzattığını sanmıyorum. Annem her girdiği ortamda babamı duyuyor diye bir süre kibirli kibirli bakmış, hoşlanmamış. Sonra babam halletmiş herhalde. Evlendiklerine göre."

Onları o kadar katı bir şekilde kafama yerleştirmiştim ki şimdi gençleştiremiyordum. Kafamda on dokuz yaşındaki Zühre Karadere de şimdiki kadındı mesela.

"Okulları? Bu kadar ani oluşuna aileleri ne demiş?"

Ani diyen ben iki haftada evlenmiştim. Kulağa ne kadar tuhaf geliyordu halbuki.

"Babamın zaten son senesiydi, annem de devam etmemiş evlendikten sonra. Aileler büyük sorun zaten. Annemin babası hayır demiş, babamın ailesi hâlâ hayır diyor. Karman çorman olaylar. Kimseyi dinlemeyip evlenmişler."

Evet baba tarafı hâlâ sevmiyordu. Bu çok belliydi, saklamıyorlardı. Osman Karadere umursamamıştı tamam da Zühre Karadere bu kadar büyük ailenin istemeyişini nasıl görmezden gelmişti?

"Hadi anne tarafı haklı. Daha kızları küçük, okulu da bitmemiş. Başka şehre göndermek istememişler de olabilirler ama babanın ailesi niye istemedi anneni?"

Başından beri Fetih umarsızca konuşuyordu, hatta geçiştirici şekilde anlatıyordu. Ta ki bu soruma kadar. Durgunlaştığını başka masadan biri bile izlese anlardı bizi.

"Herkesin kendince çok sebebi vardı. Babamın evleneceği düşünülen birkaç aday varmış mesela. Büyük aile, başka büyük aileden kız alsın ki araya akrabalık girsin. Hem düğün hem iş. Annem bomba gibi düşmüş ortalığa. Kimse ne olduğunu anlamamış. Hemen hemen herkes de karşı ama umursamamışlar. Büyük olaylar olmuş, yani bir yerde herkes haklıydı bu evliliğin olmamasını istemekle ama söz geçmemiş. Çok sevmişler birbirlerini, anlatılır zaten o dönemler. Hani dönem şartlarına göre yaşadıkları epey büyük bir aşk. Osman-Zühre, az şey anlatılmaz haklarında."

Aşk evliliği olduğunun farkındaydım. Şimdiki halleri bile yirmili yaşlarından halliceydi. Kapalı olan odaya asla aniden giremezdim mesela... Tavır yaparlardı birbirlerine, üzerlerine titrerlerdi. Bazen şaşkın şaşkın izliyordum hatta. Aralarında çok farklı bir bağ vardı. O sert ve çekilmez halleri birbirlerine gelince yok oluyordu.

"Büyük aşk diyorsun yani?"

"Babam annemi bizden daha çok sever diyorum."

Çok net bir cümle oldu bu. Her şeyi kısa kesecek açıklıkta üstelik. Belki de bu yüzden bu koca aileye kulak tıkamıştı Zühre Karadere. Zaten umursamaz bir tarafı da vardı. Kocası herkesi ezebilirdi onun için.

"Sonra peki?" diye devamını bekledim. Fetih'e bir şeyler anlatmayı sevdiğim kadar ondan bir şeyler dinlemeyi de seviyordum. Asıl merak ettiğimse bu aşk evliliğinin meyvesine nasıl düşman olduklarıydı. Madem aralarında bir sevgisizlik yoktu, kendi yaptıkları çocuğa nasıl böyle olmuşlardı? En büyük merakım Zeliha'ydı. Ve sanırım bu gece o geceydi. Fetih'in anlatmaması için hiçbir neden yoktu.

"Sonra işte annem ikinci sınıftayken benim haberimi alıyor, donduruyor okulu. Bir daha da dönmüyor. Devamındaysa tam bir Karadere gelini oluyor. Tamamen evine ve ailesine bağlıyor kendini. İlk torun benim zaten ailede. Bunun keyfini çıkarıyor, istenmese de öyle ya da böyle bana hamile. Buyurun istemeyin, gelmeyin kendiniz bilirsiniz kafasında ama çocuk haberi girince araya herkes öyle ya da böyle yumuşatıyor kendini. Sonra ben doğuyorum."

Tam bir taht savaşlarıydı. Kösem Sultan dönemi başlıyor gibi anlatıyordu Fetih.

"Annenin devri başlıyor."

"Doğruya doğru annemin devri babamın karşısına çıktığı ilk gün başlıyor zaten. Kimse baş edemiyor annemle. Zaten şimdiye kadar alt eden bir seni gördüm, herkes de bunun farkında. Annem bunların hiçbiri yaşanmasa bile seni yine çok sevmezdi. Bizim aile ilklere çok önem verir Efsun. İlk çocuk, ilk torun... Sana inandırıcı gelmiyor belki ama şimdi bir çocuk haberi versek kesilecek adakların haddi hesabı yok. İnsanlar ciddi ciddi bu müjdeyi bekliyor. O yüzden benim evleneceğim kişi hep önemliydi. Annem, babaannemle onun gibi olacak bir gelin istemiyordu. O yüzden beni bir dönem deli gibi evlendirmeye çalıştı. Kontrolü elinde tutmak için. O nasıl babaannemi sarstıysa, kendi

gelini de onu sarssın istemiyordu. Ama buna ne denir karma mı? Döndü dolaştı bir yerde aynı şeyi yaşadı."

Zühre Karadere gerçekten Kösem Sultan'dı. Tamam eşine âşıktı ama güç de onun için çok önemliydi. Gözünü onun gibi hırs bürümüştü. Güç için her şeyi yapacak konuma gelmişti.

"Sen doğduktan sonra?" dedim devam etsin diye, konu yavaş yavaş Zeliha'ya geliyordu.

"İşte her şey biraz daha yoluna girmiş. Annem kendi köşesinde benimle ve babamla ilgilenmiş, aynı zamanda o büyük ailenin içine de tam olarak girmiş. Zaten tek isteği baba tarafının onun huzurunu kaçırmamasıymış. O kadar büyük bir aileden gelmese de bizim ailenin hakkını zorlanmadan vermiş. Annemi tek övdükleri konu bu. Kaldırmış bunun yükünü, senden de bunu bekliyor diye her şeyine laf ediyor zaten. Kabul etmese de bir yerde gelinisin," dediğinde öylece bakıştık.

"Her neyse," diye bu bakışmayı bitirdi Fetih. "Sonra ben beş yaşındayken kardeşim doğuyor." Ben tam geldik *işte* dedim an aradaki yaş farkını fark ettim.

"Zeliha'yla aranda on yaştan fazla var senin. Hangi kardeşin?" Üç kardeş değiller miydi?

"Reşat. Reşat Esat var bir de. Kaybettik onu." Ellerim, bakışlarım, her şeyim havada asılı kaldı.

Biliyordum, biliyordum evet ama bu kadar fazla bilmediğim şey olduğunu düşünmüyordum. Ne diyeceğimi şaşırdım. Hiç beklemediğim bir yerden gelmişti bu, kimse şimdiye kadar bu ismi geçirmemişti.

"Başınız sağ olsun," diyebildim ancak. "Kaç yaşındaydı?"

"Yedi." Konu usulca o en baştaki tanışma eğlencesinden uzaklaştı, taht savaşlarından da. Benim merakım diri olsa da heyecanım düştü. Fetih desem en başından beri olan düzlüğünü korusa da bir kez ortamın havası değişmişti artık.

"Zeliha'dan önce mi yoksa sonra mı?"

"Zeliha'nın doğduğu gün." Öldüğünü söylemeden önce aldığım lokmam ağzımda kaldı. Çiğneyemedim, yutamadım. Elimdeki çatalı bıraktım, içim bulandı aniden. Aynı gün mü? Fetih'in eli kravatına gitti. Kravatı boynundan çıkarırken üstten bir iki düğmesini açtı. Üzerinde takım elbiseye ait olan ceketi de çıkardı.

"İyi gelmeyecekse anlatmayabilirsin," dedim merakıma rağmen. Duvarlarla boğuşuyordu sanki. Halbuki daha anlatmaya başlamamıştı bile. Yine de başını iki yana salladı. "Bir gün mutlaka demiştim," diye hatırlattı, Zeliha'nın özlüğünü sorguladığım o geceye ait cümleyi söylerken. Sonrasındaysa bir başladı pir başladı. İlk defa bu kadar uzun uzun konuştu, çenesinin bağını ilk kez böylesine açtı.

"Annemin üçüncü hamileliğinin kız olduğu belli olduğunda evde bahar havası vardı. Bahar da değil bayram. Annem benden sonra zaten kız çocuk kız çocuk diye yanıp tutuşuyordu. Babam hep sağlıklı olsun dese de annem açık açık kız istiyorum diyordu. Kız olduğunu öğrendiğinde kaç tane aç doyurdu, kaç tane kurban kesti haddi hesabı yoktu. Babam ayrı bir sevinçli zaten. İki erkekten sonra kız olacak sonuçta, hep hayalini kuruyorlardı. Reşat'ın hamileliğine de şahit oldum, tamam onda da çok heyecanlıydı çok mutluydu ama Zeliha için bambaşka bir hazırlık vardı. Her şeyi vardı annemin. Mutlu bir ailesi, iki tane oğlu, çok sevdiği ve sevildiği eşi. Bir kızı yoktu, bütün duaları da dilekleri de onun üzerindeydi." Bir an durdu, bakışlarını benden kaçırıp gözlerini öylece bardağına dikti. Delicesine dişlerini sıkıyordu. O kadar güzel şeyler anlatıyordu ki devam ettikçe korkum katlanıyordu. Bozulmuştu bu aşikârdı. Elimde bir kitap vardı, güzel sahneler okuyordum ama o kitabın kötü bittiği bana önceden söylenmişti. Hiçbir sahnenin tadını çıkaramadığım gibi ayrıca her güzel sahne ince bir keder yüklüyordu kalbime. Kesik bir nefes aldım. Kızını sevmeyen Zühre Karadere'nin o kızı nasıl delicesine beklediğini dinliyordum. Dinliyordum da canlandırabiliyor muydum kafamda? Asla.

"Her şey çok güzeldi Efsun," dedi aniden. Gözkapağının altında canlanan sahneler onu bir çıkmaza soktu sonra da kapıyı kilitledi. Öfkesi geçince insan nasıl her şeyi güzel hatırlıyorsa, mutluluğu bitince de içi yanarak yâd ediyordu. "Annem baba tarafıyla bile artık iyiydi, herkese sevgi dağıtıyordu. Öyle bir mutluluk. Reşat'la," dedi ve durdu yine. Gözlerini bana geri dikti, konuşurken ara ara zorlanmaya başladı.

"Zeliha doğunca annem bizi unutacak diye konuşuyorduk. Ama öyle şakasına dönen muhabbetlerdi. Bir gün annem bizi böyle konuşurken duydu ve oturup tam bir saat ağladı. Durmak bilmedi." Masadaki boş sandalyelerden birini gösterdi. O anı tekrar canlandırma şansı olsa her şeyini bu uğurda feda ederdi sanki.

"O şuraya oturmuş, babam tam önünde, ben de tam burada. Reşat da dizlerimin dibinde. Biz de suçluyuz diye nasıl suskunuz, sesimiz soluğumuz çıkmıyor. Öylece annemi izliyoruz. Annem bir taraftan ağlıyor diğer taraftan Zeliha'ya giydireceği yeleği örüyor. Normalde annemi üzdüğümüzde babam bize kızardı ama bu sefer kızmıyordu. Çocuk aklı kendini suçluyor ama biz tabii ki suçlu değiliz babam da bunun farkında. Hamilelik hormonları. Annem bir taraftan ağlıyor, bir taraftan örüyor, bir taraftan da babama hiçbir şeye yetişemiyorum diye derdini anlatıyor." Cümlesini gülüşü durdurdu, gülerek durdu. Güldü gibi gözüktü ama gözlerindeki ifadeyi ben çok iyi biliyordum. İçi yanarken gülen insanı bilirdim, hemen ayırt ederdim. Dudaklarını yaladı, saçlarını karıştırdı. Gülümsemesini tam silemeden devam etti.

"Babam da annem zürafa istesin gider yüksek tavanlı ev bakar. Alacağı zürafa sığsın diye, öyle bir adam. Ama gidip annemden nasıl bir tane daha bulsun, kaldı öyle ne yapacağını bilemiyor. Sonra bir baktım dizimin dibindeki velet 'Anne ağlama,' diyerek kendi ağlamaya başladı. Kalktı gitti annemin dizine yattı Reşat. Birlerken iki oldular, biz babamla bakışıyoruz. Düşün ki önünde iki kişi ağlıyor, sebepsizce." Tekrar gülerek durdu. Başını iki yana salladı. Çok geriden bir andı aslında ama sanki dün kadar netti zihninde. Hem anlatmak istiyor hem de anlatamıyordu. Keşke açmasaydım konuyu diye düşündüm.

"Oturdular yarım saat de beraber ağladılar. Ben ve babam da öylece izledik. Elimizden bir şey gelmedi. Neyse gel zaman git zaman hamilelik iyice ilerledi. Zeliha'nın odası hazırlandı, annem bir sürü şey ördü. Annemin hevesine herkes kapılıp gitti, örülen şeylerle küçük bir dağ yapılırdı o kadar fazlaydı. Tüm oyuncaklarını gitti İstanbul'dan aldı. Yok ağzına sokar zararlı, o doğal olsun, bu kimyasal olmasın. Her şeyi düşündü, sanki iki tane büyütmemiş gibi. Çok yoruyordu kendini, hamileliği zor geçiyordu. Belli etmiyordu ama ben anlıyordum, zaten son dönemde de çok daha dikkat etmeye başlamıştık anneme." Kirli sakalları parmak uçlarının üzerindeyken zaman zaman bir boşluğa dalıp gidiyor, zaman zaman pürdikkat bana bakıyordu.

"Gel zaman git zaman derken 29 Ekim oldu. Zeliha'nın doğumuna on gün kalmış. Dedem, annemin babası da bizde. O gün aniden anneme bir sancı girdi. Son dönemde sancıları oluyordu ama hiç o kadar şiddetli değildi. Neyse apar topar hastaneye gittiler babamla. Biz

dedemle evde kaldık. Annem de gitmeden önce o sancılı haliyle bizi uyardı. Reşat annemin dizinin dibinden ayrılmayan bir çocuktu, gitmek istedi onlarla annem de durdu derin derin nefesler alırken bizimle konuştu. Geleceğini ve beklememizi söyledi. Eğer yaramazlık yaparsak, onu üzecek bir şey yaparsak ağrısının artacağını söyledi. Zaten öyle söyleyince ikimiz de durduk." O konuştukça kendimi dikenli bir yerde oturuyormuşum gibi hissediyordum. O her duraksadığında sırtım daha çok batıyordu o dikenlere. Dudakları ince bir ip gibi gerildi, duraksadı. Düğüm düğüm olmuş boğazımla onu izliyordum. Elimdeki kitabın sonuna gelmiştim, sayfaları çevirmeye cesaret edemiyordum. Kalbim ağırlaştı, Fetih'in anlattıkları mideme ve kalbime oturuyordu.

"Sonra haber geldi. Anneme kan lazım, o derece bir şeyler yolunda gitmiyor. Dedemi çağırdılar kan grupları uyuyor diye. Adam apar topar kalktı ama Reşat yapıştı ayaklarına. Anladı anneme gittiğini, nasıl ağlıyor gitmek için. Gitmezse yıkar konağı başımıza. Dedem el mahkûm ikna oldu götürmeye hatta bana da sordu. Ben hayır dedim. Annem evde bekleyin yoksa sancım artar dedi diye. Normalde çok dinlemem annemi, o gün dinleyip gitmedim dedemle. Dedemle Reşat gitti. Sonra..." Nefesi kesilmiş gibi durdu, boğazına hançer saplanmış ucundan anılar sarkıyordu. Önündeki suya uzandı.

"Yolda kaza yapmışlar. Kan acil lazımdı, dedem de acele ediyormuş, kullandığı araba tırın altında kalmış. O an orada ölmüş ikisi de. Anneme yetişmeye çalışırken o da Reşat da annemin yolunda öldüler." Cümleler birbirinden ayrıldı ben daha algılayamadan harflere bölündü. Ben tutup birleştiremeden düşüp parçalandı. Sonraki cümlesiyse alfabemi unutturdu bana.

"Biz Zeliha gelince annem bizi unutur diyorduk Reşat'la. *Zeliha geldi, Reşat gitti ve annem ilk Zeliha'yı unuttu.*"

Tırnaklarımı stresle üzerinde gezdirdiğim altdudağıma geçirdim, bütün yüzüm uyuştu. Neye uğradığımı şaşırdım. Midem kasıldı, elim ayağım boşaldı. Zühre Karadere'nin yüzü geldi önüme, o yüzü düşününce ilk kez sinirlenmedim, öfkeyle dolmadım. İçim bir elektrikli süpürgeyle boşaltıldı. Bomboş hissettim. Gözlerim dolmadı ama boğazım parçalanana kadar düğümlendi. Burnumun direği sızladı. Parmak uçlarımdan karıncalar yürüdü bütün vücuduma. Bu kurduğum en korkunç empatiydi.

"Fetih," diyebildim sadece. Bana baktı; çaresizce, bomboş, dopdolu. Masa örtüsünü sıktım avcumun içinde. Ağzının düğümü bir kez açıldı ya devam etti.

"Sonrası karman çorman. Zeliha zaten erken doğum olduğu için küvözde kaldı, o sırada cenazeler kalktı yas evine dönüştü aniden. Annem Zeliha'dan önce eve geldi. Hiç görmemiş Zeliha'yı o zamana kadar. Görmek istememiş. Ben de ne annemi ne Zeliha'yı görmüştüm. Yani Reşat'ın gidişini anlamaya çalışıyordum. Ölüm ne az çok biliyordum ama işte çocuk aklı bildiğini anlamıyor, niye gittiğini düşünüyorum, ne zaman geleceğini düşünüyorum. Annem geldi, zayıflamış, beti benzi atmış, ayakta duramıyor. Ruh gibi, nefes alıyor bir de durmadan gözyaşları akıyor. Hıçkırmıyor, hüngür hüngür de ağlamıyor ama bir bozuk çeşme nasıl su damlatırsa gözleri de hiç durmuyor." İlk kez şu an canlandı o evlat acısıyla kavrulan kadın. Saçı, başı, yüzü, gözü, gözyaşları. Şimdi burada olsa Fetih'e çok kızardı. Bana bunları anlatıyor diye çok kızardı. Benden daha çok nefret ederdi ve belki çok da ağır konuşurdu ama şu an karşımda olsa ve bana her şeyi söylese de sadece öylece bakardım. Takatim ilk kez ona karşı kalmadı.

"Sadece beni görünce çok silikçe gülümsedi, eğilip öptü. Bir hafta olmuştu annemi görmeyeli. Beni cenazeye götürmemişlerdi, cenazede de görmedim annemi. Sonra kalkıp gitti. Ne yemek yiyor ne su içiyor ne konuşuyor ne de uyuyordu. Babam desen etrafında dört dönüyor ama o da ruh gibi. Sadece zaman zaman çok şiddetli ağlıyor. Ben yanına gidince biraz duruluyor gibiydi. Birkaç gün geçti Zeliha gelecek hastaneden. Ben çok merak ediyordum kardeşimi ama teyzemler annene sorma diye beni uyarmışlardı. Neyse Zeliha geldi, günlerdir sesini duymadığım annem o gün kriz geçirdi. Zeliha'nın o eve girmesini bile istemedi. Delirdi, her yeri yıktı. Hani sormuştun ya annenin öfkesi niye, zulmü niye, bu neyin düşmanlığı, diye..." Sorum şimdi bana o kadar katlanılmaz geliyordu ki. Cevabıydı ağırlaştıran, ben çok düşünmüştüm. Nedenini çok düşünmüştüm. Bir sürü senaryo kurmuştum kafamda. Zeliha'ya soramamıştım. Gidip ona annen seni neden sevmiyor diye soramamış ama bu soruya dünya kadar cevap uydurmuştum. Peki neden hiçbiri tutmamıştı? Cevap niye bu kadar katlanılmazdı?

"Bu Efsun, bu. Annemin tüm öfkesi, zulmü buna. Annem Zeliha'yı hiç emzirmedi, hiç kucağına almadı. O eve geldiği ilk dönem gitmesi

için resmen yalvarıyordu babama. Zeliha ağladığında sesini duymaya tahammül edemiyordu. Zeliha'nın ağlayış sesini duyunca susturmamız için yalvarıyordu bize. Babamın bile Zeliha'yla ilgilenmesini istemiyordu. Bir tek bana kızmıyordu. Zeliha'ya baktığımı hatırlıyorum. Küçüktüm, Allah Reşat'ı alınca Zeliha'yı verdi diye düşünüyordum. Annem yokken ben bakıyordum halamlarla, teyzemlerle. Benimle duruluyordu, bazen beraber uyuyorduk. Karnını doyuruyordum, halam altını temizlerken öğrenmeye çalışıyordum. Çünkü zamanı gelince herkes evine gidecekti, annem de bakmıyor daha doğrusu bakamıyordu. Öğrenmem lazımdı her şeyi. Öğrendim de Zeliha bir tek bana alıştı. Aylarca akrabaların elinde büyüdü. Anne kokusuna hiç almadı, her gün başka birinin kokusu. Her gün başka kucak. Annem bir kez bile gelip bakmadı, sadece bazı geceler benim odama geliyordu. Yanıma kıvrılıp uyuyordu. Teşekkür ediyordu, onu dinleyip dedemle gitmediğim için. Gitsem ben de sağ çıkamazdım o arabadan. Bu ihtimali düşünüyor uyuyana kadar da ağlıyordu. Bir ben kalmıştım onun için. Tutunacak tek dalı bendim. Babamla bile uzaklaştılar, babam bile ulaşamıyordu anneme."

O anlattı benim sancım arttı, o anlattı geçmişi kanadı, o anlattı bedenim taş kesildi. Kalkmak istedim, uzaklaşmak, onu burada yalnız bırakmak pahasına gitmek ama hiçbirini yapmadım. Sırtıma yüklenen şeyle kalkamıyordum.

"Psikolojik bir destek almadı mı?" diye sordum kısık sesle. Ben tedavi olmayan bir hastaya nasıl kızılırdı bilmiyordum. "Psikoloğa götürmediniz mi?"

"Kavga kıyametle götürdük, istemedi çok direndi. Çok zor oldu ama babam götürdü. Ama bu sadece Zeliha'yı kabullenmesini sağladı. Zeliha'yı o evde kabul etti, gitmesini istemeyi bıraktı, aynı ortama girdi. Ama bir yabancı gibi, annesi gibi değil. Görmezden gelmeye başladı. Kendi doğurduğu kızı hiç yokmuş gibi. Zeliha dizinin dibine oturuyordu annem oturduğu yeri değiştiriyordu. Efsun," dedi isyan eder gibi. "*Annem Zeliha'yı aşamadı*," dedi sonunda. Bu gerçek on gökdelen diktirir, içinde yaşayan binlerce canı tek yıkımda keserdi. Aşamadı, o kadar aşamadı ki göz yumduğu şeyler ne akıl bıraktı ne mantık ne de vicdan.

"Aşamadı, yapamadı bunu. Zeliha'nın uğursuzluk getirdiğini düşündü ve devamlı bu düşüncesini destekleyecek şeyler oldu. Zeliha doğduktan sonra her şey üst üste geldi. Babamın rahatsızlığı çıktı, iflasın

eşiğine geldi. Aynı evden iki cenaze çıktı. Ne olduysa annem Zeliha'ya bağladı. Gün geçtikçe taşlaştı yüreği, bize ne kadar iyiyse Zeliha'ya hep kötüydü. Birkaç sene önce Zeliha aniden arayıp babaanneme gitmek istediğini söyledi. Lise iki ya üçtü, okuluna bir sene kadar orada devam etmek istediğini. Bir şey olduğunu anladım ama ne yaptıysam anlatmadı. Kendi yanıma çağırdım gelmedi. Ben de nasıl istersen diyerek hallettim. Bir sene boyunca babaannemde kaldı. Eve döneceği gün gidip onu aldım, beraber döndük. Biz konağa girdik, salona daha yeni adım attık ki kuzenim, teyzemin kızı, hamileydi ve bir anda sancılandı. Daha kimse bize hoş geldin bile diyemedi. Apar topar hastaneye götürdük ve düşük yaptı. Annemin o gün Zeliha'ya olan bakışını hiç unutmuyorum. Halbuki Zeliha'yla bir alakası yoktu, halbuki ondan sonra iki kere daha düşük yaptı kuzenim. Ama işte annem zaten her şeyi ona yıkmaya meyilliydi. Her şeyi de ona yıktı. En ufaktan en büyüğüne kadar. Annem Zeliha'nın evden çıkıp gideceği güne bağladı bütün umudunu. Zeliha'nın gittiği gün her şey o doğmadan önceye dönüşecekti. Kadere inanan kadın, Zeliha'nın doğumuyla her şeyi inkâr etti. Zeliha doğmasa bile o gün o kazanın olacağını, kardeşimle dedemin öleceğini, babamın hasta olacağını, kuzenimin düşük yapacağını kabullenmedi. Bunların hepsini Zeliha'nın varlığına saydı."

Ya Zeliha diye düşündüm. Ya Zeliha nasıl olmuştu da bunları bunca senedir taşımıştı? Nasıl kötürüm kalmamıştı, nasıl dayanmıştı ona kesilen onca günaha? Kaldıramazdı ki bu yükü, çok kırılgandı.

"Ya Kürşat?" dedim. Her şeye kulak tıkamak isterken aynı anda kulak kabartmak istiyordum.

"Kürşat onun asıl ilacı. O olmasaydı tam anlamıyla toparlayamazdı. O hamilelikle yemek yemeye başladı, kendine dikkat etti. Eskisi gibi olmaya başladı. Ama sadece bana ve babama karşı... Zeliha için hiçbir şey değişmedi. Hastalandı bakmadı, ağladı bakmadı. Bütün her şeyini Kürşat'a adadı. Ama hesaplamadığı bir şey vardı. Zeliha ona çok düşkündü. Babam Zeliha'ya annem kadar soğuk benim kadar sıcak değildi ama yine de ilgileniyordu. Babam annemin etkisiyle ondan çok uzaklaştı ama yine de eli ayağı hep üzerindeydi. Zeliha babama düşkün olabilecekken hiç başını okşamayan anneme ölüp bitti. Annem itti o yaklaştı, annemi sevdiği kadar onu büyüten beni bile sevmedi. Zeliha annemi, en çok anneme rağmen sevdi."

Kendi üstüme tanımazdım duygularımı göstermemek konusundaki irademi. Kan kusardım, kızılcık şerbeti içtim derdim. Derdimi tasamı kimse bilmezdi. Öyle hayatı umursamayan bir insan gibi gözükürdüm. Bunu da benden iyi kimse yapmazdı ben öyle sanırdım.

Annem ben küçükken öğrencilerinden birine demişti ki: *'Bir yerde kötü bir insan varsa bil ki arkasında mutlaka nedenler vardır, ne iyilik ne de kötülük sebepsizdir. O nedenler onu haklı çıkarmaz ama şunu bil ki empati hak vermek değildir. Dünyayı sevgi de kurtarmaz, dünyayı empati kurtarır.'*

Kafamda döndürüp durduğum bir cümleydi. Annemin katılmadığım nadir fikirlerindendi. Dünyayı sevgi kurtarır mıydı bilmem ama empati kurduğu herkese hak verir sanıyordum ben insan. Bir insanın penceresinin başına geçince onun manzarası size onu haklı çıkarırdı. Ben hep böyle düşünürdüm. Tam da şu ana kadar, şu anlatılanlara kadar.

"Efsun ben anneme hiç kızmadım. Zeliha'yı emzirmedi diye, onu kucağına almadı diye, hastayken bakmadı diye hiç kızmadım. Babam da kızmadı. Çünkü günün sonunda herkes evine çekildi, annemin o halini sadece ben ve babam gördük. Babamla hiç konuşmadan bir anlaşma yaptık ben kendimi kardeşime o da karısına adadı. Artakalan her zamanda o kızının ben de annemin yanında oldum. Ben babama hiç kızmadım o da Zeliha'yı hiç suçlamadı ama elde değil. Ben nasıl annem Zeliha'yı ittikçe buna katlanamıyorsam o da annemle ilgilendikçe Zeliha'ya hep uzak kaldı. Onu suçlamadı ama doğmasaydı ihtimalini de hep düşündü. Ona da kızmıyorum," dedi, kimseye bir kızgınlığının olmadığını sık sık vurgulayıp. "Babam Reşat'ın acısını yaşayamadı Efsun. Oğlunun acısına zaman bulamadı. Dedim ya babam annemi bizden bile çok sevdi diye. İşte o sevdiği kadın gözünün önünde bitiyordu, tercihti belki de bu. Çok acımasızca ama babam annemi seçti. Zeliha'yı sevdi ama benim kadar değil, içinden gelmedi. Yapamadı. Bir kez Zeliha daha beş yaşındayken kreşe gidiyordu. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı. Zaten o günü doğum günü olarak hiç bilmedi. Herhalde okulda bayram kutlaması yapılacaktı onunla ilgili görevlendirilmiş, heyecanlı heyecanlı anlatıyordu. Küçükken çok konuşkandı sonradan sessizleşti. Yemekte sadece o konuşuyordu, Kürşat daha bebek. Annem onunla ilgileniyor, Zeliha'nın anlattıklarını hiç dinlemezdi zaten. Ama herhalde kesik kesik 29 Ekim ile kutlamayı ardı ardına duyunca öyle bir bağırdı ki Zeliha'ya.

Hepimizin nutku tutuldu. Görmezden geliyordu ama hiç öyle bağırdığı olmamıştı. Ne ben Zeliha'yı nasıl oradan çıkardığımı bildim ne de babam annemi nasıl susturduğunu. Kürşat korkudan ağlayana kadar da sakinleşmedi. Şimdiye kadar ben annemi bin kere delirttim, bininde de bağırdığını toplasan yine o kadar etmez." Zeliha'nın minicik bedeninin o bağırışla nasıl irkildiği gözümün önüne geldi. Yerinden sıçradığı... O minik dudaklarının nasıl büzüldüğü... Avucu kadar olan kalbinin nasıl attığı... Zeliha. Su perisi. *Benim güzel kızım.*

Mükemmel ailelerin yaşamı hep böyle aniden mi tepetaklak olurdu? Hiçbir artçısı olmadan aniden yıkılması çok acımasızcaydı. Bu hayatta en katlanılamaz acılar ansızın olan şeylerden doğardı. Ani ölümler ani afetler. Alıştırılmayan her acıya katlanmak daha sancılıydı.

"Peki Zeliha, o ne zaman öğrendi bunları?"

Ne kadar küçüktü bu acıların kefareti ona kesildiğinde? Kendini suçlardı, bilirdim. O küçücük elleriyle ağabeyini ve dedesini öldürdüğünü düşünürdü. Küçükken konuşkanmış, *küçükken konuşkanmış*... Bu gerçek kirpiklerimi titretti.

"Anneme kalsa çok daha önce söylerdi, Zeliha her onun dizinin dibine gittiğinde açardı ağzını ama konuşmazdı. Ama Zeliha hep anneme sorardı 'Ne yaparsam beni affedersin?' diye. Suçu neydi onu bile bilmeden özürler dilerdi. Affetmesi için ondan bir istek beklerdi. Annem de sadece yüzüne bakardı. Hiçbir şey söylemeden bakardı. Sonra ben üniversite birinci sınıftım, İstanbul'daydım. Babam aradı, Fetih gel dedi. Zeliha iyi değil. Ben zaten anladım ne olduğunu apar topar geri gittim. Kapanmış odaya. Daha sekiz-dokuz yaşında ağabeyini öldürdüğünü sanıyor. Bana açtı kapıyı, oturup konuştuk. Ben konuştum, babam konuştu, babaannem, teyzelerim, halalarım. İkna oldu gibi ama bir o kadar da olmadı. Annemin ağzından çıkan her şey Zeliha için doğruydu. Bak biz bu kadar insan önüne döküldük o yine gitti annemin kapısına özür dilemeye, af dilemeye. O hep annemin kapısına giderdi, ben yoksam benim adımı sayıklardı ben varsam da hep annemin. Daha bunları öğrenmeden önce bazı geceler anne ve babamın kapısına giderdi. Küçücük elleriyle çalardı kapıyı ama annem çalışından anlardı ve kapıyı açmazdı. Gitmesini beklerdi. Ya babam uyanırdı kucaklayıp odasına götürürdü ya da ben görürdüm. Beraber uyurduk. Sonra işte öğrendi. Annemle zaten aramız bozuktu o dönem iyice bozuldu. Annem bir kez

söyledikten sonra ara ara hatırlatmasını yapıyordu ta ki yine öyle bir andan sonra Zeliha yataklara düştükten sonra. Tam on beş gün ölüm döşeğinde gibiydi Zeliha. Daha on yaşında kadar. Babam bile anneme tepki gösterdi, ben zaten tamamen uzaklaştım. Zeliha'yı iyileştirmeye çalışıyorum, o zaman ilk kez annem iyileşmediğinin farkına varınca kendi isteğiyle geldi kapıya. Ondan önce sadece birkaç kez evde kimse yoksa biri gelene kadar ilgilendiği olmuştu. Bir yabancı gibi ama. Anne yüreği denen şey var ya, başkasının bebeğini de öyle görse kimse yoksa bakar. Anneminki de ondan öte değildi. Geldi kapıya, içeri girmedi uzaktan baktı. Zeliha da hep anne diye ağlar hasta olunca. Gördün zaten. Neyse gördüm onu çıktım yanına. Ağzıma ne geldiyse söyledim, dinledi ve gitti. Zeliha benim için daha kıymetli Efsun. Annem kim ki Zeliha yatağa düştükten sonra? Sağa sola emirler verdi, şu çorbayı yapın şu çayı yapın diye. Ötesine gitmedi ve olanları Zeliha'nın yüzüne vurması da son oldu. Bir daha yapmadı, ona karşı kendini düzeltmedi belki ama bu konudan da dem vurmadı. Sonra zaten Zeliha büyüdükçe araları düzelmese de toparladı. En azından iletişim kurmaya başladılar. Zeliha elinden geldiğince bunu sağladı. En azından bir yerlere beraber gitmeye başladılar, mutfağa beraber girdiler, Zeliha her şeyde annemin eli kolu oldu. Zaten tam olarak annemin istediği bir kız çocuğuydu. Annem yetiştirmedi ama yetiştirseydi böyle bir şey isterdi. Hep örnek gösterildi, hep imrenildi. Annem de en azından dışarıya doğru kızıyla normalleştirdi ilişkisini. Ben öyle sandım ya da."

Konuşmayı hamileliğinden aldı günümüze kadar getirdi. Geldiğimiz yerin farkındaydım. Annesine düşkün bir Fetih'ten, annesiyle arasına dağlar almış bir Fetih'e dönüştü karşımdaki. Küçük erkek çocuğu büyüdü koca bir adam oldu. Acıları ona uzaktı kabul ama canının yanmamasının asıl nedeni bu değildi, canını yakan daha yakından bir acı vardı. Ona babalık sıfatı verildiğinde çok küçüktü, nasıl kalkmıştı altından?

"Zeliha'nın o evden gidişini dört gözle beklediğini ve çıktığı gün her şeyin düzeleceğini sandığının farkındaydım. Zeliha da bunun farkındaydı ama her şeyin adabıyla olmasını bekliyordu. Çok almak istedim onu yanıma ama asla kabul etmedi Zeliha. Çünkü o şekilde evden çıkarsa o kapının ona kapanacağını düşünüyordu, eğer benim yanıma gelirse benim de elimin ayağımın o evden çekileceğini biliyordu. Her şeye yine annem için katlandı. Annem ne yaptı?"

O dağların arasına şehirler de ekledi. O annesini suçlamayan adamdan her şeyin suçunu annesine yükleyen adama dönüştü. Bir soğukluk girdi sesine, yüzü bir mermer kadar sertleşti.

"Kendi usulüyle her şeyi çözmeye çalıştı. Zeliha o evden çıkacaktı ama onun kontrolünde. Saçma sapan düşünceler... Kendi evinde kızına vermediği sevgiyi başkasından bekledi. Senin sevemediğin kızı bir başkası nasıl sevsin ki? Her şeye babamı da ikna etti, yokluğumu en güzel şekilde kullandı. Babam." Aynı soğukluğu onun için de duydum. Karadereler. İmrenilecek bir aile olabileceklerken dinlenilmesi bile zor olan bir aileye dönüşmüşlerdi. "Annemi, kendini her şeye kör edecek kadar, onun iyiliği için her şeyi kabullenecek kadar sevmemeliydi. Babam annemi bu kadar sevmemeliydi. Bir kere de Zeliha'yı değil annemi çiğnemeliydi. Ama yapmadı, bunlar başımıza gelene kadar anneme sırt çevirmedi. Ki sırt çevirmesi de ne kadar sürdü ki? Kaç gün kaç ay, döndüler dolaştılar yine birbirlerinde durdular herkese karşı."

O yılların bıkmışlığı yüzündeydi. Hangi çocuk anne ve babasının birbirine duyduğu sevgiden şikâyetçi olabilirdi ki? Fetih en çok bundan şikâyetçiydi. Sevginin bile fazlası zarardı dinlediklerim buna en büyük kanıttı. Sessizlik oluştu, bu kısa zamanda cesaretimi topladığım yerde "Ya o gece?" diye sordum. "O geceyi baban nasıl kabullendi, ya annen? Her şeye tamam, emzirmemesine, bakmamasına. Peki ya o geceye?"

Dünyanın en kötü hissettiren empatisini de kursam haksız yine haksızdı.

"O gece o aileyle yapılan yemeklerden herhangi biriydi. Benim de bildiğim çoğu kez sofrasına oturduğum insanlar. Tabii yokluğumda amaç değişmiş ve niyet sapıtmış. Onlar oradayken kadının ailesinin kaza haberi geliyor. Maaile aynı arabada ciddi bir kaza. Zeliha o an odada değil. Zaten devamlı dışarı çıkıyormuş bir bahaneyle orada durmamak için. Dakikalarca dönmüyormuş içeri. O an gelen haberle herkes apar topar kalkıyor, babam da evde kalacak tek kişiye emanet ediyor kızını. Irz düşmanına, o orospu çocuğuna diyor ki sana emanet, telaş yapmasın, eve bırak. Bizimkiler kaza haberini duymasın, hele annem kaza sahibinden daha çok telaş yapar. İçinde hep o korku vardır."

Zeliha sık sık odadan çıktığını söylemişti, ailesinin geldiğinde olmadığını da. Ama ne nereye gittiklerini ne de niye gittiklerini dillendirmişti. Ona söylenen şeyi tekrar etmişti bana. Annesinin ve babasının

geleceğini, beklemesi gerektiğini. Başına gelen şeyden sonra da son aklına gelen soru dahi olmamıştı bunlar.

"Sonrasını biliyorsun zaten, Zeliha benden çok sana anlattı. O gece eve bıraktığını söylemiş babama orospu çocuğu. Halbuki Zeliha yerlerde sürüklenerek kendisi gitmiş eve." Ağrısı varmış gibi yüzü buruştu başını cama çevirdi. Gözleri artık dışarıdaydı. "Babamın hiçbir şeyden haberi olmamış, zaten ertesi günü şehir dışına çıkmış iş için. Annem desen..."

Zeliha ifadesini verirken karakol bahçesinde *'İnsan kabullenemiyor,'* demişti. Bu kadarını kabullenemediğini söylemişti. Biliyor ama kabullenemiyordu.

"O, on sekiz yıl önceki kadından farksız Zeliha'nın sesini bile duymaya tahammül edememiş. Zeliha, annem bilmiyordu demişti bana ama adım kadar eminim annem bir şeyleri gördü, fark etti. Neyin ne derece olduğunu ne kadarını gördüğünü bilmiyorum. Zeliha söylemese de ben eminim ama o konuşturmadı. Başkasına karşı da değil kendine karşı. Çünkü biliyordu eğer ki konuşsaydı Zeliha anlatsaydı anneme, annem bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Hal ve tavırlarından belliydi on sekiz yıl önceki kadına dönüştüğü. Telaşından, endişesinden. Benim ya da babamın onu öldüreceğini biliyordu, adı kadar emindi. Yine o seneler önceki korku kapladı, yine o nefret. Ciğerini biliyorum ben onun. Yine her şeyde ilk Zeliha'yı harcadı. İlk onu gözden çıkardı." Tekrar sustu. Anlattığı şeyler o kadar zordu ki sık sık mola veriyordu.

"Efsun bir bedeni iyileştirebilirsin, bunu sen benden daha iyi bilirsin. Şimdi ölümden dönen biri iki gün sonra sapasağlam dolaşabilir ortalıkta ama hastalıklı bir ruhu asır geçse düzeltemiyorsun. Annemi hiçbir şey iyileştiremedi, o her krizde ortalığı yöneten kadın gitti böyle bir durumda korkusundan kızına ne olduğunu göremeyen bir kadın kaldı. Akla hayale sığmayacak şeyler yapan hastalıklı bir kadın kaldı. Farkında bile değil, ne yaptığının farkında bile değil. Biraz olsun beni ona düşman gibi baktıranın sen olmadığını anlamadı. O sanıyor ki ben ona senin yüzünden böyle bakıyorum, benim kızımın canını yaktığının farkında değil. Derdi sen olmuşsun. Kör, sağır, vicdansız bir kadın benim annem."

Bir bedeni iyileştirebilirsin ama hasta bir ruhu iyileştiremezsin. Annesini özetliyordu bu cümle. Hele de o ruh iyileşmeye niyetli değilse çevresindekiler kabulleniyor hatta vazgeçiyordu.

"Bu olaylardan sonra az mı gizli saklı hırpaladı mahvetti kendini? Görmedik sandı, fark etmedik sandı. Hep böyleydi, Zeliha hasta olurdu gizli saklı meraklanırdı. Zeliha için iyi bir şey yapardı gizli saklı yapardı. Bir kötülüğünü saklamazdı. Dili istediği kadar zehir akıtsın, Reşat'ın girdiği rüyaları bile yeterdi ona. Vicdanını susturamadı, hiçbir zaman susturamadı. Annem harcadı, kendini de Zeliha'yı da. Aşamadı, aşamayacak da. Artık kimsenin beklentisi yok. Sana boşuna mı o gün yaptığın nasıl bir mucize farkında bile değilsin dedim?"

Demişti, ben de abarttığını düşünmüştüm. Anneydi işte, çocuğu hastalandığında bakmasından normal şey mi vardı? Abartan onlar değildi, bu şeyin ne kadar kıymetli olduğunu unutan bendim.

"Ya sen Fetih? Durum böyleyken niye gittin? Üniversite için gidişinden bahsetmiyorum. Annene de kardeşine de bu kadar düşkünken ne oldu da böyle çektin elini ayağını o evden?"

Zeliha bazen senede bir geldiğini söylemişti. Zeliha'yı sık sık yanına alıyor ama Urfa'ya gelmiyordu. Annesinin hep Fetih gittikten sonra ağlayışından bahsetmişti Zeliha. Kariyer uğruna mıydı her şey? Ama o dönem henüz sıradan bir öğrenciydi. Gözlerini kaçırdı, yabancılığa büründü. "Gitmem lazımdı," dedi sadece. Sonra da asla anlamayacağım bir şeyler söyledi. Ben de zorlamadım, hakkım yoktu. Madem anlatmak istemiyordu bu soruyu bir daha sormamın da bir anlamı yoktu.

"İnsan sadece kendi geçmişinin kefaretinden sorumlu. Şimdiki halime gelmem için yolumu da yurdumu da değiştirmem gerekti. Ben de değiştirdim."



"Ben sana o son kadehi içme dedim."

Sayıyordum, her yedi saniyede bir hıçkırıyordum. Yeniden hıçkırdım. "Al bak sarhoş oldun. Şişeyi bitirmek zorunda mıydın? Yarın nasıl işe gideceksin?"

Sarhoş olmadığımı ona söylemek istedim ama hıçkırmaktan söyleyemiyordum. Başımı araba koltuğuna bastırdım ve gözlerimi yumdum. "Ah Efsun, ah!"

Araba durana kadar da gözlerimi açmadım. Midem bulanıyordu ama arabasına kusmak istemiyordum. Yüzüme vuran soğuk rüzgârla gözlerimi araladım ve aynı anda belimde bir el hissettim.

"Dur dur ben kendim yürüyeceğim," dedim. Kucağına almasına gerek yoktu. Zaten yeterince taşıyordu beni. Uyumuyorken kendim çıkabilirdim. Elinden sıkıca tuttum ve arabadan indim. Dengem yerindeydi, onun sandığı kadar da kafam güzel değildi. Sadece midem çok bulanıyordu. Belimden sıkıca tuttu ve kapıyı kapattı.

"Sıkı tutun, sakın düşme. Yerler hep taş." Başımı salladım, sıkıca tutuyordum zaten. Yavaş yavaş yürümeye başladık.

"Fetiiih," diye seslendim. "2021'e girdik mi?"

"Bu beşinciye soruşun. Girdik."

"Tamam."

Kapıda duran adamlara "İyi akşamlar," dedim ve durdum. "Size çay getireyim mi?"

"Hadi Efsun."

"Hava soğuk Fetih belki üşümüşlerdir. Size çay getireyim mi?" diye tekrar sordum.

"Kendileri alabilirler Efsun," dedi. Evet çok mantıklıydı. Eve girmeleri yasak değildi. Tam adım atacakken tekrar durdum ve Fetih'e sabır dilettim. "Eğer ki çayınız çabuk soğuyorsa burada benim mutfakta termosum var, hiç soğutmuyor. Onu alabilirsiniz tamam mı?"

Termosun yerini tam olarak hatırlamıyordum ama yeterince ararlarsa muhakkak bulurlardı. Aralarından biri "Sağ olun Efsun Hanım," dedi. Gülümsedim ama çok da duramadan eve girdik. Yanağımı Fetih'in koluna yasladım. Başımı taşıyamıyordum. Sanki bir başkasınınmış gibi ağır geliyordu. Mutfak camından bir kadının yüzünü gördüm. Bize bakıyordu. Hemen seslendim.

"Şûrîde!"

"Efsun niye bağırıyorsun?" diye kızdı Fetih. Bağırmamıştım sadece seslenmiştim. Tekrar seslendim ve o da beni bekletmeden mutfaktan çıktı. Şalını üzerine sardı ve önce bana sonra Fetih'e baktı.

"Mutlu yıllar!" dedim elimi sallayarak. Onun mantısını da yiyememiştik. Gülümsedi mi yoksa yapamadı mı bilmiyorum ama çok karmaşık bir ifadeyle bana baktı.

"Sana da Efsun."

"Hadi Efsun, hadi."

"Fetih mutlu yıllar desene kuzenine," dedim onu dürterken. Tepki vermedi, kadına bakmadan yine beni yürütmeye çalıştı ama ben dayanamadım söyledim.

"Şûrîde biliyor musun Fetih sizi hiç sevmiyor."

"Efsun dedim!"

"Kızıyorum ben ona ama laftan anlamıyor. Hadi ağabeyini anlıyorum belki aralarında sorun var ama ya seni? Küçüksün sen daha ne diye sevmiyor seni anlamıyorum. Selam ver diyorum vermiyor," diye dert yakındım. Bunları içimden düşünmemin hiçbir anlamı yoktu. Fetih'e baktım. "Hadi mutlu yıllar de kadına, ayıp."

"Bu böyle olmuyor," dedi ve aniden eğilip beni kucağına aldı. Nasıl tutunacağımı şaşırdım, başım döndü, dünya ters düz oldu, kusacağım sandım. Hemen gözlerimi yumdum. "Kızdırıyorsun artık beni," dedi kulağıma. Yürümeye başladığında kafamı kaldırdım ve Şûrîde'ye baktım. Donuk bir ifadeyle Fetih'e bakıyordu.

"Üzülme," dedim tüm samimiyetimle. Bugün teyzesinin gazına gelip yaptığı mantısını yememiştik. "Sevmezse sevmesin. O böyle huysuz biraz Şûrîde. Yapacak bir şey yok."

Fetih söylediklerimi kanıtladı ve iyi akşamlar bile demeden merdivenleri tırmanmaya başladı. "Ayıp," dedim yine.

"Sana ayıp."

"Hayır sana."

Yorgunlukla başımı bedenine bıraktım. "Fetiiih," diye seslendim yine. Durdu, sinesi yükseldi ve indi. Gökyüzüne bakıp sabır diledi. Yine ve yeniden. "Zeliha'yla uyusam ya, sarılırım ona," dedim. Zihnimin bir köşesinde bütün gece bu vardı. Zeliha'ya sarılmak. Adımları durdu, yüzünü bana eğdi. Gözlerine değil iki derin kuyuya baktım, kaybolacağım sandım. Aniden başını eğdi, kucağından atacağım sandım kendimi. Çenesini saçıma sürttü.

"Efsun, Efsun..." dedi sitemkâr bir sesle. "Şimdi yanına gidersen uyanır, uyanırsa zor uyur. Yarın olsa olmaz mı?" diye sordu.

"Olur."

Üç katı çıktı, beni yatağa yatırdı. Ayakkabılarımı ve kabanı çıkardı. "Efsun kıyafetlerin," dediği an inledim.

"Hayır, bu gece kalsın." Hiç takatim yoktu. Üstüme baktı sıkıntıyla.

"Sadece bu gece, ilk ve son." Başımı salladım ve yorganı üstüme çektim. Fetih yanımdan ayrılmak istediği ilk an kolundan yakaladım. İçimi kemiren soruyu biraz daha sormazsam, tükenecektim.

"Fetih," dedim düz bir sesle. "Beş ay sonra benden kurşun kekin tarifini isteyecek misin?"

Öyle ezberden bir tarif değildi, kendimi bir ayda o kadar geliştirmiştim ki yiyen nasıl yaptığımı soruyordu ama ben kimseye söylemiyordum. Benim tarifimdi. Altında benim imzam vardı, adının patenti bile bizdeydi. Ve istese de Fetih'e vermeyecektim. Yine de istemesini istiyordum. Kıytırık olmadığını duymak istiyordum yalnızca.

Ama o başını iki yana salladı. Kalbimdeki kelebeğin kanadına yağmur damlası düştü ve o kanat dağıldı, kelebek olduğu yerden hareket edemedi. İstese uçacaktı, istemedi kanadı parçalandı. "Canın hiç mi çekmeyecek?" diye sordum kırgınca. Elim kolunu bıraktı ama bu kez o elimi tuttu. Çekerim diye sıkıca kavramıştı. Küçükken yenen ve aranan babaanne sütlacı, mantı ve de benim gerçekten kıytırık olan o kekim. Bir de çok iyi yapıyorum diye kendimi kandırmam yok mu? Ah aptal Efsun, ah...

Elimi bırakmadan aramızdaki mesafeyi kapattı ama ben devamlı gözlerimi kaçırıyordum. "Canım çekecek," dedi aniden. Meraklı gözlerim onu buldu. Kalbimin atışları usulca belirginleşti. "Kapına geleceğim, sen de beni içeri buyur edeceksin. Hazırlamanı bekleyeceğim ve yiyip gideceğim."

Ben soruyu bu gece sordum ama sanki bu soru çok daha önceden sorulup cevaba ulaşılmıştı. Cevap söylenmek için hazırda bekletiliyordu.

Dudaklarımın kıvrılmasını engellemedim, o parçalanmış kanadın iyileştiğini hissettim. Uçacaktı ama önce bir şeyi daha öğrenmem lazımdı.

"Evlenene kadar mı?"

Elimi bırakmadan önce son söylediği cümle o kelebeği uçurmakla kalmadı içime su serpti. Başını iki yana salladı, kaşları havalandı.

"Sen evlenene kadar."

Kalbimden nasıl bir yük aldığını bilmeden usulca yanımdan ayrıldı. Üzerini değiştirdi, yatağını serdi, bilgisayarını açtı ve ekrana baktı. Canım o kadar sıkıldı ki bir yerden sonra dayanamadım. Uyuyamıyordum da.

"Fetih," diye seslendim.

Başını bana çevirdi. "Sen hâlâ dalmadın mı? Efsun yarın uyanmazsan sıcak suya değil buz gibi suya sokacağım kafanı. Şakam yok."

Yine kızdı, yine sessizleştik. Bu kadın uyuyamıyor azıcık konuşayım demedi. "Fetiih," diye tekrar seslendim. İsminin normal telaffuzunu unutmuştum sanki. Seslice nefes verdi. Sanırım konuşmak istemiyordu. O zaman gidip çalışma odasında devam etseydi niye buradaydı?

Başını bana çevirip sakince, "Efendim Efsun," derken sakinliğinden yüz bulup ağzıma gelen şeyi pat diye söyledim.

"Sana bir anımı anlatmamı ister misin?"

Söylediğim şey bir durumu açığa kavuşturmuş gibi kaşları havalandı ve dudakları aralandı. "Ha senin kafan güzelken çenenin bağı açılıyor." Sonra ne yaptı peki? Bilgisayarına geri döndü. Sanki bir kuştum da kanadıma ok saplamıştı. Öyle çok canımı acıttı bu yaptığı. Çenem titredi sanırım. Sırtımı ona dönmeye ve koyun saymaya niyetliyken aniden bilgisayarın önce ekranı kardı sonra kafası indirildi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp oturduğu yeri benim önüme denk gelecek şekilde değiştirdi.

Kanadım iyileşiverdi.

"Anlat bakalım. Bu gece hep ben anlattım."

Başımı geriye doğru atıp ona yer açtım belki onun da uykusu gelir de kafasını koyar diye ama o kolunu koymayı tercih etti.

"Eğer istemiyorsan," elimi kaldırıp işaretparmağımın bir kısmını gösterdim. "Şu kadar bile istemiyorsan anlatmam. Çalış sen."

Sanki şimdi bunu kabul edip sırtını bana dönse arkasından kirpiklerim titretmeyecek gibi bir de teklif ediyordum.

"İstiyorum," dedi beni büyük bir kırgınlığın eşiğinden alarak. "Hadi anlat." Gülümsemem genişledi işte şimdi ben istediğim için değil de o istediği için anlatacaktım. Yüzü yüzüme oldukça yakından bakıyor gece lambasına da çok yakın olduğumuzdan yüzlerimiz çok net gözüküyordu.

"Şimdi ben daha çok küçüktüm, dört belki beş yaşımda falanım. Sevdiğim bir köpek beni biraz ısırınca annemle babam aşı yaptırmak için hastaneye götürdüler." Koltuk altımda olan pikeyi biraz daha sardım kendime.

"Köpek mi ısırdı seni?"

O an yaşadığım o korku gözümün önüne geldi. Sıcağı sıcağına çok bir acı hissetmemiştim aslında. Hatta vurulan iğne daha çok yakmıştı canımı.

"Yanlışlıkla. Ben onun fark etmeden patisini ezmiştim. Onunki de yanlışlıklaydı. Yani annem onun da benim de istemeden yaptığımızı söylemişti."

Dudaklarında silik bir gülümseme oluştu başını salladı 'Tamam,' der gibi.

"Sonra gittiğimiz hastanede hemşire bana prenses diye seslenmişti. Ben de babama doğru koşup herkesin içinde bağıra bağıra heyecanla

o hemşireyi gösterip 'Baba bu abla benim prenses olduğumu nereden biliyor?' diye sormuştum." Her şey aslında kısmi olarak kesik kesikti. Ama sorumu çok net hatırlıyordum ve herkesin gülüşlerini, kıpkırmızı oluşumu...

Ufak bir kahkaha da yanımdakinden geldi. "Gram büyümemişsin," dedi gülüşünün izini taşıyan sesiyle. Halbuki büyümüştüm. O kadar çok büyümüştüm ki aklı hayali şaşardı.

"Doğru hâlâ prensesim," dedim hiç inkâr etmeyerek. Babam kaç yaşına kadar prenses olmaya devam edeceğimi sorunca 'Otuz yaşına kadar,' demişti. Çünkü otuz yaş bana göre o zamanlar çok büyüktü. O da bunu bilerek söylemişti. Halbuki o kırklarına merdiven dayamıştı ama bana göre otuz daha büyüktü. Babamın nezdinde de prensesliğimin düşmesine daha beş yıl vardı. Gerçi ondan sonra hiç öyle hissettiğim olmamıştı. Ama eğer o olsaydı otuzuma kadar öyle hissederdim.

"Hadi sen de anlat bir anını." Amacım sırayla ben uyuyana kadar konuşturmaktı bizi. "Çocukluğundan olsun ama."

Benim gözümün önüne düşüp ufak da olsa rahatsız eden saçı aldı, kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yüzüme nefesi dökülüyordu, sıcacıktı.

"Bir kere komşunun çocuğunun dişini kırmıştım anne ve babası da kapıya gelmişti. Ben de küçüktüm. En fazla altı. Şimdi o ilk vukuatım değil ama ilk kez kapımıza dayanmışlardı. Babam tanınan, saygı duyulan bir adamdı. Yani kimse dur ben gidip Karaderelerin kapısını çalayım demeye cesaret etmezdi."

Sızlandım, lafı da yarım kalmış oldu. Ben daha güzel iç ısıtan bir şey beklemiştim istemsizce. Bu neydi şimdi?

"Sırf üstünlüğünüz var diye başkalarını mı dövüyordun?" Bu çok ama çok çirkin bir davranıştı. İnsanların onlara duyduğu saygıyı kullanmaktı bu ve çok kötüydü.

"Hayır asla. Üstünlük var diye başkalarını dövmüyordum, üstünlük var diye kapımıza gelmiyorlardı. Eğer öyle düşünsem kapımıza gelebilecek kişilerin çocuklarını dövmezdim. Hem hep döven olmuyordum, dayak yediğim de oluyordu. Annem ve babam yaram ciddi olunca kimin yaptığını öğrenmek için çok uğraşırlardı ama söylemezdim."

Çocukken bunu düşünmeyi becerip çocukları dövmemeyi düşünemiyordu. Delirecektim, herkesi dövüyordu. Gerçi çok bir şey değişmemişti.

"Neyse dişini kırınca anne ve babamın gazabından korkup evin içinde saklanmıştım. Ama saatlerce. El kaldırma korkusu yok içimde, şimdiye kadar birimize bile ellerini kaldırmadılar, yani en fazla kızacaklar ama işte çocuk aklı. Ne kadar kızacaklarını kestiremedim, saklandım. Ne zaman ki beni bulduklarında kızmak yerine korkularından sarılacak raddeye geldiler, hele de annem, o zaman çıktım saklandığım yerden."

Huysuz huysuz onu dinledim. Marifetmiş gibi anlatması yok muydu? Yani şimdi ona on marifet saydırsam onunkiler benimkilerden beter olacaktı.

"Hiç değişmemişsin, hâlâ çok sinsisin."

"Öyleyim." Oldukça dürüst itirafıyla benim de 'Tamam sinsisin ama gel biraz kafanı seveyim,' diyesim geldi. Böyle onu bunu döven erkek çocuğunu alıp karşıma kafasına vura vura öperdim herhalde. Kızılmazdı da şimdi. "Hem sinsi hem diş kıran," dedi.

"Bakmasana kızım öyle. Canavarmışım gibi."

"Hâlâ mı kırıyorsun insanların dişini?" Sanki o bir katil ben de onu konuşturarak zaman kazanmaya çalışan bir kurbandım. İstemiyordum ben. Fetih'in eli tek bir kişiye bile kalksın istemiyordum. Aynı evi aynı odayı paylaşıyorduk her şeyi geçtim Zeliha'nın ağabeyiydi. Sanki o sesimdeki katil kurban ilişkisini anladı ve "Kimsenin dişini keyfi olarak kırmıyorum," diye açıklamaya çalıştı ama artık diyeceğini demişti.

Yoktu öyle bir şey. Uyduruyordu. Öylece onu izlemeye devam ettim. Eline niye bu kadar kolay yakıştırıyordu kanı? Nefret edilesi bir şeydi halbuki.

"Ulan bakma öyle tamam, bir dahakine burnuna vururum dişi kırılmasın diye."

Beni kırmadığı konu bu muydu?

"Fetih vurma kimseye."

O kadar acıklı acıklı söylüyordum ki empatinin dozunu kaçırdığım her halimden belliydi. Bunu fark etti ve başını salladı. "Tamam," dedi sakince. Saçımda parmaklarını hissettim. Acaba ben mi yeni fark ediyordum yoksa o mu yeni yapıyordu? Eli diplere gitse uyuyuverecektim burada.

"Vurmuyorum kimseye. Hadi sen anlat bir şey daha."

Bana yalan söyledi o an. Ben de inandım. Gerçi şimdiki zaman ekiyle konuşmuştu yalan sayılmazdı eksik sayılırdı. Zaten sıranın bana geçeceğini bildiğimden çoktan hazırdım ben.

"İzmir'deki bir nikâh dairesi büyük bir parkın içinde. Annemle bir gün o parkın içinden geçerken henüz daha düşmeden yürümeye yeni başlamışım bebeğim yani, annem anlatmıştı bana da, nikâh dairesinin önünde bir çift fotoğraf çekiliyor. Gelinin üzerinde de gelinlik var. Bir de benim annem ve babam eğitimci olduğundan görsel hafıza bende geliştiğinden beri resimli kitaplar vermişler elime. Çoğu da prensesli. Neyse ben o gelini görünce, tabii düşün kabarık bir gelinlik başında topuz ve taç, gelini o kitaplardaki prenseslerden sanmayayım mı? Annem elini nasıl bıraktığımı anlamamış koştur koştur geline gitmişim. Aniden o kalabalık ortama düşen bir turuncu kafa düşün. İnsanlar neye uğradığını şaşırmış. Kabarık gelinliğe tutunmuş nasıl gülüyorum. İşte annem mahcup mahcup gitmiş durumu açıklamış, sizi okuduğu kitaplardaki prenses sandı diye. Sonra beni koparmaya çalışıyor ama yok buldum bırakmıyorum. Gelin en son kucaklamış beni. Fotoğraf çekilmişiz. Bizde yok ama onlarda var fotoğraf. Yirmi beş sene öncesi sadece fotoğraf makinesiyle çekilmiş o an. Gelinin kucağında nasıl gülücükler saçmışım etrafa, herkes maşallah diye diye göndermiş beni. Ama kötü haber o gece ateşlenmişim."

Ben söylemeden o tamamladı. "Nazar mı değdi?"

Dudaklarımı öne doğru büzdüm. "Annem öyle söyler. İyi niyet kötü niyet olmadan nazar çok çabuk değermiş. Tabii sen kesin nazara inanmazsın. Şimdi diyeceksin ilim irfa..."

"Demeyeceğim," diye şaşırttı beni. "İnanırım nazara. Ayrıca," biraz uzaktan baktı bana. "Düğünün sonlarında sen kötü olmuştun. Belki de..."

"Annenin kem gözüdür o."

Bu Fetih'e karşı annesine yönelik çok nadir keskin laflarımdandı. Genelde ne olursa olsun annesi diye ona karşı bir şey söylemezdim ama bu kez ağzımdan kaçmıştı. Bir tepki bekledim böyle yaptığı hatayı bilen çocuklar gibi bakarken ama onun ufak bir gülüşünün ve başını iki yana sallayışının ötesine geçmedi bu. Acaba o da bana hak veriyor muydu?

Hazır elime fırsat geçmiş tepki göstermemişken "Hadi sana soru o zaman." dedim konuyu tamamen kapatırken. Üstten üstten bana baktı. Ne o Fetih annene laf söyleyince susuyorsun da soru sorayım deyince mi böyle yapıyorsun?

"Senin uyumaya niyetin yok galiba?"

Parmaklarının varlığını daha çok hissettim, saç diplerime doğru usulca ilerliyordu. Hayır uyumaya da niyetim yoktu konuşmak istiyordum.

"Tamam soruyorum," diye geçiştirdim. "En çaresiz hissettiğin an?" Belki biraz düşünsem daha mantıklı bir şey bulabilirdim ama olmadı düşünmeyi düşünemedim. Onun da hoşuna gitmedi benim de ama geri de alamadım sorumu.

Göğsünü şişirdi, aldığı havayı içinde tuttu bir an ve bakışları dalgınlaştı. İçinde sertleştirdiği nefesi yüzüme verirken çenesini sıkıştırdı. Soruyu geri alacaktım ta ki beklemediğim anda konuşana kadar. "Zeliha'yı yanıma çağırdığımda ona uzattığım elime bakmadan senin elini daha sıkı tutmuştu." Duraksadı, harflerinden bir yol yapsak ayak tabanları yanmadan tek bir Allah'ın kulu geçemezdi de tüm geçenlerin acısını Fetih çekerdi sanki. "O an dedim bu ev başımıza yıkılsın da ilk ben can vereyim."

O an da Fetih'in yüzündeki bozgunu görmüştüm acıyı görecek kadar derin bakmıyordum ona. Çok öfkeliydim. Sadece onun delirmek üzere olduğunu açık eden bakışlarını hatırlıyordum. İkimiz de sessizce durduk. İzahı olmayan şeyin tesellisi olmazdı.

"Senin?" Belki soruyu soğutmadan belki de kendi cevabını soğutmak için bana yöneltti soruyu. Bu sorunun cevabı o kadar çoktu ki gerçekten bir başlasam şafak sökene kadar kendi canımı da söker koyardım önüne. Gariptir o an benim için, içinde bin farklı çaresizlik barındıran o gece gelmedi aklıma ya da yetimhane günlerinden bir an. Kabristandaki küçücük bir kız çocuğu geldi aklıma. Belki kafamı bu kadar rahatlatmasam bu anı da o kadar kolay paylaşmazdım. Paylaşamazdım ama şu an çok sıradan bir anı söylüyor gibiydim.

"Annemle babamın cenazesi çok kalabalıktı. İkisi de eğitimci ya, öğrencileri diğer öğretmenler derken iğne atsan yere düşmezdi. Ben de küçüktüm, yani en azından kaybolunca korkacak kadar. Kaybolunca o kalabalıkta annemi aramaya başlamıştım. Çok uzun bir süre galiba, bana çok uzun gelmişti. Annemin resmini görene kadar; annemin cenazesinde, kaybolduğum için annemi aramıştım."

Dokuz yaşındaki Efsun sanki başucumda bana dikmişken gözlerini uzanıp saçlarını okşamaya yeltenemedim. Çünkü bedeni orada ruhu içimdeydi ve birebir o çaresizlik yine iliklerimdeydi. Fetih'e baktım.

Gözlerim sulanmamıştı ama çok az, çok çok az burnum sızlıyordu. Fetih'in gözlerinden geçen ifadeyi anlamaya takatim yetmedi. O biraz önce Zeliha için oluşan ifadede bile darmadağın olmuştu. Beklemedi sanırsam, ben de beklemiyordum.

Yaran var demişti, görüyorum var demişti. Ama korkma gördüğümü hissettirmem diye de eklemişti. Ben niye o gece o kadar öfkelenirken şimdi sakindim? Kendi yaramı kendim gösterdiğim için mi?

"Aynı anda mı kaybettin ikisini de?" Cümle boğazından neşterle kesildi sanki. Sesi kısık ve acılıydı. Ama bu beni öfkeli hissettirecek bir acı değildi. Çünkü sanki onun acısıydı, bana karşı bir acıma değildi. Başımı salladım.

"Aynı gece." Cevabın bu olduğunu tahmin etse de duymak bilmekten ağır geldi o an. Ben çok soğukkanlı izliyordum ama onun hali bundan çok uzaktı. Göğüskafesine sanki balyozla vuruyordum. Acı benimdi halbuki. Ama o acı ortak gibi davranıyordu.

"Kaç yaşındaydın?"

Göğüskafesi yıkılsın diye çabalıyordu sanki. Yıkılsın onu yaşatan organ enkazın altında kalsın, kan akışı dursun. Bilirdim bu isteği. Dünya dursun istemezdiniz kendi kalbiniz dursun isterdiniz. Çünkü o kafes bir mezarlıktı, kemikleriniz de o mezarlığın duvarları. Dünyanın yıkılmasının size bir yararı olmazdı. Yutkundum, düz bakışlarımı onda tuttum ama o bana bakmıyordu eskisi gibi. Sanki o suçluymuş gibi, sanki kendinden nefret ediyormuş gibi.

"Dokuz." Cevabımın ardından kesik bir nefes döküldü, içindeki göğüskafesine ait kemiklerin battığı yerleri tek tek hissetti. Acısı vardı. Yemin ederim acısı vardı acıması değil. Canı gitti o an sanki.

Canı canından giderken, "Efsun," dedi. Hissettiğim çaresizlik o ana aitti ama surat ifadem put gibiydi. Sanki benim yapamadığımı o yapıyormuş gibi baktı bana. Eli başıma uzandı, artık saçlarımda değildi tüm hâkimiyeti. Başımı okşadı sonra başparmağı alnımı.

"Efsun, Efsun, Efsun." Bazen böyle bana isyan etmek için adımı ardı ardına tekrar ederdi. Ama bu kez isyan ettiği ben değil kaderimdi. Kimsesiz olduğumu ilk kez bu gece anladı. Kimsesizim demedim ama o anladı. Bu bir ilkti, bunu yaşamayan anlamaz, göremez sanıyordum ben hep. Ama anlamış, görmüştü. Şimdi ölsem mezarımın sulanmadığından çok çabuk kuruyacağını, zamanla üzerindeki otlardan örtüsü olacağını fark etmiş gibi baktı.

Bir mezarlık varmış, sahipsizmiş. Üzerinde sadece ölüm tarihi yazıyormuş. Doğumuna kimse şahit değil, adı sanı kimsesizliğinde kaybolup gitmiş. Mezarına tek uğrayan yağmurlarmış. Yazın kuruyan toprağı hiç ıslanmazmış. Şimdi kimse demesin hepimizin işin sonunda gireceği toprak bir diye. Biliyordum ölünce bile bir olmazdı insan. Mezarlar vardı üzerinde çiçekler can bulurdu, mezarlar vardı başucunda sadece kimsesiz bedenin ruhu dururdu.

Ve ben, Efsun Zorlu eğer ki bir aile kuramadan ölürsem başucumda kıyamete kadar ruhum nöbet tutacaktı.

Ve ben, Efsun Zorlu eğer ki bir aile kuramadan ölürsem öldüğüm gün adım bu dünya üzerinde hiç doğmamışım gibi silinecekti.

Mırıldandım. Öylece yüzüne bakıyordum. İçim rendeleniyordu ama dışımda pürüz bile yoktu. Sanki bileklerimi kesmiş öylece aynadan kanın akışını izliyordum. O bunu gördü, Fetih bunu yine gördü. Hep görürdü zaten o, ben sadece bunu istemiyorum diye görmemiş gibi yapardı. Alnını alnıma dayadı, öylece orada sürdürdü isyanını. Bu gece bize ne olmuştu?

Annemi ve babamı kaybettiğimi biliyordu ama aynı anda olduğunu bilmiyordu.

Annemi ve babamı kaybettiğimi biliyordu ama daha dokuz yaşında olduğumu bilmiyordu. Çok ağır yükler vermişim gibi kaldıramıyordu.

Bir gerçek buz kesiti gibi çarptı yüzüme.

Bunlar çok ağır şeylerdi, ben nasıl bu kadar alışmıştım?

Mideme bir ağrı girdi, gözlerimi yumdum. Ben nasıl alışmıştım bunca şeye?

Öylece kaldı alnı alnımın üzerinde sindirmeyi beklerken. O an sırf kendimi daha çok mahvetmek için "Üzülme," dedim ona.

Ben bile alışmışım üzme kendini dercesine.

Senin vazifen değil dercesine. Bu ancak bana hak dercesine.

Elimde bir hançer en büyük acıyı kendi elimden çekmek için sapladıkça saplıyordum. Hiçbir acının acemisi olmamak içindi bu çabam. Acemisi olunan şeyin yarası daha büyük olurdu. Bir hastalığa ilk defa yakalanmak gibiydi bu. Vücudun hafızasında olmayınca o hastalık ne yapacağını bilemez, afallardı. Başkasının yanında afallamamak için belki de hiç yaşamayacağım acıları bile çektirirdim kendime.

Elim yanağını bulduğunda bunu bekliyormuş gibi elini örttü bir yorgan gibi elimin üstüne. Dudaklarını yine avuçiçime bastırdı. Öptü

kokladı, öptü kokladı... Sahne aynıydı ama bu kez Fetih benim acıma yanıyordu. Nasıl da kaldıramıyordum başkasının bana benden daha fazla yanmasını.

"Canın neydi ki daha?" Sorusu kendineydi, bu yüzden içimden oldu cevabım.

Hiçbir şeydi.

Bazı insanların, mesela Zeliha'nın mesela benim, çektiğimiz acıyla canımızı denk getiremiyordu. Bu onu daha da çıkmaza sokuyordu. Acının bir yaşı var sanıyordu, *Allah'ım yalvarırım bunun öyle olmadığını bir ömür bilmesin.*

Alınlarımızı ayırdı, elini yanağımın üstüne örterken yüzüme baktı. Hiçbir şey diyemedi. Ne diyebilirdi ki? Öylece sustu, yüzü acıyla kıvranırken suspus baktı yüzüme.

"Bu yüzden mi hep canından büyük bakışın?"

Canımdan büyük mü bakıyordum? O ne demekti ki bilmiyordum bile. Hiçbir şey söylemedim. Cevabım yoktu zaten. Olsaydı da söyler miydim, sanmıyordum.

"Kimse söylememiş sana kaldıramazsın diye sen de taşırım demiş yüklemişsin her şeyi sırtına." Çok zalimce bir doğruyu yüzüme çarptı. Onun göğüskafesine balyozla vurulmuştu, suni bir yıkımdı. Bendeki yıkımın sebebi bir zelzeleydi.

"Canın ne kadarmış ki senin?" Döndü dolaştı aynı çıkmazda durdu. Susuyordum, yapma der gibi bakarak. Buralara gelmesini istemiyordum ben bu konuşmanın. Dinlesin geçsin, üzülmesin, takılmasın istiyordum. Teselli eden de teselli edilen de değişmedi. İstemiyordum bu anın yaşanmasını sancısı çok büyük olurdu biliyordum. Göğsümün beşiğinde salladığım acılar uyanmasın istiyordum, ben zaten onları senelerce uykusuz kalacak kadar sallamış öyle uyutabilmiştim. Yine uyanırlarsa ben de onlarla uyuyamazdım.

Bu yüzdendi konuşmamam. Gönlümün söylediğiyle dilimin konuştuğu o yüzden bu kadar alakasız oldu. "En son diş kırıp mermi sıkıyordun, konu nasıl buraya geldi?" Kapatalım diye yalvarmadım ama onun beni anlayacağını biliyordum. O içini gösterdiğim beşiğe benim isteğimle yaklaşmadı. Ben de zaten bunu bildiğimden kaldırdım üstünden örtüyü. Şimdi geri örterken onun da eli vardı elimin üzerinde.

Bu gece ilk kez evlerimizin kapılarını açtık birbirimize, buyur ettik birbirimizi, ikimiz de.

Nefesini yüzüme üfleyerek gülümsedi. O an emin oldum beni anladığına. Dudakları beklemediğim bir şiddette alnımı buldu. Öptü ardı ardına. Alnıma varışı şiddetli, alnımdan öpüşü zarifti. Biz yine yarın bu anlar hiç yaşanmamış gibi bir güne uyanırken Fetih içimde uyuyanları hiç unutmayacak ama sessizliğini böyle gecelerde bozacaktı sadece. Ben istediğim kadar, ben istediğim zaman. Son cümlesi de dudakları öptüğü yerin üstündeyken oldu. Böyle bir anda bile sanki hiç canımız yanmamış gibi gecenin sonu kıkırdayışımızla son buldu.

"Herkese mermi sana çiçek diyorum kızım, anlamıyor musun?"

@novaebook

XVII

ŞAFAK YÜZ KIRK

Dandini dandini dastana
Danalar girmiş bostana
Kov bostancı danayı
Yemesin lahanayı.

Ritmik sesle duyduğum bu ninniye o kadar aşina olmuştum ki tam anlamıyla derin uykuya dalmama engel olan bizzat bu ses olsa da sanki kesilse rahatsız olacaktım. Ne kadar bilmiyorum ama uzun zamandır dinlesem de hiç eşlik etmemiştim. Ta ki bu ana kadar, bu uykumdan daha çok koptuğumun kanıtıydı.

'Eee eee eee eee'

Aynı anda aynı yeri tekrar ettiğimizde bir elektronik cihazdan çıktığı ve tekrarda olduğu bariz belli olan ninni sonunda beni kendisine eşlik etmeye zorlayarak uyandırmıştı. Gözlerimin önüne düşen alan bir süre bulanık kaldı, sanki susması için tek şart benim gözlerimi açmammış gibi ninni sesi aniden kesildi. Gözlerim ağır ağır açılıp kapanırken tekrar uyumaya çalışmakla, ayaklanmak arasında gidip geliyordum. Duyduğum tek bir sese kadar.

Ses.

Bir bebek sesi.

Gülüyor muydu, mırıldanıyor muydu bilmiyorum ama bana bir bebeğin ağlayışı dışında bütün sesler huzur verirdi. Tıpkı şu anki gibi. Sesi sorgulamaya zaman bulamadan dudaklarım kıvrıldı istemsizce. O bebeğin sesi arttı, nihayet ki benim sorgulayacağım seviyeye geldi. Gözlerim tek bir noktada kaldı.

Beşikte. Bir bebek beşiğinde.

Algılayamadım, benimle aynı yerde bir bebek olduğunu kabullenemedim başta ama o ses arttı hatta beni huzursuzlaştıracak bir seviyeye ulaştı.

İçindeki bebek ağladı ağlayacaktı. Üzerimdeki pikeyi şaşkınca atarken etrafa baktım. Evimdeydim, odamdaydım. Odadaki şömineyle benim aramda ama şömineye uzak bana yakın olacak şekilde konumlandırılmış üstü tül oldukça modern ve güzel, beyaz bir beşiğe doğru ilerledim. Bir bebek beklediğim kadar bunun çok anlamsız oluşunun da farkındaydım ama düşündüğüm şeyin görsellikle kanıtlanması geç olmadı. Beşiğin içinde aylarını doldurmuş ama muhtemelen henüz yaş almasına en az yarım yıl olan bir kız bebek girdi görüş alanıma.

Üzerinde epey tatlı bir elbise, başında çok az saç olmasına rağmen de pembe büyük bir toka. Küçük oluşuna rağmen o kadar özenle giydirilmişti ki ayağındaki patiklerden bileğine takılan nazar boncuklu bilekliğe kadar her şey düşünülmüştü. Annesi bandanasını bile takmayı ihmal etmeyecek kadar süslemişti, tıpkı bir prenses gibiydi...

Beni görür görmez biraz önceki ağlama sesleri duruldu minik ellerini bana doğru uzatarak bir kuş gibi cıvıldamaya başladı. O bana ne kadar yabancıysa, ben ona o kadar tanıdıktım sanki. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı onu ürkütmeyecek şekilde "Kimsin sen?" diye sordum. Cevap vereceğinden değil de o an başka bir şey sormak gelmedi aklıma. Bebekle yalnız olduğum odada garip garip bakışırken onun bana uzanan elleri hedefe ulaşamayınca huysuzlanmaya başladı. Önce altdudağı üstdudağının üzerine bindi, sonra gözleri ışık hızında sulandı. Çıkardığı sesler de cabasıydı.

"Ağlama," dedim nazikçe. Kollarım zarar vermekten çekinerek ona vardığında, eğer ki kucaklamazsam da ağlayacağı belliydi. Annesi yoktu şu an burada, ağlarsa hiç susturamazdım. Yavaş hareketlerle onu beşiğinden alırken önüme dökülen saçlarımda gezindi hemen küçük parmakları. Bu hareketi dudaklarımdan ufak bir nida döktü. Onu kucağımda sağlamca sabitleyip elbisesini düzelttim.

"Elbisen ne güzelmiş," dedim gülümseyerek. İlk kez bu kadar yakından baktığım yüz niyeyse bir yerden tanıdık geldi. Hele de burnuma dolan koku. Bir şey bana ölümüne yabancıyken aynı anda nasıl oluyordu da ölesiye tanıdık geliyordu? Sanki kırk yıl kadar yabancıyken bu kokuya, sanki bir kırk yıl kadar da tiryakisiydim. Kurduğum cümleyle biraz önceki cıvıldamaları yeniden çıkardı. "Annen nerede senin?" diye sordum şaşkın şaşkın. Kimindi bu çocuk? Kime götürecektim?

Ne yapacağımı bilemez halde elimdeki minikle bakışırken içinde olduğum odanın kapısı o kadar sessizce aralandı ki duymamam bile olası

bir ihtimaldi. Gözlerim bebekten kapıya kaydığında uyandığımdan beri tanıdık bir sima görüşümle rahatlayabilmiştim.

Fetih'ti.

Elindeki biberonu çalkalayarak girdiği odada sessizliğini beni gördüğünde bozdu. Yüzü bariz bir şekilde düştü, gözleri benden bebeğe kaydı. "Babam," dedi hafif kızgın bir tonda.

Babam?

Gözlerim dehşetle elimdeki bebeği buldu, şaşkınlıktan bir mimik değiştirmiş yüzümle baktım ona. Fetih'in çocuğu muydu? Adımları bize doğru yaklaştığında başımı çocuktan çeviremiyordum bile. Ta ki Fetih cümlesini tamamlayana kadar.

"Hemen geliyorum, anneyi uyandırmak yok demedim mi?"

Hangi anneyi?

Anne kimdi?

Baba kimdi?

Bebek kimdi?

Şaşkınlığım hızla arttı elimdeki bebeği düşürmemek için daha sıkı tutarken lal olmuş dilimden dökülen tek şey "Ne?" sorusu oldu. O da varla yok arasında. Fetih kucağımdaki bebeğe doğru eğildi, önce parmağının tersiyle yanağını okşadı. Bebeğin gözleri Fetih'teyken elleri anında asıl yeri orasıymış gibi kirli sakallarını bulduğunda Fetih avucunun içini öptü koklayarak.

"Sen şimdiden beni dinlemiyorsun," dedi dertli dertli. Sonra başındaki bandanayı hafifçe geriye doğru itti ve ekledi. "Annesi kılıklı."

Annesi kılıklı mı?

Hipnoz olmuş gibi tekrar ettim. "Ne?" Fetih'in sonunda ilgisini çekmiş olacağım ki zaman ve mekân algısını kaybetmiş olan bana baktı. Bana söylemesi gerekenlerin, yapması gereken açıklamanın önünden bile geçmedi olayı daha da çıkmaza sürükledi.

"Bilseydim yanımda götürürdüm mutfağa. Ben çıkarken çok sakindi, uyandırmaz diye düşündüm. Ver sen bana, uyu biraz daha." Hafızasını kaybetmiş bir hasta gibi onu izlerken tekrar ettim.

"Ne?"

Sonunda normal olan bakışları bozuldu ve garipser gibi baktı bana. Eli yüzümü bulurken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, başparmağıyla yanağımı okşadı. "Çok yorgunsun," dedi sanki tek derdimiz buymuş gibi.

Hissettiğim yorgunluk bedenen değildi, zihinseldi. Beni kendine çekmek yerine kendisi sokuldu, başını aniden boyun girintimde hissettiğimde bacaklarım titredi.

Biraz önce nasıl avuçiçleri öpülürken koklandıysa kucağımdaki bebek, boynumda taht kuran dudakların öpmesiyle aynı anda benim de kokum onun derin nefesiyle ciğerlerine doldu. Ama hayır ayrılmadı dudaklar tenimden, kulaklarım alev gibi yanarken elim ayağım boşalmak istedi ama izin veremedim. Kucağımda bebek vardı.

Kendi topraklarında gezinir gibi rahatça tenimde gezinen dudakların arasında yudum yudum ateş vardı sanki. Birazdan alev alacaktım. Boynumdan şakağıma uzanan yolda belirli aralıklarla buseler bıraktı. Tutulmuş ne konuşuyor ne onu itiyor ne de kendim uzaklaşabiliyordum. Şakaklarımın üzerinde duran dudaklar kulaklarıma bir günahı fısıldar gibi konuştu.

"Ne?"

Fetih bozuk plağa bağlamış bana bakmadan önce bebeğin elbisesini düzeltti sonra dudaklarını oldukça çekici bir şekilde ıslattı. "Efsun böyle bakarak beni öpmeye zorluyorsun," diye açıkça itiraf ettiğinde gözlerim kararda artık. Çok bile dayanmıştım.

"Efsun geç kalacaksın!"

Kolumdan sarsıldım ve yastık başımın altından çekildiğinde başım yatağa düştü, korkuyla gözlerimi açtım. Bebeği düşürdüm sandım. Yataktan nasıl doğruldum da yere baktım bilmiyorum ama ani hareketim başımı döndürdü. Bebek yoktu. Beşiğe baktım. Beşik yoktu. Yalnızca Fetih vardı. Nefes nefeseydim Fetih'e bakarken.

"Ben sana içme dedim değil mi?" Yatağın içinde dizlerimin üzerindeydim. Yıkıldım yatağa ve elimi kalbime bastırdım. Kalbimin atışları elimi yumrukluyordu. Gözlerimi yumdum. Rüya mıydı? Aklım çıkmıştı, rüya mıydı? "Kalksana Efsun," diye bağırdı yanı başımdan.

"Bir dur Fetih!"

Sessizleştik. Derin nefesler alıp veriyordum, vücudumdaki bu adrenalinin azalmasını bekliyordum. "İyi misin?" diye sordu. "Başın mı döndü?"

Rüya gördüm.

"Evet."

"Gel bir elini yüzünü yıkayalım." Eli bana değdiğinde elimle durdurdum.

"Kalkacağım. Sen dur biraz."

O kız çocuğu bizim miydi? Fetih niye benim aksime rüyada her şey olağan gibi davranıyordu? Rüyayı gören olmadığı için mi? Ya o boynumda gezinen dudakları? Görmememem gereken şeyler, duymamam gereken cümleler...

Ya o prenses gibi olan bebek? Süslüydü. Ben giydirmiştim. Benim kızım mıydı o şimdi?

Bilinçaltı... Evet bir ışık tutulmuştu zihnime. Bu dönem bebek iması alıyordum zaman zaman insanlardan. O yüzdendi.

"Adı neydi ki acaba?"

"Ne?" Sorusu soruldu ama bu kez benim tarafından değil. Rüyanın replikleri terstendi sanki. Sıkıntılı bir nefes alıp gözlerimi yumdum gözümün önüne o bebeğin geleceğini bilemezken.

"Yok bir şey."

Kafamın içinde bir rüyadan fazlası olan küçük bir bebek, dün gece Fetih'in kucağında tırmandığım merdivenleri iniyordum. Gözlerim hatta neredeyse tüm yüzüm şişmişti. Her şeyimle öylesine gördüğüm rüyadaydım ki mutfaktaki Şûrîde'yi görmesem dün gece aklıma hiç mi hiç gelmezdi.

'Fetih sizi hiç sevmiyor.'

Mutfağa girer girmez, dün geceki kıyafetleriyle bıraktığımız o kişi buradaydı. Söylediklerim saf bir utançla kıvrandırdı beni ve bardağıma su doldururken utana sıkıla "Günaydın," dedim. Elinde Orhan Kemal'e ait *El Kızı* adlı roman vardı, benim selamımla gözleri satırları takip etmeyi bırakıp bana baktı.

"Günaydın."

Dün geceden beri burada mıydı? Yoksa sadece aynı kıyafetleri mi giymişti?

"Şûrîde ben dün gece adına özür dilerim. Saçmaladım, kafam biraz güzel..."

"Sarhoştun evet," dedi. "Önemli değil, fazlasıyla belli oluyordu zaten halinden."

Elbette söylediğim her şey doğruydu ama yine de bu konu hakkında yorum yapmadım. Hazırladığım adaçayından ona da koydum.

"Ah, teşekkür ederim," dedi ve kitabını köşeye itip fincanı önüne çekti. "Ne çok seviyorsun bitki çaylarını."

"Ağrılara gerçekten iyi geldiğini düşünüyorum."

Adaçayına dikti gözlerini. "Ağrın mı var?"

"Regl dönemim gecikti o yüzden," dedim. Boşluğuma denk geldi. Yoksa geriye yaslanmış, tek elim karnımda bu cümleyi kurmaz ve sorduğu soruya da cevap vermezdim.

"Kaç gün?"

"On."

Yüzünden korkunç bir ifade geçti. Çok kötü bir şey duydu sandım. "On koca gün. Üstelik ağrılı bir gecikme..."

Lafı nereye getireceğini pek tabii anlarken yine de oraya gelmemesi için tüm çabamı göstermeye gayret ettim.

"Her kadının başına gelmiştir."

Sanki ben ne kadar hamile olmadığıma eminsem o da o kadar emindi. Üstelik şüphelenilecek bütün şeyler anlamsız bir şekilde ona denk geliyordu.

"Muhakkak," dedi başını sallarken. "Ama eğer ki ben evli bir kadın olsaydım ilk aklıma gelecek çok kuvvetli bir ihtimal olurdu ve bunu ölümüne inkâr edip karşı çıkmazdım. Üstelik alkol almazdım."

Belki de bu kadar karşı çıkmam bir şeylerden şüphelendiriyordu onu. Kendince sorguluyordu, evli olan bendim ama o bu ihtimalle her önüme geldiğinde neredeyse lafı asla demeye getiriyordum.

"Ölümüne inkâr etmek sence de biraz abartı değil mi?"

Yüzünde samimi bir gülümseme oluştu. "Beni sakın yanlış anlama. Bu eminliğinin mesleğinden geldiğini farkındayım. Buna saygı da duyuyorum. Ama hiçbir şey imkânsız değildir, bunu sen de biliyorsun değil mi?"

Sanırım burada artık karşı çıkmayı bırakıp daha yapıcı konuşmalıydım.

Zihnimin merkezinde tekrar eden rüyayı düşündüm, Fetih'in dudaklarının gezindiği yerde yine bir huylanma hissettim.

"İmkânsız diye bir şey gerçekten yoktur ama doğru bir korunmayla insanın kendinden emin olması mümkün değil mi? Tamam her zaman

yüzde birlik bir ihtimal var ama geriye kalan ihtimalinin yanında esamesi okunmaz."

Hiç lafı uzatmadan olduğu gibi söylerken gözlerini kaçırıp dudaklarını ıslattı.

"Ya o yüzde bir ihtimalin bu kez esamesi okunuyorsa? Bu durum niye beni korkuttuğu kadar seni de korkutmuyor?"

Dalgın olan bakışlarım kulak tırmalayan tek bir kelimeyle uyarıldı.

Korkutmak?

Şaşkınca ona baktım. "Hamile olma ihtimalim seni korkutuyor mu?" Sesim şaşkın hatta belki biraz sinirli bile çıkmıştı. Bu ne demekti böyle? Benden Zühre Karadere kadar nefret ediyor olamazdı değil mi? Ben bu nefreti hak etmezken insanların benim hakkımda anneliğim üzerinden bile böyle şeyler düşünmesi canımı yakıyordu. Bu çok acımasızcaydı. Ben kimsenin düşmanı değildim, niye herkes benim düşmanımdı?

Bakışlarım, sesim, duruşum... Her şeyim değişti. O da bunu harfi harfine takip etti. "Hayır hayır," dedi telaşla. Eğer tam şu an gerçekten onun bu kadar kötü olabileceğine ikna olursam aynı sofraya bile oturamayacaktım. Çok yanlış yerlerden vuruyorlardı beni. Kabullenemiyordum artık.

"Bunu dillendirme bile Efsun. Ben sadece," duraksadı. Nasıl toparlayacağını şaşırdı. Yüzünü inceliyordum ilmek ilmek. İnsanların ne kadar samimi ne kadar kötü olduğunu az buçuk anlardım. Sadece kabullenemezdim belli bir süre. Bazı noktalarda iyimser bir yapım vardı. Bundan kaynaklıydı. Şûrîde'nin saf iyi olmadığını kabullenmiştim.

"Sen sadece ne?" dedim bastırarak. Şimdi karşımda küçülen o, baskın olan bendim. Bu mutfaktan suratına tükürerek çıkma ihtimalim bile vardı. Küçük Zühre Karadere'yse her anlamda, yaşından dolayı büyük olana yapamadığımı ona yapardım. Belki fiziksel olmazdı bu ama cümlelerimle insanların suratına tükürmeyi çok iyi bilirdim.

"Eğer ki o yüzde birlik ihtimal doğruysa, şu an sen kendini de karnındakini de tehlikeye atıyorsun. Dün gece alkol aldın Efsun. Regl ağrısına yorduğun şey o bebeğin sana verdiği sancıysa ve sen önlemini almıyorsan şu an kendini ama en çok da onu kötü bir sona sürüklüyor olabilirsin. Ve ben bunu görüyor, fark ediyor ama hiçbir şey yapamıyorsam bu benim vicdanıma öyle bir yük olur ki ömrümün sonuna kadar kurtulamam bundan. Kaldıramam Efsun, bir şeyler ortadayken öylece

izlemek rahatsız ediyor beni. Belki gidip eşine söylemeliyim, belki kayınvalidene, belki görümcene. Bir çocuk haberinin beni korkutacağı ya da üzeceği tabii ki yok. Sen ya da başkası. Buna ihtimal bile verme."

O konuştukça gözlerine bakmayı sürdürdüm. Cevap vermeden onu izlerken alnını ovaladı. Evet belki küçük Zühre değildi, benim ihtimal verdiğim şeyler de yok gibiydi ama bundan sonra söylediklerinin de bence pek bir içtenliği yoktu.

"Tam aksine senden bir çocuk haberi duymak..." Duraksayıp gözlerini bana dikti. Dudaklarını kıvırdı kıvırmasına ama bunda sanki epey zorlandı. "Herkesin beklediği önemli bir haber. Sevinirim ben de herkes gibi."

Kötü değilsin Şûrîde, kötü bir insan değilsin ama sana iyi demeye de asla gönlüm elvermiyor.

Çocuk haberine üzülmeyecekti belki ama sevinecek gibi de durmuyordu. Bu kadar mı teyzesine düşkündü? Halbuki Zeliha'yı çok seviyordu. Bunun farkındaydım. Benden nefret etmiyordu ama beni sevmesini engelleyen de bir şey vardı. Zühre Karadere ne anlatıyordu insanlara benim hakkımda?

Başımı salladım, göstermelik de olsa gülümsedim bir kez. Elim telefonuma giderken nöbet tutacağım bir gün için hastaneye gitmek üzere çıkışa yöneldim.

Yine de her şeye rağmen onu o psikolojide bırakmamak adına son anda ona döndüm. "Eğer ki bu birkaç gün daha devam ederse test yapacağım. Endişelenmene gerek yok."

Sırtı bana dönük olan beden bu cümleyle bir iki saniye daha olduğu gibi durdu. Sonra saçlarının havalanacağı şekilde başını çevirirken yutkunuşuyla gülümsemesi peş peşe oldu. Gözlerinden bir ifade geçti ne kafa yorabildim ne de tahmin edebildim.

"Teşekkür ederim," dedi varla yok arasında bir sesle. Son kez gülümseyip kapıya döndüm. Kapı eşiğindeyken bir cümle daha kurdu. "Güzel haberlerini bekliyorum."

Ama bu sesin titremediğini anlamamam neredeyse imkânsızdı.



Alışmak zamanı hızlandırırdı.

Hastanede artık zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyordum. Durmaksızın çalıştığımız bir günün ardından çıkmadan *fini* yakalamış, şimdiye

kadar üst üste tuttuğum blok nöbetlerin karşılığını yakın zamanda kullanmak istediğimi söylemiştim. Sanki hakkım olandan fazlasını istemişim gibi davransa da bu hafta bitince üç gün boşluğum olacaktı ve o boşluğu Fetih'in babaannesinin yanına giderek dolduracaktık. Buzağı Efsun'u daha fazla büyümeden gidip görmek istiyordum.

Şimdiyse isteğimi ikiletmeden yoldan söylediğim bitki çayını almak için dönen Fetih'i kapıda karşılamak için merdivenleri hızlı hızlı iniyordum. Dün Fetih'le yediğimiz yemekten mi yoksa bugün doğru dürüst bir şey yemeyişimden mi bilmiyorum ama bağırsaklarım iyi değildi. Kavga içindeydiler.

Ben son adımdaydım ki kapı aralandı, elindeki torbayla Fetih içeri girdi. Yürüyerek değil âdeta zıplayarak ona doğru gittim. Adımlarımız orta yerde buluştu. "Fetih..." dedim nasıl teşekkür edeceğimi bilmezken.

"Yoldan döndürdüm seni, teşekkür ederim." Elindeki rezene çayını alırken torbanın içine baktım. Başka bir şey istiyor musun demişti, hayır desem de torbanın içinde çikolata da vardı. Ben de ona kurşun kek yapmıştım.

"Yoldan dönmem mühim değil de evde bir sürü çay var zaten. Üstelik çok kötü kokuyor bu."

Onun için tek bir çay esastı o da siyah çaydı, diğerlerini gereksiz buluyordu. "Midemden mi bağırsaklarımdan mı ne garip sesler geliyor. Kavga ediyorlar sanki içeride. Sabahtan beri böyle. Ağrı da yok. Bir boşluk hissi var. İyi gelir diye düşündüm."

Sesi duyamazdı belki ama o çarpışmayı hissetsin diye elini tuttum ve karnımın üstüne bastırdım. Bir titreşim vardı âdeta. Gözlerinin içine 'Bak,' der gibi bakarken bana doğru bir adım attı, ayakkabılarımızın burunları çarpıştı. Elini biraz daha bastırırken karnıma gözleri kısıldı. Böylesi ilgi çekici bir hareketlilikti işte.

Bu ciddiyetine kıkır kıkır gülerken tesadüf eseri başımı çevirdim ve kendisi kapalı perdesi açık olan mutfak penceresinin ardından biriyle göz göze geldim. Gülümsemem yüzümde sabit kaldı. Şûrîde oturduğu masada bizi izliyordu. Beni, Fetih'i, Fetih'in karnımın üzerindeki elini, Fetih'in eli üzerindeki elimi.

Şûrîde'yle bakışmamızı bölen Fetih'in, "İçeride bebek var sanki," deyişi oldu. Yaptığı benzetme benim solmak üzere olan gülüşümü canlandırdı, Şûrîde'yle aynı anda kafalarımızı çevirdik.

"Hayır içeride mısır patlatıyorlar sanki."

"Ulan ben de doktorları devamlı tıbbi konuşan insanlar sanıyordum."

Boş avluyu ikimizin gülüşleri doldurdu. Ellerimiz ayrılınca ikimiz de geri çekildik.

"Dün ne kadar tatlı varsa hepsini yedin bitirdin. Onun acısı çıkıyordur yok bir daha sana tatlı."

Söylemek istediğim şey için daha iyi bir fırsat olamazdı sanırım. "Kurşun kekten yemeyecek miyim o zaman ben?"

Henüz fırında olan keki görebilecekmiş gibi mutfağa baktı. "Ciddi misin sen?" Kıytırık değildi, olsa böyle parlar mıydı gözleri hiç?

"Evet. O kadar yoldan döndün bir karşılığı olmalıydı ama fırında. Sen yukarıya çık ben fırından çıkarıp üzerini örtüp geleyim. Dinlenmesi lazım önce."

Gözlerinin içindeki ışıltı ve yüzündeki keyifle döndü merdivenlere. Çil yavrusu gibi dağılırken iki yana mutfağa doğru adımladım. İçeride en son bıraktığım gibi Şûrîde ve Zeliha muhabbet ediyordu. Önlerinde Şûrîde'nin ona 'Efsun genel olarak bilinen kitapları almış ama bunlar kıyıda köşede kalan kıymetli eserler,' diyerek aldığı kitaplar vardı. Edebiyat okumuştu, fikirlerini büyük bir saygıyla karşılıyordum.

"Ürperen yaralara çıplak
Havaların değmesi
Acır." *

Mesela bak burada çıplaktan sonra kesiliyor ve bir alttaki mısra kopukmuş gibi kuruluyor. Sonra büsbütün söz dizim kuralına geçiyor Necatigil. Bu Necatigil'in özgün dili. 'Acır' bir önceki diziden kopuk okurun zihinde kurduğu manaya bağlanıyor. 'Acır yaralar' gibi. Çoğu şiirinde bunu görebilirsin, onu bariz bir şekilde herkesten ayırıyor bu özelliği."

Zeliha'nın yüzünde yeni bir bilgi öğrendiğinden kaynaklı büyük bir gülümseme oluşurken ağzından etkilendiğini belli eden bir mırıltı döküldü. "Rezene isteyen var mı?" diye sordum damacanadan su doldururken. İkisi de aynı anda başını iki yana sallarken Şûrîde'nin gözleri bana kayınca gülümsedi. Yüzünde çoğu zaman hüzünlü ve soyut bir ifade olurdu. Gülümsese bile o hüznü alırdınız.

* Behçet Necatigil, *Sevgilerde - Bütün Şiirlerinden Seçmeler* (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları).

"Bu aralar ayrı güzelleştin sen Efsun," dedi aniden. Suyumun kaynamasını beklerken kekimi çıkardım fırından.

"Enerjimden dolayı olabilir. Arada geliyorlar bana böyle, bazen ölü toprağı atmışlar gibi oluyorum bazen de kendime geliyorum. Teşekkür ederim."

Ben önüme baksam da o, beni izliyordu. Yüzündeki o melankolik ifadeyle izleyip durdu. Ta ki Zeliha konuşana kadar.

"Orhan Veli için de konuşacaktın. Yarım kaldı." Ben çıkarken de konu edebiyattı. Şûrîde sanırım gastronomiden sıyrılıp kendi alanına dönmüştü.

"Orhan Veli her şeyden önce gözümde mükemmel bir kişilik. Söylenenler, anlatılanlar onu şairlikten öte insanlığıyla gözümde şahlandırıyor. Melih Cevdet Anday anlatır: *'Orhan fakir fukarayla, boyacılarla, garsonlarla, işçilerle gerçek dostluklar ederdi. Savaştan önce fakir bir işçiyle tanışmıştık; Adı Montör Sabri'ydi. Sarhoştu, koltuğunda iki okka ekmek vardı. Boyuna evine geç kaldığından bahsediyor, evin yolunu da bir türlü tutamıyordu. Ertesi gün Orhan Veli Montör Sabri diye bir şiir yazdı. Geçen yıl bir lokantada Orhan'ı gördüm, yanında ayağı kesik bir adam var. Tatlı bir muhabbete dalmışlar. Beni görünce; Montör Sabri'yi tanımadın mı, dedi.'* Çok hoşuma gitmişti bunları duyunca, böyle içinde yaşanmışlık olan şeyler de daha kıymetli gelir gözüme. Tıpkı o şiir gibi.

"Montör Sabri ile
Daima geceleyin
Ve daima sokakta
Ve daima sarhoş konuşuruz.
O her seferinde
'Eve geç kaldım,' diyor.
Ve her seferinde
Kolunda iki okka ekmek."

Rezene çayımı doldurdum, Fetih'in içmeyeceğini bile bile ona da aldım bir bardak. "Kek kendini biraz çektikten sonra yiyebilirsiniz. Ben de birazdan inip alacağım," dedim odaya çıkarken. Fetih duşa girmişti, getirdiğim çayı yine öyle ya da böyle içmemiş oldu. O çıkana kadar dağınıklığımı toparladım. Çıkınca kendisi toplardı biliyordum. Su kesildikten dakikalar sonra banyonun da kapısı açıldı. Islak saçlarıyla

* Orhan Veli, *Bütün Şiirleri - Montör Sabri Şiiri* (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları).

çıktı banyodan. Kokusu yüzüme gümbür gümbür vurdu, o temiz pak kokunun pik noktası hep bu an olurdu. Bazen istemsizce bu anı beklediğim olurdu hatta.

Masanın üzerine baktı ve "Kek?" dedi.

"Çekmiştir kendini, şimdi inip alacağım."

"Tamam dur ben getiriyorum," dese de ben kalktım ondan önce ayağa. "Sen inene kadar soğuktan saçların buz tutar. Bekle geliyorum ben."

Boş bardağı da alıp öyle indim mutfağa. Ben hâlâ Zeliha ve Şûrîde vardır sanıyordum mutfakta. Hatta yukarı çıkarken Zeliha'yı alacaktım artık uyusun diye. Sütünü ısıtıp içirecek sonra uykuya gönderecektim. Saat kaç olmuştu uyuması gerekiyordu artık ama mutfakta başka birinin olduğunu merdivenleri inerken anladım. Adımı da duydum, benden bahsedildiğini de seçtim ama kaç kişilerdi emin değildim. Adımlarım mutfağa yaklaşırken durdu, adımı kimlerin dillendirdiğini anlamak için bekledim.

"Anne Efsun hamile."

Zahide Hanım vardı ve konu yine bendim.

Yanlarına girip 'Hayır değilim,' demem gerekiyordu belki ama o an nedense tutulduğum yerde onları dinlemeye devam ettim. Bir şey başka bir şeye çarptı ama kırılmadı. Ölüm sessizliği oluştu.

"Nereden biliyorsun, o mu söyledi?"

"Hayır ya saklıyor ya da henüz test yaptırmadı," dedi Şûrîde. Kafasında bir hikâye uydurmuş ona inanıyordu.

"Günü gecikti, koku hassasiyeti var, ağrısı var, senin de o gün dikkatini çekmişti zaten devamlı yorgun olduğu, ağrısı azalsın diye ilaç almak yerine doğal yollara başvuruyor ve bugün Fetih'le," dedi ve bir an duraksayıp ofladı.

"Elleri karnının üzerindeydi. Çok mutlu gözüküyorlardı, ağrıya değildir herhalde bu mutluluk." Sesi sonlara doğru azaldı. Dışarıdan bir hamileden daha çok hamile gözüküyordum bunu fark ettim o anlatırken.

O azalan ses tıpkı sabahki gibi titrek çıktı. Sanki biri nefesini rahat rahat almasını önlüyordu. "Çok mutlu, yüzüne renk gelmiş. Hamile güzelliği." Ben güzel bir cümleyi üslubun bozacağını bilirdim ama güzel bir cümleyi sesin bozacağını hiç düşünmezdim.

Şûrîde'nin âdeta canı yanıyordu.

"Anne bunu bana neden yapıyorsun?"

Şûrîde'nin canı yanıyordu.

"Canım çok yanıyor, dayanamıyorum. Neden buna izin veriyorsun, kızınım ben senin neden bana bunu yapıyorsun?"

O ses titremenin ötesine geçti, Şûrîde gözyaşı döküyordu. Gözlerimi küçülttüm, kulaklarım uğulduyordu. Bardağı daha sıkı tuttum. Şûrîde. Fetih'in kuzeni Şûrîde. Fetih'in teyzesinin kızı Şûrîde.

Şûrîde neden diğerleri gibi Fetih'e ağabey demiyordu?

Sırtım daha çok mıhlandı duvara, başımı yere eğdim. Kızının çektiği acıya bir anne nasıl sitem ederse öyle sitem etti. "Şûrîde yapma kızım, yapma."

Bardak elimden düşecek gibi oluyor, bazen parmak boğumlarımı beyazlatacak kadar elime yapışıyordu. Şûrîde'yle ilk denk gelişimiz geldi aklıma. Fetih'e bakışı. Fetih'in ona bakmayışı. Zaman zaman kaçamak bakışlar. Yüzümdeki deri bir kuvvet tarafından aşağı çekildi sanki.

Fetih'in kuzeni Şûrîde. Zühre Karadere'nin yüzüne bakınca içinin gittiği Şûrîde.

"Anne ben bir şey yapmıyorum ki," dedi aynı ses. Gözümün önünde olan görüntüde harap olmuş bir kadın vardı. "Düğünlerine geldim, geçtim bir kuytu köşeye evet deyişlerini, dans endişelerini izledim. Âdeta saklandım. Yetmedi beni zorla bu eve getirdin. Her Allah'ın günü neredeyse bir aydır onlarla aynı masaya oturuyorum. Şimdi de çocuk mu? Çocuk haberlerini de mi benim gözümün içine baka baka verecekler? Buna da mı katlanayım? Anne bu sevinçlerine de mi ortak olayım? Ya yeter," diye isyan etti. "Yeter, dayanamıyorum yeter. Bütün aile gözümün içine baka baka Efsun'un yerinde benim olacağım o ihtimali düşünüyor. Fetih de farkında bunu, ben de farkındayım. Öylece izliyoruz. Anne olmadı işte."

Zihnimin merkezine bir bıçak düştü, sıçrayan kan gözlerime geldi sanki görüş alanım kanlandı. Dizlerim titredi, tutunacak bir yer aradım.

"En çok ben istedim ama olmadı. Olmayacağını bile bile bu konuyu açtınız ve benimle Fetih'i yüz yüze getirdiniz. Her şey sen ve teyzemin yüzünden. Bakın şimdi kuzen bile değiliz. Göz göze bile gelemiyoruz sanki çok şey yaşamışız gibi göz göze bile gelmeye çekiniyoruz. Fetih benim yüzüme bile bakmıyor anne. Senin ve teyzemin yüzünden. Anlıyor musun her şey sizin yüzünüzden."

Şûrîde'nin Zühre tarafından devamlı benimle kıyaslanışı, imaları, Fetih'in soğukluğu... Benden nefret eden ailenin, beni asla istemeyen ve

istemeyecek ailenin asıl istediği kadınla mı bir aydır yüz göz olmuştum? Dudaklarımdan bir şeyin dökülmesinden o kadar korktum ki ısırdığım dudaklarımdan kan tadı yayıldı damağıma.

"Biz Fetih'le birbirimizi çok seviyorduk anne." Kalbim duracak kadar hızlandı, vücuduma sahici bir darbe almışım gibi dudaklarım açıldı. Nefesim seri bir katil tarafından dört bir yandan bıçaklanıyordu. "İki kuzenken çok seviyorduk birbirimizi. Sırdaştık, arkadaştık, kuzendik. Ben her şeyi içimde halledecektim ama siz izin vermediniz. Önce olmayacak duaya âmin dedirttiniz bana. Anne siz beni inandırdınız. Benim beklentim yoktu, ben halledecektim. Siz ikna ettiniz. Siz beni Fetih'in karşısına o sıfatla çıkardınız. Siz Efsun yerine kendimi koymama sebep oldunuz. Önce bana hayaller kurdurttunuz şimdi o hayalleri izletiyorsunuz. Ya bu bana reva mı?"

Fetih'e kaç kez kızmıştım Şûrîde'ye bir günaydın bile demediği için. Ben sanmıştım ki kardeş gibiydiler. Ben bu ihtimali düşünmemiştim, aklıma getirmemiştim. Ben bu ihtimalin varlığını bile bilmiyordum ki. Fetih'in benden bir şeyler gizleme ihtimalini hiç düşünmemiştim, o gözlerimin içine baka baka aptal yerine koymazdı beni.

"Teyzem hâlâ anne, hâlâ bizim için ilerisini düşünüyor. O kadının gözünün içine baka baka yapıyor bunu! Ben Efsun'a bakmaya utanıyorum. Kadına yaptığımız muamele onur kırıcı anne, bana yapılma ihtimalini bile düşünemiyorum ama teyzem zorluyor. O kadının da bir onuru var, teyzemle bir olup beş paralık ediyoruz bunu. Zerre kadar art niyeti olmayan bir kadının suratına baka baka rencide ediyoruz o fark etmeden. O kadının da bir gururu var."

Onur kırıcı.

Rencide ediyoruz.

Yapbozun parçaları bir bir birleşti. Önüme tüm parçalar konmuştu ama Fetih'e öyle çok güvenmiştim ki ben önüme parça konduğunun bile farkında değildim. Ne zamandandır bu kadar aptaldım? Bu kadar insan beni aptal yerine koymuştu, ne zamandır bu rahatlığı vermiştim herkese?

"Ama en kötüsü ne biliyor musun?" Ağzından ufak bir hıçkırık kaçtı. "Bazen kendimi teyzeme kaptırıyorum. Elimde değil olmuyor. Farkında olmadan önüme konan şeyi düşünüyorum. Hiç olmayacak biliyorum, Fetih gözümün önünde karısına olan sevgisini hiç çekinmeden belli ediyor ama ben hâlâ önüme konan haltı düşünüyorum. Bir mantı

için zamanında şehir değiştiren Fetih dün karısıyla yemekteydi. Ben ne yaptım, akşama kadar evli bir adam için uğraştım. Teyzem o kadının gözünün içine baka baka bin tane imada bulundu, ben de ertesi gün kalktım ve uydum ona. Önü arkası Efsun olmuş bir adam için çabalarken buluyorum kendimi. Bir ihtimal benim yaptığım şeyi özlediğini düşünüyorum. Dün Efsun sarhoştu ve dedi ki: 'Fetih seni hiç sevmiyor.' Biliyor musun Fetih ağzını açıp tek kelime bile etmedi. Yüzüme bile bakmadan karısını kucaklayıp götürdü. Gözümün önünde birbirlerini seviyorlar anne, dayanamıyorum. Yemin ederim dayanamıyorum."

Dinlediğim ağlayış şiddetlendi. Şûrîde içeride Fetih için ağlıyor ben de öylece dinliyordum. Yaslandığım yerde yer ayaklarımın altından kayarken pasif bir şekilde sadece dinliyordum.

"Her şey yeterince iğrençleşiyor benim adıma, ben bir kadının hamilelik haberine üzülmek istemiyorum anne. İleride kendimden nefret edecek şeyler yapmak istemiyorum anlıyor musun? Bırak gideyim kim ne anlarsa anlasın. Ne düşünürse düşünsün, aşamadım kabul. Herkes doğru düşünüyor. Gözümün önünde olduğu sürece de olmayacak bu, bırak gideyim. Fetih'le ne zaman göz göze gelsek aynı anı hatırlıyoruz. Aşamıyoruz bunu. Efsun'un dediği gibi benden nefret mi ediyor yoksa o günün içinde hapsolup kaldığımız için mi bu tavırları onu bile bilmiyorum. O adamı da karısına saygısızlık yapmak zorunda bırakıyoruz. Aynısını eşim bana yapsa, her gün yüz göz olduğum kadının tekiyle daha önce böyle bir durumu olsa ve ben bunu bilmesem yerin dibine girerdim. Kahrımdan..."

Anlattıkça anlattı, içini döktü, ağladı. Öylece dinledim. Benim yerimde olsa ne hissedeceğinden bahsetti bol bol. Kırılacak onurundan ve gururundan dem vurdu. Pes ettiğim yerse artık ayakta duramayacağımı anladığım yerdi.

Beyin fonksiyonlarım yavaşlamış, öylesine bomboş, öylesine cansız, öylesine tepkisiz ayrıldım duvardan. Birkaç adımda bir duraksayarak aştım merdivenleri. O ana kadar dikkat etmediğim anlar, üstünde durmadığım bakışlar, ciddiye almadığım cümleler hepsi bir bir döndü durdu. Film şeridi gibi geçip gitti. Herkes mi biliyordu? Bir kişi bile mi söylemeye yeltenecek kadar insan yerine koymamıştı? Tamam beni sevmediklerini biliyordum ama yine de bir şey söyleyebilirlerdi değil mi? Şûrîde'yle oturup Fetih hakkında konuştuğum anlar bile vardı.

Zeliha nasıl söylememişti? Herkesten önce onun bir şeyler söylemesi gerekmiyor muydu? Niye susmuştu? Kız kardeşler ablalarından bir şey saklamazdı ki... Çıktığım kapı önüne geldiğimde bu eve gelinliğimle geldiğim ilk günden bile daha azdı içimdeki güzel duygular.

Kararan gözlerimi yumdum, yüzümü avuçlarımın içine gömdüm. Dudaklarım bir bebek gibi büzüldü. Odanın kapısının önündeydim. Bu evde kendimi yabancı hissetmediğim tek bir yer vardı. Rahatça nefes alabildiğim, kendimi kısıtlamadığım ve zaman zaman mutlu hissettiğim. Zamanı öldürmediğim, zamanı yaşattığım... Ev için artı bir betona ihtiyaç yoktu, ev gün bitsin de dönelim dediğimiz bir durak noktasıydı. Bu bir oda da olabilirdi çoğu zaman. Mesela bir zamanlar, kısa bir dönem, benim için bir odadan ibaret olmuştu. Şimdi dört duvarın önünde duruyordum. Kapısını izliyordum.

Kapıyı ne kadar zaman sonra açıp içeri girdim bilmiyorum. Hafızadaki fazla güç bir eziyetten başka bir şey değildi çoğu zaman. Bir masa vardı, o masada konuşulanları elbette unutmak istemezdim ama virgülü bile aklımdaydı. Fetih oturduğu yerden kafasını kaldırıp bana baktı. Boş ellerimi gördü, boşalmış gözlerimi görmedi.

"Hani nerede kekim?"

Ayaklandı ve bana yaklaştı. "Sakın yiyip bitirmişler deme bana." Gözleri ellerimdeki boşluktan gözlerimdeki boşluğa ulaştı. Yüzüne baktım. Aylarımı vermiştim bir yabancı sıfatından onu kurtarabilmek için. Aylarımı vermiştim ona alışabilmek için ve hayatımın yönünü değiştirmiştim onlar için. Onlar? Evet onlar. Bir karşılık beklentisi değildi elbette, insanlık ne zamandan beri büyük bir istek olmuştu ki? Doğmuş her bireyin hakkıydı. Elime baktım bir bileklik vardı, bir de yüzük. İkisi de bana ait değildi ama en çok biri yük gibi kaldı, bilek büktürdü bana. Onu taşımak çok zordu. Bilekliği usulca çıkarıp son kez baktım, bileğimdeki boşluğu hissetmemek imkânsızdı ama elimden de bıraktım. Fetih'in bedenine çarptı ve yere düştü.

"Efsun," dedi şaşkınca. Adım dudaklarından dökülür dökülmez ne olduysa oldu. Avcumun içinde hissettiğin yanma Fetih'in batan sakallarından değildi. Yanağı birden fazla kez düşmüştü avcumun içine okşanmak için. Şimdiki gibi değil. Yüzü yediği darbeyle sağa doğru düştü.

Neye uğradığını anlayamadan eli yanağına giderken ben Efsun; mutlaka herkesten en az bir kez darbe yiyen Efsun Zorlu, ilk kez Fetih'e

bu halde, ilk kez Fetih'e bu kadar uzak, ilk kez Fetih'e böyle hissederken bana bile yabancı bir sesle konuştum.

"Çok eğlenceli miydi?" Kalbim niye ihaneti hissediyordu? "Gözümün içine baka baka beni o kadınla aptal yerine koymak?"

Bu muydu hak ettiğim?

'Onurumu, gururumu kıracak en ufak bir davranışta durmam, bunu bana yapmana izin vermem. Gerekirse her şeyi orada bırakır çeker giderim. Beni rencide edecek, benim insanlık gururumu, benim kadınlık gururumu zedeleyecek bir şey yaparsan her şey kâğıt üstünde zaten deyip görmezden gelmem. Hiçbir şeyi gözüm görmez, orada bırakırım her şeyi. Anlıyor musun beni?' demiştim o masaya ilk oturduğumda. Kurduğum her cümle bir gün arkasında durabilmek içindi. Kurduğum her cümle bir ihtimali içeriyordu ve her ihtimal bir gün gerçekleşmek için vardı.

Gerçekleşti.

Yabancısı olduğum evin tek bir odasında alışmaya başladığım bir hayat vardı. Alıştığım iki insan ve sahiplenmeye başladığım bir düzen vardı. Yıkıldı. Koca evin dört duvarına astığım tabloları indirmeye başladım. Odanın dışına atıldım. Tüm aitliğim eridi. Kısa sürede unuttturulan gerçekle yüzleştim. Yalnızdım. Ne olursa olsun yine yalnızdım.

Takvim yaprakları zihnimde uçuştu, akrep ve yelkovan ayaklarını yere vurarak hareket etmeye başladı. Tik tak. Hayal kırıklığı, zamanı bir işkenceye döndürdü ve bana günleri bu eve geldiğimden beri ikinci kez saydırdı.

Şafak yüz yirmi bir.

Devam Edecek...

@novelbook